

Tu La Thần Công

Contents

Tu La Thần Công	2
1. Kim Xà Sứ Giả Tái Xuất Giang Hồ	3
2. Một Kiểu Phóng Âm Khí Tuyệt Diệu	9
3. Tần Tổ Hà Tỷ Đấu Từ Phi Hồng	15
4. Lăng Trung Ngọc Bại Lộ Hành Tung	21
5. Lăng Trung Ngọc Đả Thương Linh Tú	27
6. Kỳ Nữ Một Mình Đấu Tam Quái	35
7. Lăng Trung Ngọc Thử Tài Lạnh Sương Quân	42
8. Thoa Ngọc Ai Dem Để Trước Giường	50
9. Lăng Trung Ngọc Thám Thính Đào Gia Trang	58
10. Cuộc Tỷ Đấu Giữa Lăng Trung Ngọc Và Đào Vinh Trạch	66
11. Giang Mỹ Linh Chữa Thương Lăng Trung Ngọc	74
12. Trong Khi Tể Điện Xảy Chuyện Bất Ngờ	82
13. Buồn Thân Thế Kỳ Nữ Đau Lòng	89
14. Lăng Trung Ngọc Giấu Cột Cười Đùa	97
15. Tội Phận Minh Thương Người Đồng Bệnh	104
16. Thái Dương Công Chống Chọi Tu La Công	112
17. Gặp Phụ Thân Đau Lòng Thiếu Nữ	120
18. Trong Nhà Giam Gáp Cảnh Quyền Quyền	129
19. Người Bí Mật Tàn Hình Theo Dõi	138
20. Giả Ma Đầu Chạm Trán Thần Long	147
21. Bổng Dưng Mang Tiếng Bạc Tình Lang	155
22. Bước Phiêu Lưu Nhiều Nỗi Gian Truân	162
23. Kim Xà Đảo Thu Phục Tứ Ma	172
24. Thanh Xà Bỏ Chủ Theo Kim Xà	181
25. Gác Hận Thù Trong Lúc Đồng Thuyền	189
26. Nghe Lén Chuyện Thần Long Ngờ Vực	197
27. Cuộc Chiến Đấu Hải Hùng Giữa Người Và Quái Thú	204
28. Người Nằm Trong Mộ Đó Là Ai?	213
29. Giữa Khuya Đi Tìm Bí Lục	222
30. Tránh Nguy Nan Mạo Xưng Vợ Chồng	229
31. Lên Núi Lửa Điều Tra Bí Ẩn	238
32. Cuộc Tranh Đoạt Bí Lục Rất Khủng Khiếp	246
33. Đào Vinh Trạch Tái Xuất Giang Hồ	254
34. Hạng Hồng Huy Nổi Tiếng Thần Thâu	262
35. Cuộc Tỷ Đấu Ghê Hồn Giữa Dịch Bình Thạch Và A La Tôn Giả	267
36. Ai Dem Báu Vật Trả Về Nguyên Chủ	273
37. Giữa Đại Hội Lão Ma Thách Đấu	281
38. Phùng Linh Thi Triển Phép Phi Hoa	289
39. Đỗ Minh Chiêu Phá Trận Cửu Cung Bát Quái	296
40. Long Chính Phong Đả Bại Đỗ Minh Chiêu	302

41. Bểng Xuyên Thiên Nữ Đại Chiến Dương Xích Phù	309
42. Thần Bí Cao Nhân Đảo Lộn Chiến Trường	316
43. Mượn Lửa Hồng Quái Chưởng Đầu Tu La	327
44. Thấy Ma Quỷ Hoa Quần Hào Bỏ Vía	335
45. Huỳnh Y Quái Đảo Lộn Chiến Trường	343
46. Trên Giường Bệnh Sương Quân Mất Tích	352
47. Ma Quỷ Hoa Mê Loạn Tâm Thần	360
48. Giang Mỹ Linh Dùng Kế Giữ Anh Hùng	367
49. Suốt Ngày Đêm Theo Dõi Địch Nhân	374
50. Trung Ngọc Cướp Người Không Lộ Diện	382
51. Giang Mỹ Linh Đại Chiến Địch, Phùng	389
52. Lãng Trung Ngọc Cứu Thoát Mỹ Linh	396
53. Dùng Hương Mê Dọa Thám Vân Trang	404
54. Vào Đế Kinh Hào Kiệt Cải Trang	412
55. Hào Kiệt Trở Tài Quần Hùng Khiếp Đảm	420
56. Lãng Trung Ngọc Đả Bại Vô Phi	427
57. Trên Yến Tiệc Lão Quái Xuất Hiện	435
58. Giết Vương Trung Thuyền Tìm Ra Bí Đạo	442
59. Trong Đường Hầm Hào Kiệt Cứu Từ Nhân	450
60. Giục Vó Câu Ra Khỏi Kim Lăng	458
61. Rời Quán Trà Theo Dõi Địch Nhân	465
62. Trong Tửu Quán Phát Sinh Biến Cố	473
63. Đào Vĩnh Trạch Thương Con Trao Bí Lục	480
64. Lãng Trung Ngọc Bày Tổ Khúc Lòng	488
65. Đào Vĩnh Trạch Trở Tài Hùng Biện	495
66. Những Cuộc Tỷ Đấu Không Tiền Khoáng Hậu	503
67. Thiên Chương Bình Biến Thành Biển Lửa	510
68. Quái Nhân Trong Động Là Ai?	517
69. Rượt Ác Ma Quần Hùng Vào Bí Động	526
70. Hoa Nguyệt Cung Quần Hào Trúng Độc	534
71. Âm Dương Động Nhất Tôn Bị Hại	542
72. Lãnh Sương Quân Vô Tội Bị Thác Oan	551
73. Lầu Hoàng Hạc Chạm Trán Kinh Địch	559
74. Huyền Quỷ Trận Ly Kỳ Cổ Quái	568
75. Hang Quỷ Khốc Quần Hùng Trúng Độc	577
76. Địch Long Bày Kế Phá Ngũ Vô Thường	585
77. Thiên Địa Quỷ Đền Bồi Tội Ác	594
78. Miếu Thành Hoàng Hào Kiệt Diệt Ác Ma	603
79. Hết Kiếp Vận Võ Lâm Thanh Bình	611

Tu La Thần Công

Giới thiệu

Nguồn: nhanmonquan. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-la-than-cong>

1. Kim Xà Sứ Giả Tái Xuất Giang Hồ

Ánh trăng yếu ớt chiếu xuống mặt hồ khiến cho làn nước biếc biến thành lơ mờ. Từng đợt sóng vỗ bì bồm bắn nước lên tung tóe, tựa hồ những con rắn bạc vùng vẫy nhảy nhót điểm xuyết cho cảnh đêm tàn một chút mỹ quan.

Một con thuyền nhỏ bé từ phía xa xa xuất hiện. Nó cỡi sóng mà tiến mỗi lúc một gần lại. Mũi thuyền nhọn bỗng chúi vào bờ phát ra tiếng sột soạt đâm sâu vào đến sáu thước mới dừng lại, nằm ềnh trên bãi cát.

Bất thành linh chiếc cột buồm vang lên những tiếng rắc rắc rồi gãy làm hai đoạn. Tiếp theo là tiếng cười tựa hồ tiếng rỗng gầm ngân nga vang dội.

Cánh buồm vừa rớt xuống đất, một bóng người nhảy vọt ra ngoài thuyền, ánh trăng còn in rõ hình người dài lê thê trên mặt bãi cát. Người này mặc quần áo mỏng bị gió biển thổi vào kêu lạch phạch...

Người đó ngó lại con thuyền nhỏ rồi trầm giọng la lên :

- Lãng Trung Ngọc hỏi Lãng Trung Ngọc! Thế là người còn sống trở về đất Trung Nguyên.

Ngọn gió đêm đưa thanh âm của người tự xưng là Lãng Trung Ngọc đi rất xa rồi tản mát vào không gian. Y không luyến tiếc gì nữa, băng mình chạy như bay, để lại bên bờ sông những đợt sóng vỗ bì bồm.

Ánh trăng lơ mờ soi vào mặt y nhìn rõ ở cặp lông mày rậm cùng dung mạo tuấn tú nhưng lạnh lẽo vô cùng. Tay trái y cầm cây thiết trượng phát ra những tia hàn quang lấp lánh.

Bóng người đi nhanh như điện chớp, thoáng cái đã vượt qua mấy mô đất nhỏ rồi biến vào bóng tối.

Ánh bình minh ló rạng, Lãng Trung Ngọc vẫn lướt nhanh như gió không hề dừng bước.

Trời sáng rõ. Dưới dương quang, bóng y dài và giống như người ba chân.

Bây giờ mới trông rõ thân hình y di thông thả lại. Chân trái y đặt vào cây gậy, bước tập tễnh trên đường lớn tiến về phía cổng thành.

Những khách buôn qua lại trên đường đưa mục quang nhìn vào cây thiết trượng ra chiều kinh ngạc. Y là một chàng thiếu niên đầu bù tóc rối, mình mặc áo lam vai đeo bọc vải. Vẻ lạnh lùng của chàng khiến cho mọi người sợ hãi ngoảnh nhìn ra chỗ khác không dám ngó chàng lâu.

Trên môi Lãng Trung Ngọc nở một nụ cười lạnh lẽo. Chàng qua cổng tiến vào thành.

Lúc này những tiệm buôn trong thành có đến quá nửa còn đóng cửa. Chỉ có những tiệm nhỏ bán bánh bao đậu hủ là đã bày hàng ra bán.

Lãng Trung Ngọc tập tễnh đi tới trước một tiệm. Chàng nhìn những tấm bánh vừa nướng xong hơi bốc lên nghi ngút mà thèm dường như đã đói bụng.

Chàng đứng ngoài cửa ngó vào phía trong. Chàng toan bước vào mua bánh ăn, bỗng một thanh niên tuổi chừng hai chục ở trong hoảng hốt chạy ra.

Thanh niên này chưa nhìn thấy người đứng ngoài cửa. Trong lúc vội vàng gã đâm sầm vào mình Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc vẫn không chuyển động mà thanh niên loạng choạng mấy cái cơ hồ muốn té.

Lăng Trung Ngọc nắm lấy gã lạnh lùng hỏi :

- Người đi đâu mà vội thế?

Gã thanh niên ngẩng đầu lên ngó thì thấy chàng là một khiêu hóa tử (kẻ ăn xin). Gã biết dù gã có đụng mạnh đến đâu cũng không làm lay chuyển được người chàng mà chính gã đau ê cả hai vai. Vậy chàng quyết nhiên không phải tầm thường. Gã khẽ nói :

- Xin lỗi huynh đài. Tiểu đệ có việc gấp nên trong lúc vô tâm đã đụng phải huynh đài, xin huynh đài buông tay ra.

Lăng Trung Ngọc chưa kịp nói gì thì trong điểm đột nhiên có tiếng người quát lên như sấm :

- Hừ! Thằng mặt chuột kia! Người ăn cắp túi tiền của bản tăng phải không?

Lăng Trung Ngọc đưa mắt nhìn lại thì thấy một nhà sư mặc áo vàng ngồi tựa vào tường đưa tay lên sờ cái túi vải vắt trên vai. Chính lão đã phát tiếng la.

Chàng liền hỏi gã :

- Có phải người lấy cắp tiền thật không?

Gã thanh niên mặt đỏ lên đáp :

- Trên đường phía trước kia có một lão đạo bị nhà sư đả thương. Tiểu đệ nghe lão đạo nói thì nhà sư có thuốc giải nên tiểu đệ...

Gã hết sức cựa quậy mấy cái mà không sao lay chuyển được, chàng đành đứng yên trả lời như vậy.

Lăng Trung Ngọc lại hỏi :

- Tên người là gì?

Gã thanh niên đáp :

- Tại hạ là Long Chính Phong. Xin đại hiệp buông tại hạ ra.

Lăng Trung Ngọc trầm giọng hỏi lại :

- Người nói có thật không?

Long Chính Phong lắc đầu đáp :

- Khi nào tại hạ dám nói dối đại hiệp.

Lúc này hòa thượng áo vàng quay ra nhìn thấy Long Chính Phong liền lớn tiếng quát :

-Ồ! Giữ lấy nó cho bản tăng!

Nhà sư nói rồi xông ra.

Lăng Trung Ngọc buông tay vừa đẩy Long Chính Phong vừa nói :

- Đi đi!

Long Chính Phong bị đẩy tung ra xa hơn trượng, gã yên ổn hạ mình xuống, quay lại ngó tiệm bánh một lần nữa rồi chạy như bay ra ngoài thành.

Hòa thượng áo vàng thấy Lăng Trung Ngọc thả Long Chính Phong chạy đi thì tức giận quát hỏi :

- Thằng ăn xin này! Sao lại thả tên tiểu tặc đó?

Lăng Trung Ngọc lạnh lùng đáp :

- Vụ này có liên quan gì đến tại hạ? Sao hòa thượng hỏi kỳ thế?

Rồi chàng không lý gì đến nhà sư nữa, tập tễnh đi vào trong tiệm.

Hòa thượng áo vàng ở phía sau quát lên một tiếng. Một luồng kinh phong xô lại. Vai chàng đã bị nhà sư nắm lấy.

Lăng Trung Ngọc không chuyển động để yên cho năm ngón tay nhà sư chụp lấy. Chàng lắc đầu hỏi :

- Đại hòa thượng! Hòa thượng mắng ai đó?

Nhà sư áo vàng vận thêm kinh lực vào ngón tay để bóp chặt huyết Kiên Tình đối phương. Kể ra với kinh lực lão, người khác tất phải tê dại nửa mình mà bên vai bị nắm sẽ phải thành tật.

Nhưng Lăng Trung Ngọc vẫn thản nhiên như không thấy gì khiến nhà sư cả kinh, biến sắc, mắt lộ hung quang. Lão hỏi :

- Hay lắm! Té ra người là đệ tử Cái bang. Thảo nào dám chống đối với Long Hồ tăng này...

Lão vừa nói vừa vung tay phải phóng chưởng nhằm đánh vào huyết Ngọc Chẩn của Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Đại hòa thượng. Kể ra hòa thượng cũng hơi ngông cuồng đó.

Đột nhiên chàng quay người vung tay lên nắm lấy huyết Mạch Môn của Long Hồ tăng, chân trái chống lên cây gậy, chàng hất chân phải đá một cái, đồng thời quát to :

- Tránh ra!

Long Hồ tăng không nói nên lời được nữa. Bụng dưới lão trúng một cước.

Cả tấm thân to lớn bị hất ra xa ngoài hai trượng, ngã xuống giữa đường.

Lăng Trung Ngọc không thèm đưa mắt ngó lão, đi thẳng vào tiệm, cất tiếng gọi :

- Tiểu nhị! Lấy cho ta bốn chiếc bánh bao và một đĩa đậu hủ.

Hai tên tiểu nhị thấy đại hòa thượng bị Lăng Trung Ngọc đá hất ra xa đang lồm cồm bò dậy, chúng khiếp sợ đưa mắt nhìn chàng lùi lại mấy bước, ngơ ngác một lúc rồi thở dài nói :

- Khiếu hóa gia! Bản lãnh khiếu hóa gia giỏi thiệt!

Lăng Trung Ngọc cười mát nói :

- Có gì đâu! Ta làm các ngươi mất một khách hàng.

Tiểu nhị giơ ngón tay cái lên nói :

- Khách quan! Khách quan cử động như vậy thật là tuyệt!

Lăng Trung Ngọc cười ruồi, ngồi xuống ăn uống. Bỗng nghe ngoài tiệm có tiếng leng keng vang lên. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy hai người hình dong cổ quái đi qua cửa tiệm.

Người mé tả cao lênh khênh mà gầy khẳng gầy kheo, mặc quần áo kiểu Tây Tạng, tai đeo vòng, tóc đỏ hoe, lỗ mũi hếch lên trời. Còn người nữa thân thể to lớn, dường như là dân chuyên nghề chăn nuôi ở đất Hồi Cương. Hai tay y dài hơn người thường nhiều. Y đi đường hai tay vung vẩy dài quá đầu gối.

Lăng Trung Ngọc động tâm tự hỏi :

- “Sao tại đây lại có người Tây Tạng đi qua?”

Chàng nhớ tới sư phụ đã nói cho hay bốn tay đại tà ma thì hình dạng hai người này có chỗ giống lắm. Chàng liền đặt bát xuống không ăn nữa, trả tiền hàng rồi ra khỏi tiệm rượt theo.

Hai người kia đi rất nhanh, chỉ trong giây lát đã xuyên qua hết đường phố ra ngoài thành.

Lăng Trung Ngọc theo đến cổng thành thì không biết hai người đi về phương nào mất hút. Chàng không khỏi kinh hãi trong lòng liền để ý lắng tai nghe thì thấy bên trái núi nhỏ về mé hữu có tiếng lách cách, tiếp theo là tiếng binh khí chạm nhau chát chúa. Chàng liền rượt theo về phía phát ra tiếng động.

Lăng Trung Ngọc đi chừng được hai mươi trượng thì thấy một thiếu nữ từ trên núi đang hấp tấp chạy xuống. Phía sau nàng chính là người Hồi vừa đi qua trong đường phố.

Thiếu nữ lộ vẻ kinh hãi vô cùng. Tay nàng cầm một cây cung sắt.

Lăng Trung Ngọc vọt mình nhảy tới. Chàng vung cây thiết trượng lên nhằm đánh vào đầu người Hồi.

Người Hồi la lên một tiếng quái gở rồi né mình lướt qua bên trái Lăng Trung Ngọc, tiếp tục chạy xuống thiếu nữ.

Lăng Trung Ngọc đằng hắng một tiếng, xoay cây thiết trượng toan quét ngang, bỗng nghe có tiếng la :

- Ui cha! Ối mẹ ơi!

Một gã thanh niên bị rớt đang lặn từ trên sườn núi xuống.

Người Tây Tạng kia tựa hồ con chim khổng lồ từ trên núi nhảy xuống theo.

Xem chừng thanh niên sắp mất mạng đến nơi về tay y.

Lăng Trung Ngọc không kịp cứu viện liền quát lên một tiếng thật to, cây thiết trượng vẫn theo thế cũ quét ngang. Chàng giơ tay trái lên, ba điểm kim quang thành hình tam giác vọt ra rất mau.

Người Tây Tạng không ngờ ám khí ghê gớm đến thế, hấn biến sắc mặt, ngửa người ra phía sau.

Tuy hấn biến thức mau lẹ, song ba mũi ám khí vẫn theo sát, một mũi lướt trước ngực và hai mũi bắn vào cạnh sườn.

Người Tây Tạng rú lên một tiếng toàn thân run rẩy rồi ngã huych xuống đất.

Giữa lúc ấy, cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc quét vào ngực người Hồi khiến cho tấm áo bào rộng thùng thình phải rách tan.

Bỗng nghe trên núi có tiếng la :

- Kim Xà trùng! Đúng là Kim Xà trùng!

Người Hồi sắc mặt tái mét đưa mắt nhìn cây thiết trượng trong tay Lăng Trung Ngọc. Hấn rú lên một tiếng, lộn người đi mấy vòng rồi cùng người Tây Tạng tranh nhau chạy trốn.

Lăng Trung Ngọc thấy hai người vừa nhìn rõ cây kim xà trùng đã bỏ vía bỏ chạy thì chàng rất lấy làm đắc ý, ngừng mặt lên trời cười ha hả.

Hán tử thanh niên phải khó nhọc lắm mới dừng lại được và trông thấy hai quái nhân đang co giò chạy trốn thì ngăn người ra nhìn Lăng Trung Ngọc cất tiếng hỏi :

- Đại hiệp đã đánh cho hai quái nhân kia phải bỏ chạy đấy ư?

Lăng Trung Ngọc hỏi lại :

- Chẳng phải ta thì dễ thường là người hay sao?

Lúc này thiếu nữ đã lạy phục xuống đất nói :

- Tiểu nữ là Trần Tố Hà, xin khấu đầu tạ ơn đại hiệp đã cứu mạng.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Không dám! Đây là tại hạ ngẫu nhiên mà gặp. Có gì đáng kể đâu.

Chàng chưa dứt lời thì hán tử thanh niên cũng quì xuống trước mặt khấu đầu nói :

- Thưa sư phụ! Xin sư phụ nhận cho tiểu đồ là Long Chính Phong một lạy.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi. Chàng tránh sang bên không nhận lấy và kéo Long Chính Phong dậy nói :

- Tiểu tử! Người bảo sao?

Long Chính Phong đáp :

- Đại hiệp võ công cao cường, suốt đời tại hạ chưa thấy ai được như vậy. Tại hạ... xin đại hiệp thu làm đồ đệ.

Lăng Trung Ngọc cười thầm trong bụng hỏi :

- Người muốn bái ta làm thầy ư? Vì lẽ gì người muốn làm đồ đệ ta?

Long Chính Phong đáp :

- Bình sinh tại hạ rất ham võ công mà chưa được gặp một ai bản lĩnh cao cường nên chỉ học được ít môn tạp nạp. Mấy năm nay tại hạ từ Tây Tạng thẳng tới Sơn Đông trải bao nhiêu gian khổ cũng chỉ vì muốn kiếm người bản lĩnh phi thường để thờ làm sư phụ...

Lăng Trung Ngọc thấy gã ra chiều thành khẩn liền nói :

- Được rồi! Bây giờ ta hãy truyền cho người thủ pháp điểm huyết. Sau này có rảnh ta sẽ truyền cho Long Chính Phong đồng thời dạy cả cách xoay ngược huyết đạo.

Long Chính Phong vui mừng khôn xiết hỏi :

- Xin ân sư cho biết đại danh để đồ nhi...

Lăng Trung Ngọc gạt đi :

- Ta không phải là sư phụ người. Người đừng kêu ta như vậy. Ta họ Lăng tên Trung Ngọc, ngoại hiệu là Kim Xà sứ giả.

Thiếu nữ đột nhiên la lên :

- Kim Xà sứ giả! Đại hiệp là Kim Xà sứ giả ư?...

Nàng chưa dứt lời thì Kim Xà sứ giả đã vọt qua hòn núi nhỏ chạy biến vào rừng.

Nhắc lại Long Chính Phong được Kim Xà sứ giả Lăng Trung Ngọc truyền thụ phép diên đảo huyết đạo cùng ba thủ pháp điểm huyết, gã mừng rỡ không bút nào tả xiết. Gã tính ngay chuyện bắt đầu luyện tập, liền nhìn Trần Tố Hà ngỏ lời từ biệt :

- Trần cô nương! Tại hạ có việc cần phải đi ngay. Sau khi làm xong sẽ tới quý phủ bái yết. Xin cô nương chờ tại hạ được chăng?

Trần Tố Hà cho là Long Chính Phong chịu lời ủy thác của Lăng Trung Ngọc, nên nàng không hỏi việc gì và để địa chỉ lại cho gã rồi từ biệt lên đường.

Long Chính Phong dắt ngựa tiến vào khu rừng tùng kiếm một nơi thanh vắng diễn tập ba chiêu về thủ pháp điểm huyết đến mấy chục lần. Đoạn gã luyện phép diên đảo huyết đạo thành thuộc rồi mới dừng lại.

Long Chính Phong lau mồ hôi trán nhảy lên mình ngựa nhằm hướng huyện thành rong ruổi. Gã chạy một mạch chục dặm rồi lỏng tay khẩu cho ngựa đi thông thả lại.

Trời đã đúng Ngọ. Vùng thái dương chiếu ánh nóng rất dữ. Con ngựa gã cưỡi đã mệt nhọc, miệng sùi bọt trắng. Chính gã cũng cảm thấy nóng bức và khát nước không chịu nổi. Toàn thân mồ hôi ướt đầm gã đang tìm một chỗ bóng mát để nghỉ ngơi thì ngó thấy bên đường phía trước có một quán lương đình.

Trong quán này có người bán trà.

Long Chính Phong liền buộc ngựa vào gốc cây rồi lên quán lương đình uống trà.

Quán lương đình xây bằng đá rất rộng. Hai bên là hai hàng cột đá. Lan can bằng gỗ đỏ chói chạm trổ hoa liêu đồ án, coi rất mỹ quan.

Long Chính Phong nghĩ bụng :

- “Phong cảnh Trung Nguyên thật khác xa. Một ngôi quán bên đường dễ thường còn đẹp hơn cả căn phòng của một nhà phú hộ tỉnh Cam Túc”.

Lão bán quán thấy gã vào ngồi liền pha một bình trà để lên bàn.

Long Chính Phong nâng bình trà lên rót ra toan uống bỗng có tiếng bước chân vang lên. Ba người khách qua đường nữa tới.

Ba người mới đến đều lưng cài đơn đao. Vừa vào quán đã để bốn xu tiền lên mặt bàn nói :

- Lão đầu nhì! Đây là tiền thưởng cho lão.

Lão hán bán trà toét miệng ra cười. Lão phu đâu dám lấy nhiều thế này?

Một hán tử lùn mập cất tiếng hỏi :

- Lão đừng nói nhiều nữa. Ta chỉ hỏi lão mấy bữa rày có người lạ nào qua đây không?

Lão quán đáp :

- Ngoài nhà sư ra không có người lạ nào khác qua đây.

Gã lùn mập lại hỏi :

- Có ai hỏi thăm đường đến nhà họ Chu không?

Lão quán sững sốt hỏi lại :

- Chu gia nào?

Hán tử nhỏ bé và gầy nhom đáp :

- Ngoài Thiết Đàn Tử Chu Anh thì còn ai xứng đáng cho chúng ta đề cập tới?

Lão quán cười đáp :

- Ô! Chu ngô lão gia ở huyện này thì ai mà chẳng biết. Hà tất họ còn phải hỏi thăm đường. Có điều Chu lão gia mất đã mấy năm nay...

Người khách kia hừ một tiếng ngắt lời :

- Cái đó ta đã biết rồi. Lão pha cho một bình trà Quan Âm.

Ba người liền ngồi đối diện Long Chính Phong. Một người hỏi :

- Có điều ta không hiểu là sao dà chúa mình lại đem vấn đề này làm to chuyện?

Long Chính Phong nghe gã nói tới đây bất giác động tâm.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt ba gã đang để ý nhìn mình nên gã cúi đầu xuống bưng chén trà lên uống.

Ba người thấy Long Chính Phong là một gã thiếu niên nhỏ tuổi, tỏ vẻ không quan tâm, nhưng chúng cũng lập tức đổi giọng nói theo kiểu giang hồ.

Long Chính Phong đã bôn tẩu giang hồ quá nửa năm nay nên cũng hiểu được chút tiếng lóng. Gã nghe hán tử thấp lùn nói :

- Một người đàn bà bất quá ỷ vào dư oai danh của phụ thân để làm chỗ đối phó ư? Bang chúa chúng ta sao lại coi mụ có vẻ quan trọng đến thế?

Hán tử gầy nhom đáp :

- Phụ thân mụ trước đã làm Minh chủ võ lâm năm tỉnh miền tây, Thiết Đàn Tử tuy đã qua đời, nhưng hồi sinh tiền y đi tới đâu là có chuyện tới đó. Mụ này tất nhiên mời người đến trợ quyền. Tình hình này mà nói thì chúng ta phải lo thay cho Bang chúa, nếu làm liên lụy đến vị hòa thượng kia thì bang Thái Sơn chúng ta há chẳng...

Gã nói chưa hết câu thì một đại hán ngồi yên từ nãy tới giờ bỗng lên tiếng ngăn cản. Gã nói :

- Lão tam! Người nói nhăng gì thế? Nếu Bang chúa mà biết thì cái sọ người vờ tan đó. Người có biết vị đại hòa thượng đó là ai không? Lão chính là thúc thúc Bang chúa của chúng ta. Oai danh Long Hồ tăng thì đến cả Thiên Sơn thần hiệp Dịch Long cũng phải úy kỵ mấy phần. Lão là người thứ nhất trong võ lâm hiện nay mà người cóc biết gì hết.

Hán tử gầy nhom mừng rỡ nói :

- Nếu vậy chúng ta đánh đổ Chu gia và Sơn Đồng đạo sĩ rồi thì Bang chúa chúng ta thành người độc tôn. Thiết đà chúa! Người thử nghĩ coi có đúng thế không?

Đại hán được kêu bằng Thiết đà chúa hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Người biết thế là hay. Chúng ta đi thôi.

Dứt lời gã đứng lên đi ra ngoài quán.

Hai hán tử kia cũng vội uống cạn chén trà rồi đứng dậy lên ngựa đi theo Thiết đà chúa.

2. Một Kiểu Phóng Âm Khí Tuyệt Diệu

- “Ta chưa vội đi bái sư mà phải đến giúp Trần Tổ Hà một tay mới được, xem chừng Long Hồ tăng là tay áo đắc”.
Gã uống vội vàng cho hết bình trà, trả tiền lão quán rồi lên ngựa theo hút ba đại hán.

Đường quan đạo bằng phẳng, Long Chính Phong nhìn xa xa vẫn còn rõ bóng sau lưng mấy hán tử đi trước.

Gã gia roi cho ngựa chạy nhanh.

Trong thời gian chừng uống cạn nửa chén trà thì gã đuổi kịp hán tử gầy nhom đi lọt lại đằng sau.

Gã cất tiếng hỏi :

- Ô kìa! Vừa rồi các hạ ở trong quán trà có đánh mất cái gì không?

Hán tử dửng ngựa lộ vẻ hoài nghi hỏi :

- Ta đánh mất cái gì đâu?

Long Chính Phong đáp :

- Các hạ coi đây! Cái bao này phải chẳng của các hạ?

Hai ngựa vừa đứng song song, Long Chính Phong đột nhiên vung quyền lên bất thành linh chụp xuống đánh hán tử.

Đây là chiêu Ưng Trảo công mà Long Chính Phong hỏi đi qua Trục Lệ vào làm thuộc hạ Ưng Trảo Vương Cổ Long đã học lỏm được.

Long Chính Phong thấy hán tử không để ý phòng bị đã mừng thầm. Bỗng nghe đánh “roac” một tiếng ngón tay gã móc rách vạt áo đối phương chứ không nắm được huyết đạo gã.

Hán tử quát lên một tiếng, xoay tay lại điểm.

Long Chính Phong ngã huych xuống đất!

Hán tử cười ha hả nói :

- Thằng quỷ con này! Người đã múa rìu qua mắt thợ thì có khác gì dám vuốt râu hùm! Thế là người tự tìm lấy cái chết!

Long Chính Phong nằm thẳng cẳng dưới đất, hai mắt trắng dã, miệng rên hừ hừ.

Hán tử cười lạt hỏi :

- Người chỉ là cái bị thịt mà toan ám toán đại gia! Hừ! Mau thú thực đi! Ai đã phái người đến đây dò thám tin tức?

Long Chính Phong nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Hán tử không nghe rõ liền hỏi :

- Bất quá người bị ta điểm huyết, chứ ta đã róc xương lột da người đâu mà không nói được? Người còn giả vờ thì ta làm cho người cảm thật để người suốt đời không lên tiếng được nữa. Nói to thêm chút nữa! Đã nghe rõ chưa?

Long Chính Phong một giọng lè nhè chẳng ai nghe rõ câu nào.

Hán tử tức quá, nhảy đến bên cạnh Long Chính Phong toan túm lấy gã kéo lên.

Ngờ đâu trong lúc chớp nhoáng này, Long Chính Phong nhảy phắt dậy một cách đột ngột, đồng thời búng hai ngón tay một cái.

Hán tử kia chẳng khi nào ngờ tới Long Chính Phong đã bị hấn điểm huyết bằng một thủ pháp đặc biệt mà còn phản kích được. Hấn chưa kịp la lên một tiếng đã ngã lăn ra.

Long Chính Phong cười rộ nói :

- Cách điểm huyết của người so với ta còn kém xa. Người chỉ đáng vào hạng thứ ba, thứ tư trong võ lâm...

Gã chưa dứt lời thì một tiếng quát như sét đánh đình tai. Đồng thời tiếng vó ngựa dồn dập xối tới. Người mới đến quát hỏi :

- Thằng lỏi con ngông cuồng kia! Người coi ta đây vào hạng thứ mấy!

Long Chính Phong xoay mình lại thấy hai hán tử phóng ngựa chạy tới. Gã xách hán tử gầy nhom đứng tránh sang đường đáp :

- Khoan đã! Khoan đã! Người báo danh đi!

Thiết đà chúa nhảy xuống ngựa đáp :

- Tiểu tử! Đến Thiết Ngưu lão gia mà người cũng không nhận ra...

Long Chính Phong cười rộ ngắt lời :

- Ta coi bộ người quả là con trâu ngu xuẩn, chỉ được cái bộ lớn xác. Vậy người là Đại bảo ngưu thì đúng hơn là Thiết Ngưu.

Thiết Ngưu tức giận quá :

- Thằng lỏi con! Nộp mạng đi!

Thân hình Thiết Ngưu tuy lớn xác nhưng linh hoạt dị thường. Hấn quát lên một tiếng, vung tay quyền to tướng nhằm choáng xuống đầu Long Chính Phong.

Long Chính Phong chuyển mình bước vòng quanh rồi vừa xoay tay lại điểm vừa cười ha hả hỏi :

- Đại bản ngưu! Người có sợ công phu điểm huyết trên đời có một của ta không?

Gã chưa dứt tiếng cười đã biết Thiết Ngưu là một tay ngoại gia công phu số một, số hai tại năm tỉnh miền Bắc. Tay hấn lợi hại như cây thiết trùy thì Long Chính Phong còn tới gần làm sao được.

Long Chính Phong điểm huyết không trúng lại bị bàn tay đối phương quét tới đau như dao cắt.

Hán tử to lớn giải khai huyết đạo cho hán tử gầy nhom. Cả hai đứng sang bên đường coi Long Chính Phong chỉ nhảy nhót né tránh chứ không dám đến gần Thiết Ngưu.

Hán tử mập mạp cười the thé không ngớt.

Hán tử gầy nhom đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Người ta chưa giở tuyệt kỹ ra đó. Người cứ coi gã đầu được với Thiết đà chúa ba chục chiêu cũng đủ biết bản lĩnh gã còn cao hơn người nhiều.

Thực ra võ công của Long Chính Phong còn kém Thiết Ngưu xa lắm. Nhưng gã học được một ít công phu đáng kể, mặc dầu không sử dụng được toàn bộ, song hết thấy đều là võ công thượng thặng. Chỉ một chiêu nửa thức cũng đủ khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Thiết Ngưu mới giao thủ lần đầu với Long Chính Phong, chưa biết sâu nông ra sao mà lại thấy toàn là tuyệt nghệ kỳ chiêu thì trong lòng có ý khiếp sợ. Hai chục chiêu đầu hần chưa dám công kích liệt Long Chính Phong mà chỉ dùng chiêu lực mãnh liệt để đề phòng đối phương nhào vô đánh lén.

Sau khi qua lại chục chiêu, Thiết Ngưu dò thăm công lực Long Chính Phong, trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi :

- “Công lực thằng lỏi này chỉ đáng làm đồ đệ mình mà thủ pháp gã lại tinh kỳ hơn cả sư phụ là nghĩa làm sao?”

Bây giờ hần nắm chắc không thể nào thất bại được mặc dầu Long Chính Phong ra những chiêu cổ quái bằng lối võ công thất thường.

Ngoài ba chục chiêu, Thiết Ngưu thấy Long Chính Phong sử qua sử lại chỉ có bấy nhiêu thức bất giác phì cười, tự nhủ :

- “Võ công thằng lỏi này học lén ở nhiều nơi mà thành”.

Hần không sợ gì nữa liền biến thế phát huy chiêu pháp. Tay trái dùng Suất Bay chưởng, tay phải sử Kim Cương quyền. Chưởng như búa lớn phá núi, quyền tựa thiết trùng đập đá. Thủ cước hần vung ra, kinh phong lên veo veo.

Long Chính Phong bị luồng kinh phong đè ép hơi thở không thông, gã la thảm :

- “Hồng bát! Thực là hồng bát!”

Thiết Ngưu lại xòe hai tay ra phong tỏa song chưởng của đối phương.

Long Chính Phong sợ hãi, sắc mặt biến đổi. Gã chưa kịp biến chiêu, Thiết Ngưu đã quát lên :

- Người hãy coi bản lĩnh của ta chỉ đáng vào hạng ba, hạng bốn.

Hần dè tay trái xuống, vươn tay phải kẹp được cổ họng Long Chính Phong.

Long Chính Phong đề sơ hở đầu bị đối phương kẹp chặt, cổ họng kêu không ra tiếng.

Thiết Ngưu cười nói :

- Thằng lỏi con này! Người dập đầu lạy ba lạy kêu ta bằng lão gia thì ta tha cho. Bằng không ta sẽ quật chết.

Long Chính Phong đầy vẻ quật cường. Gã lắc đầu mấy cái rồi sau hơi thở không thông, muốn lắc đầu cũng không còn đủ khí lực.

Giữa lúc Long Chính Phong lâm vào tình trạng nguy hiểm tựa hồ ngàn cân treo đầu sợi tóc thì đột nhiên Thiết Ngưu rú lên một tiếng, mặt đầy vẻ đau khổ, lưỡi thè dài ra. Tuy tay phải hần vẫn kẹp cổ Long Chính Phong song phải nói ra vì hần đã kiệt lực mất rồi.

Long Chính Phong thấy cổ họng lỏng ra liền hít mạnh hai hơi chân khí.

Trong lòng rất lấy làm kỳ, gã quên cả phản kích, giương mắt ngơ ngác nhìn đầu lưỡi Thiết Ngưu thè dài ra. Gã lơ mơ không hiểu là mình kẹp họng Thiết Ngưu, hay Thiết Ngưu chịt cổ mình.

Hai hán tử đứng ngoài chợt ngó thấy tình trạng này thì cho là bây giờ Long Chính Phong mới sử tuyệt chiêu. Cả hai cùng sợ hết hồn co giò chạy đi như bay.

Giữa lúc ấy, Thiết Ngưu lại kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra không dậy được.

Thất Khiếu chảy máu, mặt xám như tro tàn. Người hấn nằm lên mình Long Chính Phong.

Long Chính Phong bỗng lớn tiếng la hoảng :

- Ối, cha ơi là mẹ ơi!

Gã sợ quá hồn vía lên mây vội nhắm mắt lại, cơ hồ ngất lịm đi.

Giữa lúc đầu óc mê man, Long Chính Phong cảm thấy người mình nhẹ bỗng rồi chơi vơi như đang lơ lửng trên không. Một thanh âm quen thuộc nói vào tai :

- Đừng sợ, đừng sợ! Bữa nay ta muốn người nổi tiếng anh hùng trong bốn biển.

Long Chính Phong tự hỏi :

- “Người này là ai? Sao thanh âm nọ mình nghe quen tai quá?”

Gã ngẫm nghĩ trong lòng, nhưng không sao mở được hai mắt trông xem ai.

Bên tai gã tiếng gió vù vù, tưởng chừng như đang đàng vân giá vũ.

Sau một lúc chơi vơi thì đột nhiên dường như người đang ở trên không té nhào xuống.

Toàn thể vũ trụ đều yên lặng. Chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Bỗng Long Chính Phong nghe tiếng người xôn xao.

Một người la lên :

- Bẩm lão gia! Bọn họ đã đến rồi!

Tiếp theo một người khác trầm giọng quát :

- Mở cửa lớn nghinh tiếp cho trịnh trọng!

Long Chính Phong từ từ mở được mắt ra. Gã đảo nhìn xung quanh, thì thấy mình bị ép vào giữa hai tấm ván gỗ, không thể xoay sở được. Hai bên có ánh sáng lọt vào.

Gã định thần lại mới biết là mình đang nằm co ro phía sau một bức hoành và dường như đã bị điểm vào ma huyết nên không nhúc nhích được.

Gã nhìn xuống phía dưới là một tòa sảnh đường rộng lớn. Trong sảnh đường kê đến mấy chục chiếc bàn vuông. Trên mỗi bàn đặt hai chiếc đèn dầu.

Trong nhà rất đông người.

Long Chính Phong đảo mục quang nhìn khắp một lượt. Gã thấy hai tên tráng hán mở cửa giữa ra. Một vị đại hòa thượng mình mặc áo bào đang cười ha hả tiến vào.

Một đại hán đứng đầu đám đông mắt to mày rậm, vai hổ lưng gấu tuổi độ 50, chấp tay thi lễ nói :

- Đa tạ đại sư có lòng chiếu cố. Bữa nay quần hùng đông đủ thật là hân hạnh cho tại hạ. Nào! Xin mời đại sư!

Long Chính Phong nghe thanh âm đại hán như tiếng chuông đồng khí thế cực kỳ uy mãnh.

Một nữ lang mặc áo màu lụa đầy vẻ yêu kiều đứng tựa vào lão trông chẳng khác ngọn cỏ lá lướt dựa vào gốc cây lớn, ai thấy cũng sinh lòng thương mến.

Long Chính Phong lưu ý nhìn kỹ thì thấy nữ lang áo lục này là Trần Tố Hà mà gã đã gặp bữa trước. Bây giờ gã mới hiểu đại hán kia là Cửu Đầu Sư Tử Tàn Sư, nữ tể của Minh chủ Chu lão gia năm tỉnh ngoài miền Bắc.

Lão chưa dứt lời thì nhà sư áo vàng đã cười khanh khách nói :

- Các vị là những nhân vật nổi tiếng năm tỉnh miền Bắc. Dường như hầu hết đều hiện diện tại đây. Thiệt may cho bản tăng được cùng quý vị hội ngộ!

Hai người chưa giao thủ đã đấu khẩu. Nhưng Tần Sư vẫn không để ý gì đến vị hòa thượng kia đem nhiều người tới. Lão chỉ chú ý đến một nhà sư Tây Tạng mặc áo cà sa màu đại hồng đứng ở phía sau đại hòa thượng áo vàng.

Đại hòa thượng áo vàng dường như đã hiểu rõ tâm ý, Tần Sư liền cười nói :

- Vị này là Linh Trí thượng nhân ở Tây Tạng tới đây. Thượng nhân là một trong ba tay đại cao thủ ở Tây Tạng.

Linh Trí thượng nhân vội tiến lên một bước chấp hai tay trước ngực nói :

- Bần tăng từng nghe danh Tần lão anh hùng từ lâu. Bữa nay được gặp thiệt có tiền duyên.

Tần Sư chưa trả lời đã thấy một luồng đại lực xô tới bao quanh người lão.

Lập tức đầu óc lão hôn mê, mắt tối sầm lại, hơi thở không thông.

Tần Sư biến sắc muốn vận nội lực phản kháng. Chợt nghe có tiếng cười cổ quái vọng lại. Tiếng cười này không cao bổng mà cực kỳ lạnh lẽo khiến người nghe phải xôn xao cõi lòng.

Linh Trí thượng nhân đột nhiên biến sắc. Lập tức thu ngay luồng lực đạo về lùi lại nửa bước. Thượng nhân đảo mắt nhìn vào trong sảnh đường tựa hồ để kiểm kê đã phát ra tiếng cười.

Bầu không khí trong sảnh đường trở thành yên tĩnh. Người nào cũng lộ vẻ kinh ngạc đảo mắt nhìn quanh mà chẳng ai phát giác ra được con người đã bật lên tiếng cười.

Long Chính Phong nằm trên bức hoành nghe tiếng cười chói tai này càng kinh dị hơn mọi người. Gã tự hỏi :

- “Người đó là ai?”

Gã ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đột nhiên nhớ tới một nhân vật miệng lẩm bẩm :

- “Phải chăng đây là Lăng Trung Ngọc? Đúng rồi! Chỉ Lăng Trung Ngọc mới có tiếng cười quái gở và chói tai như vậy!”

Tuy gã ở trên cao ngó xuống thấy rõ mọi vật mà chẳng thấy bóng Lăng Trung Ngọc đâu.

Đại hòa thượng áo vàng đảo mắt nhìn mọi người rồi hỏi :

- Tần huynh! Tần huynh đã thỉnh vị cao nhân nào đó? Sao không mời ra đây giới thiệu để cùng mọi người tương kiến.

Tần Sư hững hờ đáp :

- Những bạn hữu của tại hạ đều ở đây hết, chẳng có ai là cao nhân cả. Xin mời các vị ngồi xuống.

Tuy trong lòng lão không sao giảm được nỗi nghi ngờ. Nhưng lão biết chắc người trong bóng tối đã phát ra tiếng cười quyết không phải là tay trợ quyền cho đối phương nên trong lòng bình tĩnh lại ngay.

Hai bên chủ khách an tọa rồi, Tần Sư trầm giọng hỏi :

- Không hiểu đại sư lần này quang lâm tề xá có điều chi dạy bảo?

Đại hòa thượng cười ha hả đáp :

- Tần huynh ở chốn giang hồ đã mang biệt hiệu là Cửu Đầu Sư Tử, chẳng lẽ còn sợ Long Hồ tăng này ư? Tuy bần tăng có chuyện, nhưng để diệt nhị tự mình nói chuyện với Tần huynh.

Đoạn lão quay lại gọi :

- Nhược Minh! Chúng ta đến đây làm chi, ngươi hãy nói đi!

Thái Sơn bang chúa Ngụy Nhược Minh đứng dậy hỏi :

- Tần Sư huynh! Ai đã hạ sát gia phụ? Xin sư huynh nói thực cho nghe.

Tần Sư chỉ tưởng hấn đến đây để trả mối thù phụ thân bị chặt tay mười năm về trước. Lão không biết việc Ngụy Thanh Hòa đã chết rồi. Nghe Ngụy Nhược Minh hỏi vậy, lão không khỏi ngạc nhiên, chậm rãi đáp :

- Lão phu không hạ sát lệnh gia.

Ngụy Nhược Minh cười khê hỏi tiếp :

- Các hạ là người....

(mất một đoạn)

Lão ung dung đặt ba chén rượu đầy lên lòng bàn tay chờ cho ba chén rượu của đối phương bay tới còn cách chừng vài thước mới lạnh lùng đáp :

- Tửu lượng lão phu kém lắm, không uống được ba chén rượu, vậy xin mượn nó để mời lại tôn giá.

Lão đưa bàn tay một cái. Ba chén đầy rượu đột nhiên bay ra đựng vào ba chén rượu của Ngụy Nhược Minh bay tới. Chén ngọc chạm nhau phát ra những tiếng rất êm tai.

Sáu chén rượu chia làm hai tối, mỗi tối ba chén. Một tối bay trở lại đến trước bàn Ngụy Nhược Minh. Còn một tối bay tới trước mặt Long Hồ tăng.

Hai người này ngồi không cùng một phương hướng. Sáu chén rượu chia hai ngã bay đi rất nhanh mà rượu trong chén không rót ra ngoài một giọt nào.

Thủ pháp của Tần Sư so với Ngụy Nhược Minh còn cao thâm hơn nhiều.

Mọi người thấy thế đều cất tiếng hoan hô.

Ngụy Nhược Minh hơi đỏ mặt lên. Hấn đành đón lấy ba chén rượu uống cạn.

Long Hồ tăng buông tiếng cười lạt giơ bàn tay to bằng chiếc quạt lá hồ lên không vẫy một cái rồi xòe bàn tay ra chờ.

Bỗng thấy ba chén đầy rượu liên tiếp nối đuôi nhau bay tới lòng bàn tay lão, tựa hồ có một luồng hấp lực vô hình đang thu hút lại.

Cử tọa đã nhìn rõ ba chén rượu đó theo ba phương hướng khác nhau vọt tới hai huyệt Thái Dương ở hai bên mặt và huyệt Văn Hương ở đầu mũi Long Hồ tăng. Lão vẫy tay một cái ba chén rượu liền chạy vào lòng bàn tay hạ xuống thành hình tam giác. Công phu này so với Tần Sư thật là kỳ phùng địch thủ. Một bên sở trường về phóng ám khí, còn một bên phát lung nội công để thủ thắng.

Long Hồ tăng đặt ba chén rượu ở lòng bàn tay xuống nói :

- Ý kiến của bản tăng có chỗ bất đồng với Tần huynh. Bản tăng cho là hãy thanh toán nợ trước khi uống rượu mới ngon lành. Xin hỏi Tần huynh món nợ của Gia huynh tính thế nào đây?

Tần Sư lạnh lùng đáp :

- Lão phu đã nói là không hạ sát y mà đại sư cứ trút món nợ mạng người lên đầu thì lão phu còn biết nói làm sao được? Chỉ còn cách theo qui củ giang hồ cho lão phu được lãnh giáo những cao siêu của đại sư.

Một lão già được Tần Sư mời đến lên tiếng :

- Xin hỏi đại sư. Lệnh huynh bị giết chết đã xác thực chưa? Chính đại sư đã phát giác ra thì thế hay là do người khác phong thanh đưa tin đến? Đại sư nên biết những tin đồn về sống chết sai lầm là thường trên chốn giang hồ.

Long Hồ tăng đáp :

- Hai mươi năm trước gia huynh bị bại dưới ngôn thần đàn của Tần thí chủ bị đứt một tay rồi. Y cố luyện Thiết tỷ công rồi năm năm trước đây đến kiếm Tần thí chủ để báo thù liền bị Tần thí chủ mời người phái Võ Đang tập kích đả bại. Sau đó không hiểu ra sao. Mới đây Thanh Thư đạo nhân, Chương môn phái Không Động đưa tin cho hay là gia huynh chết rồi. Như vậy thì còn giả trá làm sao được? Bản tăng không hỏi Tần huynh cho rõ thì biết hỏi ai?

Ngụy Nhược Minh vỗ bàn đứng dậy quát :

- Họ Tần kia! Đền mạng đi!

Tần Sư cũng vỗ bàn quát :

- Họ Ngụy kia! Lão phu không ăn nói hồ đồ. Người có bản lĩnh gì thì cứ giở ra.

Hai bên lâm vào tình thế khẩn trương sắp đánh nhau đến nơi thì đột nhiên một tên gia đình chạy vào...

3. Tần Tổ Hà Ty Đấu Từ Phi Hồng

- Thưa lão gia! Bên ngoài có người muốn gặp chủ mẫu. Y nói là có lễ vật muốn nhờ chủ mẫu đưa đến tay Ngụy Tử Thành.

Tần Sư và Long Hồ tăng đều lộ vẻ xao xuyến.

Nguyên Long Hồ tăng lúc chưa xuất gia chính tên là Ngụy Tử Thành. Y đầu Phật đã ngoài ba mươi năm nên trên chốn giang hồ ít người biết tên chính.

Hai bên đều sửng sốt và cho là đối phương có người tiếp viện.

Tần Sư đang cơn tức giận, lớn tiếng quát :

- Bất luận họ đến bao nhiêu người, chúng ta cũng khoảng đãi được. Người ra dẫn họ vào đây.

Lát sau tên gia đình dẫn một lão già vào. Tần Sư vừa trông thấy rất lấy làm kỳ, kêu lên :

- Ô! Vương đầu lão đầy ư?

Long Chính Phong nằm trên bức hoành nhìn ra thì lão này chính là lão bán trà ở quán Lương Đình, liền tự hỏi :

- “Sao lão này lại tới đây? Phải chăng lão có tuyệt kỹ trong mình và là một kỳ nhân không tiết lộ tài nghệ?”

Lão quán chủ bưng một cái hộp sắt hình vuông và dài đến trước mặt Tần Sư gật đầu hỏi :

- Vị nào là Ngụy Tử Thành?

Long Hồ tăng kinh dị đáp :

- Chính thị bản tăng.

Lão đón lấy hộp sắt. Trên mặt hộp có dán giấy trắng đề mấy chữ: “Ngụy Tử Thành mở coi”.

Lão lắc chiếc hộp sắt mấy cái tưởng chừng bên trong có giấu đồ thiết khí vì nó phát ra tiếng càn cạch.

Long Hồ tăng ngần ngừ một lúc chưa đáp mở hộp.

Linh Trí thượng nhân liền nói :

- Để bản tăng mở xem bên trong có lễ vật gì?

Thượng nhân ý mình vốn có võ công trác tuyệt không sợ trong hộp có giấu ám tiễn. Lão vận chỉ lực mở lấy hộp sắt thì thấy trong hộp đựng một cánh tay đen sì.

Long Hồ tăng...

(mất một đoạn)

Lão nhấc cánh tay sắt ra đập xuống bàn đánh chát một tiếng. Góc bàn sạt một miếng liền biết ngay đây là một cánh tay sắt.

Ngụy Nhược Minh sắc mặt xám ngắt đón lấy cánh tay sắt khóc òa lên. Hắn vừa khóc vừa la :

- Gia gia ơi! Quả nhiên gia gia bị người hại rồi!

Linh Trí thượng nhân đảo cặp mắt lấp lánh nói :

- Ô kìa! Trên cánh tay sắt đó dường như có khắc chữ.

Long Hồ tăng kinh ngạc tiến lại gần coi kỹ thì quả nhiên trên cánh tay có người đã dùng vật nhọn khắc vào mấy chữ lớn :

“Chết ở đảo Kim Xà, đừng thù oán ai”.

Long Hồ tăng quá đỗi kinh nghi, nắm lấy lão bán quán tra hỏi :

- Ai giao cho lão chiếc hộp sắt này?

Vương lão đầu (lão bán tửu quán) nơm nớp sợ hãi đáp :

- Một tên... khiêu hóa tử (người ăn xin).

Linh Trí thượng nhân biến sắc hỏi ngay :

- Khiêu hóa tử ư? Tại sao Khiêu hóa tử lại đi đưa lễ?

Vương lão đầu nói :

- Tên khiêu hóa tử này ăn xài rất rộng rãi. Hắn thưởng cho lão phu một đỉnh bạc nặng tới ba lạng.

Long Hồ tăng càng lộ vẻ kinh hãi hơn, tự hỏi :

- “Chẳng lẽ Thiểm Điện Thần Cái, Bang chúa Cái bang cũng ra mặt chống đối ta?”

Lão liền hỏi ngay :

- Có phải là một lão ăn xin mình mặc áo vá trăm chỗ?

Vương lão đầu lắc đầu đáp :

- Không phải đâu. Gã ăn xin này mới ngoài hai chục tuổi, mặc áo xám.

Lông mày gã như thanh kiếm đặt vào. Mắt gã lấp lánh hào quang, ai trông vào cũng phát khiếp.

Long Chính Phong nằm phía sau bức hoành mừng trầm trong bụng tự nhủ :

- “Đúng là Lăng Trung Ngọc rồi! Hà hà! Y mà tới đây thì hai nhà sư này gặp vận xui rồi!”

Long Hồ tăng nghe Vương lão đầu nói biết là không phải Bang chúa Cái bang mới hơi yên dạ. Lão tính hỏi nữa thì đột nhiên thấy Linh Trí thượng nhân lộ vẻ khác thường, dường như có điều chi khiếp sợ.

Linh Trí thượng nhân là tay cao thủ thứ ba phái Mật tông ở Tây Tạng, tuổi đã ngoài bảy mươi. So với Long Hồ tăng, lão còn đứng vào hàng trưởng bối.

Chuyến này Long Hồ tăng vì muốn báo thù cho huynh trưởng nên đặt việc mời lão để làm thế tựa vững chắc. Nhà sư thấy lão lộ vẻ khiếp sợ thì rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Chẳng lẽ Linh Trí thượng nhân mà phải sợ một tên tiểu khiêu hóa ư?”

Long Hồ tăng thấy Linh Trí thượng nhân cầm chiếc cánh tay sắt coi đi coi lại hoài liền hỏi :

- Đại sư có phát giác ra chỗ nào khác lạ không?

Linh Trí thượng nhân đáp :

- Bần tăng từng nghe nói Kim Xà là một hải đảo hiểm ác dị thường, có thể nói là một trong ba nơi tuyệt địa trên hoàn vũ. Nếu lệnh huynh mà đến đảo Kim Xà thì nhứt định y phải chết rồi.

Long Hồ tăng hỏi lại :

- Đảo Kim Xà đã là nơi tuyệt địa thì sao người ra đó còn đem cánh tay sắt về Trung Nguyên được? Việc này thật là quái dị cần phải điều tra cho ra gốc ngọn, há chịu buông xuôi ư?

Tần Sư thấy Long Hồ tăng cùng Linh Trí thượng nhân bàn mỏng với nhau liền cười lạt nói :

- Long Hồ đại sư! Cái này có thể xác định lão phu không giết chết lệnh huynh rồi chứ?

Thái Sơn bang chúa Ngụy Nhược Minh lớn tiếng đáp :

- Vụ này hoặc giả có chỗ chưa sáng tỏ. Câu chuyện bữa nay chưa phải là nhà họ Tần người đã thoát ly được mối liên can đầu.

Tần Sư ngạc nhiên hỏi :

- Thế thì còn chuyện gì nữa?

Ngụy Nhược Minh tức giận đáp :

- Ta chưa đến phó ước mà các người đã giết chết đà chúa bên ta lại đả thương đệ tử của ta nữa...

Tần Sư ngắt lời :

- Đà chúa người bị người ta giết thì liên quan gì đến ta?

Ngụy Nhược Minh cất tiếng gọi :

- Lưu Vưu! Người hãy ra đây!

Long Chính Phong ngó lại thì chính là hán tử gây nhom đã bị gã đánh lúc trước. Bây giờ người hán này còn dính bùn đất chưa tắm gội. Về mặt hán rất hoang mang.

Ngụy Nhược Minh nói :

- Lưu Vưu! Người coi xem. Thằng lỏi ám sát Thiết đà chúa và đả thương người đầu rồi?

Lưu Vưu đảo mắt nhìn vào trong sảnh đường rồi ấp úng đáp :

- Gã... không ở trong này.

Tần Sư tức giận hỏi ngay :

- Gã đã không ở trong này mà sao người lại bảo là bị người viện trợ cho lão phu giết chết?

Ngụy Nhược Minh cứng họng. Đoạn hán tức giận quát lên :

- Mẹ kiếp người giấu gã đi rồi thì ta còn tìm thấy làm sao được?

Tần Tổ Hà thấy Ngụy Nhược Minh không kể gì đến lễ phải mà chỉ muốn sinh sự. Nàng tức giận quát lên một tiếng giương cung bật một cái lập tức ba trái thiết đạn vọt ra như sao sa bắn tới Ngụy Nhược Minh.

Ngụy Nhược Minh giật mình kinh hãi, chưa kịp né tránh mấy chấm sáng vừa lấp lánh đã bật lên tiếng leng keng. Ba trái thiết đạn bị Linh Trí thượng nhân vung cánh tay sắt đánh bay ngược trở lại, thế đi càng nhanh hơn.

Tần Tổ Hà không ngờ Linh Trí thượng nhân đột nhiên ra tay. Nàng thấy ba trái thiết đạn bay về rất thần tốc không thể tránh kịp.

Tần Sư lớn tiếng quát :

- Tổ Hà! Tránh ra!

Tay trái lão kéo Tần Tổ Hà, tay phải giơ cung sắt đập cho ba trái thiết đạn rớt xuống. Tuy nhiên luồng kinh lực theo cây cung truyền vào cổ tay lão làm cho tê nhức. Người lão loạng choạng.

Tần Tổ Hà cầm cung nhảy ra quát lên :

- Lạt Ma hòa thượng! Đại tiểu thư muốn lãnh giáo công phu Đại Thủ Ấn của hòa thượng.

Linh Trí thượng nhân chỉ phì một tiếng không thèm hỏi gì đến nàng.

Tần Sư cực kỳ kinh hãi vội quát lên :

- Tổ Hà! Người đừng náo loạn nữa. Về đi!

Ngụy Nhược Minh cười lạt nói :

- Con nhỏ kia mà dám ra khiêu chiến với Linh Trí thượng nhân thì thật là một trò cười.

Gã quay lại bảo Tần Sư :

- Họ Tần kia! Người gọi con về đi. Chúng ta thanh toán nợ với nhau, đừng chui rúc như kiểu con rùa đen nữa.

Tần Sư giận xám mặt lại đáp :

- Bữa nay lão phu phải cho quân ngông cuồng một bài học.

Lão gọi con gái :

- Tổ Hà! Người về đi!

Tần Tổ Hà cầm cây cung sắt quát lên :

- Ngụy Nhược Minh! Người có giỏi thì đừng giấu đầu hở đuôi, hãy chường mặt ra đây cho bốn cô nương chỉ giáo.

Nàng vừa nói câu này, trong sảnh đường xôn xao cả lên. Ngụy Nhược Minh căm tức mặt tái xanh. Gã kéo bàn muốn đứng dậy thì một đại hán ngồi ở phía sau nhảy ra nói :

- Giết gà cần chi đến dao mổ trâu. Để thuộc hạ thay Bang chúa cho con tiểu nha đầu một bài học.

Ngụy Nhược Minh giơ tay ra hiệu, mặt đầy sát khí đáp :

- Từ đà chúa! Giết nó đi!

Từ Phi Hồng sử dụng đôi Phán Quan bút. Ngọn bút của hắn kỳ bá khôn lường, nổi tiếng trong lục lâm. Người ta kêu gã là Sinh Tử Bút. Gã còn là một tay hảo thủ đệ nhất trong bang Thái Sơn.

Tần Sư vừa thấy Từ Phi Hồng xông ra, trong lòng đã run lên, vội kéo Tần Tổ Hà giục :

- Người về đi!

Từ Phi Hồng cười to nói :

- Tần Sư huynh là chủ nhân, nếu không kể gì đến luật lệ giang hồ thì cả hai cha con cứ việc xông ra mà chịu chết. Từ mỗ sẵn lòng tiếp đón.

Tần Sư thấy đối phương nói tới luật giang hồ đành phải lùi lại.

Tần Tổ Hà giương cung lên nói :

- Gã họ Từ kia! Người đừng có ngông cuồng. Bốn cô nương nhường cho người ba chiêu.

Từ Phi Hồng hơi lộ vẻ ngạc nhiên, rồi gã tức giận hô lớn :

- Con nha đầu vô tri kia! Ta nhường cho mi sáu chiêu đó.

Tần Tổ Hà la lên một tiếng :

- Được lắm!

Rồi nàng không nói gì nữa, giương cung sắt lên kéo một cái. Dây cung bật đi rất nhanh, lợi hại vô cùng.

Từ Phi Hồng vừa hứa lời không lẽ lại phản kích, đành phải né tránh.

Tần Tổ Hà tranh tiên được một chiêu liền bắn luôn theo thế liên hoàn cả một đường thần cung thập tam thức.

Từ Phi Hồng tay chân luống cuống lùi lại mãi.

Tần Sư đứng đằng sau bật lên tiếng reo hò vang dội.

Từ Phi Hồng tức xám mặt lại, sát khí đằng đằng. Gã nhường luôn sáu chiêu lùi lại mười bước, rồi quát một tiếng thật to vung song bút lên đập xuống cây cung sắt của đối phương đánh choang một tiếng.

Tần Tổ Hà không đủ công lực bị song bút của đối phương hất cây cung sắt làm cho cánh tay mặt nàng tê nhức cơ hồ tuột mất binh khí.

Từ Phi Hồng lại đưa song bút ra nào điểm, nào đập, tấn công ráo riết.

Chớp mắt gã đã đánh đến bảy chiêu liền. Chiêu nào cũng nhằm vào những yếu huyệt trong người Tần Tổ Hà.

Tần Tổ Hà công lực non nớt, tuy chiêu thức kỳ diệu nhưng nàng không chịu đựng được lâu. Cây cung sắt của nàng bị đôi Phán Quan bút của đối phương phong tỏa.

Từ Phi Hồng buông tiếng cười lạt múa tít song bút tấn công như gió táp mưa sa. Chỉ trong chớp mắt đã dồn Tần Tổ Hà vào tình thế không đường tiến thoái.

Tần Tổ Hà không còn chút sức phản kích, nàng chỉ trông vào thân pháp mau lẹ để né tránh. Trong lúc tạm thời nàng chưa bị thương nhưng vòng chiến thu hẹp dần vào và tình thế đã rõ nàng sắp bị thương dưới cặp bút đến nơi.

Tần Sư rất đổi bồn chồn. Lão muốn ra đánh thay cho con gái, nhưng cặp mắt sáng như đuốc của Long Hồ tăng hau háu nhìn mình thì biết rằng nếu mình nhảy ra tất bị nhà sư ngăn chặn. Lòng nóng như lửa đốt mà không có cách nào xông ra được. Tần Sư xao xuyến vô cùng.

Ngoài Tần Sư còn một người nữa còn nao núng hơn là Long Chính Phong.

Gã đưa mắt nhìn Tần Tổ Hà thấy nàng lộ vẻ cực kỳ bối rối thì bụng bảo dạ!

- Hồngбет, hồngбет! Đáng tiếc là ta chẳng thể nhảy xuống để giúp nàng.

Long Chính Phong còn đang bồn chồn trong dạ, bỗng nghe Từ Phi Hồng quát lên một tiếng thật to. Cây Phán Quan bút trong tay trái gã phóng ra chiêu “Trường Hồng Quán Nhật” phong tỏa cây cung sắt của Tần Tổ Hà. Cây bút trong tay mặt gã xuyên qua phía trong dây cung nhanh như chớp nhằm đâm vào yết hầu đối phương.

Long Chính Phong thấy Tần Tổ Hà sắp chết dưới cây bút của Từ Phi Hồng thì nôn nao trong dạ cơ hồ thổ huyết. Gã nhắm mắt lại không nỡ nhìn con người xinh đẹp tha thướt mà cổ họng bị cây bút xuyên qua.

Bất thành linh gã thấy có người vỗ vào sau lưng mình một chưởng. Gã rú lên một tiếng rồi từ trên bức hoành nhảy xuống.

Chưa đầy chớp mắt, Long Chính Phong cảm thấy huyết đạo lưu thông khoan khoái, tứ chi cất nhắc được, người gã rớt xuống đứng đầu Từ Phi Hồng. Hai chân gã dẫm lên người hắn làm cho hắn thấp xuống đến nửa phần.

Từ Phi Hồng thấy mình sắp toàn thắng, ngờ đâu có người từ trên không rớt xuống. Hắn bị Long Chính Phong dẫm chân lên đầu quá, miệng thét be be.

Người hắn rập xuống đến mắt nửa mà chưa phản kích được.

Long Chính Phong xoay tay lại điểm vào huyệt Thiên Trụ ở sau gáy Từ Phi Hồng.

Từ Phi Hồng toàn thân nhũn ra. Hai cây pháp quan bút tuột khỏi tay rớt mất.

Người gã cũng ngã quay xuống đất không nhúc nhích được nữa.

Biến diễn này khiến cho toàn trường nhốn nháo. Hắn tử lúc trước đã bị Long Chính Phong đánh đau một chập, cả kinh thất sắc la lên :

- Đúng gã rồi! Chính thằng lỏi đã bóp chết Thiết đà chúa.

Tần Tổ Hà cũng buột miệng reo :

- Té ra là người! Ủi chà! Người tới đây bằng cách nào?

Long Chính Phong cười hì hì đáp :

- Tại hạ đã chẳng nói với cô nương khi nào gặp việc nguy hiểm tại hạ sẽ xuất hiện giúp cô. Bữa nay cô nương đánh nhau với người ta, tại hạ bỗng thấy nóng lòng sốt ruột nên chạy đến ngay.

Tần Tố Hà cũng cười nói :

- Người thật là một quái nhân!

Long Chính Phong bụng bảo dạ :

- “Quái nhân không phải là người mà là người ở trong bóng tối đem mình đến đây. Lúc này y đột nhiên giải khai huyết đạo cho mình. Nhưng có một điều rất lạ là biết bao nhiêu con mắt trong trường chẳng một ai phát giác ra y. Tại sao y không xuất đầu lộ diện mà cứ đẩy mình ra?”

Ngụy Nhược Minh sửng sốt một chút rồi gầm lên một tiếng chạy ra hỏi :

- Thằng lỏi con kia! Ai đã sai khiến người ra đây làm náo loạn cả trường?

Long Chính Phong cúi xuống xách Từ Phi Hồng lên liệng ra đáp :

- Tiểu gia đến đây để trợ quyền. Sao? Người cũng muốn đánh nhau chẳng?

Ngụy Nhược Minh thấy Long Chính Phong chỉ là một thằng nhỏ miệng còn hôi sữa, thì trong lòng bán tín bán nghi hỏi lại :

- Có phải người đã bóp chết Thiết đà chúa của bốn bang?

Long Chính Phong chưa kịp trả lời thì gã hán tử gầy nhom tên gọi Lưu Vưu đã lớn tiếng đáp :

- Thừa Bang chúa! Chính gã đó! Công phu điểm huyết của gã thần diệu vô cùng.

Long Chính Phong trong lòng khoan khoái, cười ha hả nhìn Lưu Vưu chấp tay nói :

- Đa tạ lão ca đã tán dương tại hạ.

Ngụy Nhược Minh tức giận hỏi :

- Tại sao người lại ám sát Thiết đà chúa?

Long Chính Phong toan nói rõ không phải mình hạ sát Thiết Ngưu song gã nghĩ lại nếu mình nói thế cũng chẳng ai tin, chi bằng cứ nhận bữa mình là hung thủ.

Gã háng giọng một tiếng rồi thản nhiên đáp :

- Xin tôn giá nói rõ thêm một chút. Thiết Ngưu tỷ võ với tại hạ rồi bị tại hạ bóp chết như vậy sao gọi là ám sát? Ai biểu gã học nghệ kém cỏi!

Ngụy Nhược Minh tức quá sắc mặt xám xanh, rút cây Cửu Hoàn kim đao ở sau lưng ra trầm giọng nói :

- Được lắm! Thế thì ta chiếu theo luật lệ võ lâm lãnh giáo người mấy chiêu.

Tần Sư không ngờ trên bức hoành có người ẩn nấp. Lão ngơ ngác một lúc rồi định thần lại. Bây giờ lão thấy Ngụy Nhược Minh rút Cửu Hoàn kim đao ra vội chạy lại nói :

- Hai vị hãy khoan động thủ.

Đoạn lão quay lại nhìn Long Chính Phong chấp tay nói :

- Đa tạ thiếu hiệp đã đến viện trợ. Bây giờ xin thiếu hiệp tạm nghỉ một lúc.

Ngụy bang chúa!

Long Chính Phong phiêu bạt khắp nơi, mỗi chỗ học lõm được vài thể võ nhưng gã chưa được ai kêu mình bằng thiếu hiệp. Cách xưng hô của Tần Sư khiến gã cao hứng phi thường. Gã lộ vẻ nhơn nhơn đắc ý chấp tay ngắt lời :

- Lão tiền bối bắt tất phải đa lễ. Tại hạ không sợ Thái Sơn bang chi hết. Xin tiền bối nhường cho tại hạ.

Tần Tổ Hà tuy biết rõ võ công Long Chính Phong còn kém Ngụy Nhược Minh xa lắm. Những môn võ của gã toàn là đi học mót. Nhưng nàng thấy gã khoan khoái, không muốn làm cho gã cụt hứng, liền kéo tay Tần Sư nói :

- Gia gia! Y chính là thiếu hiệp mà hài nhi đã nói với gia gia. Gia gia nhường y xuất thủ đi.

Long Chính Phong cười đáp :

- Tần cô nương nói phải lắm. Lão tiền bối hãy nghỉ ngơi lúc nữa.

Tần Sư lộ vẻ lo lắng nói :

- Vậy xin Long thiếu hiệp cẩn thận nhé!

Lão nói rồi cùng Tần Tổ Hà lùi lại.

Long Chính Phong nói :

- Nào! Xin mời Ngụy bang chúa!

Ngụy Nhược Minh lạnh lùng đáp :

- Tiểu tử! Người hãy báo danh đi!

Long Chính Phong nói :

- Tại hạ họ Long, tên gọi Chính Phong. Các hạ ghi nhớ lấy.

Ba chữ Long Chính Phong ngoại trừ Tần Tổ Hà đã nghe qua còn chẳng một ai hay.

Ngụy Nhược Minh bụng bảo dạ :

- “Thằng lỏi này trên chốn giang hồ không thấy ai đếm xỉa đến. Ta chẳng nên lấy lớn hiếp nhỏ để mang tiếng bất võ. Thằng gã chẳng vẻ vang gì mà thua gã lại khiến người ta chê cười”.

Hắn còn đang do dự thì một người chạy ra nói :

- Ngụy bang chúa! Bang chúa là một vị chủ tướng. Xin để chú em nhỏ này cho tại hạ.

Ngụy Nhược Minh ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy một chàng bạch diện thư sinh cầm quạt lông. Hắn biết ngay là Thần Thủ Thiết Phiến Gia Cát Tình, một tay đại đạo đi đâu cũng chỉ có một mình. Y là người lừng danh trong ngũ tỉnh miền bắc mà hắn đã mời tới.

Gia Cát Tình tuy có vẻ là một trang tuấn kiệt răng trắng môi hồng, nhưng kỳ thực là một tên sát nhân không gớm tay lại ham mê nữ sắc, thâm đoạt tài vật.

Hắn nổi tiếng là con người lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn khốc.

4. Lãng Trung Ngọc Bại Lộ Hành Tung

- Được rồi! Gã tiểu tử đó để nhường cho Gia Cát huynh dạy bảo.

Hắn nói rồi lừ mắt nhìn Long Chính Phong đoạn quay về ghế ngồi.

Gia Cát Tình cười nửa miệng xá dài nói :

- Tiểu huynh đệ! Thủ pháp điểm huyết của huynh đệ quả nhiên khác thường. Tại hạ xin lĩnh giáo.

Long Chính Phong thấy gã có vẻ văn nhô thì sinh lòng hảo cảm, vội chấp tay đáp :

- Không dám! Tại hạ bất quá học được mấy công phu thô thiển, mong tướng công đừng tiếc công chỉ giáo.

Gia Cát Tình tay cầm cây quạt giờ lên, khom lưng cười nói :

- Tiểu huynh đệ! Huynh đệ hãy ra chiêu đi.

Long Chính Phong thấy gã ung dung lễ độ, cũng cung kính đáp :

- Tại hạ còn nhỏ tuổi. Xin Gia Cát huynh chỉ giáo trước mới phải.

Gia Cát Tình cười nói :

- Tiểu huynh đệ khách sáo quá!

Gã chưa dứt lời đã cầm cây quạt đâm vào nách Long Chính Phong, thủ pháp đã mau như điện chớp lại nhằm rất trúng huyệt.

Long Chính Phong dù đem toàn thân bản lãnh ra cũng khó lòng đối phó với Thần Thủ Thiết Phiến, huống chi hấn lại ra chiêu một cách đột ngột. Chàng chưa kịp đề phòng bỗng nghe đánh kịch một tiếng. Huyệt Phế Dũ dưới nách bị trúng đòn khá nặng.

Huyệt Phế Dũ là một trong mười hai tử huyệt trong người. Ai bị trúng đòn tất nhiên phải chết. Long Chính Phong chưa kịp la lên một tiếng đã ngã ngửa về phía sau.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Tần Tố Hà giật mình kinh hãi la hoảng thất thanh.

Tần Sư gầm lên một tiếng thật to, nhảy vọt ra hỏi :

- Gia Cát Tình! Sao ngươi đề hèn đến thế?

Gia Cát Tình hai bàn tay nắm quạt nhìn đối phương sá một cái rồi đồng dục hỏi :

- Đã là chuyện tỷ võ, tất có bên bị tử thương. Sao lão huynh lại trách tiểu đệ?

Hai chữ tiểu đệ gã vừa thoát ra cửa miệng, bỗng nghe phía sau có người lên tiếng :

- Phải đó! Phải đó! Tiểu đệ cũng nghĩ thế.

Gia Cát Tình lúc này quay lại lưng hướng về Long Chính Phong. Hấn chẳng bao giờ nghĩ tới người đã chết rồi còn sống lại. Hấn vừa nghe thanh âm trong lòng cực kỳ kinh hãi. Hấn chưa kịp xoay mình thì sau lưng đã có một luồng kinh phong xô tới. Long Chính Phong phóng tay điểm trúng vào huyệt Mệnh Môn gã.

Gia Cát Tình rú lên một tiếng, miệng hộc máu tươi, ngã quay xuống đất chết liền.

Biến diễn bất thành linh này khiến cho mọi người trong trường đều kinh hãi không bút nào tả xiết. Trong sảnh đường bật lên tiếng la hoảng.

Long Hồ tăng liếc mắt nhìn Linh Trí thượng nhân nói :

- Lai lịch thằng nhỏ này có điều quái lạ.

Linh Trí thượng nhân không trả lời chỉ xoay qua xoay lại chiếc tay sắt mà ngẫm nghĩ.

Ngụy Nhược Minh không kêu Đà chúa ra nữa. Hấn xám mặt lại tiến vào giữa không trường, hất hàm hỏi Long Chính Phong.

- Người có dám tỷ đấu với ta một keo không?

Long Chính Phong cười đáp :

- Tại hạ đã tới đây để trợ quyền có lý nào lại không chịu đánh nhau? Vâng đánh thì đánh.

Tần Sư chạy ra nói :

- Long thiếu hiệp! Thiếu hiệp đã thắng hai keo rồi, vậy hãy nghỉ đi, nhường vụ này lại cho ta.

Lão biết Ngụy Nhược Minh là tay cao thủ bậc nhất oai danh lừng lẫy chốn lục lâm miền sơn đông. Thanh Cửu Hoàn kim đao của hấn có sức mạnh muôn người khôn địch. Chính lão cũng tự lượng chưa chắc đã thắng nổi hấn, nhưng sợ Long Chính Phong chết về lưỡi dao của hấn nên vội ra thay chàng.

Long Chính Phong lúc cao hứng khi nào chịu thôi. Chàng vội đáp :

- Hai gã vừa rồi chỉ là những cái bị thịt, tại hạ thắng họ chẳng mất chút hơi sức nào, cần chi mà phải nghỉ ngơi? Tần lão tiên bối! Tại hạ đến trợ quyền cho lão tiên bối với cả một tấm lòng thành thực tưởng lão tiên bối không nên ngăn cản tại hạ trong cuộc tỷ đấu.

Tần Sư lắc đầu toan nói nữa, thì Ngụy Nhược Minh đã cười gằn hỏi :

- Lão thất phu kia! Lão sợ mình không được chết hay sao? Chờ ta thắng xong keo này rồi lão hãy ra tay cũng chưa muộn.

Tần Sư không biết nói gì nữa đành lùi lại.

Ngụy Nhược Minh vẫn úy kỵ công phu điểm huyết của Long Chính Phong.

Hắn xoay tay rút thanh Cửu kim đao ra hỏi :

- Muốn thấy rõ bản lãnh cần tỷ đấu bằng binh khí. Người sử dụng khí giới gì?

Long Chính Phong nghe Ngụy Nhược Minh nói vậy liền hắng giọng hỏi lại :

- Người tưởng bản thiếu hiệp không biết dùng binh khí chăng?

Ngụy Nhược Minh cười ha hả đáp :

- Nếu vậy hay! Trên giá kia có đủ mười tám ban binh khí. Người lại coi xem cái nào vừa thì lấy.

Hắn vừa nói vừa vung kim đao lên cho nó bật thành tiếng loảng xoảng.

Long Chính Phong trong lòng cũng hơi xao xuyến, nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh. Chàng ung dung bước tới giá binh khí, lựa đi lựa lại rồi cầm lấy một thanh cường kiếm.

Ngụy Nhược Minh thấy chàng ung dung đĩnh đạc, hắn trấn tĩnh, cầm ngang thanh đao lớn tiếng đáp :

- Tiến chiêu đi!

Long Chính Phong nghe tiếng hắn quát không khỏi giật mình. Chàng cầm kiếm nhắm đâm vào ngực Ngụy Nhược Minh.

Ngụy Nhược Minh vốn dĩ coi thường, không ngờ kiếm quang vừa lóe lên đã thấy thể kiếm biến ảo khôn lường. Nó còn kỳ diệu ở chỗ trong cái cực tĩnh mà có cái cực động, trong cái nhẹ nhàng có cái ngưng trọng.

Hắn nhảy lùi lại ba bước, la thảm trong bụng :

- “Không ngờ thằng lỏi này lại là một tay đại hành gia về kiếm thuật. Đường kiếm của gã so với thủ pháp điểm huyết càng thiên kỳ hơn”.

Chiêu kiếm của Long Chính Phong thi triển đây là Lạc Anh kiếm pháp của một cao nhân tuyệt đại ngoại hiệu Thiên Sơn thần hiệp sáng chế ra. Lão coi hoa rộ nhẹ nhàng và gốc cây cổ thụ vững chãi mà sáng chế ra.

Hồi Long Chính Phong còn làm tạp dịch trong hăng bảo tiêu mới coi qua mấy chiêu kiếm pháp này của Thiên Sơn đệ tử rồi học lén được. Thực ra đây chẳng qua là chút võ ngoài, chứ chàng chưa hiểu đến cái tinh diệu của nó.

Long Chính Phong thấy mình mới thi triển một chiêu đã chiếm được thượng phong thì trong lòng rất lấy làm đắc ý, chàng sẵn lại phóng ra chiêu “Lạc Anh Tân Phân”. Lập tức muôn ngàn ánh kiếm tựa hồ hoa rơi chập xuống. Những luồng kiếm quang lấp lánh vây chặt lấy đất lùi cả đối phương.

Ngụy Nhược Minh không biết nên đỡ gạt cách nào. Trong lúc cấp bách, hắn vội ra chiêu Ngũ hổ cự môn để ngăn chặn thể kiếm của đối phương thì mới có thể toàn mạng được.

Long Chính Phong biết mình mới học được có hai chiêu về Lạc Anh kiếm pháp. Khi nào chàng dám để đối phương phá vỡ. Chàng vội nhảy vọt người lên tránh khỏi...

(mất một đoạn)

Những người bàng quang thấy Long Chính Phong nhỏ tuổi như vậy mà trong khoảnh khắc đã thi triển những chiêu kiếm pháp khác nhau, đồng thời chàng sử dụng cả quyền pháp thì đều lấy làm kinh dị nên chẳng ai nhìn thấy chỗ sơ hở của chàng.

Long Chính Phong trong lòng nao núng la thầm :

- “Lăng Trung Ngọc ơi! Đến bây giờ mà đại ca còn chưa ra giúp đệ để lỡ lời đuôi thì nguy mất”.

Ngụy Nhược Minh biết là công lực của đối phương chẳng lấy gì làm cao thâm cho lắm, lúc đầu còn úy kỵ mấy phần về kiếm pháp kỳ dị tuyệt luân của chàng. Dần dần hấn trở nên bạo dạn, những chiêu đao hấn phóng ra về sau càng mạnh thêm. Những vòng đao kêu loảng xoảng. Ánh kim quang bay ra vun vút.

Mấy chiêu kiếm pháp của Long Chính Phong chỉ có bề ngoài, nếu không hăm dọa được người tất bị người phát giác. Chàng thấy đao quang lấp loáng chém xuống, không dám chống đỡ mà phải lùi hoài.

Ngụy Nhược Minh chém liên ba đao rồi hiểu đến tận gốc bản lãnh của đối phương. Hấn không sợ gì nữa, vung thanh kiếm đao lên thành vòng tròn vây lấy đối phương. Hấn vừa quát lên một tiếng thật to vừa chém xuống.

Long Chính Phong thấy đao quang lấp loáng khí lạnh rợn người thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Chàng la thầm :

- “Phen này chắc ta phải chết!”

Đột nhiên Ngụy Nhược Minh toàn thân run lên, miệng la :

- Ủi chà!

Rồi hấn hắt hơi, mũi kiếm lạc ra chỗ khác chém không trúng Long Chính Phong.

Long Chính Phong tuy kinh ngạc nhưng trong dạ mừng thầm. Chàng quát lên một tiếng thật to, vung trường kiếm ra chiêu Trường hồng quán nhật đâm vào cánh tay đối phương. Máu chảy đầm đìa, Ngụy Nhược Minh đau quá đành buông đao xuống.

Nguyên bản lãnh Ngụy Nhược Minh so với Long Chính Phong còn cao thâm gấp mười. Hấn vung đao chém xuống chắc mẫm giết được đối phương ngay.

Ngờ đâu giữa lúc ấy con sâu nhỏ chui vào lỗ mũi bất thành linh làm cho ngứa ngáy rất khó chịu. Hấn không tự chủ được hắt hơi một cái lưỡi đao chém trệch đi mấy tấc rồi bị Long Chính Phong đâm trúng cánh tay. Hấn cũng nghi có người ám toán nhưng chẳng nhìn thấy ai nên không nói ra được, dù có nói cũng chẳng ai tin. Hấn đành cứng họng chịu thua lùi ra.

Long Hồ tăng đưa mắt nhìn Linh Trí thượng nhân nhưng Thượng nhân không có ra tay lại khuyên nhà sư :

- Long Hồ đại sư! Theo ý lão tăng thì cuộc tỷ võ nên chấm dứt quách.

Long Hồ tăng hỏi :

- Đành chịu thua thẳng lời chưa ráo máu đầu này hay sao? Hừ! Nếu vậy chẳng hóa ra là một trò cười ư?

Linh Trí thượng nhân đáp :

- Không phải mình sợ thằng nhỏ đó, nhưng lão phu nghĩ rằng lệnh sư huynh chết trên đảo Kim Xà thật, đối với gã chẳng có cừu oán gì.

Long Hồ tăng nói :

- Dù có thể chẳng nữa, nhưng bây giờ sự đã nhường này, chúng ta khó bề rút lui. Nếu bản tăng bỏ đi thì trên chốn giang hồ sẽ có tiếng đồn cả bọn ta đều bị một thằng nhỏ đánh bại.

Linh Trí thượng nhân không sao khuyên được liền bảo nhà sư :

- Được rồi! Bây giờ hòa thượng tỷ thí với gã, có điều phải cẩn thận đó.

Long Hồ tăng mời Linh Trí thượng nhân tới đây là muốn dựa vào thế lão.

Không ngờ Linh Trí thượng nhân lại khuyên lo bãi cuộc tỷ thí, đồng thời giọng nói của Thượng nhân có vẻ sợ lão thua Long Chính Phong thực. Lão không nhịn được nhảy ra trầm giọng quát :

- Lại đây, lão tăng tỷ đấu với ngươi một keo. Nếu lão tăng thua về tay ngươi thì chẳng những câu chuyện bữa này chấm dứt mà từ đây trên chốn giang hồ vĩnh viễn không còn tên tuổi lão tăng nữa.

Long Chính Phong biết có Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm hộ vệ cho mình, gã không sợ gì, nhưng mọi người trong trường đều khiếp vía, ai cũng đưa mắt nhìn Long Hổ tăng thấy mỗi bước chân lão đều in sâu xuống mặt đất đến bốc tấc dư biết nội công lão rất cao thâm.

Long Chính Phong toét miệng cười nhìn Long Hổ tăng hỏi :

- Đại hòa thượng muốn tỷ thí môn gì xin cứ vạch đường lối để tại hạ bồi tiếp.

Long Hổ tăng thấy đối phương lộ vẻ bình tĩnh, trong lòng hơi lấy làm ngạc nhiên đưa mắt nhìn Linh Trí thượng nhân thì thấy y nhấn tíu cặp lông mày dường như có vẻ sợ sệt, lão không khỏi nao núng nghĩ thầm :

- “Linh Trí thượng nhân là tay cao thủ thứ ba ở đất Tây Tạng, thường ngày rất tự phụ mà sao chuyến này vừa thấy thẳng lối kia đã mất hết nhuệ khí? Chẳng lẽ gã có võ công quái dị thực sự?”

Long Chính Phong thấy Long Hổ tăng trầm ngâm không nói liền quát hỏi :

- Ô kìa! Đại hòa thượng! Hòa thượng không muốn tỷ võ nữa hay sao?

Long Hổ tăng ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Giải lắm! Bây giờ chúng ta tỷ thí nội công.

Lão nghĩ thầm trong bụng mình đã khổ công tu luyện bốn mươi năm, còn Long Chính Phong bắt quá mới trên dưới hai mươi tuổi thì nhất định nội công gã phải kém lão xa, nên lão đề nghị tỷ thí nội công.

Long Chính Phong lạnh lùng hỏi lại :

- Chúng ta tỷ thí bằng cách nào?

Long Hổ tăng hắng giọng một tiếng, đưa ngón chân phải ra lấy gót chân trái làm chốt xoay thành một vòng tròn. Tiếp theo lão tiến ra chỗ khác xoay thêm một vòng thứ hai nữa.

Long Chính Phong cười nói :

- Ái chà! Tại hạ không biết cách xoay vòng tròn, nếu xoay kéo biến thành hình bầu dục.

Gã nói câu này khiến cho mọi người trong trường không nhịn được phải phì cười.

Long Hổ tăng ngồi xếp bằng vào trong một vòng tròn rồi trở vòng kia nói :

- Ngươi ngồi vào đó đi!

Long Chính Phong hỏi :

- Đại hòa thượng! Hòa thượng bảo tại hạ tỷ thí công phu tối thiện chẳng?

Long Hổ tăng đáp :

- Tùy ý thí chủ muốn ngồi thế nào thì ngồi. Chúng ta hạn định trong một thời gian cháy tàn nén hương, ai ra khỏi vòng là thua.

Long Chính Phong cười nói :

- Dù tại hạ không đủ tính nhẫn nại nhưng cũng có thể ngồi cho đến lúc nén hương cháy tàn. Nhưng sau khi hết thời gian đi rồi làm gì nữa?

Long Hổ tăng đáp :

- Có lý nào bản tăng lại chiếm mất tiện nghi của thí chủ? Nếu thí chủ ngồi được đến hết thời gian hạn định, đương nhiên phần thắng sẽ về thí chủ.

Long Chính Phong nói :

- Chúng ta tỷ thí cách này cũng được.

Long Hồ tăng lại nói :

- Chúng ta chỉ tỷ thí nội công mà thôi, ngoài ra không phải đấu môn gì khác nữa.

Long Chính Phong ngồi vào trong vòng tròn cười nói :

- Hà hà! Nếu vậy thì dễ quá rồi.

Gã quay ra bảo Tồn Sư :

- Phiên Tồn lão tiên bối thấp hươg cho.

Tồn Sư trong lòng cực kỳ lo lắng. Lão sai người thấp hươg rồi nói :

- Long thiếu hiệp phải cẩn thận đấy!

Long Chính Phong cười đáp :

- Cách tỷ thí này so với cuộc đấu đao thương còn dễ hơn nhiều. Lão tiên bối bắt tất phải quan tâm.

Gã thấy hai chiếc vòng tròn xa cách nhau chừng hơn trượng, hai bên lại chẳng thể nhảy ra khỏi vòng để động thủ liền cho là một cuộc tỷ đấu rất dễ dàng.

Ngờ đâu gã mới ngồi được trong khoảnh khắc đã thấy một luồng kinh lực ngấm ngấm đưa lại. Bây giờ gã cảm thấy đầu óc căng thẳng, trong lòng xao xuyến, tựa hồ nhà sư kia dùng bàn tay để ép vào ngực mình.

Long Chính Phong ngừng đầu nhìn ra thấy nhà sư vẫn ngồi yên không nhúc nhích lại càng kinh hãi tự hỏi :

- “Chẳng lẽ lão trọc này sử dụng yêu pháp!”

Gã nghiêng chặt hai hàm răng, hai tay chống xuống đất để kháng cự luồng ám kinh.

Sau một lúc nữa, ngực hắn bị đè nặng chịu cơ hồ hơi thở không thông. Gã liền xoay mình hướng lưng về phía Long Hồ tăng. Đồng thời gã phải vận dụng sức mạnh cả hai chân để chống chọi. Tuy nhiên luồng kinh lực của đối phương dần dần xô đến như những đợt sóng cồn. Người gã lão đảo hai cái rồi toàn thân khác nào bị vòng đai quán lấy, chịu đựng không nổi.

Long Chính Phong không còn cách nào đành đứng dậy giơ tay phải lên toan nhảy ra ngoài vòng thừa nhận mình thất bại.

Giữa lúc ấy đột nhiên Long Hồ tăng rú lên một tiếng, nhảy cao lên hơn một trượng. Bao nhiêu áp lực vây bọc Long Chính Phong hoàn toàn mất hết.

Tiếp theo Long Hồ tăng ở trên không hạ xuống bật lên tiếng cười rộ. Lão vừa cười vừa khoa chân múa tay như người bị chứng điên khùng.

Biến diễn đột ngột này khiến cho quần hùng tại trường đều ngơ ngác. Thấy Long Hồ tăng lâm vào tình trạng này ai cũng hiểu ngay là huyết Tiểu Yêu của lão đã bị điểm trúng. Nhưng Long Chính Phong ngồi cách xa lão đến hơn trượng, còn người ngoài chẳng một ai tới gần. Bao nhiêu con mắt nhìn chăm chú theo dõi cuộc đấu thì còn ai vào ám toán được nữa, trừ phi Long Chính Phong đã dùng phép cách không điểm huyết. Nhưng phép điểm huyết thần kỳ này ở trên chốn giang hồ không một người nào hiểu biết. Ngờ đâu Long Chính Phong, một gã thiếu niên lại có phép thần thông đó thì ai mà không kinh hãi?

Ngụy Nhược Minh vừa khiếp sợ vừa tức giận vội chạy tới cứu gỡ. Ngờ đâu ngón tay hắn vừa điểm vào huyết đạo hướng ứng với huyết Tiểu Yêu thì chẳng những không giải khai được mà còn khiến Long Hồ tăng càng cười dữ hơn nữa, cười đến chảy nước mắt sa nước mũi.

Ngụy Nhược Minh kinh hãi vô cùng, muốn ôn lấy thúc thúc thì bị lão tát cho một cái bắn ra ngoài hơn trượng. Hắn lồm cồm mãi mới đứng dậy được, nửa mặt sưng vù lên. Long Chính Phong vốn biết đó là Lăng Trung Ngọc bày trò quỷ thuật. Gã liền cười hỏi :

- Hòa thượng nhảy ra khỏi vòng tức là thua rồi phải không?

Long Hồ tăng bị điểm huyết Tiểu Yêu, bề ngoài tuy giống kẻ điên cuồng, nhưng trong lòng vẫn tỉnh táo. Lão đã mấy lần vận động chân khí để giải khai huyết đạo mà không sao giải được. Lão biết mình bị người dùng thủ pháp độc đáo kềm chế. Huyết Tiểu Yêu không giải khai thì cười hoài cho đến lúc tắt hơi mà chết. Lão đành nhìn Long Chính Phong gật đầu mấy cái.

Long Chính Phong cười nói :

- Đã vậy thì tại hạ buông tha cho đại hòa thượng.

Nói đoạn gã vung tay lên đập vào dưới nách Long Hồ tăng một cái, lập tức lão ngừng tiếng cười.

Quần hùng trong trường càng kinh hãi hơn, bụng bảo dạ :

- “Công phu điểm huyết tuyệt thế của thằng nhỏ này đã đến trình độ cách không điểm huyết thì thật khiến cho người ta phải bỏ vía vì hiện nay khắp thiên hạ không ai có bản lĩnh này”.

Long Hồ tăng thở một lúc xong, đột nhiên lão gầm lên một tiếng thật to, lớn tiếng thóa mạ :

- Mẹ quân chó đẻ nào ám toán ta. Người có giỏi thì chường mặt ra đi!

Lão nắm lấy một chiếc ghế vận kinh liệng lên không nghe đánh sầm một tiếng. Nóc nhà thủng ra một lỗ. Mảnh ngói vỡ cùng đất cát đổ xuống ầm ầm như mưa rào.

Giữa lúc ấy trên nóc nhà nổi lên một tiếng hú khác nào tiếng cộp thét rùng rợn gầm làm chấn động màng tai mọi người.

Long Chính Phong lớn tiếng la gọi :

- Lãng đại hiệp! Lãng Trung Ngọc đại hiệp!

Gã chuyển động thân mình muốn nhảy lên nóc nhà. Ngờ đâu Long Hồ tăng lại nhanh hơn. Lão thoe lỗ thủng nhảy vọt lên trước.

Long Chính Phong còn đang do dự bỗng nghe tiếng rú thê thảm vang lên, Long Hồ tăng dường như bị một vật nặng đánh vào đầu. Lão từ trên không rớt xuống, máu chảy đầy mặt, chết giắc.

Linh Trí thượng nhân lớn tiếng quát :

- Lãng Trung Ngọc! Người không muốn gặp mặt ta ư?

Lão lắc mình một cái rồi như đá mây hồng vọt lên qua lỗ thủng mất dạng.

5. Lãng Trung Ngọc Đả Thương Linh Tú

Chàng đưa mắt nhìn bốn mặt tựa hồ một biển mây và tưởng chừng như mình đứng trên hòn hải đảo.

Lãng Trung Ngọc cảm thấy nỗi cô độc tràn ngập trong lòng, bất giác chàng hú lên một tiếng dài. Tiếng hú chẳng khác rống ngâm đưa đi rất xa. Những đám mây lơ lửng trên đầu bị tiếng hú bay tung lên thành những bông hoa tan ra bốn mặt.

Giữa đám mây mù lảng vảng đột nhiên thấp thoáng bóng người, Lãng Trung Ngọc dẹp mối băng khuâng chú ý nhìn thì thấy Linh Trí thượng nhân đứng ngay trước mặt.

Lãng Trung Ngọc không nhin được bật lên tròng cười ha hả.

Linh Trí thượng nhân vén áo cà sa lên nhìn Lãng Trung Ngọc cười khanh khách.

Lãng Trung Ngọc chống cây thiết trượng xuống lạnh lùng hỏi :

- Lão cười gì vậy?

Linh Trí thượng nhân cũng hỏi lại :

- Người cười gì ta?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta cười vừa rồi lão không dám động thủ với ta mà bây giờ còn rượt tới đây. Phải chăng lúc này lão sợ bị ta đá ngã lăn lông lốc trước mặt mọi người?

Linh Trí thượng nhân nói :

- Ta cười người đại họa tới nơi mà người không biết đó.

Lăng Trung Ngọc cười lật hỏi móc :

- Ta chỉ tưởng lão là một tay cao thủ phe Mật tông ở đất Tạng, té ra lão còn là một nhà tướng số nữa ư?

Linh Trí thượng nhân đáp :

- Cái mạng người cần gì phải tinh số mới biết? Người nhất định bị họa sát thân. Ai bảo người lấy di vật của Kim Xà tôn giả giấu trong mình? Hành tung của người đã bại lộ, ta e rằng bao nhiêu ác quỷ truy hồn đoạt mệnh đang theo dõi người đó.

Lăng Trung Ngọc cười khẩy nói :

- Lão truy hồn đoạt mệnh ta chăng? Ta cũng không thích sống nữa! Vậy lão cứ thử đi!

Linh Trí thượng nhân dụ giọng :

- Bần tăng không phải là ác quỷ mà là phúc tinh đến tiêu tan giải hạn cho thí chủ. Chẳng những bần tăng có thể làm cho gặp dữ hóa lành mà còn để thí chủ làm tôn sư một phái, thành một vị khai sơn đại tôn tổ, mặc sức làm họa làm phúc.

Lăng Trung Ngọc lúc đầu thấy Linh Trí thượng nhân đề cập đến chuyện di vật của Kim Xà tôn giả ở đảo Kim Xà đã cho là lão có mưu đồ gì. Ngờ đâu lão lại đưa ra những chuyện ly kỳ này khiến chàng lơ mơ chẳng hiểu ra sao, đứng ngẩn người không biết nói gì.

Linh Trí thượng nhân đưa mắt nhìn chàng cười lật hỏi :

- Thí chủ không tin bần tăng hay sao?

Lăng Trung Ngọc khịt mũi hững hờ đáp :

- Tùy lão muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm.

Linh Trí thượng nhân vẫn không nổi nóng, lão ôn tồn hỏi :

- Bần tăng hãy hỏi thí chủ, tự cổ chí kim ai là người không danh môn chính phái xuất thân mà võ công cao cường vượt mức?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ngoài sư phó ta là Kim Xà tôn giả thì còn ai nữa?

Linh Trí thượng nhân nói :

- Nếu mà lệnh sư phụ, thì bần tăng bắt tất phải giúp thí chủ nữa. Lệnh sư có thể dung hợp võ công hai phe chính tà để luyện thành một thứ võ công phi chính phi tà và vượt cao lên trên hai phe chính tà không?

Lăng Trung Ngọc lạnh lùng đáp :

- Nếu luyện đến trình độ đó thì phải là một nhân vật siêu phàm áp đảo hết thảy các vị đại tôn sư về võ học.

Linh Trí thượng nhân nói :

- Đúng thế! Bần tăng muốn thí chủ trở nên một nhân vật mà các vị đại tôn sư từ cổ chí kim không ai bì kịp. Bần tăng biết nhân vật đó. Thí chủ có muốn cùng bần tăng đến thờ lão làm thầy không?

Lăng Trung Ngọc cười lật nói :

- Người đó có chịu cùng ta tỷ thí trong một kỳ hạn nhất định. Nếu y chống được ba trăm trường của ta thì ta mới cam tâm thờ y làm thầy.

Linh Trí thượng nhân cười đáp :

- Thí chủ muốn đánh y ba trăm trường ư? Đáng tiếc là y đã chết gần hai trăm năm nay rồi.

Lăng Trung Ngọc tức giận hỏi :

- Lão từ đất Tây Tạng đường xa muôn dặm tới đây để nói rồn một câu này ư?

Linh Trí thượng nhân nghiêm nghị đáp :

- Không phải đây! Tuyệt đối không phải là chuyện nói rồn. Thí chủ đã nghe đến danh Võ Hạo Thiên bao giờ chưa? Trước đây hai trăm năm y là lãnh tụ phái tà trong thiên hạ. Cả thủy tổ Trương Tam Phong phái Võ Đang cũng bị thua về tay y. Kỳ hành quái tích của y tuy cách đây đã lâu đời mà hiện nay vẫn còn lưu truyền.

Lăng Trung Ngọc động tâm hỏi :

- Võ Hạo Thiên ư? Ta từng nghe gia sư đề cập tới nhân vật này, nhưng y chống đối võ lâm thiên hạ rồi bị Trương Tam Phong liên kết với Thiên Long thiền sư phái Thiếu Lâm, Thiên Sơn tổ sư, Thất Tuyệt Thần Ung Dịch Huyền Thanh, tất cả năm chính phái liên hiệp tấn công rồi bị chết dưới lưỡi kiếm của Thất Tuyệt Thần Ung Dịch Huyền Thanh. Sau đó Võ Đang và Thiên Sơn mới chính thức khai công lập phái thu nạp đồ đệ. Còn võ công của Võ Hạo Thiên thì bị thất truyền. Chẳng lẽ lão bảo ta đi thờ một người đã chết rồi làm thầy hay sao? Hừ! Dù cho y còn sống đi nữa ta cũng không bội phục.

Linh Trí thượng nhân nói :

- Thí chủ mới biết một điều mà chưa biết hai. Võ Hạo Thiên không phải chết về nhân sĩ năm phái vây đánh mà y chỉ bị trọng thương, rồi ẩn lánh trên một hòn đảo nhỏ ngoài Đông Hải...

Thượng nhân đưa mắt nhìn Lăng Trung Ngọc nói tiếp :

- Bất luận thí chủ có khâm phục hay không khâm phục, những võ công tuyệt thế của y dụng hợp cả hai phe chính tà, nên đối với chúng ta hay bất luận là ai không theo nội công của phe chính tông đều rất có lợi.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Sao lão biết sau khi bị thương Võ Hạo Thiên trốn ra hải đảo?

Linh Trí thượng nhân cười đáp :

- Bần tăng đã lấy được bức Tàng bảo đồ chính tay y ghi chép.

Lăng Trung Ngọc lại cười hỏi :

- Lão đã lấy được mật ký cùng tàng bảo đồ thì sao không tự mình theo đó mà tìm còn đi kiếm ta?

Linh Trí thượng nhân đáp :

- Vụ này có ba nguyên nhân khiến cho bần tăng cần hợp tác với thí chủ. Một là bần tăng không hiểu đường hàng hải, mà thí chủ đã theo Kim Xà tôn giả ra ngoài đảo Kim Xà tại Đông Hải, biết chặt cây làm bè trở về Trung Nguyên. Vậy thí chủ tất hiểu rõ về nước thủy triều cùng đường hàng hải.

Lăng Trung Ngọc thản nhiên đáp :

- Đúng thế! Về luồng lạch ở Đông Hải thì ta biết rõ như nắm ngón tay, muốn đi về lúc nào cũng được.

Linh Trí thượng nhân nói tiếp :

- Điều thứ hai, thí chủ cũng biết là nội công của bần tăng không tu luyện theo đường chính và hiện nay đã thành hiện tượng. Trong vòng ba năm bần tăng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma không biết lúc nào. Lệnh sư đã tránh khỏi kiếp nạn tẩu hỏa nhập ma, nhất định biết cách giải cứu. Bần tăng mong rằng thí chủ bảo cho cách đó để bần tăng thoát khỏi nạn này. Nếu không thì chưa tìm được di vật của Võ Hạo Thiên mình đã chết rồi cũng chưa biết chừng.

Lăng Trung Ngọc hỏi vặn :

- Tại sao lão biết gia sư phá giải được cái nạn tẩu hỏa nhập ma?

Linh Trí thượng nhân đáp :

- Mười mấy năm trước lệnh sư là Kim Xà tôn giả cùng Độc Tỷ Thần Kiếm Thạch Cô trong khi đại náo Trung Nguyên đã bị Tổng quản ở Đông xưởng là Bát Tỷ Thần Long Đào Vĩnh Trạch cùng với Tứ đại tà thần vây đánh ở hang Hồ Lô. Kết quả Thạch Cô bỏ mạng còn Kim Xà tôn giả bị trọng thương trốn đi. Khi ấy Trường Túc Xà Thần Tắt Thông nhờ có thuật thần hành một mình rượt theo đã mất thấy Kim Xà tôn giả bị tẩu hỏa nhập ma ở trong miếu sơn thần...

Thượng nhân nói tới đây chăm chú nhìn Lăng Trung Ngọc nói tiếp :

- Vụ đó chắc thí chủ đã hiểu rồi.

Lăng Trung Ngọc cố dần mối xúc động trong lòng, trầm giọng đáp :

- Dĩ nhiên ta biết việc đó.

Linh Trí thượng nhân liền cười nói :

- Theo lời Xà Thần nói với người ta thì lúc đó lão toan vào miếu đánh chết lệnh sư, nhưng thấy lệnh sư thổ ra ba búng máu tươi rồi sắc mặt trở lại như thường, khôi phục nội lực như cũ. Xà Thần sợ quá ngăn người ra không đuổi theo nữa để lệnh sư tự ý ra đi.

Lăng Trung Ngọc hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Gia sư mình mang tuyệt nghệ thì Tứ đại tà thần địch lại làm sao được? Nếu khi đó gia sư không có việc khẩn yếu thì đã giết Trường Túc Xà Thần rồi.

Linh Trí thượng nhân đáp :

- Nhưng từ đó những tay cao thủ tà đạo trong thiên hạ chẳng ai là không biết lệnh sư có phép hóa giải nạn tẩu hỏa nhập ma và đi khắp nơi dò tìm tông tích...

Lăng Trung Ngọc ngắt lời :

- Từ này tới giờ lão mới nói hai nguyên nhân, còn nguyên nhân thứ ba thế nào?

Linh Trí thượng nhân đáp :

- Thí chủ cùng bản tăng mà liên thủ hiệp lực thì thiên hạ không ai địch nổi. Đó là nguyên nhân thứ ba.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Té ra lão sợ có người phong thanh nên tìm ta trợ thủ chứ gì?

Linh Trí thượng nhân nói :

- Thí chủ đừng quên rằng mình đã học hết võ công của lệnh sư mà hành tung bại lộ thì bao nhiêu đại ma đầu trong thiên hạ đều theo dõi. Nhất là Tổng quản Đông xưởng sẽ đem hết tâm lực để tìm cho thấy thí chủ.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Hẳn tìm ta để làm chi?

Linh Trí thượng nhân cười lật đáp :

- Cái đó chính thí chủ tự hiểu. Bản tăng biết thí chủ đang muốn tìm hấn lẫm. Hiện giờ tuy hấn đã thoát ly Đông xưởng song quyền thế vẫn còn, oai danh không phải là nhỏ. Bản tăng e rằng thí chủ chỉ cần bản tăng trợ thủ còn hơn là bản tăng cần thí chủ.

Lăng Trung Ngọc cười ha hả. Tiếng cười vang cả một vùng sơn cốc...

Linh Trí thượng nhân chờ Lăng Trung Ngọc hết cười rồi mới nói :

- Cuộc giao dịch giữa chúng ta cả hai bên cùng có lợi. Thí chủ giúp bản tăng phá giải nạn tẩu hỏa nhập ma. Bản tăng sẽ giúp thí chủ khai thác những bí mật về Võ Hạo Thiên. Sau đây thí chủ sẽ thành một đại tôn sư về võ học tự cổ chí kim không người bì kịp thì còn lo gì không trả được mỗi đại thù nữa.

Lăng Trung Ngọc nghe Thượng nhân nói lại càng cười rộ.

Linh Trí thượng nhân hỏi gặng :

- Ý kiến thí chủ thế nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Lão đã có lòng chiếu cố đến ta như vậy khi nào ta còn không thuận.

Linh Trí thượng nhân thích chí hỏi lại :

- Thế là thí chủ chấp thuận rồi chứ?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Dĩ nhiên ta ưng thuận rồi! Lão lại đây! Bây giờ ta hãy phá giải mối lo tẩu hỏa nhập ma cho lão trước.

Linh Trí thượng nhân cả mừng hỏi lại :

- Có bí quyết gì để truyền thụ không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Không cần! Lão nằm phục xuống đây!

Linh Trí thượng nhân sững sốt hỏi :

- Thí chủ làm gì vậy?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta muốn đánh vào đít lão ba trượng.

Linh Trí thượng nhân nổi giận dùng dùng...

Lăng Trung Ngọc không chờ Thượng nhân phát tác vội nói ngay :

- Linh Trí thượng nhân! Hà tất lão phải đa nghi. Lão không hiểu chỗ ảo diệu về võ công của sư phụ ta. Ba trượng dết vào đít này làm cho bách huyết lưu thông. Chân khí từ huyết Vĩ Cưu suốt lên thiên đỉnh. Những mối họa rình rập trong thân thể lão sẽ hoàn toàn bị tiêu tan.

Linh Trí thượng nhân nửa tin nửa ngờ hỏi :

- Thí chủ không nói rởn đó chứ?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Lão không tin thì thôi.

Linh Trí thượng nhân không sao được, đành nằm phục xuống đất để cho Lăng Trung Ngọc đánh.

Lăng Trung Ngọc gơ trượng lên đánh xuống ba trượng thật nặng vào mông đít Linh Trí thượng nhân.

Chàng thu trượng về cười ha hả nói :

- Ta đùa rởn lão thật đấy!

Linh Trí thượng nhân tức giận không bút nào tả xiết. Lão nhảy vọt lên rút cặp đồng bạc, quát to một tiếng, ra chiêu “Thiên Hạ Phương Phân Âm Dương” quét vào mặt Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc nhảy sang bên né tránh la lớn :

- Lão không hợp tác với ta nữa ư?

Lăng Trung Ngọc hần học thóa mạ :

- Có lý nào thế được? Ta đối với người bằng lòng dạ Bồ Tát mà người lại trêu cợt ta!

Lăng Trung Ngọc cười xòa đáp :

- Lão có lòng dạ Bồ Tát thì ta đây phải đại từ đại bi như đức Phật tổ. Ta đét vào đít lão ba trượng mà không thừa cơ đánh chết. Như vậy còn chưa đủ từ bi hay sao?

Linh Trí thượng nhân hỏi :

- Người không chịu thì thôi. Sao lại làm như vậy?

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Lăng Trung Ngọc này qua lại một mình trên chốn giang hồ, cần gì phải hợp tác với lão?

Linh Trí thượng nhân khôn ngoan lửa giận, múa tít song bạt, coi như đôi rồng vàng công thể hung hiểm, lão sử toàn những chiêu thức tuyệt diệu.

Lăng Trung Ngọc thân hình lả lướt như lá rụng hoa bay, né qua né lại giữa cặp công bạc của đối phương. Chàng nhường đối phương ba chiêu rồi thét lớn :

- Ta đét đít lão ba trượng đã nhường ba chiêu rồi. Nếu lão không dừng tay thì ta không nể nữa.

Linh Trí thượng nhân đã biết Lăng Trung Ngọc có môn tuyệt kỹ “Trượng kiếm hợp bích” lợi hại phi thường. Nhưng khí tức trong bụng không thể tiêu tan, lão nghiêng răng chập song bạt vào làm một chúi xuống đầu Lăng Trung Ngọc cực kỳ mãnh liệt.

Tiếng bạt vang lên chói tai, Lăng Trung Ngọc lùi lại một bước quát to :

- Bữa nay lão không có lỗi gì nhưng bộ diện khá ó. Tiếng bạt càng làm cho ta khó chịu. Vậy hãy ném một trượng của ta đây!

Chàng giơ thiết trượng lên đập mạnh một cái.

Bỗng nghe tiếng kim thiết chạm nhau rít lên làm chấn động một vùng núi non. Người nghe tưởng thủng cả màng tai.

Linh Trí thượng nhân bị đối phương phang cây thiết trượng nặng tới nghìn cân, phải lùi lại ba bước mới đứng vững. Lão tức giận gầm lên một tiếng nhảy vọt lại. Song bạt vung lên, hàn quang tỏa ra hơn trượng chụp lấy đối phương.

Lăng Trung Ngọc chẳng chút quan tâm, hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Lão muốn đánh thật chẳng?

Chàng khoa thiết trượng bên ngoài. Bên trong vung một thanh kiếm sắt. Cả kiếm lẫn trượng đồng thời ra chiêu kèm chế ngay được thế công của song bạt.

Linh Trí thượng nhân phần nộ quát lên ầm ầm. Lão huy động song bạt như gió táp mưa sa mà không ngăn cản được đối phương. Tuyệt kỹ về kiếm trượng của chàng biến ảo dị thường, mềm cứng đủ cả.

Thân hình Thượng nhân phải xoay chuyển luôn luôn.

Hai bên qua lại đã ngoài chục chiêu mà Thượng nhân không sao đến gần được đối phương, lão có ý muốn rút lui.

Lăng Trung Ngọc tay trái cầm thiết trượng đánh vành ngoài rất rộng và thi triển những chiêu thức ngoại môn. Thanh thiết kiếm trong tay phải phát huy Kim Xà kiếm pháp do Kim Xà tôn giả truyền thụ cho. Đường kiếm vừa kín đáo vừa đầy khít chiêu thức lại thần bí kỳ diệu. Chỉ trong nháy mắt đã vây hãm được đối phương.

Chàng cười ha hả nói :

- Linh Trí thượng nhân! Ta tưởng lão nên quăng bạt đầu hàng và ngoan ngoãn để ta đét hai trượng thì ta tha cho.

Linh Trí thượng nhân cúi quá vắng tục :

- Người nói thúi lắm... Mẹ kiếp...

Lăng Trung Ngọc nổi giận đùng đùng. Chàng giơ cao trượng lên ra chiêu Ngũ đỉnh khai sơn bổ xuống. Cây thiết kiếm trong tay phải ra chiêu “Kim Xà Thiên Đẳng” quét ngang một cái.

Mấy tiếng xoang xoảng vang lên điếc tai. Cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc đã đập tan cặp đồng bặt của Linh Trí thượng nhân.

Linh Trí thượng nhân bị chấn động mạnh đến nỗi thất khống ứa máu ra. Lão la lên một tiếng chưa kịp né tránh thì tay trái lại bị thanh thiết kiếm của đối phương chém trúng đứt lìa. Lão đau quá, toàn thân run lấy bầy lùi lại ba bước liền.

Lăng Trung Ngọc hạ kiếm xuống. Chàng thấy Linh Trí thượng nhân ngó mình bằng cặp mắt hận độc. Bỗng lão hú lên một tiếng rồi chạy xuống núi.

Linh Trí thượng nhân người bị trọng thương đến thế mà còn chạy như bay xuống núi được thì hiển nhiên công lực lão cao thâm không biết đến đâu mà kể.

Lăng Trung Ngọc thấy bóng người màu hồng dần dần mất hút. Chàng buông tiếng thở dài không rượt theo nữa, xô thanh thiết vào trong cây trượng.

Một trận gió núi thổi tới, đột nhiên chàng động tâm nghĩ thầm :

- “Ta muốn coi lão có bản đồ gì...”

Đoạn chàng hú lên một tiếng dài vọt người rượt theo.

Đây nói về Long Chính Phong cùng Tần Tổ Hà rượt theo Linh Trí thượng nhân, chạy ra khỏi nhà để tìm kiếm Lăng Trung Ngọc. Gã chạy quanh quẩn trong rừng đã lâu mà chẳng thấy bóng Lăng Trung Ngọc đâu cả.

Sao mờ thưa thớt phương đông đã rạng hoa lê. Tần Tổ Hà kéo tay áo Long Chính Phong nói :

- Nếu Lăng đại hiệp mà định gặp thiếu hiệp thì chàng đã xuất hiện rồi. Trời sắp sáng, chúng ta về thôi.

Long Chính Phong đáp :

- Có khi Lăng đại hiệp còn muốn thí nghiệm thành ý của tại hạ. Nếu cô nương sợ lệnh sư quả trách thì hãy về trước đi.

Tần Tổ Hà nói :

- Để một mình thiếu hiệp ở đây, tiểu muội yên tâm thể nào được? Thôi đành ở lại với thiếu hiệp.

Long Chính Phong cười nói :

- Hảo thư thư! Tiểu đệ biết rằng thư thư nhất định ở lại với tiểu đệ cho có bạn.

Tần Tổ Hà đỏ mặt lên làm mặt giận nói :

- Hừ! Không biết cơ! Ai là thư thư người?

Long Chính Phong thè lưỡi ra muốn nói đùa nữa thì đột nhiên có người vỗ vai, bắt giắc gã mừng như phát điên reo lên :

- Ối mẹ ơi! Người... Người là ai vậy?

Người đứng đằng sau lưng gã mặt đầy những máu. Cánh tay trái bị cụt từ khuỷu tay, bộ dạng coi rất khủng khiếp.

Long Chính Phong ngơ ngác một lúc mới nhận ra lão chính là Linh Trí thượng nhân.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, Tần Tổ Hà cũng bỏ vía đứng ngậy người như phỗng đá. Lúc nàng bình tĩnh lại lấy được cây cung sắt ra thì Linh Trí thượng nhân đã nắm chặt lấy xương tỳ bà Long Chính Phong, lão trầm giọng quát :

- Muốn tốt thì cất cung đi! Người mà cử động thì ta giết gã.

Long Chính Phong không nhúc nhích được, giờ bộ mặt đưa ma ra nói :

- Trời ơi! Ta có đắc tội gì với lão đâu?

Linh Trí thượng nhân trầm giọng quát :

- Câm họng ngay! Người còn nói nữa thì ta bóp nát xương tỳ bà và móc mắt người ra đó.

Long Chính Phong hồn vía lên mây không dám nói gì nữa.

Tần Tố Hà định thần lại hỏi :

- Linh Trí thượng nhân! Tiểu nữ thường nghe gia gia nói Thượng nhân là một tay đại sư về võ học hiện nay, còn uy hiếp hàng tiểu bối?

Linh Trí thượng nhân đáp :

- Người đã biết rõ thân thế ta thì nên nghe lời ta bảo.

Long Chính Phong hỏi :

- Thượng nhân muốn điều chi?

Linh Trí thượng nhân đáp :

- Người hãy theo ta!

Lão nói xong, thở hồng hộc, lôi Long Chính Phong đến một nơi sơn động gần đó.

Vào sơn động rồi thì trời sáng tỏ. Trong sơn động đã lơ mơ có ánh sáng chiếu vào bộ mặt hung dữ của Linh Trí thượng nhân trông càng phát khiếp.

Long Chính Phong bị lão kiềm chế không biết làm thế nào, cất tiếng ngập ngừng hỏi :

- Lão... lão định làm gì ta?

Linh Trí thượng nhân chưa trả lời bỗng nghe có tiếng lanh lảnh chói tai vang lên theo làn gió núi vọng tới. Tiếng thét như xuyên vào trái tim cực kỳ khó chịu.

Linh Trí thượng nhân trợn mắt lên lộ vẻ khủng khiếp vô cùng.

Đột nhiên lão thét lớn :

- Ta phải giết người!

Long Chính Phong thấy vẻ mặt Thượng nhân có điều khác lạ. Gã đã lưu tâm biết lão này vì nghe tiếng quát thét bên ngoài mà lộ vẻ thất thần. Gã liền thừa cơ lúc lão phân tâm, đột nhiên rút vai, cong lưng, tránh thoát khỏi bàn tay của Linh Trí thượng nhân.

Linh Trí thượng nhân quát hỏi :

- Hảo tiểu tử! Người định trốn đi đâu?

Hai tay lão múa loạn toan chụp tới mà không trông thấy Long Chính Phong cùng Tần Tố Hà ngồi thu hình trong góc động.

Cuộc tỷ đấu với Lăng Trung Ngọc vừa rồi Linh Trí thượng nhân bị nội công mãnh liệt của đối phương làm chấn động đến nỗi mất mũi tai rướm máu không ngớt. Lúc này tròng mắt bị vỡ rồi không nhìn thấy gì nữa. Thêm vào đó những tiếng quái gở gào thét bên ngoài vọng lại, lão phải đề phòng. Người lão đã bị trọng thương, đột nhiên nghe tiếng la ó, thần kinh bị tán loạn, hung tính liền phát tác.

Bỗng nghe đánh huych một tiếng! Linh Trí thượng nhân đụng vào vách đá ngã lăn ra miệng vẫn ú ớ :

- Thằng lỏi con này! Mi dám ám hại ta! Ta phải giết mi...

6. Kỳ Nữ Một Mình Đầu Tam Quái

Hai người thấy Linh Trí thượng nhân có vẻ điên khùng nên không dám vọng động.

Tiếng la của Linh Trí thượng nhân mỗi lúc một yếu ớt. Hai người thấy lão nằm lăn lộn không ngớt rồi xé quần áo thành từng mảnh vụn. Đúng là lão phát điên!

Sau một lúc lão ngừng tiếng la nằm thẳng cẳng dưới đất không nhúc nhích nữa.

Tần Tổ Hà khẽ rí vào tai Long Chính Phong :

- Chẳng lẽ lão chết rồi ư?

Long Chính Phong gọi luôn mấy tiếng không thấy lão trả lời liền bảo Tần Tổ Hà :

- Có lẽ lão chết thật rồi!

Tần Tổ Hà nói :

- Chúng mình về thôi! Ta sợ quá đi mất!

Long Chính Phong rón rén lại gần bên Linh Trí thượng nhân đặt tay vào mũi lão để nghe hơi thở thì thấy lạnh toát. Quả nhiên lão chết rồi.

Long Chính Phong ngấm ngầm thở dài, lẩm bẩm :

- Tuy lão này hồi sinh tiền rất hung ác, nhưng cũng là một tay cao thủ hơn đời. Ta nên mai táng cho lão...

Long Chính Phong còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Tần Tổ Hà la lên :

- Úi chà! Cái gì thế này?

Long Chính Phong ngẩng đầu nhìn ra thấy Tần Tổ Hà đang lượm quyển sách ở dưới đất lên, chàng mở coi thì là một bức họa đồ.

Long Chính Phong chưa hiểu rõ bản đồ này vẽ cái gì thì tiếng hú quái gở lại nổi lên mỗi lúc một gần ngay ở trong thung lũng. Bỗng có tiếng người hỏi :

- Người coi vết máu trên đường. Hay là Linh Trí thượng nhân bị hại rồi?

Một thanh âm âm ớ khác cất lên :

- Không hiểu bức họa đồ của lão bị người đoạt mất chưa? Chúng ta đi mau, nếu hấn không chịu đưa bức họa đồ thì lột da bẻ xương hấn đi...

Long Chính Phong sợ run lên, bụng bảo dạ :

- “Hồng bát! Mấy người này hung dữ vô cùng! Nếu bị họ phát giác thì mình chỉ còn đường bó tay chịu trói, mặc cho chúng lột da bẻ xương”.

Gã liền giơ tay ra hiệu khẽ nói một tiếng :

- Nào!

Rồi cùng Tần Tổ Hà hợp lực đẩy một tảng đá lớn đóng cửa động.

Tiếng bước chân đã đến bên động thì dừng lại.

Long Chính Phong vịn vào tảng đá nhìn qua kẽ hở ra ngoài thấy ba người kỳ hình quái trạng đứng đó. Chính là ba tay cao thủ tà đạo đã đấu với Linh Trí thượng nhân rồi bị Lăng Trung Ngọc dùng Kim Xà trùng hãm dọa phải bỏ chạy.

Ba người này đứng trước sơn động ngó lui ngó tới. Bỗng người tóc đỏ như lửa tức Liệt Hỏa tán nhân lên tiếng :

- Hừ! Linh Trí thượng nhân trốn đâu mất rồi?

Người tay dài quá đầu gối trông như khỉ vượn tức Mã Hồi Hồi đáp :

- Cứ coi vết máu mà theo dõi thì rõ ràng y đã đến gần đây. Chẳng lẽ y trèo lên núi?

Linh Sơn mỗ mỗ đưa lỗ mũi ra ngửi bốn phía một hồi rồi nói :

- Ta đã ngửi thấy mùi Linh Trí thượng nhân. Nhất định lão ẩn nấp gần đây!

Liệt Hỏa tán nhân lớn tiếng gọi :

- Linh Trí thượng nhân! Bọn ta không có ác ý với lão đâu. Lão ra đây tương kiến!

Gọi luôn mấy tiếng không thấy trả lời, Linh Sơn mỗ mỗ tức giận nói :

- Linh Trí thượng nhân! Lão mà không chường mặt ra thì bọn ta không nể đâu.

Mắt mù chớp nháy lại ngửi luôn một hơi rồi nói :

- Chà! Ta còn nghe thấy cả hơi thở người sống. Có lẽ sau khi bị thương có người kèm chế y...

Long Chính Phong nấp ở trong động thấy Linh Sơn mỗ mỗ rán cặp mắt quỷ quái nhìn cửa động, gã sợ quá nghĩ thầm :

- “Mụ yêu phụ này thính mũi thật!”

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Linh Sơn mỗ mỗ quát lên một tiếng chạy lại hai bước giơ tay ra đẩy mạnh một cái. Một luồng đại lực phát ra làm cho phiến đá lớn đập cửa động bị rung chuyển.

Long Chính Phong la lên :

- Nguy rồi!

Gã vội nắm tay Tần Tố Hà nhảy lùi lại.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Khối đá lớn đã lăn vào trong động đè lên thi thể Linh Trí thượng nhân.

Linh Sơn mỗ mỗ cười ha hả nói :

- Linh Trí thượng nhân! Lão còn chưa chịu chường mặt ra ư?

Long Chính Phong và Tần Tố Hà chẳng còn hồn vía nào nữa. Hai người thấy ba tên ma đầu đi từng bước một tiến vào.

Mã Hồi Hồi (tức gã tay dài) cặp mắt lấp lánh ngó thấy Long Chính Phong và Tần Tố Hà, lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Té ra bọn người ẩn nấp trong này?

Hắn chưa dứt lời bỗng nhảy vọt lại thét lớn :

- Ai ẩn trong này để ám toán người? Quân mặt dày! Ra đây!

Long Chính Phong mừng rỡ khôn xiết toan cất tiếng gọi :

- Lãng đại hiệp!...

Nhưng gã chưa thốt ra lời, bỗng nghe một tràng cười sang sảng như tiếng nhạc vàng. Tiếp theo một thanh âm trong trẻo vang lên :

- Các người đui mắt rồi chăng? Ta ở ngoài này kia mà. Có ẩn nấp trong động ám toán bọn người đâu?

Long Chính Phong kinh dị hết chỗ nói, gã nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một thiếu nữ đứng trên tảng đá lớn đối diện với sườn núi bên này. Áo xiêm nàng trắng như tuyết bỗng tung bay phát phới, tựa hồ cỡi gió mà đi. Nhác trông chẳng khác gì một nàng tiên nữ đang bay. Gã kinh ngạc đứng thộn mặt ra.

Ba tên ma đầu lại càng kinh hãi, kinh hãi hơn cả Long Chính Phong. Vì bọn họ là những tay võ công trác tuyệt mà không nhìn thấy thiếu nữ này từ phương nào đến để nàng gần tới nơi vẫn chưa phát giác.

Mã Hồi Hồi quát lên một tiếng, cầm một cành khô liệng ra.

Liệt Hỏa tán nhân (người tóc đỏ) hắng dặng một tiếng, phóng ra một chưởng. Bỗng thấy gió thổi ào ào, cát đá tung bay. Thiếu nữ xiêm trắng ở giữa trường cát đá nhảy xuống. Chớp mắt nàng đã đứng trước cửa sơn động. Kinh công của nàng thần diệu tưởng chừng lướt mình trên không gian.

Ba tên ma đầu kinh hãi không bút nào tả xiết. Liệt Hỏa tán nhân hỏi bằng một giọng khiếp sợ :

- Tôn sư là ai?

Thiếu nữ xiêm trắng đảo mắt nhìn vào mặt ba người rồi hỏi lại :

- Liệt Hỏa tán nhân! Người quên lời hứa với một vị tiền bối võ lâm hai mươi năm trước đây rồi ư?

Liệt Hỏa tán nhân run lên hỏi lại :

- Tôn giá là người thế nào với Thúc Vi tiên tử?

Hắn đã nhớ lại hai mươi năm trước từ Cam Túc xuống Trung Nguyên gặp phải Thúc Vi tiên tử là một trong ba tay đại cao thủ nổi tiếng khắp thiên hạ thời bấy giờ. Hắn bị bại dưới lưỡi kiếm của Thúc Vi tiên tử. Bà bắt buộc hắn phải phát thệ suốt đời không được đặt chân vào đất Trung Nguyên nữa.

Bây giờ Liệt Hỏa tán nhân nghe tin trong ba tay đại cao thủ nhất thiên hạ đó thì Thiên Sơn thần hiệp đã qui ẩn, Kim Xà tôn giả bị vây đánh chết rồi, Thúc Vi tiên tử cũng đã hóa thân mới dám lần mò xuống Trung Nguyên.

Ngờ đâu hôm qua hắn đã lại thấy Kim Xà trùng oai danh lừng lẫy thiên hạ của Kim Xà tôn giả do Lăng Trung Ngọc sử dụng. Hắn sợ quá, bỏ chạy ngay đương trường. Bữa nay hắn lại chạm trán thiếu nữ có liên quan đến Thúc Vi tiên tử thì làm gì chẳng kinh tâm táng đờm?

Thiếu nữ xiêm trắng lạnh lùng đáp :

- Đó là danh hiệu ân sư ta sao bọn người dám nói tới?

Linh Sơn mỉm cười rộ nói :

- Ta chưa từng nghe nói Thúc Vi tiên tử có thu nạp đồ đệ bao giờ? Người tưởng mạo xưng danh hiệu y là uy hiếp được bọn ta phải chạy chằng? Hừ! Đến ngay Thúc Vi tiên tử phục sinh ta cũng không sợ đâu!

Thúc Vi tiên tử cùng Thiên Sơn thần hiệp và Kim Xà tôn giả giữa ba người có mối tình nghiệt éo le, khắp thiên hạ đều biết tiếng. Người võ lâm còn biết rõ Thúc Vi suốt đời chưa từng thu đồ đệ, nên Linh Sơn mỉm không tin lời thiếu nữ.

Liệt Hỏa tán nhân trong lòng nghi hoặc tự hỏi :

- “Tại sao thị biết mình hai mươi năm trước đã có lời thề với Thúc Vi tiên tử? Phải chăng thị đúng là đồ đệ của mẹ?”

Mã Hồi Hồi lâu ngày ở chốn biên thùy. Hắn nhờ có khiếu thông minh đặc biệt, luyện được võ công các phái miền Tây Vực, nên rất tự phụ. Tuy hắn đã nghe danh Thúc Vi tiên tử, song hắn đưa mắt nhìn thiếu nữ vẫn không có ý khiếp sợ lắm.

Mã Hồi Hồi nhìn Liệt Hỏa tán nhân nói :

- Người nhất định coi Thúc Vi tiên tử là tay đáng sợ thì để ta thử với ả xem sao?

Hắn rung cổ tay một cái, một luồng hàn quang lóe mắt từ trong tay bay ra nhắm bắn vào thiếu nữ.

Long Chính Phong nấp ở trong động chớp mắt một cái cơ hồ không mở ra được. Gã kinh hãi hỏi :

- Đây là yêu pháp gì vậy?

Gã vừa động tâm đã thấy người thiếu nữ kia bay vọt lên không, đem theo một đạo kiếm quang màu lục biếc vọt về phía Mã Hồi Hồi.

Long Chính Phong còn chưa nhìn rõ, bỗng nghe một tràng thanh âm nho nhỏ rồi hai bóng người xa nhau ra.

Mã Hồi Hồi quát lớn :

- Giỏi lắm! Chiêu “Điện Quang Thất Xạ” thật là tuyệt.

Trong tay hắn cầm một cây bồng không hiểu đúc bằng thứ kim thuộc gì mà phát ra ánh sáng lấp lánh. Hắn thi triển phép “Lôi Điện bồng pháp” độc môn.

Những tiếng ầm ầm vang lên! Đầu cây bồng của hắn đã chụp xuống những yếu huyệt ở trước ngực đối phương.

Long Chính Phong thấy oai thế mãnh liệt quá chừng. Gã khiếp sợ la lên một tiếng thật to muốn nhảy ra trợ lực cho thiếu nữ.

Người gã vừa chuyển động đã thấy thiếu nữ khoa trường kiếm lên. Một làn kiếm quang mịt mờ xô ra. tiếng gió rít lên ầm ầm, tiếng sấm nổ lập tức dừng lại.

Thanh trường kiếm màu lục biếc trong tay nàng đề lên trên cây quái bồng và phong tỏa chiêu thức của đối phương.

Mã Hồi Hồi khê gầm lên một tiếng, rung cổ tay một cái. Cái quái bồng hất lên cao năm tấc.

Thiếu nữ buông tiếng cười lạt, hạ thấp thanh trường kiếm lại đề cây quái bồng của đối phương xuống.

Hai người tỷ thí nội công thiếu nữ chiếm được thượng phong.

Mã Hồi Hồi trong lòng kinh hãi. Hắn vận động công lực toàn thân phóng quái bồng về phía trước.

Thiếu nữ mặt lạnh như băng sương. Không hiểu nàng sử thủ pháp gì mà thanh trường kiếm vẫn níu chặt lấy quái bồng. Nàng xoay chuôi kiếm một cái.

Bỗng Mã Hồi Hồi rít lên một tiếng quái dị, bồng lùi lại mấy bước.

Thiếu nữ hỏi :

- Người còn muốn thử nữa không?

Mã Hồi Hồi biến sắc chống cây quái bồng xuống lại xông vào. Tiếp theo hàn quang lấp lánh, kiếm bồng giao nhau. Những tiếng kim thiết lại vang lên cơ hồ rách cả màng tai.

Liệt Hỏa tán nhân càng co càng khiếp. Hiển nhiên thiếu nữ này đã được chân truyền của Thúc Vi tiên tử. Nàng sử Thúc Vi kiếm pháp biến hóa thần diệu đến nỗi Mã Hồi Hồi cũng không địch nổi.

Sắc mặt hắn biến đổi mấy lần, trong bụng nghĩ thầm :

- “Ả này dụng công không đầy mười năm nữa tất thành được Thúc Vi tiên tử thứ hai. Khi ấy thì bọn mình còn xuất đầu lộ diện làm sao được?”

Trong đầu óc hắn lướt qua mấy ý nghĩ rồi sát khí nổi lên bùng bùng. Hắn không nghĩ gì đến thân phận mình nữa đột nhiên nhảy vọt ra, xoay tay phóng chưởng nhằm đánh xuống đầu thiếu nữ.

Liệt Hỏa tán nhân đã luyện được môn Liệt Hỏa thần chưởng độc đáo, vừa giờ bàn tay lên khí nóng cao độ làm cho bàn tay đỏ rực. Chưởng phong xô ra bao phủ một phạm vi năm trượng.

Hắn ra chiêu đột ngột chắc là đối phương không thể nào tránh kịp. Ngờ đâu thiếu nữ kia hình như sau lưng cũng có mắt, nàng ra chiêu “Kim Phụng Điểm Đầu”, luồng kiếm quang xanh biếc đón lấy chưởng phong đối phương.

Liệt Hỏa tán nhân nhận biết thanh trường kiếm này chính là thanh Bích Ý kiếm mà Thúc Vi tiên tử đã sử dụng. Chẳng những thanh bảo kiếm đó đủ sức làm tan vàng vỡ ngọc, người sử dụng huy động nội công khiến cho nó phát ra khí lạnh ghê người. Nếu mũi kiếm đâm trúng lòng bàn tay là phá tan được Liệt Hỏa thần chưởng mà hắn tốn bao nhiêu công phu năm tháng mới luyện nên.

Liệt Hỏa tán nhân trong lòng kinh hãi khi nào còn dám mạo hiểm ném thử.

Hắn vội thu bàn tay về. Tuy nhiên, chưởng kinh của hắn phát ra lướt qua lưỡi kiếm của đối phương đập mạnh vào vách động khiến cho một tảng đá lớn bị đẩy vào trong lăn lông lốc.

Tần Tố Hà bật tiếng la hoảng nhảy xổ vào trong lòng Long Chính Phong, nắm chặt lấy tay gã không buông ra nữa. Lòng bàn tay cả hai người mồ hôi toát ra ướt đầm. Nhưng trong lòng Long Chính Phong lại thấy ấm áp quên cả nỗi khiếp sợ vừa qua.

Liệt Hỏa tán nhân đã phóng ra hai chưởng liên tiếp đều bị thiếu nữ dùng thân pháp cực kỳ linh xảo tránh khỏi.

Lửa giận bốc lên ừng ực, Liệt Hỏa tán nhân hít mạnh một hơi chân khí, vung tay phải lên sử công phu “Đại Thủ Ấn” của phe Mật tông. Hắn đã vận toàn thân công lực ngưng tụ cả vào lòng bàn tay để phóng chưởng.

Bỗng thấy một bàn tay hần biến thành sắc tía và bành trướng lên lớn gấp đôi. Hần rú một tiếng chói tai phóng chưởng ra.

Lúc này Mã Hồi Hồi đang vung quái bồng phát chiêu “Bát Phương Phong Vũ”.

Ánh bồng trùng điệp, hàn quang dần dựa phong tỏa hết đường rút lui của thiếu nữ.

Xem chừng Liệt Hỏa tán nhân đánh phá chưởng này tất nàng phải uống mạng.

Ngờ đâu thiếu nữ kia giữa lúc tính mạng như ngàn cân treo đầu sợi tóc, nàng thi triển thân pháp rất nhiệm màu tránh khỏi. Mũi kiếm rung lên một cái, muôn ngàn đao kiếm quang vây bọc hộ vệ toàn thân. Lưỡi kiếm đột nhiên dừng lại rồi mũi kiếm phóng về phía đầu ngọn bồng của Mã Hồi Hồi. Nàng ra chiêu “Di Hoa Tiếp Mộc”. Bóng người lấp loáng, nàng đã xoay lại phía sau Mã Hồi Hồi.

Hai tiếng choang choang vang lên. Chưởng lực ca Liệt Hỏa tán nhân đập vào quái bồng làm chấn động Mã Hồi Hồi phải lùi lại ba bước. Liệt Hỏa tán nhân cũng phải lùi một bước.

Thiếu nữ kia tinh xảo chẳng kém gì ma quỷ. Nàng vừa giơ thanh trường kiếm lên đã nghe đánh soạt một tiếng. Tay áo của Liệt Hỏa tán nhân bị hót mất một đoạn. Suýt nữa cánh tay hữu hần cũng bị chặt đứt. Hàn quang lấp loáng, nàng xoay kiếm lại chém nhưng bị Mã Hồi Hồi vung bồng lên gạt kịp.

Thiếu nữ kia bất quá bản lĩnh chỉ cao hơn hai người một chút, nhưng lấy một chọi hai thì nhiều lắm là chống được sáu bảy chục chiêu. Còn điều nàng ý vào khinh công tuyệt đỉnh, kiếm pháp tuyệt diệu, đánh đòn nặng tránh đòn nhẹ.

Thân hình chuyển động luôn luôn mới giữ được thế quân bình với hai tên ma đầu.

Giữa lúc ấy Mã Hồi Hồi lè mắt ngó thấy Linh Sơn mỗ mỗ đứng bên đang rón rén đi về phía cửa động. Hần cả mừng nói :

- Phải rồi! Chúng ta dùng phép xa luân chiến thì dồn được con yêu nữ này vào chỗ chết. Liệt Hỏa tán nhân! Người có muốn nghỉ một lúc thì nghỉ trước đi!

Liệt Hỏa tán nhân là tay cực kỳ nham hiểm. Hần nghe nói vậy không khỏi run lên và đoán là Linh Sơn mỗ mỗ có ý gì ám muội. Hần thừa cơ đáp :

- Phải lắm! Ta nghỉ trước một lúc cũng hay.

Đứt lời hần phi thân nhảy ra ngoài vòng chiến chạy trước đến cửa động.

Liệt Hỏa tán nhân bỏ đi rồi, thiếu nữ áo trắng nhẹ được một phần áp lực.

Nàng vung thanh trường kiếm phóng tới bức bách Mã Hồi Hồi phải lùi lại hai bước.

Bất thành lòng nàng xoay mình nhảy lại ra chiêu “Cô Yên Vạn Lý”. Kiếm quang vọt nhanh như tên bắn chớp mắt đã đâm tới trước ngực Linh Sơn mỗ mỗ.

Linh Sơn mỗ mỗ tức giận lạng người tránh đi, mục tháo hai vòng tai liệng ra.

Hai vòng tai này là ám khí độc môn của mục. Cả thấy có mười vòng móc liền vào thành một xâu. Lúc liệng lên không nó rít lên tiếng vù vù bay chênh chếch ra phong tỏa lấy cửa động. Không hiểu mục có ý hay vô tình liệng vòng tai. Dĩ nhiên là mục ngăn cản thiếu nữ, nhưng đồng thời ngăn cản Liệt Hỏa tán nhân không thể vào động trước được.

Thiếu nữ hắng giọng một tiếng phóng kiếm ra. Kiếm quang thành một tấm màn vây bọc sáu chiếc vòng tai. Lập tức vòng tai bị gãy nát rớt xuống từng mảnh như trận mưa hoa.

Liệt Hỏa tán nhân phát tay áo một cái. Song chưởng đồng thời phóng ra.

Chưởng phong ngăn chặn trước ngực hắt tung bốn vòng tai kia ra ngoài mấy trượng.

Nhưng hần bị ngăn cản lại một chút thành ra Linh Sơn mỗ mỗ đã vọt tới cửa động trước.

Bỗng nghe thiếu nữ cất tiếng trong trẻo quát lên :

- Mụ kia đừng chạy nữa! Hãy đón lấy cái này của ta.

Véo một tiếng! Một tia ngân quang nhằm Linh Sơn mỗ mỗ mà bắn tới.

Linh Sơn mỗ mỗ đang lăm lăm chực nhảy vào động trước, bỗng nghe tiếng ám khí rít lên ở phía sau. Mụ vội né tránh thì đã không kịp nữa. Mũi ám khí xuyên vào vành tai và đeo tòn ten tại đó.

Linh Sơn mỗ mỗ rú lên một tiếng quái gở, đưa tay sờ tai thấy máu dây ra bàn tay đỏ lôm. Mụ rút mũi ám khí ra coi thì chính là cây trâm bạc mà thiếu nữ đã dùng nó để cài đầu.

Mụ tức giận quát :

- Con yêu nữ kia! Mi thật là hỗn xược. Chúng ta hãy đập chết ả trước rồi sẽ vào tìm Linh Trí thượng nhân.

Mụ sử dụng cây quả trượng bằng gỗ đen lẩy, nào đánh nào quét nào đâm nào gạt.

Liệt Hỏa tán nhân phát huy thần công “Đại Thủ Ấn”. Mã Hồi Hồi thi triển Lôi Điện quái bỗng.

Ba người vây đánh thiếu nữ áo trắng. Chưa đầy chục chiêu thì nàng lâm vào tình trạng chỉ còn chống đỡ chứ không có sức phản kích.

Đại Thủ Ấn của Liệt Hỏa tán nhân làm cho mũi kiếm của thiếu nữ phải cong lên.

Linh Sơn mỗ mỗ quét ngang cây trượng nặng tới ngàn cân phong tỏa thanh bảo kiếm của nàng.

Mã Hồi Hồi lên tiếng cười quái gở phóng quái bỗng nhanh như điện chớp.

Thiếu nữ biến sắc vội lạng người né tránh rồi lùi lại luôn năm bước.

Liệt Hỏa tán nhân bật lên tiếng cười hung dữ sấn sổ tới vung tả chưởng đánh xuống đầu thiếu nữ.

Lúc này thiếu nữ khác nào cây cung cứng giương đến độ chót không thể lùi được nữa mà trường kiếm cũng bị phong tỏa. Nàng cảm thấy mình sắp mất mạng dưới bàn tay to tướng của đối phương.

Liệt Hỏa tán nhân bộ mặt hung ác nhòm thấy thiếu nữ đầy vẻ hoang mang liền bật lên tiếng cười the thé quát :

- Tiểu ma đầu! Phen này nhứt định mi phải chết.

Ngờ đâu hần vừa dứt lời thì huyết đạo bên khuỷu tay trái bị mũi kim sắt đâm vào. Cánh tay tê nhức không phát huy nội lực được nữa.

Hần còn đang khiếp sợ, bỗng huyết Hoàn Khiên ở đùi bên phải lại đau nhói.

Người hần nhũn ra đứng không vững xiêu vẹo bên phải.

Hần xiêu người một cách đột ngột gặp trúng lúc Mã Hồi Hồi phóng bỗng đâm tới. Mã Hồi Hồi vội đưa cổ tay chếch đi quét ngang cây bỗng để Liệt Hỏa tán nhân khỏi đụng vào.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng, cây bỗng quét đụng vào cây trượng của Linh Sơn mỗ mỗ gạt sang một bên.

Thiếu nữ phản ứng cực kỳ thần tốc. Nàng ra chiêu “Ngân Long Phiên Thân”, kiếm hoa xô tới, bắt buộc Linh Sơn mỗ mỗ phải lùi ba bước. Tiếp theo nàng lướt kiếm vạch vào mặt Liệt Hỏa tán nhân.

Linh Sơn mỗ mỗ cả giận quát mắng :

- Mẹ kiếp! Liệt Hỏa tán nhân! Người làm trò gì vậy?

Liệt Hỏa tán nhân tay trái máu chảy đầm đìa, nghiêng răng nghiêng lợi lớn tiếng thóa mạ :

- Con tiểu yêu nữ kia! Mi dùng ám khí gì để ám toán ta? Bữa nay lão gia phải giết mi cho bằng được mới nghe.

Giữa lúc ấy, đột nhiên trên sườn núi có tiếng cười khanh khách nói :

- Bọn ngu ngốc kia! Có mắt không trông. Sao người đòi nợ hão?

Long Chính Phong ẩn mình trong động nghe tiếng, hớn hở vui mừng reo lên :

- Lãng đại hiệp đã tới.

Gã nắm tay Tần Tố Hà toan xông ra ngoài động thì bị Mã Hồi Hồi vung bổng lên ngăn cản.

Lăng Trung Ngọc lạng người tới cười lạt hỏi :

- Mã Hồi tiểu tử! Người có muốn đánh nhau không?

Chàng gơ cây thiết trượng lên nhằm đỉnh đầu Mã Hồi Hồi giáng xuống.

Phát trượng này coi không thành chiêu số nào mà thiết ra nó thuộc vào một chiêu cực kỳ lợi hại. Trước kia Kim Xà tôn giả ở ngoài đảo quan sát loài rắn lúc nó công kích rồi sáng chế ra chiêu đó.

Lăng Trung Ngọc giáng trượng xuống. Đầu trượng nhằm bẫy huyết đạo trọng yếu trong người Mã Hồi Hồi, còn thân trượng thì chỉ xuống thiên linh cái.

Chuôi trượng đâm vào huyết Ngọc Chẩn sau gáy hần. Thật là một chiêu thức vô cùng hung hiểm!

Mã Hồi Hồi giật mình kinh hãi, sắc mặt sấm ngất. Cây quái bổng trong tay hần vội ra chiêu hộ thân trong phép “Lôi Điện bổng pháp”. Chân hần lùi lại luôn năm bước.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, một làn hoa kiếm lấp lánh vây quanh hộ vệ người hần, nhưng Lăng Trung Ngọc vẫn không biến chiêu thức vẫn tiếp tục chụp xuống.

Bỗng nghe “choang” một tiếng rùng rợn. Làn quang hoa quanh mình Mã Hồi Hồi bị đập tan. Bóng đen hạ xuống. Mã Hồi Hồi rú lên một tiếng thật to lộn người ra xa hơn một trượng. Hồ khẩu hai bàn tay xé toạc, máu tươi chảy ra đỏ lôm...

Liệt Hỏa tán nhân biến sắc hỏi :

- Phải chăng người là truyền nhân Kim Xà tôn giả?

Lăng Trung Ngọc cười mát đáp :

- Đúng rồi! Lão yêu quái! Người vẫn còn nhớ ư?

Liệt Hỏa tán nhân lộ vẻ kinh ngạc hỏi lại :

- Tại sao người lại gây chuyện với ta?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Linh Trí thượng nhân đã bảo hợp tác với ta, nên ta đến kiểm y để lấy bức Bảo tàng đồ gì đó.

Liệt Hỏa tán nhân cùng Linh Sơn mờ mờ đưa mắt nhìn nhau. Hai người không hẹn mà đồng thời phát chiêu tấn công Lăng Trung Ngọc.

Một tiếng “lui” vang lên! Liệt Hỏa tán nhân đã phóng “Đại Thủ Ấn” của phe Mật tông đánh tới.

Lăng Trung Ngọc bỗng la lên :

- Ủy cha! Nguy rồi!

Chàng đưa cây thiết trượng về phía trước. Đột nhiên người chàng lặn đi lông lốc rồi đứng lên.

Liệt Hỏa tán nhân chưa từng thấy phép đánh nào quái dị như vậy. Phát chưởng của hắn đập vào quảng không. Hắn ngăn người ra một chút liền bị Lăng Trung Ngọc quét trượt vào chân. Hắn đứng không vững xiêu người đi rồi ngã lăn ra.

7. Lăng Trung Ngọc Thử Tài Lãnh Sương Quân

Linh Sơn mỗ mỗ biến sắc liền chuyển đầu gậy đi một chút.

Sầm một tiếng! Đầu trượng đập xuống đất trùng xuống thành một hố lớn.

Đất cát tung đầy vào mặt Liệt Hỏa tán nhân.

Lăng Trung Ngọc nổi lên tròng cười ha hả. Mã Hồi Hồi vội hơi cây bông ra chắn trước mặt Liệt Hỏa tán nhân.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Không việc gì mà phải hoang mang.

Lúc này Linh Sơn mỗ mỗ đã thu cây Ô Mộc trượng về, Liệt Hỏa tán nhân đã vùng dậy. Hắn để nguyên mặt mũi lem luốc, vung chưởng đánh Lăng Trung Ngọc luôn.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Khoan đã nào!

Chàng vung cây thiết trượng. Đầu trượng chụp xuống đối phương.

Mã Hồi Hồi quát lên một tiếng quái gở. Hắn chống bông vọt lại rồi vung bông lên nhằm đâm vào nách bên phải Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc hạ cây trượng xuống la lên :

- Úi chà! Lợi hại thiệt!

Tay phải chàng nắm lấy chuôi trượng rút thanh đoản kiếm giấu ở bên trong ra đâm chéch đi để phong tỏa cây quái bông của Mã Hồi Hồi.

Linh Sơn mỗ mỗ thấy Lăng Trung Ngọc một mình địch với hai người, mụ liền tiến lên phóng trượng đâm tới. Đầu trượng nhằm thọc vào yếu huyệt, chỗ giữa đánh vào tâm trạng, hạ bàn nhằm huyệt Đan Điền. Thật là một chiêu thức cực kỳ hung hiểm!

Lăng Trung Ngọc lại la lên :

- Lão yêu bà! Mụ này tàn độc quá!

Chàng không chờ cho cây Ô Mộc trượng điểm tới, ngửa người lộn về phía sau tựa hồ muốn nằm xuống đất.

Mã Hồi Hồi không chịu buông tha nhằm đập cây quái trượng xuống yếu huyệt bụng dưới Lăng Trung Ngọc.

Lúc này Long Chính Phong và Tần Tố Hà đang thò đầu nhìn ra, thấy Lăng Trung Ngọc gặp nguy hiểm, bất giác la thất thanh.

Thiếu nữ xiêm trắng đột nhiên chuyển động thân hình bay vọt tới. Nàng phóng chiêu “Hoàn Giang Triệt Chu”. Thanh trường kiếm chẹn đường quái bông của Mã Hồi Hồi.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lăng Trung Ngọc lộn đi mấy vòng ra xa ngoài hai trượng. Chàng cười ha hả nói :

- Kiểm pháp của cô nương quả nhiên lợi hại!

Thiếu nữ chau mày. Nàng hiểu Lăng Trung Ngọc cố ý nói rởn. Chính ra chàng tự có cách tránh đòn. Nàng tức mình xiu mặt ra.

Lăng Trung Ngọc chống cây thiết trượng xuống rồi lại lộn vào nhảy đến trước mặt Linh Sơn mỗ mỗ. Chàng nắm một nắm đất bùn la lên :

- Long Chính Phong! Người hãy coi đây! Ta dạy người một quái chiêu.

Linh Sơn mỗ mỗ tức giận quát lên một tiếng rồi vung Ô Mộc trượng ra chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân” quét ngang lưng đối phương.

Lăng Trung Ngọc đưa thiết trượng lên gạt rồi hạ chênh chếch xuống.

Chàng mượn sức của đối phương nhảy vọt lên. Cặp thanh thiết kiếm vào đùi thò tay ra xoa vào mặt Linh Sơn mỗ mỗ cười nói :

- Bộ mặt già nhăn nheo như da gà đẹp quá! Ta trát phấn cho mịn để hết những vết nhăn.

Linh Sơn mỗ mỗ bị trát bùn vào mặt tức như vỡ mặt, mặt mày tối sầm lại.

Mụn thét be be, đột nhiên hất cây Ô Mộc trượng lên.

Lăng Trung Ngọc liền mượn đà nhảy vọt ra ngoài.

Long Chính Phong ở trong động cười đến ngã lăn ra. Gã lớn tiếng la :

- Trời ơi! Tiểu đệ nhìn chưa được rõ. Đại hiệp làm lại mới học được.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Quái chiêu này ta chỉ thi triển một lần thôi, nếu dùng đến lần thứ hai thì nó không linh nghiệm nữa. Ai bảo người không dụng tâm mà nhớ kỹ lấy?

Long Chính Phong nói :

- Nếu vậy thì Lăng đại hiệp đuổi bọn họ đi thôi. Tiểu đệ ở trong động này lâu quá chán lắm rồi.

Lăng Trung Ngọc quát lên :

- Thật là đồ vô dụng! Sao lại trốn chui như loài chuột nhắt?

Chàng ngừng lại một chút rồi quay ra nói với thiếu nữ xiêm trắng :

- Trời ơi! Cô nương đã làm phúc thì làm phúc cho trót. Cô hãy giúp tại hạ đánh xong trận này. Cô mà không giúp thì tại hạ không thắng được.

Nguyên thiếu nữ kia thấy võ công chàng kỳ bí. Hơn nữa nàng lại giận chàng vừa mới trêu cợt mình nên nàng ra chiêu hòa hoãn lại và có ý muốn rút lui để xem Lăng Trung Ngọc có thể địch nổi ba lão ma đầu không. Không ngờ nàng bị Lăng Trung Ngọc thôi thúc nhảy ra.

Lúc này Mã Hồi Hồi đã thu bông về ra chiêu “Điện Quang Chưởng Chước”.

Lăng Trung Ngọc vung kiếm lên gạt đánh choang một tiếng. Chàng khẽ nói :

- Cô nương! Đã đánh nhau thì đánh cho đứng đắn. Sao cô lại đánh như trò đùa.

Thiếu nữ đỏ mặt lên, mắng thăm trong bụng :

- “Có lý nào thế được? Rõ ràng người có ý trêu cợt ta. Sao còn bảo ta đánh nhau không đứng đắn”.

Nàng ngấm ngầm tức giận lại muốn lui ra khỏi vòng chiến.

Ngờ đâu Lăng Trung Ngọc rất tinh ranh. Chàng ra chiêu thực không ra thực, lui chẳng ra lui. Một mặt chàng cố ý ngăn đường rút lui của thiếu nữ, một mặt chàng dẫn dụ cho ba lão ma đầu tấn công về phía thiếu nữ.

Võ công ba lão ma đầu này đã vào hạng nhất võ lâm, thiếu nữ kia mà lơ là một chút là bị họ đả thương ngay. Nàng phải ngưng thần đề phòng đồng thời thi triển kiếm pháp cực kỳ tinh diệu để chống đỡ. Bọn ma đầu phóng ra mười chiêu thì phần nàng phải tiếp đón đến bảy tám.

Lăng Trung Ngọc muốn đưa thiếu nữ vào tình trạng này để chàng đứng bên nhằm chỗ sơ hở của bọn ma đầu. Trường hợp này khiến cho thiếu nữ tức giận vô cùng.

Thiếu nữ xiêm trắng trong lòng đang tức bực mà không tài nào thoát ly được.

Đột nhiên nghe Lăng Trung Ngọc lớn tiếng quát :

- Này! Ăn đòn!

Chàng vung cây thiết trượng ra chiêu “Cử Hỏa Liêu Thiên”.

Liệt Hỏa tán nhân vừa phóng “Đại Thủ Ấn” ra liền bị thiết trượng đâm trúng, đau thấu tâm can. Hắn toan xoay bàn tay lại đánh nữa mà không xoay được.

Lăng Trung Ngọc cười khanh khách. Đột nhiên chàng quay lại nhổ nước miếng vào Linh Sơn mỗi mỗi đánh toẹt một cái.

Linh Sơn mỗi mỗi biết chàng lợi hại, liền sử thân pháp “Tế Hung Xảo Phiên Vân” lộn người vọt đi.

Lăng Trung Ngọc như bóng theo hình rượt tới. Chàng giơ trượng lên quất mạnh xuống hông mụ.

Linh Sơn mỗi mỗi rít lên một tiếng ngã lăn đi mấy vòng xuống sườn núi. Lúc mụ đứng dậy được thì thấy Liệt Hỏa tán nhân đã lướt qua trước mặt và chạy nhanh như bay.

Nguyên cổ tay Liệt Hỏa tán nhân bị Lăng Trung Ngọc đánh đứt hết gân mạch. Hắn phải khổ luyện ba năm thì công lực “Đại Thủ Ấn” mới khôi phục được.

Linh Sơn mỗi mỗi từ ngày xuất hiện giang hồ chưa bao giờ bị nhục như hôm nay. Mụ tức muốn chết nhưng đầu óc hãy còn minh mẫn. Mụ thấy Liệt Hỏa tán nhân đã chạy trốn rồi, mình còn quay lại liều mạng thì chỉ tổ chịu nhục thêm với Lăng Trung Ngọc mà thôi.

Thế rồi mụ theo bài học của Liệt Hỏa tán nhân, ba mươi sáu chước chạy là hơn hết. Mụ bỏ mặc Mã Hồi Hồi ở lại tự mình trốn luôn.

Mã Hồi Hồi thân thể cô đơn, bị thiếu nữ dồn cho phải lùi hoài.

Lăng Trung Ngọc chống trượng đứng yên nói :

- Thằng lỏi kia! Người chỉ còn mấy rế xương, ta không đánh người nữa.

Mã Hồi Hồi ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn Lăng Trung Ngọc không nói gì.

Lăng Trung Ngọc quát :

- Ô hay! Người chưa chạy thì còn đợi đến bao giờ?

Mã Hồi Hồi buông tiếng thở dài, thu quái bồng về, hậm hực nói :

- Ta mà không tự mình sáng lập ra được một phái võ thì từ nay trở đi quyết không trở lại Trung Nguyên nữa.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Người bắt tất phải phát thệ như vậy. Lại đây! Chúng ta kết làm bằng hữu!

Chàng nói xong đưa tay ra một cách thân hữu.

Mã Hồi Hồi tự nghĩ :

- “Nếu y mà muốn giết mình thì mình cũng chẳng tài nào trốn thoát được”.

Gã liền đưa tay ra nắm lấy tay Lăng Trung Ngọc. Bỗng thấy kinh lực của chàng đột nhiên xô ra.

Mã Hồi Hồi trong lòng khiếp sợ vội vận công chống lại. Nhưng chưởng lực hắn vừa nhả ra thì chưởng lực của Lăng Trung Ngọc lại mất biến không thấy đâu nữa. Bàn tay hắn ở trong tay Lăng Trung Ngọc tuột ra liền. Vì hắn đang vận công lực nên mất đà loạng choạng chúi về phía trước mấy bước.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Người mà không té là giỏi lắm! Với căn cơ này người có thể sáng lập một môn phái đó. Thôi về đi! Cố gắng mà làm.

Bây giờ Mã Hồi Hồi mới biết Lăng Trung Ngọc có ý thử bản lĩnh mình. Hắn then đỏ mặt lên, cười dở khóc dở, bỏ chạy đi ngay.

Long Chính Phong từ trong động nhảy vọt ra lớn tiếng reo :

- Đại hiệp đánh hay quá! Diệu nhất là đòn đánh vào hông dít mụ yêu phụ.

Lăng Trung Ngọc nghiêm nét mặt nói :

- Chính Phong! Sao người không ẩn đi, ta đã đánh xong đâu.

Long Chính Phong sửng sốt tự hỏi :

- “Y còn đánh nhau với ai nữa?”

Bỗng thấy Lăng Trung Ngọc chưa dứt lời chàng đã đưa trượng ra tấn công thiếu nữ.

Thiếu nữ đang khi bất ý giật mình kinh hãi. Nhưng nàng có khinh công tuyệt đỉnh nên Lăng Trung Ngọc ra chiêu một cách đột ngột mà đánh không trúng.

Thiếu nữ chưa kịp chất vấn thì Lăng Trung Ngọc đã phóng chiêu thứ hai.

Chiêu này chàng sử cả kiếm lẫn trượng cực kỳ lợi hại!

Thiếu nữ đành phát huy bản lĩnh toàn thân đột nhiên nhảy vọt lên cao.

Cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc quét đánh vèo một tiếng sát để giày của nàng.

Thanh trường kiếm trong tay chàng ra chiêu “Tiềm Long Thăng Thiên” đâm vào bụng thiếu nữ.

Thiếu nữ đang lơ lửng trên không mà vẫn xoay chuyển thân hình được.

Thanh trường kiếm trong tay thuận đà nàng chuyển mình chém xéo ra.

Bỗng nghe choang một tiếng. Hai thanh kiếm đụng nhau. Thiếu nữ hạ mình xuống quát hỏi :

- Ô hay! Người làm trò gì thế này?

Nàng chưa dứt lời, Lăng Trung Ngọc đã vung thiết trượng lên ra chiêu “Đại Bàng Triển Xí”. Cây thiết trượng trở đông đánh tây. Thanh thiết kiếm trở nam chém bắc. Vừa trượng vừa kiếm vung ra khác nào chim đại bàng xòe cánh quạt lên một trận cuồng phong ào ào làm cho đá chạy cát bay.

Thiếu nữ thấy Lăng Trung Ngọc ra chiêu mỗi lúc một hung hãn hơn. Trượng gạt kiếm đâm khác nào sóng nước sông Trường giang xô tới. Nàng để hết tinh thần đối phó bằng những chiêu số tinh diệu trong Thanh sương kiếm pháp.

Thiếu nữ vừa đánh vừa nghĩ bụng :

- “Lạ thiệt! Xem tình hình này Lăng Trung Ngọc không phải có ý giỡn cợt”.

Gã đánh mình so với ba tên ma đầu còn hung hãn hơn. Chẳng lẽ gã nổi cơn điên rồi chăng?

Nhưng chiêu số của chàng rất kỳ tuyệt và liên miên không dứt, chẳng rối loạn chút nào. Hiển nhiên tâm trí chàng vẫn tỉnh táo.

Tuy trong lòng thiếu nữ rất lấy làm kỳ, nhưng dưới tình trạng tấn công mãnh liệt của Lăng Trung Ngọc, nàng không dám lên tiếng cho phân tâm mà chỉ im hơi chống cự.

Sau một lúc hai người đánh qua lại đến bốn, năm chục chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại.

Đột nhiên Lăng Trung Ngọc quát lên một tiếng thật to phóng trượng đánh xuống. Chiêu này chàng vận dụng đến mười thành công lực. Bốn mặt tám phương đều có bóng trượng, thế tựa lay non đổ biển chụp xuống.

Giữa lúc tính mệnh thiếu nữ như ngàn cân treo đầu sợi tóc, Long Chính Phong trông thấy rõ ràng. Bỗng mắt gã hoa lên một cái. Thiếu nữ đã tung mình lên không. Mũi kiếm nàng vừa điểm vừa đề vào đầu trượng. Nàng mượn đà mãnh lực của đối phương người lại bật lên không rồi lộn mình đi nhảy ra ngoài mây trượng.

Lăng Trung Ngọc đột nhiên thu thiết trượng về cười khanh khách nói :

- Đúng rồi, đúng rồi! Quả nhiên cô nương là đồ đệ của Thúc Vi tiên tử.

Nguyên sư phụ của Lăng Trung Ngọc là Kim Xà tôn giả có mối liên quan sâu xa với Thúc Vi tiên tử, lão đã nghe lời khuyên của Tiên tử mà cải tà qui chánh. Suốt đời lão hành ác mà phải khâm phục Thúc Vi tiên tử. Nhất là từ khi Thiên Sơn thần hiệp gia nhập vào cùng phe. Ba người này sinh lòng luyến ái thành thể tam giác. Sau mỗi người mỗi ngã chia ly, lão càng luôn luôn nhớ tới Thúc Vi tiên tử. Do đó mà Lăng Trung Ngọc thuở nhỏ đã in sâu tên tuổi Thúc Vi tiên tử vào đầu óc.

Bây giờ Lăng Trung Ngọc thấy thiếu nữ này tự xưng là đồ đệ Thúc Vi tiên tử. Kiếm pháp nàng lại cực kỳ tinh diệu, lòng chàng đã sinh mối hảo cảm.

Nhưng chàng chưa tin hẳn nên cố ý ra chiêu để thử thách.

Thiếu nữ cầm ngang thanh kiếm trước ngực để xem Lăng Trung Ngọc có động tĩnh gì thì thấy chàng tra gươm vào trong lòng trượng rồi từ từ đi về phía mình, thiếu nữ không khỏi run lên. Nàng ngấm ngấm đề phòng Lăng Trung Ngọc tập kích đột ngột.

Bỗng Lăng Trung Ngọc tiến gần lại cất tiếng hỏi :

- Phải chăng Thúc Vi tiên tử đã thu nhận cô nương làm đồ đệ?

Thiếu nữ lạnh lùng đáp :

- Đúng thế! Người hỏi làm chi?

Lăng Trung Ngọc nghiêm nét mặt cúi đầu trước thiếu nữ xá dài làm đại lễ rất tôn kính theo lối giang hồ.

Thiếu nữ giật mình kinh hãi vội né tránh.

Lăng Trung Ngọc la lên :

- Tại hạ bái cô nương làm sư phụ. Cô nương không nên né tránh mà cũng không phải đáp lễ. Có như thế tại hạ mới yên lòng.

Thiếu nữ nghĩ thầm trong bụng :

- “Sư phụ mình tuy đã hóa rồi mà người trên chốn giang hồ còn tôn kính như vậy...”

Nghĩ đến đây vành mắt đỏ hoe nàng ngậm ngùi đáp :

- Gia sư đã hóa rồi!

Lăng Trung Ngọc cả kinh thất sắc, toàn thân run bần bật. Đột nhiên chàng khóc rống lên.

Long Chính Phong tự hỏi :

- “Y đã biết Thúc Vi tiên tử chết rồi thì thôi, làm sao lại khóc lóc bi ai như vậy?”

Lăng Trung Ngọc ngừng tiếng khóc hỏi :

- Mộ tôn sư táng ở nơi nào?

Thiếu nữ đáp :

- Táng ở trên núi Thanh Thành, cạnh mộ sư tổ ta.

Lăng Trung Ngọc thở dài nói :

- Đáng tiếc là tại hạ kiếp này không còn cơ duyên được thấy mặt lão nhân gia nữa.

Thiếu nữ cũng hai mắt đầm lệ khẽ nói :

- Gia sư từng nói với ta đã gặp người một lần. Lão nhân gia khen ngợi người lắm.

Lăng Trung Ngọc vừa hổ thẹn vừa vui mừng hỏi tiếp :

- Lão nhân gia có di ngôn gì quan hệ đến tại hạ không?

Thiếu nữ đưa mắt nhìn Lăng Trung Ngọc :

- Không có chi cả. Lão nhân gia chỉ nói một câu là hy vọng người đem võ công của tôn sư đã sáng chế ra mà phát dương quang đại.

Lăng Trung Ngọc lại xá dài thiếu nữ. Nàng chỉ hơi nghiêng mình đi cười hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Vừa rồi ba tên ma đầu thực ra muốn tìm tại hạ đã trả oán. Đa tạ cô nương đã ngăn chặn chúng cho tại hạ được bình yên. Hơn nữa vừa rồi tại hạ đã vô lễ bây giờ phải hối tội.

Thiếu nữ cười đáp :

- Cái đó có chi đáng kể? Người chưa hiểu bản lãnh ta, ta cũng muốn thử võ công người. Quả nhiên người là đệ tử của Kim Xà tôn giả. Chẳng những võ công mà cả tính tình người cũng giống lệnh sư như đúc.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Cô nương gặp gia sư hồi nào?

Thiếu nữ đáp :

- Gia sư bảo ta như vậy. Lão nhân gia đề cập đến tính nết nửa đời về trước của lệnh sư đúng là một quái nhân trong thiên hạ. Nhưng nửa đời sau dần dần canh cải. Có đúng thế không?

Lăng Trung Ngọc vẻ mặt buồn thiu gật đầu nói :

- Cô nương nói đúng đó!

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Sư phụ ta vì chung tình với Thúy Vi tiên tử mà dần dần sửa đổi tính nết. Còn ta đây lại không được cái may mắn như vậy”.

Thiếu nữ nói :

- Vừa rồi người đã cứu ta vậy ta cũng phải tạ ơn người.

Nàng nói xong khép nép thi lễ.

Lăng Trung Ngọc cười khanh khách nói :

- Tại hạ rất không ưa lối khách sáo này. Vừa rồi tại hạ hai lần thi lễ là với cả một dạ chân thành chứ không mong cô nương đáp lại.

Chàng đưa mắt nhìn thiếu nữ tươi cười nói tiếp :

- Có điều tại hạ xem ra cử động của cô nương cũng rất thành thực, nên tại hạ chẳng khách sáo làm chi hẳn nhiên nhận lễ.

Long Chính Phong thấy cử động của hai người rất lấy làm thú vị cũng cười bảo Tần Tổ Hà :

- Cô nương coi đó. Họ giữ lễ “tương kính như tân” (Ngày trước vợ chồng khước khuyết ở nước Tàu kính nhau như khách).

Tần Tổ Hà bật cười hích hích hỏi :

- Tương kính như tân là nghĩa thế nào người có biết không? Người nói nhăng gì thế?

Long Chính Phong đáp :

- Làm gì mà tại hạ không hiểu. Tại hạ đối với cô nương cũng “Tương kính như tân”.

Tần Tổ Hà cười lẩn cười lộn khê đấm Long Chính Phong một cái nói :

- Không hiểu thì đừng nói càn.

Tuy miệng nàng nói thế nhưng trống ngực đập thình thình, trong lòng hân hoan khôn tả.

Lăng Trung Ngọc nhìn thiếu nữ xiêm trắng :

- Cô nương đã biết tên hiệu tại hạ rồi. Tại hạ xin hỏi phương danh cô nương.

Thiếu nữ xiêm trắng mỉm cười đáp :

- Ta họ Lanh tên gọi Sương Quân.

Lăng Trung Ngọc gật đầu :

- Lanh Sương Quân! Thật là một cái tên rất đẹp!

Lanh Sương Quân bĩu môi cười nói :

- Tên người mới hay chứ! Trong băng giá có ngọc (Lăng Trung Ngọc), vừa hoa mỹ lại vừa cứng rắn. Ta mong rằng con người người hợp với cái tên đó.

Lăng Trung Ngọc nghiêm nghị đáp :

- Tại hạ nguyện theo lời cô nương.

Lanh Sương Quân nói :

- Ta mắc bận phải đi ngay. Có chút lễ mọn để tặng cho người, mong người thu lấy và sau này sẽ thành người thứ nhất trong thiên hạ.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Lễ vật gì mà trân quý như vậy? Tại hạ muốn coi một chút.

Lanh Sương Quân đáp :

- Đây là ta mượn hoa dâng Phật. Ta đã gửi gã tiểu hữu của người. Người cứ kiếm thấy gã là được.

Long Chính Phong giật mình kinh hãi hỏi :

- Trời ơi! Cô nương bảo sao? Tại hạ có thu lễ vật của cô nương bao giờ?...

Gã chưa dứt lời đã nghe một chuỗi cười vang như tiếng nhạc vàng. Lanh Sương Quân bỏ đi rồi.

Lăng Trung Ngọc ngoảnh đầu trông ra phương trời. Chàng lơ đãng ngắm tà áo trắng bay phất phơ, trong lòng khôn xiết bịn rịn. Thiếu nữ kia tuy mới gặp chàng một lần mà đã để ấn tượng sâu xa vào đầu óc chàng.

Lăng Trung Ngọc bỗng thấy hiện lên hình ảnh một cô bé tóc để trái đào, mắt to mà đen ở bên cạnh nhà chàng hồi chàng còn nhỏ tuổi. Bất giác chàng lẩm bẩm :

- Hình ảnh Cảnh Quyên Quyên tuy in vào lòng ta nhưng so với Lanh Sương Quân thì y nhỏ bé như một ngôi sao li ti bên cạnh vầng trăng tỏ...

Long Chính Phong thấy Lăng Trung Ngọc nhìn ra phương trời, vẻ mặt trầm ngâm, bất giác bật lên tiếng cười hích hích.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Thằng quỷ con! Người cười chi vậy! Ra đây!

Long Chính Phong cười đáp :

- Lăng đại hiệp vừa mắng tiểu đệ trốn chui như chuột nhắt. Bây giờ tiểu đệ không ra nữa.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Người mà không ra thì ta vào động bắt chuột.

Chàng chuồn vào động túm lấy Long Chính Phong. Chẳng hiểu chàng vô tình hay hữu ý đột nhiên liếc mắt nhìn Tần Tổ Hà.

Tần Tổ Hà động tâm tự hỏi :

- “Xem chừng Lãng đại hiệp rất hợp với Long Chính Phong. Hay là y muốn truyền thụ võ công cho gã?”

Nàng cười nói :

- Tiểu muội không muốn làm chuột. Xin ra ngay!

Long Chính Phong muốn rượt theo nàng, song gã bị Lãng Trung Ngọc nắm giữ không nhúc nhích được. Gã nhăn mặt nói :

- Lãng đại hiệp! Thực tình tiểu đệ chẳng có thu lễ vật gì của Lãnh cô nương. Nếu tiểu đệ mà lừa dối đại hiệp thì đúng là chuột thật.

Lãng Trung Ngọc bật cười nói :

- Tiểu huynh đệ! Không những ta thu lễ vật của người mà còn tặng tổng lễ vật cho nữa.

Long Chính Phong mừng quá hỏi lại :

- Thiệt vậy chăng?

Lãng Trung Ngọc đáp :

- Người đối xử với ta không có điều chi lầm lỗi, ta vừa lòng lắm nên muốn đem lễ vật cho người.

Long Chính Phong nói :

- Đại hiệp đã cho tiểu đệ một vật rất trân quý, bây giờ còn muốn cho gì nữa. Tiểu đệ không dám nhận đâu.

Lãng Trung Ngọc cười đáp :

- Phải chăng người muốn đến Hà Nam bái Trần Gia Lâu làm sư phụ không? Ta tưởng người chẳng cần phải đi nữa. Bây giờ ta dạy cho người mấy món võ công cũng đủ lừng danh bốn bể.

Chàng tưởng Long Chính Phong nghe chàng nói vậy tất vui mừng như kẻ phát điên. Ngờ đâu gã vẫn lộ vẻ lơ đãng miệng lẩm bẩm :

- Lễ vật, lễ vật...

Bất thành linh gã lớn tiếng la :

- Úi chà! Tiểu đệ nhớ ra rồi. Quả Lãnh cô nương có để một phần lễ vật lại đây. Tiểu đệ xin lấy ra cho đại hiệp.

Lãng Trung Ngọc lấy làm lạ hỏi :

- Nàng có gửi lễ vật để giao cho ta thật ư?

Long Chính Phong đáp :

- Linh Trí thượng nhân có một bức họa rất cổ quái. Vừa rồi tiểu đệ nghe ba tên ma đầu thảo luận muốn tranh đoạt bức họa này.

Lãng Trung Ngọc động tính hiếu kỳ, chàng đẩy phiến đá lớn ở bên cạnh thi thể Linh Trí thượng nhân ra. Quả nhiên thấy một bức họa đồ.

Lãng Trung Ngọc mở coi bức họa vẽ một lão già đứng lộn ngược, tay cầm thanh kiếm lớn thủ thế muốn bắn vào núi Hỏa Sơn.

Long Chính Phong đứng bên nói :

- Đại hiệp coi đó! Bức họa có lạ không? Một lão già đứng lộn ngược mà lại cầm kiếm định bắn vào núi lửa! Tiểu đệ chẳng hiểu ra sao. Có thể mà ba tên ma đầu coi là một bảo bối.

Lăng Trung Ngọc “ồ” một tiếng rồi lẳng lẳng không nói gì. Đường như chàng đang trầm tư mặc tưởng.

Long Chính Phong sững sờ không dám nói gì vào tai chàng nữa.

Lăng Trung Ngọc coi trái đảo hoang trên bức họa. Trong đảo này có trái núi lửa mà đường như chàng đã thuộc hết đường lối. Chàng nhớ tới hồi còn nhỏ Kim Xà tôn giả đưa chàng đến đảo Kim Xà.

Trên đường hàng hải chàng đã đi qua hải đảo này.

Khi ấy chàng còn nhỏ tuổi nhìn thấy hỏa sơn phun lửa rất lấy làm kỳ đã hỏi duyên cớ thì Kim Xà tôn giả chỉ khuyên rằng chàng mai sau khôn lớn đừng có lên du ngoạn trên đảo có núi lửa này, đường như tại đây có giấu vật gì quái dị.

Bây giờ chàng nhìn bức họa đồ mà không hiểu rõ ý tứ, chỉ biết hỏa sơn phun lửa chắc là hòn đảo đó không sai... chàng tự hỏi :

- “Phải chăng lời Linh Trí thượng nhân đã nói với mình là sự thực? Có phải trước đây trăm năm quả Võ Hạo Thiên đã thấu hiểu võ công hai phe chính tà rồi chết trên hoang đảo này mà chẳng một ai hay?”

Chàng cuộn bản đồ lại nhìn Long Chính Phong cười nói :

- Phần lễ này ta thu nhận rồi. Đa tạ tiểu huynh đệ đã nhớ tới mà chuyển giao lại cho. Người ta thường nói: Có đi có lại mới toại lòng nhau. Ta cũng cho người một phần lễ vật.

Long Chính Phong hỏi :

- Lăng đại hiệp! Đại hiệp vừa nói gì tiểu đệ nghe không được rõ. Có phải đại hiệp bảo chỉ điểm cho tiểu đệ mấy môn võ công thượng thừa không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đúng thế!

Long Chính Phong mừng quýnh toan lạy xuống kêu bằng sư phụ.

Lăng Trung Ngọc cả cười nói :

- Chúng ta xuất xát tuổi nhau. Có là bạn thì chuyện trò mới được vui vẻ không cần câu nệ. Nếu là thầy trò thì còn thú gì?

Long Chính Phong đáp :

- Tiểu đệ đã biết ý đại hiệp rồi. Có phải đại hiệp sợ tiểu đệ làm đồ đệ sẽ làm mất thanh danh của đại hiệp? Được rồi! Đại hiệp đã không muốn tiểu đệ làm đồ đệ mà vẫn dạy võ công, tiểu đệ nhất định chuyên cần rèn luyện để khỏi tổn hại đến thanh danh của đại hiệp.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Những chiêu thức về võ công không phải một sớm một chiều mà học được. Bây giờ ta truyền thụ cho người một ít khẩu quyết và võ học. Người hãy học thuộc lòng cho hiểu đạo lý võ công thượng thừa. Sau này bất luận học đến chiêu thức gì hể ra tay thì được như ý muốn ngay.

8. Thoa Ngọc Ai Đem Để Trước Giường

Trí nhớ của Long Chính Phong rất tốt, chàng chỉ giảng mấy lượt là gã thuộc lòng ngay.

Trong vòng nửa tháng gã thu lượm được kết quả rất khả quan so với những điều sở học mấy năm trước bằng những chiêu thức rối loạn phức tạp nay đã hơn nhiều.

Lăng Trung Ngọc truyền thụ xong nói :

- Người ráng sức tự rèn luyện lấy tất có cơ thành tựu. Ta đi đây!

Rồi không chờ Long Chính Phong trả lời chàng bật lên tràng cười ha hả ngâm câu thơ :

Tung hoành đây đó gươm cùng trượng.

Ngoảnh mặt lên trời giọng hát ngao.

Lăng Trung Ngọc phát tay áo một cái vọt người đi. Tiếng cười chưa dứt mà bóng sau lưng chàng đã khuất dạng vào trong rừng rậm.

Long Chính Phong vẫn còn nghe tiếng cười vọng lên không. Gã lẩm bẩm :

- Lăng đại hiệp đúng là một kỳ nhân!

Tần Tố Hà thở dài nói :

- Y là một quái nhân, một quái nhân cô độc...

Lăng Trung Ngọc chia tay cùng Long Chính Phong rồi, trong lòng rất phiền muộn. Chàng ám trợ cho gã nổi danh tức là gián tiếp tác hợp cho gã thành duyên đôi lứa với Tần Tố Hà. Chàng rất lấy làm đắc ý về việc này nhưng lại buồn cho thân thể mình cô độc nay đây mai đó phiêu bạt giang hồ, không khỏi bâng khuâng trong dạ.

Lăng Trung Ngọc không hiểu tại sao hình bóng Lãnh Sương Quân cứ hiển hiện lên trong đầu óc, khiến chàng canh cánh bên lòng không lúc nào khuây.

Chàng lẩm bẩm :

- Sư phụ ta suốt đời luyện ái Thúy Vi tiên tử mà còn chịu ân sâu của bà. Trong võ lâm bà cũng là người thứ nhất mà ta đem lòng khâm phục. Nay ta biết tin bà đã qua đời tưởng cũng nên đến điều tể trước phần mộ bà một chuyến.

Thực ra chàng đã tìm cơ để tự dối mình. Dĩ nhiên chàng rất đem lòng tôn kính Thúy Vi tiên tử song chàng đến tể điều mộ phần bà còn có ý mong được gặp Lãnh Sương Quân.

Núi Thanh Thành thuộc về địa giới tỉnh Tứ Xuyên, Lăng Trung Ngọc dời khỏi núi Đông Bình tỉnh Sơn Đông, đi gần một tháng trời, chàng theo Nam bộ tỉnh Sơn Đông tiến vào tỉnh Hà Nam qua sông Hoàng Hà rồi men theo dãy núi Thái Hằng đi về phía Tây, muốn xuyên qua tỉnh Hồ Bắc để vào Tứ Xuyên.

Hôm ấy, trời đã hoàng hôn, Lăng Trung Ngọc tới một thị trấn nhỏ. Chàng toan đi thêm một độ đường nữa, nhưng vô tình chàng ngó thấy hai con tuần mã trước cửa một khách điếm. Ngựa này cổ dài chân ngắn, bốn vú trắng như tuyết.

Đúng là giống Đại Uyển đã nổi danh.

Lăng Trung Ngọc rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ :

- “Chủ nhân con ngựa này bắt từ ngoài quan ải tới đây. Họ là ai vậy? Ấu là ta ở lại đây coi”.

Thế rồi chàng vào trọ trong khách điếm.

Cơm tối xong, Lăng Trung Ngọc ngồi luyện công chờ đến canh ba chàng rón rén trở dậy đi nhòm trộm vào mấy gian phòng nhỏ thì thấy khách trọ đều không có vẻ gì khả nghi. Sau cùng lần đến gian tận đầu đằng Đông chàng vừa lần mò tới cửa sổ, bỗng nghe trong phòng có tiếng thóa mạ :

- Cái quái vật Lăng Trung Ngọc mà chết là xong chuyện.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi tự hỏi :

- “Ai ở trong phòng này? Họ đã phát giác tung tích mình rồi chăng? Nếu vậy thì võ công họ tất cao thâm hơn mình”.

Lại nghe tiếng người khác nói :

- Thành Điều! Sao ngươi lại mắng người lúc vắng mặt?

Người nói trước cãi :

- Chẳng mắng gã thì mắng ai? Tiểu sư thúc thử nghĩ coi. Hảo sự của sư thúc tới ngay chưa thành tựu chẳng tại gã thì còn tại ai? Hừ! Chẳng hiểu gã còn sống hay đã chết rồi?

Lăng Trung Ngọc nghe tới đây chợt tỉnh ngộ. Chàng lẩm bẩm :

- Té ra người trong nhà này chưa phát giác ra hành tung của mình mà chúng chỉ bàn tán lên chuyện mình.

Có điều khiến cho chàng nghi hoặc là nghe thanh âm hai người này đều không phải người quen thì vì lẽ gì họ lại thóa mạ chàng?

Chợt nghe người thứ hai lại lên tiếng :

- Ta lại mong cho Lăng Trung Ngọc vẫn còn sống ở thế gian nếu không thì sư muội ta phải thương tâm suốt đời.

Người nói trước đáp :

- Tiểu sư thúc! Tiểu diệt nói thiệt sư thúc đừng buồn. Sư thúc hãy còn có chỗ ngậm ngộ. Lăng Trung Ngọc mà chết thật rồi, tin đồn đích xác không còn chỗ nghi ngờ thì chẳng lẽ tiểu sư cô cứ ở góa suốt đời hay sao? Chà! Sư thúc có biết rằng sư tổ vừa ý sư thúc hay không? Tiểu diệt đã nghe lão nhân gia tính đến thân sự của Quyên Quyên sư cô với mẫu thân y.

Lăng Trung Ngọc vừa nghe đến tên Quyên Quyên khác nào bị điện giật.

Hình bóng một cô gái xinh đẹp và hoạt bát lập tức hiện lên trong đầu óc. Chàng nhớ cả lại tình trạng lúc thiếu thời ở giáp vách với cô ta.

Bây giờ chàng đã đoán ra lai lịch hai người trong phòng. Gã kêu bằng Thành Điều là đệ tử của Đinh Bình Thạch mà Đinh Bình Thạch là con trai Thiên Sơn thần hiệp.

Tên gã là Chu Thành Điều. So với Cảnh Quyên Quyên gã vào hàng hậu bối. Còn người nữa thanh âm tuy cũng non nớt song là đệ tử độc nhất của Thiên Sơn thần hiệp Địch Long, tên gọi Ngự Tô.

Chàng tự hỏi :

- “Không hiểu Cảnh Quyên Quyên đã qui đầu làm môn đệ phái Thiên Sơn từ bao giờ?”

Bỗng nghe Chu Thành Điều nói tiếp :

- Hôm ấy tiểu diệt ở trong viện cùng Quyên Quyên tiểu sư cô luyện kiếm, sư tổ tiến lại thăm biểu cô Nhung Nhung để bàn việc hôn sự của tiểu sư cô. Lão gia có nói tới Lăng Trung Ngọc bị Kim Xà tôn giả đem đi mất tích đã lâu ngày, e rằng dữ nhiều lành ít. Có khi gã bị người tà đạo sát hại rồi. Lão gia muốn Quyên Quyên tiểu sư cô huê duyên cùng sư thúc. Không ngờ tới hôm ấy Quyên Quyên tiểu sư cô không chờ biểu cô Nhung Nhung nói lại với y, y đã bỏ xuống núi chuồn mất.

Ngự Tô thở dài nói :

- Té ra Quyên Quyên sư muội vì thế mà bỏ trốn.

Chu Thành Điều nói :

- Tiểu sư thúc! Sư thúc bắt tất phải buồn phiền. Tiểu sư cô hạ sơn là để thám thính Lăng Trung Ngọc lạc lõng nơi đâu. Khi y tìm khắp nơi không thấy Lăng Trung Ngọc và biết đích gã chết rồi thì chẳng lẽ y suốt đời ở vậy chẳng?

Ngự Tô buồn rầu không nói gì.

Chu Thành Điều lại nói :

- Tiểu diệt tức quá! Thắng tiểu tử Lăng Trung Ngọc ngay từ thuở nhỏ đã như một đứa ăn xin mà lại xuất thân ở phe tà đạo. Thế mà không hiểu sao Quyên Quyên sư cô lại ưng gã được. Gã chết thì chẳng cần gì nhưng khổ cho chúng ta phải đi tìm kiếm Quyên Quyên.

Ngự Tô thở dài lắc đầu :

- Tiểu sư muội bỏ đi đã quá nửa năm mà chẳng thấy tin tức gì? Hỡi ơi! Y là một cô gái nhỏ tuổi một mình len lỏi vào chốn giang hồ đầy nguy hiểm. Ta chỉ cầu sao cho nàng được vô sự.

Chu Thành Điều cười nói :

- Tiểu sư thúc đối với tiểu sư cô có một mối thâm tình như vậy, đáng tiếc là y không biết tới. Thực ra sư thúc bất tất phải quan tâm. Võ công sư tổ đứng vào bậc nhất thiên hạ, bản lãnh tiểu sư cô cũng chẳng kém gì bọn ta. Trên chốn giang hồ thắng y phỏng được mấy người? Huống chi còn ai không biết oai danh phái Thiên Sơn ta mà dám dây vào?

Lăng Trung Ngọc đứng ngoài nghe, chàng ngậy người tự nghĩ :

- “Không ngờ Quyên Quyên lại thâm tình với ta đến thế? Đã bao nhiêu năm mà nàng vẫn không đổi dạ. Chà! Anh chàng họ Ngụy kia cũng không phải con người tồi bại còn thằng cha họ Chu thì thật là khả ố!”

Lúc này Chu Thành Điều ở trong nhà vẫn còn ba hoa không ngớt. Gã vừa thóa mạ Lăng Trung Ngọc vừa chế giễu Ngụy Tô.

Lăng Trung Ngọc tức mình, cúi xuống rãnh bốc một nắm bùn. Chàng xé giấy dán cửa sổ rồi giơ tay lên một cái. Nắm bùn liệng trúng miệng Chu Thành Điều.

Hiển nhiên đột ngột này khiến hai người trong phòng phải một phen bỏ vía giật nảy mình lên.

Ngụy Tô nhắc thanh kiếm treo trên vách lập tức vọt ra khỏi cửa sổ.

Chu Thành Điều cũng nhảy ra theo gã móc cục bùn trong miệng ra, phẫn nộ đến cùng cực liền ngoác miệng thóa mạ :

- Mệ nó! Quân chó má nào ở đâu tới đây mà dám lớn mật trêu cợt thiếu gia?

Tiếng thóa mạ chưa dứt thì lại nắm bùn khác bay tới, Chu Thành Điều vội nghiêng đầu né tránh. Ngờ đâu nắm đất bùn vừa ẩm ướt vừa hôi thối dường như có linh tính, nó cũng đi chênh chếch lọt vào miệng Chu Thành Điều. Chu Thành Điều xuyết nửa nôn ọe thốc cơm ra.

Lăng Trung Ngọc cố ý để lộ hành tung cho bọn họ rượt theo, chàng dẫn dụ hai người ra khỏi thị trấn, thỉnh thoảng lại liệng một hòn đá nhỏ hoặc miếng đất bùn để trêu cợt hai người cho thỏa thích.

Khinh công của Lăng Trung Ngọc cao thâm hơn đối phương nhiều. Chu Thành Điều và Ngụy Tô đuổi theo chỉ thấy bóng sau lưng chàng mà không sao theo kịp. Hai người toan thôi thì nắm bùn hoặc viên đá lại bay tới.

Chu Thành Điều lớn tiếng chửi bới đến kiệt lực mệt nhoài.

Ngụy Tô thấy tình hình này liền động tâm tự hỏi :

- “Chẳng lẽ người này lại là Lăng Trung Ngọc?”

Y còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe tiếng hú chói tai. Bóng người phía trước đã mất tăm không còn thấy đâu nữa.

Lăng Trung Ngọc quanh ra nẻo đường khác về khách điểm trước. Chàng vừa đi vừa cười thầm lấy làm thỏa thích.

Ngờ đâu chàng vừa bước vào phòng đã thấy một cảnh ngọc thoa lóng lánh đặt trên chiếc kỷ nhỏ trước giường, chàng không khỏi sửng sốt, biến sắc.

Lăng Trung Ngọc cầm lên coi thì là cảnh ngọc thoa hình con bướm trông có vẻ đặc biệt. Trên mặt thoa khắc chữ “Quyên” nhỏ. Đúng là đồ trang sức cài đầu của Cảnh Quyên Quyên.

Trong lòng rất dỗi hoài nghi, chàng coi kỹ cảnh thoa ngọc thấy có chút vết máu thì tự hỏi :

- “Chẳng lẽ Quyên Quyên đến đây tìm ta? Nàng bị thương rồi chăng? Hay nàng làm thế này để đã tỏ ra biến tâm?”

Lăng Trung Ngọc nhìn cảnh thoa ngọc mà chẳng khác gì đối diện với Cảnh Quyên Quyên. Chàng hình dung cặp mắt nàng ai oán, trong lòng cũng cảm thấy thâm lương vô hạn.

Lăng Trung Ngọc khẽ buông tiếng thở dài tự hỏi :

- “Chẳng lẽ đây là Hoàng thiên đã bày ra mối tình nghiệt này, con người không thể tránh thoát được?”

Bỗng nghe trên nóc nhà có tiếng động rất khẽ vọng xuống, Lăng Trung Ngọc động tâm tự hỏi :

- Ai đi trên nóc nhà? Chẳng lẽ Quyên Quyên đã tới?

Chàng việc dậy chuồn ra khỏi cửa sổ vọt lên nóc nhà, bỗng thấy một bóng đen lướt qua. Bóng đen này không phải hình dạng đàn bà con gái.

Chớp mắt bóng đen đi tới gian phòng tận đầu mé Đông, Tức gian phòng của Ngụy Tô và Chu Thành Điều.

Lăng Trung Ngọc len lén đi theo thấy bóng người kia dán mắt nhòm qua cửa sổ vào trong phòng. Bỗng bóng đen khẽ la một tiếng :

- Ô hay!

Tựa hồ phát giác ra trong phòng không có người và lấy làm kinh ngạc.

Lăng Trung Ngọc không chờ bóng đen quay đầu lại, dùng thủ pháp sét nổ không kịp bưng tai điểm vào ba huyết đạo dưới cạnh sườn đối phương. Chàng xoay mặt hán tử lại quát hỏi :

- Người là ai? Tìm gì ở đây?

Hán tử sợ quá, ngây mặt ra.

Lăng Trung Ngọc cầm cành thoa khoa vào mặt gã hỏi :

- Có phải người cầm cành thoa ngọc này tới đây không?

Hán tử kia dương cặp mắt lên tỏ vẻ rất kinh dị!

Lăng Trung Ngọc háng dặng một tiếng, chàng đưa cành thoa vào tận trước mắt hán tử quát :

- Người nói thực mau đi! Không thì ta chọc mù mắt người đó!

Hán tử la :

- Ủi cha! Phải chăng người là đệ tử phái Thiên Sơn?

Lăng Trung Ngọc cười lạt đáp :

- Ta là Kim Xà sứ giả.

Kim Xà tôn giả tính tình quái dị vô cùng mà thủ đoạn cực kỳ tàn độc. Hồi còn thanh niên lão qua lại giang hồ hề gặp người bươn bình một chút thì bất luận chính hay tà lão cũng hạ sát vì thế trên chốn giang hồ đều sợ lão như sợ Diêm Vương.

Hán tử vừa nghe đến hai chữ “Kim Xà” đã bỏ vía, sắc mặt tái mét, toàn thân run bần bật, gã đáp :

- Tại hạ không dám thám thính gì lão nhân gia, tại hạ vâng mệnh theo dõi hành tung một người đàn bà.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Người đàn bà đó hình dạng thế nào?

Hán tử giọng nói vẫn run run đáp :

- Tại hạ... không biết...

Lăng Trung Ngọc lại hỏi :

- Phải chăng họ Cảnh và là nữ đệ tử phái Thiên Sơn?

Hán tử ấp úng :

- Không, không phải.

Lăng Trung Ngọc lại vung càn thoa lên hỏi :

- Người có nhận được càn thoa ngọc này không?

Hán tử đáp :

- Vật đó là người đàn bà kia đã lấy cắp trong trang tại hạ.

Lăng Trung Ngọc rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Càn thoa ngọc này của Quyên Quyên sao lại lọt vào tay kẻ khác? Người đàn bà mà gã muốn kiếm là ai?”

Lăng Trung Ngọc liền hỏi vặn :

- Người vâng lệnh ai đi đuổi người?

Hán tử run lên đáp :

- Đào...

Gã vừa thốt ra một chữ “Đào” đột nhiên rú lên một tiếng thê thảm, ngã quay xuống đất chết ngay lập tức.

Lăng Trung Ngọc là một tay cao thủ về phóng ám khí.

Lúc hán tử thốt ra chữ “Đào” không đầy nháy mắt đã nghe tiếng ám khí rất nhỏ xé bầu không khí bay tới, nhưng chàng chỉ kịp tự mình tránh mũi Mai Hoa châm, chứ không kịp cứu gã. Chàng không rảnh để vào phòng hai gã Ngụy, Chu lục soát, lập tức vọt ra ngoài.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này người kia đã trốn xa ngoài một dặm.

Lăng Trung Ngọc theo Kim Xà tôn giả luyện tuyệt kỹ Kim Xà trùy từ thuở nhỏ nên tai mắt cực kỳ linh mẫn. Tiếng bước chân người kia rất nhẹ mà chàng cũng nghe rõ, cứ băng mình rượt theo. Chàng đuổi một hồi bỗng nghe phía trước có tiếng binh khí chạm nhau lách cách.

Lăng Trung Ngọc tăng gia cước lực tiếp tục chạy về phía trước thì thấy Ngụy Tô, Chu Thành Điều đều sử dụng trường kiếm đang đánh nhau với một hán tử bịt mặt. Chàng toan tiến lại thì triển thủ pháp bắt sống hán tử, bỗng nghe gã la lớn :

- Người đằng sau mới là Lăng Trung Ngọc. Các người ngăn cản ta làm chi?

Chu Thành Điều quay đầu nhìn lại la thất thanh :

- Trời ơi! Quả Lăng Trung Ngọc đây rồi! Hay lắm! Bữa nay thiếu gia liều mạng với người.

Hán tử bịt mặt nhân cơ hội này chạy nhanh như bay tẩu thoát.

Lăng Trung Ngọc toan băng mình rượt theo nhưng bị Ngụy Tô và Chu Thành Điều chém tới. Chàng lạng người tránh khỏi cười đáp :

- Người muốn liều mạng nhưng lúc này ta không rảnh để bồi tiếp...

Chàng chưa dứt lời bỗng thấy hàn quang lấp lánh. Chu Thành Điều phóng kiếm chênh chếch đâm tới. Chiêu kiếm này kỳ bí khôn lường nhằm đâm vào bụng Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc ồ một tiếng rồi nói :

- Thằng lỏi này cũng khá đấy! Thảo nào người dám ngông cuồng.

Chàng búng ngón tay giữa trúng vào thanh kiếm đối phương bật thành tiếng “keng”. Thanh trường kiếm của Chu Thành Điều xuyết tuột khỏi tay gã vắng đi.

May ở chỗ Ngụy Tô phóng kiếm vào quảng không, hán tử liền phóng chiêu thứ hai.

Chiêu này là “Thương Hải Nhị Túc” trong Tu Di kiếm thức.

Nguyên kiếm pháp phái Thiên Sơn rất tinh thâm, chiêu này kiếm cả công lẫn thủ. Tinh hoa của Thiên Sơn kiếm pháp là ở chiêu này.

Ngụy Tô tuy chưa đủ nội lực song phóng chiêu ra cùng vắng vắng có tiếng phong lôi.

Thực ra Lăng Trung Ngọc có thể đoạt được thanh trường kiếm của Chu Thành Điều dễ dàng nhưng sợ kiếm quang của Ngụy Tô chụp xuống người mình.

Chàng chỉ dùng “Đại Nã Di thân pháp” để tránh khỏi chiêu kiếm của Ngụy Tô.

Mũi kiếm của gã còn cách nửa tấc mới đâm trúng Lăng Trung Ngọc.

Chu Thành Điều la lên một tiếng :

- Thật là đáng tiếc!

Gã lại chống kiếm tiến lại phối hợp với Ngụy Tô liên thủ tấn công Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc nóng lòng rượt theo người bịt mặt nhưng bị hai gã này động thủ liên công nếu không sử dụng binh khí thì không tài nào thoát ra được.

Lăng Trung Ngọc chuyển động thân hình tránh liên sáu bảy chiêu, chàng đã sử dụng mấy thứ thân pháp mà thủy chung không sao phá được vòng vây của hai gã Ngụy, Chu.

Chu Thành Điều quát :

- Người mà không rút binh khí ra thì đừng trách lưỡi kiếm của thiếu gia vô tình.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Ta mà sử dụng binh khí thì e rằng các người không chống nổi.

Chàng né tránh hai chiêu nữa rồi quát mắng :

- Người là hạng tiểu bối ngu dốt nông cuồng. Đáng lý ta phải đét vào đít người. Nhưng ta nể mặt cô cô người nên bữa nay tha cho một lần. Sao không rút đi cho lẹ?

Chu Thành Điều tức giận đáp :

- Người còn dám vác mặt về gặp cô cô ta nữa ư? Lêu lêu! Cóc ghẻ đòi ăn thịt ngỗng trời.

Lăng Trung Ngọc tức giận đáp :

- Giỏi lắm! Người đòi chiến đấu thật ư?

Chàng vừa nói vừa vung thiết trượng lên.

“Choang” một tiếng rùng rợn! Hai gã Ngụy, Chu đều bị toạc hổ khẩu.

Đây là chàng còn nhẹ đòn sợ đả thương đến nội phủ hai gã nên chỉ vận dụng năm thành công lực Chu Thành Điều học nội công chính tông phái Thiên Sơn. Tuy gã bị hất toạc hổ khẩu song còn chống đỡ được. Gã lớn tiếng :

- Lăng Trung Ngọc! Bản lãnh người chẳng cao minh gì hơn bọn ta mà sao dám làm phách thế?

Lăng Trung Ngọc cười lạt :

- Thật là một thằng lỏi không biết gì!

Chàng cố ý để một chỗ sơ hở cho hai thanh kiếm của đối phương đánh tới.

Đột nhiên chàng vung thiết trượng ra phong tỏa. Chuôi trượng vừa vung lên đã nghe đánh choang một tiếng. Lập tức trường kiếm của Ngụy Tô bị hất văng lên không.

Lăng Trung Ngọc cười ha hả. Chàng vươn tay ra chụp nhanh như điện chớp.

Ngụy Tô vừa bị mãnh lực của chàng hất mạnh, người gã loạng choạng. Tuy gã thấy đối phương sấn lại mà không tránh kịp.

Lăng Trung Ngọc nắm lấy sau lưng gã liệng về phía trước nói :

- Thăng lỗi này không đáng ghét lắm. Ta miễn đánh đòn. Còn thằng họ Chu thì phải cho mấy roi vào đít mới được.

Ngụy Tô bị Lăng Trung Ngọc nắm chặt. Hắn ghê rợn cả người tưởng chừng không chết cũng bị trọng thương.

Ngờ đâu người gã lặn ra rồi, khi đứng dậy chẳng thấy gì, tựa hồ Lăng Trung Ngọc nắm lấy mình giơ lên rồi lại hạ xuống.

Ngụy Tô còn đang kinh ngạc, bỗng nghe mấy tiếng lách cách. Lăng Trung Ngọc đã chụp được thanh trường kiếm của Chu Thành Điều. Chàng khẽ rung tay mà thanh kiếm cũng bị gãy làm hai đoạn.

Chu Thành Điều chẳng còn hồn vía nào nữa. Gã toan trốn chạy nhưng còn kịp thế nào được? Gã bị Lăng Trung Ngọc hất xuống đất đè chân lên.

Lăng Trung Ngọc vung thiết trượng lên đập vào đít gã “chát chát” ba cái thật mạnh.

Chàng nổi lên một tràng cười. Lúc Ngụy Tô chạy lại tới nơi chàng đã khuất dạng.

Lăng Trung Ngọc đánh Chu Thành Điều rồi, trong lòng rất hứng thú, chàng rượt theo về phía hán tử che mặt vừa chạy đi.

Đêm khuya canh vắng, Lăng Trung Ngọc chạy dưới bóng trăng chừng mười mấy dặm thì thấy phía xa xa là một hang núi, âm khí trùng trùng. Nơi đây có hơn hai chục nóc nhà hợp thành một thôn trang.

Lăng Trung Ngọc nhìn về phía xa xa thì bốn bề tịch mịch. Ngoài mấy ngọn đèn lơ mờ, không thấy một bóng người nào.

Lăng Trung Ngọc trầm ngâm một lúc, chàng toan chạy đến thám thính bỗng nghe trong bụi lau gần đó có tiếng sột soạt. Chàng lắng tai thì đột nhiên có người lớn tiếng hô hoán :

- Thử xem người ẩn đâu cho thoát? Đây các anh em! Ta tìm thấy con ả nha đầu rồi!

Tiếp theo người này vỗ tay hai cái. Lập tức ba bóng người ba phía nhảy xổ ra.

Lăng Trung Ngọc chuyển động thân hình nhảy vọt lên ngồi trên ngọn cây lớn để rình. Chàng tự hỏi gã nói “ả nha đầu” là ai? Chẳng lẽ người nấp trong bụi lau kia là Cảnh Quyên Quyên.

Giữa lúc ấy một bóng đen từ trong bụi lau chuồn ra. Coi thân hình thì đúng là một phụ nữ. Tầm thước người này hệt như Cảnh Quyên Quyên.

Lăng Trung Ngọc trống ngực đánh thình thình. Chàng toan nhảy xuống để nhìn cho rõ thì nghe tiếng phụ nữ quát :

- Đây! Loài tặc tử coi kiếm đây!

Khí giới chạm nhau choang choảng! Ba gã đại hán đều bị người đàn bà đẩy lui lại mấy bước.

Nghe thanh âm không phải Cảnh Quyên Quyên, Lăng Trung Ngọc lại thất vọng. Chàng định thần nhìn ra thì cô gái này bịt mặt bằng một tấm sa mỏng nên không thấy rõ diện mạo.

Lăng Trung Ngọc coi một lúc rồi tự hỏi :

- “Tuy nàng không phải là Cảnh Quyên Quyên, song bản lĩnh chẳng phải hạng tầm thường. Không hiểu nàng là đệ tử của vị nào?”

Thiếu nữ này tuy kiếm pháp cao minh, song bản lĩnh ba gã đại hán cũng không phải hạng kém cỏi. Chỉ trong chớp mắt hai bên qua lại ngoài hai chục chiêu mà chưa phân thắng bại.

Thiếu nữ bịt mặt dường như trong lòng nóng nảy. Nàng phóng kiếm theo thế liên hoàn ra chiêu cực kỳ thần tốc. Tuy kiếm pháp nàng lợi hại nhưng trong nhất thời ba đại hán không để sơ hở cho nàng thủ thắng được ngay.

Đại hán sử cây thanh đồng giản đứng giữa cười nói :

- Đào gia trang chúng ta khi nào chịu để cho ai tùy ý ra vào? Người muốn trốn thoát nhất định không được đâu. Khôn hồn thì theo chúng ta về trại để nghe Trang chúa phát lạc, may ra còn thoát chết. Bằng cố ý quật cường thì không toàn tính mạng.

Thiếu nữ không nói gì, tiếp tục tấn công luôn mấy chiêu nữa.

Lăng Trung Ngọc bụng bảo dạ :

- “Thiếu nữ này đã vào Đào gia trang thì ta phải thám thính xem sao. Cứ coi kiếm pháp nàng thì ba hán tử kia không thể địch nổi. Có điều nàng nóng nảy quá thành ra đã bỏ qua mất mấy cơ hội thủ thắng”.

Lăng Trung Ngọc còn đang ngẫm nghĩ thì thấy thiếu nữ che mặt biến đổi kiếm pháp. So với trước nàng ra chiêu mãnh liệt hung hiểm hơn nhiều, dường như nàng liều lĩnh không nghĩ đến tính mạng mình nữa.

Hai bên đang kịch chiến, gã hán tử sử thanh đồng giảo nhằm đúng chỗ sơ hở của đối phương, phóng giản đâm tới nghe đánh roạt một tiếng. Áo xiêm thiếu nữ bị rạch một đường.

Thiếu nữ kia đang lúc liều mạng, nàng nhân lúc thanh đồng giảo chưa kịp thu về liền xoay tay phóng kiếm đâm trúng vào đầu vai hán tử.

Hán tử nổi giận dưng dưng, đột nhiên hú lên một tiếng dài để báo hiệu cho đồng môn đến tiếp viện.

Ngờ đâu tiếng hú vừa mới thốt ra thì cổ họng đột nhiên bị đau nhói làm cho gã câm miệng không phát thanh được nữa.

Nguyên Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm động thủ. Chàng dùng Kim Xà trùy bắn trúng Á huyết gã.

Thiếu nữ kia chẳng nói chẳng rằng. Nàng vừa thấy đại hán chững hững liền phóng kiếm chém gã chết liền.

Lăng Trung Ngọc từ trên cây nhảy xuống la :

- Xin để hai tên kia sống!

Tiện tay chàng lại phóng ra hai mũi Kim Xà trùy. Một mũi vào huyết Mạch Môn của gã sử cây nhuễn tiên. Còn một mũi trúng huyết Nhũ Căn dưới vú hán tử sử đơn đao.

Hai gã rú lên một tiếng, binh khí của chúng đều tuột tay văng đi.

9. Lăng Trung Ngọc Thám Thính Đào Gia Trang

Lăng Trung Ngọc không khỏi giật mình kinh hãi về thủ đoạn tàn độc của thiếu nữ.

Thiếu nữ bịt mặt để thanh kiếm ngang trước ngực quát hỏi :

- Người là ai? Vì lẽ gì lại xin tha mạng cho bọn chúng?

Xem chừng nàng chưa biết Lăng Trung Ngọc đã ngấm ngầm giúp nàng.

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Tại hạ tên họ Lăng Trung Ngọc, ngoại hiệu Kim Xà sứ giả.

Thiếu nữ biến sắc, đảo mắt nhìn trước ngực đại hán nằm lặn dưới đất còn cắm mũi Kim Xà trùy. Người nàng chấn động, đột nhiên giơ tay trái lên.

Lăng Trung Ngọc nói chưa dứt lời đã nghe đánh véo một tiếng, trong tay thiếu nữ đột nhiên vọt ra một làn khói đen.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi. Chàng sợ làn khói đen này có chất độc, vội phong tỏa đường hô hấp, lộn người đi tránh ra xa ngoài ba trượng.

Sau một lúc làn khói dày đặc tiêu tan. Bóng người thiếu nữ che mặt cũng không thấy đâu nữa.

Bây giờ Lăng Trung Ngọc mới biết thiếu nữ tung khói ra để chạy trốn.

Nhưng chàng không hiểu tại sao nàng phải lánh mặt không muốn gặp mình.

Chàng nghĩ lại những chuyện xảy ra đêm nay thật quái dị, liền bụng bảo dạ :

- “Ta phải vào trang xem Quyên Quyên có bị giam cầm trong đó không mới được”.

Vàng trăng đã lặn về tây, ánh sao lơ mờ, sắp hết đêm rồi.

Lăng Trung Ngọc đi vào thôn xóm. Dọc đường chàng gặp mấy người đi ra.

Đây là những người nghe tiếng hú vừa rồi chạy đến tiếp ứng. Chàng nghĩ thầm :

- “Vừa rồi đã xảy ra những chuyện náo loạn, tất bên trong họ đề phòng nghiêm ngặt. Mình muốn tiến vào trang một cách bí mật thì cần phải nghĩ kế mới được”.

Khinh công Lăng Trung Ngọc đã đến trình độ tuyệt vời. Chàng vừa nghe tiếng bước chân liền lập tức ẩn thân.

Bọn người chạy ra tiếp ứng chưa phát giác có người đã lén vào.

Lăng Trung Ngọc chờ một lúc cho bọn kia đi qua rồi chàng mới lần tới trước trang.

Bỗng thấy hai gã hán tử mặc áo tơ đang đi tuần. Một gã nói :

- Đêm nay có người dám trà trộn vào trang mà lại là một cô gái mới kỳ. Sáu năm nay ta hầu hạ Trang chúa Đào gia trang chưa từng thấy vụ nào kỳ như vụ này.

Đồng bạn gã nói :

- Vừa rồi có tiếng hú vọng vào. Đường như ba vị sư huynh không địch nổi thiếu nữ đó.

Gã nói trước hỏi :

- Ta nghe nói mấy bữa trước đây cũng có một thiếu nữ không biết từ đâu tới bị Trang chúa bắt được cầm tù rồi, chẳng hiểu có thật không?

Đồng bạn gã hư một tiếng rồi nói :

- Người chớ bàn chuyện này sau lưng Trang chúa. Giữa ta và ngươi thì không sao nhưng lỡ ra đến tai Trang chúa thì mất mạng đó.

Gã mặc áo tơ thè lưỡi ra nói :

- Nếu vậy thì đừng nói nữa. Hay là ghé sát vào tai mà nói thật nhỏ.

Hai gã hán tử chau đầu vào nhau nói rất khẽ. Thính giác Lăng Trung Ngọc tuy linh mẫn vô cùng song chúng nói nhỏ quá chàng không nghe rõ.

Bỗng thấy hán tử mặc áo tơ trợn mắt há miệng ra chiều khiếp sợ và kinh ngạc vô cùng.

Lăng Trung Ngọc tự hỏi :

- “Còn có một thiếu nữ bị cầm tù nữa. Chà! Chẳng lẽ lại là Cảnh Quyên Quyên? Vừa rồi thiếu nữ che mặt có lẽ cũng đi cứu Quyên Quyên chẳng? Có điều thiếu nữ này võ công quái dị, tuyệt không giống môn đồ phái Thiên Sơn chút nào...”

Chàng cúi xuống lượm hai viên đá nhỏ khê liệng ra.

Hai hán tử thì thào chưa hết chuyện bỗng huyết Kỳ Môn dưới vú dường như bị kiến đốt. Toàn thân chúng mềm nhũn, nói không ra tiếng.

Lăng Trung Ngọc từ trong bóng tối nhảy vọt ra. Tay chàng nắm lấy sau lưng hán tử. Chàng giải khai huyết đạo cho một gã rồi khê bảo :

- Cầm hô hoán! Ngươi chỉ la lên nửa tiếng là ta phóng chưởng đánh đứt tâm mạch ngay.

Giọng nói lạnh như băng sắc như đao khiến hán tử run bần bật. Gã ngừng mặt lên trông Lăng Trung Ngọc, lắp bắp :

- Các hạ... là ai?

Lăng Trung Ngọc lạnh lùng đáp :

- Người cứ coi cái này sẽ biết ta là ai.

Hán tử thấy trước mắt lóe lên một cái. Mũi ám khí ngoằn ngoèo phát ra ánh sáng vàng. Gã định thần nhìn lại thì nó giống hình con rắn toàn thân sắc vàng tựa hồ đúc bằng hoàng kim. Mặt gã lợt như xác chết, miệng ấp úng :

- Các hạ là... Kim... Kim Xà...

Lăng Trung Ngọc cười lạt đáp :

- Phải rồi! Ta hỏi người tên họ Trang chúa người là gì?

Hán tử đáp :

- Trang chúa tại hạ là Đào Bách Đào!

Lăng Trung Ngọc lẩm bẩm ba chữ “Đào Bách Đào” rồi tự hỏi :

- “Sao ta chưa từng nghe thấy tên hiệu này bao giờ?”

Chàng trợn mắt lên hăm dọa :

- Ta đã hỏi người mà người nói sai nửa lời là ta hạ độc thủ khiến người đau khổ vô cùng, sống dở chết dở.

Hán tử đáp :

- Tiểu nhân khi nào dám lừa gạt lão gia.

Lăng Trung Ngọc dần giọng :

- Người con gái mà Trang chúa người cầm tù tên là gì?

Hán tử ngập ngừng đáp :

- Thiệt tình tiểu nhân... không biết!

Lăng Trung Ngọc lại hỏi :

- Y có phải là đồ đệ phái Thiên Sơn không?

Hán tử đáp :

- Cái đó... tiểu nhân cũng không rõ.

Lăng Trung Ngọc nghiêng răng nói :

- Giỏi lắm! Ta hỏi cái gì người cũng bảo không biết. Vậy hình dạng cùng tướng mạo cô gái đó thế nào người có biết không?

Hán tử đáp :

- Tiểu nhân chưa gặp y.

Lăng Trung Ngọc trợn hai mắt long lên sòng sọc. Hán tử sợ hãi nói :

- Tiểu nhân chỉ nghe đại đệ tử của Trang chúa bảo cô gái này nhiều lắm là hai mươi tuổi, rất giỏi kiếm pháp. Cô ta mặt trái xoan, mày thanh, mũi thẳng, mắt to.

Lăng Trung Ngọc lẩm bẩm :

- Chẳng phải Cảnh Quyên Quyên thì còn là ai nữa?

Chàng hỏi tiếp :

- Cô ta bị Trang chúa người bắt được và giam hãm trong trường hợp nào?

Hán tử đáp :

- Đường như năm sáu bữa trước y vào thám thính tề trang mà không ai phát giác. Sau y vào tận căn tỉnh thất mà tề Trang chúa đang luyện công nên mới bị đại đệ tử bắt được. Cũng vì vụ đó mà mấy bữa nay trong trang phải tăng cường việc phòng bị.

Lăng Trung Ngọc trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Thiếu nữ đó bị giam cầm ở đâu?

Hán tử đáp :

- Chuyện này ngoài Trang chúa ra chẳng một ai hay.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Trang chúa người ở chỗ nào?

Hán tử đáp :

- Ở trong một căn thạch thất bên cạnh cây tùng thứ ba tại vườn sau.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Tên người là gì?

Hán tử ngần ngại không muốn trả lời, nhưng thấy Lăng Trung Ngọc trợn mắt lên, gã sợ quá khẽ đáp :

- Tiểu nhân là Cát Duy Trung. Xin lão gia giữ kín đáo.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Được rồi! Ta mượn người cái áo tơi một chút.

Tiện tay chàng giải khai huyết đạo cho tên kia và dặn :

- Các người cứ việc đi tuần nhưng không được nói gì. Nếu không ta giết các người chỉ như giết con kiến mà thôi.

Chàng nói xong lấy áo tơi khoác ngoài bỏ mặc hai gã rồi tiến vào trang.

Hai hán tử ngơ ngác nhìn nhau, quả nhiên chúng không dám hô hoán chi hết. Chàng chỉ mong Lăng Trung Ngọc bị Trang chúa giết chết thì câu chuyện bí mật vừa qua không bị tiết lộ.

Lăng Trung Ngọc nhảy qua bức tường vây nhẹ nhàng như một con chim khổng lồ. Tuy trang phòng bị nghiêm mật nhưng thân pháp chàng mau lẹ phi thường và chàng lại khoác áo tơi như người thủ vệ trong trang, bọn gia đình đi tuần tưởng là người nhà, không hỏi han gì.

Chỉ trong nháy mắt, Lăng Trung Ngọc đã lọt vào vườn sau. Chàng đang đi bỗng thấy phía sau có tiếng gió thổi tà áo lất phất và tiếng người hỏi :

- Cát Duy Trung! Chưa tới giờ đổi ban mà sao người đã trở về sớm thế? Hay là bên ngoài có chuyện chi?

Lăng Trung Ngọc xoay tay lại điểm lẹ một cái. Người kia không kịp hô hoán đã ngã huych xuống đất.

Lăng Trung Ngọc vừa cười vừa hạ thấp giọng :

- Sau một lúc huyết đạo người sẽ tự giải khai. Bây giờ người hãy chịu khuất tất một chút.

Chàng xách gã liệng vào trong khe hòn núi giả, vừa đi vừa nghĩ thầm trong bụng :

- “Thằng cha Đào Bách Đào gì đây sao lại dám cầm tù Quyên Quyên. Ta phải tìm hấn trả thù cho hả giận”.

Chàng theo lời dặn của Cát Duy Trung đi tới gốc tùng thứ ba thì quả nhiên thấy một tòa thạch thất. Trong nhà vắng vẻ có tiếng người nói chuyện, chàng tự nhủ :

- “Ta hãy nghe xem bọn chúng nói gì đã”.

Rồi vọt mình nấp sau tòa giả sơn nhòm qua cửa sổ vào trong thấy thấp thoáng có bóng ba người. Mé tả là một lão già mặt đỏ, mé hữu là một hán tử trung niên. Ngồi giữa là một lão già cao lớn lưng còng nhưng không nhìn rõ mặt.

Lăng Trung Ngọc dán ai vào tảng đá hòn núi giả ngưng thần chú ý. Chàng thi triển bản lãnh “Phụ Địa Thỉnh Thanh” lắng nghe câu chuyện trong nhà.

Lão lưng còng ngồi giữa trầm giọng nói :

- Đứa con gái đem qua tới đây mười phần có đến tám là con gái Giang Phàn Sơn. Hiện giờ mình chưa biết rõ ả nữ đệ tử phái Thiên Sơn kia có liên quan gì với thị? Cả cảnh thoa ngọc cũng không hiểu có phải của con nha đầu đó đưa ra không?

Lăng Trung Ngọc giật mình đánh thót một cái tự hỏi :

- “Thằng cha họ Đào đã biết rõ lai lịch Quyên Quyên mà còn dám giam cầm nàng thì thiệt là lớn mật! Không hiểu lai lịch hán thế nào?”

Bỗng nghe lão lưng gù lại hỏi đại đệ tử :

- Đem qua người theo dõi có phát hiện ra được người lấy cảnh thoa ngọc là ai không?

Hán tử trung niên đáp :

- Chưa! Nhưng vô tình đệ tử đã phát giác ra một người khác.

Lão lưng gù “ủa” lên một tiếng rồi hỏi :

- Ai vậy?

Hán tử trung niên đáp :

- Đệ tử biết gã tên là Lăng Trung Ngọc.

Lão lưng còng hỏi :

- Lăng Trung Ngọc ư? Trên chốn giang hồ ta chưa từng nghe nói đến một tay cao thủ nào là Lăng Trung Ngọc cả...

Hán tử đáp ngay :

- Gã Lăng Trung Ngọc đó tự xưng là Kim Xà sứ giả.

Lão lưng còng bỗng đứng phắt dậy ra chiều kinh dị hỏi :

- Kim Xà sứ giả ư? Sao? Người nói lại ta nghe!

Hán tử trung niên đáp :

- Gã tự xưng là Kim Xà sứ giả. Đồ nhi xem ra chắc là đệ tử của Kim Xà tôn giả năm trước.

Lão lưng còng lẩm bẩm :

- Kim Xà tôn giả! Kim Xà tôn giả! Không ngờ hán lại chưa chết!

Lão già ngồi mé tả nói :

- Trên chốn giang hồ có tin đồn lão bất tử đó đã vào Trung Nguyên. Xem chừng tin này không phải là giả. Thảo này ngày đó Tắt Thông huynh bảo đã chính mắt trông thấy hán bị tẩu hỏa nhập ma rồi còn chạy về phía đông. Khi ấy chúng ta không tin...

Lão lưng còng đột nhiên đập tay xuống bàn đánh chát một cái nói :

- Dù cho Kim Xà sứ giả lại xuất hiện thì Bát Túy Thần Long Đào Vĩnh Trạch này cũng chẳng sợ, huống chi là đồ đệ của hán!

Câu này lọt vào tai Lăng Trung Ngọc khác nào tiếng sét nổ làm cho người chàng chấn động suýt nữa từ trên hòn giả sơn té lăn xuống.

Lăng Trung Ngọc không ngờ kẻ thù mình để tâm mười mấy năm nay hiện giờ ở ngay trước mắt. Bầu máu nóng sôi sùng sục cơ hồ không nhẫn nại được, chàng muốn nhảy ngay vào. Sát khí cũng nổi lên như sóng cồn. Khá lâu chàng mới dần xuống được.

Đào Vĩnh Trạch lại ngồi xuống. Lão già mé tả nói :

- Lão quỷ Kim Xà với Thiên Sơn thần hiệp là đôi tình địch. May ở chỗ hần chẳng có liên quan gì với phái Thiên Sơn. Nếu Kim Xà sứ giả liên thủ với phái này thì phiền cho mình lắm đấy.

Đào Vĩnh Trạch hắng dạng một tiếng rồi nói :

- Ta đây sợ gì gã? Hồng Liệt! Người phát giác ra gã trong trường hợp nào?

Trình Hồng Liệt tức đại đệ tử của Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Đồ nhi đến thị trấn Tân An bỗng gặp hai con ngựa Đại Uyển, nghĩ rằng đệ tử phái Thiên Sơn trụ ở trong quán liền tiến vào thám thính.

Đào Vĩnh Trạch ngắt lời :

- Có người phái Thiên Sơn ở đó không?

Trình Hồng Liệt đáp :

- Bên trong quả có hai gã tiểu bối phái Thiên Sơn.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Chúng có bắt được càn thoa ngọc đó không?

Trình Hồng Liệt đáp :

- Không. Càn thoa ngọc lại ở trong tay Kim Xà sứ giả Lăng Trung Ngọc. Sư đệ bị Lăng Trung Ngọc bắt được. Gã bắt buộc y phải nói rõ lai lịch càn thoa ngọc. Đồ nhi vội phóng độc châm giết y để bịt miệng.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Hay lắm! Thằng lỏi họ Lăng tuy không có quan hệ gì với phái Thiên Sơn nhưng để gã biết rõ cũng là không tốt. Tại sao càn thoa ngọc lại lọt vào tay gã và gã muốn điều tra lai lịch càn thoa làm chi? Thế mới thật là kỳ!

Trình Hồng Liệt nói :

- Không những thế, gã còn cố theo dõi đồ nhi...

Đoạn hán tử đem việc tao ngộ đêm trước thuật lại cho Đào Vĩnh Trạch nghe.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Té ra gã họ Lăng có chuyện với bọn đệ tử phái Thiên Sơn. Chúng ta bắt tất phải để tâm đến điểm này nữa. Bây giờ cũng cần đề phòng gã đến đây gây sự.

Bỗng nghe lão già kia nói :

- Sư huynh! Chúng mình gây sự với phái Thiên Sơn làm quái gì? Năm nay là năm lắm chuyện, bớt được vụ nào hay vụ ấy, tức là giảm mối quan tâm cho mình.

Đây chính là nguyên nhân mà Lăng Trung Ngọc muốn biết, chàng càng chú ý lắng tai hơn.

Bỗng thấy Đào Vĩnh Trạch bật tiếng cười khô khan nói :

- Phùng sư đệ! Sư đệ có điều chưa rõ. Sở dĩ ta không tha thị là mấy nguyên nhân trọng đại.

Lão già được kêu Phùng sư đệ ra chiều kinh ngạc nói :

- Sư huynh! Chúng ta nên thảo luận kỹ lại coi.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Điểm thứ nhất, ta không muốn nơi ẩn cư này bị tiết lộ. Sư đệ nên biết ngoài Giang Phàn Sơn, chúng ta còn lắm kẻ thù. Điểm thứ hai, ta hoài nghi ả nữ đệ tử họ Cảnh phái Thiên Sơn có mối liên quan với con gái Giang Phàn Sơn. Rất có thể thị đến đây thám thính xem ta lạc lõng nơi đâu. Điểm thứ ba, lần này ta bắt được thị không phải đại họa mà là đại phúc. Hà hà! Sư đệ thử đoán coi con nha đầu này có lợi gì cho chúng ta?

Lão kia đáp :

- Sao lại là phúc chứ không phải họa? Tiểu đệ thiệt chưa hiểu rõ.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Sư đệ luyện Tu La thần công đến bậc thứ mấy rồi?

Lão già kia đáp :

- Tiểu đệ thiên tư ngu muội còn kém sư huynh xa lắm. Hiện giờ mới luyện đến bậc thứ năm.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Hồi sinh thời, sư phụ bàn luận võ công thiên hạ có đề cập đến Tu La thần công. Theo lời lão gia thì đó là một công phu lợi hại nhất nhưng bị thất truyền từ lâu rồi. Không hiểu tại sao bọn này lại học được?”

Bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch nói :

- Sư đệ đã luyện đến bậc thứ năm thì cũng tạm được rồi, nhưng chưa phải quan tâm. Tiểu huynh luyện đến bậc thứ bảy thì hình tích tẩu hỏa nhập ma đã sắp xuất hiện. Xem chừng chỉ đi vào bậc thứ tám là không trấn át nổi nội hỏa trong người, tất nhiên bị tẩu hỏa nhập ma và nguy hại đến một phần công lực...

Lão kia nghe nói biến sắc hỏi :

- Sư ca nói vậy thì không còn có cách nào ngăn ngừa được ư?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Có, có! Theo chỗ tiểu huynh biết thì phải học được nội công tâm pháp vào hạng thượng thặng của phe chính tông may ra tránh được tai nạn này.

Lão kia nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi. Chắc sư ca bắt buộc thiếu nữ kia phải viết thuộc lòng nội công tâm pháp của phái Thiên Sơn cho mình chứ gì?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Phải đó! Lời sư đệ đoán quả không sai. Con nha đầu này tính nết quật cường, ta bức bách mấy ngày thị vẫn chưa chịu viết, nhưng ta sẽ có biện pháp bắt thị phải viết ra. Ta chỉ cần luyện Tu La thần công được đến bậc thứ chín là ta không còn sợ kẻ thù nào nữa. Ha ha! Dù là lão quỷ Địch Long có thân hành đến đây vị tất đã làm gì nổi ta.

Lão kia nói :

- Dù sao đệ vẫn chưa hết thắc mắc.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Ta mà lấy được nội công tâm pháp của phái Thiên Sơn rồi lập tức giết con nhỏ đó đi. Chúng ta sẽ tìm nơi ẩn cư. Phái Thiên Sơn ở xa ngoài muôn dặm, dù Địch Long có kiếm thấy thì khi đó ta đã luyện công xong rồi.

Bây giờ Lăng Trung Ngọc mới tỉnh ngộ. Chàng lẩm bẩm :

- Té ra Đào Vĩnh Trạch mà cầm tù Cảnh Quyên Quyên là cốt để lấy bí quyết nội công tâm pháp của phái Thiên Sơn. Cảnh Quyên Quyên đưa cảnh thoa ngọc ra ngoài để tiết lộ điều bí mật này nên những tay cao thủ phái Thiên Sơn nhân lúc hấn chưa luyện thành cần tìm tới nơi để trừ khử đi.

Đào Vĩnh Trạch dừng lại một chút rồi gọi một tên đệ tử khác đến dặn :

- Người cầm lấy cây bạch mãng tiên này! Nếu con nhỏ không chịu viết ra thì mỗi ngày đánh ba lần mỗi lần mười roi. Đồng thời để thị đói rét, tất thị không chịu nổi...

Lão kia kinh hãi nói :

- Sư ca làm như vậy thì ra mình kết mối thâm thù với phái Thiên Sơn mất.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Trói hổ dễ nhưng tha hổ khó. Sự đã như thế này thì không còn cách nào khác nữa. Đồ nhi! Người đi đi!

Lăng Trung Ngọc vừa kinh hãi vừa tức giận. Chàng không thể nghe thêm được nữa. Tên đồ đệ của Đào Vĩnh Trạch cầm roi đi ra rồi, lập tức chàng ngấm ngấm theo sát gã.

Hán tử đi tới một hòn núi giả khác ở phía trước. Gã ho lên hai tiếng rồi khẽ gọi :

- Lục sư đệ! Thất sư đệ!

Gã không thấy tiếng người thưa thì lộ vẻ kinh dị thò tay vào chuyển động vách đá hai cái. Bỗng hai phiến đá đột nhiên xích sang hai bên để hở một cái cửa.

Lăng Trung Ngọc cả mừng nghĩ thầm :

- “Té ra bọn chúng giam Quyên muội vào trong lòng hòn núi giả sơn này. Nếu mình không biết cách thám thính thì khó mà phát giác ra được”.

Giữa lúc ấy bỗng nghe trong vườn có tiếng chuông báo hiệu vang lên, rồi tiếng người la :

- Có kẻ tiến vào trong đó!

Hán tử kia toan khoa chân bước vào sơn động, bất thành linh nghe nói có người vào trong, liền quay đầu nhìn lại.

Gã có ngờ đâu Lăng Trung Ngọc đứng đằng sau. Chàng không để gã kịp lên tiếng đã vươn tay phải ra chụp lấy cổ tay gã. Đồng thời tay trái chàng điểm vào huyệt Khiếu Âm.

Hán tử toàn thân nhũn ra không kịp kêu lên nửa tiếng.

Lăng Trung Ngọc cướp lấy cây roi bạch mãng tiên. Chàng đá hán tử sang một bên, quay đầu nhìn lại thấy bóng đen lố nhố, song chẳng có tên nào chạy về phía chỗ chàng đứng.

Lăng Trung Ngọc tự nhủ :

- “Ta phải thừa cơ Đào Vĩnh Trạch chưa tới mà cứu ngay Cảnh Quyên Quyên ra trước rồi sẽ tính”.

Chàng liền thò đầu ngọn roi bạch mãng tiên vào trong động thì thấy ngọn tiên nẩy lên. Chàng biết là chỗ đầu roi đụng vào có thể người nằm trên mặt đất mà không chống cự. Dường như họ chết cả rồi.

Lăng Trung Ngọc giật mình khoa chân bước vào. Chàng ngưng thần chú ý nhìn dưới ánh sáng mờ mờ, nhận được hai người nằm dưới đất là đàn ông. Chàng lấy chân đạp lên vẫn không thấy phản ứng. Hiển nhiên họ đã tắt hơi từ lâu rồi.

Lăng Trung Ngọc rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Hai người này chết rồi. Ai đã vào đây hạ sát?”

Vì thời gian cấp bách, chàng không rảnh để mà suy luận. Chàng dùng hết mục lực nhìn vào phía trong thấy mờ mờ có bóng người ồm nhách nằm co ro tận góc động.

Lăng Trung Ngọc vừa kinh hãi vừa mừng thầm, khẽ cất tiếng gọi :

- Quyên Quyên muội muội! Tiểu huynh đã đến đây!

Bóng đen đột nhiên lên tiếng :

- Ta biết là ngươi sẽ đến.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lăng Trung Ngọc thấy cổ tay mình bị xiết chặt lại. Hồ khẩu bị vòng sắt chụp vào.

Lúc này chàng đứng cách rất gần liền nhận ra thiếu nữ kia không phải Cảnh Quyên Quyên mà chính là thiếu nữ che mặt đêm qua. Hiện giờ nàng đã bỏ tấm sa che mặt đi rồi. Cặp mắt nàng ở trong sơn động tối om lấp lánh có ánh sáng.

Nàng lạnh lùng nói :

- Người không được đến gần. Bằng không nghe lời, ta chỉ dụng lực thêm một chút là xương cổ tay người bị nát hết. Dù người có giết được ta thì người cũng biến thành người tàn phế.

10. Cuộc Tỷ Đấu Giữa Lăng Trung Ngọc Và Đào Vĩnh Trạch

Bỗng nghe thiếu nữ cất tiếng hỏi :

- Có phải người đến đây vì mục đích cứu một người nữ đệ tử họ Cảnh của phái Thiên Sơn không?

Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm vận nội lực rồi buông tiếng cười lạt đáp :

- Bản lãnh cô còn nông cạn lắm. Chưa dám đoán được ta đâu!

Chàng liền vận động phép xúc cốt độc đáo. Thiếu nữ vừa phát giác ra chưa kịp rút chặt cây cương thảo thì trong lòng bàn tay cô tựa hồ có con cá trơn tuột chui ra liền.

Lăng Trung Ngọc tiếng cười chưa ngớt, thiếu nữ đã thu cương thảo về. Nàng cũng cười lạt hỏi :

- Người bảo bản lãnh ta nông cạn thì nghệ thuật người cũng chưa cao thâm. Người đã trúng độc rồi, biết chưa?

Lăng Trung Ngọc run lên. Chàng thấy huyết Mạch Môn phát ngứa, thử vận chân khí thì thấy cổ tay đau nhức vô cùng.

Lăng Trung Ngọc ở trên đảo Kim Xà từ thuở nhỏ, tuy chàng không ưa sử dụng độc vật, nhưng chàng am hiểu sâu xa về môn này. Chàng biết thiếu nữ nói thật và còn hiểu rõ đầu cây cương thảo của nàng bôi chất kịch độc. Vừa rồi chàng vận kinh cựa mạnh không để ý đã bị sát da, chất độc theo đó mà vào trong người.

Lăng Trung Ngọc đè nén cơn giận cười lạt hỏi :

- Trước khi chất độc phát tác ta vẫn có thể đánh chết cô được. Cô có tin như vậy không?

Chàng chưa dứt lời người đã tiến đến gần. Lập tức chàng luồn hai tay qua trước ngực thiếu nữ nhanh như chớp nắm lấy hai cánh tay nàng.

Chàng cố y giương cặp mắt tròn xoe trợn lên nhìn vào mặt thiếu nữ định làm cho nàng phải bỏ vía trước khi tra hỏi.

Ngờ đâu thiếu nữ tuyệt không lộ vẻ sợ hãi chút nào. Nàng còn nhìn Lăng Trung Ngọc cười mát.

Lăng Trung Ngọc rất lấy làm lạ. Bỗng nghe thiếu nữ mỉm cười lên tiếng :

- Người muốn hạ sát ta ư? Về bản lãnh đó ta tuyệt đối tin là người có thể làm được. Nhưng hà tất chúng ta phải đi đến chỗ đôi bên cùng chết?

Lăng Trung Ngọc dịu giọng :

- Cái đó là cô nương bức bách tại hạ phải làm thế.

Thiếu nữ mỉm cười :

- Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta. Có phải người đến đây để cứu người nữ đệ tử họ Cảnh của phái Thiên Sơn không?

Lăng Trung Ngọc nóng lòng muốn biết Cảnh Quyên Quyên ở chỗ nào liền đáp ngay :

- Phải rồi! Vị Cảnh cô nương đó hiện giờ ở đâu?

Thiếu nữ lại hỏi :

- Người nói vậy thì ra cũng đến đây tìm Đào Vinh Trạch để rửa hận ư?

Lăng Trung Ngọc thấy thiếu nữ không trả lời thẳng câu hỏi của mình, cứ nói chuyện đường dài. Chàng phát cáu giục :

- Cô nói mau đi! Cô có thấy Cảnh cô nương đâu không?

Thiếu nữ vẫn thủng thỉnh :

- Hà tất người phải nóng nảy? Khu vườn này rộng lắm. Bọn họ không ngờ đến người lại vào nấp ở trong cái động giam tù nhân này đây.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Trước khi Đào Vinh Trạch tìm thấy người, chúng ta có đủ thì giờ để nói chuyện.

Lăng Trung Ngọc trước nay chỉ quen đi trêu cợt người khác. Phen này bị thiếu nữ làm cho cười dở khóc dở, chàng hậm hực hỏi :

- Cô nương muốn nói chuyện gì?

Thiếu nữ vẫn đứng đĩnh đạc :

- Đêm qua lúc đầu ta không hiểu rõ là người giúp ai? Sau thấy người kèm chế bọn thủ vệ lên vào Đào gia trang mới đoán được mấy phần...

Nàng chớp mắt hai cái rồi hỏi :

- Đêm qua ba hán tử vây đánh ta có phải chính người đã hạ bọn chúng?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cô biết vậy là hay, nhưng sao cô lại lấy ân làm oán?

Thiếu nữ cười nói :

- Khi đó ta chưa biết. Huống chi lòng người hiểm độc. Lệnh sư cũng nổi tiếng là một ông vua ma quỷ. Chúng ta bèo nước gặp nhau thì tin người ngay thể nào được?

Hai người đứng rất gần nhau. Thiếu nữ mở miệng nói, Lăng Trung Ngọc lại ngửi thấy mùi thơm như hoa lan, khiến lòng người phải say sưa.

Lăng Trung Ngọc liền đứng xích ra xa một chút, nhưng hai tay chàng vẫn nắm chặt tay thiếu nữ. Chàng hỏi :

- Bây giờ cô nương biết rồi! Ta đến đây để kiếm Cảnh cô nương mà cũng là tìm Đào Vinh Trạch để trả oán. Vậy cô tính sao?

Thiếu nữ đáp :

- Chúng ta đã đến đây cùng một mục đích tưởng nên giúp đỡ lẫn nhau. Người giúp ta trả thù, ta giúp người thoát hiểm, không phải mang ơn ai hết.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nếu người chịu liên thủ với ta thì ta lập tức giải độc cho người ngay.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Chuyện đó khoan rồi hãy nói. Hiện giờ Cảnh cô nương thế nào? Tại sao không thấy nàng ở trong động mà chỉ có một mình cô tại đây?

Thiếu nữ cười đáp :

- Sao người nóng nảy muốn gặp mặt y như vậy? Mau lắm cũng phải đêm nay mới gặp được.

Lăng Trung Ngọc lấy làm kỳ hỏi :

- Y không ở trong trang này hay sao?

Thiếu nữ đáp :

- Đêm nay vào khoảng canh ba người đến ngọn Kim Kê núi Thái Hà chờ dưới gốc cây bác cổ thụ rồi y sẽ tới gặp người.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Sao cô nương biết?

Thiếu nữ đáp :

- Y ước định với ta như vậy sao ta không biết?

Lăng Trung Ngọc vội hỏi :

- Cô đã gặp y rồi ư? Vụ này đầu đuôi thế nào?

Thiếu nữ đáp :

- Không những đã gặp mà thôi. Chính ta đã tha nàng đi rồi.

Lăng Trung Ngọc lại hỏi :

- Vậy hai gã coi động này cũng bị cô nương hạ sát ư?

Thiếu nữ gật đầu đáp :

- May ở chỗ tại ngoài trang người liên tiếp chế phục mấy tên thị vệ ta mới trà trộn vào đây được dễ dàng. Ta muốn tìm người để liên thủ hiệp lực, ngờ đâu vào động liền phát giác ra Cảnh cô nương dói lả, không giúp ta được việc gì. Ta liền bảo y chạy đi. Y tưởng ta đến đây cứu y cảm ơn ta rất nhiều. Đoạn y ước định canh ba đêm nay sẽ gặp ta ở trên núi Thái Hà.

Lăng Trung Ngọc ra chiều băn khoăn hỏi :

- Y đã dói lả mà cô nương để y đi một mình. Cái đó... cái đó...

Thiếu nữ cười đáp :

- Nguyên ta không tính đến chuyện bảo vệ y. Y ở lại đây cũng chẳng ích gì cho ta mà ta còn phải phân tâm chiếu cố cho y. Có điều người bất tất phải quan tâm. Tuy võ công y chưa được phục hồi, song còn đủ khinh công để chạy trốn.

Thiếu nữ hỏi tiếp :

- Câu chuyện có thể là hết rồi, người tính sao đây?

Lăng Trung Ngọc cười lạt đáp :

- Tại hạ lại không tính đến chuyện liên thủ với cô nương.

Câu đáp này khiến cho thiếu nữ cực kỳ kinh ngạc. Nàng hỏi :

- Người không muốn lấy thuốc giải ư? Người thực tình định hai bên cùng chết để tiện nghi cho Đào lão tặc hay sao?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Bình sinh ta không chịu để ai uy hiếp cả. Cô ám toán ta rồi lại bắt ta giúp đỡ. Chà chà! Tâm địa cô tồi lắm!

Thiếu nữ nói :

- Hừ! Ta tưởng câu đó không nên tự miệng người nói ra. Người nói đến chuyện tâm thuật rồi. Ha ha!

Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp :

- Ta biết rồi! Người rất sợ Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Cô đừng nói khích ta vô ích. Bình sinh ta cô độc vùng vẫy giang hồ, tự ý đền ơn trả oán, chẳng cần ai giúp đỡ mà cũng không để ai kèm chế.

Thiếu nữ hỏi :

- Vậy người muốn giết ta chăng?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Với công lực ta, ta tự lượng còn có thể chống chọi chất độc được dăm ba ngày. Bây giờ ta không giết cô, để cô đi báo thù. Nếu cô bị Bát Tỷ Thần Long Đào Vĩnh Trạch giết chết, ta sẽ đến đấu với hắn. Bằng cô mà giết được Đào Vĩnh Trạch thì ta sẽ tìm cô để hạ sát. Như vậy ta tưởng là đối với cô đã khoan hậu lắm rồi. Hà hà!...

Chàng nói xong câu này cười một hồi. Thiếu nữ kia không thể trầm tĩnh được nữa, vẻ sợ hãi đã lộ ra khóe mắt.

Lăng Trung Ngọc nhìn nàng chằm chập, lặng lẽ hồi lâu.

Thiếu nữ nhẹ nhàng lên tiếng :

- Người đúng là một kẻ đầy tà khí!

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Thế mà so với cô hãy còn kém một bậc.

Đột nhiên hai người cùng cảm thấy mình có vẻ hoạt kê, bất giác cùng buông tiếng cười.

Thiếu nữ cười một lúc chưa ngớt, bỗng nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên rồi có tiếng gọi :

- Tam sư huynh! Tam sư huynh! Có người muốn gặp tam sư huynh đó.

Tiếp theo lại có tiếng la :

- Hay lắm! Sư phụ đã tới đó!

Đào Vĩnh Trạch ở trong vườn lớn tiếng quát :

- Lăng Trung Ngọc! Có phải người tới đây tìm ta để báo thù? Sao lại còn ẩn mình trong đó không ra? Người lại ám hại đệ tử ta. Như vậy đâu phải là hành động của anh hùng hảo hán?

Thiếu nữ khê hỏi :

- Phải chăng người cũng tìm lão để báo thù?

Lăng Trung Ngọc trầm giọng đáp :

- Phải rồi!

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi :

- Vậy mà sao người không chịu liên thủ với ta?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta đã nói bậc đại trượng phu tung hoành thiên hạ, khi nào chịu để ai kèm chế?

Thiếu nữ hỏi :

- Được lắm! Người đã không muốn liên thủ với ta thì một mình ta ra đấu với tên lão ma đầu kia! Người có giữ lời hứa không? Sao còn chưa buông ta ra?

Ở trong bóng tối Lăng Trung Ngọc thừa cơ chú ý nhìn thiếu nữ thấy nàng hai má ửng hồng. Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Ta cũng không cần người giúp đỡ nữa mà vẫn giải độc cho người. Người cứ ở trong động điều dưỡng cho lại sức. Chờ ta cùng Đào Vinh Trạch hai bên cùng bại, người sẽ thừa cơ trốn đi.

Lăng Trung Ngọc thản nhiên cầm lấy hai viên thuốc giải màu hồng uống vào thì cảm thấy một luồng nhiệt khí bốc lên đầu. Cổ tay lập tức không đau nữa.

Thiếu nữ lại cười hỏi :

- Hay lắm! Người không ngờ ta cho người uống thuốc độc ư?

Lăng Trung Ngọc thấy thiếu nữ muốn nhảy ra khỏi động, đột nhiên chàng nắm nàng giữ lại. Thiếu nữ hỏi :

- Còn gì nữa?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cô nương bắt tất ra ngoài vội. Một mình cô không địch nổi hắc đầu. Chúng ta cứ ẩn trong động này chờ tên nào vào giết tên ấy.

Thiếu nữ hỏi :

- Ô hay! Bây giờ sao người lại muốn giúp ta?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Vừa rồi cô dùng thủ đoạn kèm chế ta. Bây giờ thì khác rồi.

Chàng hỏi tiếp :

- Giữa cô và Đào Vinh Trạch có mối thù hận gì?

Thiếu nữ đáp :

- Phụ thân ta bị hắc giết. Hắc còn ăn cắp ba thiên bí lục về Tu La thần công của nhà ta nữa.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi hỏi :

- Trên đời còn có môn võ công này truyền lại thiệt ư? Vậy ra cô nương chính là con gái Giang Phàn Sơn hay sao?

Thiếu nữ cũng lấy làm kỳ hỏi lại :

- Sao người biết tên họ gia gia ta? Nhà ta đã mấy trăm năm mai danh ẩn tích. Mọi người trên chốn giang hồ không biết đến chúng ta nữa.

Lăng Trung Ngọc trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng đáp :

- Đó là ta lén nghe Đào Vinh Trạch nói vậy.

Chàng muốn hỏi thêm về lai lịch nàng, bỗng nghe ngoài cửa động có tiếng người huyên náo. Đào Vinh Trạch lớn tiếng la :

- Gã họ Lăng kia! Người có ra hay không?

Lăng Trung Ngọc tự hỏi :

- “Chẳng lẽ hắc đã biết mình ẩn trong động này hay sao?”

Thiếu nữ khẽ nói :

- Chúng ta xông ra đi. Nếu không bọn chúng dùng hỏa công thì làm thế nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Có lý! Chúng ta ra đi!

Đào Vĩnh Trạch đang lúc đứng trong vườn quan sát bốn mặt, bỗng nghe đánh sầm một tiếng như sét nổ giữa trời thanh. Khối đá lớn đóng cửa động đột nhiên bay lên không. Hai người từ trong động nhảy vọt ra.

Bọn đệ tử Đào Vĩnh Trạch nhôn nhao la hoảng :

- Kim Xà sứ giả đến đây rồi!

Lăng Trung Ngọc từ trong động vọt ra khiến cho Đào Vĩnh Trạch rất đỗi ngạc nhiên. Hắn lại thấy một thiếu nữ theo sau chàng mà không phải là Cảnh Quyên Quyên thì giật mình kinh hãi.

Bỗng Lăng Trung Ngọc buông tiếng cười rộ nói :

- Đào Vĩnh Trạch ơi là Đào Vĩnh Trạch! Bữa nay ta gặp thằng giặc già rồi!

Đào Vĩnh Trạch định thần hỏi :

- Sư phó người đâu?

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Đối phó với một tên lão tặc như ngươi hà tất phải đến sư phụ ta?

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng hỏi :

- Người nhân dịp trong nhà ta có việc mới tìm đến báo thù là nghĩa làm sao?

Lăng Trung Ngọc hỏi lại :

- Ta đến tìm người báo thù thì có can dự gì đến bọn họ?

Đào Vĩnh Trạch chụp lấy cơ hội liền nói :

- Hay lắm! Đã vậy bữa nay có chuyện giữa ta và ngươi. Người không được ám toán đồ đệ của ta.

Lăng Trung Ngọc chống cây thiết trượng cười nói :

- Bữa nay ta không muốn đại khai sát giới. Chứ ta mà thích giết người thì bọn đồ đệ của ngươi chỉ tổ làm dơ cây thiết trượng của ta mà thôi. Người cứ yên lòng bắt tất phải phân tâm, cổ mà giữ lấy cái mạng chó má của ngươi là đủ.

Đào Vĩnh Trạch cười rộ nói :

- Lăng Trung Ngọc! Người định giết ta, nhưng e rằng không phải chuyện dễ đâu.

Lăng Trung Ngọc vung cây thiết trượng lên từ từ tiến về phía trước.

Bỗng nghe thiếu nữ bật lên tràng cười the thé nói :

- Lăng Trung Ngọc! Người muốn tỷ võ với hần, vậy ta nhường cho người một cuộc. Có điều nếu người muốn giết hần thì ta là người đầu tiên không cho đâu.

Thiếu nữ nói vậy, dĩ nhiên Đào Vĩnh Trạch hiểu ý nàng. Nàng muốn Lăng Trung Ngọc để Đào Vĩnh Trạch sống cho nàng tự ra tay báo thù.

Đào Vĩnh Trạch cố nhiên chẳng coi thiếu nữ nhỏ tuổi này vào đâu. Song hắn không hiểu tại sao vừa chạm vào mục quang lạnh lẽo của nàng lão không khỏi giật mình run lên.

Đào Vĩnh Trạch liếc nhìn thiếu nữ lẩm bẩm :

- Dích thị là con gái Giang lão quái rồi.

Lăng Trung Ngọc cười lạt hỏi :

- Đào Vĩnh Trạch! Sao ngươi còn chưa động thủ?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Giả tỷ là tôn sư thì dĩ nhiên ta thỉnh giáo trước, còn như ngươi... ha ha!...

Lão tỏ vẻ khinh miệt Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc cả giận. Chàng ngửa mặt lên trời cười rộ nói móc :

- Hay lắm! Lão tiên bối cao cả! Tiểu bối xin phò tài mọn vụng về. Lão tiên bối đừng cười!

Chàng dứt lời lia ngay cây thiết trượng đánh vào một cái, nhằm quét vào lưng Đào Vinh Trạch. Chiêu này không những đánh vào lưng đối phương mà chiêu thế mãnh liệt, đầu trượng vung lên một chút điểm vào ba đại huyết Cưu Đạo, Huyền Hoàn, Trung Độc trên lưng lão. Thật là một chiêu lợi hại phi thường.

Đào Vinh Trạch nghiêng người một chút. Lão ra tay nhanh như điện chớp.

Đột nhiên nắm được đầu trượng của Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc run lên tự nghĩ :

- “Lão tặc này quả là lớn mật!”

Chàng đã dồn kinh lực vào đầu trượng rung lên một cái thuận đà đâm về phía trước phát nặng tới ngàn cân. Hiện nay ngoài Thiên Sơn thần hiệp và Thúc Vi tiên tử tưởng không còn người thứ ba nào dám bắt đầu trượng trên không.

Trượng phong vừa rít lên, bóng người vọt đi. Bỗng nghe đánh vào một tiếng, người Đào Vinh Trạch lướt qua mé trên cây thiết trượng vọt đi.

Nguyên gặp lúc nguy cấp, Đào Vinh Trạch đổi thế chụp bằng cách dè xuống. Lão thuận theo phương hướng thiết trượng mà quét tới, hạ thấp cườm tay.

Người lão liền theo đà cây thiết trượng bay vọt lên rồi nhằm chụp xuống đầu Lăng Trung Ngọc.

Khi nào Lăng Trung Ngọc chịu để đối phương chụp trúng? Chàng múa cây thiết trượng thành một thứ ám khí hình tròn. Nếu đối phương xô về phía trước mấy tấc nữa là chui vào vòng. Khi ấy chàng sẽ dùng nội lực liều mạng để quyết sinh tử.

Đào Vinh Trạch dường như không dám liều lĩnh. Người lão vừa lướt qua trên thân trượng lập tức rút về ngay.

Lăng Trung Ngọc tuy thấy Đào Vinh Trạch không dám chụp trượng, nhưng bây giờ chàng cũng không dám coi thường đối phương nữa.

Trong lúc kịch chiến, Đào Vinh Trạch ba lần phóng chưởng đả phá thiết trượng. Sức phản kích mỗi lần một mạnh hơn. Bộ mặt đỏ của lão ẩn hiện một làn hắc khí.

Lăng Trung Ngọc cũng phóng trượng mỗi phút một mạnh thêm và vẫn giữ được thế công.

Ngoài hai mươi chiêu, đột nhiên chàng cảm thấy có điều khác lạ. Cây thiết trượng trong tay huy động mãnh liệt như vậy chẳng những không nóng lên mà còn biến thành lạnh toát.

Chàng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi nghĩ bụng :

- “Phải chăng đây là Tu La thần công gì gì của lão phát sinh hiệu lực?”

Tuy nhiên, ngoài chuyện cây thiết trượng biến thành lạnh toát, người chàng không thấy có gì khác lạ. Dù chàng chưa sợ hãi gì nhưng phải ngấm ngấm đề phòng.

Hai bên càng đánh càng hăng. Chỉ trong chốc lát đã đấu tới ngoài trăm chiêu. Cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc mỗi lần bị bàn tay đối phương đánh trúng là chàng lại cảm thấy một luồng khí lạnh từ cây thiết trượng truyền vào lòng bàn tay. Đồng thời tiềm lực phản kích của đối phương cũng mỗi lúc một mạnh hơn. Có điều mỗi lần lão đánh một chưởng là lại thở hộc lên mấy cái tựa hồ sắp đến chỗ tinh lực kiệt quệ.

Chẳng bao lâu chiêu số của hai bên dần dần chậm lại.

Cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc trở về mé Đông rồi lướt qua mé tây, tưởng chừng như cầm một vật nặng ngàn cân.

Đào Vĩnh Trạch thân pháp đã trì trệ, chưởng pháp lúng túng không vào lẽ lối nào cả. Thần sắc cả hai người trở nên trầm trọng hơn trước nhiều.

Đột nhiên Đào Vĩnh Trạch bật lên ba tiếng cười ha hả, mặt đỏ của lão đã toát ra luồng hắc khí rồi biến thành đen kịt như trôn nổi.

Thiếu nữ họ Giang thấy tình hình như vậy bất giác la lên một tiếng kinh hoàng :

- Ủi chà!

Giữa lúc ấy, Lăng Trung Ngọc biết là nguy rồi. Cây thiết trượng của chàng dường như ngâm vào trong vũng băng. Nó giá lạnh đến độ suýt nữa tuột khỏi tay.

Bỗng chàng quát lên một tiếng thật to. Tay trái chàng vừa giơ lên, ánh vàng lấp loáng vọt ra. Tiếp theo đó là tiếng vù vù rít lên trên không.

Đào Vĩnh Trạch phất tay áo một cái rồi nhảy vọt lên. Song chưởng đồng thời giáng xuống. Giữa làn chưởng ảnh và trượng phong, Lăng Trung Ngọc lặn lông lốc mấy vòng ra xa ngoài mấy trượng.

Lăng Trung Ngọc thi triển thân pháp “Lý Ngư Đả Đỉnh” từ mặt đất nhảy vọt lên.

Bỗng thấy hai tay Đào Vĩnh Trạch đánh vào quảng không.

Thiếu nữ kia khác nào điều giấy đứt dây bị hất tung đi rồi từ trên không rớt xuống.

Lăng Trung Ngọc tiến lại một bước để phòng vệ cho nàng. Thiếu nữ đang lơ lửng trên không xoay mình đi một cái. Nàng vung tay áo lên đánh vù một tiếng.

Một luồng mây đen bay ra.

Bỗng nghe nàng la lên :

- Chạy cho mau! Chạy cho mau!

Làn mù đen dần dựa phóng ra. Người đối diện cũng không trông rõ mặt.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã ra khỏi Đào gia trang.

Sao thưa ẩm đậm, ánh nguyệt lu mờ. Lăng Trung Ngọc chạy lên đỉnh ngọn Kim Kê xuyên qua một khu rừng cây. Quả nhiên chàng phát giác ra một cây bách thụ cao ngất trời.

Lăng Trung Ngọc còn ở đằng xa đã trông rõ dưới bách cổ thụ quả nhiên thấy bóng sau lưng một thiếu nữ mình mặc áo đen. Chàng hồi hộp trong lòng vì yên trí thiếu nữ họ Giang kia không lừa gạt mình. Cảnh Quyên Quyên đã tới đây trước để chờ chàng.

Lăng Trung Ngọc thi triển khinh công thượng thừa “Lục Địa Phi Đằng” lướt qua không một tiếng động. Chàng muốn giễu cợt Cảnh Quyên Quyên toan hà hơi vào cổ nàng trong lúc vô tình.

Giữa lúc ấy đột nhiên chàng cảm thấy có điều khác lạ, chàng chưa kịp hà hơi đã nghe thiếu nữ bật tiếng cười hích hích ngoảnh đầu lại nói :

- Lăng Trung Ngọc! Người quả là người thủ tín. Bây giờ vừa đúng canh ba.

Thiếu nữ này đâu có phải Cảnh Quyên Quyên? Nàng chính là cô gái họ Giang đêm trước.

Lăng Trung Ngọc tức đến phát run quát lớn :

- Giỏi lắm! Té ra ngươi muốn giễu cợt ta!

Thiếu nữ cười khanh khách hỏi :

- Lăng Trung Ngọc! Ngươi còn nhớ đã nói gì với ta không?

Lăng Trung Ngọc càu nhàu hỏi lại :

- Nói cái gì?

Thiếu nữ đáp :

- Người bảo ta có xúc phạm người tới ba lần, người cũng không nổi nóng.

Lăng Trung Ngọc bị nàng trêu cợt đến đỏ cười đỏ khóc. Nhưng chàng đã trót hứa lời, bây giờ biết làm thế nào?

Thiếu nữ lại cười nói :

- Ta nghe nói người giỏi nghề trêu cợt người khác, vậy ta trêu cợt lại một phen để cười chơi, tưởng chẳng có chi đáng kể.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Chịu rồi! Trò giễu cợt xin chấm dứt. Cảnh Quyên Quyên hiện ở đâu?

11. Giang Mỹ Linh Chữa Thương Lăng Trung Ngọc

Lăng Trung Ngọc tức quá trợn mắt lên xẵng giọng :

- Cô có nói cho ta biết hay không thì bảo?

Thiếu nữ chậm rãi đáp :

- Ta không gạt người đâu mà...

Lăng Trung Ngọc dịu giọng ngắt lời :

- Vậy sao bây giờ ta chưa thấy y?

Thiếu nữ đáp :

- Ta ước hẹn y canh ba đêm nay chờ ở đây. Nhưng vào khoảng canh hai ta đã gặp y ở đầu núi, đột nhiên ta thay đổi chủ ý bảo y đi rồi.

Lăng Trung Ngọc tức giận hỏi :

- Tại sao thế?

Thiếu nữ lại cười khanh khách nói :

- Sao? Người bảo không vội nóng bây giờ lại tức giận? Nếu người còn cầu nhậu thì đừng hòng ta trả lời lấy một câu.

Lăng Trung Ngọc không sao được, lại nóng muốn biết tin tức Cảnh Quyên Quyên, chàng đành dần lòng ôn tồn hỏi :

- Cô bảo y thế nào? Cô đã biết rõ ta muốn gặp y, sao lại bảo y bỏ đi?

Thiếu nữ đáp :

- Vì ta biết ngoài người ra còn có người khác cũng muốn gặp y. Ta liền bảo “Quyên Quyên ơi! Phải chăng người có một gã sư huynh họ Ngự?”, thì y đáp “Đúng thế!”. Ta liền cho y hay sư huynh đang tìm y, ngoài ra còn một thằng nhỏ tên gọi Chu Thành Điều gì gì đó. Quyên Quyên liền nói một câu “Cảm ơn” rồi hối hả xuống núi ngay.

Thiếu nữ vừa nói vừa giơ tay chỉ trỏ. Nàng học giọng của Quyên Quyên giống như hệt.

Lăng Trung Ngọc tức quá muốn mắng thiếu nữ mấy câu, nhưng chàng đã trót hứa lời không nổi nóng nên đành phải nhẫn nại.

Thiếu nữ lại cười nói :

- Ta tự vẫn tâm hành động như vậy là đúng lý. Chúng đã là sư huynh, sư muội với nhau thì dù sao cũng là người một nhà. Chẳng lẽ y không nóng gặp người nhà mà lại muốn gặp người trước ư?

Lăng Trung Ngọc hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Chà! Cô làm đúng lý! Vậy ta hỏi cô: Cô lừa gạt ta đến đây làm chi?

Thiếu nữ đáp :

- Gió mát trăng tỏ mà ta buồn, muốn kiếm một người nói chuyện cho khuây khỏa, tưởng cũng không phải là chuyện dở. Huống chi ta biết người tính ưa đùa cợt. Bây giờ ngẫu nhiên gặp nhau thì cũng ngẫu nhiên nói chuyện đùa cho đỡ tẻ.

Lăng Trung Ngọc hững hờ nói :

- Đêm nay ta không muốn đùa cợt với cô. Câu chuyện giấu cợt thế là xong rồi. Ta xin lỗi không thể bồi tiếp cô được nữa.

Chàng nói rồi trở gót đi ngay.

Thiếu nữ bỗng la lên :

- Lăng Trung Ngọc! Người hãy đứng lại đã!

Lăng Trung Ngọc đang rảo bước nghe nàng gọi giật giọng, tuy trong lòng không muốn trùng trình mà bất giác cũng dừng bước lại.

Thiếu nữ cười khanh khách nói :

- Lăng Trung Ngọc! Vừa rồi ta trêu người đó.

Lăng Trung Ngọc xẵng giọng :

- Ta biết rồi! Sao cô cứ lăng nhăng hoài.

Thiếu nữ cười hỏi :

- Người chẳng biết gì hết, thật không biết một tí gì. Người có biết ta ước hẹn người tới đây vì việc gì không?

Lăng Trung Ngọc buông thông :

- Việc gì?

Thiếu nữ đáp :

- Có việc quan trọng phi thường chứ không phải chuyện đùa.

Lăng Trung Ngọc thấy nàng nói bằng một giọng trang trọng không khỏi nửa tin nửa ngờ. Chàng trở gót tiến lại hỏi :

- Có chuyện gì quan trọng?

Thiếu nữ hất hàm hỏi :

- Mạng sống người có quan trọng không?

Lăng Trung Ngọc phát cáu nhưng cố nhịn đáp :

- Hay lắm! Thế là cô nói đùa lần thứ hai rồi nhé! Cô nhớ kỹ chỉ còn một lần nữa thôi đấy.

Thiếu nữ nói :

- Người đừng tính toán một cách hồ đồ. Lần này đâu phải chuyện đùa cợt. Ta đã nhận chân người một cách kỹ lưỡng vô cùng. Người thử hít một hơi chân khí vận vào các huyệt “Túc Thiếu Dương”, “Đổm Kinh” thử coi.

Lăng Trung Ngọc y theo lời thiếu nữ chuyển vận chân khí trong thân thể xung kích các huyệt “Túc Thiếu Dương”, “Đổm Kinh”, bắt đầu từ những huyệt “Ngũ Khu”, “Duy Đạo”, “Cư Mậu” xuống đến huyệt “Dương Lăng” ở cẳng chân, vẫn thấy lưu thông hoàn toàn không có gì trở ngại.

Chàng toan tìm lời mạt sát thiếu nữ thì đột nhiên cảm thấy những huyệt đạo mà chân khí đã xung kích hơi tê nhúc, liền sinh lòng kinh hãi.

Chỉ trong chớp mắt, toàn thân lạnh buốt khác nào rớt xuống hố băng.

Thiếu nữ cười hỏi :

- Sao? Có phải ta trêu chọc ngươi không?

Lăng Trung Ngọc trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Không ngờ Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch lại ghê gớm đến thế!

Thiếu nữ nói :

- Đó còn là vì ngươi có nội công thâm hậu nên chất độc chưa phát tác ngay, nhưng khí hàn lãnh về Tu La thần công đã lưu lại trong thân thể ngươi rồi. Từ giờ ngươi mà vận công khu trục hàn khí thì nó chạy vào những chỗ rất nhỏ và ngưng tụ ở gót chân.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Có phải ngươi thấy huyết “Dũng Toàn” ở mắt cá chân lạnh buốt hơn cả?

Lăng Trung Ngọc gật đầu không nói gì.

Thiếu nữ lại nói :

- Giả tỷ là người khác mà không phải ngươi để hàn khí đưa lên trái tim thì thần tiên cũng không cứu nổi. Vì công lực ngươi thâm hậu nên hàn khí chẳng thể xông ngược lên trên thấm vào trái tim được mới hạ xuống ngưng tụ ở mắt cá. Nay ngươi đã phát giác ra thì thỉnh thoảng lại vận công ba lần để ngăn cản hàn khí không cho bốc lên. Có thể mới bảo toàn được tánh mạng, nhưng ít ra là bị chứng bán thân bất toại, cặp giò ngươi thành tàn phế rồi.

Lăng Trung Ngọc nở một nụ cười thê thảm nói :

- Như vậy thì đời sống còn hứng thú gì nữa? Huống chi hàng ngày còn phải chịu mấy phen hàn khí hành hạ.

Chàng đổi nụ cười thê thảm thành tròng cười rộ rồi trở gót đi luôn.

Thiếu nữ giật giọng hỏi :

- Ngươi định đi đâu bây giờ?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đào Vĩnh Trạch cũng trúng phải Kim Xà độc trùy của ta, chắc hắn đang lâm trọng bệnh. Ta nên nhân lúc công lực hắn chưa phục hồi tìm đến tỷ đấu một phen nữa. Ít ra phải đi đến chỗ hai bên cùng chết. Như vậy cũng trả được thù rồi.

Thiếu nữ cười nhạt :

- Cái mạng ngươi không đáng giá hay sao mà chỉ muốn đem thí với Đào Vĩnh Trạch? Như vậy đâu phải là một hành vi của người thức giả?

Lăng Trung Ngọc động tâm. Chàng dừng bước lại tự hỏi :

- “Nghe giọng lưỡi cô này nói rất hợp lý. Phải chăng cô có thể giải cứu được mình?”

Thiếu nữ đã nhìn rõ tâm sự Lăng Trung Ngọc. Nàng cười hỏi :

- Lăng Trung Ngọc! Ta cầu ngươi một việc...

Lăng Trung Ngọc ngắt lời :

- Ta sắp thành bán thân bất toại thì còn giúp gì cho cô được?

Thiếu nữ nói :

- Ta cầu ngươi giúp ta trả thù và làm một người bạn tốt với ta. Tuy ta chưa học được môn Tu La thần công, song hiện nay trên đời chỉ còn có mình ta là hiểu cách giải cứu. Ngươi có ưng cuộc giao dịch này không?

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Ta chưa trả được thù thì có liên thủ với cô này cũng cùng chung mục đích là giết Đào Vĩnh Trạch. Nhưng một khi mình đã hứa thì dù muốn hay không cũng là bằng hữu với y và phải chịu đựng một điều ràng buộc. Nhưng khắp thiên hạ ngoài cô gái họ Giang này không còn người nào khác giải cứu được. Chẳng lẽ mình cam chịu thành phế nhân ư? Chết chẳng có gì là khó chịu, nhưng sống dở chết dở như thế thật là phiền. Nhưng biết đâu chỉ là hảo ý của cô? Cô ta sợ mình không chịu cầu khẩn một ai, nên mới đưa ra biện pháp này nói là cầu khẩn mình để mình khỏi tổn thương đến thể diện”.

Lăng Trung Ngọc đoán vậy quả đã không lầm. Thiếu nữ có ý nghĩ thế thật.

Nàng toan ràng buộc Lăng Trung Ngọc mà sợ chàng không chịu tiếp thụ.

Thiếu nữ chờ một lúc không thấy Lăng Trung Ngọc trả lời liền hỏi :

- Thế nào? Ta thỉnh cầu như vậy mà ngươi không thuận ư? Cuộc giao dịch này đã chẳng bắt lợi cho ai mà chẳng bên nào chịu ơn huệ bên nào thì còn gì bằng nữa?

Lăng Trung Ngọc thở dài đáp :

- Được rồi! Cô giải độc cho ta. Ta giúp cô trả thù. Chúng ta ước định như vậy.

Thiếu nữ nói :

- Ngươi hãy nhắm mắt lại.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Tại sao phải nhắm mắt?

Thiếu nữ đáp :

- Ta e rằng ngươi nhìn thấy phải khiếp sợ.

Lăng Trung Ngọc cả cười nói :

- Ta không tin trong thiên hạ còn có việc gì để cho ta phải khiếp sợ.

Thiếu nữ cười hỏi :

- Có thật thế không?

Lăng Trung Ngọc trong lòng run lên. Chàng không hiểu tại sao cảm thấy cô gái này quả có chỗ đáng sợ.

Thiếu nữ nghiêm trang nói :

- Ta thi hành thủ thuật chữa thương, không những cần ngươi phải bình tĩnh đừng sợ hãi gì, mà ngươi còn phải tuyệt đối tín nhiệm ta mới được.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Hiện giờ ta là bệnh nhân. Dĩ nhiên bệnh nhân phải nghe lời y sinh. Cô cứ thi hành y thuật, ta không sợ đâu.

Thiếu nữ móc trong bọc ra một nắm ngân châm, cây nào cũng dài chừng hơn hai tấc. Nàng dặn :

- Ngươi nhớ kỹ đừng có vận công kháng cự.

Nàng cầm mũi ngân châm vào huyệt Thái Dương trên trán Lăng Trung Ngọc.

Huyệt Thái Dương là tử huyệt của con người. Lăng Trung Ngọc vừa động tâm thì mũi kim đã cắm vào. Chàng cảm thấy đau nhói lên, phải nghiến răng chịu đựng.

Chỉ trong nháy mắt thiếu nữ kia đã cắm vào mười hai chỗ tử huyệt mỗi chỗ một mũi ngân châm.

Lăng Trung Ngọc bị đau nhói kịch liệt liền hồi rồi khí lạnh trong người dần dần tiêu tan. Chàng vừa nhận đau vừa nghĩ bụng :

- “Phép trị thương này thật là kỳ quái. Chà! Mình cam tâm tình nguyện để cho cô này điều động lại càng kỳ quái hơn”.

Mũi kim cắm vào tử huyết thể mà Lăng Trung Ngọc không chết thì đủ biết cách trị thương này thân diệu phi thường, có điều chàng chưa hiểu tuyệt nghệ của nàng nên mới coi thường.

Thiếu nữ đủ vẻ tà khí. Thậm chí tính danh nàng chàng cũng không biết thế mà chàng chẳng nghi ngờ gì hết.

Thiếu nữ thấy chàng tuyệt không vận công chống cự, nàng mới biết chàng thực lòng tín nhiệm mình chứ không phải chỉ ở đầu lưỡi mà thôi.

Suốt đời Lăng Trung Ngọc ít tín nhiệm ai. Bây giờ chàng tín nhiệm thiếu nữ này đáng kể là một chuyện khác thường.

Cơn đau kịch liệt dần dần giảm bớt. Thiếu nữ lại bảo Lăng Trung Ngọc :

- Bây giờ ngươi đuổi chân phải ra.

Lăng Trung Ngọc làm theo. Thiếu nữ hai tay ôm lấy gót chân chàng, khẽ đặt ngón tay vào huyết Dũng Toàn.

Lăng Trung Ngọc liền cảm thấy ngứa ngáy vô cùng. Đau đớn còn dễ nhin, ngứa ngáy mới thật khó chịu vô cùng. Bất giác chàng bật lên tiếng cười.

Lạ thay! Sau khi bật tiếng cười, Lăng Trung Ngọc cảm thấy thân mình nhẹ nhõm, chẳng những bớt đau mà khí huyết cũng lưu thông khoan khoái.

Thiếu nữ cười khanh khách nói :

- Dễ thường đến bảy tám ngày ngươi chưa tắm rửa. Bàn chân hôi quá xá, thế mà ngươi còn cười được!

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đâu có! Hôm kia ta mới tắm gội bằng nước trong rồi.

Bàn tay thiếu nữ mềm mại vừa êm ái nhẹ nhàng đặt vào da thịt Lăng Trung Ngọc khiến lòng chàng nảy ra một cảm giác khác lạ và trong đầu óc nổi lên những ý nghĩ dồn dập, thậm chí quên cả ngứa ngáy, chàng mới ngừng tiếng cười được.

Sau một lúc huyết Dũng Toàn đã có luồng nhiệt khí bốc lên lưu thông khắp thân thể. Bao nhiêu khí âm hàn dần dần tiêu tan.

Thiếu nữ chữa xong huyết Dũng Toàn bên chân phải rồi tiếp tục chữa sang chân trái.

Lăng Trung Ngọc khí huyết lưu thông khoan khoái mà khí lạnh hai chân cũng bớt đi nhiều.

Thiếu nữ chờ một lúc thấy sắc mặt Lăng Trung Ngọc từ trắng bạch đổi sang hồng hào, nàng rút những mũi châm ở mười hai tử huyết ra.

Lăng Trung Ngọc toàn thân đã khoan khoái nhưng hãy còn mềm nhũn như người mắc trọng bệnh mới khỏi.

Thiếu nữ cười hỏi :

- Công việc có thể là xong. Ngươi có đói không? Ta đi kiếm vài con dĩa thỏ về nướng cho ngươi ăn. Đồng thời ta cần xuống khe suối rửa tay. Ngươi ngồi đây chờ ta một lúc.

Lăng Trung Ngọc ngồi tĩnh tọa vận công. Khí lực chàng khôi phục lại dần dần. Đột nhiên bụng bảo dạ :

- “Ta nhân cơ hội này bỏ đi thì y làm gì được ta? Y trêu cợt ta chán rồi, chẳng lẽ ta không trả miếng một chuyển ư?”

Nhưng rồi chàng lại xoay chuyển ý nghĩ :

- “Không được! Ta không nên đùa giỡn kiểu này. Y đã trị thương cho ta mà ta bỏ đi há chẳng là con người phụ nghĩa hay sao?”

Chàng nghĩ vậy rồi ở lại không đi nữa.

Sau một lúc quả nhiên thiếu nữ sẵn được hai con thỏ rừng đem về. Nàng đốt lửa lên nướng chín chia cho Lăng Trung Ngọc ăn. Nàng lại không ngớt nói chuyện huyền thuyên và hỏi về phong cảnh trên đảo Kim Xà.

Nàng nói :

- Ta chưa ra khơi bao giờ. Mai đây ta sẽ đi du ngoạn ngoài biển. Người có vui lòng cho ta đi theo không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Có một ngày kia ta trở về đảo Kim Xà. Đến ngày ấy ta sẽ báo tin cho cô hay để cô cùng đi thuyền với ta.

Thiếu nữ nghiêm nghị nói :

- Quân tử nhất ngôn. Người đừng dối ta rồi lên đi một mình đấy nhé.

Lăng Trung Ngọc thấy nàng lập nghiêm thì trong lòng không khỏi hối hận, dường như từ đây đời chàng bị nàng ràng buộc khác nào đã bán mình cho nàng.

Thiếu nữ chăm chú nhìn Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Người nghĩ gì vậy?

Lăng Trung Ngọc giật mình đáp :

- Ta không nghĩ gì hết!

Thiếu nữ nói :

- Người đã ưng thuận giúp ta trả thù. Đó không phải là lời nói chơi. Vậy người cho ta hay định giúp ta bằng cách nào? Người tự vẫn tâm xem bản lãnh mình liệu đã thắng được Đào Vĩnh Trạch chưa?

Lăng Trung Ngọc tức mình lạnh lùng đáp :

- Người đã trị thương cứu ta thì rồi ta trả lại là cùng chứ gì. Ta có thể đem cả tánh mạng ra mà trả người được.

Thiếu nữ cười khanh khách :

- Ta biết người tức ta mà nói thế, nhưng câu đó đã thừa nhận là võ công người không đủ, mới tính đến chuyện liều mạng.

Lăng Trung Ngọc cười lạt :

- Ta chẳng còn cách nào khác ngoài võ công, ta chỉ có một mạng sống mà thôi.

Thiếu nữ nói :

- Nhưng ta có biện pháp, tức là chờ tới khi bản lãnh người cao thâm hơn Đào Vĩnh Trạch nhiều thì việc người giúp ta trả thù chẳng khó khăn gì.

Lăng Trung Ngọc bật cười nói :

- Ta tưởng người có biện pháp nào khác chứ cách ấy thì ai mà không biết. Ta nói thật cho cô hay, muốn thắng Đào Vĩnh Trạch thì ít ra là phải rèn luyện trên ba năm nữa. Sau ba năm rèn luyện võ công ta có tiến bộ mau lẹ cũng mới ngang bằng với hắn, không đến nỗi để Tu La thần công đả thương...

Thiếu nữ cười hỏi :

- Bây giờ người mới biết Tu La thần công là lợi hại ư? Nhưng người rèn luyện ba năm mà Đào Vĩnh Trạch ngủ yên thì mới được thế. Giả tỷ hắn luyện tới bậc thứ chín thì sau mười năm vị tất người đã thắng nổi hắn.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Vậy cô có biện pháp gì?

Thiếu nữ đáp :

- Ta chỉ cần người nghe lời ta là trong vòng một năm đủ làm cho võ công người thắng được Đào Vĩnh Trạch. Sau ba năm thì trên đời này không còn ai địch lại người nữa. Chẳng những thế ta còn có thể khiến người trở nên một bậc võ học đại sư đệ nhất thiên hạ từ cổ chí kim.

Lăng Trung Ngọc động tâm. Chàng đã đoán ra được vài phần nhưng trong lòng lại càng nghi hoặc, liền hất hàm hỏi :

- Cô đã có bản lãnh như vậy sao còn phải cần đến ta?

Thiếu nữ xích gần lại chăm chú nhìn chàng đáp :

- Ta không nói đùa người đâu mà bên trong còn có lý do...

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Lý do nào?

Thiếu nữ đáp :

- Theo chỗ ta biết thì trong pho bí lục truyền gia của nhà ta có chép võ công của một bậc dị nhân tiền bối truyền lại. Toàn bộ võ công của dị nhân này so với những chỗ nhà ta chép được khác nào khe suối nhỏ đối với biển cả mênh mông. Chúng ta tìm đến võ công mà dị nhân đó đã lưu lại thì cả một trăm tên Đào Vĩnh Trạch cũng chẳng sợ gì.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Nhưng bậc dị nhân đó đã chết gần hai trăm năm nay. Cô làm sao mà tìm được chỗ lão ta cất giấu võ công? Sao cô biết lão có võ công lưu truyền lại.

Thiếu nữ kinh ngạc nhảy bật lên như cái lò xo hỏi lại :

- Người cũng biết vụ đó ư? Dị nhân mà ta nói là Võ Hạo Thiên quả đã chết gần hai trăm năm nay. Người có biết ta là ai không?

Lăng Trung Ngọc bỗng la lên :

- À phải! Ta gặp cô hai ngày nay mà cô chưa cho ta biết lai lịch, tên họ cô là chi?

Thiếu nữ đáp :

- Ta là Giang Mỹ Linh. Câu ta hỏi không phải chỉ có vậy thôi. Người có biết ta là hạng người thế nào không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta còn biết cô là kẻ thù của Đào Vĩnh Trạch.

Giang Mỹ Linh nói :

- Cái đó ta bảo người rồi hà tất còn phải nói.

Nàng nói câu này, đôi mắt như làn sóng thu nhìn chăm chú vào Lăng Trung Ngọc. Sau một lúc, nàng nói tiếp :

- Thân thể ta chưa từng nói với ai. Bây giờ người đã biết câu chuyện về Võ Hạo Thiên tiền bối thì ta cũng cho người hay...

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nếu thân thể của cô mà có liên quan đến những điều bí mật võ lâm thì cô đừng nói nữa.

Giang Mỹ Linh nói :

- Từ đây chúng ta đã có thể nương tựa vào nhau thì có nói cho người nghe cũng chẳng hề gì.

Lăng Trung Ngọc giật mình nghĩ thầm :

- “Thế là cô này buộc chặt mình vào cô ta rồi”.

Giang Mỹ Linh nói tiếp :

- Võ Hạo Thiên tiền bối có một người đồ đệ là Giang Khiếu Phong. Giang Khiếu Phong rất trung thành với sư phụ. Lão nhân gia vừa là đồ đệ vừa là quản gia của Võ Hạo Thiên. Bao nhiêu điều huyền diệu về võ công của Võ tiền bối lão gia ta đều được coi hết. Những điều sở học của Võ Hạo Thiên trong nửa đời người đều do lão gia biên chép. Còn điều Võ Hạo Thiên lừng lẫy tiếng tăm, đến ba trăm năm sau người ta còn biết tiếng, nhưng đồ đệ của Võ tiền bối thì mai một không ai nói tới nữa.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Ủa, té ra Giang Khiếu Phong là tổ tiên của cô ư?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Phải rồi! Lão nhân gia là ông tổ bốn đời của ta. Võ Hạo Thiên là đệ nhất ma đầu trong thiên hạ thời bấy giờ. Lão tiền bối tỷ võ cùng Trương Tam Phong và đả bại họ Trương. Sau các phái liên hiệp kiếm Võ tiền bối để báo thù rồi tiền bối trá tử dưới lưỡi kiếm của Thiên Sơn Thần Ưng Địch Huyền Thanh. Sau đó tiền bối ra ngoài biển ẩn lánh.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Còn lệnh tiên tổ đi đâu?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Cụ tổ ta không theo Võ tiền bối. Lão nhân gia sợ có người tìm đến trả thù, lại sợ cả người đến cướp bí lục võ công đành phải ẩn tích mai danh. Từ đó đời họ truyền sang đời kia tuyệt không để lộ tiếng tăm trên chốn giang hồ.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Lệnh tiên tổ thật khéo giữ mình. Nếu ta làm như vậy thì buồn đến chết mất. Về sau sao lệnh tôn lại để lộ cho Đào Vĩnh Trạch hay biết?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Vụ đó mới xảy ra trước đây hơn chục năm. Khi ấy Đào Vĩnh Trạch đang làm Tổng quản Đông Hoàn. Không hiểu tại sao hắn thám thính biết được chuyện bí mật nhà mình rồi đến gây sự. Khi ấy phụ thân ta chưa tới ba mươi tuổi, và mới luyện Tu La thần công đến bậc thứ ba, phụ thân ta tuy đánh hắn bị trọng thương, nhưng người cũng bị trúng ám khí mà chết, nên hắn đoạt mất ba thiên bí lục võ công.

Nàng thở dài nói tiếp :

- Đầu đuôi câu chuyện ta nói hết rồi. Những lời người hứa với ta có đáng kể không? Người mà giúp ta trả thù thì ta nhất định lên hải đảo tìm kiếm bí lục võ công mà Võ Hạo Thiên tiền bối còn để lại.

Lăng Trung Ngọc ngẫm nghĩ một hồi, chàng nhận thấy ngoài biện pháp này cũng không có cách nào khác giúp nàng báo thù, liền nói :

- Được rồi! Ta y theo lời cô nương. Sau đây ba tháng vào đêm trăng tròn, cô đến trước cửa cung Thượng Thanh núi Lao Sơn bờ biển Đông Hải chờ ta.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Tại sao phải chờ ba tháng nữa mới khởi hành?

Lăng Trung Ngọc cười rộ đáp :

- Ta chỉ ưng thuận giúp cô báo thù, chứ ta không hứa lời bất cứ lúc nào cũng phải theo cô. Đừng lồi thoi nữa! Ba tháng sau chúng ta sẽ ra biển.

Dứt lời chàng trở gót đi luôn.

Thiếu nữ hú lên một tiếng quái gở rượt theo.

Lăng Trung Ngọc tức mình hỏi :

- Ta đã nhận lời ba tháng sau sẽ đưa cô ra biển để tìm bí lục võ công của Võ Hạo Thiên lưu lại, sao cô còn rắc rối hoài?

Chàng chưa dứt lời thì Giang Mỹ Linh đã rượt tới sau lưng. Đột nhiên nàng phóng ngón tay điểm vào huyệt Chí Đường ở sau lưng Lăng Trung Ngọc.

Huyệt Chí Đường cũng là một tử huyệt trong người. Lăng Trung Ngọc không bao giờ ngờ tới Giang Mỹ Linh lại hạ độc thủ hại mình. Huống chi chàng vừa khỏi bệnh, tinh thần và nội lực chưa hoàn toàn khôi phục thì dù có chuẩn bị cũng không phải là địch thủ của Giang Mỹ Linh.

Bỗng nghe đánh huych một tiếng. Lăng Trung Ngọc bị Giang Mỹ Linh điểm trúng huyệt đạo ngã lăn quay ra. Chàng ngất xỉu rồi còn nghe Giang Mỹ Linh buông tiếng thở dài và dường như còn nói mấy câu gì nhưng chàng không nghe rõ.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Lăng Trung Ngọc hồi tỉnh thấy sương mai còn ướt, ánh chiều dương mới mọc, tức là sáng sớm hôm sau rồi.

Lăng Trung Ngọc rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi :

- “Sao ta còn chưa chết? Chẳng lẽ ta mơ mộng ư?”

Chàng đảo mắt nhìn quanh bốn phía, chẳng thấy bóng Giang Mỹ Linh đâu nữa, chỉ thấy trên mặt đất nàng đã dùng mũi kiếm vạch hai hàng chữ :

“Xin nhớ kỹ lời hứa, ta chờ người trước cửa cung Thượng Thanh núi Lao Sơn vào đêm trăng tròn ba tháng sau đây”.

Lăng Trung Ngọc thử vận động chân lực thì thấy khí huyết lưu thông khoan khoái. Chàng tiện tay đập xuống một cái để thử nội lực thì lập tức hòn đá vỡ tan tành. Nội lực chàng đã hoàn toàn khôi phục. Bất giác chàng vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Lăng Trung Ngọc ngồi dưới chân núi Thái Hà, trước hết chàng muốn dò la tin tức Cảnh Quyên Quyên liền tới thị trấn Tân Anh để nghe ngóng.

Ngụy Tô và Chu Thành Diệu đi hết rồi.

Lăng Trung Ngọc không hỏi ra được họ đi về phương nào, chàng chắc Cảnh Quyên Quyên cũng đi theo bọn họ. Chàng nhớ tới Cảnh Quyên Quyên đối với mình thiết tha như vậy nên cũng nóng lòng gấp mặt để cáo lỗi với nàng. Bất giác chàng thở dài tự hỏi :

- “Không biết đến bao giờ ta mới được gặp nàng”.

Nghĩ tới đây chàng lại nổi lòng tức giận Giang Mỹ Linh.

12. Trong Khi Tế Điện Xảy Chuyện Bất Ngờ

Núi Thái Hà cách núi Thanh Thành rất xa. Lăng Trung Ngọc đi mấy ngày liền không tắm gội, đầu tóc bơ phờ, quần áo tả tơi, chẳng khác gì một gã ăn xin, khiến cho người đi đường đều chú ý, nhưng chàng cũng mặc kệ chẳng lý gì đến ai.

Chàng qua sông Hoàng Hà xuyên qua hai tỉnh Hồ Nam, Hồ Bắc tiến vào tỉnh Tứ Xuyên, nhằm nẻo Thanh Thành mà đi.

Một hôm Lăng Trung Ngọc đi gần tới nơi, còn cách núi Thanh Thành chừng năm sáu chục dặm đường, chàng nhớ tới những cảnh ngộ mà mình nào là thù lớn chưa trả, nào là thân thể quạnh hiu, vũ trụ bát ngát ai là tri kỷ? Bất giác chàng cất tiếng hát ngao.

Đột nhiên có hai người kỵ mã đi tới trước mặt chàng. Kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa nghe chàng vừa hát ngao vừa cười rộ, bất giác để ý nhìn chàng thấy quần áo lôi thôi, tay cầm thiết trượng liền la lên một tiếng quát gở ruổi ngựa chạy về phía trước ra chiều khiếp sợ.

Lăng Trung Ngọc biết là trên chốn giang hồ, tin tức truyền đi rất mau. Tuy chàng mới về Trung Nguyên gần nửa tháng, nhưng việc chàng đã bại Linh Trí thượng nhân, tỷ đấu với Bát Tỳ Thần Long tất nhiên đã đồn đại khắp nơi. Cái tên Kim Xà sứ giả hắc đã in sâu vào nhân sĩ võ lâm đồng thời hành vi quái gở của chàng khiến cho đồ đệ chính phái phải sợ hãi phần nào.

Lăng Trung Ngọc trong lòng đang phiền muộn, chàng thấy cử động của hai người này không khỏi bật cười. Tiếng cười có vẻ bí ai, chàng tự nghĩ :

- “Cái mà người ta gọi là đệ tử chánh phái, tất nhiên coi mình như hạng yêu ma quỷ quái. Hà hà! Ta cứ để họ nhìn mình trong điệu bộ này”.

Rồi chàng buông tiếng cười lạt tiếp tục tiến về phía trước.

Lăng Trung Ngọc đi một hồi nữa, còn cách núi Thanh Thành chừng ba chục trượng, bỗng nghe phía sau có tiếng nhạc ngựa vang lên. Chàng lảo lẩm :

- “Để ta thử coi xem người nào?”

Chàng liền ngồi xuống bên đường giương mắt lên nhìn thấy có ba người cỡi ngựa đi tới. Người đi trước là một cụ già gần 60 tuổi. Theo sau cụ là hai gã thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Gã nào cũng mày thanh mắt sáng, miệng còn hơi sữa.

Lăng Trung Ngọc coi lão phụ ăn mặc theo kiểu nhà quý phái. Bà ta thái độ ung dung, tay cầm cây quạt trượng mà lại cỡi ngựa, chàng không khỏi sinh lòng nghi hoặc, bụng bảo dạ :

- “Lão thái thái này không giống nhân vật giang hồ, nhưng xem ra tinh thần quá thục, thân thủ mau lẹ, mục quang lấp lánh, rõ ràng là người có căn bản võ công thâm hậu. Cả hai gã thiếu niên vừa nhìn đến cũng biết ngay người có bản lãnh. Chẳng hiểu chúng có phải là con cháu nhà này không?”

Vì trong lòng có mối hoài nghi, Lăng Trung Ngọc đưa mắt ngó bọn này chăm chăm.

Hai gã thiếu niên thấy thái độ trân tráo của Lăng Trung Ngọc liền quát mắng :

- Gã ăn xin kia! Sao ngươi lại nhìn chúng ta trừng trừng?

Bọn chúng ở trên lưng ngựa cong lưng ngựa người về phía sau. Ngựa vẫn chạy nhanh mà hai gã đều nắm được hai cục đất bùn. Xem thế đủ biết thân thủ chúng không phải tầm thường.

Lão thái thái ngồi ở ngựa trước bảo chúng :

- Các ngươi còn nhỏ không được đa sự!

Hai gã thiếu niên cầm hai cục đất bùn liệng vào mặt Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Các ngươi là Hoàng thái tử hay sao mà không muốn cho người ta nhìn mặt? Đã sợ người ta coi tướng thì sao không ẩn núp trong nhà lại còn ra ngoài.

Chàng vừa nói vừa giơ ngón tay búng. Cách! Cách! Hai tiếng. Hai hòn đất đều bắn ngược trở lại.

Lão thái thái thấy vậy giật mình kinh hãi.

Nên biết hai cục đất mềm xèo chỉ dùng sức mạnh một chút là nát ra ngay mà búng khế thì không bắn trở lại được.

Lăng Trung Ngọc hiển nhiên thân thủ tuyệt diệu mà lão thái thái cũng là nhà võ học danh gia, nên chàng vừa tiết lộ bản lãnh, bà đã biết ngay võ công chàng vào bậc thượng thặng thì bà không kinh hãi thế nào được?

Hai gã thiếu niên giơ tay lên toan đón lấy thì hai nắm đất bùn đến trước mắt rồi đột nhiên đi thành đường cong nhắm đánh chỗ khác. Hướng đi của nó không nhất định.

Hai gã thiếu niên biết Lăng Trung Ngọc muốn đánh vào huyệt đạo mình, nhưng không hiểu chàng định đánh huyệt đạo nào.

Một gã nằm sên, chân tay luống cuống.

Giữa lúc ấy lão thái thái đột nhiên dừng ngựa. Hai con ngựa của hai đứa cháu rượt tới nơi. Đồng thời hai nắm đất bùn mà Lăng Trung Ngọc búng ngược trở lại vừa bay tới nơi.

Lão thái thái phất tay áo một cái từ thế coi rất đẹp mắt. Bỗng nghe đánh phạch một tiếng. Hai hòn đất đang lơ lửng trên không bị vỡ tan tành thành ra một đám mưa bụi.

Lão thái thái la lên :

- Bản lãnh tôn giá như vậy sao lại chấp với trẻ con.

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Tại hạ đang ngồi dưới đất không gây sự với chúng mà chúng lại gây chuyện với tại hạ. Sao thái thái lại trách tại hạ được? Bọn người lớn không biết dạy chúng mới là đáng trách.

Lão thái thái đỏ mặt lên hỏi :

- Phải chăng tôn giá là một nhân vật Cái bang? Lão thân là Thiết Diện bà bà, chấp chương phái Thanh Thành, vốn cùng lệnh Bang chúa Truy Phong Thần Cái là chỗ hảo hữu. Chuyện này hiển nhiên là lỗi tại các cháu nhỏ. Xin tôn giá nguyên lượng cho...

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Truy Phong Thần Cái đã có chi đáng kể? Có điều tại hạ nể mặt lão thái thái là Chương môn phái Thanh Thành nên tha hai chú nhỏ mà thôi.

Thiết Diện bà bà nghe khẩu khí chàng không khỏi khiếp sợ. Bà sững sốt hỏi :

- Xin hỏi đại danh tôn giá là gì?

Lăng Trung Ngọc từ từ móc trong bọc ra một mũi Kim Xà trùy để lên lòng bàn tay. Thiết Diện bà bà cả kinh thất sắc la hoảng :

- Kim Xà trùy!

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Chính thị! Tại hạ là Kim Xà sứ giả.

Thiết Diện bà bà vẻ mặt vô cùng khiếp sợ hỏi :

- Có phải tôn giá tìm đến tề phái không?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Hiện giờ tại hạ chưa nghĩ tới. Nếu được rảnh sẽ đến chỗ Chương môn lãnh giáo.

Thiết Diện bà bà nghe chàng nói vậy mới hơi yên lòng, liền cáo từ :

- Đã vậy thì để lão thân chờ đợi ngày khác sẽ hội kiến.

Nói xong giục ngựa đi ngay.

Lăng Trung Ngọc thấy ba con ngựa đi xa rồi mới đằng hắng một tiếng nghĩ thầm :

- “Nếu ta không nể Thúy Vi tiên tử và nể mụ lớn tuổi rồi thì tất ta đã kéo mụ xuống ngựa”.

Đoạn chàng vác thiết trượng tăng gia cước lực đi về phía núi Thanh Thành.

Chàng tới vào lúc giữa trưa.

Hiện nay vào buổi xuân mạt hạ sơ, trên núi cỏ hoa rợp đất. Thanh Thành nổi tiếng là nơi u tịnh trong thiên hạ. Đứng xa mà ngó đã thấy núi biếc trùng điệp, cây cối xanh um. Từ trên đỉnh núi một làn thác nước trắng phau như tấm lụa trắng treo lơ lửng sườn non.

Dưới ánh trăng tỏ, làn thác nước biến thành sắc vàng, phong cảnh càng mỹ quan phi thường.

Lăng Trung Ngọc cảm thấy tinh thần khoan khoái. Chàng muốn đi thẳng tới trước mộ Thúy Vi tiên tử tế điện liền tìm đến thác nước rửa bộ mặt dơ dáy.

Ngờ đâu chàng đang đi đường ven núi lên đến lưng chừng thì thấy mấy hán tử thanh niên hăm hăm chạy xuống lớn tiếng quát hỏi :

- Gã ăn xin kia! Bữa nay là ngày kỵ Thúy Vi tiên tử, không lên núi được, phải xuống cho mau.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Núi Thanh Thành này là của riêng các người chăng? Làm sao ta không lên được?

Chàng nói xong không xuống suối rửa mặt nữa, tiếp tục đi về phía trước không thèm nhìn đến mấy gã hán tử.

Lăng Trung Ngọc vừa đi được hai bước, bỗng thấy kiếm quang lấp lánh.

Hai thanh trường kiếm đều phóng tới đâm chàng.

Lăng Trung Ngọc cười lật nói :

- Các người không chịu nghe lẽ phải thì ta đây lại là ông tổ không đếm xỉa gì đến lý lẽ.

Chàng nhảy vọt tới giờ ngón tay lên búng một cái.

Bỗng nghe hai tiếng leng keng. Hai thanh trường kiếm bắn vọt lên không.

Lăng Trung Ngọc vươn tay ra nắm lấy cánh tay hai gã. Chàng vung tay một cái liệng hai hán tử xuống thác lũ.

Bỗng nghe hai tiếng bôm bôm. Hai gã hán tử rớt xuống nước.

Tiếp theo là những tiếng thóa mạ không ngớt miệng của bọn hán tử.

Lăng Trung Ngọc thân hình nhanh như điện chớp nhảy vọt lại. Mấy tên hán tử khác cũng đều bị chàng liệng xuống thác nước.

Lăng Trung Ngọc đi vào con đường rừng hai bên là hai rặng cây hòe. Xa trông thấy mộ viên. Bên mộ viên tốp năm tốp ba, kẻ cao người thấp lổ nhổ rất đông.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “May vừa gặp nay là ngày kỵ Thúy Vi tiên tử, thảo nào có nhiều người lên núi Thanh Thành như vậy”.

Thúy Vi tiên tử xuất thủ ở núi Thanh Thành. Tiên tử mình mang tuyết nghệ, thiên hạ ít người bì kịp, đã làm vẻ vang cho núi Thanh Thành. Vì vậy sau khi bà chết đi hàng năm cứ đến ngày kỵ là trên núi làm lễ tế bái rất sùng kính. Những hảo hữu vô lâm cùng đệ tử phái Thanh Thành đến đông như kiến.

Lăng Trung Ngọc tới nơi vào giữa lúc đang đông, chàng tiến thẳng vào mộ viên.

Bỗng thấy Thiết Diện bà bà chạy ra lớn tiếng quát :

- Kim Xà sứ giả! Bữa nay người đến tìm ta để sinh sự chăng?

Hai tên cháu mụ la lên :

- Bữa nay hà tất lão nhân gia phải ra tay!

Chưa dứt lời đã thấy mười mấy thứ ám khí bắn tới Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc tức giận vung tit cây thiết trượng. Những tiếng leng keng liên hồi không ngớt. Một đồng đồng nát sắt vụn rớt xuống chất đầy mặt đất. Đó là những món ám khí liệng đến bị tan nát gãy nên.

Lăng Trung Ngọc cười lật nói :

- Các người có ám khí thì ta cũng có ám khí. Các người không dừng tay thì đừng trách ta bất lịch sự. Kim Xà trùy của Kim Xà tôn giả hẳn thiên hạ đều biết tiếng...

Thiết Diện bà bà liền đập cây Long đầu xuống xuống ngăn cản đồ đệ cùng con cháu mình.

Lăng Trung Ngọc cười lật hỏi :

- Chẳng lẽ phái Thanh Thành các ngươi không có lấy một tên chịu nghe lẽ phải?

Thiết Diện bà bà hỏi lại :

- Ngươi đến đây rắc rối sao còn bảo chúng ta không hiểu lẽ.

Lăng Trung Ngọc cười lật đáp :

- Ta vừa tới nơi bọn ngươi đã xô cả tới thế thì các ngươi rắc rối hay là ta rắc rối?

Thiết Diện bà bà lại đập cây Long đầu xuống xuống lạnh lùng hỏi lại :

- Đồng môn phái ta tụ tập ở đây lẽ tiên sư còn ngươi đến đây làm chi?

Lăng Trung Ngọc trở vào đám tân khách hỏi :

- Thế những vị này có phải là người ngoài không?

Thiết Diện bà bà đáp :

- Mấy vị này là hảo hữu của bốn phái. Họ cũng đến đây tảo mộ. Ngươi hỏi đến chuyện người ta làm chi?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Ta cũng đến đây tảo mộ.

Thiết Diện bà bà hỏi :

- Ngươi tảo mộ ai?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta cũng tảo mộ Thúc Vi tiên tử.

Thiết Diện bà bà nói :

- Đã là tình đồng môn mà sao chúng ta không nhận ra ngươi?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Thúc Vi tiên tử hồi sinh tiền là bạn thân với gia sư Kim Xà tôn giả mà sao phái Thanh Thành lại không nhận ra được ta?

Thúc Vi tiên tử và Kim Xà tôn giả cùng Thiên Sơn thần hiệp ba người luyện ái thành hình tam giác. Vụ này trên chốn giang hồ ai cũng biết sơ qua. Về sau Thúc Vi tiên tử một lòng mộ đạo, Kim Xà tôn giả trốn ra ngoài hải đảo xa xăm.

Còn Thiên Sơn thần hiệp về ẩn ở núi Thiên Sơn, nên trang sử luyện ái đầy ai oán tan thành mây khói. Đã lâu nay đệ tử phái Thanh Thành không đề cập đến vụ này, nhất là úy kỵ Thúc Vi tiên tử hồi thanh niên đã có mối giao tình với Kim Xà tôn giả.

Thiết Diện bà bà biến sắc nói :

- Vì nể mặt lệnh sư, chúng ta không muốn làm khó dễ với ngươi. Ngươi xuống núi ngay đi.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Sao? Mụ muốn đuổi ta chẳng?

Thiết Diện bà bà đáp :

- Không dám! Lão thân trang trọng mời tôn giá xuống núi.

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Lão thái bà! Thái bà còn chưa biết tính nết tại hạ. Tại hạ không muốn đến thì có người mời cũng không được, mà đã đến thì ai đuổi cũng không đi.

Thiết Diện bà nói :

- Bữa nay là ngày kỵ sư cô ta. Người thiện tiện đến đây mà ta không trị tội bất kính đã là nể mặt người rồi. Nếu người không biết đường tiến thoái thì người cho là bọn ta đây không có người nào kiềm chế nổi hay sao?

Lăng Trung Ngọc cười lật đáp :

- Trong thiên hạ sao lại có chuyện kỳ thế được? Ta đến tảo mộ một vị trưởng bối các người mà là có tội ư? Chà! Các vị muốn tỷ đấu với ta thì hãy để đến hôm khác. Bữa nay ta nể hương hồn Thúc Vi tiên tử không tiện động thủ trước phần mộ người.

Dứt lời chàng rào bước đi lên. Chàng vừa đi vừa cười rộ hỏi :

- Mụ không muốn cho ta lên thăm mộ ư?

Giữa lúc ấy một lão già đứng ra khuyên can. Lão tươi cười nói :

- Lăng đại hiệp! Bữa nay là ngày đồng môn tại hạ cùng những người thân hữu đến tảo mộ. Đại hiệp để ngày khác hãy tới có hay hơn không?

Thiết Diện bà không hổ là tay mặt sắt. Bà trầm giọng nói :

- Ngày khác cũng không được. Thúc Vi tiên tử là một nữ hiệp tiền bối của bản môn. Chỉ nhân sĩ danh môn chính phái hoặc người nghĩa hiệp mới được đến thăm mộ lão nhân gia. Ta không thể để cho kẻ tà môn dọan làm điểm nhục nơi đây được.

Lăng Trung Ngọc bĩu môi hỏi :

- Hồi sinh tiền Thúc Vi tiên tử không có tính ngạo nghễ như mụ thì mụ tính sao?

Chàng nói xong tiếp tục tiến gần lại. Mới được hai bước đã nghe đánh choang một tiếng.

Thiết Diện bà bà vung cây Long đầu trượng lên choảng xuống. Lăng Trung Ngọc cũng vung trượng lên gạt. Chàng cười nhạt hỏi :

- Mụ bức bách ta phải động thủ ở trước mộ phần Thúc Vi tiên tử thật ư?

Hai cây trượng vừa đụng nhau. Thiết Diện bà bà loạng choạng, người đi lùi lại ba bước.

Mụ giận tái mặt. Bọn đệ tử dưới trướng tới tấp rút binh khí ra, chắn đường không cho Lăng Trung Ngọc đi lên.

Hai bên kiếm tuốt cung giương trượng chùng sắp lâm vào một trường đại chiến.

Đột nhiên có thanh âm cất lên sang sảng như tiếng nhạc vàng :

- Các vị đồng môn! Hãy khoan động thủ! Xin nghe tiểu muội một lời.

Lăng Trung Ngọc thu thiết trượng về, trởng ngực đánh thành thịch. Chàng ngẩng đầu trông lên thì rõ ràng là thiếu nữ xiêm trắng đẹp như tiên sa. Nàng chẳng phải Lãnh Sương Quân thì còn là ai nữa?

Lãnh Sương Quân từ sau một tảng đá lớn từ từ bước ra, áo xiêm phát phới, dung quang lộ lộ nổi bật lên giữa đám đông người đang thì thầm bàn tán.

Gã trong bọn môn hạ phái Thanh Thành cũng có người hỏi :

- Úi chà! Thiếu nữ này là ai? Nàng ở môn phái nào?

Tuy nàng cùng là đồng môn với họ nhưng trong mười người có đâu tám chín chưa biết mặt.

Lăng Trung Ngọc tuy trong bụng mừng thầm nhưng cũng có chỗ ai oán.

Chàng lẩm bẩm :

- Sao đến bây giờ nàng mới lộ ra?

Thiết Diện bà bà giương cặp mắt lên khê hỏi :

- Người là môn hạ ai?

Lãnh Sương Quân lộ vẻ khác lạ song vẫn bình tĩnh đáp :

- Đệ tử Lãnh Sương Quân dưới trướng Thúc Vi tiên tử Ngũ Phụng Cô xin tham kiến Chương môn sư thư.

Nàng vừa nói câu này thì bọn đồng môn không khỏi kinh ngạc mà cũng thấy nổi vui mừng vì lúc tuổi già Thúc Vi tiên tử còn thu nạp một vị nữ đệ tử này. Có thể thì Thúc Vi tiên tử kiếm pháp độc đáo mới còn truyền lại.

Lãnh Sương Quân tự báo họ tên xong, vẻ mặt Thiết Diện bà bà rất nghiêm khắc. Mụ ngưng thần nhìn Lãnh Sương Quân chăm chăm, cất tiếng đồng dạng hỏi :

- Người có điều chi muốn nói?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Kính bẩm sư thư! Hồi sinh thời, gia sư đã nói có một vị hảo hữu ở đảo Kim Xà ngoài Đông Hải, hiệu là Kim Xà tôn giả. Theo chỗ tiểu muội biết thì Kim Xà tôn giả chính là sư phụ Lăng Trung Ngọc các hạ đây.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Sư phụ Lăng Trung Ngọc với tiên sư có mối liên quan rất sâu xa. Bữa nay y đến bái mộ tưởng nên để y vào hàng thân hữu.

Nàng nói mấy câu rất hợp lý. Thiết Diện bà bà cũng biết là sự thực liền đảo mắt nhìn đồng môn đệ tử. Mụ không sao được đành nói :

- Đã thế thì xin Lăng tiên sinh hãy đứng chờ cho bọn ta tể xong quét tước sạch sẽ rồi tiên sinh hãy lên tảo mộ mới hết dạ chân thành.

Lăng Trung Ngọc thấy đối phương tiếp đãi mình theo lễ nghi, chàng đành y lời đứng sang một bên. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì đụng phải mục quang Lãnh Sương Quân đang nhìn mình. Chàng then đỏ mặt lên tự hỏi là chưa kịp tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo gọn ghẽ trước rồi hãy lên núi.

Thiết Diện bà bà thấy sóng gió yên lại liền nói :

- Chung Bân sư đệ! Sư đệ lấy danh đơn cho ta!

Chung Bân chỉ kém tuổi Chương môn, còn lớn tuổi hơn hết thấy các đồ đệ khác. Y đứng hàng thứ hai trong bọn đồng môn, phụ trách việc đăng ký danh đơn những người lên tảo mộ.

Y cầm danh đơn đưa cho Thiết Diện bà bà khê nói :

- Lần này cả thầy có ba người đồng môn tới đây và thân hữu bốn mươi tám người. Ngoài ra còn hai vị chưa đăng ký, tiểu đệ đã ghi vào bên.

Thiết Diện bà bà nói :

- Ta hiểu rồi!

Mụ theo thứ tự danh đơn đọc tên từng người một bậc trên trước bậc dưới sau. Những người được đọc tên theo bề bậc vào đứng trước mộ.

Lăng Trung Ngọc ngưng thần lắng tai thấy mụ đọc đã năm, sáu mươi tên mà chưa đọc đến tên Lãnh Sương Quân thì trong lòng rất lấy làm kỳ.

Ta nên biết Lãnh Sương Quân tuy còn nhỏ tuổi, nhưng nàng là truyền nhân của Thúc Vi tiên tử thì địa vị nàng đứng ngang hàng với Thiết Diện bà bà và là bậc trưởng bối cao nhất hiện nay.

Thiết Diện bà bà đọc xuống đến đệ tử đời thứ ba vẫn chưa có tên Lãnh Sương Quân thì thật là một điều ra ngoài lý lẽ thông thường. Chẳng những Lăng Trung Ngọc lấy làm quái lạ mà bọn đồng môn cũng rất đổi ngạc nhiên.

Thiết Diện bà bà đọc danh đơn xong nói :

- Các người theo thứ tự đứng sắp hàng chỉnh tề rồi vào hành lễ tế diện đi.

Lúc này Lãnh Sương Quân đứng trơ trọi một mình. Bọn đồng môn thăm thì bàn tán. Chung Bân lại càng kinh nghi hơn hết.

Hắn ghé tai Thiết Diện bà bà khẽ hỏi :

- Sư tổ! Sư tổ bỏ sót một người ư? Tiểu đệ đã ghi thêm tên Lãnh sư muội vào rồi kia mà!

Thiết Diện bà bà giương cặp mắt lên nhìn Lãnh Sương Quân nói :

- Người lại đây!

Lãnh Sương Quân không hiểu vì duyên cớ gì Thiết Diện bà bà bỏ tên mình ra không đọc. Nàng rất lấy làm hổ thẹn, vừa nghe mục gọi liền tiến lại hỏi :

- Chương môn sư thư! Sư thư có điều chi dạy bảo?

Thiết Diện bà bà nói :

- Người hãy lưu thanh Bích Ý kiếm lại và đưa cả cuốn Thuyết Vi kiếm phổ của Ngô sư cô ra đây!

Lãnh Sương Quân giật mình kinh hãi hỏi :

- Sư thư! Sư thư bảo thế là có ý gì?

Thiết Diện bà bà lạnh lùng đáp :

- Bảo kiếm và kiếm phổ đều là vật báu của bản môn. Có lý nào để người đem đi được?

Câu này mục vừa nói ra khiến cho toàn trường đều kinh hãi. Hiển nhiên mục không coi Lãnh Sương Quân vào hàng đệ tử bản môn nên mới bảo nàng trao lại bảo kiếm cùng kiếm phổ.

Lăng Trung Ngọc trong lòng cũng lấy làm tức giận, tự hỏi :

- “Bảo kiếm cùng võ công của Thuyết Vi tiên tử, mục già này muốn chiếm đoạt làm của riêng mình chăng?”

Chàng háng giọng một tiếng rồi miệng lẩm bẩm :

- Nếu vậy thì buổi nay nhất định có chuyện.

Lãnh Sương Quân đứng thộn mặt ra một lúc. Sau nàng định thần lại lớn tiếng hỏi :

- Xin hỏi Chương môn sư thư! Tiểu muội đã phạm lỗi gì mà sư thư đuổi ra khỏi môn trường?

Thiết Diện bà bà cười lạt đáp :

- Nếu người mà phạm lỗi thì ta há lại chỉ đuổi ra khỏi môn trường mà thôi ư?

13. Buồn Thân Thế Kỳ Nữ Đau Lòng

- Xin hỏi các vị tiền bối võ lâm hiện diện tại đây: Ở đâu có luật lệ thế này? Đệ tử không tội lỗi mà bị đuổi ra khỏi môn trường bao giờ?

Thiết Diện bà bà liền chẹn họng :

- Đây là việc riêng của bản môn. Sao người lại đi kêu người ngoài can thiệp?

Mấy vị tiền bối võ lâm có ý trọng nghĩa đứng ra lý luận, nhưng nghe Thiết Diện bà bà nói vậy liền tạm thời dừng lại.

Lãnh Sương Quân lại lớn tiếng :

- Xin các vị đồng môn thử bình nghị coi. Việc khu trục đệ tử ra khỏi môn trường phải chăng chỉ là vì lòng yêu ghét cá nhân của Chuồng môn?

Quần đệ tử ngơ ngác nhìn nhau. Họ đều nhìn nhận hành vi của Thiết Diện bà bà đã ra ngoài lý lẽ thông thường.

Chung Bân khẽ nói :

- Xin sư thư nghĩ lại. Theo quy củ võ lâm thì trừ phi đệ tử phạm điều thương luân bại lý cùng là tội ác khó dung tha, hoặc tội khi sư diệt tổ mới phải đuổi ra khỏi môn trường. Bằng không thì...

Thiết Diện bà bà cười lạt ngắt lời :

- Chung Bân! Chẳng lẽ luật lệ này mà ta không biết hay sao?

Rồi mụ cất cao giọng bảo Lãnh Sương Quân :

- Người muốn ta nói ra thiệt ư? Theo ý ta vì muốn giữ thể diện cho người, không nên nói đến nữa là hơn.

Lãnh Sương Quân đáp :

- Tiểu muội có tội lỗi gì xin sư thư cứ nói huyếch toẹt ra. Nếu tội trạng không thể dung thứ được thì đệ tử phải chết cũng không oán hận.

Thiết Diện bà bà nói :

- Được lắm! Người đã bức bách ta thì ta đành phải nói rõ. Bây giờ ta hãy hỏi người họ gì?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Tiểu muội họ Lãnh tên gọi Sương Quân đã bẩm rõ với sư thư rồi sao còn hỏi lại?

Thiết Diện bà bà lại hỏi :

- Phụ thân người là ai?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Động đình Lãnh Bồi Thiên.

Lãnh Bồi Thiên là Động Đình Vương, tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ. Bồi Thiên mới qua đời cách đây chưa đầy hai năm. Những người đến dự hội ai cũng bụng bảo dạ :

- “Bất luận cô này phạm tội lỗi gì thì cũng nên nể mặt Động Đình Vương mà khoan hồng cho cô mới phải”.

Thiết Diện bà bà cặp mắt lạnh lùng, sắc bén nhìn chăm chú Lãnh Sương Quân hỏi gạn :

- Ta muốn hỏi cha ruột người. Động Đình Vương Lãnh Bồi Thiên có phải là người cha đã thân sinh ra người không?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Tuy người là dương phụ của tiểu muội, nhưng tiểu muội được người nuôi dưỡng từ thuở còn thơ ấu, vậy người chẳng khác gì cha ruột.

Thiết Diện bà bà lại hỏi :

- Thế là người không phải họ Lãnh. Chính thật người họ gì?

Lãnh Sương Quân vành mắt đỏ hoa, long lanh ngấn lệ đáp :

- Từ ngày tiểu muội còn măng sữa đã được nghĩa phụ thu dưỡng cho đến bây giờ, tiểu muội chưa biết cha sinh là ai?

Thiết Diện bà bà cười lạt hỏi :

- Chẳng lẽ dưỡng phụ ngươi lúc lâm tử cũng không cho ngươi biết hay sao?

Lãnh Sương Quân lắc đầu đáp :

- Nếu dưỡng phụ tiểu muội mà biết thì chắc người đã bảo rồi. Vả lại tiểu muội biết sinh phụ là ai thì có lý đâu lại không đi tìm kiếm?

Thiết Diện bà bà lạnh lùng nói :

- Vậy ta nói cho ngươi hay, cha sinh ngươi là Bát Tỳ Thần Long Đào Vĩnh Trạch, trước kia làm Tổng quản Đông xưởng. Bây giờ y hiện ở chân núi Thái Hà...

Câu này vừa nói ra quần hùng đều sửng sốt. Những người đến dự hội đều biết Bát Tỳ Thần Long mượn thế lực quan nha để tàn sát võ lâm đồng đạo không từ một tội ác nào. Hắn lại không phân biệt chính tà, đối với ai cũng hạ độc thủ.

Thiệt là một tên đại ma đầu cổ kim hiếm có.

Quần hào không ngờ con người xinh đẹp như Lãnh Sương Quân lại có người cha ruột cực kỳ tàn độc là Đào Vĩnh Trạch.

Lăng Trung Ngọc đã từng trải qua bao nhiêu sự việc ghê gớm, chuyện gì chàng cũng coi là thường. Thế mà đến vụ này chàng phải kinh hãi đứng thộn mặt ra. Tưởng chừng như bị sét đánh, chàng bàng hoàng tự hỏi :

- “Ôi! Nàng là con gái Đào Vĩnh Trạch ư? Không! Không có lý! Ta tin lời mẹ này thế nào được?”

Lãnh Sương Quân sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng. Nàng lấp bắp :

- Ta là con Đào Vĩnh Trạch ư? Sư thư ơi! Sư thư nói thiệt chẳng?

Thiết Diện bà bà ngó về phía tân khách đứng ở phía trước mộ viên, nói :

- Lưu đại ca. Mời đại ca lại đây!

Một người đàn ông vào trạc bốn mươi, vẻ mặt buồn thiu từ từ bước tới.

Lãnh Sương Quân vừa thấy y liền hỏi :

- Lưu đại ca! Đại ca đây ư?

Người này là Lưu Lãng. Chính là đệ tử duy nhất của Động Đình Vương Lãnh Bồi Thiên. Nguyên Lãnh Bồi Thiên không có con nên thu Lãnh Sương Quân làm nghĩa nữ và đối đãi với Lưu Lãng như con trai vậy.

Lưu Lãng nhiều hơn Lãnh Sương Quân đến hai mươi tuổi. Ngày Lãnh Sương Quân lên tám, chính Lưu Lãng đã đưa nàng lên núi Thanh Thành.

Lưu Lãng cúi đầu nói :

- Đã đến nước này, ta không nói cũng không được nữa.

Thiết Diện bà bà nhìn Chung Bân hỏi :

- Chung sư đệ! Hai mươi năm trước đây ba vị sư huynh của bản môn bị hại như thế nào? Cừu nhân là ai? Đã điều tra ra chưa?

Chung Bân ngăn người ra một chút rồi đáp :

- Vụ đó điều tra ra rồi. Chính là Bát Tỳ Thần Long hạ thủ.

Thiết Diện bà bà lại hỏi :

- Sau khi ba vị sư huynh bị hại, người đã xin nhiều bạn võ lâm điều tra hung thủ. Chuyện đó có không?

Chung Bân đáp :

- Khi đó sư thư đang ở thời cấm phòng, nhưng sau tiểu đệ đã bẩm lại sư thư rồi.

Thiết Diện bà bà nói :

- Việc đó người làm rất đúng. Ta không hỏi tới sự việc mà chỉ hỏi người có nhận biết Lưu đại ca này không?

Chung Bân đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ nhận biết Lưu Lãng đại ca. Ngày ấy y đi với Lãnh lão tiên bối tới đây.

Trên môi Thiết Diện bà bà thoáng qua một nụ cười lạt, mụ hỏi :

- Lưu đại ca, xin đại ca nói rõ việc đó điều tra hung thủ giữa đường đã gặp việc gì?

Lưu Lãng đưa mắt nhìn Lãnh Sương Quân đáp :

- Hồi ấy các lộ anh hùng chia ra điều tra hung thủ khắp nơi. Ta cùng sư phụ theo đường thủy mà đi. Khi đi tới một khu hoang dã gần sông Lạc thủy thì đột nhiên phát giác một người đàn bà bị trọng thương bồng đứa hài nhi vừa đầy tuổi thơ, sắp chết chỉ còn thoi thóp.

Mọi người nghe tới đây cảm thấy trong lòng trầm trọng.

Lưu Lãng buông tiếng thở dài kể tiếp :

- Sư phụ động lòng trắc ẩn cứu vớt cả hai mẹ con, nhưng chưa về tới nhà thì người đàn bà vì bị trọng thương quá nặng chết ở dọc đường. Lúc y lâm tử sư phụ có hỏi lai lịch thân thế y và trường hợp thụ thương thì người đàn bà đó chỉ nói là một kẻ thù gia hại. Còn kẻ thù là ai y không chịu nói. Sau y chỉ nói hử một chữ “Giang”, còn thân thế và lai lịch thì y không nói.

Lưu Lãng kể tới đây, Lãng Trung Ngọc giật nảy mình lên, chàng nghĩ tới thiên cổ sự mà Giang Mỹ Linh đã cho chàng nghe, bất giác toàn thân toát mồ hôi ướt đầm. Chàng tự hỏi :

- “Có chuyện trùng hợp này thật ư?”

Lưu Lãng từ từ kể tiếp :

- Trước khi lâm chung, y trở vào đứa hài nhi nói ba chữ “Đào Bách Đào” rồi tắt hơi.

Thiết Diện bà bà hững hờ nói :

- Hiện nay tên Đào Vĩnh Trạch kia ở chân núi Thái Hà. Chính hắn là Đào Bách Đào.

Lưu Lãng nói :

- Khi ấy sư phụ ta rất kinh ngạc, liền kiểm tra áo quần và những di vật của người đàn bà thì chỉ thấy một tấm thẻ đồng dùng làm huy hiệu thông hành của Đông xưởng cấp. Trên thẻ đồng có khắc ba chữ Đào Vĩnh Trạch. Bấy giờ lão nhân gia mới hiểu người đàn bà đó là vợ Bát Tý Thần Long.

Lưu Lãng ngừng lại một chút đảo mắt nhìn Lãnh Sương Quân nói tiếp :

- Sư phụ ta sau khi biết đứa nhỏ là con gái Đào Vĩnh Trạch, trong lòng rất lấy làm khó nghĩ, nhưng thấy đứa hài nhi tình lạnh dễ thương, không thể bỏ được. “Cha mẹ có tội không can gì đến trẻ nít”, thế rồi lão nhân gia đem về nuôi dưỡng. Vì Đào Vĩnh Trạch rất nhiều kẻ thù, sư phụ sợ đứa nhỏ sau này lớn lên gặp nhiều điều rắc rối nên giấu nhem thân thế cùng lai lịch y. Chính y cũng không biết lai lịch mình nữa.

Lãnh Sương Quân nghe tới đây bật lên khóc nức nở.

Lưu Lãng khẽ bảo nàng :

- Sư muội ơi! Sư muội đừng oán ta. Chưởng môn đã cứu mạng cho ta, bây giờ người hỏi đến ta chẳng không nói được.

Lãnh Sương Quân bất giác đưa mắt nhìn Lưu Lãng chòng chọc. Hắn nói tiếp :

- Sư muội chưa rõ. Số là ba tháng trước đây ta đi qua chân núi Thái Hà, dọc đường gặp đại đệ tử của Đào Vĩnh Trạch. Ta suýt bị mất mạng dưới bàn tay gã, may nhờ có Chưởng môn đến giải cứu...

Thiết Diện bà bà thủng thẳng ngắt lời :

- Các vị đồng môn ở đây hẳn đã nghe rõ Lưu Lăng sư huynh vừa thuật truyện? Lãnh Sương Quân đúng là con gái Đào Vinh Trạch chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Phụ thân thị đã là kẻ đại thù của bản môn thì chúng ta yên lòng để cho con gái kẻ thù trà trộn vào bản môn thế nào được?

Quần đệ tử hết nhìn Lãnh Sương Quân lại ngó Thiết Diện bà bà, không một ai lên tiếng.

Thiết Diện bà bà nói tiếp :

- Dù thị chẳng phải là con gái kẻ thù của bản môn thì chúng ta cũng phải vì danh dự của Ngu sư cô ngày trước mà không thể để cho con gái một kẻ công địch vô lâm được làm truyền nhân chính thống của lão nhân gia.

Lãnh Sương Quân lau nước mắt, lên tiếng kháng cự :

- Chưởng môn sư thư! Tiểu muội tự vẫn tâm chưa làm điều gì hổ thẹn đến thanh danh của sư phụ...

Thiết Diện bà bà ngắt lời :

- Hiện giờ chưa có, biết đâu sau này lại không có? Song thân người đã là hạng người như vậy thì ta tin người thế nào được? Mai đây bản môn sẽ đến đòi nợ máu Đào Vinh Trạch, người với hẳn có tình phụ tử mà ta yên lòng được ư? Bây giờ ta nghĩ tình người chưa có tội lỗi gì nên chỉ đòi kiểm phổ cùng bảo kiểm lại, cũng không phể bỏ vô công của người. Như thế là đối với người đã khoan hậu phi thường mà người còn không phục ư?

Mụ nói câu này, đồng môn đều yên lặng không ai lên tiếng.

Lăng Trung Ngọc không nhịn được ngẩng mặt lên trời cười ba tiếng thật to rồi tiến ra nói :

- Chà chà! Mụ nói thú lắm!

Thiết Diện bà bà tức giận quát hỏi :

- Lăng Trung Ngọc! Người nói cái gì?

Lăng Trung Ngọc thóa mạ :

- Ta bảo mụ tuổi già đến độ ăn nói lẫn thẩn và thối không ngửi được.

Thiết Diện bà bà ở địa vị chí tôn làm Chưởng môn một phái lớn mà bị sỉ nhục như vậy, thiết đây là lần đầu tiên trong đời mụ. Mụ tức quá toàn thân run bần bật, gầm lên một tiếng rồi vung trượng đập liên.

Lăng Trung Ngọc đưa trượng lên đỡ đánh choang một tiếng. Cây trượng đầu rồng bị hất tung lên một thước làm chấn động Thiết Diện bà bà, loạng choạng người đi lùi lại ba bước cơ hồ ngã lăn xuống đất.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Lão thái bà làm gì mà nóng thế? Hãy để ta nói vài câu rồi hãy đánh có được không?

Thiết Diện bà bà lớn tiếng mắng :

- Mi là ai? Sao dám đến đây can dự vào việc nội bộ của bản môn?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Phải rồi! Ta là người ngoài thật, nhưng người xử sự bất minh nên ta trượng nghĩa đứng ra can thiệp không để mụ ức hiếp một người thiếu nữ cô đơn, đau khổ...

Chàng lại bật lên ba tiếng cười ha hả.

Thiết Diện bà bà hỏi :

- Mi cười gì? Ta xử sự có chỗ nào bất minh đâu?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta cười mụ thân làm Chưởng môn cầm cân nảy mực một môn phái lớn mà chẳng có chút kiến thức nào. Xem chừng mụ càng già càng đi vào chỗ hồ đồ lẫn thẩn.

Thiết Diện bà bà lại run lên bần bật. Mụ toan nổi nóng thì Lăng Trung Ngọc đã cướp lời :

- Động Đình Vương Lãnh Bối Thiên nói rất đúng: “Cha mẹ có tội không can gì đến trẻ nít”. Lãnh cô nương ly khai song thân từ thuở còn ẵm ngửa thì sao lại đem hành động của Đào Vĩnh Trạch trút lên đầu cô ta được?

Chàng trợn mắt lên nói tiếp :

- Ngày xưa lúc cô ta được Lãnh đại hiệp đưa tới chỗ Thúy Vi tiên tử hẳn đã nói rõ thân thế cô với lão nhân gia. Nếu không thì khi nào Lãnh cô nương được lão nhân gia thu nạp mười mấy năm trời nay, lại truyền cho tuyệt nghệ? Thế mà mụ trái ý lão nhân gia, sỉ nhục truyền nhân của bà ta há chẳng phải hồ đồ ư?

Thiết Diện bà bà nổi giận đùng đùng, quát lên the thé :

- Sư phụ mi là một tên đại ma đầu tiếng ác đồn đại khắp nơi thì mi cũng là một tên tiểu ma đầu mà dám trở mặt thóa mạ ta là người hồ đồ. Bữa nay ta hãy bắt mi để trừ mối hại lớn trên chốn giang hồ.

Lăng Trung Ngọc lớn tiếng quát :

- Tên nào dám đụng vào mình ta?

Thiết Diện bà bà vung cây Long đầu trượng đột nhiên đánh tới.

Lăng Trung Ngọc trầm giọng :

- Mụ hồ đồ này! Để ta cho ném mùi lợi hại!

Bỗng thấy chàng tiến lên một bước vung cây thiết trượng quét ngang.

Choang một tiếng rùng rợn. Cây Long đầu trượng của Thiết Diện bà bà bị cong lên.

Tam đại đồng môn phái Thanh Thành kinh hãi vô cùng, tới tấp rút binh khí ra xô lại.

Lăng Trung Ngọc rút trường kiếm trong thiết trượng ra. Chàng dùng thiết trượng để chặn Long đầu trượng của Thiết Diện bà bà, còn tay trái chàng cầm thanh trường kiếm múa tít.

Những tiếng loảng choảng rít lên không ngớt. Chỉ trong khoảnh khắc bọn đệ tử phái Thanh Thành phải lui ra hết.

Lăng Trung Ngọc cười khanh khách, đưa cổ thanh thiết kiếm đè lên cây Long đầu trượng rồi ấn mạnh xuống. Cây Long đầu trượng của Thiết Diện bà bà trước đã cong veo đi như hình cánh cung bây giờ cong veo thành hình bán nguyệt.

Lăng Trung Ngọc thét lên :

- Mụ hồ đồ này! Nếu mụ còn hồ đồ nữa thì ta bắt mụ phải quì xuống để tạ tội với Lãnh Sương Quân.

Chàng hạ thấy cổ tay đè mạnh xuống. Luồng lực đạo toàn thân xô ra không ngớt.

Thiết Diện bà bà toàn thân run bần lên rồi hai đầu gối co lại sắp phải quì xuống.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh choang một tiếng, Lãnh Sương Quân phóng kiếm tới đẩy thiết trượng và trường kiếm của Lăng Trung Ngọc lên.

Thiết Diện bà bà cảm thấy áp lực giảm kinh mới đứng thẳng lên được. Mụ thở hồng hộc nói không ra tiếng.

Lăng Trung Ngọc rất lấy làm kỳ, giương mắt lên nhìn Lãnh Sương Quân hỏi :

- Ô hay! Tại hạ vì cô nương mà giữ công đạo. Sao cô nương giúp mụ?

Lãnh Sương Quân cặp mắt long lanh ngấn lệ. Nàng trở mũi kiếm về phía trước nói :

- Lăng Trung Ngọc! Người!... Người xuống núi đi!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Cô nương cam tâm để mụ lần át ư?

Lãnh Sương Quân ngáp ngừng đáp :

- Đây là việc nội bộ của bản môn. Người... nên nể mặt ta... mà xuống đi!

Thiết Diện bà bà dần dần thở chậm lại. Mụ nắn cây Long đầu trượng cho thẳng lại như trước rồi lớn tiếng quát :

- Kẻ nào dám buông tha gã xuống núi? Đây là đất thánh phái Thanh Thành, phải bắt giữ gã lại cho bằng được mới nghe.

Quần đệ tử lại bao vây Lãng Trung Ngọc vào giữa.

Lãng Trung Ngọc lớn tiếng quát :

- Tụi bây đứa nào giỏi thì xông vào đi!

Chàng móc ra một nắm Kim Xà trùy nói tiếp :

- Bữa nay ta mà không đánh tan phái Thanh Thành, giết cho bằng hết thì không phải là Kim Xà sứ giả. Mụ hồ đồ kia! Mụ có tin như vậy không?

Dứt lời chàng giơ cao bàn tay lên. Năm điểm kim quang vọt ra xa ngoài hai mươi trượng lần vào một cây bách lớn.

Chỉ trong nháy mắt bao nhiêu lá cây bách này biến thành vàng sậm rồi rụng xuống như trút.

Thiết Diện bà bà thấy Lãng Trung Ngọc vẻ mặt lạnh lùng, mắt đầy sát khí, khi nào dám chẳng tin lời. Vẻ mặt xám xanh của mụ đậm ra ngần ngừ không biết làm thế nào được.

Lãnh Sương Quân kéo Lãng Trung Ngọc hỏi :

- Sao người... lại đối với phái Thanh Thành ta như vậy?

Lãng Trung Ngọc cười lật hỏi lại :

- Mụ hồ đồ kia đã không coi cô nương là đệ tử phái Thanh Thành nữa thì cô còn nghĩ tới mụ làm chi?

Chàng lại trừng mắt ngó Thiết Diện bà bà nói lớn :

- Quyền hành phái Thanh Thành mà để tay người chấp chưởng thì chắc có ngày đi tới chỗ diệt vong.

Thiết Diện bà bà gầm lên một tiếng. Mụ vung trượng nhằm Lãng Trung Ngọc đánh tới.

Lãng Trung Ngọc cả cười đưa thiết trượng lên gạt. Hai cây trượng vừa đụng nhau chát chúa thì Thiết Diện bà bà đã phải lùi đến năm bước. Mụ không đứng vững được phải ngồi phệt xuống đất.

Lãng Trung Ngọc toan đánh nữa liền bị Lãnh Sương Quân phóng kiếm ra ngăn trở.

Lãng Trung Ngọc nói :

- Bậc đại trượng phu một mình vùng vẫy giang hồ, cần gì phải nương tựa vào ai. Lãnh cô nương đã là một bậc tu mi cân quốc, nữ trung hào kiệt thì còn dính líu với mụ xú phụ này làm chi? Sao không bỏ mặc mụ đó mà đi?

Lãnh Sương Quân bị Lãng Trung Ngọc nắm tay kéo đi. Nàng không tự chủ được phải chạy theo mấy bước. Nhưng đột nhiên nàng vùng ra thoát.

Lãng Trung Ngọc la lên :

- Cô nương còn lưu luyến điều chi? Bây giờ không chạy thì còn đợi đến bao giờ?

Lãnh Sương Quân chạy đến trước vào mộ sư phụ đập đầu ba cái bình bình rồi đồng dục lên tiếng :

- Sư thư! Từ nay tiểu muội xin bái biệt.

Thiết Diện bà bà lồm cồm đứng dậy. Lửa giận bốc lên ngàn ngút, nhưng thấy bọn đồng môn đều ra về khiếp sợ Kim Xà trùy của Lãng Trung Ngọc, còn một mình mụ thì địch không nổi. Bao nhiêu nộ khí đều trút cả lên đầu Lãnh Sương Quân.

Mụ liền né tránh sang một bên rồi lạnh lùng nói :

- Kể từ bữa nay ta không phải là sư thư của mi nữa. Mi cũng không phải là sư muội của ta. Mi muốn đi theo đứa nào ta cũng không thêm hỏi đến.

Thực ra mấy câu này mụ đã gián tiếp mắng Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Mụ lẩn thần kia! Mụ mà khinh ta thì ta coi mụ cũng chẳng ra gì.

Đoạn chàng lớn tiếng nói tiếp :

- Nếu ta không nể mặt Lãnh cô nương thì bữa nay ta cho mụ ăn đòn một trăm trượng.

Thiết Diện bà bà phần nộ, tưởng chừng thất khiếu nẩy lửa. Mụ đập cây Long đầu trượng xuống toan mắng trả thì Lăng Trung Ngọc đã quát mắt lên nhìn mụ, lớn tiếng quát :

- Mụ mà còn nói nữa câu thì đừng trách ta lỗ mãng.

Quả nhiên Thiết Diện bà bà thấy chàng mắt lộ hung quang lại càng ớn gáy.

Không tự chủ được, bất giác lùi lại một bước, không dám nói gì nữa.

Lăng Trung Ngọc nổi lên tràng cười ha hả ra chiều khoan khoái. Chàng nắm tay Lãnh Sương Quân chạy như bay xuống núi Thanh Thành.

Hai người đi được một quãng khá xa, Lăng Trung Ngọc thấy Lãnh Sương Quân nét mặt rầu rầu có ý không vui bèn cười hỏi :

- Cô nương không ở phái Thanh Thành thì có quan hệ gì? Ta mà ở vào địa vị cô thì chẳng thêm nhận mụ sư thư làm cóc gì...

Lãnh Sương Quân nói :

- Sư thư tuy tính tình nóng nảy nhưng cũng là một vị nữ hiệp chính phái. Vừa rồi người đối với y thật quá đáng!

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Ta không chịu được tánh kiêu kỳ của mụ nên vì cô mà uy hiếp mụ một phen cho hả giận. Vừa rồi cô có để ý đến thái độ uất ức của mụ không?

Chàng miệng nói tay chỉ trở mô tả lại tình trạng cấu kính của Thiết Diện bà bà. Chàng tưởng làm như vậy tất Lãnh Sương Quân phải phì cười, nhưng nàng vẫn lăm lè không nói gì, mặt buồn rười rượi.

Lăng Trung Ngọc liền kiếm lời khuyên giải :

- Bữa nay tuy cô nương bị “mụ ăn xin” đó đuổi ra khỏi môn trường nhưng không giống những kẻ khi sư diệt tổ, chẳng ai đem lòng khinh miệt cô đâu.

Lãnh Sương Quân thở dài nói :

- Từ đây trở đi mỗi năm chỉ trừ có hai ngày tế về mùa xuân và mùa thu, còn ngoài ra ta không được bầu bạn với sư phụ nữa. Ta đã hứa lời giữ phần mộ ba năm mà chưa hết kỳ hạn.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Chỉ cốt sao trong lòng cô lúc nào cũng nghĩ tới sư phụ là được. Đồng thời cô hành hiệp trượng nghĩa như lão gia hồi sinh tiền, như vậy chẳng hơn là ngồi bên phần mộ ư?

Lãnh Sương Quân dường như đang ngẫm nghĩ điều gì trong lòng. Nàng đi thêm một quãng nữa rồi mới thở dài đáp :

- Người nói vậy cũng phải, song đáng tiếc là ta ít được nghe lời giáo huấn của sư phụ.

14. Lăng Trung Ngọc Giấu Cột Cười Đùa

- Ta nghe đại sư ca nói là người đã giao thủ với Đào Vĩnh Trạch phải không?

Bát Tý Thần Long Đào Vĩnh Trạch là kẻ thù của khá nhiều người, mà lại là cha ruột Lãnh Sương Quân. Nàng không muốn gọi lão là đại ma đầu mà cũng không muốn gọi là phụ thân, nên cuối cùng nàng gọi tên mà thôi.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đúng thế. Ta đã giao thủ với hắn. Nếu lấy võ công mà nói thì e rằng cả phái Thanh Thành từ già đến trẻ đều cũng không địch nổi hắn.

Lãnh Sương Quân sắc mặt lợt lạt. Nàng nghe nói một ngày kia phái Thanh Thành sẽ kéo đến báo thù, biết bao nhiêu huynh đệ đồng môn sẽ chết về tay Đào Vĩnh Trạch. Khi ấy thì nàng sẽ giúp đồng môn, trở thành nghịch tử hay là giúp cha làm kẻ phản sư môn.

Lãnh Sương Quân không biết làm sao, muốn khóc mà không khóc được, với thân phận làm con Đào Vĩnh Trạch thật là khó xử.

Lăng Trung Ngọc thấy Lãnh Sương Quân im lặng rầu rĩ, nhưng chàng không dám khuấy động nàng. Sau chàng không nhịn được đột nhiên nắm tay nàng lên nói :

- Cô là cô, hắn là hắn. Trong là trong, đục là đục. Hoa sen sinh trưởng dưới bùn lầy mà vẫn thanh khiết. Đáng buồn cho cô đã là đồ đệ Thúy Vi tiên tử mà không hiểu cả đạo lý thông thường này.

Lãnh Sương Quân run lên hỏi lại :

- Người có biết người ngoài bình luận thế nào không?

Lăng Trung Ngọc cười rộ đáp :

- Làm người chỉ cốt sao trên không thẹn với trời, dưới không hổ với đất, giữa không hối hận với lương tâm, cần cớ gì đến người ngoài? Tỷ như sư phụ ta, ai cũng bảo là một đại ma đầu phạm hết mọi tội ác, nhưng lão nhân gia tự vẫn tâm thì chẳng làm điều chi là đại gian đại ác, nhất là không sát hại một người tử tế nào. Lão nhân gia cứ thản nhiên chẳng thêm để tâm đến lời dị nghị của người đời nữa là xong. Vì thế mà ta cũng bất chúc lão nhân gia, chẳng lý gì đến ai. Họ khinh khi hay họ kính trọng cũng không cần biết tới.

Chàng hít mạnh một hơi chân khí rồi nói tiếp :

- Dù ta đây có bị người đời kêu bằng đại ma đầu ta cũng chẳng quan tâm, huống chi cô nương mới là con gái ma đầu. Cô cứ coi như song thân mình đã sớm mất rồi, mất ngay từ lúc mình mới lọt lòng là xong. Vả lại giữa Đào Vĩnh Trạch với cô nương không có chút quan hệ gì thì dĩ nhiên hắn không xứng đáng có một người con gái như cô.

Lăng Trung Ngọc nói đến cạn tầu ráo máng mà cũng chỉ có chàng mới dám nói như vậy.

Lãnh Sương Quân nước mắt tuôn xuống như mưa, song trong lòng nàng đã thấy dễ chịu hơn trước nhiều.

Lăng Trung Ngọc nói liên hồi không ngắt, tưởng chừng như những câu này đã chứa chất trong lòng từ lâu, nay đột nhiên có dịp là cuộn cuộn tuôn ra. Chàng càng nói thanh âm càng đồng dục, lời lẽ càng hoạt bát tỏ ra lòng chàng khích động phi thường.

Chàng nói xong, hai người bất giác đứng gần nhau lại. Thanh âm vẫn còn vang dội trong vùng khe núi không ngắt.

Lãnh Sương Quân chợt động tâm nghĩ thầm :

- “Người đời đều bảo Kim Xà tôn giả bất cần nhân tình thì ra tâm sự lão nhân gia khác hẳn, ít người hiểu được. Ai ngờ đầu gã này, đồ đệ lão, ngoài mặt ra chiều ngạo mạn bất cung mà bề trong lại chân thành tha thiết”.

Lăng Trung Ngọc lại tủm tủm cười nói :

- Hằng ngày ta chỉ hay giễu cợt hoặc nổi nóng, đặc biệt hôm nay mới có cần chuyện đứng đắn.

Chính trong lòng chàng cũng thấy nảy ra một mối cảm giác kỳ diệu. Chàng tự lấy làm lạ là sao mình lại khích động trước tâm sự của Lãnh Sương Quân.

Lãnh Sương Quân nhỏ nhẹ hỏi :

- Thế ra ngày thường người chẳng có một người nào để nói chuyện thân mật ư? Có đúng thế không?

Trong đầu óc Lăng Trung Ngọc hiện lên hình ảnh Cảnh Quyên Quyên.

Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Có thể nói là chưa ai thân hữu bằng cô.

Lãnh Sương Quân nói :

- Nhưng có điểm người chưa nhận thức được một người. Người ấy cho người là một hòn ngọc chất phát cần phải mài dũa mới nên đồ quý.

Lăng Trung Ngọc giương mắt lên hỏi :

- Người ấy là ai?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Chính là sư phụ ta.

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Không đúng! Ta tuy chưa được gặp Thúc Vi tiên tử, nhưng đã nhận biết lão nhân gia qua lời nói của sư phụ. Nhất là từ bữa nay ta càng biết lệnh sư hơn, biết rõ như một người từng quen thuộc.

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Tại sao thế?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Vì cô nương là đệ tử duy nhất của lão nhân gia. Lão nhân gia đã giáo dưỡng cô nên người lương thiện, đầy lòng quảng đại mà còn có chí nhẫn nại nữa.

Ta cứ xem hành vi cùng tính nết cô là hiểu lệnh sư thế nào.

Lãnh Sương Quân nét mặt ửng hồng nói :

- Sao người lại đem ta bì với sư phụ? Ta theo kịp lão nhân gia thế nào được?

Nàng ngừng lại một chút, rồi bất giác mỉm cười tiếp :

- Ta không ngờ người cũng khéo nịnh lắm.

Lăng Trung Ngọc nghiêm trang nói :

- Không phải là chuyện nịnh nọt. Bữa nay có chưa bằng lệnh sư được nhưng sau này tất cô sẽ thành một vị Thúc Vi tiên tử thứ hai.

Mục quang hai người bỗng chạm vào nhau. Lãnh Sương Quân thẹn thẹn nhìn ra chỗ khác. Lúc nàng quay đầu lại thấy Lăng Trung Ngọc hau háu nhìn mình, bất giác mặt nàng đỏ bừng lên.

Hai người nhìn nhau lần thứ hai càng lộ vẻ thắm thiết như nước hồ thu sâu thẳm. Tình trạng đôi này quả đúng với câu “Mấy phen hội ngộ thành tri kỷ”.

Lăng Trung Ngọc chợt động tâm hỏi :

- Lãnh cô nương! Cô nương định dời khỏi Thanh Thành rồi đi đâu?

Lãnh Sựơng Quân ấáp :

- Tôi ấầu hay tôi ấó, chưa có ấịa chỉ nhất ấịnh.

Lắẳg Trung Ngọc hỏi :

- Nếu cô nườứg cao hứứng thì chúng ta ấi ngao du ngoàì biểủ khơi chắẳg?

Lãnh Sựơng Quân mỉm cười hỏi lại :

- Ngườì muốủ cùng ta kiểủm hòn ấảo mà Võ Hạo Thiểủn ấủ trú ngụ ngàỳ trướủ chắẳg?

Lắẳg Trung Ngọc ấáp :

- Ứứng thế!

Lãnh Sựơng Quân lại hỏi :

- Chỉ có hai ngườì chúng ta thôi ư?

Nểủn biểủt Lắẳg Trung Ngọc là một vị nữ kiểủt vô lắủm, tâm ấịa biểủn thắủn, nhưng nghĩ ấếủn cắủnh trai lỏủn gắủi tởủ ngồì cùng thuyểủn ra biểủn cũng có ấiều bất tiểủn.

Nằứng muốủn khướủc từ nằứng hỏi như vậỳ.

Lắẳg Trung Ngọc nghe câu hỏi này khắủc nào sếủt ấắủnh giữủa trườì thanh. Hình ấủnh thiểủu nữ áo ấẻn lại hiểủn lằứn trong ấầu óc. Lồứng chằứng ấằứng bớủi rớủi, bồứng trồứng thắủy trướủc mặt có quắủn bán trà, chằứng lắẳg lắẳg không nói gì ấi thằứng tôi trà ấĩnh.

Lãnh Sựơng Quân rắủt lắủy lắủm kỳ về thắủi ấộ ngắủn ngởủ của Lắẳg Trung Ngọc.

Nằứng ấi theo vào trà ấĩnh rồi cười hỏi :

- Ta hỏi mà sao ngườì lại im tiểủg?

Lắẳg Trung Ngọc ấáp :

- Ta vừủa khắủt nướủc lại vừủa thềủm rượủ.

Nhữứng quắủn trà bằứn ấườứng thườứng có bán cả rượủ.

Lắẳg Trung Ngọc gồì tiểủu nhậủ lắủy ba cân rượủ.

Lãnh Sựơng Quân nói :

- Ta không ướứng rượủ ấầu.

Nằứng bắủo lắủy một bằứn trà thớủm ngồì rớủt ướứng. Còn Lắẳg Trung Ngọc ướứng rượủ hếủt bắủt này ấếủn bắủt khắủc. Chỉ trong kỏỏảnh khắủc chằứng ấủ ướứng hếủt sắủch ba cân rượủ. Chằứng nghiềứng ấầu vớủ bằứn nói :

- Nằứng! Lắủy cho ta ba cân rượủ nừủ!

Tiểủu nhậủ trong quắủn trà chưa từng thắủy ngườì khắủch nào mà tữủu lượứng lại gằứg gỏủm như Lắẳg Trung Ngọc. Gắủ ngởủ ngắủc nhìn chằứng ấằứng ngắủy ngườì ra rồi giườứng mắt lằứn hỏi :

- Khắủch quắủn! Sao khắủch quắủn ướứng lẹủ thế?

Lãnh Sựơng Quân trong ấậ buồn rầủu, nghĩ thắủm :

- “Lắẳg Trung Ngọc là ngườì thồứng minh. Gắủ thắủy mình hỏi vậỳ hiểủ ý mình không muốủn ra biểủn vớủi gắủ nằứng gắủ phiểủn lồứng”.

Rồì nằứng la thắủm :

- “Trườì ớủi! Sao ngườì không lượứng cho ta? Tuy chúng ta là ngườì vô lắủm, nam nữ không câu nệ lể phếủp, nhưng trai khồủn gắủi lỏủn ngừủ chung cùng thuyểủn thì sao trắủnh khồủi mớủi hiểủm nghĩ”.

Nằứng có biểủt ấầu Lắẳg Trung Ngọc nghĩ tới lờì ướủc hẹủn của cô gắủi áo ấẻn.

Chàng đã hẹn với cô kia cùng đi thám thính võ học bí lục của Võ Hạo Thiên, mà cùng đi với Lãnh Sương Quân thế nào được. Vả lại Lãnh Sương Quân không biết cô gái kia là ai, một con người bí mật chàng không thể tiết lộ được. Mặt khác thiếu nữ áo đen không chịu đi với một vị cô nương ra biển mà y chưa từng quen biết.

Lăng Trung Ngọc tuy là người vô tâm, nhưng không phải kẻ lỗ mãng.

Chàng nghĩ lại vừa rồi sợ dĩ mình mời Lãnh Sương Quân đi chơi biển chỉ vì vui câu chuyện với nàng, và chàng cũng có ý xiêu lòng, dùng dằng không nỡ dời tay mới buột miệng rủ nàng đi chơi biển để gần gũi nàng trong một thời gian khá lâu.

Lăng Trung Ngọc vừa thốt lời ra khỏi cửa miệng, sức nhớ đến hình ảnh thiếu nữ áo đen, chàng hối hận thì đã không kịp nữa.

Lãnh Sương Quân chưa biết rõ việc trước thì nàng hiểu tâm tình phức tạp của chàng thế nào được?

Lăng Trung Ngọc uống liên hồi sáu bảy bát rượu. Chàng buồn rầu nói :

- Thôi được! Cô nương cứ đi đằng cô, ta đã hẹn đi với người khác rồi!

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Đi thám thính bí lục võ công tuyệt thế mà lại ước hẹn bữa bãi với người khác được ư? Người sợ trên hải đảo đó có vật quái dị chăng?

Nàng đã tìm ra được chủ ý và định bụng sẵn chỉ còn chờ Lăng Trung Ngọc mời lần nữa là nàng ưng thuận với điều kiện mỗi người ngồi một thuyền, song song cùng đi.

Lăng Trung Ngọc vẻ mặt buồn thiu cúi gầm xuống uống từng bát rượu đầy.

Hồi lâu chàng mới ngáp ngừng đáp :

- Ta không sợ hòn đảo thần bí đó có gì cả. Nhưng chỉ sợ...

Lãnh Sương Quân ngắt lời :

- Người sợ gì?

Lăng Trung Ngọc đột nhiên buột miệng đáp :

- Ta sợ chính mình ta.

Nghe câu nói kỳ quái, Lãnh Sương Quân cười hỏi :

- Người nói truyện trăng cuội gì vậy?

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Uống rượu đã!

Chàng nốc ừng ực một hơi cạn sạch.

Lãnh Sương Quân cười nói :

- Ta đã bảo là không uống được kia mà.

Nàng đưa mắt nhìn Lăng Trung Ngọc rồi khuyên chàng bằng một giọng ôn nhu :

- Đại ca uống ít đi một chút được không?

Lăng Trung Ngọc thấy trong lòng phiền muộn, không có cách nào giải khuây. Chàng liền đem bài ca giới tửu đối đi mấy chữ cất cao giọng hát :

Ai rằng ta tỉnh, ta say?

Sáng ngày nhấp chén cho khuây nỗi phiền.

Lưu Linh chuyện cũ còn truyền

Mùi đời phải xuống hoàng tuyền mới thôi.

Lãnh Sương Quân nói :

- Đại ca! Đại ca say rồi.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Uống rượu mà gặp người tri kỷ thì muôn chung cũng còn là ít, mới có mấy cân quèn làm gì mà say được? Tiểu nhị đâu? Lấy thêm ba cân nữa!

Lãnh Sương Quân nói :

- Lăng đại ca! Đại ca hãy nghe lời tiểu muội. Đừng uống nữa!

Lăng Trung Ngọc say khướt, cặp mắt lơ đãng. Chàng ngẩng đầu lên trông thì vừa gặp lúc ngoài đường có lũ người đi. Chàng vừa nhìn rõ đã giật nảy mình lên tử hỏi :

- Hai gã kia phải chăng là Ngụy Tô và Chu Thành Điều?

Chàng định thần nhìn lại thì quả nhiên là bọn chúng. Bất giác chàng vỗ bàn cười ha hả nói :

- Đi rách để giày tìm chẳng thấy. Thấy ra chẳng mất chút công phu. Té ra các người ở đây. Lãnh cô nương, cô nương hãy chờ tại hạ một chút. Tại hạ sẽ quay lại ngay uống nữa.

Lãnh Sương Quân vội dặn :

- Lăng đại ca! Đại ca đừng sinh sự nhé!

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Tại hạ hỏi hai thằng nhỏ kia chút việc, cô nương bắt tất phải quan tâm.

Tại hạ quyết không có chuyện gì rắc rối đâu.

Nguyên hai gã Ngụy, Chu cũng đến tham dự thịnh hội trên núi Thanh Thành trở về. Chúng cùng đi với ba người, một người là Lư Đại Lân, một người là Lâm Sinh. Hai người này đều là đệ tử phái Thanh Thành. Còn người nữa là tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm tên gọi Khâu Nguyên Tất. Gã là cao đồ của Bách Choát thượng nhân, giám tự chùa Thiếu Lâm.

Hai gã Chu, Ngụy gặp bọn này mới biết bữa nay là ngày giỗ đầu Thúc Vi tiên tử. Chúng nhớ tới mối giao tình giữa hai sư môn liền cùng bọn kia đi tham dự thịnh hội.

Lũ người đang đi nói chuyện rất cao hứng, bỗng nghe có tiếng quát :

- Hai gã tiểu tử kia! Hãy đứng lại đã.

Chu Thành Điều ngẩng đầu nhìn lên thấy Lăng Trung Ngọc đứng chắn đường thì chẳng còn hồn vía nào nữa, sắc mặt tái mét.

Ngụy Tô còn bình tĩnh hơn. Gã vội rút kiếm ra khỏi vỏ trầm giọng quát hỏi :

- Con đường này là đường của thiên hạ chứ đâu phải đường riêng của nhà người mà người lại đứng chắn bọn ta không cho đi?...

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Hai thằng lỏi này chưa được nếm mùi khổ nhục nên dám bướng bỉnh phải không? Trước mặt bản sư giả mà các người tính đến chuyện động đao thương chẳng? Lại đây! Ta có chuyện muốn hỏi các người. Các người cứ nói thiệt thì ta tha cho đi ngay. Bằng không... ha... ha...!...

Chu Thành Điều bình tĩnh lại một chút, đồng thời ý có đông người, cũng nổi giận cất tiếng mắng :

- Dưới chân núi Thanh Thành há để người hoành hành cản trở? Người có tránh đường hay không thì bảo?

Gã trịnh trọng nói tới núi Thanh Thành là có ý gây công phần cho bọn đồng hành.

Quả nhiên hai tên đệ tử phái Thanh Thành lấy làm bất bình. Nhưng chúng đã không biết Lăng Trung Ngọc là người thế nào, lại chẳng hiểu giữa chàng và hai gã Ngụy, Chu đã có điều chi xích mích, nên tạm thời ần nhẩn đứng sang một bên để nghe cho rõ câu chuyện rồi sẽ tính.

Lăng Trung Ngọc cười rộ hỏi :

- Dưới chân núi Thanh Thành thì sao? Ta có việc hỏi người mà người không nói thì ta bẽ gãy cặp giò để người bò lên núi Thanh Thành...

Lâm Sinh không nhịn được nữa cất tiếng hỏi :

- Các hạ là bằng hữu của môn phái nào? Có điều chi muốn hỏi xin cứ nói ra, sao lại hung hăng như vậy?

Lăng Trung Ngọc trợn mắt lên đáp :

- Danh hiệu ta người không biết đến là hơn.

Đoạn chàng hắt hơi nói tiếp :

- Ta có chuyện muốn hỏi chúng. Ai bảo chúng chưa nói đã thóa mạ ta là hoành hành càn rỡ. Người đã bảo ta có lỗi thì ta cứ làm điều trái khoáy đã chết ai chưa?

Lăng Trung Ngọc mở miệng nói đã phun cả hơi men ra. Lâm Sinh lui lại một bước nghĩ bụng :

- “Thằng cha này say rồi nên ra đây rắc rối”.

Đoạn gã bảo Ngụy Tô :

- Chu đại ca! Đại ca hãy nghe xem hấn muốn hỏi gì? Ở dưới chân núi Thanh Thành này có tiểu đệ đây làm địa chủ thì nhất quyết chẳng thể tự thủ bằng quang để phiền cho các vị đâu.

Ngụy Tô tương đối thâm trầm hơn. Gã vội đưa mắt ra hiệu cho Chu Thành Điều hãy khoan bạo động rồi đổi giọng hỏi :

- Lăng tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Hay lắm! Người còn biết điều hơn gã họ Ngụy nhiều. Ta muốn hỏi người về Cảnh Quyên Quyên? Nàng đi đâu rồi, sao không thấy đến đây với các người?

Ngụy Tô ngáp ngừng đáp :

- Ồ!... Té ra tiên sinh muốn hỏi sư muội tại hạ... Y...

Lăng Trung Ngọc thấy gã ngáp ngừng liền thúc giục :

- Y làm sao?

Ngụy Tô ấp úng :

- Tại hạ... không biết.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Coi người có vẻ thực thà mà sao ở trước mặt ta còn úp mở? Sau khi Quyên Quyên thoát hiểm ở Đào gia trang có đến thị trấn Tân An kiếm bọn người không? Chẳng lẽ người chưa gặp y hay sao?

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Nếu Ngụy Tô không nói dối thì câu chuyện mình nghe được không đúng sự thực”.

Sau cuộc tỷ đấu tại Đào gia trang, thiếu nữ áo đen đã mượn danh nghĩa Cảnh Quyên Quyên để lừa gạt Lăng Trung Ngọc đến đỉnh Kim Kê núi Thái Hà để hội diện. Lúc Lăng Trung Ngọc chất vấn thì thị nói đã dẫn dụ Cảnh Quyên Quyên đi hội kiến với sư huynh nàng.

Bây giờ Lăng Trung Ngọc gặp Ngụy Tô cùng Chu Thành Điều, chàng không nhịn được muốn hỏi cho ra sự thực.

Bọn chúng đã truy vấn thiếu nữ áo đen thì không phải là chúng giả. Cảnh Quyên Quyên được thị chỉ dẫn quả đã tìm đến hai gã Chu, Ngụy. Ngụy Tô muốn đem tin Lăng Trung Ngọc báo cho nàng hay, nhưng Chu Thành Điều tức giận Lăng Trung Ngọc nên cố ý bịa đặt nói là chàng đã bị thương ở Đào gia trang.

Cảnh Quyên Quyên rất đổi thương tâm. Nàng lập tức ly khai sư huynh để dò hỏi xem Lăng Trung Ngọc lạc lõng nơi đâu. Ngụy Tô đã khuyên can nàng nhưng không được, liền rượt theo mà cũng không kịp. Gã đành quay lại oán trách Chu Thành Điều.

Ở trước mặt Lăng Trung Ngọc, Ngụy Tô khi nào chịu nói thực.

Lăng Trung Ngọc thấy gã lúng túng liền sinh lòng ngờ vực quát hỏi :

- Té ra thằng lỏi này giả vờ ngớ ngẩn. Cảnh Quyên Quyên ở đâu? Người có nói thật hay không thì bảo.

Chu Thành Điều ý có đông người phái Thanh Thành sinh ra lớn mặt. Gã cười lạt hỏi lại :

- Lăng Trung Ngọc! Cảnh Quyên Quyên với người là thế nào? Người cố ý hỏi tin tức y làm chi?

Lăng Trung Ngọc tức quá toan nổi nóng bỗng nghe Chu Thành Điều hững hờ nói tiếp :

- Ta nói cho người hay, Cảnh Quyên Quyên là vị hôn thê của tiểu sư thúc ta. Người đừng quan tâm đến nữa. Ngụy Tô mặt đỏ bừng, tuy thế trước mặt người ngoài gã không tiện mắng Chu Thành Điều là nói nhảm.

Lăng Trung Ngọc thộn mặt ra một chút rồi lớn tiếng thóa mạ :

- Thằng lỏi con chưa ráo máu đầu này mà trong lòng đã có những ý nghĩ dơ bẩn. Quyên Quyên đã coi ta như tình huynh muội. Ta biết nàng đương kiếm ta thì khi nào ta lại không kiếm nàng?

Chu Thành Điều cười lạt nói :

- Huynh muội cái gì? Quyên Quyên nhỏ tuổi đại đột, rõ ràng người muốn lừa gạt y. Nếu người muốn y thì sao trước kia không đến núi Thiên Sơn mà tìm? Hiện giờ một mình y bôn tẩu giang hồ, người lại kiếm y là nghĩa làm sao?

Ba người đồng hành với hai gã Ngụy, Chu vừa nghe đến tên tuổi Lăng Trung Ngọc đều giật mình kinh hãi.

Lâm Sinh hỏi :

- Chu huynh! Có phải gã Lăng Trung Ngọc này người giang hồ thường kêu bằng Kim Xà sứ giả không?

Gã vẫn tưởng Lăng Trung Ngọc lừng lẫy tiếng tăm thì ít ra phải vào hạng trung niên trở lên, ngờ đâu chàng chỉ là một thanh niên trạc hai mươi tuổi.

Chu Thành Điều đáp :

- Chính gã đấy! Chỉ có gã mới mọi rợ như vậy! Hừ! Lăng Trung Ngọc! Ở chỗ khác thì người còn có thể gần gũi được chứ ở chân núi Thanh Thành thì đừng giả trò nữa mà chết oan. Y đã là vị hôn thê của người ta, người không được hỏi đến nữa.

Gã dừng lại một chút rồi nói :

- Ta nói thế là rõ ràng lắm rồi. Người có tránh đường hay không thì bảo?

Lăng Trung Ngọc hơi men lại bốc lên. Chàng lừ cặp mắt rồi đột nhiên bật lên tiếng cười quái gở quát hỏi :

- Cái miệng con chó kia! Mi lại muốn nếm mùi bùn tanh thú nữa chẳng?

Chu Thành Điều lùi lại ba bước. Nhưng gã vẫn ý có người hậu thuẫn cho mình, cả gan lớn tiếng :

- Người dám hỗn xược với ta ư?

Lăng Trung Ngọc cười ha hả nói :

- Được lắm! Bữa nay người lên núi Thanh Thành tế phần mộ Thúc Vi tiên tử, ta nể mặt không bắt người ăn bùn mà chỉ mời người uống rượu.

Chàng ngậm vận nội công há miệng thốc ra trăm cân rượu từ trong bụng phun ra như suối, tưới vào người Chu Thành Điều.

Chu Thành Điều vừa mở miệng toan thóa mạt đột nhiên rượu vọt tới vội ngậm lại nhưng tai mắt mũi đều bị rượu phun vào như tên bắn khiến cho mặt gã vừa nóng bừng vừa đau rát.

Lăng Trung Ngọc ngửa mặt lên trời cười rộ.

Chu Thành Điều bị sỉ nhục trước mặt người ngoài thì gã nhin làm sao nổi?

Soạt một tiếng! Gã rút kiếm ra khỏi vỏ vung lên. Một luồng kiếm hòa nhằm đâm vào ngực Lăng Trung Ngọc.

Ngụy Tô cũng bị rượu phun vào cả mặt mũi, song không đến nỗi tệ quá như Chu Thành Điều. Gã ngậm ngậm tức giận và đồng thời ra chiêu “Ứng Xuất Trường Không”.

Ngụy Tô đứng gần hơn nên gã phóng chiêu ra sau mà lại tới trước.

Lăng Trung Ngọc biết Thiên Sơn kiếm pháp của gã này đã vào hạng khá, nên chàng không dám khinh địch. Chàng vung thiết trượng lên vận dụng năm thành công lực để hất thanh trường kiếm của gã ra.

Tiện đà Lăng Trung Ngọc lia cây thiết trượng đi một vòng. Thanh Cương kiếm của Chu Thành Điều vừa đâm tới mắc ngay vào trong vòng trượng rồi bị xoắn lấy lập tức tuột khỏi tay bay đi.

Ngụy Tô vội sử dụng “Đại Tu Di kiếm thức” để chống đỡ cho Chu Thành Điều.

Đoạn gã nhảy vọt người lên đón lấy thanh trường kiếm từ trên không rớt xuống.

15. TỬ PHẬN MÌNH THƯƠNG NGƯỜI ĐỒNG BỆNH

Ngụy Tô tức quá thét lên be be rồi lớn tiếng quát :

- Lăng Trung Ngọc! Bữa nay mà ngươi không chết thì ta phải mất mạng.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Hai thằng lỏi chúng bây thì động đến chân lông ta làm sao được? Nhưng ta chưa muốn giết các ngươi đâu.

Chàng trở đông đánh tây, trở tây đánh bắc. Đầu trượng đều nhằm vào những yếu huyệt đối phương, nhưng chàng cố ý đâm không trúng chỉ bức bách hai gã phải chạy vòng tròn.

Tên đệ tử phái Thanh Thành là Lư Đạo Lân coi chừng hai gã Ngụy, Chu kém thế liền ôm chiếc đòn tỳ bà lên hấp tấp toan chạy lại trợ chiến.

Hắn thấy cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc vung vẩy như rồng thiêng uốn khúc mà đầu trượng lại trở vào những yếu huyệt bên địch thì làm gì mà không bỏ vĩa? Hắn nghĩ thầm :

- “Hai người này là đệ tử phái Thiên Sơn. Nếu để họ bị thương dưới cây trượng của Lăng Trung Ngọc thì phái Thanh Thành mình biết nói thế nào với phái Thiên Sơn? Kim Xà sứ giả đã nổi tiếng ác ôn trên chốn giang hồ mà bữa nay ta cùng đệ tử phái Thiên Sơn hiệp lực trừ ma, chắc bọn đồng đạo võ lâm không còn điều chi dị nghị”.

Lăng Trung Ngọc thấy Lư Đạo Lân tay ôm đòn tỳ bà gia nhập chiến cuộc, liền lớn tiếng quát :

- Câu chuyện bữa nay không liên quan gì đến phái Thanh Thành. Ông bạn nên rút lui cho mau!

Lư Đạo Lân đồng dạ đáp :

- Hai vị này đến tể mộ sư thúc tổ ta trên núi Thanh Thành, sao lại bảo là không liên quan? Lăng Trung Ngọc! Ngươi càn rỡ ở chỗ nào thì ta còn có thể bỏ mặc, nhưng ở dưới chân núi Thanh Thành này thì ta không can thiệp sao được?

Lăng Trung Ngọc cả cười nói :

- Hay lắm! Vậy ngươi can thiệp đi!

Chàng vung thiết trượng lên trở đầu trượng vào trước ngực Lư Đạo Lân.

Lư Đạo Lân không ngờ thủ pháp chàng mau lẹ đến thế! Trong lúc hoang mang, hấn vội uốn mình dùng thân pháp “Thiết Bản Kiêu” để né tránh.

Bỗng nghe đánh vào một tiếng, trượng phong lướt qua mặt Lư Đạo Lân.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Giải lắm! Trong đám đệ tử phái Thanh Thành ngươi đáng kể vào hạng khá. Có điều đối với chiêu này của ta ngươi không nên dùng thân pháp “Thiết Bản Kiêu”. Về thân pháp này tuy hạ bàn kiên cố nhưng chuyển động không tiện. Nếu giữa chừng ta biến chiêu chuyển đầu gây từ trên xuống cho nó quét vào đầu ngươi há chẳng vỡ tan ư?

Lăng Trung Ngọc vừa nói vừa chỉ trở tựa hồ sư phụ giáo huấn đệ tử. Nhưng tay chàng vẫn không rời lỏng chút nào.

Giữa lúc chàng cất tiếng nói năng, Ngụy Tô và Chu Thành Điều vẫn liên tiếp gặp những chiêu thức rất nguy hiểm.

Lư Đạo Lân thẹn quá mặt đỏ bừng lên. Hấn ấn tay vào cây đàn tỳ bà cho nó bật lên ba tiếng tình tang. Đồng thời ba mũi Thấu Cốt đỉnh đột nhiên bay ra.

Nguyên trong lòng cây đàn trống rỗng có giấu ám khí. Hấn mà nổi danh trên chốn giang hồ là nhờ ở cây đàn này.

Lư Đạo Lân đứng cách Lăng Trung Ngọc chỉ chừng hơn trượng. Ba mũi Thấu Cốt đỉnh bay thành hình chữ phẩm nhắm đâm vào mấy huyệt đạo Lăng Trung Ngọc. Hấn chắc mẩm thế nào cũng trúng đích.

Cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc đang đối phó với trường kiếm của hai gã Ngụy, Chu. Theo lẽ ra chàng khó bề tránh khỏi, không ngờ ba mũi Thấu Cốt đỉnh sắp đã trúng người Lăng Trung Ngọc thì đột nhiên nghe đánh “rẹt” một tiếng, ba mũi Thấu Cốt đỉnh đã rớt xuống đất.

Lăng Trung Ngọc cười rộ ba tiếng rồi nói :

- Ta khuyên ngươi đừng bắn ám khí nữa. Nếu ngươi không nghe ta hứng lên sẽ dùng ám khí để bồi tiếp để cho ngươi phải đau khổ.

Lư Đạo Lân nhớ tới bạn giang hồ thường nói Lăng Trung Ngọc miệng phun hồn nguyên chân khí, tay sử dụng Kim Xà độc trụ, ai đã trúng phải thì không thể cứu được nữa.

Hấn sợ toát mồ hôi nghĩ thầm :

- “Trước kia mình cứ tưởng họ bịa đặt cho câu chuyện có vẻ thần kỳ, bữa nay chính mình được mắt thấy mới tin là sự thực”.

Hấn bị Lăng Trung Ngọc hăm dọa quả nhiên không dám phóng ám khí nữa.

Hai bên qua lại thêm mấy chiêu bỗng Lăng Trung Ngọc lại nổi lên một tràng cười rộ nói :

- Phái Thanh Thành các ngươi thật không biết điều! Chưởng môn sư thư các ngươi chịu ơn ta đã không cảm tạ lại còn dùng ám khí đánh ta. Ta nể hương hồn Thúc Vi tiên tử đáng lý không tranh chấp với ngươi, nhưng bữa nay ta càng nghĩ càng tức. Được lắm! Ta hãy phạt nhẹ ngươi, đét vào đít một hồi.

Chàng nói xong vung tay lên cầm trượng nhằm đập xuống đầu Lư Đạo Lân.

Lư Đạo Lân bất buộc phải uốn lưng cong đi cúi đầu xuống.

Lăng Trung Ngọc bản tâm muốn gã phải làm như vậy.

Tiếp theo nghe đánh đét một tiếng. Cây thiết trượng của chàng đã vụt vào đít hấn một đòn khá nặng.

Lư Đạo Lân la lên một tiếng quái gở. Người hấn bị trúng trượng văng ra ngoài năm thước ngã lộn xuống đất.

Lâm Sinh thấy sư huynh bị hại nhục, liền nổi giận xông vào. Tay hắn cầm một cây ngọc tiêu, thi triển thủ pháp thượng thừa về môn điểm huyết. Gã gia nhập chiến cuộc, thực lực liền tăng lên khá nhiều.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Hay lắm! Ta đánh cho một tên đang thích đây. Còn một tên nữa sao không xông cả vào đi?

Gã đứng ngoài chưa từng xông vào tên gọi Khâu Nguyên Giáp là cao đồ của Bách Choát thượng nhân, giám tự chùa Thiếu Lâm.

Gã chỉ là người tân khách, không muốn đa sự. Huống chi thấy rõ bốn tên đệ tử phái Thanh Thành và phái Thiên Sơn đều không phải là đối thủ của Lăng Trung Ngọc.

Bây giờ Lăng Trung Ngọc chỉ mặt gọi tên ra khiêu chiến, dù hắn nhẫn nại đến đâu cũng không nhịn được nữa, liền lớn tiếng đáp :

- Lăng Trung Ngọc! Người đã ngông cuồng như vậy thì để ta cho người biết thủ đoạn của đệ tử phái Thiếu Lâm.

Gã không dùng binh khí, vọt người lên không rồi nhằm Lăng Trung Ngọc mà đánh một quyền.

Học nghệ phái Thiếu Lâm vẫn nổi tiếng về môn La Hán Ngũ Hành thần quyền. Quyền thuật này sáng lập ra từ đời Đạt Ma tổ sư. Hơn nghìn năm nay các bậc cao tăng truyền đời không ngớt nghiên cứu, canh cải. Quyền thức mãnh liệt phi thường không đâu bì kịp.

Khâu Nguyên Giáp là cao đồ của giám tự chùa Thiếu Lâm. Hắn vừa nhảy vọt lên thì quyền phong đã ào ào quạt vào mặt Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc tay trái đang co lại thành hình móc câu. Bỗng thấy luồng kinh phong xô tới, chàng thuận tay toan móc lấy, nhưng luồng lực đạo này đột nhiên ngừng lại. Chàng muốn mượn sức người đánh người mà không thành công.

Chàng còn bị biến chiêu của đối phương tập kích. Đầu quyền đột nhiên đánh tạt ngang.

Lăng Trung Ngọc liền thi triển một chiêu “Tề Mi Thoái”, bỗng nghe đánh “bốp” một tiếng, cổ tay Khâu Nguyên Giáp bị mũi giày nhọn của chàng đá trúng.

Khâu Nguyên Giáp bị đá trúng cổ tay nhưng bàn chân chàng cũng trúng quyền của gã. Cả hai người đều bị hất tung ra ngoài một trượng.

Bốn người kia tinh thần phấn khởi la lên :

- Khâu huynh đừng buông tha gã.

Năm người chia ra chiếm cứ năm phương vị là đông, tây, nam, bắc và trung ương bao vây Lăng Trung Ngọc vào giữa.

Lư Đạo Lân quát :

- Lăng Trung Ngọc! Bữa nay người đã biết là ở dưới chân núi Thanh Thành không thể động càn được. Sao người không bồi tội đi?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Được rồi! Người hãy coi đây! Ta đến hỏi tội với các người.

Chàng chưa dứt lời đã nhảy vọt đến trước mặt Lư Đạo Lân, la lên một tiếng, đột nhiên chàng dùng thế “Phụng Điểm Đầu” cho đầu thiết trượng nện xuống.

Lăng Trung Ngọc bật lên tiếng cười hích hích. Trán Lư Đạo Lân đã đụng phải một khối đá lớn sừng vù lên và tím bầm trông tựa hồ mới mọc thêm một cục thịt.

Lư Đạo Lân chảy nước mắt, vội vàng lạng tránh. Lăng Trung Ngọc cả cười hỏi :

- Ta tạ tội với người, sao người không nhận lễ của ta?

Chàng xoay mình, chìa tay trái ra. Năm ngón tay tựa hồ năm cây cương thảo đột nhiên chụp xuống cái vai mềm nhũn của Chu Thành Điều. Chàng quát hỏi :

- Tin tức Cảnh Quyên Quyên thế nào người có nói không?

Ngụy Tô vội lại cứu viện. Gã cầm cây kiếm thanh cương ra chiêu “Lý Quảng Xạ Hổ” đâm tới sau lưng Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Người cũng phải chịu phạt một chút mới được.

Chàng xoay tay lại, nhưng chưởng thế chập chờn không nhất định.

Ngụy Tô đâm kiếm vào khoảng không, gã né người đi để tránh mà vẫn trúng phải phát chưởng của chàng.

Lăng Trung Ngọc phóng phát chưởng này cốt để tát vào mặt gã kết quả lại đánh trúng xuống vai.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Thôi được! Người né tránh rất lẹ. Vả lại ta vì nể sư muội người hãy hoãn cái tát này lại.

Giữa lúc ấy Khâu Nguyên Giáp lại phóng long quyền đánh tới.

Lăng Trung Ngọc phóng tay ra chụp bắt được đầu quyền khiến cho bao nhiêu mãnh lực của gã đều tiêu tan.

May mà cây ngọc tiêu của Lâm Sinh đánh tới. Lăng Trung Ngọc liền nói năm ngón tay ra rồi đẩy gã một cái.

Khâu Nguyên Giáp loạng choạng chạy về phía trước mới đứng vững lại được. Bây giờ gã mới hiểu vừa rồi Lăng Trung Ngọc đối phó với mình chưa dùng đến bản lãnh toàn thân.

Lâm Sinh biết là lợi hại. Gã thấy ngọc tiêu không điểm trúng vội lùi lại nhưng dù gã lùi mau đến đâu cũng bị Lăng Trung Ngọc xoay tay lại móc rách áo gã.

Chỉ trong khoảnh khắc Lăng Trung Ngọc bị họ bao vây Ngụy Tô la lên :

- Chúng ta sóng vai mà tiến vào chứ đừng xa nhau.

Bọn họ liền đứng thẳng hàng thành thế trường xà, tập trung lực lượng của cả năm người lại để phòng ngự. Thực lực tăng lên rất nhiều.

Lăng Trung Ngọc tay mặt cầm thiết trượng chống với binh khí của bốn người.

Còn tay trái chống với song chưởng Khâu Nguyên Giáp.

Trong vòng một hai giờ hai bên vẫn giữ tình thế quân bình. Bọn năm người bày thành thế trận trường xà, tuy có lợi mà cũng có hại. Nó hay ở chỗ phòng vệ rất kiên cố, nhưng tấn công lại không được dễ dàng, vì chẳng ai dám rời xa đồng bạn để tiến lên, thì chẳng khác gì ở vào tình thế chờ đợi.

Lăng Trung Ngọc cười ha hả nói :

- Phải cẩn thận đề phòng phát trượng này!

Chàng thi triển công lực toàn thân. Cây thiết trượng lại trở đông đánh tây, trở nam đánh bắc ào ào như gió táp mưa sa coi rất rùng rợn.

Trận đánh ác liệt này khiến cho bọn năm người kia đều tán đờm kinh hồn.

Thực ra bọn họ liên thủ hiệp lực thì có thể cầm cự được với Lăng Trung Ngọc, nhưng từ ngày ra đời họ chưa gặp phải tay cường địch nào ghê gớm như chàng.

Hơn nữa oai danh Kim Xà sứ giả làm cho họ khiếp vía, dần dần không chống nổi và trận thế bắt đầu lung lay.

Trong bọn năm người Lâm Sinh ranh mãnh hơn hết vừa nhận định tình thế hiển nhiên thất bại gã lập tức tính bài rút lui.

Lâm Sinh liếc mắt nhìn ra để kiếm đường rút lui thì đột nhiên trông thấy một vị cô nương lưng đeo trường kiếm đứng dưới gốc cây lớn. Gã động tâm nghĩ thầm :

- “Ta đã nghe rõ sư huynh nói tới Thúy Vi tiên tử thu được một người đồ đệ làm truyền nhân. Hình thức thanh kiếm của cô này rất cổ quái, tựa hồ thanh Bích Ý kiếm mà lão nhân gia hồi sinh tiền thường dùng. Phải chăng cô là truyền nhân chính thống của Thúy Vi tiên tử?”

Gã đoán trúng rồi! Thiếu nữ này chính là Lãnh Sương Quân.

Nguyên Lãnh Sương Quân thấy Lăng Trung Ngọc sau khi rượu say chạy ra hành động nàng không yên dạ nên Lăng Trung Ngọc bảo nàng ngồi trong trà đình chờ đợi mà nàng cứ ra đây theo dõi. Câu chuyện cãi vả giữa Chu Thành Diệu và Lăng Trung Ngọc đều lọt vào tai Lãnh Sương Quân. Nàng nghĩ thầm :

- “Té ra câu chuyện khẩn yếu mà Lăng Trung Ngọc vừa nói đây là việc dò hỏi tin tức Cảnh Quyên Quyên. Tại sao y không nói chuyện với ta về cô này?”

Nàng nghĩ đi nghĩ lại rồi tự trách mình :

- “Lăng Trung Ngọc với ta là người thế nào? Việc riêng của y, y cần gì phải nói với ta? Bất quá y mới gặp ta có hai lần đã lấy gì làm thân thiết?”

Nhắc lại Lâm Sinh ngó thấy Lãnh Sương Quân ẩn dưới gốc cây lớn trên sườn núi và đoán nàng là đệ tử của Thúy Vi tiên tử.

Gã quyết định chủ ý rồi đang lúc kịch chiến đột nhiên phóng một hư chiêu đoạn nhảy ra khỏi vòng chiến.

Lăng Trung Ngọc cười ha hả nói :

- Vụ này không liên quan gì đến Thanh Thành các người. Người bỏ đi là sáng suốt đó!

Ngụy Tô cùng Chu Thành Diệu ngấm ngầm coi Lâm Sinh không đủ nghĩa khí. Còn Lư Đạo Lân chưa nhìn thấy Lãnh Sương Quân, gã sinh lòng nghi hoặc không hiểu tại sao lại bỏ cuộc?

Lăng Trung Ngọc bức bách mỗi lúc một gắt gao hơn, khiến cho trận thế đối phương càng lung lay.

Lãnh Sương Quân giữa lúc trong lòng rối loạn, chợt thấy một người chạy lại.

Nàng còn đang sửng sốt thì Lâm Sinh đã tới trước mặt.

Gã thở hồng hộc hỏi :

- Có phải Lãnh sư cô đây không? Tiểu đồ là đệ tử đời thứ hai phái Thanh Thành đứng vào hàng mười, tên gọi Lâm Sinh.

Lãnh Sương Quân nói :

- Té ra người là cao đồ của Lưu sư huynh.

Nàng toan cất tiếng gọi Lâm sư diệt thì chợt nhớ tới mình đã bị Chưởng môn sư thư đuổi ra khỏi môn trường. Nàng lại đau lòng thờ mặt, không gọi nữa, chỉ lạnh lùng đáp :

- Phải rồi! Ta là Lãnh Sương Quân.

Lâm Sinh rất lấy làm kỳ lớn tiếng hỏi :

- Sư cô! Sư cô có thấy không? Bọn người phái Thanh Thành chúng ta bị Lăng Trung Ngọc khinh khi mà lại bị gã đánh bại ngay chân núi Thanh Thành thì còn chỉ là thể diện bản phái.

Lãnh Sương Quân hàm hồ đáp :

- Ủ! Ta nhìn thấy rồi.

Lâm Sinh tưởng nàng chưa biết Lăng Trung Ngọc là ai liền giải thích :

- Trên chốn giang hồ có tên ma đầu mang biệt hiệu Kim Xà sứ giả, chính là gã đó! Gã muốn tranh đoạt vị hôn thê của một tên đồ đệ họ Ngụy ở phái Thiên Sơn. Gã dám cản đường không cho hắn lên núi Thanh

Thành. Vụ này chúng ta chẳng thể làm ngơ. Đáng giận Lăng Trung Ngọc đánh nhau với cả đệ tử phái Thanh Thành chúng ta, ai đã là đồng môn phải nên ra viện trợ. Xin sư cô tiến lại mau đi.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng kim thiết chấn động màng tai.

Lăng Trung Ngọc hất trượng lên làm cho hai thanh trường kiếm của hai gã Ngụy, Chu bắn lên trên không.

Lư Đạo Lân giật mình kinh hãi toan né tránh thì đã không kịp nữa.

Lăng Trung Ngọc cả cười nói :

- Cây tỳ bà của người đẹp gớm! Cho ta coi một chút.

Chàng vừa chụp một cái đã đoạt ngay được cây Thiết tỳ bà trong tay Lư Đạo Lân. Chàng cầm cây thiết trượng đập kêu choang rồi cười nói :

- Hay quá! Hay quá! Tiếng đàn nghe hay quá!

Đáng thương cho Lư Đạo Lân có món binh khí mà gã rất yêu quý nay bị Lăng Trung Ngọc đập cong đi như hình vành trăng đầu tháng.

Khâu Nguyên Giáp thấy tình thế nguy cấp vội chạy lại phóng cả song quyền đánh tới. Tả quyền ra chiêu “Thương Long Xuất Hải”, hữu quyền ra chiêu “Bảo Hồ Qui Sơn”. Toàn là những chiêu thức liều mạng.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Đánh nhau lâu quá chắc người mệt lắm rồi, người hãy nghỉ một lúc đã.

Khâu Nguyên Giáp cùng chàng liều mạng mà chàng vẫn trêu cợt, đồng thời dùng thủ pháp tuyệt diệu đột nhiên lạng tới bên Khâu Nguyên Giáp chụp vào nách gã.

Khâu Nguyên Giáp không có Ngụy Tô yểm hộ, dù bản lãnh gã cao cường cũng không tránh kịp cái chụp này. Gã nhột quá nhũn cả người ra, té lăn xuống đất rồi cứ cười rộ không ngớt.

Lăng Trung Ngọc đang đắc ý cười vang, muốn nắm lấy hai gã Ngụy, Chu để hạch hỏi, bỗng nghe Lãnh Sương Quân hét lên :

- Lăng đại ca, dừng tay!

Lăng Trung Ngọc còn chưa tỉnh rượu, chàng ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy Lãnh Sương Quân cùng Lâm Sinh hốt hoảng chạy tới.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Ô hay! Sao cô nương lại can thiệp vào việc của ta?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Đây là chân núi Thanh Thành, xin đại ca giữ thể diện cho một chút.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Mụ Thiết Diện lão quỷ tuyệt tình đến thế còn chưa đủ ư? Việc gì cô nương phải giữ thể diện cho mụ?

Lãnh Sương Quân trang nghiêm đáp :

- Dù tiểu muội không còn là đệ tử phái Thanh Thành, nhưng phần mộ ân sư táng ở trên núi Thanh Thành. Hai vị bằng hữu đây cũng lên núi Thanh Thành tế mộ ân sư. Đại ca muốn hỏi bọn họ điều chi hãy để rồi khỏi chân núi Thanh Thành sẽ tính.

Lâm Sinh nghe Lãnh Sương Quân nói nàng không còn là đệ tử phái Thanh Thành thì giật mình kinh hãi.

Lãnh Sương Quân quay lại bảo Lâm Sinh :

- Lăng đại ca đây vừa giúp Chuồng môn sư thư các người qua một cơn đại nạn trên núi Thanh Thành. Các người cứ lên hỏi Chuồng môn sư rõ.

Nàng thở dài nói tiếp :

- Ta khuyên các người không nên coi y là kẻ địch.

Đệ tử phái Thanh Thành ngơ ngác nhìn nhau.

Lư Đạo Lân hỏi :

- Sư cô đã phạm tội gì mà Chưởng môn đuổi ra khỏi môn trường?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Các người về hỏi Chưởng môn, ta cũng chẳng biết mình phạm tội gì.

Lăng Trung Ngọc quát lên :

- Ta nể mặt Lãnh cô nương để cho các người đi, các người còn hỏi gì lắm thế?

Chàng biết Lãnh Sương Quân rất đối thương tâm, nàng không muốn bọn kia nhắc tới chuyện đó.

Lư Đạo Lân bị Lăng Trung Ngọc quát mắng tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng không dám nói gì liền lượm cây Thiết tỳ bà lên rồi dông ngay. Bốn gã kia cũng đi luôn.

Bọn này đi rồi Lãnh Sương Quân cũng lẳng lặng bỏ Lăng Trung Ngọc ra đi.

Lăng Trung Ngọc rượt theo lớn tiếng hỏi :

- Ô hay! Cô nương làm sao thế?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Người đi đường người, ta đi đường ta, chẳng có chuyện chi nữa mà hỏi.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cô nương vừa bảo chưa nhất định đi đâu kia mà?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Bây giờ ta nhớ tới nghĩa phụ chết rồi mà chưa chôn cất. Ta muốn đến nhà nghĩa phụ xem sao. Xin tha thứ cho ta không thể cùng người ra biển mà cũng không thể theo người đi kiếm người được.

Lăng Trung Ngọc sững sờ tự hỏi :

- “Không hiểu tại sao đột nhiên cô lại lãnh đạm với ta?”

Lãnh Sương Quân đáp :

- Chúng ta chia đường từ đây. Người còn theo ta làm chi?

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Có phải vì câu chuyện vừa rồi mà cô nương giận ta?

Lãnh Sương Quân đỏ mặt lên đáp :

- Ta giận người làm chi? Ta mới quen biết người chưa bao lâu, xưa nay người đã giúp ta như vậy là ta cảm kích lắm rồi, khi nào còn buồn người nữa?

Vừa rồi Lăng Trung Ngọc làm khó dễ với bọn đệ tử Thanh Thành. Chàng ngờ Lãnh Sương Quân vì chuyện đó mà tức mình, nhưng Lãnh Sương Quân lại tưởng chàng bảo nàng buồn về chuyện Cảnh Quyên Quyên nên lộ vẻ bẽ bàng, không giữ được thái độ tự nhiên.

Lăng Trung Ngọc rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Tại sao tự nhiên nàng lại ra chiều tức giận mình?”

- Lãnh cô nương! Thân thể cùng lai lịch ta cô đã biết rồi, nhưng còn một việc cô chưa hiểu. Số là ta còn chịu người một món nợ chưa trả xong, nên ta vẫn khắc khoải trong lòng.

Lãnh Sương Quân muốn cùng chàng chia tay, nhưng nghe chàng nói vậy lại động tính hiếu kỳ, dừng biết lại hỏi :

- Đối với bất cứ chuyện gì người cũng chẳng để tâm, thế mà người lại ghi nhớ món nợ này thì hẳn là một món nợ không tầm thường. Vậy món nợ đó là món gì? Trái chủ là ai?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Trái chủ là một vị tiểu cô nương tên gọi Cảnh Quyên Quyên.

Lãnh Sương Quân trong lòng hồi hộp.

Lăng Trung Ngọc nói tiếp :

- Y cũng biết rõ thân thế và lai lịch của ta. Chắc y thương ta tấm thân cô độc mà coi ta như một vị đại ca...

Thế rồi chàng đem chuyện mình từ thuở nhỏ ở liền bên cạnh Cảnh Quyên Quyên, cho đến chuyện mình cô quạnh kể lại hết. Sau cùng là chuyện mới đây Cảnh Quyên Quyên đến Trung Nguyên để tìm kiếm chàng.

Lãnh Sương Quân cảm động vô cùng! Nàng rưng rưng nước mắt khen :

- Thật là một cô bé đáng yêu!

Bây giờ nàng mới hiểu rõ Lăng Trung Ngọc mang nhiều tình cảm.

Lăng Trung Ngọc đưa mắt nhìn Lãnh Sương Quân khẽ nói :

- Y coi ta như đại ca thì dĩ nhiên ta phải coi y là tiểu muội. Nhưng ta dường như số mạng đã định trước là con người phải phiêu bạt trên chốn giang hồ...

Nét mặt chàng lộ vẻ dăm chiêu nói tiếp :

- Y còn nhỏ tuổi lắm và lại không hiểu thấu tâm can ta. Mặt khác y thuộc danh môn chính phái, lại có song thân cưng chiều. Đáng lý đây là những ngày y được hưởng hạnh phúc yên tĩnh, chứ theo ta thì ăn nhăm gì. Cô đã hiểu chưa?

Lãnh Sương Quân hiểu tâm sự Lăng Trung Ngọc rồi liền đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi.

Đoạn nàng hỏi :

- Phải chăng vị tiểu cô nương đó hiện đang đi kiếm đại ca?

Lăng Trung Ngọc lẳng lặng gật đầu khẽ đáp :

- Phải rồi!

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Hừ! Vậy tại sao đại ca để y phải thương tâm?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Bây giờ y còn nhỏ tuổi, sau này y lớn lên sẽ rõ. Ta chỉ có thể là người anh tốt, chứ không thể là... không thể là...

Rồi chàng không nói nữa.

Lãnh Sương Quân biết Lăng Trung Ngọc muốn nói không thể là trượng phu, nàng không khỏi phì cười, nói :

- E rằng cái đó chưa chắc.

Lăng Trung Ngọc trịnh trọng đáp :

- Đúng thế rồi! Ta là người rất dễ kích động. Thế giới này đối với ta có lắm điều kỳ dị. Chính ta cũng muốn truy tầm một cái gì mới lạ. Vì thế mà có lúc cảm giác thấy mọi chuyện trên thế gian đều cách biệt với tâm hồn ta...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Chà! Đường như ta nói chuyện huyền bí quá. Cô nương có hiểu được không?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi. Có điều tiểu muội không phải là người dễ kích động. Nhưng hiện thời Lăng đại ca và tiểu muội cùng có tâm tình giống hệt.

Nàng có cảm tình giống hệt chàng là chuyện rất dễ hiểu vì nàng vừa bị hành hạ bởi những mối thương tâm trọng đại.

Lăng Trung Ngọc nắm chặt tay nàng nói :

- Cô nương so với ta còn dũng cảm hơn nhiều. Giả tỷ ta cũng gặp phải trường hợp như cô thì e rằng đến phát điên mất.

Lãnh Sương Quân rất lấy làm cảm động về những lời an ủi của Lăng Trung Ngọc. Thực ra lần này nàng đã bị đả kích trầm trọng. Sở dĩ nàng còn chịu đựng được dĩ nhiên là vì nàng đã được Thúy Vi tiên tử rèn đúc từ thuở nhỏ. Nhưng những lời cổ vũ của Lăng Trung Ngọc cũng khiến cho nàng tăng thêm dũng khí.

Lăng Trung Ngọc nắm chặt tay nàng, chàng cảm thấy một luồng hơi ấm áp từ lòng bàn tay nàng truyền vào đến tâm hồn chàng.

Lãnh Sương Quân khẽ nói :

- Lăng đại ca! Tiểu muội hiểu lòng đại ca rồi, nhưng đại ca không nên làm đau lòng một người thiếu nữ nhỏ tuổi.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Vì thế mấy năm nay ta lánh mặt y, mà bây giờ ta lại gấp rút muốn được gặp y. Cô nương hãy khoan tâm. Ta không làm cho y phải đau lòng đâu và suốt đời thương yêu bảo vệ y như một cô em gái. Y còn nhỏ tuổi lắm, ta cần cho y biết để y tìm hạnh phúc cuộc đời.

Lãnh Sương Quân ngấm ngấm thở dài bụng bảo dạ :

- “Người tự hiểu người lại hiểu được cả lòng Cảnh Quyên Quyên, nhưng người không hiểu được lòng người thiếu nữ đang để dạ thương ai thì tâm tình người đó thế nào?”

16. Thái Dương Công Chống Chọi Tu La Công

- “Khi con người đã mắc vào lưới tình thì biển khổ biến thành vui thú Địa ngục lại hóa Thiên đàng. Lăng Trung Ngọc bảo Cảnh Quyên Quyên đi tìm hạnh phúc liệu y tìm được chăng?”

Lăng Trung Ngọc chú ý nhìn nàng hỏi :

- Lãnh cô nương! Cô nương đang nghĩ gì vậy?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Chà! Tiểu muội nghĩ thương cho thiếu nữ kia... Bao giờ đại ca ra biển?

Lãnh Sương Quân nói hai câu chẳng ăn nhập gì với nhau. Lăng Trung Ngọc sửng sốt tự hỏi :

- “Chẳng lẽ nàng thay đổi chủ ý rồi chăng?”

Đoạn chàng đáp :

- Vào khoảng sau đây hai tháng.

Lãnh Sương Quân lại hỏi :

- Đại ca định ra biển ở bến nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta chuẩn bị từ một hải cảng dưới chân núi Lao Sơn ở Thành đảo để ra biển. Sao? Cô nương có muốn đi với ta không?

Lãnh Sương Quân lắc đầu mỉm cười nói :

- Không! Tiểu muội muốn giúp ca đi nghe ngóng tin tức Cảnh Quyên Quyên. Vạn nhất mà trong vòng hai tháng tiểu muội thăm dò được tin y lạc lõng nơi đâu sẽ đến chân núi Lao Sơn để gặp đại ca.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nhưng hy vọng này rất mong manh! Không chừng đại ca ra biển rồi trở về sẽ tính.

Dứt lời nàng khẽ rút tay khỏi bàn tay Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Trong thiên hạ chẳng có bữa tiệc nào không giải tán. Chúng ta hãy chia tay từ đây. Đại ca còn gì muốn nói không?

Lăng Trung Ngọc cảm thấy lòng nặng như đá đeo. Lãnh Sương Quân hỏi chàng còn điều gì muốn nói nữa không, chàng toan đáp, dù nói đến ba ngày ba đêm nữa cũng chưa hết chuyện mà không biết nói gì bây giờ.

Sự thực Lăng Trung Ngọc không thể cùng nàng ra biển được vì chàng đã ước hẹn với Giang Mỹ Linh. Nếu nàng bằng lòng đi thì càng khó cho chàng. Vì chàng đã hứa hẹn với cô gái họ Giang quyết không lộ chuyện với bất cứ một người nào khác.

Lăng Trung Ngọc nói là thiếu nợ Cảnh Quyên Quyên, đồng thời chàng cũng thiếu nợ Giang Mỹ Linh. Hai món này chỉ khác nhau ở chỗ Cảnh Quyên Quyên khao khát gặp mặt trái chủ mà Giang Mỹ Linh lại tìm hết cách né tránh, nhưng là một trái chủ không thể né tránh được.

Lăng Trung Ngọc thở dài đáp :

- Cô nương hãy bảo trọng! Người khác hiểu lầm, chẳng nên để tâm làm chi!

Lãnh Sương Quân nói :

- Hay lắm! Một lời nói của đại ca có giá trị hơn thiên ngôn vạn ngữ. Tiểu muội vĩnh viễn ghi nhớ vào lòng.

Hai người cảm thấy dùng dằng không nỡ rời nhau, nhưng rút cuộc cũng phải từ biệt.

Lãnh Sương Quân chia tay Lăng Trung Ngọc, trong lòng trăm mối tơ vò.

Nàng nghĩ tới thân thể mình thật có nhiều chỗ tương đồng với Lăng Trung Ngọc.

Trên đời chàng không có một người thân, còn nàng tuy có phụ thân, nhưng thà đừng có nữa còn hơn. Nàng là một đứa cô cút từ thuở nhỏ, song đến bây giờ nàng mới thực được nếm mùi cô độc.

Lãnh Sương Quân trong dạ bồi hồi, nàng đi một mạch mấy chục dặm đường, ngoài trông mặt trời đã lặn về tây. Ngày sắp tối rồi, vừa gặp phía trước có một tòa thị trấn nhỏ, nàng liền vào thị trấn tá túc.

Trong thị trấn này chỉ có một nhà khách sạn. Cả trong lẫn ngoài gồm hai dãy cộng năm sáu phòng, chia làm mặt hàng, phòng ăn, phòng khách.

Lãnh Sương Quân vào quán thấy bảy tám người khách đang ngồi ăn cơm trong sảnh đường. Bọn này thấy một thiếu nữ đi vào, mắt họ sáng rực cả lên.

Chủ quán là một lão già rất sợ chuyện rắc rối. Lão thấy Lãnh Sương Quân đi một mình lại lưng đeo trường kiếm thì trong lòng nghi ngại, ngập ngừng nói :

- Phòng ốc trong tiểu điểm... đều...

Lão muốn nói đều hết chỗ rồi, nhưng trước mặt bọn khách ngồi đó không tiện nói dối, liền đổi lại :

- Đều có người lấy rồi.

Tòa thị trấn nhỏ bé này không tiện đường quan đạo. Những khách sang tất không trú ngụ tại đây thì ai mà đặt tiền lấy phòng trước làm chi, nên nàng vừa nghe đã biết là lão nói dối.

Lãnh Sương Quân đoán biết ý chủ nhân, liền tủm tỉm cười nói :

- Khách trọ chưa chắc đêm nay đã tới đây. Vậy hãy để cho ta một gian.

Chủ quán vội đáp :

- Cái đó không được. Nếu khách đến thì tệ quán phải trả gấp đôi tiền đặt trước.

Lãnh Sương Quân cười hỏi :

- Ta trả gấp ba tiền phòng được không?

Nàng thò tay vào bọc mó ra một hột vàng to bằng hạt đậu nói :

- Chủ nhân cho ta một phòng. Lát nữa có ăn cơm sẽ tính thêm tiền.

Hạt vàng này nặng hơn một đồng cân, trị giá bằng bốn lạng bạc. Chủ quán là tay rất thành thạo về tiền bạc. Lão cầm lên nhắc nhắc cũng biết ngay là thứ vàng mười. Tuy lão nặng lòng ngờ vực nhưng cũng không chống nổi với lòng ham lợi, liền đổi thành bộ mặt tươi cười, niềm nở đáp :

- Được, được! Tại hạ đem vào phòng đã hứa cho Vương đại quan nhân để lại cho cô nương cũng được.

Trong tiểu thị trấn này ít khi có người rộng rãi như vậy, huống chi Lãnh Sương Quân là một thiếu nữ diêm dúa lại đi một mình thì ai mà không chú ý?

Bọn khách ngồi đó thì thảo bàn tán nhưng Lãnh Sương Quân cũng chẳng buồn để tâm.

Đột nhiên giữa những tiếng nghị luận lao xao, có người giở giọng giang hồ hỏi :

- Đại sư huynh! Đại sư huynh coi cô này ở phe phái nào?

Một người khác gạt đi :

- Đừng can thiệp đến chuyện đông dài nữa! Y có phải là người mà chúng ta muốn kiếm đâu?

Người nói trước lại lên tiếng :

- Trên chốn giang hồ phái nữ ít người hiểu võ công. Hoặc giả họ có liên quan với nhau cũng chưa biết chừng.

Đồng bạn gã khẽ “hừ” một tiếng, vì Lãnh Sương Quân đang ngoảnh đầu lại nhìn bọn họ.

Trong bọn này có hai người tướng mạo khá đặc biệt. Huyết Thái Dương nhô cao lên, còn một người mập thù lù, cặp mắt loang loáng. Ai vừa trông qua cũng biết ngay hai người này võ công không phải hạng kém cỏi.

Lãnh Sương Quân neho mắt nhìn hai người đó rồi theo chủ quán đến gian phòng phía sau.

Nàng vào phòng ngồi nghĩ kỹ lại thì cảm thấy cuộc đối thoại của hai người vừa rồi rất có vẻ khả nghi. Nàng nghĩ lui nghĩ tới mà không đoán được manh mối vụ này. Bỗng nàng bật cười tự nhủ :

- “Mình lo việc mình còn chưa xong, hơi đâu mà nghĩ chuyện giang hồ?”

Lãnh Sương Quân nghĩ lại chuyện mình trong lòng càng xao xuyến không yên, nàng tự hỏi :

- “Ta đã bị trục xuất khỏi phái Thanh Thành chẳng khác gì một đứa nhỏ cút không nhà. Từ nay biết đi đâu về đâu?”

Rồi nàng xoay chuyển ý nghĩ nhớ tới Lăng Trung Ngọc, tự hỏi :

- “Lăng Trung Ngọc chẳng cũng là người sớm lưu lạc giang hồ đấy ư? Quá khứ của chàng có khác chi mình?”

Nguyên ban ngày nàng vừa bị những chuyện đau đớn trọng đại kích thích, bây giờ nàng có tự cởi mở hay tự giải thích bằng cách nào thì ruột vẫn rối như mớ bông bong. Nàng nằm duỗi dài trên giường trần trọc mãi không sao ngủ được.

Giữa lúc canh khuya tịch mịch, bỗng có tiếng người nói chuyện lọt vào tai.

Chính là thanh âm hai người lúc trước.

Khu vực khách điểm này nhỏ hẹp, tuy Lãnh Sương Quân cách phòng họ ba bốn gian, nhưng tai nàng rất linh mẫn, nên cũng nghe hơi rõ được câu chuyện của họ.

Một người hỏi :

- Nghe nói hôm qua là ngày kỵ nhật năm đầu Thúy Vi tiên tử. Nhiều người vô lâm đến tế mộ không chừng thiếu nữ họ Cảnh kia cũng tới đó?

Thanh âm khác đáp lại :

- Nếu y đến Thanh Thành thì chúng mình đừng lên tới đó theo dõi, mà chỉ ở đây chờ đợi.

Người nói trước bật cười hỏi lại :

- Thúy Vi tiên tử chết rồi sao mình còn sợ phải Thanh Thành đến thế.

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần. Mấy câu “phải Thanh Thành”, “thiếu nữ họ Cảnh”... Không khỏi làm cho nàng đặc biệt chú ý nhưng thanh âm hai người kia càng về sau càng nhỏ bé lúc đó lắng nghe không còn được rõ.

Lãnh Sương Quân đánh bạo trở dậy lần mò đến dưới cửa sổ phòng hai người kia để nghe lén.

Bỗng người nói ầm ớ cất tiếng hỏi :

- Đại sư huynh! Nghe nói đại sư huynh đã gặp thiếu nữ họ Cảnh đó một lần phải không?

Người được kêu bằng đại sư huynh :

- Giữa lúc sư phụ bắt được thị, đêm hôm ấy ta cũng ở bên cạnh.

Gã sư đệ lại hỏi :

- Sư huynh đã thấy mặt thì nhất định nhận biết thị chứ?

Gã đại sư huynh cười đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Nếu không thì sao sư phụ lại phải ta dẫn người cùng đi một đường.

Gã sư đệ nói :

- Thiếu nữ ở gian phòng phía trước kia bắt quá vào khoảng hai mươi tuổi cũng lưng đeo bảo kiếm. Còn một điểm nữa là y lấy hạt vàng trả tiền phòng, xem chừng chưa hiểu thế sự, khác nào con cừu non mới ra đời. Cứ những hành tích này có nhiều chỗ tương đồng với cô gái họ Cảnh. Tiểu đệ chắc đến tám phần thị đúng là cô gái họ Cảnh.

Gã đại sư huynh nói :

- Ta coi rồi không phải đâu! Ắ này với cô gái họ Cảnh hoàn toàn không giống nhau.

Gã sư đệ vội hỏi :

- Dễ thường họ không biết cải dạng ư?

Gã đại sư huynh chặn lời :

- Nói bậy! Dù thị có thay đổi được bộ mặt nhưng tấm thân cao thấp thì biết cải sao được? Võ công cao thâm hay nông cạn cũng lộ ra hai mắt còn biến cải đẳng trời. Người không coi ra được, chứ ta nhận rõ lắm! Nói rút lại thiếu nữ trọ ở phòng phía trước kia nhất định không phải là cô gái họ Cảnh, người đừng gây chuyện thị phi.

Gã sư đệ hừ một tiếng rồi đáp :

- Dù tiểu đệ có gây chuyện thị phi thì sư huynh cũng chẳng nên gắt gỏng như vậy.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Trong bản môn có qui củ giới luật gì đâu mà bảo không cho đi chọc ghẹo đàn bà con gái?

Lãnh Sương Quân ngấm ngầm phẫn nộ, bụng bảo dạ :

- “Được lắm! Ta phải răn dạy gã cho biết tay”.

Bỗng nghe gã đại sư huynh nặng lời trách móc :

- Ta bảo ngươi thật là đui mắt. Thiếu nữ này võ công so với cô gái họ Cảnh thiệt ghê gớm hơn nhiều. Ta còn không dám chằng màng mà ngươi sinh sự rắc rối để thường y chịu thua người chẳng?

Lãnh Sương Quân ban đầu còn tưởng gã đại sư huynh đứng đắn hơn gã sư đệ, ngờ đâu cùng phường chó chết, lòng nằng phẫn nộ vô cùng.

Gã sư đệ câm miệng không nói gì nữa. Sau một lúc dường như gã tức quá không chịu được, lại lên tiếng :

- So với lần gây lộn cùng Lăng Trung Ngọc dường như chuyện này đại sư huynh càng nhát gan hơn. Dù Lăng Trung Ngọc bản lãnh có ghê gớm y đến đâu thì cũng ở trong tay sư phụ chúng ta. Sư phụ đã bảo gã không chết cũng thành tàn phế. Người thiên hạ sợ Kim Xà sứ giả Lăng Trung Ngọc. Lăng Trung Ngọc lại sợ sư phụ chúng ta. Còn đại sư huynh thì bất cứ ai cũng sợ hết.

Gã đại sư huynh tức mình nói :

- Người theo sư phụ học nghệ được mấy năm rồi mà sao chẳng biết trời cao đất dày là gì? Hiện nay trong thiên hạ còn có người võ công cao thâm hơn sư phụ chúng ta, tỷ như Lăng Trung Ngọc, ta không tin là gã đã biến thành tàn phế và đoán chắc cô gái họ Cảnh bị gã đưa đi rồi.

Gã sư đệ hỏi :

- Đại sư huynh không tin lời sư phụ ư? Có lý nào sư phụ đã nói còn không đúng sự thực?

Gã đại sư huynh đáp :

- Người không hiểu đó thôi. Chính ta đây đã thử qua võ công Lăng Trung Ngọc và bị trúng ám khí của gã, may là ám khí đó không có chất độc, song nghĩ tới là ta lại bỏ vía.

Gã sư đệ nói :

- Sư phụ mình trước đã là Tổng quản ở Đông xưởng. Lão nhân gia còn có bao nhiêu bằng hữu. Việc gì chúng ta phải sợ Lăng Trung Ngọc?

Lãnh Sương Quân càng nghe càng kinh hãi. Về sau nằng chấn động tâm thần vì tiếng nói chuyện chỉ vo ve như tiếng muỗi mà tai nằng chói lên như tiếng sấm sét. Nằng sợ quá ngẩn người ra.

Thiếu nữ phái Thiên Sơn này dĩ nhiên là Cảnh Quyên Quyên. Lăng Trung Ngọc đã đại náo chỗ người ta cầm tù Cảnh Quyên Quyên. Vậy người này là ai?

Người đó đã từng làm Tổng quản ở Đông xưởng, thì cô gái thông minh như Lãnh Sương Quân tất nhiên đoán được ngay, nhưng nằng không dám nghĩ tới. Thậm chí nằng không dám nói đến cái tên đó.

Lãnh Sương Quân sợ quá, vừa trở gót về phòng, chân bước phát ra tiếng động.

Ngay lúc ấy cửa sổ đột nhiên mở toang.

Lãnh Sương Quân cảm thấy một luồng gió lạnh căm căm đột nhiên xô tới.

Bất giác nằng la thất thanh :

- Tu La thần công!

Tu La thần công của Hạng Hồng tên gã sư huynh mới đến bậc thứ hai. Kể ra công lực Lãnh Sương Quân há sợ gì thần công này? Nhưng nó tổ giác bọn chúng là đệ tử của Bát Tỷ Thần Long Đào Vĩnh Trạch. Không phải nằng sợ hai gã này mà là sợ người cha ruột chưa từng thấy mặt bao giờ, chỉ nghe danh trên chôn giang hồ kêu là “Đại ma đầu” Đào Vĩnh Trạch.

Hai tiếng veo veo nổi lên. Đó là hai phát chưởng Tu La thần công phóng ra!

Lãnh Sương Quân định thần lại. Nàng buông tiếng cười lạt. Chẳng những nàng không né tránh mà còn lại tiến lại hứng lấy.

Hạng Hồng đã nhận ra công lực của Lãnh Sương Quân không phải tầm thường. Vì tất cả hai phát chưởng đó đã không đủ sức đả thương nàng, thế mà nàng cả gan dám tiến lên.

Hạng Hồng phóng chưởng đánh ra rồi mà Lãnh Sương Quân vẫn đứng lù lù trước mặt gã thì ra chưởng đánh vào quảng không.

Lãnh Sương Quân buông tiếng cười lạt, thi triển Cầm Nã thủ pháp nhanh như chớp chụp vào đầu vai gã.

Giả tử Lãnh Sương Quân bóp mạnh một cái thì rỏ xương tủy bà phải vỡ tan mà gã sẽ thành người tàn phế. Nhưng nàng tâm địa nhân từ không muốn hạ độc thủ mà chỉ muốn chế phục đặng bức bách gã xưng ra những tin tức có liên quan đến Cảnh Quyên Quyên.

Hạng Hồng là đệ tử của Đào Vĩnh Trạch thì võ công đâu phải hạng kém cỏi?

Gã vừa thấy tình trạng khác lạ liền dùng chiêu “Thoát Bào Giải Giáp” hạ thấp đầu vai xuống tránh khỏi bàn tay của đối phương.

Bỗng nghe đánh “roạt” một tiếng, vạt áo của Hạng Hồng bị rách một mảnh lớn.

Gã vội xoay người đi giờ tay lên một cái. Dù cho Lãnh Sương Quân né tránh mau đến đâu thì huyết Khúc Trì trên khuỷu tay nàng cũng bị điểm trúng. Lập tức nàng cảm thấy cánh tay tê chồn, toàn thân bắt giắc run lên.

Cổ Vi, tên gã sư đệ, chẳng biết nết gì, gã thấy Lãnh Sương Quân đã bị điểm huyết thì cho là dù nàng có công phu phong tỏa huyết đạo, song khí hàn độc Tu La thần công cũng đả thương nàng rồi. Gã cười rộ nói :

- Chúng ta không đi gây chuyện với cô mà cô lại gây chuyện với bọn ta! Cô đã tự dẫn thân đến thì ta cũng chẳng phải giữ lịch sự! Ha ha! Một cô gái xinh đẹp thế này mà đi tìm gì vậy?

Gã nhảy xổ lại toan đung vào người nàng. Ngờ đâu tiếng cười chưa dứt đã nghe đánh bốp một tiếng. Gã bị Lãnh Sương Quân đánh cho một phát tát tai.

Lãnh Sương Quân giận gã hỗn xược, cái tát nàng đánh khá mạnh làm cho mặt gã tối tăm, bốn cái răng của gã rơi.

Hạng Hồng vội lại cứu viện. Lãnh Sương Quân quát to :

- Người cũng ném một chưởng của ta đây!

Nàng sử Huyền Nữ chưởng pháp. Bóng chưởng lập lòe không rõ bay về phương nào.

Hạng Hồng thấy bốn mặt tám phương đều có chưởng phong cùng bóng người. Gã trở hết bản lãnh toàn thân mà vẫn bị Lãnh Sương Quân bức bách phải lui dần.

Hạng Hồng kinh hãi vô cùng tự hỏi :

- “Sao con nha đầu này lại không sợ khí âm hàn Tu La thần công của ta?”

Nguyên Thúc Vi tiên tử hồi sinh tiền đã nghĩ tới sau khi bà chết rồi trong bản môn không còn ai chế phục được Đào Vĩnh Trạch, nên bà phí mười năm công phu nghiên cứu tuyệt kỹ Thiếu Dương huyền công của phái Nga My đã thất truyền từ lâu. Tuy công phu này không thể phá giải Tu La thần công. Chỉ cần ba tay hảo thủ luyện môn Thiếu Dương huyền công rồi liên thủ hiệp lực là có thể chế phục được Đào Vĩnh Trạch. Ba di mệnh cho Lãnh Sương Quân đưa bí lục về Thiếu Dương huyền công tặng lại Thiết Diện bà bà. Nhưng lần này Lãnh Sương Quân lên tể mộ trên núi Thanh Thành liền bị Thiết Diện bà bà đuổi ra khỏi môn trường, nên nàng chưa có cách nào giao lại cho Thiết Diện bà bà.

Thúc Vi tiên tử hồi sinh tiền không bảo Lãnh Sương Quân luyện môn Thiếu Dương huyền công mà cũng không cảm đoán.

Lãnh Sương Quân không biết chỗ dụng ý của Thúy Vi tiên tử là sao, khi bà chết rồi, nàng có thể đem ra mà luyện.

Lãnh Sương Quân luyện công phu này chưa tới một năm, nếu đem ra để đối phó với Bát Tý Thần Long Đào Vĩnh Trạch thì hãy còn kém xa lắm. Nhưng Hạng Hồng mới luyện Tu La thần công đến bậc thứ hai thì làm gì đủ để đả thương nàng?

Hai người giao thủ trong vòng hai mươi chiêu, bỗng nghe đánh “bình” một tiếng, đầu vai Hạng Hồng bị trúng chưởng của nàng.

Lúc này khách trọ trong quán đều giật mình tỉnh giấc, nhưng không một ai dám ló ra. Lão chủ quán ẩn trong phòng cất giọng run run la lên :

- Các vị khách quan muốn đánh nhau thì xin mời ra ngoài. Trọ điểm ít vốn liếng mà bị đổ vỡ đồ đạc thì không sấm lại được.

Lão nói xong, bỗng nghe loảng choảng một hồi, Hạng Hồng chụp lấy cái bàn vuông nhằm Lãnh Sương Quân liệng tới.

Cổ Vi cũng bắt chước sư huynh chụp lấy kỷ trà, ghế ngồi mà ném Lãnh Sương Quân.

Khách sạn chật hẹp nếu Lãnh Sương Quân dùng chưởng lực thì đập vỡ tan bàn ghế ngay, nhưng nàng không muốn phá hoại đồ đạc trong quán, nên hề thấy cái gì liệng tới nàng cũng né tránh.

Hạng Hồng cùng Cổ Vi nhân cơ hội này nhảy qua bức tường thấp ở viện sau rồi lớn tiếng thóa mạ :

- Con dã nha đầu chó chết kia! Có giỏi thì ra đây!

Trong khoảng thời gian chốc lát này, Lãnh Sương Quân xoay chuyển ý nghĩ và đã biết hai gã này là ai rồi.

Dù trong thâm tâm nàng không muốn thừa nhận Đào Vĩnh Trạch là phụ thân, nhưng nàng chẳng thể làm theo lời Lăng Trung Ngọc là coi y như người dưng chẳng có liên quan gì với mình. Nàng chỉ mong suốt đời không phải gặp mặt Đào Vĩnh Trạch và khỏi phải tiếp xúc với hay bất cứ vì việc gì. Nàng đã hẹn lời với Lăng Trung Ngọc đi tìm tin tức Cảnh Quyên Quyên. Trong thâm tâm nàng cũng muốn gặp phụ thân để khuyên y cải tà quy chính. Vì thế mà chàng ngăn ngừa một lúc rồi chân lại rượt theo.

Khinh công nàng so với hai gã kia còn mau lẹ hơn nhiều. Nàng đuổi một lúc gần kịp bỗng nghe đánh véo một tiếng. Hạng Hồng phóng một mũi Xà Diệp tiễn.

Những tia lửa xanh lè vọt lên tựa hỏa pháo bùng vào buổi đầu xuân.

Lãnh Sương Quân dừng bước lại một chút, nàng thấy Hạng Hồng phóng tín hiệu lên để gọi đồng môn đã có ý muốn trở về không rượt theo nữa.

Hạng Hồng cười lạt hỏi :

- Con dã nha đầu kia! Người không dám rượt theo nữa ư?

Gã vừa quay đầu lại, chợt thấy một mũi tên bắn tới. Tên đi tới đâu một luồng gió hôi tanh lan ra đến đó. Hiển nhiên là một thứ ám khí có chất độc.

Lãnh Sương Quân né tránh mũi tên này rồi, lửa giận bốc lên bùng bùng lại cất bước rượt theo.

Hạng Hồng bị nàng đuổi gấp quá liền phát huy Tu La thần công để ngăn chặn rồi lại chạy đi.

Một bên chạy một bên đuổi trong vòng nửa giờ thì đến chân một trái núi nhỏ.

Hạng Hồng thỉnh thoảng lại phóng ra một mũi xà diệp tiễn làm cho Lãnh Sương Quân tức không chịu được. Nàng tự nhủ :

- “Mình không hạ độc thủ thì gã còn làm mất thì giờ. lát nữa bọn đồng môn kéo đến mình có muốn bắt cũng không phải chuyện dễ dàng”.

Nàng không chờ đuổi tới sau lưng Hạng Hồng. Còn cách khoảng chừng hơn trượng, đột nhiên điểm đầu ngón chân xuống nhảy vọt lên không, tay mặt nàng hơi trường kiếm chênh chếch xuống. Tay trái nàng phát huy chưởng lực Tiểu Thiên Tinh đánh vào huyết Đại Truy bên cổ gã.

Khinh công Lãnh Sương Quân thật là trác tuyệt. Đột nhiên nàng từ trên không nhảy xuống như chim ưng chộp thỏ, khiến cho Hạng Hồng chân tay luống cuống.

Lúc này mà Hạng Hồng vận Tu La thần công phóng chưởng về phía sau thì chẳng những không đả thương được đối phương mà Lãnh Sương Quân từ trên cao chém xuống tất gã bị chặt đứt cánh tay.

Giữa lúc Lãnh Sương Quân phóng chưởng đánh trúng Hạng Hồng thì đột nhiên một luồng kinh phong xô tới khí lạnh thấu xương.

Lãnh Sương Quân còn đang lơ lửng trên không xoay mình một cái nhảy ra xa ngoài ba trượng. Nàng định thần nhìn lại thì thấy một lão già râu dài không biết đến từ lúc nào để cứu ứng Hạng Hồng.

Lão già ngó Lãnh Sương Quân bằng cặp mắt sắc bén trầm giọng hỏi :

- Sư phụ ngươi là ai? Tại sao lại hạ độc thủ toan giết sư diệt ta?

Lão này chính là sư đệ Đào Vinh Trạch tên gọi Dương Xích Phù.

Lãnh Sương Quân đáp :

- Gã vận Tu La thần công định hại tiểu nữ trước, sao lão còn trách tiểu nữ vô tình? Huống chi thực tình tiểu nữ không muốn giết gã.

Dương Xích Phù thấy Lãnh Sương Quân khám phá ra Tu La thần công thì không khỏi giật mình kinh hãi. Lão đưa mắt nhìn Lãnh Sương Quân rồi lạnh lùng hỏi :

- Ngươi có bị thương đâu mà toan giết gã? Ngươi hạ độc thủ như vậy mà còn dám bảo không muốn giết gã ư?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Tiểu nữ chỉ muốn bắt gã để tra hỏi một việc.

Dương Xích Phù hỏi lại :

- Ngươi muốn hỏi việc gì?

Cổ Vi đứng bên nói xen vào :

- Y đã biết điều bí mật của chúng ta. Sư thúc đứng để y tẩu thoát.

Dương Xích Phù quát lên :

- Có phải ngươi muốn đến hỏi tin tức tên đệ tử phái Thiên Sơn?

Lãnh Sương Quân xem chừng khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu liền đồng dục đáp :

- Đúng thế! Y có thù oán gì với các vị mà sao các vị thiện tiện bắt y cầm tù?

Dương Xích Phù cười lạt đáp :

- Cảnh Quyên Quyên đã chạy mất rồi. Bây giờ ngươi phải bỏ xung vào chỗ khuyết đó. Được lắm! Ngươi đã muốn biết tin tức thì đến hỏi sư huynh ta.

Lãnh Sương Quân biến sắc. Nàng chưa nhúc nhích thì Dương Xích Phù đã giang hai tay ra nhảy xổ lại. Lão thấy Lãnh Sương Quân chống được Tu La thần công, tức là khắc tinh của bản môn. Dù nàng không biết tin tức Cảnh Quyên Quyên bị cầm tù thì lão cũng chẳng thể tha nàng được.

Công phu Dương Xích Phù rất cao thâm. Lão đã luyện đến bậc thứ năm môn Tu La thần công, so với Hạng Hồng thật khác nhau một trời một vực.

Bỗng nghe đánh rắc một tiếng, một cây tùng to bằng nắm tay bị gãy.

Nguyên Lãnh Sương Quân né tránh rất mau. Nàng quanh đến phía sau cây tùng.

Dương Xích Phù bước vội lại ngăn chặn đường rút lui của Lãnh Sương Quân không để nàng trốn vào trong rừng. Tiếp theo lão phóng song chưởng ra.

Chưởng phong rít lên âm âm trong phạm vi mấy trượng. Cành gãy lá rụng, đá chạy cát bay!

Lãnh Sương Quân không chống nổi, nàng bị Dương Xích Phù đuổi gấp. Lão lớn tiếng quát :

- Chạy đi đâu!

Lão lại phóng song chưởng ra, theo thế liên hoàn đánh vào hai bên tả hữu.

Lãnh Sương Quân nín thở. Người nàng bỗng vọt lên không.

17. Gặp Phụ Thân Đau Lòng Thiếu Nữ

Kiểm quang vọt ra dàn dụ.

Dương Xích Phù la lên một tiếng “úi chà” rồi lại ba bước, quát lên :

- Té ra ngươi là đồ đệ của Thúc Vi tiên tử phái Thanh Thành.

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Lão đã biết oai danh sư phụ ta sao còn dám hoành hành tại khu phụ cận phái Thanh Thành?

Dương Xích Phù cười lạt hỏi :

- Nếu sư phụ ngươi còn sống ở đời, hoặc giả ta mới úy kỵ một vài phần. Nay y đã chết rồi mà ngươi dám đem phái Thanh Thành ra để hăm dọa ta ư?

Trước đây hai mươi năm đã có thù với phái Thanh Thành, Dương Xích Phù biết Lãnh Sương Quân là đồ đệ Thúc Vi tiên tử dĩ nhiên lão chẳng để nàng trốn thoát. Lão liền phóng chưởng đánh ra liên tiếp, đồng thời tăng cường dần dần uy lực Tu La thần công.

Lãnh Sương Quân tuy đã luyện Thiếu Dương huyền công nhưng công lực nàng hãy còn nông cạn. Sau khi tỷ đấu mấy chục chiêu nàng cảm thấy tức ngực, hô hấp khó khăn. Có điều kiếm pháp của nàng vẫn không hề rối loạn.

Dương Xích Phù không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ :

- “Chẳng lẽ Thúc Vi tiên tử đã lưu lại cho ả này công phu gì đặc biệt? Thị còn nhỏ tuổi mà đã chống chọi được với Tu La thần công của ta. Sau ba mươi chiêu qua lại, thị chưa ra chiêu thất bại là nghĩa làm sao?”

Cổ Vi đứng bên la lên :

- Sư thúc đánh mạnh vào, đừng để con nha đầu này tẩu thoát. Sư phụ tiểu diệt sắp đến rồi đó.

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần tự hỏi :

- “Đào Vinh Trạch sắp tới, ta biết làm thế nào?”

Dương Xích Phù tuy công lực cao cường, nhưng Lãnh Sương Quân nhờ có khinh công tuyệt diệu, kiếm pháp thần kỳ, ít ra nàng còn có thể chống được vài ba trăm chiêu. Nhưng nàng nghĩ tới y là cha ruột mình thì trong lòng không khỏi quặn đau. Nàng sợ y tới nơi, đâm ra tâm thần rối loạn, chí phấn đấu giảm đi rất nhiều và chỉ mong có cơ hội thoát thân.

Những tay cao thủ tỷ đấu chỉ phân tâm một chút là lâm vào tình trạng kém thế. Lãnh Sương Quân càng muốn trốn tránh lại càng không thoát.

Lúc này Dương Xích Phù đã huy động Tu La thần công đến độ chói, uy hiếp Lãnh Sương Quân cả bốn mặt không còn đường rút lui. Chưởng phong của lão tựa hồ một vòng đai sắt lớn thu hẹp dần vào.

Đang lúc kịch chiến đột nhiên Dương Xích Phù quát lên một tiếng thực to, phóng chưởng lực uy mãnh đường lay non dốc biển.

Lãnh Sương Quân bỗng thét lên một tiếng, ngã sóng sượt xuống đất, ngất đi không biết gì nữa.

Không hiểu nàng ngất đi đã bao lâu. Đến khi tỉnh lại giương mắt lên nhìn thấy mình đang nằm trên giường đá trong một căn thạch thất. Hai gã Hạng Hồng, Cổ Vi đứng ngoài giữ cửa. Lãnh Sương Quân gắng gượng ngồi dậy nhưng chân tay mềm nhũn không cất nhắc lên được.

Hạng Hồng cười lạt hỏi :

- Ở đây mà ngươi còn định chạy trốn ư?

Giữa lúc ấy bỗng có tiếng ho nhát gừng đi tới cửa phòng.

Cổ Vi la lên :

- Hay lắm! Sư phụ đã tới kia!

Lãnh Sương Quân tưởng chừng sét đánh bên tai. Trong lúc bàng hoàng, nàng chỉ nhìn thấy lơ mờ một lão già thân thể cao lớn, mặt đỏ, lưng hơi gù, đang tiến lại.

Hạng Hồng thông tay hỏi :

- Thưa sư phụ! Sư phụ mạnh giỏi rồi ạ?

Đào Vĩnh Trạch háng dặng một tiếng đáp :

- Kim Xà trùng đã thương ai thì được chứ làm gì nổi ta. Con nhỏ họ Cảnh ngươi đã được tin tức lạc lõng ở đâu chưa?

Lão hỏi luôn một hồi rồi ho quằng quằng. Hiển nhiên thương thế của lão chưa hoàn toàn bình phục.

Hạng Hồng đáp :

- Đệ tử chưa tìm ra được Cảnh Quyên Quyên lạc lõng nơi đâu nhưng đáng mừng là đã bắt được một con nhỏ khác. Thị đủ công lực chống đỡ Tu La thần công. Nếu không có sư thúc tới kịp thời thì đồ nhi tất bị thương về tay thị.

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng nói :

- Thật là đồ vô dụng! Đã không chống nổi một con tiểu nha đầu mà còn dám vác mặt về đây gặp ta ư?

Tuy miệng lão nói vậy, nhưng trong lòng không khỏi khiếp sợ nghĩ thầm :

- “Hồng nhi mới luyện Tu La thần công tới bậc thứ hai bị thua với thị thì chưa đáng kể, nhưng Dương sư đệ đã luyện tới bậc thứ năm mà còn không chế phục được thị một cách mau lẹ, lại không làm cho thị bị nội thương mới thật là kỳ!”

Đào Vĩnh Trạch hít một hơi khí lạnh nghĩ thầm :

- “Bây giờ thị còn nhỏ tuổi đã chống cự được Tu La thần công đến bậc thứ năm thì công lực thị sau này cao thâm hơn, còn ai làm gì được”.

Lão giương mắt lên nhìn Lãnh Sương Quân rồi cất giọng nghiêm khắc hỏi :

- Tiểu nha đầu kia! Ngươi đánh đuổi đồ đệ ta phải chăng là người?

Lãnh Sương Quân sắc mặt xám ngắt, ngậm miệng không trả lời.

Đào Vĩnh Trạch lại hừ một tiếng nói tiếp :

- Dù ngươi là đồ nhi của Thúy Vi tiên tử mà chẳng gan dạ chút nào. Ta chỉ cần ngươi nói sự thực là không giết ngươi, thì ngươi còn sợ gì?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Lão tuy bản lĩnh hơn đời mà trước nay chưa làm được một việc gì hay. Lão... lão...

Đào Vĩnh Trạch ngẩng mặt lên trời cười rộ một hồi rồi nói :

- Sao người không nói huych toẹt ta là một đại ma đầu làm toàn điều ác có hay hơn không? Việc gì phải quanh co đầu lưỡi?

Lãnh Sương Quân lòng đau như cắt, lại hỏi :

- Lão đã biết mình làm điều tàn ác mà không sợ cơ báo ứng về mai hậu ư? Ta... ta... chỉ sợ lão đi đến kết quả không hay!

Đào Vĩnh Trạch càng cười lớn hơn nói :

- Bình sinh ta chưa tin rằng có sự báo oán chi hết. Người bắt tất phải lo dùm ta...

Lão nói câu này ra khỏi miệng đột nhiên cảm thấy có điều kỳ quái khác thường. Vì suốt đời lão chưa thấy một ai đối với lão có khẩu khí như vậy. Hiển nhiên lão là thù nghịch mà sao thiếu nữ này tựa hồ có vẻ rất tha thiết với lão.

Đào Vĩnh Trạch ngó lui ngó tới Lãnh Sương Quân từ đầu xuống đến gót chân rồi tiếp :

- Tiểu cô nương! Ta thấy người có điều rất lạ! Chà! Người lo cho ta kết quả không tốt ư? Vậy ta nói cho cô hay hiện giờ võ công ta ở trong võ lâm đại khái chỉ còn ba người là thắng được ta. Nhưng mai đây ta luyện thần công này đến bậc thứ chín thì bầu trời tuy rộng lớn mà không còn một ai là đối thủ của ta nữa.

Rồi lão vừa cười vừa nói :

- Người thử nghĩ coi ta còn sợ gì nữa? Và khi nào đi tới kết quả không tốt được?

Lãnh Sương Quân nói :

- Lão tưởng ý vào võ công là mặc sức hoành hành được hay sao? Lão không nghe chuyện cổ thường nói ai làm nhiều điều bất nghĩa tức là tự đi vào chỗ chết ư? Huống chi thiên hạ bao la biết đâu chẳng có môn công phu khắc chế được Tu La thần công?

Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi tiếp :

- Ai thì ta không biết, ngay gia sư cũng đã lưu lại biện pháp để kiềm chế lão rồi đó!

Đào Vĩnh Trạch cười lạt nói :

- Ta ẩn cư ở núi Thái Hà đã dư ba mươi năm không bước chân vào đất Tứ Xuyên. Thế mà mù lại ngấm ngầm tính kế hại ta.

Đoạn lão cất cao giọng :

- Thúy Vi tiên tử ơi? Mụ coi ta thường quá! Hồi sinh tiền mụ không tìm đến ta động thủ, sau khi chết rồi lại bảo con nha đầu tóc vàng đến đối chọi với ta thì động đến một mảy lông của ta cũng khó.

Lãnh Sương Quân lạnh lùng đáp :

- Hiện giờ ta chưa phải là đối thủ của lão, nhưng khi sư phụ ta đã lưu lại những công phu để khắc chế lão. Chỉ trong vòng năm năm là có người luyện được tìm đến lão đó. Nếu lão bắt đầu từ nay cải các tông thiện thì trong vòng năm năm đã súc tích được một ít công đức. Hoặc giả khi ấy kẻ thù sẽ khoan thứ cho.

Đào Vĩnh Trạch cười hô hô nói :

- Mấy chục năm nay chỉ có người cần ta khoan dung chứ ta chưa từng uốn gối với ai. Ngay đến sư phụ người hồi sinh tiền còn chưa dám kiêu ta thì sau khi mụ chết rồi ta còn tin mụ để lại công phu lợi hại thế nào được?

Đoạn lão ngưng tiếng cười :

- Người đã bảo công phu đó lợi hại ghê gớm vậy thử đọc khẩu quyết cho ta nghe nào?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Lão đã không sợ thì còn bảo ta đọc làm chi?

Đào Vĩnh Trạch đỏ mặt lên hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Con tiểu nha đầu này thật không biết trời cao đất dày. Có phải ta sợ cái đó mà bảo người đọc đâu. Ta muốn vạch rõ những chỗ hoang đường của sự phụ người để con ếch nằm đây giếng mở rộng tầm mắt, đồng thời cho người hay Tu La thần công ghê gớm đến trình độ sự phụ người chưa tưởng tượng được.

Lãnh Sương Quân cũng cười lạt nói :

- Ta lại cho là lão như ếch nằm đáy giếng. Võ công của gia sư đâu có phải chuyện lão tưởng tượng được. Chẳng lẽ ta còn không hiểu tâm ý lão ư?

Đào Vĩnh Trạch biến sắc hỏi :

- Ta có ý gì?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Thực tình lão sợ sự phụ ta và sợ cả con người có thể khắc chế được Tu La thần công. Vì thế mà lão muốn nói khích cho ta tiết lộ bí quyết công phu đó để lão tính bề phòng bị.

Đào Vĩnh Trạch bị nàng nói huých toẹt ẩn ý của mình, bất giác cười lạt nói :

- Hiện giờ người ở trong bàn tay ta mà dám lớn mật buông lời bất kính ư? Người tưởng ta sợ phái Thanh Thành nhà người mà không dám xử trí tàn nhẫn với người chăng?

Đoạn lão hạ thấp giọng xuống giọng :

- Người mau đọc khẩu quyết đi! Hoặc giả ta có thể khoan hồng cho được phần nào.

Lãnh Sương Quân đáp bằng một giọng kiên quyết :

- Dù lão chờ cả ngàn năm ta cũng không đọc cho mà nghe đâu.

Đào Vĩnh Trạch tức giận vô cùng quát hỏi :

- Người có muốn sống không?

Lãnh Sương Quân bỗng ngẩng đầu lên đáp :

- Ta đã biết lão là một ma vương giết người không chớp mắt. Ta căm hận lão chỉ vì bao nhiêu người đã chết về tay lão. Còn chính ta có bị lão hạ sát thì lại rất cam tâm.

Mấy câu này nàng nói với cả một sự thật phát ra từ đáy lòng, vì nàng nghĩ rằng :

- Lão sinh ta rồi lão lại giết ta, tức là đã giải thoát mối tình cha con. Ta không muốn có lão làm phụ thân mà cũng không muốn cho lão biết mình là con gái lão.

Lãnh Sương Quân rất trấn tĩnh tâm thần để chính phụ thân xử tử.

Nhưng nàng nói mấy câu này đã làm cho Đào Vĩnh Trạch rất đổi ngạc nhiên.

Trong lòng lão nảy ra một mối cảm giác quái lạ. Lão chú ý nhìn Lãnh Sương Quân chợt nhớ ra nàng phải là một cô gái đã từng quen biết lão. Nhất là nàng đã tỏ ra quan tâm cùng phần hận lão thì có khi nàng còn là người thân thuộc. Lão la thầm :

- “Chao ôi! Thị là ai?”

Cổ Vi lúc giao thủ cùng Lãnh Sương Quân ở trong khách điểm đã bị nàng đánh cho một bạt tai, gã căm hận vô cùng, liền nhân cơ hội này nói xen vào :

- Sự phụ! Hạng tiện nhân này không kháo không xưng. Nếu đem thị ra xử tử chẳng hóa ra tiện nghi cho thị lắm ư? Đồ nhĩ...

Gã chưa dứt lời thì Đào Vĩnh Trạch đã trợn mắt quát lớn :

- Ai mượn người đa sự. Cút mau đi!

Cổ Vi vỗ lưng cho ngựa lùi lại. Gã phải một vỏ day, dạ luôn mấy tiếng rồi rút lui. Gã rất lấy làm kỳ tự nghĩ :

- “Con nha đầu này bướng bỉnh với sư phụ như vậy thế mà lão gia tựa hồ có vẻ thương tiếc thị. Thật khó mà đoán được vụ này”.

Gã suy đi nghĩ lại, thủy chung vẫn không thể nào hiểu được lòng dạ sư phụ.

Đào Vĩnh Trạch chú ý nhìn thẳng vào mặt Lãnh Sương Quân, chợt nhớ tới vợ con mình, bất giác lão lẩm bẩm :

- Phải rồi! Phải rồi! Đúng là nét mặt cùng tính tình giống mẫu thân y. Chắc tiên mẫu y có tệ tình gì nên y mới ân hận cả ta thế này.

Mắt lão lấp loáng, trong bụng nghĩ thầm :

- “Hừ! Mụ chết đã hai chục năm ta hầu quên hết rồi. Không ngờ bữa nay con nhỏ này giống hệt”.

Đào Vĩnh Trạch suốt đời chưa biết sợ cái gì. Vậy mà hiện giờ lão run lên.

Lão cố ý né tránh luồng nhìn quang của Lãnh Sương Quân quay đi hỏi :

- Người... người là ai?

Lãnh Sương Quân hững hờ đáp :

- Cái đó tưởng lão đã biết rồi. Ta là đồ đệ của Thúc Vi tiên tử.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Ta muốn hỏi họ tên người.

Lãnh Sương Quân trong lòng đau đớn, nàng phải cố gắng lắm mới nén được nỗi chua xót, khẽ đáp :

- Ta tên gọi Lãnh Sương Quân.

Đào Vĩnh Trạch lại hỏi :

- Phụ thân người là ai?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Phụ thân ta là...

Đào Vĩnh Trạch thúc giục :

- Là ai? Nói mau!

Lãnh Sương Quân ấp úng :

- Là... Động Đình Vương Lãnh Bồi Thiên.

Đào Vĩnh Trạch như cất được gánh nặng, thở phào một cái hỏi :

- Té ra người là con gái Lãnh Bồi Thiên. Ô hay! Tại sao người sa lệ? Người...

Lãnh Sương Quân không nhin được nữa nghẹn ngào đáp :

- Ta nhớ tới phụ thân. Người... người chết rồi! Người có biết đâu ngày nay ta phải chịu khổ sở.

Đúng thế! Trong thâm tâm nàng coi người cha ruột như đã chết rồi.

Đào Vĩnh Trạch chau mày dõ dằn :

- Đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa! Người không nói thì thôi. Ta không giết người mà cũng không đánh người. Người bắt tất phải sợ hãi.

Câu nói vừa ra khỏi cửa miệng, chính lão cũng lấy làm kỳ, vì trong đời lão chưa khi nào đối với một thiếu nữ lạ mặt mà lại có lòng dạ từ bi đến thế!

Lãnh Sương Quân đưa tay áo lên lau nước mắt nói :

- Lão để cho ta đi thôi!

Đào Vĩnh Trạch lắc đầu đáp :

- Cái đó thì không được đâu.

Lão chợt nhớ tới điều chi liền hỏi :

- Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

Lãnh Sương Quân khẽ đáp :

- Hai mươi tuổi.

Đào Vĩnh Trạch toàn thân run bần bật, cơ hồ đứng không vững. Nhưng rồi lão lại nghĩ thầm :

- “Trong thiên hạ quyết chẳng bao giờ có câu chuyện ngẫu hợp như thế được. Năm ấy ta chạy trốn không kịp cứu mẹ. Mẹ bị trọng thương ta đành bỏ rơi hai mẹ con trong hoang dã. Đứa hài nhi chưa đầy tuổi đời, không người chiếu cố thì làm sao mà sống được?”

Lão chỉ khoan tâm được một chút rồi lại nghĩ thầm :

- “Tại sao y ngó mình bằng con mắt như vậy? Mà cũng đúng hai mươi tuổi”.

Nghĩ tới đây người lão lại run lên.

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Lão không giết mà cũng không tha ta thì để ta ở lại đây làm chi?

Đào Vĩnh Trạch sực nhớ tới nàng là đồ đệ Thúy Vi tiên tử, tâm thần tỉnh táo lại, tự hỏi :

- “Thúy Vi tiên tử đã để môn công phu xung khắc với ta thì ta buông tha y một cách khinh xuất thế nào được? Hừ! Có lẽ vì ta nhớ tới vong thê quá độ, thấy y vẻ mặt hao hao giống mẹ mà xúc động tâm thần, nảy lòng nghi hoặc. Thực ra trong thiên hạ biết bao nhiêu là đứa trẻ nhỏ hai mươi tuổi, đã chắc đâu y là con gái mình?”

Nhưng mục quang lão khẽ chạm vào ánh mắt Lãnh Sương Quân là tan ruột lại bồi hồi. Lão phải tránh né ngay rồi trầm giọng nói :

- Ta muốn lưu ngươi ở bên mình ta cho có bạn.

Lãnh Sương Quân toàn thân chấn động miệng lắp bắp :

- Bần bạn với lão ư? Ta muốn rằng lão giết ta đi!

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Nếu ngươi không muốn thế thì bao nhiêu khẩu quyết luyện công của sư phụ ngươi để lại, hãy đọc hết cho ta nghe đi!

Lãnh Sương Quân đầu óc trầm trọng vô cùng. Sư phụ nàng lưu lại môn Thiếu Dương huyền công là để khắc chế Đào Vĩnh Trạch mà, nàng nói cho lão hay thì có khác gì lại cứu mạng lão?

Đào Vĩnh Trạch tuy là một tên đại ma đầu nhưng lão cũng lo sau này bị người giết mình.

Lãnh Sương Quân tự hỏi :

- “Nếu ta đọc khẩu quyết cho lão thì đối với tiên sư ra sao? Đối với đồng môn thế nào? Đó là những điều phản bần sư môn, đại nghịch vô đạo”.

Bao nhiêu ý nghĩ nổi lên trong đầu óc nàng, bất giác miệng lắp bắp :

- Không được! Không được! Ta quyết không thể nào bảo lão được. Tuy ta không nói ra trước mặt đồng môn, nhưng ta đã phát thệ trước phần mộ sư phụ là không nhìn nhận người cha này nữa.

Nghĩ tới đây, lòng nàng se lại. Hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Ô hay! Sao người khóc hoài thế kia? Người ở liền với ta thì ta sẽ đem võ công tuyệt thế mà truyền thụ cho. Người làm đồ đệ ta chẳng hay ư? Bao nhiêu người cầu khẩn còn chưa được đó.

Lãnh Sương Quân không nói gì chỉ lắc đầu quây quây.

Đào Vĩnh Trạch thấy nàng có vẻ khác lạ, không khỏi hoài nghi, hỏi :

- Sao người không chịu? Nói đi!

Lãnh Sương Quân vẫn lắc đầu. Lòng nàng vừa bi ai vừa đau khổ cơ hồ không nhin nổi, những muộn vận nội công chấn đoạn kinh mạch để kết liễu tính mạng.

Nhưng nàng bỗng động tâm nghĩ tới sư phụ đã qua đời, lại nhớ đến Lăng Trung Ngọc đã nói với mình những gì.

Câu nói của Lăng Trung Ngọc khiến cho tinh thần nàng phấn khởi, bụng bảo dạ :

- “Phải rồi! Trừ phi lão ra tay giết mình thì mình phải chịu, chứ mình không thể tự kết liễu sinh mạng mình được”.

Có điều nàng bỏ ý nghĩ tự sát thì được, còn những mối đau khổ trong lòng chẳng có cách nào làm cho tiêu tan.

Lãnh Sương Quân đưa mắt nhìn Đào Vĩnh Trạch. Lão trầm giọng nói :

- Bây giờ chỉ có hai đường người hãy chọn lấy một. Một là người quy đầu bản môn, bái ta làm sư phụ. Ta còn sống ngày nào người không được rời ta ngày ấy. Còn đường thứ hai là tử lộ. Người phải chịu hết mọi sự hành hạ. Khí âm hàn trong người làm cho người chết dần, chết mòn...

Lão hít một hơi chân khí rồi nói tiếp :

- Ngoài cách này, hoặc giả người còn có thể đem khẩu quyết công phu đó viết ra giấy. Ta gia hạn cho người một ngày để đủ thì giờ mà suy nghĩ. Người đã nghe rõ chưa?

Lãnh Sương Quân cố nén mối bi phần trong lòng. Nàng nhìn trừng trừng phụ thân, xẵng giọng đáp :

- Hà tất phải ngày mai với bữa nay? Lão động thủ ngay bây giờ cũng được.

Đào Vĩnh Trạch quát hỏi :

- Sao? Người định thế nào?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Thà ta chết chứ không chịu làm đệ tử lão.

Đào Vĩnh Trạch lại hỏi :

- Người còn nhỏ như vậy mà không sợ chết ư?

Lãnh Sương Quân đồng dục đáp :

- Không sợ. Hơn nữa nếu làm đệ tử lão thì thà chết đi còn đỡ đau khổ hơn.

Đào Vĩnh Trạch tức giận không thể đến đâu mà kể. Lão cười lạt hỏi :

- Có phải người ý mình là đồ đệ danh môn chánh phái mà khinh miệt ta? Được lắm! Người đã muốn chết thì ta đây cũng thành toàn cho người.

Lão giơ tay lên ngậm vận Tu La thần công. Lòng bàn tay lão biến thành sắc đen như mực từ từ giáng xuống đỉnh đầu Lãnh Sương Quân.

Hai người trông thẳng vào mặt nhau, bỗng Đào Vĩnh Trạch thấy Lãnh Sương Quân trào lệ. Dù lão không nghi ngờ Lãnh Sương Quân là con lão nữa, nhưng thấy nàng sa nước mắt, lòng lão bất giác cũng nhũn ra.

Bình sinh Đào Vĩnh Trạch giết người không chớp mắt. Lần này bỗng lão động lòng từ bi thì thật là một việc chưa từng có.

Lãnh Sương Quân nhắm mắt chờ chết, bỗng thấy đỉnh đầu nặng trĩu và lạnh buốt tựa hồ một khối băng từ từ đè xuống. Song bàn tay Đào Vĩnh Trạch thủy chung vẫn chưa đụng vào đầu nàng.

Lãnh Sương Quân không nhịn được, mở bừng mắt ra thét lên lanh lảnh :

- Lão muốn giết thì giết đi, sao còn ngần ngại?

Đào Vĩnh Trạch nghiêng răng ken két. Lão muốn hạ thấp bàn tay xuống thêm một tấc mà tựa hồ có sức nặng ngàn cân chống lại. Khi lòng bàn tay lão còn cách đỉnh đầu Lãnh Sương Quân chừng ba tấc thì không sao đè thêm xuống được.

Liền lúc ấy, Cổ Vi chạy vào nói :

- Sư phụ! Ngoài cửa hang xuất hiện một lão hòa thượng rất cổ quái, lão đòi đích danh sư phụ phải ra đón.

Đào Vĩnh Trạch mượn cơ hội này thu chưởng về nói :

- Tuy miệng người nói không sợ mà thực ra trong lòng cũng ớn lạnh. Người bắt tất phải đối ta. Ta lại ra dạ từ bi một lần nữa, chiếu theo lời hứa vừa rồi để cho người nghĩ một ngày.

Lãnh Sương Quân lại la lên :

- Sao lão còn hành hạ ta thêm một ngày nữa làm chi? Sáng mai ta cũng trả lời như bữa nay, nhất quyết không thay đổi nữa chữ. Lão muốn giết ta thì giết lẹ lên!

Nhưng Đào Vĩnh Trạch đã bỏ đi rồi. Lão lờ đi như không nghe tiếng.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Hai tấm cửa đá nặng nề đóng sập lại.

Trong nhà tối đen như mực.

Đào Vĩnh Trạch bước chân mỗi lúc một xa. Tại Lãnh Sương Quân còn văng vẳng nghe tiếng lão gầm thét :

- Thằng cha nào mà lớn mật thế? Dám đòi ta ra nghênh tiếp.

Địa vị Đào Vĩnh Trạch là một nhân vật thứ nhì trong võ lâm, trách nào lão chẳng hỏi bằng một giọng phách lối như vậy.

Lãnh Sương Quân cũng cảm thấy mấy điều kỳ quái, nhưng tâm lực nàng đều đã mỗi một, chẳng buồn nghĩ đến vấn đề phức tạp này nữa. Nàng tựa vào vách đá rồi chẳng mấy chốc ngủ thiếp đi.

Tên đệ tử của Đào Vĩnh Trạch sợ sệt đáp :

- Bọn đệ tử đáng lẽ không dám kinh động đến lão nhân gia, song nhà sư quái gở kia dường như có chút lai lịch, bọn đệ tử không ngăn cản nổi lão.

Gã chưa dứt lời, đã nghe tiếng đầu trượng sắt chống xuống đất bình bình.

Nhĩ lực của Đào Vĩnh Trạch rất linh mẫn, lão nghe tiếng từ lúc tiếng động còn ở ngoài xa chừng một dặm. Mới trong khoảng khắc, thanh âm đã lại gần tưởng chừng như ngay ở trước cửa.

Đào Vĩnh Trạch ngấm ngầm kinh hãi nói :

- Đúng thật! Quả nhiên là một tay có lai lịch, trách nào các người không ngăn cản được.

Đào Vĩnh Trạch ra đến cửa ngoài. Dưới ánh trăng lão nhìn rõ một vị lão hòa thượng thân thể khôi vĩ đầu tóc bạc phơ, mặt mũi hồng hào. Lão vừa cười ha hả vừa tiếng lại.

Đào Vĩnh Trạch vừa ngó thấy không khỏi ngạc nhiên tự hỏi :

- “Lão hòa thượng này là ai? Lão tỏ ra quen thuộc mà sao dường như mình chưa gặp lần nào...”

Nhà sư già cồng trên lưng một cái bao vải lớn. Tay lão cầm cây thiền trượng to tướng thủng thính đi tới.

Đào Vĩnh Trạch đưa mắt ngó nhà sư rồi hỏi :

- Đêm hôm khuya khoắt mà đại sư cũng giá lâm, không hiểu có điều chi dạy bảo.

Lão hòa thượng cười khanh khách đáp :

- Vô sự thì đến diện tam bảo làm chi? Dĩ nhiên là phải có chúng chứ! Đào lão nhi! Bần tăng nghe đại danh các hạ đã lâu, chuyến này mới đến thân cận nhau.

Lão nói xong đặt bao vải xuống đất rảo bước tiến lên. Lão đưa bàn tay to bằng cái quạt toan nắm lấy bàn tay Đào Vĩnh Trạch để thi lễ.

Đào Vĩnh Trạch là tay lão luyện giang hồ, dĩ nhiên hẳn biết ngay lão hòa thượng có ý muốn tỷ thí nội công thì trong lòng không khỏi nổi giận mắng thầm :

- “Người tưởng đã luyện được thần công tuyệt nghệ gì mà làm phách dữ! Ta há sợ người sao?”

Hắn vận Tu La thần công rồi đưa tay ra. Hai người bắt tay nhau luồng lực đạo vừa đụng chạm một cái, cả hai cùng lùi lại ba bước.

Có điều quái hòa thượng lùi ba bước rồi người vẫn lão đảo đứng không vững, hiển nhiên nội lực kém Đào Vĩnh Trạch một bậc.

Đào Vĩnh Trạch toan lên tiếng thì quái hòa thượng đã cười ha hả nói :

- Đào lão quái quả nhiên dẻo dẻo! Mười mấy năm không gặp nhau bản lãnh lão càng ngày càng ghê gớm.

Đào Vĩnh Trạch kinh ngạc hỏi :

- Người là ai?

Quái hòa thượng lại cười ha hả đáp :

- Người không nhận ra được cả người quen thuộc nữa ư?

Đào Vĩnh Trạch đưa mắt ngó quái thượng từ đầu xuống gót chân lần nữa rồi hỏi lại :

- Tôn giá là ai? Tệ nhân thực tình chưa được biết.

Quái hòa thượng lại cười rộ đáp cây thiền trượng xuống đất nói :

- Lão hữu! Lão hữu thử coi lại xem!

Bỗng nghe mấy tiếng cách cách vang lên. Cặp giò nhà sư đột nhiên dài thêm mấy tấc. Trong vạt áo trước ngực một con rắn nhỏ màu xanh biếc chui ra.

Đào Vĩnh Trạch giật mình mừng rỡ nói :

- Lão Tất! Té ra là lão!

Trường Túc Xà Thần Tất Thông (tên nhà sư) đồng dặc cười nói :

- Ha ha! Rút cuộc người đã nhận ra người bạn già này.

Đào Vĩnh Trạch đưa tay ra nắm lấy tay Tất Thông cười nói :

- Lão Tất! Lâu nay không gặp mặt, tại sao lão biến thành người thế này? Trách gì ta không nhận được.

Tất Thông cười hỏi lại :

- Làm sư thì có gì là dở. Đã đi khắp thiên hạ ăn cơm hốt bốn phương thì làm gì chẳng biết điều hay điều dở.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Thật ta không ngờ lão hữu lại đi làm sư. Ủi chà! Mười mấy năm cách mặt, ta chẳng biết lão lạc lõng đi phương trời nào nên trong lòng tưởng nhớ vô cùng. Lại đây! Chúng mình vào trong kia nói chuyện.

Tất Thông nói :

- Khoan đã! Đệ có đem một phần hậu lễ đến, hãy thu nhận đi đã.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Anh em mình xa cách lâu ngày, thấy mặt là mừng, sao lão còn cho lễ vật gì?

Tất Thông cười đáp :

- Bấy lâu nay đệ ở hồ Khổ Trúc đất Miêu Cương, lúc nào cũng nhớ đến lão huynh. Bữa nay về đây dĩ nhiên phải có chút quà làm lễ kiến diện chứ!

Trường Túc Xà Thần Tất Thông nhắc bao vải lên xé ra.

“Bình” một tiếng! Một người từ trong túi lặn xuống. Hiển nhiên là một thiếu nữ.

Tất Thông đưa ngón tay ra điểm vào người nàng. Lập tức nàng theo thế “Lý Ngư Đả Đỉnh” nhảy vọt lên. Vừa thấy Xà Thần Tất Thông, nàng đã lớn tiếng thóa mạ :

- Lão trọc kia! Ta với lão vốn không thù không oán, sao lão lại khinh miệt ta?

Nàng rút trường kiếm ở sau lưng ra, toan liều mạng với Tất Thông.

Tất Thông cười hỏi :

- Người hãy coi lại người đối diện xem y là ai?

Thiếu nữ liếc mắt nhìn Đào Vĩnh Trạch, tưởng chừng như gặp ma quỷ, nàng sợ quá thét lên lạnh lạnh.

Tất Thông nhân lúc nàng kinh hãi lại phóng tay điểm huyệt.

Đào Vĩnh Trạch vừa kinh hãi vừa vui mừng hỏi :

- Té ra là thị! Ha ha! Quả nhiên là món lễ vật mà ta thích nhất.

Nguyên thiếu nữ này là Cảnh Quyên Quyên. Đào Vĩnh Trạch đã phái rất nhiều đồ đệ đi khắp nơi tìm kiếm tróc nã. Không ngờ bữa nay Xà Thần Tất Thông lại đưa nàng đến tận nhà làm lễ ra mắt.

Đào Vĩnh Trạch ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão đệ biết ta muốn bắt thị?

Xà Thần Tất Thông đáp :

- Đệ ở Miêu Cương về đến khu vực núi Thanh Thành thì gặp một tên đồ đệ của lão huynh. Gã hỏi thăm đệ có gặp một thiếu nữ hình dáng như vậy không? Đệ vừa nghe đã biết ngay thị là con gái Cảnh Bảo Huy.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Cảnh Bảo Huy cùng Thiên Sơn thần hiệp là anh em rể. Hắn chết năm năm trước đây. Con nha đầu này ỷ vào uy danh phái Thiên Sơn một mình qua lại giang hồ, không ngờ lại gây thù với lão huynh. Thị còn dám chạy cả vào Tứ Xuyên.

18. Trong Nhà Giam Gặp Cảnh Quyên Quyên

Đào Vĩnh Trạch gọi đệ tử lại dặn :

- Dư Thiệu Linh! Người đem con nha đầu này giam lại đã!

Dư Thiệu Linh hỏi :

- Giam thị vào trong thạch thất hay sao?

Đào Vĩnh Trạch ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Phải rồi! Đem giam vào thạch thất cho hai đứa ở chung với nhau một chỗ. Người phải phòng thủ cẩn thận đừng để thị chạy thoát lần nữa.

Dư Thiệu Linh nói :

- Xin sư phụ hãy khoan tâm. Lần này thị có mọc cánh cũng không thoát được.

Đào Vĩnh Trạch kéo Xà Thần Tất Thông vào sảnh đường hỏi :

- Lễ vật của lão đệ thật là hay tuyệt! Không hiểu sau mười lăm năm tuyệt tích giang hồ sao bây giờ lại lần ra? Phải chăng lão đệ mới nổi hùng tâm tráng khí như ngày trước, muốn cùng tiểu huynh quấy nước chọc trời một phen nữa.

Tất Thông nói :

- Tiểu đệ hôm nay đến đây có ba việc.

Đào Vĩnh Trạch nghiêm nghị hỏi :

- Ba việc đó là những việc gì?

Tất Thông đáp :

- Việc thứ nhất là đưa lễ vật đến ra mắt lão huynh thì lão huynh đã thu nhận rồi.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Được lão đệ ban cho rất hậu, tiểu huynh không biết lấy gì cảm tạ.

Tất Thông cười nói :

- Chúng ta đã là bạn hữu lâu năm, cái đó bất tất phải nhắc đến. Nhưng việc thứ hai là một việc rất quan trọng.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Là việc gì?

Tất Thông hỏi lại :

- Lão huynh còn nhớ mười lăm năm trước đây chúng ta đuổi lão quỷ Kim Xà tôn giả ra khỏi Trung Nguyên không?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- À! Dĩ nhiên tiểu huynh vẫn nhớ.

Tất Thông nói :

- Lần này tiểu đệ tới đây vì nghe tin đệ tử Kim Xà tôn giả từ đảo Kim Xà vào Trung Nguyên để tìm lão huynh...

Đào Vĩnh Trạch run lên, ngắt lời :

- Gã Kim Xà sử giả Lăng Trung Ngọc quả nhiên là một tay kinh địch. Giả tỷ đôi ta liên thủ hợp lực thì giết gã cũng dễ thôi nhưng còn thằng cha Địch lão nhi...

Xà Thần Tất Thông hỏi xen vào :

- Có phải lão huynh muốn nói Thiên Sơn thần hiệp Địch Long?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Mười năm trước chúng ta giết chết Độc Tỷ Thần Kiếm, rồi nhờ ở chỗ Địch lão nhi và Kim Xà tôn giả có thù oán với nhau mà đuổi được Kim Xà tôn giả ra khỏi Trung Nguyên. Vụ đó khiến cho Thuyết Vi tiên tử theo dõi hoài...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trong đại nội liên tiếp năm lần gặp những tay cao thủ võ lâm, tiểu huynh tưởng có cả Thúc Vi tiên tử trong đó quấy rối. Vì thế nên tiểu huynh rời khỏi đại nội...

Đào Vĩnh Trạch đưa mắt nhìn Tất Thông rồi nói tiếp :

- Sau đó, tiểu huynh nghe nói Địch Long rất hối hận và thề rằng cố tìm cho được tiểu huynh. Vì thế mà tiểu huynh đổi tên ẩn cư ở đây. Dĩ nhiên một mặt tiểu huynh vẫn cố công rèn luyện Tu La thần công. Lão đệ chỉ chờ ta trong ba năm nữa, môn Tu La thần công thành tựu đến mức tối đa, khi đó chúng ta mặc sức tung hoành thiên hạ, chẳng còn sợ Kim Xà sứ giả nữa.

Hiện giờ Đào Vĩnh Trạch còn úy kỵ vợ chồng Địch Long, Chương môn phái Thiên Sơn, Thống Thiên đại sư, Chương môn phái Thiếu Lâm. Và lão rất nhiều kẻ thù, nếu lão lộ diện ngay e rằng quần hùng võ lâm sẽ liên thủ vây đánh và Tu La thần công chưa luyện tới nơi khó nắm vững phần thắng.

Tất Thông cười nói :

- Tiểu đệ lại không nghĩ về vấn đề đó mà lo rằng Tu La thần công của đại ca chưa chắc có luyện được đến bậc thứ chín.

Đào Vĩnh Trạch không khỏi giật mình. Vì chính đó là mối lo tâm hàng ngày của lão chưa giải quyết được. Nhưng lão cũng không hiểu tại sao Xà Thần Tất Thông lại biết rõ chỗ bí mật về luyện công của lão.

Lão ngẫm nghĩ một chút rồi cố ý hỏi :

- Theo lời lão đệ, phải chăng là môn Tu La thần công tiểu huynh còn có chỗ luyện chưa đến nơi?

Tất Thông đáp :

- Không phải! Thực ra Tu La thần công của lão huynh hiện nay đã đến chỗ tuyệt thế vô song. Tiểu đệ chỉ đoán rằng trước đây chưa lâu đại ca đã tỷ đấu với một tay cao thủ và bị nội thương một chút. Nếu không thế thì vừa rồi tiểu đệ đã không chịu nổi cái bắt tay của lão huynh.

Đào Vĩnh Trạch nghĩ bụng :

- “Mình cùng hần chia tay mười mấy năm nay, không ngờ công phu hần đã tăng tiến đến thế, vừa hờ một chút đã biết ngay mình bị nội thương”.

Lão thản nhiên đáp :

- Đúng thế! Tiểu huynh bị Kim Xà trùng của gã họ Lăng đả thương, phải hai ngày nữa mới hoàn toàn khỏi hẳn được.

Tất Thông kinh hãi hỏi :

- Gã họ Lăng kia làm gì mà ghê gớm đến thế?

Đào Vĩnh Trạch liền đem chuyện Lăng Trung Ngọc mấy bữa trước đại náo Đào gia trang thuật lại.

Tất Thông vừa nghe vừa lắc đầu không ngớt.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Nhưng gã tiểu tử đó cũng trúng phải Tu La thần công của ta, có thể thành tàn phế suốt đời. Nếu không thế thì ít ra trong năm năm chưa thể luyện công được.

Tất Thông cười nói :

- Nếu vậy là một điều hay.

Lão ngừng tiếng cười nói tiếp :

- Tiểu đệ hãy còn có một tin tức hay hơn, nói ra chắc đại ca cao hứng vô cùng.

Đào Vĩnh Trạch ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì mà cao hứng thế?

Tất Thông cười đáp :

- Đó là điều thứ ba mà tiểu đệ muốn nói. Đào lão ca! Trước hết tiểu đệ hãy ngỏ lời mừng lão ca.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Tin mừng ở đâu đến?

Tất Thông hỏi lại :

- Lão ca có biết mười mấy năm trước Thúc Vi tiên tử đã thu được một tên đệ tử truyền nhân không?

Đào Vĩnh Trạch nghĩ ngay đến Lãnh Sương Quân mà lão vừa giam vào thạch thất liền gật đầu nói :

- Có! Tiểu huynh biết rồi.

Tất Thông lại nói :

- Nhưng lão ca có biết y là ai không?

Đào Vĩnh Trạch cất giọng run run đáp :

- Tiểu huynh nghe nói y họ Lãnh, tên gọi Sương Quân gì đó.

Tất Thông cười đáp :

- Đúng lắm! Nhưng lão ca có biết Lãnh Sương Quân là ai không? Y chính là con ruột của lão ca đó.

Đào Vĩnh Trạch nghe nói tưởng chừng sét đánh ngang tai. Tuy trong đời lão đã gặp không biết bao nhiêu trận phong ba, nhưng chưa lần nào lão chấn động tâm thần như bữa nay. Toàn thân lão run bần bật như nhảy lên hỏi :

- Lão đệ nói thiệt chẳng?

Tất Thông cười khanh khách nói :

- Đào lão ca! Lão ca sung sướng lắm phải không? Khi nào tiểu đệ lại nói dối? Đồ đệ Thúc Vi tiên tử đúng là con ruột của lão ca đó.

Đào Vĩnh Trạch trấn tĩnh tinh thần hỏi lại :

- Sao lão đệ biết?

Tất Thông đáp :

- Chuyến này tiểu đệ từ Miêu Cương về đến núi Thanh Thành. Vì Thanh nhi bị bệnh nên tiểu đệ lên núi Thanh Thành kiếm dược vật, ngờ đâu lại gặp Chuồng môn phái Thanh Thành là Thiết Diện bà bà đang xử lý vụ án cha con lão ca.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Mụ xử lý thế nào?

Tất Thông đáp :

- Vì Lãnh Sương Quân là con gái lão ca nên Thiết Diện bà bà mới đuổi y ra khỏi môn trường phái Thanh Thành.

Đào Vĩnh Trạch “ủa” lên một tiếng rồi lẩm bẩm :

- Té ra y đã bị Thiết Diện bà bà đuổi xuống núi Thanh Thành. Vụ này chính tai Xà Thần Tất Thông nghe rõ thì dĩ nhiên không sai được nữa.

Đào Vĩnh Trạch vẫn chưa tin hẳn liền hỏi :

- Tiểu huynh nghe nói tên đệ tử của Thúc Vi tiên tử là con gái Động Đình Vương Lãnh Bồi Thiên, chẳng lẽ lại không đúng ư?

Tất Thông gật đầu :

- Đó là Lãnh Bồi Thiên đã thu dưỡng con gái của lão ca. Chẳng lẽ lão ca không biết ư?

Xà Thần Tất Thông lắc đầu nói tiếp :

- Tiểu đệ hỏi lão ca. Trước đây hai mươi năm sau khi lão ca hạ sát Bang chúa Cái bang rồi bị vây đánh phải không?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Có chuyện đó thật.

Tất Thông nói :

- Về sau vợ chồng lão ca bị bọn họ theo đuổi rất gấp, nên hai người thất tán trong khu rừng hoang dã gần sông Thanh Vân....

Đào Vĩnh Trạch nhớ lại chuyện cũ nghiêng răng ngắt lời :

- Khi đó nội nhân ta bị trọng thương, ta không còn đủ sức chiếu cố cho mẹ con y. Bây giờ nghĩ tới vẫn còn cảm hận. Khi đó tiểu nữ mới được một năm cùng ở với mẹ. Tiểu huynh tưởng cả hai mẹ con y chết rồi.

Tất Thông lại hỏi :

- Lãnh Bồi Thiên cùng đệ tử của lão khi đó cũng tham gia vào việc đánh đuổi vợ chồng lão ca chứ?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Đúng rồi! Ta chỉ biết thấy trò y rượt theo nhưng không kịp, và ta chưa động thủ với y.

Tất Thông nói :

- Nếu thế thì đúng hoàn toàn rồi. Những câu chuyện này chính đồ đệ Lãnh Bồi Thiên đã nói với Thiết Diện bà bà trên núi Thanh Thành.

Đào Vĩnh Trạch thấy đủ chứng cứ không còn chỗ nào khả nghi thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm, hồi lâu nói không ra lời.

Tất Thông trong lòng ngấm ngầm nao núng. Lão thấy vẻ mặt Đào Vĩnh Trạch trong sự vui mừng lại giấu mấy phần khùng khiếp.

Lúc này Đào Vĩnh Trạch đang nhớ lại tình trạng Lãnh Sương Quân đã nhìn lão bằng con mắt thế nào. Miệng lão lẩm bẩm :

- Trời ơi! Y quả là con gái ta! Nhưng y tình nguyện để ta giết chết chứ không muốn ở bên mình ta. Chao ôi! Người là con mà lại cảm hận cha ruột đến thế ư?

Bao nhiêu luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn, Đào Vĩnh Trạch cực kỳ xúc động, bất giác nhỏ đôi hạt lệ.

Lần này là lần thứ hai trong đời lão đã sa lệ. Lần đầu tiên lão sa lệ vì thất tán vợ con trước đây hai mươi năm.

Tất Thông hỏi :

- Đào lão ca! Lão ca làm sao thế?

Đào Vĩnh Trạch không muốn cho Xà Thần Tất Thông hay, liền định thần lại cười gượng đáp :

- Ta mừng quá mà sa lệ. Tiểu huynh cảm ơn lão đệ đã đưa tin tức này đến.

Đột nhiên hần sự nhớ ra điều chi liền hỏi :

- Mụ Thiết Diện bà bà có làm khó dễ gì y không?

Tất Thông đáp :

- Mụ không làm gì. Có điều trước mặt môn đồ mà mụ đuối y ra khỏi môn trường cũng là một chuyện khó chịu lắm rồi.

Đào Vĩnh Trạch trầm tư nói :

- Hỡi ôi! Hài tử! Tội gì mà người uất ức về chuyện này?

Nhắc lại Lãnh Sương Quân ở trong nhà thạch thất đang ngồi ngủ gà ngủ gật bỗng nghe bên mình có tiếng người hô hấp. Nàng giật mình kinh hãi vội đứng phắt lên sờ tìm thì thấy một người đầu tóc mềm mại. Nàng liền phát giác người nằm đó là đàn bà con gái.

Lãnh Sương Quân rút cây ngọc trâm cài đầu ra. Nguyên đầu cây ngọc trâm này có khảm một hạt dạ minh châu. Trong thạch thất tối mờ, nó cũng phát ra một chút ánh sáng yếu ớt.

Lãnh Sương Quân nhận thấy thiếu nữ này còn nhỏ tuổi hơn mình thì không khỏi động lòng thương xót.

Nàng nhẹ nhàng nâng thiếu nữ dậy thì thấy cặp mắt đen láy của cô ta đang nhìn mình. Nàng biết ngay cô bị điểm huyết, liền giải khai huyết đạo cho cô.

Thiếu nữ xiết đôi kinh nghi, vừa được giải khai huyết đạo cô liền cất tiếng hỏi :

- Ủa! Người là người thế nào với Đào lão tặc?

Lãnh Sương Quân trong lòng chưa xót, nàng đáp :

- Ta cũng như cô bị họ cầm tù trong thạch thất này.

- Cô là ai?

Câu hỏi này đồng thời cả hai người cùng thốt ra.

Thiếu nữ đáp :

- Ta là Cảnh Quyên Quyên ở phái Thiên Sơn. Còn cô là ai?

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần, thất thanh la lên :

- Ô hay! Sao cô lại lọt vào tay lão lần nữa?

Cảnh Quyên Quyên hỏi lại :

- Ủa! Sao cô biết ta đã bị Đào Vĩnh Trạch cầm tù lần trước?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Ta là Lãnh Sương Quân ở phái Thanh Thành.

Cảnh Quyên Quyên nói :

- A! Lần trước thiếu nữ họ Giang cứu ta ra khỏi nơi đây. Y có bảo Đào lão tặc đã kết mối thâm thù với phái Thanh Thành nhà cô. Tối hôm ấy y cứu ta rồi còn đại náo Đào gia trang một phen. Đáng tiếc ta không được gặp y.

Thực ra vụ Cảnh Quyên Quyên bị cầm tù là do Lăng Trung Ngọc nói cho Lãnh Sương Quân hay nhưng Lãnh Sương Quân chưa muốn nói cho cô ta biết.

Cảnh Quyên Quyên lại hỏi :

- Cô bị Đào lão tặc bắt tù bao giờ?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Cũng mới bữa nay.

Cảnh Quyên Quyên lại hỏi :

- Chắc Đào lão tặc muốn bức bách cô phải đem nội công tâm pháp nói cho hắn biết. Lần trước hắn cũng bức bách ta như vậy. Chúng ta thà chết chứ không chịu giúp vua Trụ làm điều tàn ngược. Thư thư nghĩ thế nào?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Cô nương nói phải đó.

Cảnh Quyên Quyên đổi giọng hỏi :

- Thư thư mới bị bắt bữa nay vậy đã tham gia việc đại hội ở Thanh Thành chưa?

Lãnh Sương Quân động tâm hỏi lại :

- Có phải cô nương muốn thám thính tin tức một người không?

Cảnh Quyên Quyên giật mình la lên :

- Thư thư! Sao thư thư chưa bói đã biết, vừa nói ra đã trúng tâm sự của tiểu muội.

Lãnh Sương Quân cười hỏi :

- Cô nương muốn nghe tin tức ai?

Cảnh Quyên Quyên đón rào đáp :

- Người này là một hảo nhân, nhưng trên giang hồ đồn đại thì thanh danh y không được đẹp lắm. Y...

Lãnh Sương Quân cười hỏi :

- Y tên là gì?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Y là Kim Xà sứ giả. Nhưng tâm địa tốt lắm... Y...

Lãnh Sương Quân mỉm cười ngắt lời :

- Té ra cô muốn hỏi Lăng Trung Ngọc.

Cảnh Quyên Quyên vội hỏi :

- Thư thư đã gặp y rồi chăng?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Y còn nói với ta nhiều chuyện lắm.

Cảnh Quyên Quyên hỏi :

- Y nói chuyện gì?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Y nói về chuyện cô và nhờ ta giúp y tìm kiếm tông tích của cô nữa.

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Ái chà! Té ra y biết cả rồi. Tiểu muội đang tìm kiếm y. Đáng tiếc là chúng ta bị Đào lão tặc cầm tù ở đây, chẳng có biện pháp nào đưa tin cho y được.

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Cô nhớ Lăng Trung Ngọc lắm phải không?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Thư thư ơi! Tiểu muội chẳng giấu thư thư làm chi nữa. Tiểu muội rất nhớ y và thương y vô cùng. Y đã không cha mẹ lại chẳng thân thích. Cả một người bạn tâm giao cũng không có nốt.

Mặt cô ửng hồng, rụt rè bên lên nói tiếp :

- Vì thế mà tiểu muội nguyện ý bầu bạn với y, dù ai cười cũng mặc...

Lãnh Sương Quân đột nhiên cảm thấy áy náy cho cô. Nàng lẩm bẩm :

- Thiệt ra cô này chưa hiểu tâm sự Lăng Trung Ngọc.

Nàng liền ôn tồn khuyên nhủ cô :

- Tiểu muội muội! Muội muội hãy yên tâm. Chỉ cần sao chúng ta thoát hiểm ta nhất định giúp muội muội tìm cho thấy y.

Cảnh Quyên Quyên nắm chặt lấy hai tay Lãnh Sương Quân nói :

- Thư thư ơi! Thư thư thật là người tốt bụng.

Rồi cô hỏi tiếp :

- Nghe nói Lăng Trung Ngọc bị Đào lão tặc đả thương, không hiểu đã khỏi chưa?

Lãnh Sương Quân ngạc nhiên hỏi lại :

- Lúc ta gặp thấy y vẫn không việc gì mà cũng không có dấu bị thương mới khỏi. Sao muội muội biết y thụ thương?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Đó là vị cô nương họ Giang và Tiểu Chu bảo vậy. Chẳng lẽ họ muốn gạt tiểu muội?

Rồi nàng giải thích :

- Tiểu Chu là sư đệ đệ của muội muội nhưng lớn tuổi hơn một chút. Gã nói liền thoáng bảo chính mắt nhìn thấy Lăng Trung Ngọc bị Đào lão tặc đánh cho một chưởng, nếu y không chết cũng thành tàn phế.

Lãnh Sương Quân nghĩ thầm :

- “Lăng Trung Ngọc nội công thâm hậu hơn, nhưng nếu y bị thương vì Tu La thần công thì quyết chẳng thể nào mau lành thể được. Mặt khác chẳng lẽ thiếu nữ họ Giang và gã họ Chu lại lừa gạt cô này làm chi?”

Nàng biết trong vụ này có điều ngoắt ngoéo khó hiểu. Nhưng nàng mới gặp mặt Cảnh Quyên Quyên lần thứ nhất không tiện tra hỏi ngọn ngành.

Cảnh Quyên Quyên lại hỏi :

- Lăng Trung Ngọc có cho thư thư hay là y sẽ đi đâu không?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Y bảo sẽ tới một hoang đảo ngoài biển để tìm kiếm pho bí lục về võ công mà Võ Hạo Thiên đã lưu lại ba trăm năm trước đây. Theo lời đồn thì trong pho bí lục này có cách phá giải Tu La thần công.

Cảnh Quyên Quyên thở dài sườn sượt nói :

- Nước ngoài xa khó lòng cứu khỏi lửa cháy ở gần. Hỡi ơi! Làm sao mà y biết được chúng ta bị cầm tù trong thạch thất này? E rằng kiếp này vĩnh viễn không còn được thấy mặt y nữa!

Lãnh Sương Quân tìm lời an ủi :

- Cái đó đã biết đâu được? Trên đời thiếu gì chuyện ra ngoài sự tiên liệu của chúng ta. Tỷ như lần trước muội muội đã thoát nạn đó.

Thật ra trong thâm tâm Lãnh Sương Quân đã ngầm ngầm trù tính biện pháp cứu Cảnh Quyên Quyên thoát nạn.

Cảnh Quyên Quyên được nàng khuyên giải, cô bỗng cao hứng cười nói :

- Bất luận thế nào lần này tiểu muội bị bắt cũng còn khá hơn lần trước nhiều. Lần trước tiểu muội trợ trọi có một mình, lần này còn có thư thư bầu bạn. Tiểu muội được quen biết thư thư cũng là một chuyện sung sướng phi thường rồi.

Lãnh Sương Quân ôm lấy Cảnh Quyên Quyên nói :

- Muội muội! Ta cũng tin muội lắm!

Cảnh Quyên Quyên buột miệng hỏi :

- Thư thư! Thư thư có thích Lăng Trung Ngọc không?

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần. Nàng chưa biết trả lời ra sao thì Cảnh Quyên Quyên lại tiếp :

- Tuy y là người khinh thế ngạo vật lại ra vẻ dở dĩnh dỏ khùng mà thật ra y rất tốt bụng với những người có bụng dạ chân thành cùng y. Thư thư có biết vậy không?

Lãnh Sương Quân bây giờ mới hiểu Cảnh Quyên Quyên nói đây không phải là mối tình nam nữ. Nàng cười đáp :

- Ta cũng nhận thấy y không phải là con người tồi bại.

Cảnh Quyên Quyên ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Thư thư có thích hay không thì tiểu muội chưa biết, nhưng tiểu muội biết chắc y thích thư thư lắm.

Lãnh Sương Quân vừa trấn tĩnh tâm thần, nàng nghe cô nói vậy liền khích động trở lại. Nàng gượng cười hỏi :

- Sao muội muội biết thế?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Y kiêu ngạo lắm, nếu không là người y tin phục thì chẳng đời nào lại cầu người đó giúp việc cho. Không những y đã cho thư thư biết nhiều chuyện mà còn nhờ thư thư tìm tông tích tiểu muội thì trừ phi y có coi thư thư là bạn tri kỷ, ngoài ra y không chịu thế đâu.

Rồi cô cười nói tiếp :

- Vì thế tiểu muội mới dám nói quyết là y thích thư thư lắm! Y đã thích ai thì tiểu muội cũng thích người đó. Tiểu muội đã thích thư thư lại tìm được đủ bằng chứng là y ưa thích thư thư, tiểu muội càng thích thư thư thêm một tầng nữa.

Lãnh Sương Quân lại một lần nữa ngấm ngầm khen ngợi :

- Thiệt là một cô nương rất thuần khiết, rất chân tình.

Nàng càng ôm Cảnh Quyên Quyên chặt hơn.

Lãnh Sương Quân trong lòng âu yếm Cảnh Quyên Quyên, nàng lại cảm thấy nỗi bi thương. Chính nàng không hiểu đáng thương cho Cảnh Quyên Quyên hay đáng thương cho Lăng Trung Ngọc và hơn nữa là đáng thương cho thân mình.

Một hạt lệ trong suốt như ngọc rớt xuống má Cảnh Quyên Quyên.

Cảnh Quyên Quyên giật mình hỏi :

- Sương Quân thư thư! Sao thư thư lại khóc?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Ta cũng không biết tại sao mà lại muốn khóc.

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Tiểu muội chỉ khi nào cô đơn quạnh hiu mới muốn khóc. Ồ, thư thư đừng khóc nữa! Hãy lắng tai nghe đường như có tiếng động.

Đột nhiên trước mắt sáng lòà, cửa phòng mở ra, ánh đèn lọt vào.

Cảnh Quyên Quyên nhảy tung người lên, cô chưa kịp la thành tiếng lại té xuống.

Người đã điểm huyết Cảnh Quyên Quyên một cách đột ngột chính là Bát Tý Thần Long Đào Vĩnh Trạch.

Lãnh Sương Quân cũng cảm thấy trời đất xoay chuyển, nàng lão đảo muốn té thét lên lanh lảnh :

- Lão làm chi vậy?

Đào Vĩnh Trạch đỡ lấy nàng đáp :

- Người đừng sợ hãi chi hết. Ta muốn thị mê đi một lúc cho mình nói chuyện khỏi bị người ngoài làm trở ngại.

Lãnh Sương Quân hết sức cự mạnh thoát khỏi bàn tay của Đào Vĩnh Trạch.

Hai hàng nước mắt chảy xuống như mưa.

Đào Vĩnh Trạch khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Hay lắm! Người muốn khóc thì khóc đi! Khóc cho hết nước mắt rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Lãnh Sương Quân nghiêng chặt hai hàm răng bụng bảo dạ :

- “Ta không nên tỏ ra khiếp nhược trước mặt y”.

Nàng liền nuốt nước mắt đè nén cơn đau khổ đồng dạ hỏi :

- Lão muốn giết ta thì cứ việc giết đi. Hay không muốn giết thì buông tha ra. Còn có điều chi mà nói chuyện.

Đào Vĩnh Trạch thở dài nói :

- Cho đến bây giờ người chưa chịu nhận ta là phụ thân ư?

Lãnh Sương Quân làm bộ hững hờ đáp :

- Ta không có phụ thân, phụ thân ta chết lâu lắm rồi, chết ngay từ lúc mới đầy tuổi thôi.

Đào Vĩnh Trạch khẽ vuốt mái tóc nàng hỏi :

- Con giận ta đến thế ư? Chao ôi! Ta không thể trách con được. Ta đã không đủ lực lượng chiếu cố cho con, để mẫu thân con bị thảm tử, để con lưu lạc quê người chịu cay đắng hai mươi năm trời.

Lão thở dài nói tiếp :

- Nhưng bao nhiêu nỗi thống khổ qua hết rồi. Nay nhờ hoàng thiên báo hiệu, con đã trở về bên mình ta, từ đây con hưởng một đời hạnh phúc.

Lãnh Sương Quân nói :

- Không phải! Hai mươi năm nay ta mãn nguyện phi thường, chẳng đau khổ chút nào hết. Nghĩa phụ xót thương ta, sư phụ yêu mến ta. Các vị nuôi dạy ta thành người. Ta trọn đời kính ái các vị. Tuy các vị qua đời rồi nhưng vẫn còn sống ở trong lòng ta.

19. Người Bí Mật Tàn Hình Theo Dõi

- Ta còn sống ở đời mà sao người lại coi ta là kẻ chết rồi.

Lãnh Sương Quân nói :

- Bản nhân biết lão bình sinh chưa làm qua một hảo sự bao giờ. Chỉ có lần bản nhân vừa đầy tuổi được lão bỏ rơi là việc hay nhất. Bản nhân không sao tưởng tượng ra được nỗi đau khổ của người phải chịu đựng

những mối cảm hờn về phụ thân trút lên đầu họ đến thế nào, nhưng bản nhân chắc rằng cái đau khổ của họ cũng còn dễ chịu hơn là bản nhân phải sống với lão.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Đó không phải là chuyện hay hay chuyện dở, mỗi người có một quan niệm riêng và coi sự việc theo khía cạnh khác nhau. Trong con mắt ta thì những nhân vật tự mệnh danh là nghĩa hiệp toàn thị đồ ngốc. Nhưng mà thôi, không nói tới chuyện đó làm chi nữa. Dù sao ta cũng là phụ thân người.

Lãnh Sương Quân kiên quyết :

- Bất luận trong trường hợp nào, bản nhân cũng không muốn ở chung với lão.

Đào Vĩnh Trạch cười lạt hỏi :

- Phải chăng vì ta là kẻ đại thù của phái Thanh Thành các người? Người coi mục Chương môn Thiết Diện bà bà hơn cả phụ thân chăng?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Thiết Diện bà bà đối với bản nhân hay dở thế nào là một chuyện khác. Tính nết mục có tệ hại chăng nữa thì mục vẫn là người chính phái. Vả lại dù mục đối với bản nhân tàn nhẫn nhưng ân sư là người có ơn nặng tày non.

Đào Vĩnh Trạch cười lạt nói :

- Vì thế mà người chỉ thích “con ma” sư phụ chứ không nhận người cha còn sống sờ sờ chăng? Đáng tiếc người chưa đủ lòng cánh để bảo vệ cho phái Thanh Thành. Dù ta không động thủ cũng có người quật mồ sư phụ người, phá hủy quan tài...

Lãnh Sương Quân cười lạt ngắt lời :

- Trên thế gian làm gì có người chỉ ỷ vào võ công mà hoành hành thiên hạ được? Huống chi sư phụ bản nhân hồi sinh tiền đã lãnh tụ quần hùng thì chết đi cũng được võ lâm kính ngưỡng. Kể nào dám động đến ngọn cỏ trên phần mộ gia sư thì e rằng bọn đệ tử phái Thanh Thành sẽ ra tay làm cho họ chết không có đất mà chôn.

Đào Vĩnh Trạch sở dĩ còn úy kỵ phần nào vì hấn sợ những tay cao thủ các chính phái võ lâm đứng cả lên thù nghịch với hấn, nên hấn chưa dám không khai lộ diện. Nay hấn nghe Lãnh Sương Quân nói trúng tâm sự thì không khỏi xao xuyến trong lòng, nhưng hấn vẫn cười lạt đáp :

- Trên thế gian chỉ có chuyện mạnh được yếu thua, làm gì có chuyện phải trái trắng đen. Nếu ta luyện được võ công vô địch thì nhất quyết tin là có thể hoành hành thiên hạ.

Lãnh Sương Quân nói :

- Đến khi mà lão có thể tự tin thì e rằng đã chậm mất rồi. Đừng nói đâu xa lạ. Nếu lão hành tung tác ác, ngay bản nhân cũng không chịu theo rồi.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Người muốn thế nào mới chịu theo ta?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Nếu lão chứng minh bằng sự thật đã cải ác tòng thiện, khi đó dù lão không kêu gọi, bản nhân cũng tự tìm đến.

Đào Vĩnh Trạch hững hờ hỏi :

- Chứng minh bằng cách nào?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Ít nhất là lão công khai tạ tội với Chương môn các chính phái võ lâm rồi mới bàn tới chuyện khác.

Đào Vĩnh Trạch cười rộ nói :

- Người muốn ta đi tạ tội với hạng người như Thiết Diện bà bà chẳng? Chỉ mấy năm nữa là bọn chúng phải cúi đầu dưới chân ta, khi nào ta lại đi năn nỉ chúng xin tha tội?

Lãnh Sương Quân sắc mặt lợt lạt. Nàng nhận thấy khuyên cho phụ thân cải hối thật khó hơn cả lên trời.

Đào Vĩnh Trạch cười lạt nói tiếp :

- Coi chừng người tuy là con gái mà lại quyết tâm thù nghịch. Như vậy thì ta chẳng thể buông tha người ra được.

Bỗng đánh keng một tiếng, cây ngọc trâm ở trên đầu Lãnh Sương Quân rớt xuống.

Đào Vĩnh Trạch cúi xuống nhặt lên nhận đúng là vật hai mươi năm trước.

Bao nhiêu nỗi cảm hận vụt tiêu tan, lão cảm thấy lòng như se lại.

Trên đầu cây trâm có khảm một hạt minh châu nhỏ. Hạt châu này lão đã cho người đưa đến núi Thanh Thành để dành cho nàng.

Lãnh Sương Quân cũng không biết đây là di vật của mẫu thân. Nàng thấy phụ thân vẻ mặt như hòa hoãn lượm lên cài vào đầu nàng, liền bụng bảo dạ :

- “Bất luận lão nói ngọt hay nói xăng ta nhất định không chịu theo”.

Trong khoảnh khắc này, Đào Vĩnh Trạch nẩy ra vô số tâm sự trong đầu óc.

Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Sương Quân ơi! Ta biết rằng người coi ta là kẻ đồn mặt độc ác nhưng người ta thường nói rằng “Hùm dữ không ăn thịt con”, con cái có khi nào lại tàn hại cha mẹ? Bây giờ ta thả người ra nếu người có lòng tàn nhẫn thì cứ tiếp tục mà coi ta là kẻ thù.

Lãnh Sương Quân nghe Đào Vĩnh Trạch nói mấy câu này, lòng như dao cắt.

Nàng phải cố nín cho khỏi sa lệ, đáp :

- Nếu lão buông tha bản nhân, thì vĩnh viễn bản nhân ẩn lánh không bao giờ gặp lão nữa là xong.

Đào Vĩnh Trạch thở dài sườn sượt rồi vẫy tay bảo :

- Ta tha cho người rồi sao người không đi lại con đường đó? Đi lệ lên!

Lãnh Sương Quân nâng Cảnh Quyên Quyên dậy thững thững hỏi :

- Lão đã buông tha bản nhân thì tha luôn cả y nữa.

Đào Vĩnh Trạch lắc đầu nói :

- Không được.

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Tại sao vậy?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Những kẻ thù nghịch với ta mà còn sống được chỉ có người là người thứ nhất. Người còn muốn được voi đòi tiên nữa ư?

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Cô bé này lòng dạ thiện lương, chưa từng xâm phạm đến ai. Sao y lại là kẻ thù của lão được!

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Thị đã bị ta bắt hai lần thì dù chẳng phải kẻ thù nay cũng biến thành kẻ thù rồi.

Lãnh Sương Quân nói :

- Đó là lỗi ở lão, có can gì đến y?

Đào Vĩnh Trạch cười lạt nói :

- Không phải là lúc ta bàn chuyện phải trái, phân tách lợi hại với người. Tục ngữ có câu “Bắt hổ dễ nhưng tha hổ khó”. Ta tha thì được nhưng người phái Thiên Sơn chưa chắc đã chịu tha ta.

Lãnh Sương Quân nói :

- Lão mà tha y thì bản nhân bảo đảm y sẽ không tiết lộ những bí mật của lão.

Đào Vĩnh Trạch lại cười lạt nói :

- Lòng người như biển khôn dò. Đến cha mẹ còn chưa bảo đảm được cho con cái thì người đảm bảo cho y thế nào được? Trước nay ta chưa tin ai bao giờ, người đừng nhiều lời nữa.

Lãnh Sương Quân nói :

- Bản nhân biết y muốn cùng Lăng Trung Ngọc sắp đi biển, ít ra cũng phải vài năm nữa mới trở về. Dù lão không tin y, nhưng khi đó lão đã luyện Tu La thần công đến bậc thứ chín, thì y có nói cho Chương môn phái Thiên Sơn hay, lão cũng không phải e ngại nữa.

Câu này nói trúng tâm sự Đào Vĩnh Trạch, nhưng Lãnh Sương Quân lại sơ ý nói đến tên Lăng Trung Ngọc khiến lão sanh lòng ngờ vực.

Đào Vĩnh Trạch cười ha hả nói :

- Người nói đúng lắm! Chỉ vài năm nữa thì cả vợ chồng Dịch Long và Phùng Linh hiệp lực với nhau ta cũng chẳng coi vào đâu.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng người vừa nói tới Lăng Trung Ngọc sắp ra biển mà mấy năm mới trở về, thế thì cuộc phiêu lưu hải ngoại của chúng có ý nghĩa gì?

Lãnh Sương Quân giật mình. Nàng không thể nói rõ chuyện Lăng Trung Ngọc ra biển để tìm bí lục võ công của Võ Hạo Thiên, liền đưa một câu phỉnh phờ nữa :

- Bản nhân cũng không hiểu Lăng Trung Ngọc đi phiêu lưu vì chuyện gì. Hoặc giả vì y đắc tội với lão, sợ lão tìm đến báo thù, nên y ra biển lánh nạn cũng chưa biết chừng.

Đào Vĩnh Trạch cả cười nói :

- Té ra còn điểm này người chưa hiểu Lăng Trung Ngọc. Ta đã giao thủ với gã và gã cũng giống ta ở chỗ chẳng biết sợ trời sợ đất là gì. Gã ra biển nhất định không phải vì sợ ta mà trốn lánh.

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp :

- Bất luận gã đi luyện kỳ công hay đi tìm người để đối phó với ta, ta cũng chẳng quan tâm. Có điều ta chẳng muốn rứt phiền lụy vào mình, nên không thể tha con nhỏ này được.

Lãnh Sương Quân hối hận mình trót lỡ lời, nàng toan tìm cách bào chữa thì Đào Vĩnh Trạch đã quyết liệt :

- Nhất định ta không tha thị đâu. Cả người nữa, nếu còn đứng đó sẽ không đi được.

Lãnh Sương Quân ngẫm nghĩ, nàng nhận thấy nếu mình chịu ngồi tù lại đây với Cảnh Quyên Quyên cũng là vô dụng. Sao bằng ra ngoài rồi sẽ tìm cách cứu y. Nàng liền nói :

- Được rồi! Bữa nay bản nhân ra đi chỉ yêu cầu lão hai việc.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Việc gì?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Điều thứ nhất là đừng ngược đãi cô nương đây. Điều thứ hai là đừng làm việc ác nữa.

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Về điều thứ nhất ta ưng rồi. Nhưng còn điều thứ hai thì quan niệm giữa ta và người không giống nhau. Đừng nhiều lời nữa. Bảo kiếm của người đây, cầm lấy mà đi!

Lãnh Sương Quân đón lấy thanh bảo kiếm. Hai hàng lệ nàng cố giữ đã lâu, bây giờ tuôn ra xối xả. Nàng ôm thanh kiếm xá phụ thân nói :

- Đường họa phúc là do người ta tự rước lấy. Lão nhân gia! Ta mong rằng lão nhân gia liệu đấy mà làm.

Cửa nhà thạch thất mở ra, Đào Vĩnh Trạch xua tay nói :

- Người bất tất phải lo lắng cho ta. Thôi đi đi!

Tuy giọng nói cứng cỏi, nhưng lão đưa mắt nhìn sau lưng con gái không khỏi ngậm ngùi sa lệ.

Lãnh Sương Quân theo lời chỉ thị của Đào Vĩnh Trạch đi vào con đường ra thôn xóm ở sau rừng. Lúc này trời đã bình minh, luồng gió ban mai thổi lên, hoa cỏ đưa hương ngào ngạt.

Lãnh Sương Quân tâm hồn khoan khoái. Nàng quay đầu nhìn lại không thấy có người đuổi theo liền từ từ thả bước, vừa đi vừa nghĩ cách cứu Cảnh Quyên Quyên.

Lãnh Sương Quân còn đang ngẫm nghĩ, ngằn ngừ không quyết, bỗng nghe có tiếng cười hích hích. Một luồng gió lạnh lướt qua phía sau cổ nàng.

Lãnh Sương Quân giật mình kinh hãi cho là có kẻ địch đánh lén. Con người đã tập võ tự nhiên có cử động phòng vệ. Nàng không rảnh để nghĩ ngợi gì nữa, lập tức xoay tay phóng kiếm đâm lại.

Nhát kiếm vừa phóng ra bỗng nghe có tiếng trong trẻo vang lên :

- Trời ơi! Ghê gớm quá!

Lãnh Sương Quân vội xông mình lại. Nàng nghe thanh âm dường như không có ý thù nghịch, nhưng muốn thu kiếm về cũng không kịp nữa. Phát kiếm thứ hai vừa phóng ra, thiếu nữ kia nhảy vọt lên không. Mũi kiếm của Lãnh Sương Quân lướt qua để giày thiếu nữ, nàng biết ngay khinh công thiếu nữ này chẳng kém gì mình.

Lãnh Sương Quân vội thu kiếm về. Nàng chưa kịp cất tiếng hỏi thiếu nữ đã hạ mình xuống đất. Nét mặt tựa như cười mà không phải cười, cô cất tiếng hỏi :

- Ta đã phát lạc hai người cho cô mà cô thưởng tặng ta bằng hai nhát kiếm. Như vậy chẳng là quá lắm ư?

Lãnh Sương Quân bây giờ mới hiểu sở dĩ mình qua được phía ngoài thôn xóm một cách yên ổn như vậy là nhờ có thiếu nữ áo đen đã ngấm ngầm trợ lực.

Lãnh Sương Quân ôm kiếm vái chào nói :

- Đa tạ thư thư đã có lòng tương trợ. Xin thư thư tha thứ cho tiểu muội về tội lỗi mãng.

Nàng xuất thân ở một danh môn chính phái, cử chỉ đoan trang, tuy đối với thiếu nữ nàng không thích gì mấy, song nàng vẫn giữ lễ độ.

Thiếu nữ kia dường như đoán biết tâm ý của Lãnh Sương Quân, nàng lại cười hích hích hỏi :

- Ta e rằng trong tâm cô muốn thóa mạ ta vì ta đã trêu chọc cô. Thế mà cô lại xin ta tha tội, phải chăng cô muốn mĩa mai ta?

Lãnh Sương Quân hơi đỏ mặt lên, nàng không quen thói bụng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo, liền hỏi lại :

- Chẳng hiểu thư thư sao lại trêu chọc tiểu muội?

Thiếu nữ cười đáp :

- Nếu ta không thử tài thì sao biết cô là đệ tử của Thúc Vi tiên tử? Ta nghe nói Thúc Vi tiên tử có một đồ đệ truyền nhân tên là Lãnh Sương Quân. Chắc hẳn là cô nương!

Lãnh Sương Quân đáp :

- Chính phải! Tiểu muội là Lãnh Sương Quân. Còn cao tính đại danh thư thư là chi tiểu muội chưa kịp thỉnh giáo?

Thiếu nữ cười đáp :

- Cô đã cùng Cảnh Quyên Quyên ở với nhau một lúc, y có đề cập gì đến ta không?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Giang thư thư đây ư? Quyên Quyên muội muội rất cảm ơn thư thư.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ta chính là Giang Mỹ Linh! Hà hà! Quyên Quyên chưa quên ta ư? Ta cũng không quên y. Ta đoán là Đào lão quái nhất định không chịu buông tha, quả nhiên đúng thế. Có điều ta không ngờ Trường Tử Xà Thần lại bắt y. Hai tên quái vật hợp tác với nhau thì thật khó chịu cho mình.

Lãnh Sương Quân nói :

- Chính thế! Xem chừng không có biện pháp nào cứu được Cảnh Quyên Quyên ra nữa.

Giang Mỹ Linh nheo mắt nhìn nàng rồi cười hỏi :

- Phải chăng cô đi kiếm Lăng Trung Ngọc để cầu y đi viện trợ. Thế mà cô gạt ta bảo chưa nghĩ ra biện pháp nào.

Lãnh Sương Quân sững sốt, bất giác la lên :

- Ô hay! Sao thư thư lại biết rõ thế?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Ta có tài chưa bói đã biết, đoán được tâm sự người khác đang nghĩ gì hay mưu đồ chuyện gì.

Lãnh Sương Quân đỏ mặt lên đáp :

- Thư thư đừng nói giỡn. Trước kia tiểu muội tính đi tìm Lăng Trung Ngọc giúp sức, nhưng dù có tìm được y cũng phải trong vòng một tháng mới trở về tới đây. Vả lại Lăng Trung Ngọc chưa chắc địch nổi Đào Vĩnh Trạch. Tiểu muội đang tính thỉnh giáo thư thư xem có biện pháp nào khác chăng?

Giang Mỹ Linh không trả lời, còn hỏi lại :

- Cô nương có biết Lăng Trung Ngọc hiện ở đâu không?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Nghe nói y muốn ra biển nhưng vào khoảng hai tháng sau đây. Bây giờ mình đến Thượng Thanh cung ở chân núi Lao Sơn.

Giang Mỹ Linh sa sầm nét mặt nhưng rồi tươi lại ngay :

- Có phải Lăng Trung Ngọc bảo vậy không? Bọn giang hồ đồn đại gã là tên quái vật không biết sợ trời sợ đất quả nhiên đúng lắm. Y dám ra biển một mình ư? Y đi có việc gì vậy?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Y sinh trưởng ngoài hải đảo nên chuyện vượt bể đối với y là chuyện tầm thường. Còn y ra biển có việc gì thì tiểu muội cũng không biết.

Nguyên Lãnh Sương Quân không quen nói dối. Nhưng việc Lăng Trung Ngọc ra biển tìm võ công bí lục của Võ Hạo Thiên là một điều rất quan hệ nên nàng phải nói là không biết.

Giang Mỹ Linh yên tâm tự nhủ :

- “Khá lắm! Lăng Trung Ngọc chưa tiết lộ điều bí mật của ta với cô này”.

Cô liền cười nói :

- Cô biết rõ ràng căn cứ về Lăng Trung Ngọc nhỉ?

Lãnh Sương Quân lại đỏ mặt lên đáp :

- Sư phụ Lăng Trung Ngọc là Kim Xà tôn giả có mối thâm giao với gia sư. Tiểu muội đã gặp Lăng Trung Ngọc mấy lần. Vì vậy mới nghĩ tới cầu y trợ lực. Thử thử! Thử thử cũng biết Lăng Trung Ngọc ư?

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Ta cũng có gặp y một đôi lần, nhưng không thân mật bằng cô. Ta nghe y nói dường như không tính đến chuyện ra biển nữa.

Lãnh Sương Quân kinh ngạc hỏi :

- Thử thử gặp y lần cuối cùng vào bữa nào?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Mới hai ba hôm trước đây. Gã bảo muốn đi kiếm một người bạn ở ngoài thành Tô Châu. Như vậy trừ khi gã muốn đổi ta, nếu không thì làm gì trong vòng hai tháng nữa đã kịp quay về tới Lao Sơn, mà còn phải chuẩn bị thuyền bè ra khơi nữa.

Lãnh Sương Quân rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Mình mới cùng Lăng Trung Ngọc chia tay bốn bữa trước đây thì ba bữa y lại gặp Giang Mỹ Linh. Sao lại có chuyện ăn khớp đến thế? Lăng Trung Ngọc đã nói quyết với mình như vậy mà sao mới sau một đêm đã thay đổi chủ ý”.

Trong lòng bán tín bán nghi nàng hỏi :

- Lăng Trung Ngọc có nói y muốn kiếm ai không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Y bảo đi tìm Long Chính Phong, một người bạn mới quen biết gần đây.

Lãnh Sương Quân cũng biết Long Chính Phong. Tuy trong lòng ngờ vực, nhưng chẳng thể không tin được, nàng nói :

- Nếu vậy thật hỏng bét. Lăng Trung Ngọc trở lại mới có chút hy vọng. Y mà không tới thì còn biết trông vào ai cứu thoát Cảnh Quyên Quyên?

Giang Mỹ Linh nói :

- Ta có một cách. Nhưng thử thử phải nói thực với ta.

Lãnh Sương Quân ngắt lời :

- Thử thử định hỏi gì?

Giang Mỹ Linh hỏi lại :

- Ta xem chừng vừa rồi Đào lão quái chủ tâm tha cô ra. Có đúng thế không?

Lãnh Sương Quân nét mặt buồn thiu khẽ đáp :

- Phải rồi! Lão tha tiểu muội thiệt.

Giang Mỹ Linh lại hỏi :

- Đào lão quái giết người không chớp mắt. Ai đã lọt vào tay hắn, khi nào hắn chịu buông tha? Vậy trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Lãnh Sương Quân bị Giang Mỹ Linh đụng đến vết thương lòng, nàng rất lấy làm khó chịu. Nhưng một là nàng muốn cô này đồng tâm hợp lực với mình trong việc cứu Cảnh Quyên Quyên, hai là nàng nghĩ tới Thiết Diện bà đã đem thân thể cùng lai lịch mình công khai tuyên bố trước đại hội phái Thanh Thành, Lăng Trung Ngọc cũng biết rồi. Thế thì mình có nói cho Giang Mỹ Linh hay cũng chẳng sao.

Nàng liền nghiêng răng đáp :

- Lão là cha ruột tiểu muội.

Giang Mỹ Linh giật mình kinh hãi, biến đổi sắc mặt. Trong mắt lập tức lộ ra những tia lửa cừu hận.

Lãnh Sương Quân lại nói tiếp :

- Tuy lão là cha ruột tiểu muội, nhưng tiểu muội chẳng coi lão là phụ thân. Lão... là một kẻ đại cừu của phái Thanh Thành.

Giang Mỹ Linh gật đầu nói :

- Ta có biết việc lão gây mối thâm cừu với phái Thanh Thành.

Lãnh Sương Quân đem chuyện bí mật nói ra rồi trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Bây giờ nàng chú ý nhìn Giang Mỹ Linh thấy vẻ mặt cô ta thoảng có điều khác lạ. Nhưng nàng nghĩ đây là một chuyện khiến cho ai cũng phải kinh hãi, rồi nàng không để ý đến nữa.

Lãnh Sương Quân không ngờ giữa Giang Mỹ Linh và Đào Vĩnh Trạch có một mối thù sâu tựa bể và hiện giờ trong lòng cô ta đang nghĩ cách báo thù rất tàn nhẫn.

Sau khoảng thời gian chớp nhoáng này, nét mặt Giang Mỹ Linh trở lại bình thường. Cô tươi cười nói :

- Té ra cô nương là con gái Đào Vĩnh Trạch.Ồ! Nếu vậy thì ta có cách.

Lãnh Sương Quân hỏi ngay :

- Cách gì?

Giang Mỹ Linh đáp bằng một giọng úp mở :

- Rồi ta sẽ có biện pháp...

Cô nhìn chăm chú vào mặt Lãnh Sương Quân rồi nói tiếp :

- Ta xin cáo từ.

Lãnh Sương Quân chưa kịp đáp lễ, Giang Mỹ Linh đã vọt đi rồi.

Lãnh Sương Quân thấy Giang Mỹ Linh bỏ đi một cách đột ngột thì lòng xiết đổi nghi ngờ. Nàng đoán không ra cô ta là hạng người thế nào. Nàng xét về lời nói của cô ta thấy có câu thật câu dối.

Nàng bâng khuâng suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định tạm thời định hoãn việc thăm mộ phần nghĩa phụ, mà trở lại núi Thanh Thành xem sao đã.

Nàng quyết định chú ý như vậy mà không hiểu vì lẽ gì. Nàng muốn phanh phui cho biết rõ những lời nói của Giang Mỹ Linh thiệt hay giả. Có khi nàng hy vọng lại được gặp Giang Mỹ Linh lần nữa.

Lãnh Sương Quân ra tới thị trấn mua một con ngựa. Nàng cưỡi ngựa đi một mạch cho đến lúc hoàng hôn được chừng trăm dặm đường và vừa tới huyện thành Đông An. Nàng ở lại đây ngủ trọ.

Lãnh Sương Quân vào thành chưa tìm đến nhà khách điểm, chợt thấy hai gã ăn mặc theo lối điểm tiểu nhị tiến lại trước đầu ngựa cười hì hì hỏi :

- Phải chăng quý tính cô nương họ Lãnh?

Lãnh Sương Quân sững sốt hỏi lại :

- Sao?

Hai gã tiểu nhị đáp :

- Bọn tại hạ là tiểu nhị trong khách sạn Thái Tường. Ở huyện Đông An, khách sạn này có rất nhiều phòng. Ngoài ra lại chuẩn bị những phòng trang nhã dành cho nữ khách. Bọn tại hạ đã chuẩn bị phòng ngụ cho Lãnh cô nương rồi.

Mời cô nương vào đi!

Lãnh Sương Quân nói :

- Khoan đã. Tại sao các người biết ta họ Lãnh? Và sao lại biết ta tới đây bữa nay?

Điểm tiểu nhị đáp :

- Trưa hôm nay có người đến mượn phòng cho cô nương và bảo trước giờ này cô nương sẽ tới đây. Bọn tại hạ đã chờ cô nương ở đây tới nửa giờ.

Lãnh Sương Quân vội hỏi :

- Ai đến mượn phòng cho ta?

Tiểu nhị cười hề hề đáp :

- Chính là huynh trưởng của cô nương, thì còn sai thế nào được.

Lãnh Sương Quân sững sốt hỏi :

- Sao? Huynh trưởng ta ư?

Điểm tiểu nhị đáp :

- Lệnh huynh nói là y đến chờ cô nương ở quán trọ theo hẹn ước. Có phải cô nương ở từ khu Thanh Thành bấy giờ muốn lên núi Lao sơn hành hương không? Lệnh huynh nói như vậy và đã đưa tiền ăn và tiền trọ trước cho cô rồi.

Lãnh Sương Quân rất đổi ngạc nhiên. Nàng tự hỏi :

- “Ngoài Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh ra có ai biết mình lên núi Lao Sơn đâu. Đây không hiểu là Lăng Trung Ngọc hay Giang Mỹ Linh muốn trêu chọc mình?”

Con người muốn đùa giỡn Lãnh Sương Quân đã tự xưng huynh trưởng nàng, dĩ nhiên nàng không thể hỏi tường ngay được. Rồi nàng tự nhủ :

- “Ta cứ vào phòng nghỉ ăn cơm rồi tới đâu hay tới đó. Thử xem họ còn giở trò gì nữa không?”

Lãnh Sương Quân trọ ở khách sạn Thái Tường được tiếp đãi chu đáo. Nàng ngủ ở phòng hạng nhất và ăn uống rất sang. Xem chừng người mượn phòng cho nàng là hạng sẵn tiền nên mới rộng rãi thế được.

Lãnh Sương Quân tuy không đoán được đây là cử động của Lăng Trung Ngọc hay Giang Mỹ Linh. Dĩ nhiên nàng chưa hiểu họ có ý gì không, song vẫn gia tâm đề phòng. Suốt đêm nàng không ngủ, có điều qua một đêm yên ổn, không có chuyện gì xảy ra càng khiến cho nàng buồn bã.

Hôm sau Lãnh Sương Quân lại đi một ngày nữa cho tới khi hoàng hôn, thì đến thị trấn Thanh Long tập. Thị trấn này quả nhiên rộng lớn. Đáng lý Lãnh Sương Quân ngủ trọ lại đây, nhưng nàng có ý đi thêm mươi dặm nữa để lánh tránh con người đã trêu chọc.

Lãnh Sương Quân đi cho tới lúc lên đèn thì đến một thị trấn khác, không hiểu tên gì. Nàng tự nhủ :

- “Thử xem họ còn giễu cợt mình được nữa không?”

Ngờ đâu vừa vào thị trấn đã có điểm tiểu nhị chạy ra nghinh tiếp kính cẩn vái chào hỏi :

- Phải chăng cô nương là Lãnh đại tiểu thư! Tiểu điểm đã quét dọn phòng ốc sẵn sàng, xin cô nương chiếu cố.

Lãnh Sương Quân yên trí người trêu chọc mình đã mượn phòng ở Thanh Long Tập, không ngờ ở tòa thị trấn nhỏ bé này, y cũng bố trí như vậy.

Nàng liền cười hỏi lại :

- Có phải ca ca ta đã mượn phòng không?

Tiểu nhị ngạc nhiên đáp :

- Bọn tiểu nhân không gặp huynh trưởng của cô nương mà chỉ thấy lệnh tôn đại nhân. Lão gia bảo bọn tại hạ chuẩn bị nơi ăn chốn ở cho cô nương. Tiền phòng cùng tiền ăn lão gia trả cả rồi.

Bây giờ đến lượt Lãnh Sương Quân nghi ngờ khôn xiết. Nàng mắng thầm :

- “Thằng cha này thật là khả ố! Hắn đã mạo xưng là huynh trưởng ta, bây giờ mạo xưng là phụ thân ta. Hừ! Phụ thân ta là người bại hoại chẳng tử tế gì? Người thích mạo xưng thì cứ việc mạo xưng đi”.

Song rồi nàng lại nghĩ :

- “Không phải! Có lẽ không phải là một người. Nếu hắn đã mạo xưng là phụ thân ta, dĩ nhiên phải nhiều tuổi, chứ đâu có dễ dàng như chuyện giả trang làm huynh trưởng được?”

20. Giả Ma Đầu Chạm Trán Thần Long

Gã tiểu nhị thấy Lãnh Sương Quân ngơ ngác, cũng lo rằng mình đã nhận lầm khách liền nói :

- Cô nương đã họ Lãnh mà tướng mạo lão nhân gia kia lại nhiều nét giống hệt thì làm sao thế nào được? Lệnh tôn đại nhân có phải người lụ khụ, dưới cằm có chòm râu bạc không?

Lãnh Sương Quân nghe tả đúng hình dạng Bát Tỷ Thần Long Đào Vĩnh Trạch, nàng lại càng kinh hãi vô cùng, miệng lắp bắp :

- Chẳng lẽ không phải là người mạo nhận, mà chính là lão thật chẳng? Sao lão lại biết mình sắp đến Lao Sơn? Nếu lão muốn rượt theo mình, hà tất phải giả trò úp mở làm chi?

Điểm tiểu nhị lại nói :

- Lệnh tôn đại nhân tinh thần rất quắc thước. Lão nhân gia còn bảo phía trước dù có mấy tên giặc cỏ, cô nương cũng bắt tất quan tâm. Một mình lão nhân gia dư lực đối phó với họ. Thưa cô nương, có phải các vị làm nghề bảo tiêu!

Lãnh Sương Quân trong lòng nghi hoặc không bút nào tả xiết, nhưng cố giữ vẻ thản nhiên, không để lộ ra ngoài mặt.

Nàng bụng bảo dạ :

- “Nếu quả đúng là lão theo dõi ta thì ta muốn trốn lánh cũng chẳng được. Nếu không phải thì ta lại muốn coi xem con người đi trên cột là nhân vật thế nào và cần phải cho hắn chường mặt ra”.

Quyết định xong nàng đáp :

- Phải rồi! Đó chính là gia gia ta! Lão nhân gia có nhắn gì ta nữa không?

Tiểu nhị đáp :

- Lão gia chỉ bảo bữa nay cô nương đi nhiều đường đất chắc mệt rồi. Cô nên nghỉ sớm đi vào ngày mai đi đường vừa phải thôi.

Lãnh Sương Quân tủm tỉm cười nói :

- Được lắm! Bây giờ ta đi nghỉ đây!

Lãnh Sương Quân theo tiểu nhị vào phòng nằm nghỉ. Lòng nàng vẫn băn khoăn tự hỏi :

- “Không hiểu người này là ai nhưng hần cũng thông minh mới đoán được bữa nay ta không ngụ ở Thanh Long Tập mà còn đi thêm một quãng đường dài nữa. Chính ta lại lọt vào sự tính toán của hần. Đã vậy bữa nay ta đi nhiều đường đất hơn xem hần làm sao?”

Tại quán trọ này nàng cũng được tiếp đãi rất ân cần chu đáo. Nàng vào phòng rồi một lúc sau tiểu nhị đem vào một con gà út lò rất béo và còn non.

Ngoài ra thêm mấy món xào nấu và một hồ rượu Bồ Đào.

Lãnh Sương Quân tửu lượng kém lắm, nàng không uống rượu mạnh bao giờ, nhưng thứ bồ đào thơm ngọt này thì nàng lại rất ưa thích. Cả mấy món xào nấu cũng ăn rất ngon miệng. Nàng uống hết gần hồ rượu mới đi nằm nghỉ.

Bữa nay Lãnh Sương Quân ngủ rất ngon giấc. Hôm sau lúc nàng trở dậy thì mặt trời đã xế về Tây, giờ đã qua Ngọ.

Lãnh Sương Quân giật mình kinh hãi. Việc đầu tiên của nàng là kiểm điểm lại các đồ vật, bảo kiếm, tiền bạc, cả cuốn kiếm phổ bên mình cũng còn nguyên chưa mất mát gì. Nàng thử vận động chân khí cũng tuyệt không thấy gì khác lạ, bấy giờ mới yên lòng. Trong lòng nàng xiết đổi hồ nghi, không sao nghĩ ra được người này là ai? Nàng tự hỏi: Nếu hần bỏ thuốc mê vào rượu thật thì mưu đồ chuyện gì? Mọi vật của mình đều còn nguyên vẹn hết không suy suyễn chút nào là nghĩa làm sao?

Tuy nàng là người thông minh tuyệt đỉnh mà trong lúc nhất thời cũng không thể đoán ra được những điều khuất khúc trong vụ này.

Lãnh Sương Quân kêu tiểu nhị vào, nhẹ nhàng trách gã :

- Người coi đó! Bấy giờ là bao giờ? Tại sao không đánh thức ta dậy?

Tiểu nhị tươi cười đáp :

- Thưa cô nương! Lão nhân gia có dặn rằng bữa nay cô nghĩ cả ngày bắt tất phải lên đường. Vì thế mà bọn tiểu nhân không dám kinh động...

Lãnh Sương Quân lâm vào tình trạng cười dở khóc dở. Song nàng đã không có lời dặn bọn tiểu nhị trước phải đánh thức, bây giờ còn trách chúng sao được?

Vả lại có hỏi nhiều bọn này cũng bằng vô dụng.

Nàng uể oải nói :

- Ta phải đi mới được.

Tiểu nhị ngơ ngác hỏi :

- Cô nương không xơi cơm hay sao?

Lãnh Sương Quân gật đầu. Tiểu nhị cả mừng nói :

- Tiền phòng tiền ăn lão nhân gia đã trả cả rồi. Cả con ngựa cũng đã ăn uống no nê. Lần sau cô nương cùng lệnh tôn có dịp qua đây xin vào chiếu cố cho tiểu quán.

Gã đưa Lãnh Sương Quân ra rồi nghĩ thầm trong bụng :

- “Bữa cơm trưa hôm nay lão gia trả tiền rồi cô mà không ăn thì bản quán cũng dư được ba đồng cân bạc”.

Lãnh Sương Quân vừa đi đường vừa ngẫm nghĩ, đột nhiên nàng nhớ tới chuyện gì miệng lẩm bẩm :

- Nhân vật trên cột mình chắc đã bỏ thuốc ngủ vào trong rượu. Hần không lấy trộm đồ vật gì thì tất là để trở ngại cuộc hành trình của ta. Nhưng hần làm như vậy với mục đích gì?

Lãnh Sương Quân nghĩ lui nghĩ tới mà không sao giải thích được. Nàng vào quán trà bên đường ăn qua loa mấy miếng bánh rồi lại ra đi cho tới lúc hoàng hôn.

Nàng biết rõ nếu đi về phía trước chừng bảy, tám dặm sẽ gặp một thị trấn, nhưng nàng không đi thẳng lại quanh ra nẻo khác.

Lãnh Sương Quân đi cho đến lúc trời tối rồi già gan bỏ ngựa lại, thi triển khinh công đi cả đêm, bụng bảo dạ :

- “Nếu hấn định làm lỡ dở hành trình cho chậm trễ thì ta lại quyết đến trước Lao Sơn hai ngày”.

Phía trước phải qua một đoạn đèo núi. Mảnh trăng lưỡi liềm không được sáng tỏ mà trên núi toàn đá mọc tai mèo, đi lại khó khăn. Thỉnh thoảng chỉ có tiếng dã thú hú vọng.

Lãnh Sương Quân đi đường một mình, hơn nửa hai ngày qua nòng bị người trêu cợt khiến cho tâm thần bất định. Tuy mình mang tuyệt kỹ mà trong lòng không khỏi xao xuyến.

Lãnh Sương Quân đang tiếp tục tiến đi băng băng, bỗng nghe trên sườn núi có tiếng người bật tràng cười the thé nghe rất quái gở.

Lãnh Sương Quân rút bảo kiếm ra quát hỏi :

- Ai?

Nàng chưa dứt lời thì đột nhiên nghe đánh sầm một tiếng. Một tảng đá lớn đang lăn xuống.

Lãnh Sương Quân nhún mình nhảy vọt lên. Tảng đá lớn liền lăn qua dưới chân nàng.

Nàng tức giận quát hỏi :

- Kẻ nào lớn mật dám ám toán ta? Có giỏi thì xuống đây tỷ thí?

Trên đỉnh núi một giọng khàn khàn cất lên :

- Người có giỏi thì lên đây. Hãy ném thử tảng đá này trước.

Một thanh âm khác cất lên hỏi :

- Gã Lăng Trung Ngọc đi đâu rồi? Bây giờ người không có ai chống đỡ cho, biết điều thì liệng bảo kiếm đi!

Thanh âm của hai người này dường như nàng đã nghe thấy ở đâu rồi. Nhất là tiếng cười của cụ già lại càng chói tai. Bây giờ Lãnh Sương Quân mới nghĩ ra, lần trước nàng đã cùng hai tên ma đầu này giao thủ. Một người là Liệt Hỏa tán nhân và một người nữa là Linh Sơn mỗ mỗ.

Lãnh Sương Quân run lên nghĩ thầm :

- “Bản lãnh hai tên ma đầu này không phải tầm thường. May ở chỗ Mã Hồi Hồi võ công còn ghê gớm hơn chưa thấy lộ diện. Nếu bọn chúng cả ba người đi với nhau thì đêm nay mình khó lòng thoát khỏi ma chưởng của chúng”.

Nàng lại ngấm ngấm thi triển thân pháp “Hoàng Hạc Xung Thiên” bay vọt lên mấy trượng rồi lạnh lùng nói :

- Ta tưởng là ai? Té ra lại là hai vị. Liệt Hỏa tán nhân! Sư phụ ta đã tha mạng cho các hạ một lần. Lần trước Lăng đại hiệp cũng thi ân không hạ sát. Nếu các vị còn chút thiện lương mà tiềm tung ẩn tích, rã ác tông thiện mới phải. Nếu bữa nay mà gia hại ta thì trời cũng chẳng dung đâu.

Liệt Hỏa tán nhân một lần bị hại về Thủy Vi tiên tử, một lần bị Lăng Trung Ngọc đánh thua, hấn cho là một mối nhục rất lớn. Hấn nghe Lãnh Sương Quân nói vậy khác nào lửa cháy thêm dầu, tức giận quát lên :

- Thử xem đêm nay ai phải xin tha mạng. Nếu người muốn ta tha chết cho cũng dễ thôi. Người chỉ phải quì xuống dập đầu lạy ba cái.

Lãnh Sương Quân thừa cơ hấn đang nói lại vọt người lên cao thêm mấy trượng. Nàng rung tay một cái, liệng một viên đá đánh tới. Nàng đã dùng thủ pháp đánh vào huyết đạo bằng đá phi hoàn.

Liệt Hỏa tán nhân thấy Lãnh Sương Quân liệng hòn đá đi rất xa mà giữa đêm tối nàng cũng nhắm rõ huyết đạo thì không khỏi giật mình kinh hãi. Hấn vội lạng người đi né tránh rồi cất tiếng thóa mạ :

- Con nha đầu ngu ngốc kia! Người đã chết đến gáy rồi còn dám sình cường! Bây giờ người có quì xuống mà van lơn ta cũng không thể tha thứ được.

Lãnh Sương Quân ở phía dưới ngựa mặt lên mới tấn công được. Bên trên đá núi trút xuống như mưa phải cực nhọc mới tránh thoát. Nhất là bên địch thỉnh thoảng lại đẩy một tảng đá lớn xuống coi rất khủng khiếp. Sườn núi vừa dốc vừa đá nhọn mọc lởm chởm, hình thế lại chật hẹp. Mấy lần những tảng đá lớn lăn xuống bên mình nặng suýt nữa trúng phải.

Lãnh Sương Quân nghĩ bụng :

- “Hồng bát! Cứ tình trạng này thì mình dù có lên được đỉnh núi cũng mệt nhoài còn hơi sức đâu mà chiến đấu với chúng?”

Nhưng nàng có muốn trốn chạy mà đối phương cứ liệng đá xuống tấn công cũng rất nguy hiểm.

Giữa lúc Lãnh Sương Quân chưa biết quyết định thế nào, bỗng Linh Sơn bỗng thét lên một tiếng lanh lảnh rồi những khối đá ngừng lại không rơi xuống nữa.

Nàng ngừng đầu lên coi thấy Liệt Hỏa tán nhân cùng Linh Sơn bỗng theo một ngã khác sườn núi chạy đi.

Chỉ trong chớp mắt nàng thấy bóng hồng chuyển động. Đó là mớ tóc đỏ trên đầu Liệt Hỏa tán nhân. Ngoài ra nàng còn nghe tiếng leng keng do những vòng đai của Linh Sơn bỗng rung động phát ra thanh âm. Nàng không hiểu tại sao hai người lại chạy trốn và ra vẻ khẩn trương hoảng hốt đến thế?

Lãnh Sương Quân rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Hai tên ma đầu này đã gặp chuyện gì? Tại sao chúng khủng khiếp như vậy?”

Nàng liền nhảy vọt lên đầu núi lớn tiếng hỏi :

- Vị tiên bối nào đã ngấm ngầm trợ lực? Đệ tử xin thi lễ bái kiến.

Nhưng chỉ thấy gió động đầu cành hoa rung bóng nguyệt. Một vùng núi non tịch mịch không một bóng người.

Lãnh Sương Quân lại càng kinh nghi tự hỏi :

- “Nếu không có người trong bóng tối ngấm ngầm viện trợ thì hai tên ma đầu kia vì lẽ gì lại hoang mang bỏ trốn? Bằng có người sao lại không thấy tông tích đâu?”

Ta nên biết Lãnh Sương Quân từ thuở nhỏ theo Thúy Vi tiên tử luyện tập võ công, tai mắt nàng linh mẫn, thân pháp càng mau lẹ, người thường không thể bì kịp, thế mà nàng không nhìn thấy hay nghe thấy một chút dấu vết gì thì nhân vật này võ công phải cao thâm đến chỗ không thể tưởng tượng được.

Ban đầu nàng ngỡ là Lăng Trung Ngọc ám trợ, nhưng sau nàng lại nghĩ rằng bản lãnh Lăng Trung Ngọc vị tất đã đến trình độ này.

Nàng càng suy nghĩ những mối hoài nghi càng chồng chất mãi lên, không sao đoán ra được.

Lãnh Sương Quân nghĩ một hồi rồi tiếp tục thượng lộ cho đến lúc trời sáng.

Cứ theo cước trình của nàng mà tính thì ít ra nàng đã đi ước chừng hơn ba trăm dặm. Vì ban ngày không tiện thi triển khinh công, nàng liền tìm vào một nhà nông gần đó mua một con lừa bằng giá rất đắt rồi lại tiếp tục đăng trình.

Suốt ngày hôm ấy nàng lại đi ước chừng hơn trăm dặm nữa và đến Túc Hắc thành thuộc địa giới tỉnh Sơn Đông vào lúc hoàng hôn.

Túc Hắc là một tòa thành nổi tiếng đời xưa. Thời Chiến quốc, Điền Đơn dùng trận Hỏa ngư phá quân Yên ở đây. Tòa thành này tựa lưng vào núi quay mặt xuống biển. Tường thành cao chót vót. Từ đây tới Thanh đảo phía nam núi Lao Sơn đi ngựa chỉ hết chừng một ngày.

Mấy bữa nay Lãnh Sương Quân ngày đêm thượng lộ, người đã mỏi mệt mà hành trình không còn bao xa. Nàng liền vào huyện thành Túc Hắc nghỉ ngơi và trọ lại một đêm. Nàng nhắm tính chỉ tới mai là có thể gặp Lăng Trung Ngọc nên trong lòng khoan khoái quên cả bước phong trần mệt nhọc mấy bữa nay.

Nàng vào khách điểm trong thành ăn cơm tối rồi lại đi nằm nghỉ, bỗng nghe bên ngoài có tiếng người ầm ớ :

- Để lại một phòng cho nữ khách trọ! Đây ta trả mười lạng bạc để trả tiền phòng và tiền ăn. Còn dư ta cũng cho người...

Chủ quán vội hỏi lại :

- Vị nữ khách đó hình dạng thế nào? Máy giờ tới đây? Xin lão gia cho tiểu điểm biết chừng còn phải người đi đón tiếp.

Người kia đáp :

- Y là con gái ta. Mặt trái xoan, mái tóc buộc thành hai bím, lưng đeo trường kiếm. Dễ nhận lắm. Ta phải đi nhanh. Chúng ta là tiêu sư, làm nghề bảo tiêu ngấm ngầm. Người gặp y thì bảo rằng sáng mai đến cung Thượng Thanh núi Lao Sơn chờ ta. Không chừng tối đêm y mới tới đây...

Mấy câu sau lão nói thật nhỏ nhưng Lãnh Sương Quân đã lưu tâm từ trước nên nàng chú ý lắng tai nghe rất rõ, bất giác giật mình kinh hãi.

Lão chủ quán cũng rất kinh ngạc đáp :

- Lãnh lão tiêu sư! Vị nữ khách mà lão tiêu sư nói đó đã tới đây rồi.

Người kia hình như ra chiều sững sốt. Lát sau hắn mới hỏi bằng một giọng cấp bách :

- Sao? Y đã vào đây trú ngụ rồi ư?

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần, lảo bầm :

- Thanh âm này... Sao không giống tiếng Đào Vĩnh Trạch?

Nàng rón rén chuồn qua cửa sổ ra ngoài rồi nhảy lên nóc nhà đi qua hai lớp nhà ngói ra tận gian ngoài sân đường. Nàng thi triển thân pháp “Trần Châu Đảo Quyển Liệm” móc hai chân vào sà nhà cúi đầu xuống nhìn.

Lãnh Sương Quân vừa ngó đã giật mình kinh hãi. Người nói chuyện với chủ quán đúng là Bát Tỷ Thần Long Đào Vĩnh Trạch.

Lãnh Sương Quân sợ quá toan chuồn đi, bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch nói :

- Ô! Té ra y lại đến trước ta. Hay lắm! Ta ra ngoài kia mua mấy thứ mà y ưa thích rồi trở lại ngay.

Chủ quán ngạc nhiên hỏi :

- Lão nhân gia không muốn gặp lệnh ái ư?

Đào Vĩnh Trạch hắng giọng đáp :

- Không cần! Để ta quay về sẽ gặp y.

Chủ quán vẫn còn ngờ vực đáp :

- Lão nhân gia có cần lấy phòng không?

Chủ quán chỉ vì có chút kinh nghiệm mà sinh lòng nghi hoặc, còn mối nghi ngờ trong lòng Lãnh Sương Quân lại càng lớn hơn. Nàng định thần nhìn kỹ lại thì khám phá ra một chỗ sơ hở. Tên Đào Vĩnh Trạch giả này so với Đào Vĩnh Trạch thật còn thấp hơn một cái đầu.

Lãnh Sương Quân tức giận vô cùng. Nàng toan lên tiếng hỏi huych toẹt ra thì thấy người kia tìm lời chống đỡ :

- Càng tốt! Người để cho ta một gian phòng.

Hắn vừa nói vừa đi ra tới cửa quán thì ngoài cửa đột nhiên có ba người tiến vào. Hai bên vừa chạm trán, một thanh âm ồm ồm quát hỏi :

- Người là ai mà dám mạo xưng Đào mỗ để tới đây?

Lãnh Sương Quân sững sốt. Nàng định thần nhìn kỹ, lão nhân này mới đúng là Đào Vĩnh Trạch. Hai người đi theo lão là Trường Túc Xà Thần Tất Thông, và đại đệ tử Hạng Hồng.

Đào Vĩnh Trạch cố nhiên là sợ võ mật. Lãnh Sương Quân cũng táng đờm kinh hồn.

Nàng biết chắc Đào Vĩnh Trạch đến đây là để kiếm nàng, khi nào nàng còn dám ở lại nữa? Nàng liền nhân lúc lộn xộn và Đào Vĩnh Trạch chưa phát giác ra, lập tức lộn người lên nóc nhà len lén chuồn đi.

Đào Vĩnh Trạch lớn tiếng quát hỏi :

- Quân khốn khiếp kia! Đến bây giờ mà chưa lộ bản tướng thì còn đợi đến bao giờ?

Lão vừa nói vừa nường tay ra chụp lẹ như cơn gió thoảng. Song Đào Vĩnh Trạch giả thân thủ cũng mau lẹ phi thường. Hắn nhảy qua hai chiếc bàn, nhưng chòm râu giả dưới cằm đã bị Đào Vĩnh Trạch thật nắm lấy kéo ra.

Đào Vĩnh Trạch thật hắng giọng một tiếng rồi vung tay phóng ra một phát chưởng cách không.

Đào Vĩnh Trạch giả liền cầm ghế dài giơ lên đỡ.

Bình! Chiếc ghế dài bị gãy liền. Đào Vĩnh Trạch giả xuýt nữa ngã lẩn.

Đào Vĩnh Trạch thật bóp vỡ một chiếc bát sứ liệng vào đối phương. Mảnh sứ đã sắc lại được kinh lực hùng hồn của lão vận vào. Roạt một tiếng. Mặt nạ của người kia bị rách liền để lộ mớ tóc dài phát phơ. Té ra y là một người đàn bà.

Đào Vĩnh Trạch sững sốt rồi cười ha hả hỏi :

- Con nha đầu quỷ quái kia! Người quả là lớn mật dám mạo xưng lão phu. Thử xem hôm nay người còn trốn thoát khỏi được bàn tay ta nữa không?

Thiếu nữ này chính là Giang Mỹ Linh.

Nguyên Giang Mỹ Linh không muốn cho Lãnh Sương Quân đến gặp Lăng Trung Ngọc, nên dọc đường đã hóa trang để trừu chọc nàng. Cô còn dùng bao nhiêu nguy kế cố ý làm chậm trễ hành trình của nàng nữa.

Ngờ đâu Lãnh Sương Quân khám phá ra chỗ dụng ý của người trừu chọc nàng. Tuy nàng vẫn tiếp tục đăng trình mà lại thay đổi kế hoạch đi suốt đêm.

Giang Mỹ Linh không tính được chính xác hành trình của Lãnh Sương Quân nên không có cách nào chi trì nguy kế được nữa, cô còn lọt lại đằng sau Lãnh Sương Quân. Cô đuổi đến huyện Tức Hắc mới kịp nàng thì ngờ đâu lại chạm trán Đào Vĩnh Trạch.

Giang Mỹ Linh bị lộ chân tướng không còn đường nào tránh được nữa.

Đào Vĩnh Trạch vừa cười ha hả vừa tiến lại gần.

Giang Mỹ Linh trong lúc cấp bách liền lớn tiếng la :

- Đào lão quái! Con gái người cũng ở trong quán này, người đã biết chưa? Người không đi kiếm y cho mau thì y lại chuồn mất.

Đào Vĩnh Trạch sững sốt.

Hạng Hồng bỗng nói xen vào :

- Sư phụ! Đệ tử vừa nghe trên nóc nhà có tiếng bước chân, không hiểu là ai?

Đào Vĩnh Trạch la lên :

- Người hãy rượt theo cho mau!

Giang Mỹ Linh thừa cơ lúc lão phân tâm không kịp đề phòng phóng ra một thứ độc môn ám khí.

Vừa nghe đánh vù một tiếng, đột nhiên từ trong tay có vọt ra một đám mù đen. Trong làn mù đen thấp thoáng những ánh sáng nhỏ li ti như sợi tơ. Đó chính là một thứ ám khí độc truyền gia của nhà họ Giang, tên gọi “Độc vụ kim châm hỏa diễm đàn”.

Đào Vĩnh Trạch đã biết thứ ám khí này rất lợi hại, khi nào lão dám xông vào?

Làn mù vừa bay ra lão đã phóng chưởng cách không. Một luồng kinh phong xô đẩy làn khói đen bay ngược trở lại.

Giang Mỹ Linh né tránh. Hỏa diệm đàn rớt xuống quầy hàng rồi nổ “bùng” một tiếng.

Tấm màn phủ trên quầy hàng bị cháy ngay lập tức. Hỏa quang bốc ầm ầm.

Đồng thời những tiếng “vù vù” nổi lên không ngớt. Trong đám khói mù có lẫn vô số Mai Hoa châm đều cắm xuống mặt quầy.

Người thủ quỹ sợ quá sắc mặt lợt lạt chui xuống gầm quầy lớn tiếng la :

- Làng nước ơi! Họ giết người phóng hỏa! Mau đến cứu mạng cho ta!

Hạng Hồng sợ bị thương, người gã thấp thoáng một cái đã vọt qua cửa sổ nhảy lên nóc nhà toan rượt theo xem Lãnh Sương Quân chạy đi ngã nào. Chân gã đứng chưa vững thì đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo quát vào tai :

- Cút xuống!

Hạng Hồng vừa động tâm chưa kịp né tránh bỗng cảm thấy đầu gối tê chồn té lăn từ trên nóc nhà xuống đất.

Xà Thần Tất Thông nghe tiếng nhảy ra. Hắn cũng nghe thanh âm lạnh lùng quát lên :

- Lão trọc kia! Sao không giữ thanh qui lại chen mình vào chốn bụi hồng? Hãy ném một phát chưởng của ta.

Xà Thần Tất Thông để hai bàn tay bằng bằng rồi đẩy ra. Đây là một chiêu gồm cả công lẫn thủ, phòng ngự quanh mình, gió mưa cũng không vào lọt.

Nhưng chưởng thế của người kia kỳ ảo khôn lường. Tất Thông vừa nhìn rõ là một phụ nhân hất đẩy song chưởng ra rồi đột nhiên không thấy bóng mụ đâu nữa. Hắn la lên :

- Nguy rồi!

Bỗng thấy sau gáy gió thổi mát lạnh. Hắn xoay mình lại phát chưởng thì mặt đụng vào bàn tay đối phương nghe đánh bốp một tiếng, tưởng chừng như giờ mặt ra cho người ta tát.

Lúc này Đào Vĩnh Trạch đang đuổi Giang Mỹ Linh vào đến chân tường. Lão chỉ còn việc đưa tay ra bắt lấy thì đột nhiên liền tiếp nghe tiếng Hạng Hồng và Tất Thông kêu la. Lão sững sốt tự hỏi :

- “Chẳng lẽ trong quán trọ này có bọn cường địch mai phục sẵn?”

Lão vừa động tâm thì phụ nhân kia đã vào tới nơi.

Đào Vĩnh Trạch quát lên một tiếng thật to vận động huyền công phóng chưởng đánh ra.

Sầm một tiếng rùng rợn! Vách tường nhà khách sảnh bị chưởng lực của lão đánh thủng một lỗ lớn.

Bụi đất mịt mờ! Đào Vĩnh Trạch định thần nhìn lại thì chẳng thấy bóng Giang Mỹ Linh đâu nữa. Còn người đàn bà kia lại đứng bên ngoài cười lạt hỏi :

- Chưởng lực người mạnh như vậy! Võ công người vào hạng phi thường! Vậy mà người uy hiếp một đứa con gái sao không biết nhục?

Nguyên lúc chưởng lực Đào Vĩnh Trạch đánh thủng tường vách, mụ đã kéo Giang Mỹ Linh qua lỗ hổng ra ngoài để nàng tẩu thoát rồi.

Đào Vĩnh Trạch là tay võ công trác tuyệt mà cũng không khỏi giật mình kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Chưởng lực mình uy mãnh phi thường như vậy mà mụ kia ung dung tránh khỏi lại còn cứu thoát được đồng đảng. Vậy bản lãnh mụ này cao thâm không biết đến đâu là lường”.

Từ ngày Đào Vĩnh Trạch ra đời, đây là lần thứ nhất lão gặp phải tay kinh địch ghê gớm. Tầm lòng tranh thắng lại nổi lên. Lão liền phóng ra một phát chưởng nữa làm đổ cả bức tường rồi vọt mình rượt theo. Lão vừa rượt vừa trầm giọng quát :

- Lão thái thái hãy thông thả! Đào Vĩnh Trạch này còn muốn lãnh giáo.

Người đàn bà quay đầu lại lộ vẻ tức giận hỏi :

- Có lý nào thế được? Sao ngươi lại kêu ta như vậy?

Đào Vĩnh Trạch chưa trông rõ mặt đối phương chỉ căn cứ vào công lực thâm hậu dĩ nhiên phải là tay lớn tuổi mới luyện đến trình độ này được, nên lão kêu mụ bằng “mụ thái thái”.

Ngờ đâu mụ là một thiếu phụ trung niên rất xinh đẹp. Trên đầu tóc có buộc sợi dây nhưng tết thành hình hai con bướm, coi rất sinh hoạt.

Đào Vĩnh Trạch rất lấy làm kỳ mà lại bật cười, bụng bảo dạ :

- “Ta tưởng mụ già rồi kêu bằng lão thái thái. Ai ngờ mụ mới hạ dòng lại ăn mặc đong đưa như thiếu nữ. Thực đáng tức cười!”

Rồi lão cười ha hả nói :

- Hay lắm! Vậy ta kêu ngươi bằng đại tiểu thư. Thật là thất lễ. Thân pháp vừa rồi của đại tiểu thư linh diệu phi thường. Lão Đào này kính phục vô cùng, bây giờ muốn xin lãnh giáo đại tiểu thư.

Lão nói bằng một giọng nửa ồm ờ nửa khiêu chiến, đồng thời tự giới thiệu mình họ Đào. Lão chắc mẫm đối phương nghe tính danh mình phải độ dung. Dè đâu mỹ phụ trung niên làm như chẳng hiểu Đào Vĩnh Trạch là cái cóc gì. Mụ ra chiều bệ vệ gật đầu rồi cười khanh khách hỏi :

- Lão khâm phục ta lắm phải không? Ồ! Lão muốn nhận thức thêm lần nữa chăng? Cái đó dễ lắm. Ngươi coi cho kỹ nhé! Đây là thân pháp của ta.

Đào Vĩnh Trạch ngừng thần chuẩn bị ứng chiến. Ngờ đâu mỹ phụ trung niên lạng người đi một cái bỗng vọt ra xa mấy trượng.

Rồi mụ lớn tiếng hỏi :

- Lão coi thế nào?

Đào Vĩnh Trạch hỏi lại :

- Ngươi định trốn chăng?

Mỹ phụ “ủa” một tiếng, hỏi lại :

- Sao? Ngươi chẳng vừa bảo muốn biết thêm thân pháp ta là gì? Chà chà!

Té ra ngươi muốn đánh võ phải không?

Đào Vĩnh Trạch cười dở khóc dở đành miễn cưỡng đáp :

- Đúng thế! Đào muốn thỉnh giáo mấy cao chiêu của tôn giá.

Mỹ phụ trung niên cười nói :

- Ngươi ăn nói không rành rẽ chút nào. Ta cứ cho là ngươi khâm phục ta thiết muốn học thân pháp của ta để chuẩn bị sau này trốn tránh. Chà! Té ra ngươi ăn nói quanh co. Sao không nói ngay là muốn tỷ võ với ta?

Đào Vĩnh Trạch sợ thiếu phụ dùng dằng, lão liền thuận đà nói thẳng :

- Tôn giá đã biết rồi! Vậy chúng ta mở cuộc đấu đi thôi!

Thiếu phụ chau mày đáp :

- Không được đâu! Bữa nay ta còn có việc gấp chưa rảnh để tỷ đấu với ngươi.

Đào Vĩnh Trạch cười lạt nói :

- Tôn giá không muốn tỷ đấu cũng không được. Tôn giá đã buông tha con nhỏ đó chạy đi thì bây giờ phải bắt nó về trả Đào mỗ.

Thiếu phụ tức mình thóa mạ :

- Thú lắm! Ngươi là cái cóc gì mà dám sai ta giúp việc. Thôi được! Ngươi đã muốn tỷ võ thì hãy thử ra một chiêu để ta coi xem có đáng tỷ đấu với ta không?

Đào Vĩnh Trạch chưa từng bị ai khinh mạn đến thế. Lão nổi giận dùm dùm, quát lên một tiếng thật to, đồng thời vận Tu La thần công phóng chưởng đánh ra.

Thiếu phụ lạng người đi một cái thuận theo thế chưởng của đối phương vọt ra xa hơn trượng. Mụ run lên hỏi :

- Ủi chà! Thần công gì của ngươi? Quả nhiên thuộc hạng tà môn.

Đào Vĩnh Trạch thấy đánh một chưởng chưa đủ thương được thiếu phụ, toan phóng phát chưởng thứ hai bỗng nghe thiếu phụ quát :

- Bữa nay ta không có thì giờ đánh nhau mà ngươi cứ đòi tỷ thí. Vậy ta trói hai cái móng con chó lại để ngươi có muốn đánh cũng không được nữa.

21. Bổng Dưng Mang Tiếng Bạc Tình Lang

Đào Vĩnh Trạch tuy là người biết nhiều hiểu rộng nhưng chưa từng thấy quái chiêu kiểu này bao giờ. Lão nghĩ bụng :

- “Nếu để nó chui vào lỗ mũi được thì thật là buồn cười”.

Lão vội thi triển thân pháp “Bàn Long Nhiễu Bộ” né mình sang một bên. Hai đầu sợi dây nhưng linh hoạt phi thường. Đột nhiên thay đổi phương hướng chui vào lỗ tai lão.

Đào Vĩnh Trạch tức quá. Hắn không nghĩ gì nữa gơ hai tay lên ra chiêu “Bạch Hạc Lượng Xí”, chia hai ngón tay cứng như sắt để toan kẹp đứt đầu dây.

Ngờ đâu sợi dây nhưng này như vật sống động, đột nhiên chuồn qua kẽ ngón tay bò xuống cổ tay làm cho hổ khẩu hắn tê chồn.

Tất Thông bị thiếu phụ đánh cho một bạt tai, hắn vừa hổ thẹn vừa tức giận, liền gơ cây thiền trượng lên nhảy xổ ra toàn cùng thiếp phụ liều mạng. Nhưng hắn vừa tới gần thì cảnh tượng kia làm cho hắn phải sửng sốt. Hắn ngừng đầu nhìn cho rõ tướng mạo thiếu phụ, hắn kinh hãi không bút nào tả xiết, bất giác bật tiếng la :

- Ủi chao!

Giữa lúc ấy Đào Vĩnh Trạch cũng quát lên một tiếng. Hai đầu sợi dây nhưng quấn chặt cổ tay lão đột nhiên bốc lửa cháy chỉ chớp mắt là thành tro bụi.

Thiếu phụ la lên :

- Trời ơi! Hồngбет! “Con chó dữ” bị trói lại thoát ra mất rồi. Ta không còn thì giờ để quanh quẩn với “con chó dữ” nữa.

Đoạn xoay mình chạy đi.

Đào Vĩnh Trạch quát to. Tiếp theo “sầm” một tiếng rùng rợn một cây lớn trước mặt thiếu phụ bị chưởng lực của lão đánh gãy tận gốc để chặn đường nhưng thiếu phụ đã chạy mất không còn thấy bóng đâu nữa.

Đào Vĩnh Trạch cúi xuống nhìn thấy hai bên cổ tay mình đều hiện ra một vết tròn màu hồng.

Nguyên lúc lão hoang mang không sao hất được đầu dây ra, hắn tức quá đã vận huyền công làm cho hai cánh tay thành cứng như cây bồng sắt xát mạnh vào sợi dây bật lửa cháy rụi.

Lão đã luyện thành tám thân sắt thép chém không vào mà bị thiếu phụ dùng hai sợi dây quần thành vết đỏ thì công lực của mụ ít ra cũng ngang hàng với lão.

Bây giờ Xà Thần Tất Thông mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Hắn bảo Đào Vĩnh Trạch :

- Lão Đào! May lão bị mụ cột cổ tay nhưng dây của mụ bị cháy ngay thì cũng không phải là mình thất bại. Mụ này khó chơi lắm! Nếu thư thư của mụ tìm đến thì còn khó chịu hơn nữa. Ta đành ẩn nhẫn đi thôi.

Đào Vĩnh Trạch trợn hai mắt lên hỏi :

- Lão đệ bảo mụ là ai mà ghê gớm thế?

Tất Thông đáp :

- Mụ là tiểu di của Dịch Long, là mẫu thân Cảnh Quyên Quyên. Ngày trước ba mụ Thúy Vi tiên tử, Hàn ngọc nữ hiệp Phùng Vân và Phùng Linh ngang hàng với nhau.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Ba mươi năm trước thì tiểu đệ theo sư phụ lên núi Thiên Sơn đã gặp mặt mụ một lần. Ngày ấy mụ mới là một vị cô nương mười bảy, mười tám tuổi. Bây giờ mụ đứng tuổi mà vẫn có hành động tinh nghịch như hồi còn là trường. Người mụ cũng không già đi mấy.

Đào Vĩnh Trạch giật mình kinh hãi hỏi :

- Mụ là Phùng Linh đấy ư? Chà! Không hiểu mụ đã biết việc con gái mụ bị cầm tù chưa?

Đào Vĩnh Trạch chẳng sợ trời sợ đất nhưng vẫn gờm Thiên Sơn thần hiệp Dịch Long vì vô lâm kêu y là Thiên hạ đệ nhất nhân. Phùng Linh là em vợ Dịch Long cũng làm cho lão giật mình kinh hãi.

Tất Thông định thần đáp :

- Nhất định mụ chưa biết chuyện chúng ta đã làm khó dễ con gái mụ.

Đào Vĩnh Trạch ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu nói :

- Lão đệ nói đúng. Nếu mụ mà biết việc đó thì đời nào lại chịu bỏ qua. Dĩ nhiên ta không sợ mụ, song Tu La thần công ta chưa luyện được đến độ chót. Không muốn gây thù ra mặt với phái Thiên Sơn.

Tất Thông nói :

- Xem chừng mụ đi có một mình. Dịch Long là Chương môn một phái, có lý nào mỗi lúc dời khỏi núi Thiên Sơn ngay được? Vả lại nếu vợ chồng Dịch Long cùng đi tất chẳng dễ mụ ngấm ngấm trên chọc chúng ta.

Hạng Hồng tập tễnh chạy ra. Đào Vĩnh Trạch xét nghiệm vết thương cho gã thì thấy mắt cá có dán một miếng lá cây. Về công phu “Trích Diệp Phi Hoa” để chữa thương đối thủ, Đào Vĩnh Trạch hãy còn kém thiếu phụ nên lão không khỏi kinh hãi. Lão liền dùng phép “Thôi Cung Hóa Huyết” chữa thương cho Hạng Hồng và rịt thuốc dầu vào.

Hạng Hồng bèn lên nói :

- Đệ tử bất tài, vừa lên nóc nhà đã bị mụ hất xuống. Thiếu nữ bỏ chạy kia là ai? Đệ tử chưa điều tra ra, nhưng thị giống hệt nữ đệ tử Thúy Vi tiên tử.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Trong thiên hạ những tay bản lĩnh như mụ cũng không có mấy người, bị thương là đáng, ta trách người thế nào được? Người hãy nghỉ một chút, lát nữa chúng ta lại đi.

- Bọn này ngồi trong quán nghỉ ngơi chờ Hạng Hồng hành động được như thường rồi sẽ tiếp tục thượng lộ lên núi Lao Sơn.

Núi Lao Sơn ở ngoài mỏm bán đảo Sơn Đông, trông xuống Hoàng Hải.

Cảnh sắc cực kỳ xinh đẹp.

Lãnh Sương Quân rời khỏi khách sạn rồi đi tới giờ Ngọ thì đến chân núi Lao Sơn. Nàng vào quán rượu trên núi để ăn cơm và hỏi đường lên cung Thượng Thanh.

Lãnh Sương Quân lên tới đỉnh núi thì trời vừa tối. Xa xa những hòn đảo ngoài đại hải nhấp nhô chiếc nổi chiếc chìm. Dưới ánh trăng tỏ cảnh núi non lại càng huyền ảo. Từng chòm đèn lửa trong các thuyền chài trông tựa sao sa.

Trước phong cảnh mơ hồ này, Lãnh Sương Quân cảm thấy trong người nhẹ nhõm.

Nàng nghĩ tới lát nữa sẽ gặp mặt Lăng Trung Ngọc, thì tinh thần nàng càng thêm phấn chấn. Bao nhiêu gió bụi nhọc mệt mấy ngày tựa hồ được nước biển rửa sạch hết.

Lãnh Sương Quân đi trong khoảng khắc vào đến chỗ rừng sâu trên đỉnh núi.

Tại đây xuất hiện một ngôi chùa. Nàng nhẹ bước từ từ đi tới, lòng nàng lại nhộn lên những làn sóng tư tưởng. Mấy bữa nay nàng gặp rất nhiều chuyện ly kỳ, nàng chưa định sau khi gặp mặt Lăng Trung Ngọc sẽ nói những gì với chàng trước.

Lãnh Sương Quân còn đang ngẫm nghĩ, chợt nghe có tiếng thở dài, nàng giật mình đánh thót một cái, ngẩng đầu nhìn phía xa xa thấy một người đứng tựa vào gốc cây cổ tùng. Người này chẳng phải Lăng Trung Ngọc thì còn là ai nữa?

Lăng Trung Ngọc ngẩng trăng thở dài tựa hồ đang có tâm sự gì suy nghĩ.

Chàng chưa phát hiện ra Lãnh Sương Quân.

Lãnh Sương Quân cười thầm đi quanh mé bên để tới gần rồi đột nhiên cất tiếng nhẹ nhàng gọi :

- Giang cô nương! Chưa tới kỳ hạn sao cô đã đến rồi?

Chàng chưa dứt lời đã quay đầu lại thấy người đứng sau mình là Lãnh Sương Quân thì không khỏi ngơ ngác hỏi :

- Ái chà! Lãnh thư thư đấy ư?

Nét mặt ra chiều bẽn lẽn.

Lãnh Sương Quân tưởng chừng như một khối chỉ đè nặng lên trái tim. Nàng hững hờ đáp :

- Xin lỗi người! Ta không biết người đã ước hẹn với Giang Mỹ Linh cô nương tới đây để hội diện, thành ra ta quấy nhiễu người rồi.

Lăng Trung Ngọc trấn tĩnh tâm thần vội nói :

- Lãnh thư thư! Thư thư đừng hiểu lầm. Tiểu đệ được gặp thư thư hân hoan còn chưa đủ, sao thư thư lại bảo quấy rầy. Thư thư đến đây bữa nay chắc có chuyện gì?

Trong lòng chàng rất lấy làm kỳ vì không hiểu tại sao Lãnh Sương Quân lại biết rõ tên họ Giang Mỹ Linh?

Lãnh Sương Quân đột nhiên cảm thấy chua cay trong dạ. Nàng không hiểu vì thương Cảnh Quyên Quyên hay tự thương thân mình?

Câu chuyện về Cảnh Quyên Quyên, Lăng Trung Ngọc đã cho nàng hay rồi.

Nhưng còn Giang Mỹ Linh kia nữa! Lăng Trung Ngọc có giấu nàng không?

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này nàng đối với Lăng Trung Ngọc có một cảm giác hoàn toàn khác lạ. Trước đây nàng coi Lăng Trung Ngọc như người tri kỷ, mà hiện giờ nàng lại cho những câu chuyện chàng nói với mình trước toàn là lời đường mật giả dối.

Lăng Trung Ngọc thấy Lãnh Sương Quân ngơ ngẩn hồi lâu không nói gì liền nắm lấy hai tay nàng hỏi :

- Lãnh thư thư! Thư thư giận tiểu đệ chăng?

Lãnh Sương Quân hất tay chàng ra hững hờ đáp :

- Người nói giận chăng? Ta giận người thế nào được? Người giận người là kẻ khác chứ không phải ta.

Lăng Trung Ngọc nghe giọng nói của nàng có ý gay gắt liền hỏi ngay :

- Thư thư đã được tin tức gì về Cảnh Quyên Quyên chưa?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Ta đến đây chính là để báo tin cho người hay. Nhưng bây giờ ta xem ra thì người đừng gấp y làm chi nữa.

Lăng Trung Ngọc nhảy lên hỏi :

- Quyên Quyên ở đâu? Thư thư hãy cho tiểu đệ biết trước. Còn câu chuyện Giang Mỹ Linh sẽ giải thích sau.

Lãnh Sương Quân né tránh ánh mắt của chàng, lạnh lùng hỏi :

- Ta cần người giải thích làm chi? Ta chỉ thương cho Quyên Quyên muội muội đau khổ vì người bao nhiêu năm nay mà không được gặp mặt người nữa.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Sao? Thư thư đã gặp y mà không bảo cho y biết tiểu đệ ở đây ư?

Lãnh Sương Quân nhặt nhổo :

- Bảo y làm chi! Ta...

Nàng chợt nghĩ tới mình lật đật đến Lao Sơn mà gặp phải tình trạng này khiến cho bao nhiêu hy vọng hoàn toàn tiêu tan!

Lát sau khi tức nổi lên, nàng hần học nói :

- Ta chẳng có liên quan gì với người mà người cũng chẳng có liên can gì với ta. Chúng ta hoàn toàn là người dưng. Ta dính vào việc của người làm chi. Thôi ta đi đây.

Vành mắt đỏ hoe, nàng cố nhịn cho nước mắt khỏi tràn ra rồi trở gót đi luôn.

Lăng Trung Ngọc ngăn người ra. Chàng nghe Lãnh Sương Quân nói lòng đau như cắt. Hai hàng lệ tuôn rơi, cất giọng bi ai hỏi :

- Lãnh thư thư! Thư thư còn chưa hiểu cho tấm lòng tiểu đệ ư? Thời kỳ chúng ta ở với nhau tuy chẳng được bao lâu, nhưng tiểu đệ đã coi thư thư như người tri kỷ duy nhất. Thân thể chúng ta đã chẳng khác gì nhau, có lý nào lại không thương nhau mà còn oán ghét nhau chẳng? Tiểu đệ coi Quyên Quyên như đứa em ruột. Còn đối với thư thư! Hỡi ôi! chẳng lẽ thư thư chưa hiểu lòng đệ đệ hay sao? Trái tim này đã trao cho thư thư rồi. Còn đối với Giang cô nương kia, tiểu đệ phải báo đáp mối ân tình của cô ta. Chờ khi nào xong việc rồi là mỗi người mỗi ngả chẳng liên can gì đến cô ta nữa...

Lãnh Sương Quân nghe chàng nói vậy bất giác dừng bước lại.

Lăng Trung Ngọc run run hỏi tiếp :

- Thư thư không tin tiểu đệ hay sao? Ồ! Thư thư!... tiểu đệ mất cả tín nhiệm với thư thư nữa ư?

Lãnh Sương Quân đứng lặng lẽ không nói gì mà cũng không ngoảnh đầu lại.

Lăng Trung Ngọc nói bằng một giọng thống thiết hơn :

- Thôi được! Đã vậy thì tiểu đệ móc trái tim này cho thư thư coi.

Đột nhiên chàng rút thanh trường kiếm trong cây thiết trượng ra toan đâm vào ngực.

Lãnh Sương Quân giật mình kinh hãi. Nàng quay ngoắt lại vươn bàn tay ngọc ra nắm lấy cổ tay Lăng Trung Ngọc hất thanh kiếm lên. Nàng la thất thanh :

- Đừng làm thế! Tại sao người lại tìm cái chết?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ai bảo thư thư không tin tiểu đệ? Tiểu đệ phải móc trái tim ra cho thư thư coi!

Lãnh Sương Quân cầm thanh thiết kiếm của chàng tra vào vỏ rồi bật tiếng cười hích hích hỏi :

- Ta có bảo không tin người đâu. Tâm huyết người chảy đầm đìa thì ta sợ lắm! Người móc tim ra làm chi?

Nàng chưa dứt lời Lăng Trung Ngọc không tiện chụp lấy hai tay nàng nhưng chàng mừng rỡ hỏi :

- Lãnh thư thư! Sao thư thư không bảo trước? Suýt nữa tiểu đệ biến thành con quỷ hồ đồ.

Lãnh Sương Quân cười nói :

- Người nóng nảy như Trương Phi thì có biến thành con quỷ hồ đồ cũng là đáng đời. Thôi đừng nhện nữa! Ta muốn nói chuyện đứng đắn.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Vâng! Tiểu đệ chờ thư thư nói chuyện đứng đắn đây!

Lãnh Sương Quân nói :

- Giang thư thư của người cũng sắp tới nơi bây giờ.

Lăng Trung Ngọc tưởng chừng trái tim chìm xuống. Chàng ngắt lời :

- Y tới thì tới, chúng ta cứ nói chuyện của chúng ta. Nghĩ tới y làm chi?

Lãnh Sương Quân nói :

- Không tiện! Người đã ước hẹn với y tới đây hội diện thì bỏ mặc y sao được? Người nên biết rằng Đào Vinh Trạch rượt y đêm qua ở một nhà khách sạn trong Tức Hắc thành. Ta cũng ở đó và bị một tên đệ tử lão ngó thấy, ta liền chạy thực mạng tới đây.

Lăng Trung Ngọc ánh mắt sáng rực lên hỏi :

- Ủa! Đào lão tặc cũng đến đây ư?

Lãnh Sương Quân gật đầu đáp :

- Hừ! Chẳng hiểu Giang cô nương có bị lão bắt không? Ta còn biết rằng lão không chịu buông tha ta đâu. E rằng lão sẽ đuổi tới đây. Người nghĩ dùm ta nên lánh mặt hay là nên gặp lão. Ta muốn lánh mặt lão lắm, nhưng lánh mặt thì làm sao mà cứu được Giang cô nương?

Lãnh Sương Quân tuy tức giận Giang Mỹ Linh gật nàng, nhưng thấy cô bị mắc vào tay Đào Vinh Trạch nàng lại không yên tâm.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Hay lắm! Tiểu đệ đang muốn kiếm Đào Vinh Trạch.

Lãnh Sương Quân nói ngay :

- Nhưng hấn còn có Tất Thông đi theo.

Lăng Trung Ngọc nghĩ lại quả là vấn đề nan giải. Một mình Đào Vinh Trạch còn khó lòng đối phó. Huống chi còn thêm Xà Thần Tất Thông thì chàng tất phải thất bại. Chàng nghe giọng lưỡi Lãnh Sương Quân thì thực tình nàng không muốn gặp Đào Vinh Trạch. Nhưng lão lại là phụ thân nàng, nên chàng cũng không tiện yêu cầu nàng viện thủ cho.

Lăng Trung Ngọc còn đang ngần ngừ, bỗng thấy có luồng gió nhẹ thổi tới dường như có người phóng ám khí tập kích sau lưng. Chàng xoay tay lại vùng lên một cái lớn tiếng quát :

- Đào lão tặc! Người lại đây!

Lạ thay! Chàng đánh ra một chưởng mà không thấy tiếng ám khí rớt xuống.

Lăng Trung Ngọc không khỏi run sợ. Đột nhiên chàng thấy một bóng đen từ trong rừng bay vọt ra. Chàng liền vùng thiết trượng lên đón. Bóng đen kia đang lơ lửng trên không bỗng xoay mình đi. Chàng nhắm thật trúng lại quét trượng nữa, nhưng chàng vẫn đánh vào quảng không.

Bỗng nghe đánh đét một tiếng. Lăng Trung Ngọc bị vọt một roi vào mặt.

Địch nhân dường như đã dùng một cành cây nhưng nó còn lợi hại hơn nhuyễn tiên.

Lăng Trung Ngọc bị vọt trúng mặt nổi lên một vết máu. Chàng vừa kinh hãi vừa tức giận thì bóng đen đã hạ mình xuống trước mặt chàng quát mắng :

- Lăng Trung Ngọc! Thành lỗi này thật không biết điều.

Lăng Trung Ngọc toan vùng trượng đánh ra thì đột nhiên nghe tiếng quát như sét đánh lưng chừng trời khiến chàng hồn lạc phách bay, cây thiết trượng rủ xuống.

Thanh âm này đối với chàng rất quen thuộc. Mấy năm trời không gặp mặt mà chàng vẫn chưa quên hồi còn nhỏ ở với phụ thân được Phùng Linh tại căn nhà bên cạnh đối với chàng rất từ ái...

Chàng lùi lại một bước nhìn kỹ lại thì thiếu phụ trung niên quả là mẫu thân Cảnh Quyên Quyên, tức nữ hiệp Phùng Linh.

Phùng Linh lại mắng tiếp :

- Hừ! Lăng Trung Ngọc! Người giỏi thiệt! Mẹ con ta đối đãi với người như vậy. Té ra người là con người phụ bạc. Người đối với con gái ta như vậy được chăng?

Mụ càng mắng càng nổi nóng lại vùng cành cây lên quát xuống.

Lăng Trung Ngọc hoang mang luống cuống. Chàng giơ tay lên đỡ thì mu bàn tay bị quất thành một vết máu. Chàng la lên :

- Bá mẫu! Bá mẫu đối với tiểu diệt ơn cao đức trọng, tiểu diệt cảm kích vô cùng, nhưng sự tình nam nữ không thể miễn cưỡng được. Tiểu diệt coi Quyên Quyên như một cô em ruột. Bá mẫu hiểu cho, có chịu nghe lời tiểu diệt chăng?

Chàng chưa dứt lời thì Phùng Linh lại lớn tiếng quát mắng :

- Còn nói gì nữa? Ta nghe rõ cả rồi! Ta hận mình chưa giết người. Con gái ta thối tha gì mà không có người tìm đến. Người tưởng ta bắt buộc người chăng? Hừ! Thật ta muốn giết người ngay!

Lăng Trung Ngọc vừa thẹn vừa giận, buông lỏng tay đáp :

- Được rồi! Bá mẫu không lượng tình cho thì cứ giết tiểu diệt đi!

Lãnh Sương Quân đứng trước tình hình này cũng hổ thẹn vô cùng. Nàng la lên một tiếng rồi hỏi :

- Bá mẫu! Bá mẫu không nhận ra tiểu nữ ư?

Phùng Linh lườm nàng nói :

- Ta nhận được người nhưng việc này không liên can gì đến người. Chỉ có Lăng Trung Ngọc là đứa bất nghĩa. Người đi đi!

Lãnh Sương Quân ngơ ngác, không biết làm thế nào cho phải.

Phùng Linh hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Sao? Người đã biết gã là một tên bạc tình mà còn muốn năn nỉ cho gã chăng?

Lãnh Sương Quân gặp phải bậc trưởng bối không chịu nghe lẽ phải. Nàng uất ức bật lên tiếng khóc thút thít bưng mặt chạy đi.

Phùng Linh lại đánh liền mười roi khiến cho chân tay mặt mũi Lăng Trung Ngọc đầy những vết máu.

Lăng Trung Ngọc nhin đau, hắng dặng một tiếng rồi nghĩ thầm :

- “Bà đánh chết ta đi càng tốt. Có thể ta mới khỏi bị phiền não”.

Phùng Linh đánh một hồi rồi lửa giận đã bớt dần. Đột nhiên mụ thở dài, miệng lẩm bẩm :

- Con gái ta thật là đau khổ! Hừ! Giờ ta có đánh chết người cũng bằng vô dụng.

Mụ nói xong quăng cành cây đi, mặt hầm hầm liếc nhìn Lăng Trung Ngọc một lần nữa rồi trở gót đi luôn không ngoảnh đầu nhìn lại.

Lăng Trung Ngọc hai chân nhũn ra, toàn thân đau đớn. Phần đau khổ về tâm thần của chàng càng tệ hại hơn.

Phùng Linh đi rồi, Lãnh Sương Quân cũng đi nốt. Chỉ còn một mình chàng đứng ngầy ra như tượng đá trước cung Thượng Thanh. Trong lòng chàng chua cay không nói ra được, chàng lẩm bẩm :

- Giữa con người với con người thật là khó xử.

Mảnh trăng đầu tháng lơ lửng như treo trên cành cây. Ngọn gió đêm thổi lại khiến chàng cảm thấy giá lạnh.

Lăng Trung Ngọc toan xuống núi thì một đạo nhân trong chùa thủng thẳng cất tiếng ngâm :

Nỗi phiền tự ý gây nên Phải đâu Thái Thượng mà quên được tình?

Lăng Trung Ngọc buông tiếng cười rộ nói :

- Ngươi Tụ Tử! Xứ đạo sĩ! Lão nói đúng đó! Phiền nào là do lòng mình tạo nên, mình không phải là Thái Thượng lão quân thì làm sao quên được chữ tình?

Nhưng ta không muốn theo lão làm đạo sĩ. Thôi ta cũng đi đây!

Đạo sĩ nín lấy chàng cười nói :

- Phiền nào bỏ đi mà hết, ẩn lánh mà khỏi được chăng. Này! Bần đạo hãy hỏi thí chủ, thiếu nữ trung niên vừa rồi phải chăng là Phùng Linh ở núi Thiên Sơn?

Lăng Trung Ngọc hỏi lại :

- Đạo sĩ cũng nhận biết bà ta ư?

Đạo sĩ cười đáp :

- Mụ nha đầu đó sống đã mấy chục tuổi mà tính nết vẫn chưa thay đổi. Được rồi! Để bần đạo cãi lý với mụ.

Lăng Trung Ngọc gạt đi :

- Đây là việc riêng của tại hạ, đạo sĩ bắt tất dây vào làm chi.

Chàng nín đạo sĩ lại, ngờ đầu tay chàng chụp vào chỗ không, chớp mắt đạo sĩ đã đi xa mười mấy trượng chuyển ra ven núi.

Lăng Trung Ngọc lẩm bẩm :

- Úi chà! Vô công vị đạo sĩ này thật ta không ngờ ghê gớm đến thế.

Lần này chàng lên cung Thượng Thanh ở trọ lại trong cung vì có quen biết Huyền Phong trụ trì. Những độ ra biển chàng đã chuẩn bị đầy đủ. Sự thật chàng không hiểu Huyền Phong mấy. Chàng tưởng lão đạo này chỉ biết sơ qua võ công, ngờ đầu lão lại cao minh đến thế!

Lăng Trung Ngọc không nhìn thấy bóng Huyền Phong nữa, liền bụng bảo dạ :

- “Lão đã muốn can thiệp vào việc không đâu thì để mặc lão đi. Mình cũng đi đường mình là xong”.

Trong lòng chán nản thần thờ, chàng muốn ly khai nơi phiền não này ngay.

Bỗng một bóng đen chạy tới Lăng Trung Ngọc định thần nhìn lại bất giác nổi nóng buột miệng mắng luôn :

- Giang Mỹ Linh! Cô giỏi lắm! Thiệt là dữ lắm!

Giang Mỹ Linh cười khanh khách hỏi :

- Ta có điều gì không tốt đâu. Chưa tới kỳ hạn ta đã đến trước tức là ta quan tâm đến người đó.

Lăng Trung Ngọc háng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Sao cô lại lừa gạt Cảnh Quyên Quyên?

Giang Mỹ Linh sững sốt hỏi :

- Chẳng lẽ người có gặp Lãnh Sương Quân rồi ư?

Lăng Trung Ngọc trợn mắt lên nhìn cô không đáp. Nhưng cô vẫn thản nhiên như không, toét miệng cười nói tiếp :

- Lăng Trung Ngọc! Trí nhớ của người tốt quá. Người quên đã thua cuộc ta rồi ư? Người hứa để ta trên cột ba lần không nổi giận kia mà? Bây giờ mới là lần thứ hai, còn một lần nữa chứ! Từ đây người phải cẩn thận hơn.

Lăng Trung Ngọc dở cười dở khóc, chàng tức quá mà không làm sao được.

Giang Mỹ Linh lại cười nói :

- Người đừng bực mình nữa. Ai bảo người ưng thuận với ta như vậy. Người đã chuẩn bị thuyền bè để ra biển chưa? Đi ngay bây giờ hay sau hai bữa nữa mới khởi hành? Đào lão tặc đang đuổi ta đó, tưởng người chẳng nên chuốc lấy phiền não làm chi. Đi ngay bây giờ quách!

Lăng Trung Ngọc thở dài hậm hực nói :

- Cô thật là một ngôi sao chướng ngại trong số mệnh của ta.

Giang Mỹ Linh cũng cười nói :

- Chính người mới là ma chướng của ta. Không thể thì sao ta chẳng trên chọc ai mà chỉ trên chọc người?

Ả bấu môi :

- Chao ôi! Quân tử chỉ nói một lời, ngựa hay không đóng hai yên. Lời ước ra biển chẳng lẽ người hối hận ư?

Lăng Trung Ngọc nghiêng răng, lớn tiếng :

- Được rồi! Đi ngay bây giờ. Ta muốn đền ơn người cho xong sớm đi.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Có phải sau vụ này rồi người không hỏi han gì đến ta nữa?

Lăng Trung Ngọc bị móc trúng tâm sự, chàng tắc họng không trả lời được.

22. Bước Phiêu Lưu Nhiều Nỗi Gian Truân

- “Tính mình thích trên chọc người ta, ngờ đâu nay gặp phải đối thủ. Ôi! Thiệt trời quả báo”.

Giang Mỹ Linh đổi giọng mềm mỏng hỏi :

- Muốn đi thì đi, người còn suy nghĩ gì nữa? Phải chăng người muốn chờ Lãnh thư thư hay định đợi Cảnh muội muội?

Lăng Trung Ngọc bị ả hỏi móc khác nào như dẫm phải gai. Chàng lợm thiết trượng rồi vừa nhảy vọt đi vừa la :

- Được, được! Đi thì đi!

Trong lòng sâu muộn không nơi phát tiết, Lăng Trung Ngọc đột nhiên phát ra một tiếng hú dài rồi đồng dục ngâm :

Mắt trắng liếc, coi người thế tục

Sống thừa còn luyến tiếc làm chi?...

Giang Mỹ Linh cười ngâm tiếp :

Ngoài biển non tiên mà tới được.

Trong tâm hân hết nỗi sầu bi.

Lăng Trung Ngọc tưởng mình ghê ngoao cho khuấy lòng hoài cảm ngờ đâu Giang Mỹ Linh ngâm hai câu dưới lại rất thích hợp với tâm sự chàng. Bất giác chàng chấn động tâm thần tự nghĩ :

- “Nếu đến được non tiên ngoài biển thì e rằng mình khó lòng thoát khỏi tay thị”.

Lúc này tuy chàng ruột ruột như mớ bòng bong nhưng đã hết đất chần chờ, chàng quay đi theo Giang Mỹ Linh.

Hai người lên thuyền rồi, Lăng Trung Ngọc bị nàng bức bách ra đi nên chẳng có cảm tình chi hết, vẫn giữ bộ mặt thờ ơ lạnh lẽo.

Giang Mỹ Linh vờ như không thấy gì, sau một lúc lâu cô cất tiếng nghiêm nghị hỏi :

- Lăng Trung Ngọc! Người đã nghe thấy câu cổ ngữ “Đồng chu công tế” (Người đi cùng thuyền che chở lẫn nhau) bao giờ chưa?

Lăng Trung Ngọc hỏi lại :

- Cái gì?

Giang Mỹ Linh cười khúc khích đáp :

- Người không biết câu đó càng hay. Dò người chẳng thích ta thì hiện giờ chúng ta cũng ngồi chung một con thuyền.

Lăng Trung Ngọc không biết làm thế nào. Chàng nghĩ tới đường bể xa vời, chẳng hiểu có tìm thấy hòn đảo cổ quái kia không. Rút cục chàng không thể giữ thái độ lãnh đạm không nói không cười với cô mãi được.

Nghĩ đến đây, chàng đã giảm đi mấy phần tức giận, liền nói :

- Kể ra ta đối với cô cũng chẳng có điều chi ác cảm, song cô lại thích trêu chọc ta thái quá nên ta không muốn nói với cô nữa.

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Đó chẳng qua là ta học tập những hành động của người mà thôi. Còn về chuyện trêu chọc người thì người tức là bậc lão tiền bối của ta.

Lăng Trung Ngọc không biết mình nên cười hay là nên khóc. Chàng hồi tưởng những hành vi nghịch ngợm ác ôn của mình không khỏi cười thầm, nhắc lại câu “trời quả báo!”.

Giang Mỹ Linh là người thông minh hoạt bát, cô chẳng khác cành hoa biết nói mà lại hiểu khá nhiều chuyện cổ tích quái đản. Lăng Trung Ngọc ở giữa biển mênh mông bát ngát, có cô đi bên kể ra cũng bớt tịch mịch, chàng đã mượn thợ đóng chiếc thuyền này, dĩ nhiên nhỏ hơn những thuyền chở khách và chở hàng hóa. Nhưng thuyền đóng bằng gỗ tốt, cực kỳ kiên cố, tốc độ cũng mau hơn các thuyền khác nhiều.

Trong thuyền đã trang bị đầy đủ hai tháng lương khô, muối, củi, chỉ còn thiếu thịt tươi.

Giang Mỹ Linh không biết bẻ lái, ngồi rồi chẳng có việc gì cũng buồn, cô liền buông câu tiêu khiển. Nghề nấu nướng của cô rất giỏi. Hàng ngày cô làm cơm và giặt quần áo cho Lăng Trung Ngọc. Cô câu được cá, làm nhiều món ăn thành ra phục thị chàng một cách rất chu đáo.

Đi thuyền được mấy ngày, Lăng Trung Ngọc tuy đối với cô chẳng có hảo cảm gì, nhưng phần ác cảm đã giảm đi khá nhiều. Mấy ngày đầu mặt biển còn yên tĩnh, thuyền đi bằng phẳng. Giang Mỹ Linh thường đứng đầu thuyền mà ngắm trời nước.

Đến giữa trưa ngày thứ năm, Giang Mỹ Linh đang ngồi đầu thuyền câu cá, chợt thấy một đàn cá lớn nhảy lên mặt nước đủ thứ kỳ lạ.

Trong đám này có loài cá mọc cánh biết bay, có loài nửa tròn ửng như nón che mưa. Có con dài như trường kiếm, có con nhả ra nước mực đen như cá mực lớn...

Giang Mỹ Linh toan kêu Lăng Trung Ngọc lại coi, bỗng con thuyền tròn trĩnh, chàng liền lớn tiếng thúc giục :

- Mau vào khoang đi!

Chàng chưa dứt lời bỗng nghe bể gầm như sấm động. Sóng vỗ ào ạt tạt nước cả vào mũi thuyền.

Giang Mỹ Linh sợ quá hai chân nhũn ra. Lãng Trung Ngọc nắm lấy tay cô kéo vào, xiêm áo cô bị ướt hết. Cô thấy Lãng Trung Ngọc lộ vẻ kinh hoàng, miệng chàng lắp bắp :

- Trời đang trong mà sao đột nhiên biển động.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Biển động là thế nào?

Lãng Trung Ngọc đáp :

- Đây là đáy biển bị chấn động sóng nước bị đẩy mạnh réo lên ầm ầm. Hiện giờ không gió to, chẳng lẽ chỗ này có núi lửa sắp nổ chăng?

Giang Mỹ Linh lại hỏi :

- Trời ơi! Người có biết bao giờ núi lửa trên hải đảo sẽ nổ không? Người bảo nó sắp nổ là nghĩa thế nào?

Cô chưa dứt lời, một đợt sóng lớn bằng trái núi nhỏ xô tới. Con thuyền bị sóng nâng lên rất cao.

Giang Mỹ Linh chưa từng nếm mũi sóng gió thì chịu làm sao nổi? Mắt cô nẩy đom đóm, người tựa hồ bay bổng lên giữa đám mây mù, cô vội nằm phục xuống lòng thuyền, hai tay ôm chặt lấy bị gao.

Con thuyền theo làn sóng nhô lên thụt xuống khiến cô bồng bồng như lục phủ ngũ tạng mình đều đảo lộn. Cô say sóng nôn hết cả cơm canh ăn từ đêm trước ra.

Từng đợt sóng dữ không ngớt đập vào mũi thuyền, Lãng Trung Ngọc ướt như chuộc lột.

May ở chỗ chàng đã dặn sóng. Chàng lập tức hạ buồm xuống để thuyền vững lại một chút. Đồng thời chàng vận nội lực dùng pháp Thiên cân trụ đúng phép cho thuyền bớt tròng trành. Con thuyền bị luồng nước xoáy quanh co một hồi rồi cùng thoát hiểm. Nhưng nó bị sóng xô dữ quá, dưới đáy thùng một chỗ.

Lãng Trung Ngọc đành xé mấy túi nhét vào chỗ đó rồi bồng Giang Mỹ Linh lên.

Giang Mỹ Linh vừa rên vừa nói :

- Nếu biết trước sóng gió nguy hiểm thế này thì ta chẳng đi kiếm bí lục làm chi nữa.

Cô ngồi dậy ngừng đầu trông lên thấy Lãng Trung Ngọc vẫn lộ vẻ tươi cười.

Toàn thân chàng ướt sũng mà dường như vẫn ra chiều cao hứng.

Giang Mỹ Linh tức mình gất lên :

- Ta sắp chết rồi đây! Người sung sướng lắm phải không?

Lãng Trung Ngọc cười đáp :

- Cô không chết được đâu? Cô cứ nằm yên đó một lát ta sẽ kiếm thuốc cho cô uống. Ha ha! Cô có biết vì lẽ gì mà ta cao hứng không?

Giang Mỹ Linh hần hộc đáp :

- Ai mà hiểu được cái bụng dạ tàn nhẫn của người sắp làm trò gì?

Lãng Trung Ngọc cười rộ hỏi :

- Cô có biết là nước biển lạnh lắm không?

Giang Mỹ Linh cầu nhàu :

- Nước bể không lạnh thì nóng với ai?

Lãng Trung Ngọc nói :

- Nếu hỏa sơn phun lửa thì nước bể nóng lắm. Chà chà! Lần này ta đoán sai rồi. Không phải hỏa sơn phun lửa. Phen này động biển đại khái vì đáy biển chấn động mà chấn động không lấy gì làm kịch liệt.

Bồng chàng cau mày hỏi tiếp :

- Vì sao mà có địa chấn? Chẳng lẽ đây là điềm báo trước hỏa sơn sắp phun lửa.

Giang Mỹ Linh không nhịn được nữa gay gắt :

- Trời ơi! Người nói cái gì mà đáy biển có địa chấn, cùng hỏa sơn phun lửa lắm thế? Vụ này rồi sẽ ra làm sao?

Lăng Trung Ngọc nghiêm nét mặt trình trọng hỏi :

- Cô có sợ chết không? Nếu cô sợ chết thì ta sửa vá thuyền xong đưa cô về, một mình ta ra biển cũng được.

Giang Mỹ Linh tuy bị sóng gió làm cho cực kỳ khó chịu, nhưng cô không muốn dời Lăng Trung Ngọc và vẫn hy vọng kiếm thấy bí lục vô công.

Nghĩ vậy cô liền đáp ngay :

- Nếu thuyền vỡ người chết, ta mà bỏ mạng thì dễ thường người sống được chăng? Ta sợ cóc gì?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cái đó khó mà biết được. Tỷ như cơn sóng lớn lật thuyền úp đi là chết uổng. Dĩ nhiên ta dám dấn thân vào nơi nguy hiểm không kể gì đến tính mạng, vậy cô có theo ta không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Người đi được thì ta cũng đi được. Đi kiếm bí lục vô công của Võ Hạo Thiên thì ta chẳng hề gì đến những mối nguy hiểm về tính mạng nữa.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Hay lắm! Đã vậy thì cô đừng hỏi đến chuyện hỏa sơn phun lửa. Cái gì phải đến nó phải đến.

Giang Mỹ Linh nghĩ thầm trong bụng :

- “Trong bức họa đồ có vẽ núi lửa trong ruột hòn hải đảo. Phải chăng núi lửa mà Lăng Trung Ngọc nói đây chính là chỗ đó? Nhưng gã chưa tới hòn đảo này bao giờ thì làm sao lại biết là hỏa sơn sắp đến thời kỳ phun lửa?”

Giang Mỹ Linh uống thuốc rồi đi vào cũi mộng.

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy lên đầu thuyền coi. Ở đằng xa xa đã thấy một màu xanh biếc của cây cối trên lục địa.

Gió bể thổi vù vù mà là một làn gió nóng nẩy rất khó chịu.

Giang Mỹ Linh giật mình kinh hãi lớn tiếng gọi :

- Trung Ngọc! Trung Ngọc!

Cô quay đầu lại đã thấy chàng cười hì hì hỏi :

- Có chuyện gì mà cô hoảng hốt như vậy?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Khí hậu trên mặt biển thật là quái dị. Lúc ban mai sao đã nóng thế? Chúng ta đến địa phương nào rồi?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Lát nữa còn nóng hơn nhiều.

Con thuyền thuận gió lao nhanh như bay. Chỉ trong khoảnh khắc đã gần tới hòn đảo cô đơn giữa biển.

Đứng xa trông tựa hồ một bức tranh vẽ màu xanh biếc, thỉnh thoảng điểm màu hồng thắm...

Trên hòn đảo này có một trái núi trọc, đá đỏ. Khí trời quả nhiên mỗi lúc một nóng thêm. Giang Mỹ Linh mồ hôi ra như tắm. Cô la lên :

- Đây là một địa phương quý quá! Mau rời xa đi thôi.

Lăng Trung Ngọc không trả lời, chèo lại giương buồm lên cho thuyền chạy về phía hải đảo.

Giang Mỹ Linh động tâm nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ đây lại là hòn đảo mà ngày trước Võ Hạo Thiên đã trú ngụ? Khí hậu nóng thế này e rằng trên đảo có núi lửa thật”.

Cô còn đang nghĩ ngợi phân vân bỗng nghe Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Đây là chỗ nhà cũ ta ở ngày trước một nơi thích thú vô cùng. Sao cô lại cho là khó chịu?

Giang Mỹ Linh lấy làm kỳ hỏi :

- Người sinh trưởng trên hòn đảo này ư? Thảo nào người chịu được khí hậu nóng như lửa.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Phải rồi! Ta ở trên đảo này đến mười năm, nhưng trước kia khí hậu không nóng như bữa nay. Đã đến đây thì bất luận thế nào cũng lên thăm nhà cũ.

Chàng ngoẹo đầu cười hỏi :

- Cô có muốn làm tân khách của ta không?

Giang Mỹ Linh thực tình không muốn dừng chân trên hòn đảo này, nhưng Lăng Trung Ngọc nhất định về thăm nhà cũ, cô không sao được đành phải leo lên bờ.

Bờ biển cát đá nóng như than hồng, Giang Mỹ Linh đi một lúc bỏng cả chân.

Cô la lên một tiếng “trời ơi”!

Lăng Trung Ngọc nâng đỡ cô hỏi :

- Cô làm sao vậy?

Giang Mỹ Linh hần hộc nói :

- Chân ta bị bỏng phỏng lên rồi.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Ta đỡ cho cô đi vào trong kia có bóng cây là mát rồi.

Giang Mỹ Linh tựa vào Lăng Trung Ngọc mà đi. Cô thấy mát ruột quên cả nóng nẩy.

Gió biển thổi vèo vèo mang theo cả mùi thơm ngào ngạt. Hai người đi đến hết bãi biển, Giang Mỹ Linh trông ra đột nhiên giật mình kinh hãi bật lên tiếng la hoảng :

- Trời ơi! Rắn! Rắn!

Trước mặt là một hàng cây. Trên cây toàn là rắn độc. Những cây này rất quái lạ cành nào cũng vòng vèo như hình con rắn, mà trên cây những con rắn dài treo lủng lẳng. Cả một thân cây tưởng chừng bao nhiêu rắn lớn rắn nhỏ tụ tập lại mà thành ra. Còn lạ nữa là mùi hương ngào ngạt từ những cây quái dị này tiết ra.

Lăng Trung Ngọc hút lên một tiếng dài. Lập tức bao nhiêu rắn trên cây đều bay cả xuống như tên bắn.

Giang Mỹ Linh hồn vía lên mây. Cô giơ tay lên toan liệng một nắm mai hoa trầm ra, nhưng Lăng Trung Ngọc đã bật ngón tay vào hổ khẩu cô. Nắm Mai Hoa châm đều bắn lên không.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Bọn chúng đều là bạn tốt của ta. Đã có ta ở đây không sợ chúng cắn đâu.

Nhưng nếu cô bắn chết một vài con thì ta không bảo vệ cho cô được.

Một đàn rắn lớn bò đến bên Lăng Trung Ngọc, ngẩng đầu lên mà phun phì phì như để chào mừng một người bạn cũ.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Đa tạ các người vẫn chưa quên ta!

Chàng dắt tay Giang Mỹ Linh đi vào giữa đàn rắn. Đàn rắn rả ra hai bên để nhường lối rồi mới bò theo sau.

Giang Mỹ Linh sợ nhũn cả chân tay, cố bám chặt lấy Lăng Trung Ngọc.

Sau cô không thấy rắn độc cắn mình mới yên tâm lại.

Lăng Trung Ngọc dẫn Giang Mỹ Linh đi vào trung tâm hòn đảo. Giang Mỹ Linh hết sợ rắn độc, trấn tĩnh tâm thần, lại cảm thấy nóng dữ, cơ hồ ngột thở.

Trên đỉnh núi thỉnh thoảng có chỗ khá nhiều cây, nhưng mười phần có đến tám chín là trọc lóc. Có cây rụng hết sạch lá chỉ còn lại những cành vàng khè tựa hồ bị lửa đốt.

May mà một số cây hình thù quái dị lại có hoa có lá rất là rậm rạp. Nhưng những cây quái dị này tiết ra một mùi hương quái dị. Giang Mỹ Linh không ngửi quen, cô cảm thấy nhức đầu. Nhưng cũng chẳng biết làm thế nào đành đứng vào dưới bóng cây tránh nắng.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Cô đừng sợ loại cây quái dị này. Tên nó là Ma phong thụ. Không những nó trị được chứng ma phong mà còn chữa được cả nội thương nữa.

Giang Mỹ Linh la lên :

- Ma phong thụ ư? Thật là đáng sợ!

Lăng Trung Ngọc lạnh lùng đáp :

- Sự phụ ta bị chứng ma phong, may tìm đến đảo Kim Xà này, hái lá cây ăn mới chữa khỏi bệnh. Hai cái tên đảo Ma Phong và đảo Kim Xà đều do sự phụ ta đặt ra.

Giang Mỹ Linh càng sợ hãi hơn nói :

- Chúng ta quay về thôi! Trên biển tuy sóng gió dữ dội và nguy hiểm nhưng cũng còn dễ chịu hơn trên đảo này nhiều.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Ta cần ở lại trên đảo thì làm thế nào?

Giang Mỹ Linh la lên :

- Sao? Người định ở lại đây ư? Ở bao lâu?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ít ra là mười ngày hay nửa tháng, nhiều là nửa năm, một năm không chừng.

Giang Mỹ Linh bồn chồn muốn phát khóc. Nàng dậm chân nói :

- Té ra người đã gạt ta! Có phải người hận ta đã trêu chọc mà đưa ta tới đây? Chà! Thủ đoạn trả thù của người thật là ghê gớm? Sao người không đâm ta một kiếm phút đi cho rồi?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta không gạt cô đâu.

Giang Mỹ Linh nói :

- Người còn bảo không gạt ta ư? Người chịu lời giúp ta đi kiếm bí lục võ công của Võ Hạo Thiên sao lại vào đây?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta vẫn muốn giúp cô đi kiếm bí lục nhưng chậm lại một vài năm cũng chẳng can gì.

Giang Mỹ Linh tức quá, hậm hực nói :

- Việc báo thù của ta tuy không gấp rút, nhưng tự nhiên vô cớ ra nằm trên đảo này hàng năm thì được ích gì? Ta hỏi người, việc người đi thăm mấy con rắn độc so với công việc của ta đang nào khẩn yếu hơn?

Lăng Trung Ngọc nghiêm nghị đáp :

- Phải rồi! Vụ này so với chuyện cô báo thù còn quan trọng hơn nhiều.

Giang Mỹ Linh thấy vẻ mặt chàng rất nghiêm nghị thì giật mình kinh hãi, dù muốn thóa mạ cũng không dám mở miệng.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Chúng ta hãy nấu cơm ăn đã. Ăn cơm xong ta nói còn muốn đi coi khắp đảo này một lượt.

Giang Mỹ Linh nói :

- Nhưng có chuyện gì? Nếu người không nói rõ thì ta không ăn được cơm.

Lăng Trung Ngọc nhặt ít cành cây khô đốt lên và xách túi gạo bảo Giang Mỹ Linh thổi cơm. Chàng lại đi bắt mấy con dề điều đưa cho cô nấu nướng. Rồi chàng nói :

- Ngày sư phụ ta mới tới hòn đảo này khí hậu rất lạnh. Về sau mỗi năm một nóng hơn. Hồi ta ở đây khí hậu rất tốt, hoa nở bốn mùa không tàn tạ. Cây cỏ xanh tươi quanh năm. Thật là một nơi tiên cảnh...

Chàng trầm tư một lúc rồi hỏi :

- Bây giờ khí hậu nóng kinh người. Cô có biết vì lẽ gì không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ta làm sao mà biết được? Nói mau đi! Đừng giở trò nữa.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Vì dưới đáy hòn đảo này có núi lửa.

Giang Mỹ Linh thất kinh hỏi :

- Dưới đáy bể có núi lửa ư?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Phải rồi! Đáy biển có rất nhiều núi lửa. Nhưng ở giữa biển núi lửa có nổ tung bất quá chỉ cho nước bể sôi động chết hại cá tôm mà thôi. Hòn đảo này cách bờ biển có mấy ngày đường, nếu hỏa sơn phun lửa thì hậu quả không biết đến đâu mà lường.

Giang Mỹ Linh nửa tin nửa ngờ hỏi lại :

- Sao người biết dưới hòn đảo này có núi lửa?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta dẫn cô đi coi!

Ăn cơm xong, Lăng Trung Ngọc dẫn Giang Mỹ Linh qua khu rừng cây quái dị rậm rạp đi vào trung tâm hải đảo.

Bỗng thấy dưới chân đỉnh núi sắc đỏ có một cái huyết động. Dĩ nhiên trái núi này trọc lóc. Xung quanh huyết động là một khu đất rộng lớn chẳng có một ngọn cỏ nào mọc được.

Còn một điều đáng sợ hơn nữa là vô số rắn độc chết ngay bên huyết động phát ra một mùi hôi thối khiến cho người ta phải nôn oẹ.

Giang Mỹ Linh bịt mũi nói :

- Ta không muốn coi nữa! Trở về thôi!

Lăng Trung Ngọc lấy ra hai bông hoa tươi mùi hương nồng nàn. Hoa này cốt để đánh tan mùi tanh hôi.

Giang Mỹ Linh cầm một bông ngửi lập tức thấy tinh thần thanh thản.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cô coi nữa đi.

Chàng dắt cô đến cửa động thì thấy phía dưới đá núi phát ra ánh sáng màu đỏ thẫm. Trên vách đá cũng có vô số xác rắn.

Bây giờ Giang Mỹ Linh tuy không sợ mùi hôi thúi vì xác rắn nhưng bị nhiệt khí trong động xông ra cơ hồ ngất đi.

Lăng Trung Ngọc vội đưa cô lùi ra xa ngoài rừng cây.

Trong rừng cây có một cái hồ nhỏ. Đây là nơi mát nhất trên hòn đảo này.

Giang Mỹ Linh cúi xuống cho hơi nước mát mẻ thấm vào mặt mới thốt nên lời :

- Thật là đáng sợ! Thật là đáng sợ!

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nguyên trước ta cũng không hay dưới Xà đảo này lại có núi lửa. Sau sự phụ ta ở đây mười mấy năm khảo sát tỉ mỉ khám xét toàn đảo rồi phát giác ra bí mật trong lòng đất, đồng thời phát hiện miệng núi lửa tức là chỗ huyết động mà chúng ta vừa coi đó.

Chàng đưa mắt nhìn đám mây bên trời chậm rãi nói tiếp :

- Khi ấy trong động có đến mấy vạn rắn độc. Chắc bây giờ chết hết rồi. Sự phụ ta hồi sinh tiền từng thông đây xuống thám hiểm. Lão gia tính biết núi lửa sẽ nổ vào khoảng sáu năm sau rồi lão gia chết.

Giang Mỹ Linh vội hỏi :

- Sự phụ người chết mấy năm rồi?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Còn kém mấy tháng nữa thì đủ sáu năm.

Giang Mỹ Linh giật mình kinh hãi. Lăng Trung Ngọc cười nói :

- May ở chỗ núi lửa chưa nổ. Coi tình hình này phải một năm hay nửa năm hỏa sơn mới phun lửa.

Giang Mỹ Linh ngắt lời :

- Tuy vậy nhưng ở lại trên đảo này cũng là nguy hiểm lắm.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Phải rồi! Vì có sự nguy hiểm vô bờ bến mà ta đến đây.

Ngừng lại một chút chàng nói tiếp :

- Phía dưới huyết động kia, những rắn độc nhả rãi ra chứa thành một cái vũng nhỏ. Nếu hỏa sơn phun lửa thì cả trái đảo Kim Xà này sẽ biến thành tro than mà cả ven biển Hàng Hải cũng bị ảnh hưởng. Bao nhiêu sinh vật dưới biển phải chịu kiếp nạn. Nước rãi một số lớn rắn độc như vậy hòa vào nước biển thì dù sinh vật nào chưa chết bị nọc độc, tai hại vô cùng.

Giang Mỹ Linh nghe nói sợ quá trợn mắt há miệng. Cô thét lên :

- Thế mà chúng ta còn chưa chạy ư?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cô nghe ta nói vậy cô thích không?

Giang Mỹ Linh nói :

- Người còn nói gì nữa? Đối với thiên tai khủng khiếp này thì còn biện pháp nào tránh được?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Sư phụ ta đã nghĩ ra một biện pháp là cần phải có người không sợ rắn độc, trước khi hỏa sơn phun lửa mấy tháng xuống sân dưới huyết động khoét một đường thông ra nước biển. Rồi trước khi hỏa sơn nổ tung khoét một lỗ nhỏ cho lửa nóng tiết ra dần dần. Có như thế thì hỏa sơn phun lửa may mới bớt được phần nào đại hại.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Chỉ có cách giản dị như vậy mà giảm bớt được mối đại hại về hỏa sơn phun lửa ư?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Dĩ nhiên không phải là chuyện giản dị. Bên trong còn bị vấn đề thời gian kèm chết. Nếu tính lầm ngày hỏa sơn phun lửa thì công việc thành ra uống hết.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Ai mà chịu được nhiệt độ ghê gớm ấy? Người xuống rồi bị cháy thành than thì làm thế nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Theo lời sư phụ thì chất rêu đá có thể phòng hỏa được. Trên hòn đảo này có thứ rêu đá đó cần phải thu lượm về để làm y phục phòng hỏa.

Giang Mỹ Linh lại hỏi :

- Có phải người vâng lời di mạng của sư phụ về đây tiêu tai giải họa không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Tự ý ta muốn cứu vãn một trường kiếp nạn này chứ không phải vâng lời di môn của sư phụ. Hỡi ôi! Sư phụ rất thương mến ta. Hồi sinh tiền lão nhân gia không cho ta hay vụ bí mật này.

Nguyên Kim Xà tôn giả đưa Lăng Trung Ngọc từ Trung Nguyên đến đảo Kim Xà liền phát hiện ra mối tai họa bí ẩn này. Lão liền đem những chuyện khám phá bao nhiêu năm chép rất tường tận vào một cuốn nhật ký. Trang cuối cùng có ghi việc tiên đoán hỏa sơn phun lửa cùng phương pháp cứu vãn kiếp nạn xảy ra.

Lão cũng đã nghĩ đến yêu cầu Lăng Trung Ngọc vãn hồi một trường kiếp nạn, chỉ vì thấy nó nguy hiểm vô cùng mà không nói ra. Sau khi lão chết rồi, Lăng Trung Ngọc mới phát giác ra cuốn nhật ký này.

Lần này Lăng Trung Ngọc mới hứa hẹn với Giang Mỹ Linh ra biển, phần lớn nguyên nhân là sắp đến ngày hỏa sơn bùng nổ để tiện dịp thăm đảo Kim Xà.

Giang Mỹ Linh nghe Lăng Trung Ngọc nói rõ đầu đuôi, tuy cô đầy đủ tà khí mà không khỏi kinh hồn táng đờm.

Lăng Trung Ngọc trịnh trọng nói :

- Ta đã hỏi cô có sợ chết không, cô bảo không sợ ta mới dẫn tới đây. Bây giờ bằng cô hối hận thì sáng mai ta sắp sửa thuyền bè đưa cô quay về cũng được.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ta mà trở về chạm trán Đào Vinh Trạch cũng là một chết. Phen này ta đã ra biển thề rằng nếu không kiếm được bí lục võ công của Võ Hạo Thiên, nhất quyết không trở về nữa.

Cô ngẫm nghĩ một chút rồi lại hỏi Lăng Trung Ngọc :

- Có phải người vừa nói núi lửa ít ra còn nửa năm hay hơn nữa mới bùng nổ?

Lăng Trung Ngọc nghe cô hỏi vậy liền hiểu ngay mỉm cười hỏi lại :

- Phải chăng cô muốn đi kiếm bí lục của Võ Hạo Thiên trước rồi sẽ quay về Kim Xà đảo?

Giang Mỹ Linh gật đầu. Cô sợ chàng hiểu lầm liền nói thêm một câu :

- Ta kiếm được bí lục rồi, nhất định không bỏ người ở lại mạo hiểm một mình.

Lăng Trung Ngọc bụng bảo dạ :

- “Cô mà bỏ ta ở lại một mình là phước cho ta lắm”.

Nhưng chàng chỉ lắc đầu đáp :

- Không được!

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Sao lại không được?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Nếu đưa cô trở về Trung Nguyên, cả đi lẫn về nhiều nhất là mất hai mươi ngày đường, không sợ lỡ việc lớn. Còn đưa cô đi kiếm bí lục võ công của Võ Hạo Thiên thì biển cả mênh mông. Sóng gió bất ngờ. Trong vòng na năm chưa chắc đã trở về tới đảo Kim Xà.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Lại còn một chuyện nữa là khi ta còn nhỏ đã cùng sư phụ đi qua hòn đảo quái gở mà Võ Hạo Thiên trú ngụ đó, lão gia không cho lên đảo. Nghe giọng lười lão gia thì hòn đảo đó nguy hiểm vô cùng. Ta không sợ chết đâu, nhưng bỏ mạng ở hòn đảo quái lạ đó chẳng được ích gì thì thà rằng chết ở ngay đây còn có hy vọng cứu vãn được tai ương cho đời.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Bất luận hòn đảo kia nguy hiểm đến đâu cũng chẳng bằng nơi đây có núi lửa tại trong lòng đất. Trên đảo còn bao nhiêu rắn độc mới đáng sợ chứ.

Lăng Trung Ngọc ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Cô đã nóng lòng đi kiếm bí lục mà không muốn ở nơi đây thì ta cũng có cách vện cả hai bề.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Cách gì?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Trong vòng mười ngày hay nửa tháng ta dạy cô cách chèo thuyền và lội nước. Ta cho cô cả chiếc thuyền kia, nếu cô dám mạo hiểm thì tự mình đi tìm lấy hòn đảo đó...

Giang Mỹ Linh không đợi chàng nói hết cả cười ngắt lời :

- Người muốn đuổi ta chẳng? Người quyết ý ở lại đây, ta cũng nhất định bầu bạn với người.

Lăng Trung Ngọc hững hờ hỏi :

- Nhưng cô ngán hòn đảo này lắm kia mà?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Ta ngán nơi đây thật nhưng không ngán người.

Ngừng lại một chút cô nói tiếp :

- Trong đời ta chưa làm một việc gì đại ác, cũng chưa làm được một hảo sự nào. Chuyến này ta giúp người một tay vãn hồi kiếp nạn, có chết cũng cam lòng.

23. Kim Xà Đảo Thu Phục Tứ Ma

Lăng Trung Ngọc nghe nàng nói vậy thì trong lòng vừa vui mừng lại vừa phiền não, và chàng khó lòng dời cô ta ra được.

Giang Mỹ Linh đột nhiên cười nói :

- Ô! Người hãy quay mặt đi.

Lăng Trung Ngọc sửng sốt hỏi :

- Người muốn gỡ trò gì?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Chà! Người thực quan tâm đến ta quá. Mỗi khi ta làm việc gì đều cần cho người hay phải không?

Cô vừa nói vừa cởi giải áo. Lăng Trung Ngọc bây giờ mới hiểu cô ta muốn tắm rửa, liền đỏ mặt lên vội xoay mình đi vào trong rừng cây.

Bỗng nghe đánh thồm một tiếng.

Giang Mỹ Linh nhảy xuống hồ cười khanh khách nói :

- Hay lắm! Nước hồ mát đáo để! Lăng Trung Ngọc! Người gớm thiệt, dường như không biết sợ nóng là gì.

Giang Mỹ Linh phóng đảng hình hài, không câu nệ lễ phép nam nữ. Lãnh Sương Quân là người đoan trang lễ mạo. Cảnh Quyên Quyên chân thật mà không hà tất. Cô này đối với Lăng Trung Ngọc có vẻ suồng sã hơn, song chàng đối với cô lại rụt rè e ngại.

Tối hôm ấy Lăng Trung Ngọc dựng lên hai túp lều ở bên bờ hồ. Đến nửa đêm chàng đang mơ màng giấc điệp bỗng nghe thấy tiếng sột soạt.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi, đột nhiên chàng bị người ôm chặt rồi nghe tiếng Giang Mỹ Linh la hoảng :

- Trời ơi! Khiếp quá! Người đuổi bọn rắn độc này đi!

Nguyên có rắn chui vào trong màn Giang Mỹ Linh nên cô sợ quá bỏ sang ẩn vào trong màn Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc đẩy cô ra cười nói :

- Rắn thì có gì đáng sợ?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Bọn chúng là bạn tốt với người, dĩ nhiên người không sợ, nhưng ta sợ lắm.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Được rồi! Mai ta sẽ hái ít lá thuốc nghiền nhỏ ra bỏ xung quanh màn là rắn không dám vào nữa.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Đêm nay thì làm thế nào? Ta sợ lắm!

Lăng Trung Ngọc không sao được đành bảo cô :

- Thôi đành! Đêm nay cô ngủ trong này để ta canh rấn cho.

Đêm hôm ấy chàng ngồi bên ngoài màn cho đến sáng.

Giang Mỹ Linh được giấc ngủ ngon. Lãng Trung Ngọc hai lần ngó vào thấy cô ngủ say mà nét mặt tươi cười...

Hôm sau Lãng Trung Ngọc đi hái tập thạch niên. Chàng bảo Giang Mỹ Linh ra ngoài thuyền lấy lương khô cùng đồ dùng vào.

Lãng Trung Ngọc đi trên lối củ nhớ lại tình trạng ngày trước cùng ở với sư phụ trên đảo này, lòng chàng cảm khái muôn vắn. Chàng nghĩ thầm :

- “Ta thử đến trước phần mộ thử coi, không chừng cỏ đã mọc đầy thì ta nhổ hết đi...”

Giữa lúc ấy chợt nghe thanh âm Giang Mỹ Linh la gọi từ đằng xa vọng lại.

Chàng lảo bầm :

- Chắc cô này lại bị rấn độc làm cho khiếp sợ.

Nhưng chàng không yên dạ chạy ra bờ biển xem sao.

Chàng ra khỏi rừng cây, đưa mắt nhìn ngoài bãi biển thấy có một chiếc thuyền vỡ. Chàng cho là chiếc thuyền này bị sóng đánh dạt vào bờ. Sau nước thủy triều rút xuống nên còn nằm đó.

Chàng giật mình kinh hãi vì trên bãi đã có thuyền thì dĩ nhiên có người muốn đến hải đảo này. Chàng chạy vội ra bãi biển thấy Giang Mỹ Linh đầu tóc rối bù, vừa la vừa chạy trời chết. Bốn người vừa nam vừa nữ kỳ hình quái trạng đang rượt theo sau.

Giang Mỹ Linh bị đuổi gần kịp. Cô liền phóng ra thứ ám khí độc môn kêu bằng “Độc vụ kim châm hỏa diện đàn”.

Thứ ám khí này nổ tung lập tức khói đen mờ mịt, tia lửa bắn ra tung tóe.

Trong đám khói mù còn có những mũi châm nhỏ li ti như lông trâu cực kỳ lợi hại.

Võ công bốn quái nhân kia cũng không phải tầm thường. Bọn họ chạy theo hình chữ chi. Giang Mỹ Linh vừa tung ám khí, bọn họ chia nhau đứng bốn phương vị và người nào cũng phóng chuồng ra quẹt những mũi kim nhỏ trong làn mây khói lại thành một cây cột đưa vào khoảng không.

Giang Mỹ Linh cũng bị chuồng lực của bọn chúng làm chấn động, loạng choạng người đi. Cô thu thế về không kịp thì gặp phải khối đá ngăn chặn trượt chân ngã xuống.

Một lão già tóc đỏ trong bọn nổi lên tròng cười ha hả vươn tay ra chụp xuống sau lưng Giang Mỹ Linh.

Lúc này Lãng Trung Ngọc còn cách xa đến hơn mười trượng. Trong tay chàng đã cầm sẵn một viên đá. Chàng thấy Giang Mỹ Linh bị nguy hiểm không kịp chạy tới nơi cứu ứng, liền ngưng tụ nội lực vào bàn tay liệng viên đá ra.

Lão già tóc đỏ đã luyện công phu “Thiết bổ sam hoành” vừa nghe ám khí rít lên trên không liền vươn tay ra toan bắt.

Đột nhiên lòng bàn tay lão bị viên đá đánh trúng đau nhói lên toạc cả hổ khẩu. Bất giác lão vừa kinh hãi vừa tức giận bỏ mặc Giang Mỹ Linh quay lại cự địch.

Lãng Trung Ngọc thấy lão dám giơ tay ra hứng viên đá thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Hai bên qua lại một chiêu, Lãng Trung Ngọc háng giọng một tiếng rồi nói :

- Chà! Té ra bọn ngươi là những hạng chẳng biết sống chết là gì.

Trong bốn người này chàng nhận ra được hai tên đã cùng chàng giao thủ một phen là Liệt Hỏa tán nhân và Linh Sơn mỗ mỗ. Còn một lão tóc đỏ nữa và một thiếu phụ trung niên tóc xanh thì chàng không biết là ai.

Thiếu phụ trung niên hỏi :

- Thư thư! Có phải thằng lỏi kia là Lãng Trung Ngọc không?

Linh Sơn mỗ mỗ không trả lời. Lãng Trung Ngọc đã ngừng mặt lên trời cười ha hả đáp :

- Ta đây đi không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên. Lãng Trung Ngọc chính thị là ta! Các người có sợ thì dập đầu lạy tạ tội, ta sẽ tha cho.

Thiếu phụ nhe răng toét miệng cười lạt ba tiếng nói :

- Lãng Trung Ngọc! Ta không tìm thấy người ở Trung Nguyên là tốt phước sống thêm được mấy ngày. Bữa nay không thể tha người được...

Lão già tóc đỏ nói :

- Thanh muội hãy khoan! Thượng đế còn có đức hiếu sinh. Trung Ngọc! Người hãy đưa bản đồ của Linh Trí thượng nhân ra, ta sẽ nói với các vị tha chết cho.

Lãng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Thú lắm! Người là cái thá gì mà dám khoác lác, người coi ai phải van xin ai tha mạng.

Chàng giơ thiết trượng lên quát :

- Cả bốn tên các người xông vào đi!

Thiếu phụ mặt xanh tức giận thét lên :

- Thằng lỏi này ngông cuồng thiệt.

Mụ cỡi một sợi dây điều giơ lên cho bay phát phơ trước gió rồi rung tay một cái. Lập tức từ trên không một làn dây sắc sỡ nhằm lưng Lãng Trung Ngọc cuốn lấy.

Sợi dây điều này mụ huy động chẳng khác cây nhuyễn tiên.

Lãng Trung Ngọc giơ tay ra chụp. Ngón tay sắp chạm vào thì sợi dây lại bay lướt sang một bên.

Sợi dây điều kia bỗng chuyển thành một đường vòng tròn đâm vào hai mắt Lãng Trung Ngọc rất mạnh.

Lãng Trung Ngọc không khỏi run lên nghĩ bụng :

- “Mụ yêu quái này sử dụng sợi dây kiêm cả cương lẫn nhu được. Không trách mụ dám mở miệng khoác lác”.

Nguyên thiếu phụ mặt xanh xoa tóc này là em gái Linh Sơn mỗ mỗ tên gọi Tang Mộc Thanh. Chồng mụ là Vân Nghê Tử, Chương môn phái Linh Sơn.

Hai vợ chồng mụ ngày trước khi còn ở Tây Tạng đã mấy phen gây thù oán với con trai Thiên Sơn thần hiệp Địch Long là Địch Bình Thạch. Chúng đã có lần bị Địch Bình Thạch và Phùng Linh liên thủ hiệp lực đánh cho đại bại, phải trốn thực mạt.

Vì thế lâu năm, vợ chồng mụ ẩn lánh không dám xuất hiện giang hồ. Lần này Linh Sơn mỗ mỗ yêu cầu mụ xuống núi vì theo dõi Lãnh Sương Quân mà phát giác chuyện Lãng Trung Ngọc dắt Giang Mỹ Linh ra biển.

Bọn này biết tầm bản đồ của Linh Trí thượng nhân hiện ở trong mình Lãng Trung Ngọc, nên hôm nay chúng cướp một chiếc hải thuyền chèo hút ra khơi.

Nhưng họ không biết đường hàng hải tuy trong thuyền có lưu lại hai tên thủy thủ mà chúng bị ức hiếp nên chẳng can tâm gắng sức.

Bọn này ra biển đến ngày thứ tư thì gặp sóng gió lớn. Hai tên thủy thủ bỏ thuyền trốn thoát. Bọn này bị sóng xô vỡ thuyền phiêu lưu hai ngày hai đêm, cơ hồ bỏ mạng làm đàn quỷ dưới nước. May gặp luồng gió lớn thổi thuyền dạt vào đảo Kim Xà.

Con thuyền của bọn chúng bị hư hại hoàn toàn không dùng được nữa.

Bỗng chúng phát giác ra con thuyền của Lãng Trung Ngọc còn để đó nên mới lên bờ tìm kiếm. Không ngờ lại gặp Lãng Trung Ngọc ở trên đó.

Tang Mộc Thanh ỷ mình bản lĩnh cao cường đứng đầu ra thách đấu với Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc thấy mục chỉ dùng sợi dây, chàng không muốn dùng binh khí để chiếm tiện nghi.

Hai bên qua lại mấy chiêu, Lăng Trung Ngọc thấy không đoạt được sợi dây. Chàng chẳng nể nang gì nữa, vung thiết trượng lên phản kích.

Thiết trượng phóng ra văng vẳng có tiếng như sấm rền.

Tang Mộc Thanh không ngờ công lực của Lăng Trung Ngọc lại thâm hậu đến thế. Mục khiếp quá phải lùi dần.

Tuy mục chuyên dùng nhu chế cương nhưng chưa luyện được đến tột độ, khi nào chống nổi được công lực mãnh liệt của Lăng Trung Ngọc.

Vân Nghệ Tử thấy thế nguy liền cầm cặp phán quan lao vào trợ lực cho vợ.

Lăng Trung Ngọc quát lên một tiếng thật to, phóng chiêu “Lôi Điện Giao Canh” mạnh như sấm sét quét tới.

Cặp bút của Vân Nghệ Tử giờ lên gạt thiết trượng toan thừa cơ điểm vào huyệt Quang Nguyên trên cổ tay chàng. Ngờ đâu hần vừa đụng vào thiết trượng đã bị sức phản chấn hất đi.

May mà hần là tôn sư một phái, võ công quả có chỗ độc đáo, lâm nguy vẫn không rối loạn. Hần xoay chân đi một cái mượn thế né tránh mãnh lực đối phương.

Lăng Trung Ngọc hắng dặng một tiếng rồi cười rộ đáp :

- Té ra là Đại chưởng môn phái Linh Sơn đã đến. Quả nhiên là nghe danh không bằng thấy mặt, thấy mặt không bằng nghe danh.

Hai câu nói của chàng đây là phản thuyết. Vân Nghệ Tử dĩ nhiên hiểu chàng có ý mai mỉa nên thẹn đỏ mặt lên.

Hần lớn tiếng quát :

- Lăng Trung Ngọc! Người chó vội ngông cuồng! Hãy tiếp một chiêu nữa của ta.

Hần vung song bút quét ngang một cái. Tả bút điểm vào bảy đường đại huyệt trong kinh mạch chàng. Hữu bút điểm vào Đốc mạch. Thủ pháp hần cực kỳ linh diệu và rất chuẩn đích.

Vợ hần là Tang Mộc Thanh vung sợi dây ra thành một đường vòng chặn lối rút lui của Lăng Trung Ngọc.

Vợ chồng nhà này phối hợp đả chàng, chiêu thức này chính là một tuyệt chiêu rất đặc ý để khắc đặc của chúng. Chúng chắc mẩm Lăng Trung Ngọc nhảy lùi lại né tránh sẽ bị sợi dây điều cuốn lấy rồi hất đi. Ngờ đâu Lăng Trung Ngọc lạng người né tránh, chàng không lùi lại mà tiến về phía trước cười ha hả nói :

- Lão đầu nhi đã trở bản lĩnh rồi. Bây giờ đến lượt ta cho coi thủ đoạn.

Dứt lời năm ngón tay trái búng mạnh ra. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, chàng điểm liên tiếp vào sáu đại huyệt Tương Đài, Mạch Môn, Huyền Khu, Dương Hợp, Ung Trung của đối phương.

Thủ pháp điểm huyệt này là độc môn của Kim Xà tôn giả sáng chế ra kêu bằng Kim Xà chỉ pháp. Nguyên lão coi con ma độc xà lúc thè lưỡi mà sáng chế ra thủ pháp kỳ bí tuyệt luân.

Tuy chàng điểm huyệt ít hơn đối phương mấy chỗ, nhưng trừ phi người nào đã luyện thành kim cương bất hoại đại pháp, còn không thì chẳng có cách nào trợ cứu được.

Chỉ trong nháy mắt hai bên tiến sát vào nhau rồi lại lùi ra.

Vân Nghệ Tử và Lăng Trung Ngọc cùng tung người lên. Lăng Trung Ngọc xoay tay múa cây thiết trượng thành hình vòng tròn. Tang Mộc Thanh cũng phóng sợi dây điều toan quán lấy thiết trượng.

Lăng Trung Ngọc đã bức bách Vân Nghệ Tử phải rút lui. Chàng đem toàn lực đối phó với Tang Mộc Thanh thì mục chịu làm sao nổi.

Sợi dây điều của mũ quần lấy cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc rồi, chàng vẫn đứng vững như núi, còn mũ bị chấn động lùi lại mấy bước.

Lăng Trung Ngọc thấy thế vội xoay kiếm phạt đứt sợi dây điều. Trong tay mũ chỉ còn một nửa. Nửa kia bị cây trượng của Lăng Trung Ngọc quần mất rồi.

Vân Nghệ Tử giật mình kinh hãi nghĩ bụng :

- “Chẳng lẽ Lăng Trung Ngọc còn lợi hại hơn Địch Bình Thạch. Nếu vậy thì Kim Xà tôn giả ghê gớm hơn Địch Long nhiều”.

Trong lúc kịch chiến bỗng nghe đánh veo một tiếng. Sợi dây điều của Tang Mộc Thanh lại bị Lăng Trung Ngọc đánh đứt thành mấy khúc.

Lăng Trung Ngọc thừa thắng múa tít cây thiết trượng ra chiêu “Chỉ Thiên Hoạch Địa”. Tay cầm khúc giữa cây thiết trượng. Đầu trượng trở vào huyết môn Vân Nghệ Tử, đuôi trượng đâm vào trước ngực Tang Mộc Thanh, chiêu này kỳ bí tuyệt luân.

Tang Mộc Thanh khó lòng tránh khỏi bị thương.

Giữa lúc ấy tia lửa bắn ra tung tóe và vang lên những tiếng choang choảng.

Đầu trượng của Lăng Trung Ngọc lại khều được hai mũi kim hoàn.

Kim hoàn này là môn ám khí độc đáo của Linh Sơn mõ mõ. Mũ đã chuẩn bị từ trước, vừa thấy em gái Tang Mộc Thanh lâm vào tình thế nguy cấp, liền lập tức vung song hoàn ra. Hai mũi kim hoàn mắc vào đầu trượng đưa chệch đi một chút, Tang Mộc Thanh mới thoát chết.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Đa tạ! Đa tạ! Cảm ơn mõ mõ đã ban cho hoàn kim. Đáng tiếc trên hoang đảo này có vụn bạc cũng không dùng được.

Chàng chưa dứt lời, Linh Sơn mõ mõ đã nhảy vọt tới.

Lăng Trung Ngọc liền cười hỏi móc :

- Mõ mõ lại tiếc của không bỏ được ư?

Linh Sơn mõ mõ chìa mười đầu ngón tay ra, ngón nào móng cũng dài đến năm tấc. Những ngón tay bật phát tiếng tách cách.

Lăng Trung Ngọc hơi có ý khinh địch. Suýt nữa chàng bị những móng sắc đã thương. May chàng tránh kịp nên bị rách vào chỗ áo mà thôi.

Một luồng gió tanh thoảng qua. Linh Sơn mõ mõ chớp tới như bóng theo hình. Móng tay mũ có tấm thuốc kịch độc.

Ba người bên đối phương hướng ứng nhau kiếm hãm được thế công của Lăng Trung Ngọc.

Liệt Hỏa tán nhân quát lên :

- Lăng Trung Ngọc! Sao ngươi còn chưa chịu chết để nhớ lấy bữa nay sang năm là ngày giỗ đầu?

Lão nói xong rút trường kiếm ra nhảy xổ tới.

Một trận kim thiết đụng nhau rít lên những tiếng choang choảng rùng rợn tựa hồ làm thủng cả màn tai người ta.

Nguyên Lăng Trung Ngọc cũng rút thanh kiếm ở trong thiết trượng ra. Hai bên đều thi triển thủ pháp cực kỳ thần tốc. Mới trong nháy mắt đã qua lại mấy chiêu.

Lăng Trung Ngọc tay trái cầm thiết trượng, tay mặt sử thiết kiếm đại chiến với bốn tên ma đầu. Cặp bút của Vân Nghệ Tử vung vẩy như rồng như rắn. Đầu bút trở vào những huyết đạo lớn trong người chàng.

Tang Mộc Thanh thi triển nhu công của phe Mật tông đất Tây Tạng. Mụ huy động nửa sợi dây nhưng làm nhuyễn tiên để ứng chiến.

Linh Sơn mỗ mỗ sử dụng huyết thảo công phu độc môn.

Liệt Hỏa tán nhân tấn công bằng cả kiếm lẫn chuông. Chuông lực của lão đi thể cương kinh còn kiếm pháp theo lối âm nhu.

Bị bốn người vây đánh, Lăng Trung Ngọc lâm vào tình trạng chỉ có chống đỡ tuyệt không còn lực lượng phản công.

Liệt Hỏa tán nhân lớn tiếng quát :

- Lăng Trung Ngọc! Nếu người muốn chúng ta tha mạng cho thì phải đưa dâng bức họa đồ của Linh Trí thượng nhân.

Giang Mỹ Linh đứng trước tình trạng này không khỏi kinh tâm động phách.

Cô toan xông vào trợ chiến bỗng nghe Lăng Trung Ngọc cười sảng sắc nói :

- Đáng thương cho các người chết đến gáy rồi mà còn không biết.

Tiếng cười chưa dứt bỗng thấy tiếng sột soạt vang lên. Vô số rắn độc từ trong rừng cây ào ạt xổ ra. Chỉ trong khoảnh khắc chúng vây bọc ma đầu vào giữa.

Lăng Trung Ngọc đột nhiên nhảy ra khỏi vòng chiến, kéo Giang Mỹ Linh đi vào xà trận để rút lui. Chàng đi tới đâu thì đàn rắn độc rả ra hai bên tới đó để nhường lối.

Lăng Trung Ngọc ra khỏi rồi đàn rắn độc lại như thủy triều dâng khép kín vòng vây. Bốn tên ma đầu kia dù có bản lĩnh nghiêng thành, lớn mật đến đâu cũng không dám vượt qua xà trận mà ra.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Ta đã bảo những rắn ở đây là bạn hữu của ta, trước cô không tin, bây giờ cô đã thấy chưa?

Giang Mỹ Linh nhắm mắt lại đáp :

- Trung Ngọc ca ca! Bao giờ rắn độc cắn chết hết bọn chúng rồi ca ca hãy kêu tiểu muội mở mắt ra. Tiểu muội không dám nhìn thăm trạng rắn độc cắn chết người.

Lăng Trung Ngọc huyết sáo cười nói :

- Hà hà! Té ra tâm địa cô hãy còn có chút nhân nghĩa.

Tiếng sáo vừa nổi lên bỗng thấy bốn con rắn lớn, mình dài hơn ba trượng nhảy chồm lên bốn tên ma đầu.

Bốn tên ma đầu này sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa, đành liều nắm lấy đầu rắn không để cho chúng cắn.

Bốn con rắn độc sức mạnh vô cùng mà da lại rất dày. Móng tay của Linh Sơn mỗ mỗ sắc như đao kiếm đâm chém loạn vào thân rắn nhưng chẳng một con nào bị sát da. Trái lại mụ còn làm cho nó tức giận nghểnh cổ lên, thè lưỡi ra dài đến một thước. Lưỡi nó gằn đúng vào mặt Linh Sơn mỗ mỗ.

Linh Sơn mỗ mỗ thét lên một tiếng thật to rồi ngã lăn xuống chết giắc.

Nhưng lạ thay! Bốn con rắn không cần bọn Tứ ma mà chỉ quấn chặt lấy người khiến bọn họ hơi thở không thông.

Bốn con rắn lớn này chơi với Lăng Trung Ngọc từ thuở nhỏ và chỉ nghe lời chỉ huy của chàng. Chàng không bảo chúng cắn người nên chúng chỉ quấn lấy.

Lăng Trung Ngọc cười ha hả nói :

- Các người hãy coi đó! Tên nào muốn sống thì nói ra.

Ngoài trừ Linh Sơn mỗ mỗ đã ngất đi rồi, còn ba tên ma đầu đành nhắm mắt chờ chết. Chúng nghe Lăng Trung Ngọc nói vậy lại thấy có chút sinh cơ.

Lúc này chẳng ai nghĩ tới địa vị tôn nghiêm nữa, lập tức la lên :

- Lãng đại hiệp tha mạng! Xin Lãng đại hiệp tha mạng!

Lãng Trung Ngọc cười hỏi :

- Ta tha mạng cho các người liệu các người có nghe lời không?

Ba tên ma đầu đồng thanh đáp :

- Đại hiệp mà tha mạng thì có sai bảo điều gì dù muôn thác tại hạ cũng chẳng từ nan.

Lãng Trung Ngọc lại huýt lên hai tiếng còi. Bốn con rắn lớn lập tức buông tha bọn họ. Nhưng người nào cũng mềm nhũn tựa đồng bùn. Bao nhiêu khí lực đều tiêu tan hết.

Lãng Trung Ngọc giải tán đàn rắn rồi, Giang Mỹ Linh mở mắt ra cười nói :

- Tâm địa ca ca hãy còn từ bi hơn tiểu muội. Tiểu muội chỉ không muốn nhìn thấy rắn độc cắn chết họ. Còn ca ca lại tha mạng cho họ.

Lãng Trung Ngọc nói :

- Ta đang thiếu mấy người nô bộc để sử dụng. Đây là trời đem họ đến cho ta. So với loài rắn họ còn đắc dụng hơn nhiều.

Liệt Hỏa tán nhân nấn bóp cho Linh Sơn mỗ mỗ mấy cái, mặt dần dần hồi tỉnh.

Bốn tên ma đầu cũng tỉnh dần lại. Lãng Trung Ngọc đứng trước mặt bọn chúng nói :

- Ta đã làm phúc thì làm cho đến nơi. Trước hết ta hãy trị thương rồi lại cho các người ăn uống no nê.

Giang Mỹ Linh vội nói :

- Ca ca đưa thuốc để tiểu muội trị thương cho họ.

Lãng Trung Ngọc toan hỏi chỗ dụng ý của cô thì cô đã lên tiếng trước :

- Tiểu muội không tin bọn họ. Ca ca trị thương cho họ mà đột nhiên họ hạ độc thủ gia hại ca ca thì lấy ai mà chỉ huy đàn rắn?

Liệt Hỏa tán nhân gượng cười nói :

- Cô nương! Cô đa nghi thái quá!

Giang Mỹ Linh không trả lời lão, cố đón lấy thuốc từ tay Lãng Trung Ngọc rồi hỏi :

- Cách dùng thế nào?

Lãng Trung Ngọc đáp :

- Cứ thoa vào chỗ tím bầm và sưng lên là được.

Giang Mỹ Linh thoa thuốc cho Tứ ma xong, cười hỏi :

- Từ đây ca ca không phải nghi ngờ họ nữa. Bây giờ ca ca cứ sai bảo họ đi!

Liệt Hỏa tán nhân và Vân Nghệ Tử là hai vị Chương môn đứng đầu hai phái, khi nào cam tâm chịu làm tôi tớ Lãng Trung Ngọc. Ngoài mặt tuy làm ra vẻ cung kính thuận lòng mà khước mắt vẫn ẩn giấu nỗi căm hờn.

Giang Mỹ Linh đưa mắt nhìn họ rồi lạnh lùng nói :

- Các người hãy sờ vào giữa chỗ hai đốt xương thứ bảy và thứ tám rồi hít một hơi chân khí mà coi.

Bốn tên ma đầu làm theo lời cô thì cảm thấy chân khí vận đến huyệt Trung Khu dường như gặp phải một vật chướng ngại vô hình, không thông qua được nữa.

Chỗ đặt ngón tay vào thấy ngấm ngấm đau.

Liệt Hỏa tán nhân ý mình công lực thâm hậu. Lão miễn cưỡng hết sức thúc đẩy mà chân khí vẫn không thông qua. Đột nhiên lục phủ ngũ tạng đau nhói lên như bị kim đâm. Mồ hôi toát ra như tắm, phải giải tán khí công ngay. Bọn họ là những tay từng trải giang hồ, biết ngay bị Giang Mỹ Linh ngấm ngấm hạ độc thủ.

Nguyên Giang Mỹ Linh lúc thoa thuốc cho họ đã dùng thủ pháp xảo diệu cắm vào rúng mỗi người một kim châm, kim châm này trong rỗng có chứa chất độc gia truyền. Lúc trước bọn họ thấy hoàn toàn tỉnh táo chỉ hơi cảm giác khác lạ một chút, nhưng cho là Giang Mỹ Linh trị thương trực độc. Không ngờ nàng đã hạ độc thủ.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Các người đã nghe nói đến “Ngũ Độc tán” bao giờ chưa? Chất độc này tạm thời chưa phát tác ngay nhưng sau bốn mươi chín ngày không có thuốc giải thì toàn thân nát ra mà chết. Lúc chết đau khổ vô cùng, khó chịu hơn cả bị rắn cắn.

Cô cười lạt nói tiếp :

- Thứ thuốc giải độc này chỉ mình ta có mà thôi. Nếu các người ngoan ngoãn vâng lời thì tới kỳ hạn ta sẽ giải độc cho.

Ngũ Độc tán dùng năm vị Hắc tâm liên, Kim điệp cúc có lẫn chất hoa đào, dây tiểu đẳng ở Miêu Cương và sâu Bích tâm đốt cháy thành than mà chế ra nên nó độc vô cùng.

Vân Nghệ Tử thấy nhiều hiểu rộng, biết là cô nói thực thì cực kỳ phẫn nộ và khùng khiếp. Hắn nhăn nhó cười hỏi :

- Đã đến nước này có lý nào chúng ta còn dám kháng cự Lăng đại hiệp? Sao cô nương lại giở trò này?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Ta không dám tin các người, thà là để các người oán hận.

Vân Nghệ Tử lại gượng cười nói :

- Khi nào tại hạ dám oán hận cô nương mà chỉ mong cô nương rộng lòng bao dung là may rồi.

Giang Mỹ Linh nói :

- Hãy chờ xem các người có chịu nghe lời không đã.

Vân Nghệ Tử hỏi :

- Cô nương có điều chi sai bảo?

Giang Mỹ Linh cười hỏi :

- Trung Ngọc ca ca! Bọn họ là tôi tớ của ca ca. Tiểu muội sử dụng được chăng?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Cô cai quản tôi đòi còn giỏi hơn ta. Vậy ta nhường cô phát lệnh.

Giang Mỹ Linh nói :

- Các người mang thuyền khuân lương thực và đồ đạc vào trong này, rồi trở ra chữa thuyền để chúng ta có thể quay về Trung Nguyên. Ăn xong rồi sẽ phạt mộc khởi công.

Bốn tên đại ma đầu cúi đầu nghe lệnh khuân lương thực, cùng đồ đạc ra, đốt lửa thổi cơm.

Cơm nước xong bọn ma đầu khởi công làm việc. Giang Mỹ Linh xách một túi lương thực cùng Lăng Trung Ngọc ra khỏi rừng cây.

Lúc Lăng Trung Ngọc ra đi dặn bốn tên ma đầu :

- Các người cứ yên tâm mà làm việc. Ta đến nằm lên những phiến đá lớn trong rừng mà ngủ. Các người đã là nô bộc ta thì bạn hữu của ta không dám cắn các người đâu!

Bốn tên ma đầu tức như vỡ mặt, song chỉ mắng thầm trong bụng không dám thõ ra lời.

Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh đi một lúc bỗng chàng nói một câu trào phúng :

- Về bản lãnh trêu chọc người và sử dụng nô tỳ cô đáng là bậc nhất thiên hạ. Ta đành phải chịu thua.

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Cái đó là tiểu muội nghĩ giúp ca ca. Ca ca chẳng thể bảo răn độc canh giữ họ mãi cho thêm phiền phức. Nhất là bọn răn độc chỉ nghe lệnh chỉ huy của ca ca. Ca ca không ở bên bọn răn chẳng biết lúc nào cần quần lấy địch nhân.

Hơn nữa bốn tên ma đầu không bị tước bỏ võ công. Chúng chữa thuyền xong biết đâu chúng trốn đi.

Cô ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tiểu muội đã nghĩ đến chỗ phé bỏ võ công của chúng nhưng làm như vậy thì lại không được việc cho lắm.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Đúng thế! Cô nghĩ còn chu đáo hơn ta. Độc châm của cô cũng lợi hại hơn độc xà của ta. Song thủ đoạn này kể ra cùng hơi thâm độc.

Giang Mỹ Linh cười khanh khách nói :

- Ca ca phải cẩn thận đấy! Một ngày kia nếu có chuyện xích mích, không chừng tiểu muội cũng ngấm ngấm cắm độc châm vào xương sống. Ha ha! Thế là suốt đời ca ca phải làm nô lệ cho tiểu muội.

Cô nói bằng một vẻ hờ hững tươi cười, Lăng Trung Ngọc nghe mà phát ón.

Đột nhiên Giang Mỹ Linh thở dài nói :

- Đáng tiếc là ca ca khác với bốn tên ma đầu kia. Tiểu muội chỉ muốn chúng làm tôi mọi chứ chẳng bao giờ nghĩ đến bắt ca ca làm nô lệ.

Lăng Trung Ngọc háng dặng một tiếng lộ vẻ khùng khiếp.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Tiểu muội nói đùa thôi! Ca ca đừng buồn nhé.

Lăng Trung Ngọc cười dở khóc dở, bụng bảo dạ :

- “Thực ra lúc ả trị thương cho mình không thể tránh khỏi bàn tay y xếp đặt thì có khác gì toi mọi của y”.

Chàng nghĩ tới đây bất giác ngấm ngấm buông tiếng thở dài.

Tối hôm đó Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh ngủ riêng. Cô đã có thuốc trị răn độc nên không quấy nhiễu Lăng Trung Ngọc nữa. Nhưng đêm đến Lăng Trung Ngọc ngủ không ngon giấc. Gần sáng chàng thiếp đi liền mơ thấy Giang Mỹ Linh cắm độc châm vào xương sống rồi chàng giật mình kinh hãi choàng tỉnh giấc.

Bỗng nghe thanh âm Giang Mỹ Linh vừa cười vừa hỏi :

- Trung Ngọc ca ca! Ca ca nằm mơ thấy gì? Mau dậy đi!

Lăng Trung Ngọc giật bắn người lên. Chàng mở mắt ra mới biết mình nằm mơ. Chàng vén mùng lên hỏi :

- Sao cô biết ta nằm mơ thấy một cơn ác mộng?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Tiểu muội thấy ca ca ngủ mơ la hoảng lại kêu tên tiểu muội. Phải chăng ca ca nằm mơ thấy chuyện gì khùng khiếp nên gọi tên muội đến cứu?

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Cái điều đáng sợ chính là cô đó”.

Dĩ nhiên chàng không nói ra miệng, mà hỏi lại :

- Cô kêu ta dậy sớm làm chi?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Để cùng ca ca đi coi bọn họ chữa thuyền xong chưa?

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Tại sao cô lại nóng thế?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Nếu chữa thuyền rồi thì bảo họ đi hái tập thạch miên.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Ô hay! Sao cô lại biết rõ ý ta?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ca ca thu bọn kia làm nô bộc phải chăng là để chúng giúp ca ca trong công việc đào đường hầm thông ra biển, lấy nước vào núi lửa?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đúng lắm! Trời ơi! Cô này thông minh thiệt!

Hai người ra tới bờ biển thấy bốn tên ma đầu đang ngồi ở đầu thuyền. Bọn chúng thấy hai người tới liền đứng lên đồng thanh nói :

- Thưa Lăng đại hiệp! Thuyền đã tu bổ xong, bây giờ chèo ra khơi cũng được.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Các vị hãy xuống đi để ta kiểm tra lại một lượt xem sao.

Liệt Hỏa tán nhân nói :

- Lăng đại hiệp! Bọn tại hạ chẳng muốn tìm kiếm bí lục gì nữa, mà chỉ mong đại hiệp đưa bọn tại hạ rời khỏi đảo này.

Bọn Tứ ma chẳng ai hiểu kỹ thuật hàng hải. Chúng chỉ sợ Lăng Trung Ngọc bỏ rơi, rồi chèo thuyền trở về Trung Nguyên.

24. Thanh Xà Bỏ Chủ Theo Kim Xà

- Ta đã nói sao là làm y như vậy. Chỉ cần các người hết dạ trung thành lúc ta về Trung Nguyên sẽ đưa các người đi theo.

Chàng cùng Giang Mỹ Linh lên thuyền kiểm tra cẩn thận lại một lượt, thấy các chỗ thùng đều đã vá kín.

Giang Mỹ Linh nói :

- Kể ra bọn họ cũng tốn nhiều tâm lực đấy.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Tâm lý của họ cũng giống như cô. Họ đều mong sớm đến ngày rời khỏi nơi đây, nên bảo họ sửa sang thuyền bè, dĩ nhiên họ vui lòng làm cho đến nơi.

Chàng kiểm tra xong, rời thuyền lên bảo bọn Tứ ma :

- Công tác chữa thuyền các người làm cẩn thận lắm. Nhưng còn mấy thứ công tác nữa, các người hoàn thành được hết là chúng ta xuống thuyền đi ngay.

Bốn tên ma đầu nghe nói vậy biết là phải một thời gian khá lâu nữa mới trở về Trung Nguyên được, đều thất vọng vô cùng. Tên nào cũng lộ vẻ oán hận ra khoe mắt mà không dám phản kháng.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Bữa nay khí trời rất đẹp, các ngươi có thể đi hái tập thạch niên được đấy.

Tập Thạch Niên là một thứ rêu mọc trên bãi khoáng vật, mình nhỏ mà dài, hình cong queo màu quá chàm to, nó bóng nhoáng nên tập thạch niên chịu được sức nóng của lửa, có thể đan làm thứ vải tuôn dùng để thay cho bức tường phòng hỏa.

Kim Xà tôn giả ở trên đảo mấy chục năm dần dần phát giác ra công dụng của tập thạch niên, mới nghĩ đến sau này dùng nó che thân để đào đường hầm vào núi lửa.

Bọn ma đầu đi kiếm tập thạch niên mấy bữa liền. Trong thời gian này, Lăng Trung Ngọc dạy Giang Mỹ Linh đan vải tuôn, lại dạy cô tập bơi lội trong hồ nước.

Giang Mỹ Linh muốn tập cho quen sống gió ngoài biển nên cô học bơi rất mau. Mới vài ngày đã ra bơi thử chỗ vùng biển nông cạn.

Trời nắng ráo mây hôm rồi đến ngày đổ mưa rào. Hồ nước đầy rẫy. Hiện thời tập thạch niên đã lấy về được khá nhiều. Lăng Trung Ngọc bảo bọn Tứ ma khai một đường mương cho nước hồ chảy vào thạch động chân núi trọc.

Dưới đáy thạch động là miệng núi lửa. Tuy miệng núi chưa nứt ra mà chung quanh đã không một ngọn cỏ nào mọc được vì khí hậu nóng khủng khiếp.

Bốn tên ma đầu ở vùng núi tuyết đất Tây Tạng, khí hậu miền nhiệt đới đối với họ khó chịu lắm rồi, bây giờ họ làm công tác bên núi lửa cơ hồ chết đi sống lại.

Mấy lần họ toan bãi công để liều mạng với Lăng Trung Ngọc, nhưng nghĩ tới thảm trạng rắn độc cắn chết và ngủ độc tán của Giang Mỹ Linh đến thời kỳ phát tác sẽ làm chúng cực kỳ đau khổ nên chúng đành nhẫn nại.

Trong thời kỳ công tác, Tang Mộc Thanh và Linh Sơn mỗi mỗi mấy lần ngất đi. Lăng Trung Ngọc phải hái những thứ thuốc giải thử nấu nước cho họ uống và chàng cùng làm công tác với họ, lòng họ mới bớt phần oán hận.

Lăng Trung Ngọc cũng biết họ căm hận mình đến cực điểm, nhưng nghĩ đến mối tai nạn hỏa sơn phun lửa chàng đành phải bức bách họ làm việc. Chàng vẫn ngấm ngấm lo âu trong dạ có một ngày họ sẽ nổi hung chẳng khác gì hỏa diêm sơn phun lửa.

Sau mấy ngày công việc khai cừ tới cửa động đã hoàn thành. Nước hồ chảy vào hang rắn, bao nhiêu xác rắn dính trên vách đá đều rớt xuống cả.

Lăng Trung Ngọc đã chuẩn bị những thứ hương hoa để trừ mùi hôi thối của loài rắn độc chia cho mỗi người hai bông để đeo vào mình. Thế là Tang Mộc Thanh lúc làm công tác thỉnh thoảng lại nôn ọe thì đủ biết bọn chúng oán hận Lăng Trung Ngọc đến chừng nào.

Lăng Trung Ngọc lại ra lệnh cho bốn tên ma đầu mở rộng cửa động. Ánh dương quang lọt vào. Những vách đá màu hồng phản chiếu thành một màu máu tươi đáng sợ. Đồng thời khí nhiệt trong động xông ra ngoài khiến cho người ta cực kỳ khó chịu. May mà bốn tên ma đầu đã ở đảo Kim Xà được quá nửa tháng.

Chúng làm công tác ngay bên cạnh thạch động được bảy, tám ngày rồi nên dần dần quen với khí nóng, cố gắng chịu đựng không đến nổi ngất xỉu.

Lăng Trung Ngọc lấy thứ vải tuôn mà Giang Mỹ Linh đã đan xong đưa ra bảo bốn tên ma đầu quấn khắp vào mình mấy cùng tứ chi chỉ để hở hai con mắt.

Chàng lại đưa thuốc giải độc để họ chuẩn bị sẵn sàng rồi ra lệnh cho họ tiến vào thạch động đặt khoét vách đá làm một đường hầm.

Vân Nghệ Tử tức giận dùng dùng. Hấn liệng cuốc đi xẵng giọng nói :

- Lăng Trung Ngọc! Người kêu bọn rắn độc ra đây mà cắn ta đi!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Sao thế?

Vân Nghệ Tử đáp :

- Ta là tôn sư một phái mà người dày xéo ta đến thế ư?

Cả bốn tên trợn mắt lên nhìn Lăng Trung Ngọc ra vẻ cực kỳ phẫn nộ, tưởng chừng chúng sắp liều mạng đến nơi.

Lăng Trung Ngọc vẫn thản nhiên không thay đổi sắc mặt bình tĩnh nói :

- Ta bảo các vị làm công tác này là một điều lợi chung cho hết thảy. Các vị có biết rằng dưới đáy hòn đảo này là một trái núi lửa?

Liệt Hỏa tán nhân la lên :

- Sao? Có núi lửa ư?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đúng thế! Miệng núi lửa ở ngay dưới thạch động này. Vì vậy mà chúng ta phải khoét một đường giao thông cho lửa trong lòng núi dần dần tiết ra ngoài.

Đồng thời nước bể chảy vào thì mới khỏi gây nên đại họa.

Chàng hít một hơi chân khí rồi nói tiếp :

- Nếu không thế thì lúc núi lửa này nổ tung chúng ta sẽ thấy thành tro than hết.

Bọn Tứ ma đều thất sắc. Chúng thấy khí nóng bốc lên ngùn ngụt, vách động cũng đỏ như than hồng thì chẳng thể không tin được.

Liệt Hỏa tán nhân la lên :

- Đã vậy sao người không rút lui sớm đi?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Vì ta quyết chí tiêu kiếp nạn này, ta cùng vào trong huyết để làm việc với các vị. Nếu chết thì cùng chết với nhau.

Bốn tên ma đầu ngơ ngác nhìn nhau. Lăng Trung Ngọc lại nói tiếp :

- Tuy trong huyết động nóng ghê người thiệt, nhưng chẳng phải chúng ta không có biện pháp chống chế. Cứ công lực của các vị thì ai cũng có thể phong bế đường hô hấp nửa giờ...

Chàng đảo mắt nhìn bốn người từ từ nói tiếp :

- Không hít nhiệt khí vào chỉ để ngoài da phải chịu đựng sức nóng là có thể chống được. Sau nửa giờ chúng ta lại ra ngoài động nghỉ ngơi một lúc. Chúng ta mà làm tiêu tan được kiếp nạn này há chẳng phải là một đại công đức của các vị ư?

Bốn tên ma đầu ngơ ngác nhìn nhau lặng lẽ không nói gì, nhưng chúng đã bớt phần phẫn nộ.

Lăng Trung Ngọc lại nói :

- Nếu các vị không muốn làm, ta cũng không dám miễn cưỡng nhưng loài rắn độc trong đảo này không buông tha các vị đâu.

Giang Mỹ Linh cũng lạnh lùng nói xen vào :

- Các người không làm thì đừng hòng lấy thuốc giải của ta.

Bốn tên ma đầu ngẫm nghĩ thấy biện pháp của Lăng Trung Ngọc nói đúng.

Làm như vậy thì chỉ khó chịu là cùng chứ không chết được. Một đàn không nghe lời chàng là bị rắn độc cắn ngay lập tức.

Liệt Hỏa tán nhân là người đầu tiên lượm cuốc lên. Ba tên kia cũng lượm theo rồi cùng Lăng Trung Ngọc tiến vào thạch động.

Công tác trong thạch động mấy ngày đã đào đường địa đạo sâu xuống bảy trượng. Nước biển bên ngoài dần dần chảy vào và khoét đường hầm rộng mãi ra.

Tuy nhiên hãy còn cách trung tâm núi lửa rất xa. Nhiệt khí trong núi tiết ra khác nào lò lửa đỏ. Mấy tên ma đầu tuy đã phong tỏa hô hấp, người quần vải tũn, miệng ngậm thuốc giải thử, mà cũng còn khó chịu vô cùng.

Sau mấy ngày công tác người nào cũng biến thành đen như cục than, tướng chùng da thịt bị nướng chín.

Ban đầu cứ cách nửa giờ phải nghỉ một lần. Về sau cứ tàn nén hương là lại phải nghỉ một lần.

Mấy tên ma đầu không ngớt hỏi bao giờ công việc mới xong? Lăng Trung Ngọc cũng không hiểu chỉ trả lời họ là khi nào nước biển thông vào tới nơi, công việc sẽ hoàn tất.

Bốn tên ma đầu thấy vách đá vừa dày vừa kiên cố dị thường, không biết phải đào đến mấy trăm trượng mới giao thông với nước biển được thì trong lòng nóng nảy vô cùng.

Bọn chúng bàn ngẫm với nhau nếu ba ngày nữa mà không thấy nước biển chảy vào thì liệu chết với Lăng Trung Ngọc.

Hôm ấy gần đến giờ Ngọ, mọi người ra ngoài huyết động nghỉ ngơi, mức nước trong giếng khát chờ Giang Mỹ Linh đem cơm đến.

Bọn chúng đang nóng ruột bỗng thấy cô vẻ mặt cực kỳ hoang mang, hai tay không hốt hoảng chạy tới.

Lăng Trung Ngọc vội hỏi ngay :

- Có sự gì vậy?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Bốn người và một chiếc thuyền mới đến.

Cô nhưng nói dứt thì bỗng nghe một tiếng hú vang động cả núi rừng.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi vội phát tín hiệu cho rắn độc. Chàng nghe tiếng hú biết chừng nội công người mới đến cực kỳ thâm hậu. Chàng đang đứng ngoài cửa động, chưa hiểu đối phương là bạn hay thù, nên phải gia tâm đề phòng.

Tiếng hú mỗi lúc một gần. Chớp mắt đã thấy trong rừng mấy bóng người xuất hiện. Lăng Trung Ngọc vừa nhìn rõ liền giật mình kinh hãi. Hai người này nào phải ai đâu xa lạ. Chính là Đào Vĩnh Trạch và một nhà sư thân thể cao lớn.

Nguyên Đào Vĩnh Trạch phát giác Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh ra biển. Bọn chúng chờ hai ngày thì cướp được một chiếc hải thuyền liền rượt theo.

Đào Vĩnh Trạch cũng hiểu lái thuyền nhưng không thuộc đường, cứ loay quanh mãi trong vùng Hoàng hải. Lăng Trung Ngọc tới đảo Kim Xà đã gần một tháng, bọn họ mới phát giác ra hòn đảo này. Họ thấy trên đảo có khói bốc lên liền biết là có người, vội vàng bơi thuyền thẳng tới nơi.

Đào Vĩnh Trạch đột nhiên phát giác bọn người đen sì thì không khỏi sửng sốt. Mặt mũi Lăng Trung Ngọc đen như mực nên hẳn chưa nhận ra ngay.

Vân Nghệ Tử bỗng la lên :

- Lão Đào đấy ư?

Đào Vĩnh Trạch cả mừng bật tiếng reo :

- Vân Nghệ Tử đấy ư? Ha ha! Sao lão lại đến đây và biến thành bộ dạng thế này?

Bát Tý Thần Long Đào Vĩnh Trạch năm trước đã đến Tây Tạng tìm kiếm võ công của phe Mật tông về Hồng giáo nên quen biết vợ chồng Vân Nghê Tử, Chương môn phái Linh Sơn. Hai lão ý hợp tâm đầu ở với nhau rất vui vẻ trong mấy tháng rồi mới chia tay. Lão không ngờ cách biệt gần hai mươi năm, nay lại gặp Vân Nghê Tử trên hoang đảo này và biến thành bộ dạng quái dị.

Lão đảo mắt nhìn khắp một lượt thấy Giang Mỹ Linh đứng nép đằng sau Lăng Trung Ngọc liền nhận ra chàng. Hắn cười ha hả nói :

- Đi rách để giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất công phu. Ha ha! Lăng Trung Ngọc! Nay ta gặp người trên hòn đảo này liệu người còn trốn được chăng?

Vân Nghê Tử lẩm bẩm :

- Té ra Đào Vĩnh Trạch có thù với Lăng Trung Ngọc.

Cuộc diện biến diễn một cách đột ngột. Trong lúc hoang mang, bốn tên ma đầu chưa quyết định chủ ý thì Đào Vĩnh Trạch lại la lên :

- Vân Nghê Tử! Các vị làm trò gì mà đến ở với Lăng Trung Ngọc? Các vị còn chưa biết gã là kẻ thù hay sao? Chính gã đã giết Linh Trí thượng nhân đó.

Vân Nghê Tử đưa đi đưa lại cặp mắt không biết ngã theo ai. Trước tình hình này hắn có thể quay lại làm khó dễ Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc vẻ mặt vẫn thản nhiên, chàng nói :

- Đào lão tặc! Người nói thế mà đứng? Trên hòn hoang đảo này ta e rằng người không trốn thoát được.

Bỗng nghe những tiếng sột soạt từ trong rừng vang lên. Bốn con rắn lớn dẫn mười mấy con rắn dài vọt đến nhanh như tên bắn.

Bốn tên ma đầu toàn thân run bần bật, mặt tái mét không còn hạt máu.

Song Lăng Trung Ngọc rất đổi kinh nghi vì chàng phát tín hiệu đã lâu mà đến bây giờ mấy con rắn lớn mới xuất hiện đã là một chuyện lạ. Hơn nữa chỉ có mười mấy con theo ra, chẳng lẽ bao nhiêu rắn độc khác không chịu nghe mệnh lệnh của chàng nữa.

May mà mười mấy con rắn độc này toàn là những con rất hung mãnh nên chàng cũng yên tâm được một phần, bụng bảo dạ :

- “Dù cho Đào Vĩnh Trạch võ công cái thế mà bị đàn rắn độc vây đánh, thì ít ra mình có chết hẳn cũng phải bỏ mạng chứ không toàn được”.

Ngờ đâu Đào Vĩnh Trạch lại buông tiếng cười rộ nói :

- Lăng Trung Ngọc! Người ý vào đám rắn độc này trợ lực cho người mà không biết thẹn mặt ư? Hà hà! Bữa nay người nhận lầm người rồi! Bọn ta không sợ đâu!

Lão ngừng tiếng cười quay lại bảo Tất Thông :

- Bây giờ đến việc của lão Tất đối phó với chúng.

Nhà sư đứng bên Đào Vĩnh Trạch nở một nụ cười nhăm hiềm phũn ngược đi về phía bốn con rắn lớn. Miệng hắn lẩm nhẩm niệm mấy câu gì quái lạ. Bỗng thấy mười mấy con rắn quay đầu trốn chạy. Cả bốn con rắn lớn cũng lùi hoài, lộ vẻ khiếp sợ vô cùng.

Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi :

- “Lão thầy chùa này là ai?”

Bỗng nghe nhà sư tức giận lớn tiếng quát :

- Loài nghiệt súc kia! Bọn mi còn chưa chạy ư?

Hắn vỗ bụng một cái rồi chum môi huyết còi. Một con rắn xanh biếc nhỏ từ trong bọc chui ra.

Lăng Trung Ngọc đưa mục quang lấp loáng ngó con rắn xanh này thấy trán nó có mấy vằn sắc vàng thì kinh hãi biến sắc la lên :

- Kim giáp vương xà!

Nhà sư cười ha hả nói :

- À ra người cũng có biết vương xà của ta!

Lăng Trung Ngọc tái mặt hỏi :

- Phải chăng người là Xà Thần Tất Thông?

Xà Thần Tất Thông cười ha hả đáp :

- Chắc người đã biết lão tăng có tài hàng phục độc xà thiên hạ vô song rồi chứ?

Con rắn xanh biếc từ từ ngoằn ngoèo bò về phía bốn con rắn lớn. Lạ thay!

Bốn con rắn lớn bằng hủ đựng nước vừa thấy con rắn nhỏ kia đã lộ vẻ kinh hãi đứng lại dàn trận để chờ.

Lăng Trung Ngọc thấy tình hình này biết là nguy rồi, liền nhảy vọt tới đứng chắn trước mặt bốn con rắn lớn. Cặp mắt chàng loang loáng nhìn chăm chăm vào Kim giáp vương xà.

Thực tình chàng không nỡ để bốn con rắn đã sinh trưởng với chàng lâu ngày phải bỏ mạng bữa nay. Chàng liền phát tín hiệu cho chúng rút lui.

Xà Thần Tất Thông cười ha hả nói :

- Lăng Trung Ngọc! Trong thiên hạ ngoài ta ra không còn người thứ hai nào hàng phục được Kim giáp vương xà đâu. Nếu người không chịu đầu hàng lệ đi để chất độc của nó tấn công vào phủ tạng thì có hối cũng không kịp nữa.

Lăng Trung Ngọc lặng lẽ không nói gì. Đột nhiên chàng vung thiết trượng lên đánh tới Kim giáp vương xà nhanh như điện chớp.

Vương xà rít lên một tiếng quái gở rồi tựa hồ như mọc cánh bay vọt lên xoắn tới cổ họng Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi quanh đi một bước vung thiết trượng đánh xéo lại nhằm đập vào lưng con rắn xanh kia. Kể về nội lực và thủ pháp chàng thì ngay một tay cao thủ võ lâm cũng khó lòng chống nổi một đòn này, nhưng con rắn xanh uốn mình ra tựa hồ một cây bông.

Bỗng nghe một tiếng “choang” vang lên. Chẳng những nó không chạy đi mà còn quấn lấy chặt đầu trượng.

Xà Thần Tất Thông lại chum môi thổi còi nổi hiệu dường như để chỉ huy con rắn công kích.

Con rắn xanh nghe nhể đầu lên thè lưỡi từ từ quấn lấy thiết trượng.

Dưới ánh dương quang những vằn sắc vàng trên đầu nó phát ra ánh sáng lấp lờ mà phát khiếp.

Lăng Trung Ngọc vẻ mặt nghiêm nghị phi thường. Ai cũng hiểu chàng không thể bỏ được cây thiết trượng. Nếu bỏ thiết trượng thì rắn xanh còn bay tới nhanh hơn mà chàng tay không binh khí càng khó bề phòng ngự.

Giữa lúc người và rắn lâm vào tình trạng đối lập chưa xung kích đột nhiên ven rừng có tiếng kêu quái gở vọng lại. Một con rắn sắc vàng vọt tới nhanh như bay.

Xà Thần Tất Thông liếc mắt nhìn ra thấy đây là con Kim Xà dài năm thước.

Mặt hấn tái đi chưa kịp lên tiếng gọi con Kim giáp vương xà về thì đã thấy nó vừa nghe tiếng gọi của con Kim Xà liền bỏ ngay thiết trượng nhảy xuống đi theo đối phương liền.

Lăng Trung Ngọc thở phào một cái vừa lạng người tránh ra, đã thấy con Kim Xà ở phía trước công con thanh xà chuẩn vào rừng.

Giang Mỹ Linh trợn mắt há miệng hỏi :

- Vụ này là thế nào?

Lăng Trung Ngọc cũng chẳng hiểu ra sao, chàng đáp :

- Con kim xà kia tên gọi Tiểu Kim được sư phụ ta ngày trước cưng lắm. Từ ngày sư phụ chết rồi nó cũng mất biến. Không biết tạo sao bây giờ lại xuất hiện?

Xà Thần Tắt Thông nuôi con rắn xanh từ thuở nhỏ rất công phu, bây giờ nó đi mất, hấn tiếc chẳng khác gì người mất vợ con, không ngớt lớn tiếng la :

- Thanh nhi! Thanh nhi! Về đây! Về đây!

Nhưng con Thanh xà cứ theo con Kim Xà đi, không ngoảnh cổ lại.

Giang Mỹ Linh nói :

- Lạ nhỉ! Sao con thanh xà lại để con kim xà công đi?

Lăng Trung Ngọc ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Ồ! Ta hiểu rồi! Con rắn xanh kia là thư xà mà tiểu kim xà là hùng xà...

Giang Mỹ Linh nghe nói then đỏ mặt lên không hỏi gì nữa.

Đào Vĩnh Trạch kéo tay Tắt Thông nói :

- Lão Tắt! Hy bình tĩnh lại một chút!

Rồi lão lớn tiếng :

- Lăng Trung Ngọc! Người còn ngón gì gỡ hết ra đi rồi mà chịu chết.

Giang Mỹ Linh lạnh trí vội la lên bảo bọn Tứ ma :

- Các người đuổi hai tên này ra khỏi Xà đảo là ta cho thuốc giải liền.

Lăng Trung Ngọc động tâm biết cô dụ bọn Tứ ma về phe với mình, cũng lập tức hô to :

- Các vị đuổi hai tên này đi, ta sẽ đưa về lập tức.

Bốn tên ma đầu đưa mắt nhìn nhau.

Liệt Hỏa tán nhân lên tiếng trước :

- Được lắm! Bậc đại trượng phu nhất ngôn ký xuất...

Lăng Trung Ngọc nói theo :

- Dĩ nhiên! Tứ mã nan truy!

Liệt Hỏa tán nhân rút trường kiếm ra cùng ba tên kia nhảy ra vây lấy Đào Vĩnh Trạch và Tắt Thông.

Đào Vĩnh Trạch cả giận hỏi :

- Các vị là hảo hữu của ta sao lại về phe với địch?

Lăng Trung Ngọc nổi lên tròng cười rộ. Chàng vung trượng bổ xuống.

Đào Vĩnh Trạch phóng chưởng chống lại, bỗng sau gáy có luồng gió mát lạnh thổi tới, Linh Sơn mờ mờ đã xòe hai bàn tay ra chụp tới.

Đào Vĩnh Trạch phát tay áo một cái khiến cho Linh Sơn mờ mờ lộn đi mấy vòng, nhưng tay áo lão cũng bị Linh Sơn mờ mờ móc rách một đoạn dài.

Lăng Trung Ngọc thừa cơ rút thiết kiếm trong thiết trượng ra. Tay kiếm tay trượng, chàng tấn công mãnh liệt như gió táp mưa sa.

Tuy võ công Đào Vĩnh Trạch có cao thâm hơn Lăng Trung Ngọc một bậc, song lúc này bốn mặt thụ địch, lại bị Lăng Trung Ngọc tấn công ráo riết luống cuống chân tay. Lão muốn hỏi Vân Nghê Tử cho vỡ lẽ mà không rảnh một giây nào để lên tiếng.

Liệt Hỏa tán nhân vung trường kiếm quét tới đụng vào thiên trụg Tất Thông đánh choang một tiếng. Tia lửa bắn ra tung tóe.

Tất Thông công lực cao hơn, hấn chỉ lùi lại một bước rồi đứng vững được ngay. Còn Liệt Hỏa tán nhân thì người lão đảo mấy cái rồi mới chống được sức phản kích của đối phương.

Vân Nghê Tử không muốn gây thù với Đào Vĩnh Trạch. Hấn vung cặp bút đâm vào hai bên tả hữu huyết Kiên Tĩnh trên vai Tất Thông. Hấn cũng là Chương môn một phái, thủ pháp điểm huyết có chỗ độc dị khác với lối điểm huyết thông thường của những môn phái lớn Trung Nguyên.

Tất Thông sợ run, vội thu trường về giữ mình. Hấn khoa cây trường thành đường vòng tròn phong tỏa cặp bút của Vân Nghê Tử không lọt vào được.

Liệt Hỏa tán nhân hết cơn thở hồng hộc lại tiến ra tấn công tiếp cả kiếm lẫn chương. Hấn vừa bị kếm hể, lần này vận dụng toàn lực, chương đường sét đánh, kiếm tựa chớp nhoáng.

Tất Thông sợ Vân Nghê Tử thừa cơ mình sơ hở để điểm huyết, hấn liền huy động Phong Ma trường pháp sở trường về cương mãnh để tự vệ chứ không dám đánh ra.

Cây thiên trụg của hấn huy động mỗi lúc một hẹp vòng lại vì bị Liệt Hỏa tán nhân tấn công mãnh liệt, bức bách hấn phải lui dần.

Đào Vĩnh Trạch chuyển động thân oai nhằm hạ Tang Mộc Thanh vì công lực mù sút kém. Đột nhiên lão quát lên một tiếng thật to phóng song chương đánh tới, khiến cho người mù phải bắn đi. Sợi dây điều cũng bị đứt tung.

May mà khinh công của mù tuyệt cao, vả Lăng Trung Ngọc quét thiết trụg tấn công kịp thời nên Đào Vĩnh Trạch không kịp hạ thủ dả thương mù nữa. Có điều mù đã bị một phen bỏ vĩa, bật tiếng la thất thanh.

Vân Nghê Tử thấy vợ lâm nguy vội bỏ Xà Thần Tất Thông chạy lại cứu viện.

Đào Vĩnh Trạch đang mong hấn lại. Lão hú lên một tiếng dài rồi phóng chương chỉ đâm tới tấp. Hai tiếng “choang choang” vang lên. Cặp bút của Vân Nghê Tử bị lão hất ra.

Tiếp theo cây thiết trụg của Lăng Trung Ngọc cũng bị gạt xéo sang một bên.

Đào Vĩnh Trạch lùi lại một bước, lớn tiếng quát :

- Vân Nghê Tử! Người trở mặt gây thù với ta thì đừng trách ta không biết điều.

Vân Nghê Tử vội đáp :

- Đào tiên sinh! Ta chỉ yêu cầu tiên sinh rời khỏi đảo này là không tổn thương gì đến hòa khí. Ta... ta...

Hấn muốn nói: Ta ở vào tình trạng bất đắc dĩ. Nhưng ngại có Lăng Trung Ngọc đứng bên nên không dám nói ra.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Đào Vĩnh Trạch đã ngưng tụ chân khí, đột nhiên quát lên một tiếng thì triển Tu La thần công.

Chớp mắt gió lạnh thổi lên, chương lực mãnh liệt như dốc biển lay non xô tới.

Liệt Hỏa tán nhân cùng Vân Nghê Tử đứng ngay vai phóng chương ra chống đỡ.

Lăng Trung Ngọc liệng ba mũi Kim Xà trùng đánh véo một cái! Đào Vĩnh Trạch đã biết Kim Xà trùng lợi hại thế nào rồi. Lão vội di chuyển chương lực qua phía tả khiến cho Kim Xà trùng của Lăng Trung Ngọc bắn rớt xuống đất.

Liệt Hỏa tán nhân cùng Vân Nghê Tử hiệp lực kháng cự mới miễn cưỡng đứng vững được, nhưng người cũng run lẩy bẩy.

Lăng Trung Ngọc tuy trong lòng kinh hãi mà ngoài mặt vẫn tươi cười nói :

- Ta đã bị khí nóng làm cho khó chịu, đa tạ lão đã quạt cho một cơn gió mát.

Đào Vĩnh Trạch tức quá xoay mình lại đứng đối diện với Lăng Trung Ngọc, phóng song chưởng tấn công mãnh liệt.

Lăng Trung Ngọc đã đề phòng từ trước. Chàng lặn người đi để tránh ra xa.

Bỗng nghe tiếng gió ào ào quét cát đá một vùng bay lên tứ tung.

Linh Sơn mỗ mỗ đứng đằng sau Đào Vĩnh Trạch để toan đánh lên thì đột nhiên bị chưởng lực khủng khiếp của lão hất bật ra xa ngoài ba trượng.

Còn ba tên kia thấy Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch ghê gớm như vậy đều hoảng sợ lộ ra ngoài mặt.

Giang Mỹ Linh đứng ngoài la lên :

- Sợ gì hần! Ai bị Tu La thần công đả thương ta sẽ trị cho lành ngay.

Lăng Trung Ngọc cũng nói :

- Lão phát huy Tu La thần công rất tổn hơi sức. Chúng ta chia nhau mỗi người đứng một phương vị luân lưu chiến đấu, thử xem lão chống đỡ được bao lâu.

Bốn tên ma đầu nghe Lăng Trung Ngọc thức tỉnh lập tức mỗi người chiếm giữ một phương. Còn chàng ở giữa để tùy cơ tiếp ứng hoặc chiến đấu với Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch cùng Tất Thông bị bao vây trong phương vị ba mươi trượng vuông. Bên đối phương năm người có thể kể hô người ứng, trận thế kiên cố chẳng khác thành đồng vách sắt.

Đào Vĩnh Trạch đã mấy phen xung kích tỹ như sóng đánh vào cát đá tuy có phát ra thanh âm rùng rợn mà chẳng đả trúng.

Hai bên tỷ đấu gần nửa giờ. Đào Vĩnh Trạch cảm thấy trái tim đã đập mau hơn, lão la thầm :

- “Hồng bát! Tình trạng này mà còn kéo dài thì mình sẽ bị kiệt lực mà chết với chúng”.

Vân Nghệ Tử la lên :

- Lão Đào! Lão nhận thua quách đi! Sao lại cứ nhất định ở trên đảo này làm khó dễ bọn ta.

Đào Vĩnh Trạch ban đầu tưởng lấy võ công thủ thắng. Bây giờ lâm vào thế kém, liền thay đổi chủ ý. Lão ngẫm nghĩ mấy câu của Vân Nghệ Tử và để tâm quan sát thái độ của mấy tên ma đầu liền tỉnh ngộ ngay.

25. Góc Hận Thù Trong Lúc Đồng Thuyền

- Có phải các vị trúng Ngũ Độc châm của con tiểu yêu nữ kia không? Các vị bắt tất phải sợ hãi lão phu sẽ giải cứu cho.

Bốn tên ma đầu nửa tin nửa ngờ, thế công chậm lại.

Giang Mỹ Linh giật mình kinh hãi vội quát lên :

- Đừng tin lời lão nói nhăng, khắp thiên hạ chẳng một ai giải cứu được Ngũ Độc châm của ta.

Đào Vĩnh Trạch cả cười hỏi :

- Người quên rồi sao? Lão phu đã lấy được ở nhà người mấy pho bí lục trong đó có phép cách chế luyện và cách giải tán Ngũ Độc châm. Hà hà! Ngũ Độc châm của nhà người sau bốn mươi chín ngày khiến người trúng phải nát thân ra mà chết. Có đúng vậy không?

Giang Mỹ Linh hắng giọng một tiếng toan kiểm lời bài xích thì Đào Vĩnh Trạch đã thét lớn :

- Các vị còn sợ gì nữa? Sợ rắn độc của Lăng Trung Ngọc chăng? Hay sợ không có thuyền để ra biển? Các vị đã theo lão phu thì chẳng còn gì đáng sợ nữa. Uống thay cho các vị đã làm chúa tể một phái mà để cho

bọn hậu nhận tiểu bối sai khiến. Không sợ người ta cười thối óc sao? Này! Các vị hãy giết thẳng lỗi này đi trước rồi chúng ta cùng đi kiếm bí lục võ công của Võ Hạo Thiên.

Đào Vĩnh Trạch nói mấy câu này như đánh vào trái tim bọn ma đầu. Chúng thấy Đào Vĩnh Trạch bản lĩnh hơn người lại có Xà Thần đi theo không sợ rắn độc.

Nếu lão lại giải được cả Ngũ Độc châm thì chẳng còn điều chi uy hiếp được họ nữa.

Đầu tiên là Vân Nghê Tử gầm lên một tiếng thật to nhảy xổ vào Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc cầm ngay thanh kiếm đón đỡ la lên :

- Hãy khoan động thủ để nghe ta nói!

Chàng chưa dứt lời, Liệt Hỏa tán nhân đã vung kiếm đâm tới, đồng thời lớn tiếng thóa mạ :

- Người đã khinh mạn chúng ta quá lắm rồi! Bây giờ người phải không có đất mà chôn.

Lăng Trung Ngọc chống thiết trượng xuống đất, người chàng như bị cơn gió lốc lộn đi mấy vòng. Những tiếng choang choảng vang lên rùng rợn không ngớt.

Nguyên Liệt Hỏa tán nhân đuổi theo ráo riết để công kích chàng. Hắn chém liên bảy tám kiếm đều trúng vào cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc không phản kích cứ lẩn người đi hoài chỉ trong chớp mắt chàng đã xa Liệt Hỏa tán nhân đến bảy tám trượng.

Vợ chồng Vân Nghê Tử đuổi tới nơi Lăng Trung Ngọc vùng dậy trở vào huyệt động la lên :

- Các người có giết chết ta cũng chẳng làm gì. Rồi đây núi lửa nổ tung, bao nhiêu người phải vạ nhà tan người chết. Cả bọn người vị tất đã thoát được trường kiếp nạn này.

Vân Nghê Tử cười lạt nói :

- Chúng ta giết người xong xuống thuyền đi ngay. Dù hỏa sơn có phun lửa thì chúng ta đã ra đến giữa biển rồi.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Các người không nghĩ đến sinh linh miền duyên hải ư?

Vân Nghê Tử cả cười đáp :

- Chúng ta chỉ cần giữ mình, ai hơi đâu mà nghĩ sinh linh miền duyên hải?

Lăng Trung Ngọc xem tình hình này biết là có nói nhân nghĩa với bọn ma đầu cũng chẳng khác chi nước đổ đầu vịt. Chàng liền bằng mình vọt lên rồi hạ xuống cửa động, chàng chắc hẳn mình chịu đựng sức nóng bên bờ hơn bọn ma đầu cứ vào trong động mà không sợ bọn chúng nữa.

Mắt nhìn thấy cửa động chỉ còn cách ba trượng mà sau lưng tiếng gió vang lên Tất Thông ý có cặp chân dài đuổi kịp tới sau lưng. Hắn vung trượng đánh xuống Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc vội xoay mình vung trượng lên đón. Choang tia lửa bắn ra.

Người chàng lao đảo lùi lại ba bước đứng không vững phải lùi ra lại ba bước và còn cách cửa động rất gần.

Xà Thần Tất Thông cố sức tấn công Lăng Trung Ngọc phải ứng chiến một cách hoang mang. Vậy mà hắn bị cây thiết trượng của chàng hất té xuống đất.

Tất Thông trong lòng run sợ đứng phắt dậy quát to :

- Gã họ Lăng kia! Người còn hòng trốn thoát khỏi chốn này ư?

Lăng Trung Ngọc vẫn tiếp tục lùi lại phía sau.

Xà Thần Tất Thông vẫn tiến lại uy hiếp.

Giữa lúc ấy trong động đột nhiên vọt ra một luồng nhiệt khí.

Lăng Trung Ngọc đã quần quanh mình một lớp vải tuôn đàn bằng rêu đá nên chưa thấy gì nhưng áo tăng bào của Tất Thông đã cháy bùng lên. Hắn giật mình kinh hãi vội nằm xuống đất lăn mình đi để dập tắt lửa.

Lăng Trung Ngọc biết làn nhiệt khí bữa nay ở trong động còn khó chịu hơn mấy bữa trước nhiều. Chàng cũng không khỏi giật mình kinh hãi.

Giữa lúc ấy chàng lại nghe tiếng Giang Mỹ Linh la hoảng liền quay đầu lại coi thì thấy cô bị Linh Sơn mổ mổ và Linh Sơn mổ mổ đuổi tới cửa động.

Mười ngón tay móng dài của Linh Sơn mổ mổ đã gần chạm vào sau lưng cô, mà Lăng Trung Ngọc ở cách xa có đến mấy thước, chàng có xông lại cứu ứng cũng không thể kịp được. Bất giác chàng hít một hơi chân khí than thầm :

- “Không ngờ phen này mình và Giang Mỹ Linh đều chịu chết trên Kim Xà đảo này”.

Giữa lúc nguy cấp chỉ chừng sợi tóc, Lăng Trung Ngọc vừa động tâm bỗng nghe dưới đất có thanh âm như sấm rền vọng lên. Thanh âm này mỗi lúc một vang dội. Đất chuyển động đã cảm giác được.

Cửa động đột nhiên tuôn ra một luồng khói đặc. Mắt bọn người loé lên một cái, lửa đỏ theo luồng khói bạc phun ra. Đã có những khoáng đất bị nung chảy, đỏ như than hồng.

Đột nhiên Linh Sơn mổ mổ thét lên một tiếng khủng khiếp, mọi người vừa nghe tiếng thét thì tấm thân mù đã bị luồng lửa đỏ nuốt mất.

Mụ toan tung mình nhảy lại bắt Giang Mỹ Linh liền bị khói đặc xông vào mắt chịu không nổi ngã lăn xuống đất, không mở ra được nữa mà cũng không biết đường né tránh. Lập tức mụ bị cháy thành than.

Giang Mỹ Linh vừa thoát khỏi bàn tay ma quỷ của Linh Sơn mổ mổ thì chất lỏng đỏ hồng đã lan tới chỗ cô vừa đứng. Cô trông thấy tình hình nguy hiểm rừng rợn này thì chẳng còn hồn vía nào nữa cũng ngã lăn ra.

Lăng Trung Ngọc không hiểu một luồng kinh lực từ đâu kéo đến, chàng nhảy một cái xa đến sáu trượng ôm Giang Mỹ Linh lên.

Người chàng vừa vọt đi thì chất lỏng đỏ hồng lấp vào chỗ chàng vừa đứng khiến chàng cũng bỏ vía.

Đột nhiên những tiếng ầm ầm chói tai vang lên! Trong đám khói đặc phun ra vô số lửa hồng. Làn khói lửa bay vọt tứ tung bốn phía.

Một luồng khói đặc tựa như một cây cột sắc đen bốc lên cao rồi tản ra bốn mặt.

Chỉ trong khoảnh khắc những tiếng nổ rừng rợn liên tiếp. Rừng cây đã bị lửa cháy tới nơi.

Dù bọn ma đầu lớn mật đến đâu nhưng nhìn thấy cảnh tượng chưa từng có cũng phải sợ hết hồn. Chúng không nghĩ tới việc rượt theo Lăng Trung Ngọc nữa mà chạy thực mạng ra bờ biển.

Lăng Trung Ngọc ôm Giang Mỹ Linh mà chạy. Chất lỏng tiếp tục trào ra như luồng nước lũ. Luồng lửa đỏ tới đâu hết thấy mọi vật đều cháy thành than.

Bốn phía tro bụi tung lên ngất từng mây bao phủ hết trái đảo Kim Xà che khuất cả ánh dương quang.

Làn mây đen đè thấp xuống, trong mây lẩn ánh lửa hồng ảm đạm. Bầu trời bỗng biến thành cảnh hoàng hôn tưởng chừng thế giới đã tới ngày tận diệt.

Lăng Trung Ngọc rất là thất vọng không phải chàng lo cho tính mạng mà là tiếc công mình đã phí bao nhiêu tâm lực rút cục vẫn không cứu được trường kiếp nạn gây nên bởi núi lửa bộc phát.

Chàng có biết đâu nếu chưa khai được đường hầm để dẫn nước biển vào đầy miệng núi lửa thì tai họa còn khủng khiếp không biết đến đâu mà nói. Vì nước biển tràn vào miệng núi lửa nên nước bị xối lên thành thể hơi. Thể hơi đến cao độ bành trướng lên nổ tung ra sớm hơn kỳ hạn.

Lăng Trung Ngọc quay đầu nhìn lại đám mây đen bao phủ núi Kim Xà bất giác sa đôi giòng lệ.

Giang Mỹ Linh thét lên :

- Trung Ngọc! Chúng mình không chạy mau còn đứng đây để đợi chết chẳng?

Lăng Trung Ngọc nghiêng rặng vận động toàn thân khí lực công Giang Mỹ Linh chạy như bay.

Lúc này rừng cây đã cháy bùng bùng. Lửa khói bốc lên tỏa ra bốn mặt.

Rừng cây bị cháy bật lên những tiếng nổ lách tách thêm vào tiếng những cây lớn đổ xuống ầm ầm. Thế lửa rừng cây lan ra còn nhanh hơn cả chất lỏng trong núi lửa phun ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh đã bị biển lửa bao vây.

Các loài cầm thú trong đảo kinh hoàng bay loạn lên hoặc chạy quanh nhiều nhất là giống rắn. Trong đám rừng lửa cháy tiếng rắn thở phì phì hay kêu chí chớo làm người nghe phải đình tai nhức óc. Lúc này bất nhân loài động vật nào cùng không tàn sát nhau nữa, mà chỉ tranh nhau chạy thực mạng.

Giang Mỹ Linh lách thếch chạy theo Lăng Trung Ngọc. Chàng kéo cô chạy bừa, chân tay đụng cả cành cây hoặc mỏm đá làm tổn thương mấy chỗ, cơ hồ không theo nổi.

Lăng Trung Ngọc thấy mình hãy còn cách bề một đoạn đường mà trước mặt chỗ nào cũng lửa cháy rần rần. Chàng vội công Giang Mỹ Linh lên bảo cô :

- Nhắm mắt lại đừng sợ hãi gì. Ta đem cô xông qua khỏi biển lửa.

May thay đoạn đường này không dài lắm và hai người mặc vải tuôn, tia lửa có bắn vào người cũng không cháy đến da thịt.

Lăng Trung Ngọc dùng thiết trượng khều những cành cây bị cháy hất đi lấy đường mà chạy. Chàng lại tìm những chỗ ít khói để bước qua. Sau cùng chàng bỏ rừng cây đang cháy bùng bùng lại phía sau, chạy ra đến bãi biển.

Biển gào thét như sấm động. Mặt nước tối đen như mực, cuồng phong thổi mạnh. Dưới ánh lửa quang lập lòe, chàng nhìn rõ bọn Đào Vĩnh Trạch đã chạy tới bờ biển.

Lăng Trung Ngọc bỗng lớn tiếng la :

- Hồng rồi!

Chàng thấy bọn chúng xuống thuyền.

Đào Vĩnh Trạch tay cầm một lưới phi đao liệng ra để cắt đứt dây cột một con thuyền khác.

Nguyên trên đảo này có ba con thuyền. Một của Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh cười đến đã được tu bổ hoàn toàn. Một của bốn ma đầu đã bị rách nát tan tành bỏ đó không sửa chữa, bây giờ bị gió bão thổi biến thành từng miếng vụn. Con thuyền của Đào Vĩnh Trạch và Xà Thần Tắt Thông thì thả neo ở bờ biển và buộc vào một khối đá lớn trên bãi cát.

Đào Vĩnh Trạch tâm địa độc ác vô cùng. Lão đã cướp lấy chiếc thuyền tốt của Lăng Trung Ngọc, lúc ra đi lão còn phóng phi đao để chặt đứt dây neo con thuyền của lão.

Dây neo vừa bị đứt, con thuyền lập tức bị làn sóng lớn xô ra ngoài biển.

Lúc này Lăng Trung Ngọc không còn con đường nào khác để tự cứu mạng cho chàng. Chàng quát lên một tiếng, ôm Giang Mỹ Linh nhảy xuống nước bơi ra rượt thuyền.

Một cơn sóng to hất hai người lên trên không, Lăng Trung Ngọc một tay ôm Giang Mỹ Linh nhảy xuống cười sóng vọt ra xa mười mấy trượng.

Con thuyền kia bị sóng tròn trành không có người bẻ lái mà nó vẫn không chìm đắm.

Trong lòng Lăng Trung Ngọc nảy ra một tia hy vọng. Chàng ghé tai Giang Mỹ Linh la lên :

- Chúng ta phải nắm con thuyền kia.

Giang Mỹ Linh la theo :

- Người buông ta ra mới có đủ sức.

Cô thoát ra rồi cô bơi theo Lăng Trung Ngọc. May cô đã học được cách lội nước, lúc này chí khí cầu sinh mãnh liệt khiến cho cô có sức chống chọi. Giữa làn sóng giữ, cô vẫn bơi theo bám sát Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc mấy lần quay đầu lại thấy cô vẫn theo kịp mới hơi yên lòng.

Sau cơn gió dữ lại đến mưa rào. Bầu trời thăm đậm, tiếng sấm vang rền lẫn với tiếng núi lửa nổ tung khó lòng phân biệt.

Lăng Trung Ngọc tinh thông thủy tính biết lựa luồng nước. Chàng dẫn Giang Mỹ Linh theo đà sóng gồng sức rượt theo con thuyền. Chàng đuổi mỗi lúc một gần lại và chẳng còn bao lâu nữa sẽ đuổi kịp.

Đột nhiên trên không lóe lên một luồng hào quang. Đây là một hòn đá lớn trong núi lửa bắn ra mang theo lửa cháy âm ỉm rót xuống con thuyền kia.

Sau một hồi nổ vang, con thuyền phát hỏa. Chỉ trong khoảnh khắc thuyền bị làn sóng nuốt mất.

Thuyền mất hy vọng cũng tan tành, Giang Mỹ Linh mất tối sầm lại, dũng khí của cô cũng tiêu tan theo.

Bỗng một cơn sóng biển xô tới. Giang Mỹ Linh thét lên một tiếng, Lăng Trung Ngọc quay đầu nhìn lại thấy cô bị làn sóng cuốn đi. Chàng vội kêu lên :

- Đừng sợ chi hết, cứ nín hơi thở cho nổi người lên rồi ta lại cứu.

Giang Mỹ Linh lập tức nương theo làn sóng biển, Lăng Trung Ngọc cố gắng bơi lại. Đột nhiên chàng phát giác ra một con cá sa đang xông tới trước mặt cô.

làn sóng rẽ ra hai bên. Con cá sa há miệng thật lớn để lộ hai hàm răng trắng ớn coi gớm khiếp.

Lăng Trung Ngọc thấy Giang Mỹ Linh sắp bị cá nuốt liền quát lên một tiếng thật to. Chàng nín hơi nhảy vọt lên trên mặt nước. Tay phải chàng phóng mạnh một cái. Cây thiết trượng đen lách xuyên qua miệng cá.

Chỉ trong chớp mắt màu đỏ nổi lên mặt nước. Xác cá trôi qua bên mình Giang Mỹ Linh rồi bị sóng biển cuốn đi.

Thế là thiết trượng cùng thiết kiếm của sư phụ đã giao cho mười mấy năm nay chưa lúc nào rời mình chàng nay không còn nữa. Thậm chí những lúc phong đào chàng cũng không bỏ nó để thoát thân. Bây giờ vì cứu mạng cho Giang Mỹ Linh, chàng không ngần ngại liệng nó vào miệng cá sa. Con cá bị sóng cuốn đi chàng toan nhảy lại nắm lấy thì đã không kịp nữa. Chàng đành buông tiếng thở dài nói tự an ủi :

- Bây giờ chỉ mong sao toàn mạng đã là phúc lớn tày trời. Sư phụ ở dưới suối vàng có biết tình hình này hẳn cũng lượng thứ cho ta đã phóng khí di vật của lão nhân gia để cứu một mạng người.

Lăng Trung Ngọc thuận theo thể nước tiến về phía trước nắm được Giang Mỹ Linh. Chàng nâng cô lên khỏi mặt nước.

Giang Mỹ Linh hít một hơi chân khí vừa thở vừa nói :

- Tiểu muội không làm gì được nữa rồi. Ca ca tự liệu mà thoát lấy thân.

Lăng Trung Ngọc thét lên :

- Nói bậy! Chúng ta sống thì sống cả, chết cùng chết hết. Sao cô lại thốt ra những lời thoái chí. Cô một tay ôm lấy cổ ta còn một tay bám vào vai ta.

Giang Mỹ Linh đang lúc tuyệt vọng, bị Lăng Trung Ngọc trách mắng, trong lòng lại rất lấy làm khoan khoái tưởng chừng một luồng khí ấm áp trút vào toàn thân. Lòng cô lại nẩy ra dũng khí cầu sinh.

Nước biển dần dần phát nóng. Luồng nước lạnh đụng phải luồng nước nóng càng chảy xiết. Lăng Trung Ngọc không giữ được bị luồng nước đưa lên hụp xuống khác nào như người đang vấp giá vũ. Chàng ỷ vào nội công thâm hậu, cố sức giữ cho mình khỏi chìm xuống và tâm thần rảnh trần tĩnh. Người chàng vẫn giữ thể quân bình trôi theo dòng nước.

Không hiểu qua một thời gian đã bao lâu, mắt chàng bỗng sáng lòa, chàng trông rõ vầng thái dương, thì biết là đã ra ngoài luồng nước chảy xiết và rời khỏi đảo Kim Xà mấy chục dặm rồi. Gió bụi ở núi lửa phun ra cùng mây mù không còn mấy nữa.

Lăng Trung Ngọc đưa mắt nhìn ra thấy một con thuyền lớn đang xoay tít tựa hồ sắp chìm xuống. Tinh thần chàng đột nhiên phấn chấn. Chàng theo luồng nước tới gần con thuyền kia thì thấy hai bóng người to lớn đang hạ buồm xuống, chân tay cuống quýt.

Lăng Trung Ngọc nhìn kỹ lại thì hai người đó chính là Bát Tý Thần Long Đào Vinh Trạch cùng Xà Thần Tất Thông mà con thuyền kia chính là thuyền của chàng.

Chàng biết Đào Vinh Trạch tuy hiểu lái thuyền nhưng không ứng phó được với cảnh ba đào hiểm ác này. Bọn chúng đang bị hãm vào chỗ nước xoáy không sao thoát ra được, xem chừng sắp bị cuốn xuống đáy biển.

Lăng Trung Ngọc không nghĩ gì nữa để cho nước xoáy mình tới bên thuyền.

Tất Thông đột nhiên phát giác ra chàng, giật mình kinh hãi quát hỏi :

- Lăng Trung Ngọc! Thằng lỏi này còn chưa chết ư?

Hắn giơ thiên trượng lên đâm mạnh xuống.

Lăng Trung Ngọc một tay nắm lấy đầu trượng, một tay nắm lấy lều thuyền lớn tiếng quát :

- Để ta lên thuyền bẻ lái giúp cho thoát hiểm. Nếu không thì ta chết mà các người cũng đừng hòng sống.

Đào Vinh Trạch đoạt lấy cây thiên trượng của Tất Thông trầm giọng nói :

- Để cho chúng lên thuyền.

Lão kéo thiên trượng lôi Lăng Trung Ngọc lên thuyền rồi lão lại đưa đầu trượng xuống cho Giang Mỹ Linh bám lấy mà lên.

Lăng Trung Ngọc hít mạnh một hơi chân khí. Chàng giữ lấy bánh lái, lớn tiếng quát :

- Các người cầm lấy hai chiếc bẻ chèo mà nghe ta chỉ huy!

Tất Thông thở ồ ồ trợn mắt lên nhìn chàng. Bỗng nghe đánh ào một tiếng.

Một cơn sóng lớn đập vào mũi thuyền.

Đào Vinh Trạch hoang mang cầm lấy bẻ chèo. Tất Thông cũng làm theo.

Lăng Trung Ngọc không dòm ngó để hết tinh thần nhìn dòng nước xoáy lớn tiếng quát :

- Gạt sang mé tả! Xoáy lại phía sau! Bơi sang bên hữu.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, con thuyền thuận theo vòng nước xoáy mấy vòng rồi thoát ra khỏi trung tâm nguy hiểm.

Đào Vinh Trạch thở phào một cái, nhưng ngoài biển vẫn còn sóng to gió cả.

Lăng Trung Ngọc vẫn để hết tinh thần bẻ lái thuyền không dám lơ là việc chỉ huy.

Sau chừng nửa giờ, sóng gió dần dần bình tĩnh lại và tạm thời thoát cảnh hiểm nghèo.

Lăng Trung Ngọc ngưng thần nhìn ra giữa cảnh mênh mang bát ngát còn ẩn hiện ngọn núi trên đảo Kim Xà. Đỉnh núi này hãy còn một làn ánh hồng ảm đạm bao phủ.

Trong lúc thương tâm, chàng cảm thấy an ủi được phần nào. Đảo Kim Xà tuy không thoát khỏi kiếp nạn do núi lửa gây ra nhưng không đến nỗi tệt hại cả trái đảo biến thành than bụi như sự phụ chàng đã nói trước. Chàng tự nhủ :

- “Nếu sau này có cơ hội ta lại quay về để thăm mộ phần sư phụ, không hiểu bây giờ tình hình trên đảo ra sao?”

Chàng ngấm ngấm thở phào một cái, buông tay lái lên tiếng :

- Bây giờ cứ theo chiều nước mà cho thuyền đi không phải phí hơi sức gì nữa.

Lúc này chàng mới được rảnh chiếu cố cho Giang Mỹ Linh thì thấy nàng ngồi xếp bằng bên mình, người cứ như gà toi, mặt không còn chút huyết sắc.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Cô nương thấy thế nào?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Khá nhiều rồi. Khí lực khôi phục dần dần, nhưng khát nước rất là khó chịu.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Được rồi! Chúng ta sẽ kiếm nước uống.

Đột nhiên nghe Tất Thông bật tiếng cười lạt, chụp lấy cây thiền trượng.

Lăng Trung Ngọc quắc mắt lên quát :

- Người định làm gì vậy?

Tất Thông hỏi :

- Gã họ Lăng kia! Coi bộ người tưởng chừng như muốn làm chủ nhân con thuyền này chẳng?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cái đó đã hẳn.

Tất Thông cười lạt nói :

- Mời người xuống long cung mà làm chủ nhân.

Lăng Trung Ngọc cũng cười lạt hỏi :

- Người tưởng đã qua cơn sóng gió rồi chẳng? Ta nhảy xuống biển vị tất đã chết chìm, nhưng năm bọn người... hà hà... sẽ thành một bữa điểm tâm cho đàn cá lớn đang chờ đó.

Tất Thông đã vung trượng lên nhưng không dám đánh xuống.

Đào Vĩnh Trạch ra vẻ biết điều nói :

- Đã đến lúc này mi còn nghĩ tới thù hận cũ nữa ư? Chúng ta phải “đồng chu cộng tế” mới được. Phải lắm! Đồng chu cộng tế chính là câu chuyện lúc này.

Lão gạt Tất Thông ra ngó trộm hán chớp mắt mấy cái nói :

- Ta biết là lão Tất cay cú vì mất con rắn kia. Có điều hiện tại ở trên một con thuyền này, chúng ta đều là người mong thoát nạn chẳng nên để tâm đến thù cũ làm chi.

Tất Thông không nói gì nữa, thu thiền trượng về, đi ra chỗ khác.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Lăng Trung Ngọc! Người chịu khó bẻ lái cho chúng ta thì ta sẽ để bọn người ở lại trên thuyền này.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Con thuyền này chính là của ta, ta bắt tất phải cảm ơn người.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Cảm ơn cũng được mà chẳng cảm ơn cũng không sao. Tóm lại bây giờ chúng ta phải nương tựa nhau.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Ta cần cóc gì phải nương tựa các người. Nhưng ở trong thuyền này mà gây việc động võ thì có điều bất lợi”.

Giang Mỹ Linh nói :

- Trung Ngọc! Ca ca đừng mắc lừa họ, mấy tên lão ma đầu này so với cá sa trong biển còn đáng sợ hơn.

Đào Vĩnh Trạch cười ha hả nói :

- Giang cô nương! Cô nương muốn báo thù ta chăng?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Trừ phi bây giờ người giết ta đi, không thì sau này ta phải trả thù.

Đào Vĩnh Trạch cười nói :

- Hay lắm! Để đến ngày sau sẽ tính, còn ở trên thuyền ngày nào là chúng ta hãy tạm vát bỏ cừu hận ngày ấy.

Lão đưa mắt nhìn Lăng Trung Ngọc nói :

- Ngay Lăng Trung Ngọc kể ra cũng có cừu hận với ta, nhưng y hiểu lẽ “đồng chu cộng tề” nên tạm gác thù hận sang một bên.

Lăng Trung Ngọc cười khanh khách nói :

- Đào Vĩnh Trạch! Lão nói câu này nghe được. Hay lắm! Người quân tử chỉ có một lời, ngựa tốt chỉ nghe một roi. Chúng ta cứ thế.

Chàng liếc mắt nhìn Tất Thông nói tiếp :

- Tất Thông! Người giữ vững đầu thuyền! Mỹ Linh! Chúng ta vào trong này kiếm nước uống.

Tất Thông tức đầy ruột nhưng bị tình trạng sóng gió làm cho khiếp đảm và Đào Vĩnh Trạch đã dẫn hấn rồi, đồng thời lão đã thỏa hiệp với Lăng Trung Ngọc thì chẳng còn làm cách nào được, đành phục tùng mệnh lệnh của chàng, ngồi giữ đầu thuyền.

Đào Vĩnh Trạch dẫn Lăng Trung Ngọc vào khoang thuyền cười ha hả nói :

- Người bạn cũ của các vị đã vào đây!

Bỗng thấy ba tên ma đầu nằm sóng sượt trong khoang. Tên nào cũng mặt xanh môi lét, mưa ra từng đồng uế vật.

Nguyên bọn họ từ Tây Tạng tới đây. Trước kia chưa biết biển là gì mà bây giờ bị một phen sóng gió ghé góm thì chịu làm sao nổi? Tên nào cũng say sóng tựa hồ bị trọng bệnh.

Ba tên ma đầu mở mắt ra nhìn. Đột nhiên chúng thấy Lăng Trung Ngọc đứng sừng sững ở trước mặt thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Liệt Hỏa tán nhân lớn tiếng hỏi :

- Lão Đào! Lão làm thế này là có ý gì?

Hấn chưa dứt lời thì Tang Mộc Thanh đã gầm lên một tiếng, gắng gượng đứng lên nhảy xổ vào Giang Mỹ Linh, mụ quát :

- Trả lại thư thư ta đây!

Giang Mỹ Linh đáp :

- Thư thư mụ té xuống lò lửa mà chết có liên hệ gì đến ta?

Cô toan chống đỡ đã nghe đánh huych một tiếng, Tang Mộc Thanh đứng không vững lại té nhào.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Mỹ Linh! Ta nhớ trong khoang thuyền còn thuốc chữa say sóng mà ta đã chuẩn bị từ trước, cô lấy cho họ mỗi người một chút.

Đào Vĩnh Trạch đập tay xuống la lên :

- Các vị đừng làm rùm rũa! Hãy nghe ta nói đây! Đào mỗ đã cùng Lăng Trung Ngọc đồng ý rồi. Chúng ta còn ở trên thuyền ngày nào là không nhắc đến hiềm cũ ngày ấy. Các vị tính thế nào?

Ba tên ma đầu tự nghĩ :

- “Trước tình thế này ngoài Đào Vĩnh Trạch biết chèo thuyền, còn bọn mình chẳng một ai biết bơi lội, vậy cần có Lăng Trung Ngọc giúp đỡ”.

Chúng nghĩ đến đây đều ngơ ngác nhìn nhau, không ai nói gì.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Ba vì không phản đối thì chúng ta cứ như vậy.

Vân Nghệ Tử bỗng lên tiếng :

- Ta không nói đến thù oán cũng được, nhưng lão bảo Lăng Trung Ngọc đưa bức họa đồ ra đây!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Họa đồ nào?

Vân Nghệ Tử đáp :

- Bức họa đồ chỉ thị nơi bí mật giấu bảo vật của Võ Hạo Thiên. Bức đồ này trước kia Linh Trí thượng nhân vẫn giữ, bây giờ hiện ở trong mình người.

26. Nghe Lén Chuyện Thần Long Ngờ Vực

- Hiện giờ người chưa dùng tới bức họa đồ đó thì giữ nó làm cóc gì? Bỏ quách ra cho y.

Lăng Trung Ngọc là hạng người nào mà chịu bọn này uy hiếp. Chàng buông tiếng cười lạt toan nói câu cự tuyệt thì Giang Mỹ Linh vừa bước đi hai bước định vào khoang sau lấy thuốc, cô nghe câu chuyện này đột nhiên dừng lại rồi cứ cười khàn khàn.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Người cười gì vậy?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Bức đồ ở trong mình ta nhưng bị sóng gió thế này mà người tưởng còn giữ được ư?

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Người cứ móc ra cho chúng ta coi.

Quả nhiên Giang Mỹ Linh móc ra một cuộn giấy nhàu nát ướt sũng liệng tới trước mặt bọn kia nói :

- Đây! Các người muốn lấy thì lấy đi!

Vân Nghệ Tử cầm lấy la lên :

- Hồng bát! Nát hết cả rồi.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Nát thì nát cũng cứ coi xem.

Lão nhóm lửa lên coi thì những tờ giấy dính vào nhau bết bết. Hắn thận trọng bóc ra từng mảnh nhưng nét mực đã nhòe nhoẹt nhìn không rõ nữa chỉ phản phát thấy trên bức họa đồ có vẽ hình người lớn.

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Có phải cái này không?

Vân Nghệ Tử đáp :

- Đường như đúng đó! Bức họa này chúng ta cũng chưa được thấy qua.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Chẳng lẽ ta đã tiên tri có chuyện ngày nay mà cố ý giả tạo nên bức đồ này để lừa gạt các người ư?

Lăng Trung Ngọc rất lấy làm kỳ.

Bức họa đồ kia đúng để ở trong thuyền này nhưng khi chàng lên đảo Kim Xà sợ vào hỏa động làm hư mất, nên cất giấu vào tận khoang sau để trong một chiếc rương với những đồ vật vật vãnh khác. Chàng cũng chưa nói cho Giang Mỹ Linh hay mà bây giờ đột nhiên cô cầm cuộn giấy liệng ra, chàng liền tự hỏi :

- “Mỹ Linh lấy đâu được bức đồ này? Chẳng lẽ cô biết chỗ mình cất rồi lấy cắp?”

Tấm họa đồ bị ướt, Đào Vĩnh Trạch hơi lửa cho khô rồi đặt xuống ván thuyền bóc cẩn thận từng lớp một mà cũng rách mất mấy chỗ. Hơn nữa nét mực đã nhòa, ngoài bóng người và hình núi lửa lơ mờ không nhìn rõ gì nữa.

Đào Vĩnh Trạch càng coi càng tức. Lão bực mình xé nát rồi ve tròn liệng xuống bể lạnh lùng nói :

- Bức đồ này không dùng được việc gì nữa, may ở chỗ còn có một người được việc ở đây.

Hắn quay lại nhìn Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Người định chở thuyền đi về phương nào?

Lăng Trung Ngọc hững hờ đáp :

- Dĩ nhiên là lại về Trung Nguyên chứ còn đi đâu?

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Chắc người biết trái hoang đảo mà Võ Hạo Thiên trú ngụ ngày trước? Vậy người chỉ bảo phương hướng để chúng ta chèo thuyền tới hòn đảo đó.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Người tưởng ta sẽ cùng người đi tìm bí lục võ công của Võ Hạo Thiên hay sao mà bảo ta hướng thuyền về phía đó.

Đào Vĩnh Trạch cười lạt đáp :

- Nếu chúng ta không dùng người vào việc này thì còn lưu lại bọn người trên thuyền làm chi?

Lăng Trung Ngọc thách thức :

- Người thử đuổi ta đi xoi xem rồi có xác bỏ ngoài biển này không?

Vân Nghệ Tử thấy hai bên lại đi tới chỗ xích mích vội khuyên can :

- Các người có chuyện gì nên dàn xếp cho tử tế đừng làm như vậy không hay. Lão Đào! Lão vừa bảo không nhắc đến thù cũ mà sao bây giờ lại toan trở mặt.

Đào Vĩnh Trạch ngấm ngầm suy nghĩ một chút rồi cười đáp :

- Thiệt ra ta cũng không nói gì nặng lời mà cũng không để thiệt riêng ai. Có kiếm được bí lục thì hết thấy những người đồng thuyền cùng được hưởng, nghĩa là ta để các vị mỗi người chép lấy một phó bản.

Lăng Trung Ngọc hừ một tiếng chưa kịp nói gì Giang Mỹ Linh đã lên tiếng trước :

- Quân tử nhất ngôn.

Đào Vĩnh Trạch liền nói theo :

- Khoái mã nhất tiên.

Rồi lão cười ha hả tiếp :

- Khi nào ta lại lừa gạt bọn hậu bối các người?

Giang Mỹ Linh nói :

- Trung Ngọc! Ca ca đã bảo với tiểu muội biết chỗ hải đảo này vậy xin ca ca vì tiểu muội mà dong thuyền tới đó. Bí lực võ công của Võ Hạo Thiên nguyên là một vật không phải của mình. Nếu lấy được chia cho người khác chung hưởng cũng còn hay hơn là để đó vô dụng.

Đào Vĩnh Trạch cười khanh khách nói :

- Giang cô nương thật là một người hiểu nghĩa khí!

Lăng Trung Ngọc thấy nhân quang của Giang Mỹ Linh có điều khác lạ liền động tâm nói :

- Được rồi! Ta nể mặt cô mà cho bơi thuyền ra hòn đảo đó. Mỹ Linh! Cô vào lấy thuốc thì lấy cả cái la bàn ra đây cho ta.

Liệt Hỏa tán nhân giật mình kinh hãi hỏi :

- Trên đảo đó cũng có hỏa sơn ư?

Lăng Trung Ngọc cười lạt đáp :

- Có hỏa sơn nhưng phun lửa đã lâu rồi. Nó không đốt chết người đâu.

Lát sau Giang Mỹ Linh từ khoang sau trở ra la lên :

- Hồng bát! Hồng bát!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Sao? Dược phẩm không còn ư?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Dược phẩm và la bàn đều có cả nhưng chẳng còn một giọt nước nào.

Nguyên mọi người không định ra biển hôm nay nên chưa kịp trữ nước ngọt mãi đến bây giờ mới chợt nhớ đến.

Mọi người nghe Giang Mỹ Linh nói vậy đều cảm thấy khát khô cổ.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Hãy cho họ uống thuốc say sóng rồi sẽ nghĩ biện pháp giải khát.

Vân Nghệ Tử thấy Giang Mỹ Linh cầm thuốc trong tay mà không dám với lấy.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Ta cũng hơi say sóng thử uống một viên coi.

Lão uống xong một lúc rồi cười nói :

- Đúng rồi! Quả nhiên ta thấy dễ chịu hơn trước.

Ba tên ma đầu thấy Đào Vĩnh Trạch dám uống cũng mỗi người cầm lấy một viên bỏ vào miệng nuốt.

Nguyên Đào Vĩnh Trạch đã tiên liệu, Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh không dám hại lão. Và ý mình nội công thâm hậu dù có bị thuốc độc cũng không chết được mà trước khi chất độc phát tác lão sẽ hợp lực với Tất Thông giết chết cả đôi. Vì thế mà lão cả gan dám uống ngay.

Liệt Hỏa tán nhân không nhịn được uống liền một ngụm nước biển. Nhưng không uống còn khá, uống nước mặn chất vào cổ rồi, cổ họng bị kích thích như lửa đốt.

Đào Vĩnh Trạch cười nói :

- Nước biển đâu có giải khác được. Để ta nghĩ một biện pháp.

Bên cạnh thuyền thường có cá biển nhảy vọt lên. Lão đưa tay ra chụp một cái. Mấy con cá bị chưởng lực của lão hút lại.

Lăng Trung Ngọc kinh hãi nghĩ thầm :

- “Thằng cha này đã lặn lội với sóng gió đủ hàng nửa ngày mà công lực còn ghê gớm như vậy”.

Đào Vĩnh Trạch giơ một con cá lên nói :

- Ăn cá sống còn có thể tạm thời giải khát được.

Lão xé một miếng cá đưa vào miệng nhai.

Lăng Trung Ngọc vội la :

- Không ăn được, không ăn được.

Đào Vĩnh Trạch nhai miếng cá thành nước nuốt xuống rồi giương mắt lên hỏi :

- Cá tươi ngon lắm sao lại không ăn được?

Lăng Trung Ngọc không nói gì. Chàng rút lấy cây ngân châm ở trên đầu Giang Mỹ Linh xiên vào một con cá rồi rút ra coi thấy cần ngân châm vẫn không biến sắc.

Đào Vĩnh Trạch cười khanh khách hỏi :

- Người thử cái gì vậy? Chẳng lẽ cá trong biển cũng có người đánh thuốc độc chăng?

Lăng Trung Ngọc yên tâm tự nghĩ :

- “Mình vẫn lo rút dải độc xà trong hỏa sơn tụ lại thành vũng, bây giờ hòa vào nước biển thành có chất độc, nhưng không việc gì”.

Chàng nhớ tới lời sư phụ nói về thảm họa của hỏa sơn phun lửa, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ. Bây giờ thấy nước bể không độc, trong lòng mới đỡ lo.

Chàng cũng cầm một con cá lên ăn. Chàng ăn hết hai con cá sống thấy đỡ khát, liền đặt la bàn để xem phương hướng, rồi dặn Đào Vĩnh Trạch :

- Cứ theo kim chỉ trong la bàn này mà cho thuyền chạy, nếu không gặp sóng gió nguy hiểm thì đại khái trong vòng mười tám ngày chúng ta sẽ tới hòn hải đảo mà Võ Hạo Thiên ở ngày trước.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Ta cùng Giang cô nương mỗi một rồi muốn nghỉ một lúc. Đêm nay phiền người giữ lái thuyền. Nếu gặp trở ngại gì mà người không ứng phó được thì hãy gọi ta.

Đào Vĩnh Trạch mắng thầm :

- “Thế ra ta làm để các người hưởng phúc!”

Nhưng lão biết ở trên mặt biển cần phải nương tựa vào Lăng Trung Ngọc.

Lão đành nghe theo lời chàng sai khiến ngồi bệ lái thuyền.

Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh đi vào khoang sau. Cô khuôn những túi gạo xếp lên đến nóc không để khoang trước đi vào được.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Cô sợ bọn chúng nửa đêm lên vào sát hại chăng? Nhưng ta chắc rằng trước khi chưa đưa bọn chúng về địa lục, chúng không dám làm gì đâu.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Tiểu muội cũng nghĩ thế, nhưng ở chung thuyền với mấy tên ma đầu mình vẫn không khỏi sợ hãi. Mình ngăn cách chúng được phần nào yên tâm được phần ấy.

Chính Lăng Trung Ngọc cũng vì nguyên nhân này mà bảo cô vào cùng ở khoang thuyền với chàng.

May ở chỗ Giang Mỹ Linh đứng trước tình trạng bất an này cô không dám cợt trêu Lăng Trung Ngọc. Và hai người đều không có thiên kiến thế tục nên không cần dè giữ.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cô hãy ngủ trước đi!

Giang Mỹ Linh nói :

- Tiểu muội không ngủ được, còn bận tâm nghĩ nhiều lắm!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Cô nghĩ chuyện gì?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Nếu Lân thư thư và Cảnh muội muội biết việc chúng ta ở một chỗ thì không hiểu họ giận tiểu muội đến bậc nào?

Lăng Trung Ngọc gạt đi :

- Lại nói nhăng ròi!

Tuy chàng nói vậy song thực tình chàng cũng nhớ tới Lân Sương Quân và Cảnh Quyên Quyên, chàng la thầm :

- “Chao ơi! Sau này mình biết giải thích với các cô kia thế nào đây?”

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Được rồi! Tiểu muội không nhắc tới nỗi thương tâm của Lân thư thư và Cảnh muội muội, nhưng thực tình tiểu muội nghĩ đến một việc khẩn yếu.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Bước đường sinh tử của chúng ta khó mà biết trước được, thì còn việc chi khẩn yếu nữa?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Tiểu muội nghĩ tới một việc có liên quan đến chuyện sinh tử của chúng ta. Chà! Ca ca đã nghĩ biện pháp nào để thoát ly bọn ma đầu này chưa?

Lăng Trung Ngọc nhăn nhó cười đáp :

- Còn biện pháp nào nữa? Trừ phi chúng ta nhảy xuống biển.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Hãy đến hải đảo kia đã rồi sẽ liệu sau.

Lăng Trung Ngọc động tâm khẽ hỏi :

- Tại sao cô lại khẩn khoản bảo ta đem chúng ra ngoài hải đảo đó? Nếu Đào Vinh Trạch mà kiếm được võ công bí lục của Võ Hạo Thiên thì có khác gì cho hổ thêm cánh. Khi đó thiên hạ còn ai kềm chế được hắn?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ca ca mà cho thuyền chạy về đại lục thì một khi chúng lên bờ tất chẳng dung tha mình. Sao bằng hãy đến hòn đảo hoang kia may ra còn tìm được biện pháp nào khác. À! Bức họa đồ đó ca ca phải giữ kỹ đừng để chúng biết.

Lăng Trung Ngọc thò tay vào trong rương xếp đồ vật vãnh thấy bức họa đồ quả nhiên còn đó thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng ghé vào tai Giang Mỹ Linh hỏi :

- Vụ này là thế nào đây? Lúc này cô liệng cuốn họa đồ ra là họa đồ nào?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Tiểu muội đã tự mình chế tạo ra một bức, không ngờ đến nay nó lại đắc dụng.

Lăng Trung Ngọc càng kinh ngạc hơn, tự hỏi :

- “Cô này chế tạo bức họa đồ đồ vào lúc nào? Trước kia cô lấy đâu ra được bản chính mà phỏng họa?”

Giang Mỹ Linh khẽ nắm tay chàng nói nhỏ :

- Không nói chuyện này nữa. Sau khi tới hòn hải đảo kia rồi, ca ca cứ nghe lời tiểu muội là được. Ồ! Đêm nay trăng đẹp nhỉ!

Câu sau cùng, cô nói lớn hơn, Lăng Trung Ngọc là người rất thông minh hiểu ý ngay, liền đáp :

- Sau cơn mưa to gió lớn, phong cảnh trên mặt biển bao giờ cũng tuyệt thú. Chà! Thường nguyệt trên mặt biển thực là một chuyện có ý vị.

Ngoài khoang thuyền có âm thanh rất nhỏ bỗng yên lại lập tức.

Lăng Trung Ngọc biết Đào Vinh Trạch nghe lén.

Hai người tựa cửa sổ ngắm trăng, Giang Mỹ Linh bỗng lên tiếng :

- Ca ca cùng Lãnh Sương Quân thư thư cũng định ra biển phải không?

Lăng Trung Ngọc thở dài đáp :

- Chuyện cũ đó còn nói tới làm chi nữa?

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Ca ca đừng giấu tiểu muội những điều tâm sự. Lãnh thư thư là đồ đệ của Thúc Vi tiên tử. Y có một mối quan hệ sâu xa về sư môn với ca ca. Kể ra hai bên môn đăng hội đối, nhưng có điều đáng tiếc là phụ thân y...

Câu này cô nói khá lớn tiếng.

Lăng Trung Ngọc bằng một giọng khỏ não la lên :

- Xin cô đừng nói nữa! Kiếp này ta không dám nhìn mặt y thì còn nói đến làm chi?

Bên này quả nhiên có Đào Vinh Trạch nghe lọt. Câu chuyện về sau khiến lão chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- “Té ra con gái ta đã yêu gã. Thảo nào y cũng đến cung Thượng Thanh núi Lao Sơn. Nghe chúng bàn chuyện này, chẳng lẽ chúng cũng biết y là con gái ta rồi chẳng?”

Trong lòng lão xiết đôi nghi ngờ. Lão có biết đâu Giang Mỹ Linh cố ý nói câu này và để lọt vào tai lão.

Lăng Trung Ngọc cũng không khỏi hoài nghi. Chàng thấy Giang Mỹ Linh chỗ nào cũng tỏ ra kỳ bí quái dị, khiến người ta khó mà đoán được chỗ dụng ý của cô.

Chàng càng nghĩ càng lấy làm kỳ không sao ngủ được.

Giang Mỹ Linh vì mệt mỏi quá, cô nằm xuống là ngủ say ngay.

Lăng Trung Ngọc thấy cô ngủ yên rồi, chàng cũng hoan hỉ, lấy tấm chăn mỏng đắp cho cô, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Cô này còn nhỏ tuổi mà liên tiếp phải chịu bao nỗi nguy hiểm, ta từ nay cũng chẳng nên làm khó dễ cô ta”.

Rồi chàng lại lẩm bẩm :

- Trong ba cô gái mà ta quen biết, ta ngán cô này nhất, không ngờ cứ phải thân cận với cô. Tạo hóa sao mà lắm éo le lắm vậy?

Đến lúc gần sáng Lăng Trung Ngọc mới nhắm mắt ngủ đi, nhưng chưa được mấy chốc thì tiếng sóng ở đâu chuyển làm cho chàng tỉnh giấc. Chàng ngơ ngác lắng tai nghe dường như có tiếng người rất huyền ảo.

Giang Mỹ Linh đã dậy trước rồi. Cô trông chàng cười nói :

- Chúng ta ra coi họ diễn kịch.

Họ đi ra khoang trước thấy ba tên ma đầu vậy lấy Đào Vĩnh Trạch. Liệt Hỏa tán nhân hỏi :

- Lão Đào! Lão bảo có thuốc giải, vậy lấy cho chúng ta đi.

Nguyên bọn này bị trúng độc châm của Giang Mỹ Linh lại trải qua mấy phen sóng gió, tên nào cũng sức cùng lực kiệt như người bị trọng bệnh, sức chống chọi bị suy giảm rất nhiều.

Lúc này những chỗ bị thương thấy ngấm ngấm đau mà Liệt Hỏa tán nhân thấy chung quanh vết thương đã bắt đầu lở loét ra.

Đào Vĩnh Trạch chỉ tìm thấy trong một cuốn võ thuật ở nhà họ Giang nói đến loại độc châm này, thực ra lão không có thuốc giải.

Đào Vĩnh Trạch là tay cấp trí, lão vờ nấn trong người một chút rồi nói :

- Thuốc giải của ta bị sóng dữ làm tan hết rồi. Hôm qua gặp cơn phong đào như vậy, thoát nạn đã là may còn nghĩ gì tới bảo toàn thuốc giải nữa?

Ba tên ma đầu nửa tin nửa ngờ. Vân Nghê Tử hỏi :

- Vậy lão cứ giương mắt ra mà nhìn chúng ta chết hay sao? Lão Đào! Nội công lão rất thâm hậu, xin lão tạm thời dùng nội công trị thương cho chúng ta dù có thành tàn phế thì ít ra cũng phải giữ được toàn mạng.

Đào Vĩnh Trạch sự thực tuy công lực thâm hậu, nhưng lão nghĩ rằng nếu mình hao tổn nội lực để trị thương cho bọn họ thì lại không còn đủ sức để đối phó với Lăng Trung Ngọc nếu gã thừa cơ mình gặp lúc nguy nan mà sinh sự thì một mình Tất Thông chống làm sao nổi, nhất định cả hai người sẽ bị gã liệng xuống biển.

Lão còn đang ngần ngừ bỗng thấy Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh đi tới.

Đào Vĩnh Trạch nghĩ ra một kế, cười ha hả nói :

- Người nào đã trói thì người ấy phải cởi. Giang cô nương! Chúng ta hiểu đại nghĩa “đồng chu cộng tế”, không nhớ đến thù cũ. Vậy cô nương đã dùng độc châm đã thương họ thì xin cô lấy thuốc giải cho họ.

Ba tên ma đầu cũng đã nghĩ thế, nhưng lại không muốn nấn nỉ Giang Mỹ Linh, bây giờ chúng nghe Đào Vĩnh Trạch nói vậy đều chăm chú nhìn cô.

Giang Mỹ Linh cũng học theo kiểu Đào Vĩnh Trạch, đưa hai tay ra sờ soạng trong mình một lúc rồi nói :

- Ta cũng lội nước trong biển cả đến bức họa đồ cũng còn không giữ được, huống chi là thuốc giải?

Ba tên ma đầu rất lấy làm thất vọng, ngơ ngác nhìn nhau rồi cặp mắt dần dần lộ ra những tia sáng hung dữ. Lăng Trung Ngọc đột nhiên cất tiếng hỏi Mỹ Linh :

- Hôm ấy lúc thu đồ vật ta còn nhớ cô có một gói thuốc giải để trong rương áo ở khoang sau. Tôi thử vào coi xem còn không?

Giang Mỹ Linh là con người rất thông minh. Cô vừa nghe Lăng Trung Ngọc nói vậy, biết ngay chàng muốn giải vây cho mình. Nhưng trong lúc nhất thời cô nghĩ không ra tại sao chàng lại muốn cứu ba tên ma đầu kia. Cô bèn thuận miệng đáp :

- Phải rồi! Nếu ca ca không nhắc thì tiểu muội quên lú đi mất. Trong túi đó chắc còn có thuốc giải.

Giang Mỹ Linh đi vào khoang sau, lúc trở ra cô hớn hờ tươi cười nói :

- Thật các người còn có phước, chỗ thuốc giải này còn nguyên không bị ướt.

Thật ra thuốc giải chẳng qua là mấy viên nhỏ bé cô đã dùng giấy dầu gói rất kỹ cất vào bọc để sau lưng, lúc nào cũng mang ở trong mình.

Ba tên ma đầu mừng rỡ không bút nào tả xiết. Mỗi tên vội đón lấy một viên mà uống.

Giang Mỹ Linh lại dùng đá nam châm đặt vào miệng vết thương để hút độc châm ra. Đoạn cô rắc ít thuốc tán lên để tiêu độc.

Sau khoảng thời gian cùng uống cạn tuần trà, Giang Mỹ Linh nói :

- Các người hãy sờ vào khoảng giữa đốt thứ bảy và đốt thứ tám xương sống rồi hít một hơi chân khí thử coi. Ba tên ma đầu làm theo lời cô thì thấy chân khí lưu thông khoan khoái không bị trở ngại gì. Chỗ ngón tay đặt vào cũng chẳng thấy đau đớn gì hết.

Ba tên ma đầu này đều là những tay lừng lẫy. Chúng biết Giang Mỹ Linh đã đổi chứng để cho thuốc giải bất giác sinh lòng cảm kích Lăng Trung Ngọc và mối thù của chúng đối với cô đã giảm đi phần nào.

Vào khoảng giờ Ngọ bỗng lại nổi lên một trận mưa to gió lớn. Lăng Trung Ngọc thay cho Tất Thông giữ bánh lái thuyền. Còn Giang Mỹ Linh thì vội đem hai cái thau lớn ra đặt ở đầu thuyền để hứng nước mưa.

Lăng Trung Ngọc bẻ lái thuyền bữa nay yên ổn hơn hôm qua nhiều.

Trận mưa to gió lớn chẳng bao lâu thì dừng lại. Đồi thau lớn đã đầy nước mưa. Mọi người có nước ngọt uống không cần phải ăn cá sống nữa.

Từ hôm ấy Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh cùng mấy tên ma đầu ngồi thuyền đi biển, cả hai bên đều không có chuyện gì với nhau nữa.

Đào Vĩnh Trạch bề ngoài coi có vẻ rất tử tế với Lăng Trung Ngọc, có lúc lão cùng chàng đàm luận võ công nhưng hai bên chỉ tử tế ngoài mặt còn trong lòng vẫn ngầm ngầm đề phòng.

Qua nhiều ngày hàng hải, ba tên ma đầu kia cũng dần dần sóng gió, Lăng Trung Ngọc lại dạy chúng cách giữ bánh lái và bơi thuyền thành ra về sau có nhiều người luân phiên điều khiển con thuyền, nên Lăng Trung Ngọc cũng an nhàn. Trừ khi gặp sóng to gió lớn, chàng mới phải ra tay.

Thuyền đi đã hơn hai mươi ngày. Một hôm Lăng Trung Ngọc đứng ở đầu thuyền nhìn ra phía xa xa thấy phương đông có ẩn hiện một màu xanh biếc.

Chàng bỗng reo lên :

- Đây là trái hải đảo mà Võ Hạo Thiên đã trú ngụ ba trăm năm về trước. Chà! Hỏa sơn trên đảo này đã tắt lửa rồi.

Bọn ma đầu nghe nói đã nhìn thấy hải đảo thì mừng như phát điên, phấn khởi tinh thần, lái thuyền rất lẹ. Đến lúc hoàng hôn, trước khi mặt trời lặn, quả nhiên một hòn đảo đã hiện ra trước mặt mọi người.

Đoàn người ghé thuyền áp mạng buông neo sắt xuống. Khi ngó lên đảo thấy có một trái núi lớn. Đỉnh núi có một màu đỏ như máu tươi, không cây cỏ gì mọc được. Thỉnh thoảng cơn gió thổi đưa mùi lưu hoàng lại, nhưng sườn núi là một vùng xanh biếc. Cây cối ngất trời. Đúng là một khu rừng rậm giữa nơi biển cả.

Trong rừng thỉnh thoảng lại nghe những tiếng gầm réo rừng rợn tưởng chừng làm cho người ta phải vỡ mật, mà không biết là giống quái thú gì. Nhân quang nhìn thấy toàn là hoa nội cỏ đại sáng lạn như khói mây song nhả ra, mùi hương cổ quái tựa hồ như mùi tanh hôi.

Đảo Kim Xà đã làm cho người ta khủng khiếp thì hòn đảo này lại khiến cho người ta cảm thấy một sự huyền bí khôn lường. Ai đưa mắt nhìn vào trái núi mấy lần là không khỏi xao xuyến trong lòng.

27. Cuộc Chiến Đấu Hải Hùng Giữa Người Và Quái Thú

Tối hôm ấy họ vẫn ở dưới thuyền mỗi người đều có những ý nghĩ rất phức tạp. Bọn ma đầu thì vừa hy vọng vừa khủng khiếp.

Lăng Trung Ngọc lại lo lắng Đào Vĩnh Trạch mà kiếm thấy bí lục võ công thì rồi đây không ai kèm chế nổi lão.

Chỉ có Giang Mỹ Linh là nét mặt vẫn thản nhiên. Lăng Trung Ngọc thấy vậy rất lấy làm kỳ. Nàng cũng thần bí khôn lường, thần bí như trái hải đảo này vậy.

Như mọi đêm trước, mấy người chia phiên canh gác nhưng chẳng ai là ngủ ngon giấc.

Sáng sớm hôm sau, Đào Vĩnh Trạch tụ tập mọi người lại nói :

- Hòn đảo này rất lớn mà lại nhiều dã thú. Bí lục võ công của Võ Hạo Thiên không biết cất giấu ở chỗ nào? Nếu ta bỏ lên đảo hết thì e rằng mãnh thú đến gặp nát thuyền. Chi bằng lão phu cùng vợ chồng Vân Nghê Tử hãy lên tìm trước một chuyến. Tất Thông, Liệt Hỏa tán nhân, Lăng Trung Ngọc và Giang cô nương ở lại giữ thuyền. Việc tìm bí lục võ công e rằng không thể một sớm một chiều mà được. Vậy mai đây cách chia ban tìm kiếm hãy chờ lão phu về sẽ cùng nhau định đoạt lại.

Đào Vĩnh Trạch không muốn để Lăng Trung Ngọc đi kiếm bí lục võ công nên cắt chàng ở lại giữ thuyền, nhưng lại sợ chàng nhân lúc vắng lão bơi thuyền đông tuốt. Vì thế lão lưu Tất Thông và Liệt Hỏa tán nhân ở lại giám thị chàng.

Võ công Tất Thông tuy sút kém Lăng Trung Ngọc, song đã có Liệt Hỏa tán nhân giỏi hơn Giang Mỹ Linh nhiều để bù vào. Đào Vĩnh Trạch lưu hai người lại, lão cho là đủ để đối phó với chàng rồi.

Lăng Trung Ngọc dĩ nhiên đã hiểu ý lão, chàng thấy Giang Mỹ Linh không có lời dị nghị. Chàng đã nhận lời với nàng là tối đảo cứ theo ý nàng là được. Vì thế mà chàng chịu phục tùng sự điều động của Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch dường như vẫn chưa yên tâm. Lúc ra đi lão ân cần dặn thêm :

- Chiều tối nhất định lão phu về, nếu có xảy chuyện gì thì hai bên cùng huyết còi lên làm hiệu để cứu viện lẫn nhau.

Đào Vĩnh Trạch cùng vợ chồng Vân Nghê Tử đi rồi, Lăng Trung Ngọc và Liệt Hỏa tán nhân ở lại ngồi buồn lại nói những chuyện kỳ dị trong võ lâm hoặc chuyện phong đào ngoài biển. Hai người đàm luận nghe chừng thú vị, nhưng Tất Thông vẫn còn oán hận Lăng Trung Ngọc, nên hẩn lạnh nhạt ra chỗ khác ngồi một mình.

Thời gian lặng lẽ trôi. Từ sáng đến trưa, Tất Thông đã thấy nóng ruột. Từ trưa đến lúc hoàng hôn bọn Đào Vĩnh Trạch vẫn chưa thấy trở về.

Tất Thông thỉnh thoảng lại lên rừng trông ngóng, nhưng trong rừng cây một màu ảm đạm âm u, phong cảnh cực kỳ quạnh quẽ, chẳng nhìn thấy vật gì, thỉnh thoảng lại nghe tiếng dã thú gầm thét. Hắn vẫn nơm nớp lo Lăng Trung Ngọc nhổ thuyền bơi đi nên chẳng dám rời xa. Trời tối rồi hắn vẫn chưa thấy bóng Đào Vĩnh Trạch về, đành xuống thuyền ngồi.

Giang Mỹ Linh cố ý hỏi :

- Có phải Đào lão quái đã nói nhất định về trước khi trời tối?

Liệt Hỏa tán nhân đáp :

- Ta biết đâu đấy.

Giang Mỹ Linh lại hỏi :

- Nếu lão không về thì làm thế nào?

Liệt Hỏa tán nhân cảm thấy xôn xao trong dạ hỏi :

- Lăng Trung Ngọc! Người tính sao đây?

Tất Thông đằng hắng một tiếng, nghĩ thầm trong bụng :

- “Đào Vĩnh Trạch không có ở đây thì ta là người đứng đầu, mà thằng cha tóc đỏ không lý gì đến mình lại đi hỏi Lăng Trung Ngọc”.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Nếu lão không về thì chúng ta chỉ có hai đường.

Liệt Hỏa tán nhân hỏi :

- Hai đường là những đường nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Một là vào rừng kiếm bọn họ. Hai là rời khỏi nơi đây.

Tất Thông cả giận nói xen vào :

- Các người sao dám mở miệng nói càn? Đào đại ca võ công cái thế, dù gặp trường hợp nguy hiểm nào mà y chẳng đối phó được? Y về chậm một chút mà các người định làm phản chẳng?

Liệt Hỏa tán nhân hỏi Tất Thông :

- Theo ý lão thì nên thế nào?

Tất Thông đáp :

- Chúng ta phải tiếp tục chờ y. Thế nào y cũng về.

Giang Mỹ Linh cười lạt nói :

- Người nhần nại được thì ở lại mà chờ.

Tất Thông hỏi :

- Người muốn trốn chẳng?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Giỡn hoài! Ta không đi đâu, cần chờ xem kết quả Đào Vĩnh Trạch ra sao.

Lăng Trung Ngọc nói theo :

- Ta cũng mong hần về để xem có nguy hiểm gì sẽ dễ bề đối phó.

Liệt Hỏa tán nhân thấy chàng nói vậy sinh lòng nghi hoặc, hỏi lại :

- Chẳng lẽ trong rừng cây ngoài dã thú còn vật gì khác đáng sợ nữa hay sao?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cái đó ta cũng không hiểu. ta chỉ biết gia sư trước đã đến đây một lần mà lão nhân gia không dám vào rừng. Về nhà rồi, lão nhân gia còn mấy lần khuyên răn ta chớ có đặt chân lên đảo.

Chàng đảo mắt nhìn quanh nói tiếp :

- Nếu trong đảo chẳng có gì nguy hiểm thì sao lão nhân lại dặn thế? Võ công Đào lão quái tụy cao thâm thật nhưng cũng chỉ hơn ta một phần còn so với sư phụ ta ăn thua gì?

Liệt Hỏa tán nhân nghe nói Kim Xà tôn giả ngày trước còn không dám lên đảo thì sợ hết hồn, người hần run bần bật chẳng khác gì ngã xuống hố băng.

Tất Thông nói :

- Người đừng leo mép bịp đời.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Người không muốn nghe thì dứt nút lỗ tai lại, ta có nói với người đâu?

Tất Thông tức đầy ruột nhưng thấy Liệt Hỏa tán nhân không ngớt hỏi Lăng Trung Ngọc hết điều này đến điều nọ thì biết rằng nếu mình gây sự sẽ bị thất thế, hần đành nhần nại không dám nổi hung với Lăng Trung Ngọc.

Đêm hôm ấy cả đám người không ai dám ngủ. Trong rừng rậm tiếng dã thú gầm suốt đêm không ngớt.

Lăng Trung Ngọc bảo bọn kia đốt lửa trên bãi cát để dã thú không dám tới gần.

Tất Thông và Liệt Hỏa tán nhân lo sốt vó suốt đêm, sáng hôm sau mặt trời mọc vẫn chưa thấy Đào Vĩnh Trạch trở về.

Lăng Trung Ngọc bỗng cất tiếng hỏi :

- Liệt Hỏa tán nhân! Lão có thềm bí lục võ công của Võ Hạo Thiên không?

Liệt Hỏa tán nhân đáp :

- Người hỏi câu này là có ý gì? Nếu ta không thích bí lục võ công thì tội gì mà dấn thân vào những cơn nguy hiểm sóng gió ngoài biển?

Tất Thông thấy Liệt Hỏa tán nhân bác lời Lăng Trung Ngọc liền cười ha hả nói xen vào :

- Thật là câu chuyện bỏ đi!

Lăng Trung Ngọc lạnh lùng nói :

- Các người nghĩ kỹ mà coi, ta e rằng không phải chuyện bỏ đi đâu!

Giữa lúc ấy một trận gió lớn nổi lên đem theo cả mùi lưu huỳnh khét lẹt.

Liệt Hỏa tán nhân đưa mắt nhìn lên đỉnh núi đỏ như máu bất giác trong lòng đâm ra khủng khiếp. Hắn buột miệng nói :

- Bí lục võ công chẳng lấy thì đừng. Ta muốn rời khỏi nơi quỷ quái này.

Lăng Trung Ngọc hỏi Tất Thông.

- Còn Tất Thông! Người tính thế nào?

Tất Thông cả giận xẵng giọng hỏi lại :

- Các người định làm gì?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Y muốn đi theo ta. Người không thích thì ở lại một mình mà chờ Đào lão quái.

Tất Thông trợn cặp mắt tròn xoe lên nhìn Liệt Hỏa tán nhân hỏi :

- Người muốn theo gã thiệt chẳng?

Liệt Hỏa tán nhân ấp úng :

- Ta... ta...

Hắn lắp bắp tiếng “ta” mãi, không nói nên lời.

Tất Thông trầm giọng nói :

- Được rồi! Người muốn đi thì cứ đi. Đào Vĩnh Trạch mà không chết thì người có trốn lên trời y cũng quyết chẳng dung tha.

Liệt Hỏa tán nhân cũng nghĩ rằng nếu mình đi theo Lăng Trung Ngọc tất nhiên cũng gây thù gây oán với Đào Vĩnh Trạch. Đồng thời hắn vừa phần muốn lấy bí lục võ công vừa phần lại sợ Đào Vĩnh Trạch, đâm ra ngần ngại không nhất quyết.

Tất Thông lại nói :

- Chúng ta là người một phe với nhau. Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Người định đi theo gã họ Lăng chỉ để làm tôi mọi cho gã chẳng?

Liệt Hỏa tán nhân nghe Tất Thông nói vậy trong lòng cảm thấy khiếp sợ.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Nếu ta mà định hại người thì đã không cho thuốc giải.

Tất Thông nói :

- Cái đó chẳng qua là người gờm Đào Vĩnh Trạch cũng ở trên thuyền, chứ chẳng phải người tự ý gì.

Lăng Trung Ngọc vẫn cười lạt hỏi :

- Đào lão quái chẳng qua muốn lợi dụng các người để đối phó với ta. Người tưởng hấn cho người cùng hưởng bí lực võ công của Võ Hạo Thiên chẳng?

Cả hai bên đều toan dùng lời nói để lung lạc Liệt Hỏa tán nhân rồi sinh gây lộn.

Tất Thông không chịu được lớn tiếng quát :

- Lăng Trung Ngọc! Người đã dám toan bài ly gián bọn ta thì hãy ném một trượng của ta đây!

Lăng Trung Ngọc vận động nội công “Đại Lực Kim Cương chỉ” đánh chéo ra một chưởng.

Choang!

Cây thiền trượng của Tất Thông bị gạt sang một bên, hấn phải lùi lại ba bước.

Lăng Trung Ngọc không có binh khí nên kém thế một chút, nhưng cây thiền trượng đánh vào tay chàng chẳng khác gì đụng vào sắt đá. Chàng cũng phải lùi lại một bước mới đứng vững.

Liệt Hỏa tán nhân la lên :

- Đường họa phúc chưa hay, hai vị chẳng nên làm tổn thương hòa khí.

Giữa lúc ấy trong rừng cây bỗng có tiếng hú dài vọng tới.

Tất Thông cả mừng nói :

- Lão Đào kêu chúng ta đó!

Đột nhiên hấn di động cây thiền trượng, thừa cơ Lăng Trung Ngọc không để ý đập luôn hai trượng “bình bình” trúng vào ván thuyền làm thủng hai chỗ lớn.

Tiếp theo lại một trượng đánh gãy cột buồm.

Hấn cười lạt nói :

- Lăng Trung Ngọc! Ta thử xem người còn ra bể được nữa không?

Đoạn hấn nhảy lên bãi cát, lớn tiếng gọi :

- Liệt Hỏa tán nhân! Người có lên không?

Liệt Hỏa tán nhân nghĩ thầm :

- “Muốn sửa chữa lại thuyền ít ra cũng mất mấy ngày. Đào Vinh Trạch trở về thì Lăng Trung Ngọc cũng dùng chạy thoát”.

Hấn nghĩ vậy liền quyết tâm ở lại nhảy lên bãi cát đi theo Tất Thông chạy vào rừng cây.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Bọn chuyện đi hết rồi, mình ở lại vá thuyền hai ngày là thoát khỏi bọn ma đầu.

Giang Mỹ Linh đột nhiên lên tiếng :

- Không được! Đã mất công đến đây mà lại chịu trở về tay không ư?

Lăng Trung Ngọc hỏi lại :

- Cô nương còn muốn lấy bí lực võ công của Võ Hạo Thiên chẳng?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Nhà tiểu muội đời đời kiếp kiếp nghĩ tới võ công bí lực này không bao giờ quên lãng. Hiện nay cả nhà thì còn lại một mình tiểu muội mà để mất cơ hội này thì còn mặt mũi nào nhìn thấy tiên tổ ở dưới suối vàng?

Cô ngừng lại một lúc rồi nói tiếp :

- Huống chi tiểu muội còn mối thù lớn chưa trả được.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nhà họ Giang chỉ còn mình cô, cô càng không thể mang tính mạng ra mà đánh bạc. Nếu nói đến chuyện trả thù thì chúng ta để Đào lão quái ở lại trên hòn đảo khủng khiếp này. Hắn không có thuyền về thì dù có ở trong rừng không gặp tai nạn cũng chẳng lấy gì mà vượt trùng dương để trở về Trung Nguyên nữa. Như thế chẳng phải là mình đã báo được thù rồi ư?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Không được! Tiểu muội phải tìm cho bằng được bí lục võ công của Vô Hạo Thiên mới nghe. Lăng ca ca còn nhớ đã nói gì với tiểu muội không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Được rồi! Ta hứa với cô đi kiếm bí lục võ công. Cô không chịu bỏ dở thì chúng ta đem tánh mạng ra mà đánh bạc với thời vận.

Giang Mỹ Linh mỉm cười nói :

- Chưa chắc chúng ta đã mất mạng đâu. Bằng có chết thì cũng chết với nhau một chỗ há chẳng khoan khoái ư?

Lăng Trung Ngọc chấn động tâm thần, chàng tránh nhỡn quang của cô, nhìn ra chỗ khác.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Cuốn họa đồ kia đâu rồi?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta vẫn đem theo bên mình. Nhưng bức họa quái gở đó ta chẳng hiểu gì ráo thì lấy làm chi?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Ca ca không thích thì để lại cho tiểu muội.

Lăng Trung Ngọc lấy làm kỳ hỏi :

- Chẳng lẽ cô hiểu được ư?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Ca ca bắt tất hỏi làm chi? Cứ giao cho tiểu muội sẽ có lúc dùng tới.

Lăng Trung Ngọc cảm thấy chán ngán, nhưng sau khi tới hải đảo Giang Mỹ Linh càng tỏ ra thần bí khôn lường, chàng thầm nghĩ một chút rồi lấy bức họa đồ giao lại cho cô.

Hai người tiến vào rừng chỉ thấy cổ thụ ngất trời rậm rạp um tùm tựa hồ là nơi quỷ mị tàng hình. Hai người đánh bạo tiếp tục lần mò đi tới. Thỉnh thoảng lại có bóng dã thú lướt qua. May chúng không đi hàng đàn khi Lăng Trung Ngọc ngó thấy, không kinh động đến chúng, chúng cũng không dám lại quấy nhiễu.

Đi được một lúc, vào tới rừng sâu, Giang Mỹ Linh đột nhiên nghe tiếng la hoảng.

Lăng Trung Ngọc nhìn theo ánh mắt cô chỉ thấy trong bụi rậm có một cái tử thi. Chàng tới gần coi, nhận là đúng là Tang Mộc Thanh vợ Vân Nghệ Tử.

Đầu Tang Mộc Thanh bị thủng một miếng lớn. Chàng đưa mắt ngó vào thấy rỗng không, liền đoán ngay là giống dã thú nào đây đã hút hết óc.

Lăng Trung Ngọc kinh hãi tự hỏi :

- “Vô công Tang Mộc Thanh có thể chế phục mãnh hổ. Huống chi lại còn Đào Vĩnh Trạch và Vân Nghệ Tử đi theo thì làm sao mà dã thú đánh chết được mụ?”

Tang Mộc Thanh bị chết thảm thật khiến người ta không nỡ nhìn vào.

Lăng Trung Ngọc bẻ một ít lá cây để vui lấp tử thi rồi lật đặt kéo Giang Mỹ Linh rời khỏi nơi này.

Bất thành linh một tiếng gầm rùng rợn như sét đánh. Tiếp theo là tiếng thét lệnh vỡ nghe rất chói tai.

Bách thú nghe tiếng gầm cũng phải khiếp sợ chạy tán loạn. Những tiếng hổ gào vượn khóc nổi lên nghe thật kinh tâm động phách.

Lăng Trung Ngọc la lên :

- Nguy to rồi!

Chàng dắt Giang Mỹ Linh nhảy vọt lên một cành cây lớn.

Bỗng thấy một đàn dã thú đang chạy tới. Trong đàn này có hổ vằn kim tiền báo, gấu vàng, lợn rừng, bò tót... Con nào cũng tranh chạy trước xéo lên nhau tựa hồ đang gặp cơn đại nạn, trốn thực mạng cho thoát thân.

Lăng Trung Ngọc quét đi lửa đốt vào một cành khô liệng xuống đất. Lửa bén vào cành lá cháy bùng bùng.

Giang Mỹ Linh phóng một mũi Độc vụ kim châm hỏa diễm đàn đánh chát một tiếng, trúng ngay vào mặt lão hổ. Âm khí nổ phun ra một luồng hỏa quang.

Lão hổ bị thương chạy qua phía khác đập mắt trượng nửa rồi lăn ra giãy chết.

Lúc đàn dã thú chạy ngang qua, chúng nhắm mắt mà theo con đi đầu. Vì vậy lão hổ đổi phương hướng, cả bầy cũng chạy theo sau, dẫm lên xác mãnh hổ và tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Giang Mỹ Linh dần dần bớt sợ, nhưng tay nàng ướt đầm mồ hôi. Nàng nghĩ thầm :

- “May mình liệng trúng con cọp đầu đàn cho chúng đổi phương hướng, không thì cả lũ xô tới, dù người võ công có cao cường đến đâu cũng khó lòng chống nổi”.

Nàng vừa trấn tĩnh tâm thần thì tiếng gầm kinh tâm động phách vừa rồi lại nổi lên. Lần này tiếng gầm tới rất gần làm chấn động màng tai cơ hồ thủng lá nhĩ.

Chỉ trong khoảnh khắc, một luồng gió ào ào thổi một con quái thú xuất hiện.

Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh định thần nhìn lại thì con quái thú này toàn thân lông vàng hơi giống con sư tử. Hai chân trước dài tựa hồ tay vượn. Nó đi nhanh như gió nhảy xô vào giữa bầy dã thú chồm lên lưng một con sư tử.

Con sư tử lập tức nhảy ra nằm bẹp xuống không dám nhúc nhích. Mười mấy con dã thú đi gần đấy đều phục xuống đất không dám chạy nữa.

Con quái thú kia đá chết con sư tử đập vỡ đầu hút óc mà ăn. Tiếp theo nó đánh chết hai con mãnh hổ và cũng hút óc. Sau nó móc ruột gan con kim tiền báo ra mà nhai.

Lăng Trung Ngọc tỉnh ngộ nói :

- Té ra Tang Mộc Thanh cũng bị hại về con quái vật này.

Giang Mỹ Linh ngồi sát lại bên chàng khẽ hỏi :

- Quái vật đó là con gì mà dữ tợn thế?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Con quái thú này tên gọi Kim mao toan chuyên ăn thịt sư tử cùng mãnh hổ. Ta đã nghe sư phụ nói tới mà bây giờ mới trông thấy lần đầu. Ta hãy chờ cho nó ăn no, giải tán quần thú rồi phải trừ khử nó đi mới được.

Giang Mỹ Linh nói :

- Con quái thú này hung dữ lắm, đừng gây với nó là hơn.

Con quái thú ăn no rồi vươn hai tay dài nắm lấy đầu hai con mãnh hổ gầm lên một tiếng. Bầy dã thú kia tới tấp chạy đi chỉ có hai con mãnh hổ bị nắm đầu là vẫn nằm phục dưới đất không dám nhúc nhích.

Coi tình hình này thì quái vật kia giữ đôi mãnh hổ để làm bữa điểm tâm sắp tới.

Con Kim mao toan chỉ hai chân sâu xuống đứng thẳng lên như người đi quanh hai vòng tựa như đã ngồi thấy hơi người.

Bỗng nó gầm lên một tiếng thật to rồi nhảy chồm lên nhanh như chớp.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi, chàng cho là con quái vật đã phát giác ra mình. Chàng hoang mang bẻ một cành cây định nhảy xuống.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng la hoảng. Đúng là thanh âm Liệt Hỏa tán nhân, tiếp theo là tiếng Tất Thông quát tháo om sòm, đánh nhau với kim mao toan làm chấn động cả cành cây rung lên âm âm.

Ở dưới gốc cây lớn gần đó, Tất Thông đang huy động cây thiên trượng chiến đấu ác liệt với Kim mao toan.

Liệt Hỏa tán nhân thì bị một bụi dây leo quấn chặt. Hắn cố gỡ mà không thoát, vẻ mặt cực kỳ khủng khiếp.

Lăng Trung Ngọc cho là Liệt Hỏa tán nhân cùng Tất Thông đang ẩn trên cây cách con Kim mao toan gần hơn chàng. Kim mao toan ăn no rồi ngồi thấy hơi người lại nổi tính điên lên nhảy lên cây mà vô hai lão.

Liệt Hỏa tán nhân bị tiếng gầm của nó làm cho khiếp vía sợ xẩy chân té xuống đúng vào bụi dây leo. Bụi dây này liên quấn chặt lấy không còn đường nào mà ra thoát.

Lăng Trung Ngọc thấy thế cả kinh. Nguyên ở vùng nhiệt đới trong rừng có thứ dây leo hề gặp người là bám chặt chẳng khác gì giống động vật và hung dữ như cạp. Người nào bị nó quấn chỉ trong một giờ là da thịt tan nát nên gọi là Thực nhân đằng (dây leo ăn thịt người).

Liệt Hỏa tán nhân nhờ ở tấm thân luyện đến mức tinh thuần tạm thời chưa bị nguy đến tính mạng ngay. Còn Tất Thông đã lâm vào tình trạng hiểm nghèo hơn.

Con Kim mao toan lao mình nhanh như gió, móng sắc như dao. Dù Tất Thông sử dụng trượng pháp tuyệt chiêu khiến cho quanh mình gió không lọt nhưng hắn không thể chống đỡ được với đôi tay dài của Kim mao toan.

Đang lúc kịch chiến bỗng nghe Kim mao toan gầm lên một tiếng thật to.

Tiếp theo là tiếng Tất Thông rú lên thê thảm.

Nguyên con Kim mao toan bị Tất Thông đánh một trượng trúng đầu. Tất Thông cũng bị nó cào mất một miếng da ở bả vai.

Một người một thú đột nhiên lùi ra xa.

Con Kim mao toan điên tiết ôm một khối đá lớn liệng vào Tất Thông.

Tất Thông vung thiên trượng lên đánh choảng một cái. Phiến đá vỡ thành bốn năm mảnh. Nhưng con Kim mao toan thần lực ghê người, đầu hắn đánh bể được phiến đá song hổ khẩu cũng bị rách toạt máu chảy đầm đìa.

Giữa đám cát đá bụi mù, Kim mao toan gầm lên một tiếng nhảy xổ tới nhanh như chớp.

Tất Thông đánh trúng đầu mà con vật không chết, trong lòng đâm ra khiếp sợ. Lúc này hai tay hắn đã tê chồn không chống cự mãnh liệt được. Hắn thấy con Kim mao toan nhảy tới liền la thảm :

- “Tính mạng ta tới đây là hết”.

Lúc này Lăng Trung Ngọc đang đi lại chỗ Liệt Hỏa tán nhân nhưng chưa kịp giải cứu thì Tất Thông đã gặp nạn rồi.

Chàng không kịp nghĩ gì nữa, vì tinh thần đồng loại, chàng vận kinh lực nội gia liệng cành cây cầm tay tới nhanh như tên bắn.

Con Kim mao toan xương đồng da sắt thì còn coi cành cây vào đâu? Chẳng những nó không tránh né mà còn nhảy xổ lại.

Ngờ đâu Lăng Trung Ngọc đã phát huy chân lực nội gia và cành cây mà thủ pháp chàng lại cực kỳ linh diệu, chàng phóng cành cây đánh véo một cái trúng ngay vào mắt bên tả con Kim mao toan.

Kim mao toan bị đâm mù một mắt, nó gầm lên một tiếng thật to lăn xuống đất lộn đi mấy vòng. Chớp pmắt đã nhảy tới trước mặt Lăng Trung Ngọc thật là nhanh như điện chớp.

Lăng Trung Ngọc trong lúc chớp nhoáng này đã rút được thanh trường kiếm của Liệt Hỏa tán nhân ra chiêu “Tinh Hải Phù Sa”. Một luồng kiếm quang vọt ra thành mấy chục bông hoa.

Con Kim mao toan bị một đòn đau điếng biết địch thủ lợi hại vô cùng. Đột nhiên nó nhảy vọt qua đầu Lăng Trung Ngọc. Cánh tay dài vươn ra chụp sau lưng chàng.

Lăng Trung Ngọc vừa thấy Kim mao toan mất hút vội vọt người đi né tránh.

Thân pháp chàng dẫu thần tốc phi thường mà vạt áo sau lưng cũng bị quái thú cào rách một miếng.

Đang lúc kịch chiến, Liệt Hỏa tán nhân bỗng cất tiếng la :

- Tất huynh! Tất huynh!...

Nguyên Tất Thông thừa cơ lúc Lăng Trung Ngọc giao chiến với con Kim mao toan thay mình, hấn liền bỏ chạy tháo thân.

Liệt Hỏa tán nhân vừa kinh hãi vừa tức giận, mắng thăm :

- “Người mồm năm miệng mười bảo là người cùng nhà, ngờ đâu đến lúc lâm nạn, người bỏ chạy thoát thân một mình”.

Thực ra hồ đồ mấy ai lúc nguy nan còn nhớ tới bạn? Trừ phi người bạn đó thân như tình ruột thịt.

Giả tỷ lúc này Tất Thông chặt dây leo giải cứu Liệt Hỏa tán nhân rồi ba người cùng hiệp lực trừ khử con Kim mao toan quyết chẳng khó gì. Nhưng hấn tự mình bỏ chạy tỏ ra tâm địa hèn hạ là hành động ngu xuẩn.

Liệt Hỏa tán nhân thấy con Kim mao toan vừa gầm thét vừa nhảy nhót quần thảo với Lăng Trung Ngọc cực kỳ hung mãnh, xem chừng chàng chỉ còn đón đỡ, khó lòng phản kích để thủ thắng, thành ra hoang mang vô cùng. Hấn vừa thống mạ Tất Thông khiếp nhược vừa ngấm ngấm cầu phúc cho Lăng Trung Ngọc thắng được quái thú.

Con Kim mao toan sức mạnh vô cùng lại cực kỳ hung mãnh.

Lăng Trung Ngọc chiến đấu với nó đã gần nửa giờ mà vẫn không chiếm được chút tiện nghi nào, chàng không khỏi âm thầm xao xuyến.

Chàng sức nhớ ra ngày trước sư phụ có nói bất luận giống dã thú nào hung dữ đến đâu thì cặp mắt và lỗ rốn cùng là những chỗ yếu điểm của chúng.

Lăng Trung Ngọc muốn thử coi thì vừa gặp lúc con Kim mao toan đứng thẳng lên như người. Chàng liền phóng kiếm nhằm đâm vào rốn nó.

Quả nhiên con Kim mao toan khiếp sợ. Nó không né tránh mà phục ngay xuống để mũi kiếm của chàng đâm vào chỗ khác.

Lăng Trung Ngọc thấy con vật tinh khôn chẳng kém gì tay cao thủ, biết cách bảo vệ chỗ hiểm yếu cho đòn đánh vào chỗ cứng rắn, chàng không khỏi rất lấy là kỳ.

Thân thể quái thú cứng như sắt thép, kiếm đâm trúng liền bật ngược lại.

Chàng thử ba lần rồi, sau cứ nhằm đâm vào mắt và rốn con vật.

Kim mao toan không dám nhảy nhót hung mãnh như trước nữa và để ý phòng vệ bản thân. Nhất là nó chỉ còn có một mắt, nên hùng khí giảm đi rất nhiều.

Lăng Trung Ngọc lại vận chân lực nội gia phóng chưởng đánh con vật mấy phát liên. Tuy chàng không đã thương được nó, nhưng nó đã lộ vẻ mệt mỏi.

Lăng Trung Ngọc vừa chiếm được thượng phong thì bất thành linh lại nghe có tiếng gầm đinh tai nhức óc. Từ trong khu rừng rậm lại một con Kim mao toan nữa nhảy ra. Con này so với con kia còn có phần lớn hơn....

Lăng Trung Ngọc kinh hãi phi thường, bụng bảo dạ :

- “Một con Kim mao toan mình còn khó lòng đối phó. Huống chi bây giờ thêm con nữa thì mong gì thủ thắng? Ta cùng Giang Mỹ Linh hoặc giả có cơ trốn thoát, song Liệt Hỏa tán nhân thì nhất định làm mối cho chúng rồi. Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì con vật bận chiến đấu với chàng bỗng hí lên một tiếng lẩn đi một vòng, thoát ra ngoài phạm vi mũi kiếm của chàng. Nó đến đã nhanh thì nó chạy lại càng nhanh hơn”. Chỉ trong nháy mắt hai con Kim mao toan đã hội họp với nhau. Cặp quái thú này thủ thủ vỗ về nhau chắc là đôi vợ chồng. Con vừa đấu với Lăng Trung Ngọc là con đực, con đến sau là con cái.

Lăng Trung Ngọc ngó chăm chăm đôi Kim mao toan không chớp, mắt đề phóng chúng đột nhiên nhảy xổ lại. Không ngờ chàng thấy hiện tượng rất kỳ quái.

Con dã thú đến sau cổ họng vang lên mấy tiếng òng ọc rồi nằm lẩn co rúm lại.

Toàn thân run bần bật dường như bị bệnh hàn lãnh.

Con đực dang tay ra ôm con cái vào lòng để ủ cho con kia đỡ lạnh. Một đôi dã thú với ba con mắt tròn tròn ngó Lăng Trung Ngọc, dường như nó cũng sợ chàng tấn công đột ngột.

Theo tình hình này, Lăng Trung Ngọc bất giác ngẩn người ra, miệng lẩm bẩm :

- Té ra con Kim mao toan kia đã bị Tu La thần công của Đào lão quái đả thương rồi.

Kim mao toan tuy xương đồng da sắt đao kiếm chém không vào, song nó bị khí âm hàn của Tu La thần công thấm vào tâm tạng cũng không chịu được.

Tiếng nó gầm rú dần dần biến thành tiếng rên xiết bi ai, khiến người nghe phải kinh tâm động phách.

Giả tỷ lúc này Lăng Trung Ngọc muốn trừ khử hai con Kim mao toan thì thật là một cơ hội rất tốt cho chàng. Nhưng không hiểu tại sao chàng thấy chúng cùng nhau ân ái lại đâm ra ngần ngại.

Giữa lúc ấy trong rừng sâu bỗng nổi lên một tiếng hú mãnh liệt như tan mây vỡ đá.

Lăng Trung Ngọc tinh thông võ học. Chàng vừa nghe đã biết ngay là một tay cao thủ võ lâm, nội công vô cùng thâm hậu. Đại khái tiếng hú này phát ra ngoài mười dặm.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi, kinh hãi hơn cả lúc nghe tiếng Kim mao toan gầm rú. Chàng kinh hãi đây không những vì người phát ra tiếng hú nội công thâm hậu. Đào Vĩnh Trạch cũng có thể phát ra tiếng hú tương tự, nhưng tiếng hú này lại là của người lạ.

28. Người Nằm Trong Mộ Đó Là Ai?

Con quái thú kia công vợ lên lưng quay lại nhìn Lăng Trung Ngọc một cái, nó thấy chàng không rượt theo thì mất lộ vẻ căm kích. Đoạn nó chạy như bay về phía phát ra tiếng hú.

Đột nhiên nó gầm lên ba tiếng, một tiếng dài hai tiếng ngắn, tựa hồ để đáp lại tiếng gọi của chủ nhân.

Giang Mỹ Linh lẩm lúi tới bên Lăng Trung Ngọc nói :

- Nguy quá! May mà hai con Kim mao toan bỏ chạy rồi. Tiếng hú về sau không biết của giống quái thú gì?

Lăng Trung Ngọc xao xuyến trong lòng, chàng không rảnh để nói rõ cho Giang Mỹ Linh hay đó là tiếng người chớ không phải thú. Chàng vội chạy lại giải cứu cho Liệt Hỏa tán nhân.

Con Kim mao toan đi rồi, đôi mãnh hổ nằm phục tại đó lúc trước bây giờ mới đứng dậy. Chúng giương mắt nhìn quanh đột nhiên gật đầu nguẩy đuôi lại bên Lăng Trung Ngọc. Mắt chúng dường như đầy vẻ căm kích.

Lăng Trung Ngọc thấy chúng không có ác ý, liền cười nói :

- Khắc tinh của các ngươi chạy rồi. Về đi thôi!

Hai con mãnh hổ cúi xuống liếm chân Lăng Trung Ngọc.

Giang Mỹ Linh thấy nó ngoan ngoãn liền xoa đầu vuốt ve. Nó vẫn tỏ ra hiền từ như con mèo nuôi trong nhà.

Giang Mỹ Linh thấy đôi mãnh hổ bỏ đi rồi liền cười nói :

- Kim mao toan chuyên ăn não tủy của sư tử và mãnh hổ. Giả tỷ mình không sợ Kim mao toan thì lưu chúng lại nuôi như đôi mèo lớn kể ra cũng thú.

Lăng Trung Ngọc vung kiếm chặt đứt dây Thực nhân đang chằng chịt quanh mình Liệt Hỏa tán nhân. Chàng hao phí nhiều hơi sức mới cứu được hẳn.

Liệt Hỏa tán nhân khắp mình sưng húp trông rất đáng sợ. May Giang Mỹ Linh có mang theo thuốc giải chữa sưng thoa vào cho, hẳn mới bớt đau. Liệt Hỏa tán nhân lại một phen cảm kích vô cùng.

Lăng Trung Ngọc nhăn nhó cười hỏi :

- Mỹ Linh! Cô còn muốn tiếp tục tìm kiếm bí lục võ công nữa không?

Liệt Hỏa tán nhân sau khi thoát hiểm vẫn chưa hết sợ, vội nói :

- Khu rừng bí hiểm này đến lão Đào cũng phải ớn gáy, ta chỉ mong rời khỏi hải đảo này. Bất luận bảo bối hay bí lục gì cũng không thiết nữa.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Ngươi không thiết nhưng ta vẫn thiết. Dù Kim mao toan hay Thực nhân đang gì đi nữa, bắt quá đến chết người là cùng. Chết thì chết, ta cũng không biến đổi chủ ý.

Cô mỉm cười quay lại hỏi Lăng Trung Ngọc.

- Lăng ca ca có sợ không?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Nếu bảo không sợ là giả dối. Có điều ta đã hứa với cô thì dù gặp quái vật đáng sợ hơn ta cũng không thay đổi lời hứa.

Liệt Hỏa tán nhân thấy hai người tiếp tục đi vào rừng sâu đành lèo đèo theo sau.

Lăng Trung Ngọc vừa đi vừa nói :

- Đối phó với Kim mao toan còn là việc dễ, nhưng đối phó với chủ nhân của Kim mao toan mới thiết là khó, e rằng ba chúng ta không chống nổi lão. Ta sợ là sợ quái nhân đó.

Liệt Hỏa tán nhân nói :

- Trước ta chỉ hoài nghi tiếng hú đó là tiếng người. Bây giờ nghe người nói vậy thì chắc là đúng rồi.

Giang Mỹ Linh la lên :

- Sao? Tiếng hú vừa rồi là tiếng người ư?

Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm để ý. Chàng thấy cô tuy ra chiều rất kinh dị nhưng không có ý sợ sệt. Trái lại nhớn quang cô lấp loáng tựa hồ lộ vẻ vui mừng.

Thái độ vi diệu này chỉ có Lăng Trung Ngọc gần gũi cô lâu ngày, tâm lý tương thông mới phát giác được.

Từ lúc rời khỏi đảo Kim Xà, Lăng Trung Ngọc thường thấy Giang Mỹ Linh lộ ra những nét thần bí khôn lường, nhất là lúc này. Chàng tự hỏi :

- “Chẳng lẽ cô này đã biết ở đây có quái nhân kia từ trước? Nhưng nay là lần đầu cô mới tới đây, trước khi ra biển, cô có biết hòn hải đảo này ở phương nào đâu?”

Lăng Trung Ngọc trong lòng nghi hoặc, nhưng chàng chỉ âm thầm để ý đến thái độ của Giang Mỹ Linh chứ không hỏi gì nữa.

Hòn đảo này lớn hơn hòn đảo Kim Xà nhiều. Cây cối xanh tốt rậm rạp che khuất bóng mặt trời, tưởng chừng như một biển cây không biết đâu là bờ là bến.

Liệt Hỏa tán nhân rất sợ rừng cây âm u bát ngát, hần lẽo đẽo theo sát Lăng Trung Ngọc không dám rời xa chút nào.

Đi thêm mới mấy bước nữa, bỗng nghe tiếng hú lại nổi lên.

Liệt Hỏa tán nhân cất tiếng reo :

- Đúng là Bát Tỹ Thần Long!

Ba người quay về phía vừa phát ra thanh âm. Đi được mấy bước thì phía đông lại có tiếng hú vọng tới.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Quái nhân đang rượt hần.

Tiếng xú xen nhau nổi lên chợt ở phía đông, chợt ở phương tây.

Công lực hai người này đại khái không hơn không kém nhau mấy.

Trong rừng rậm bốn bề đều có tiếng vọng. Sau khi phân biệt được tiếng hú nào của ai phát ra mà cũng không hiểu từ phương nào vọng lại.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Không hiểu Đào lão quái đã chạm trán quái nhân kia chưa? Công lực quái nhân nuôi cặp Kim mao toan so với Đào lão quái dường như còn cao hơn một bậc. E rằng Đào lão quái chưa chắc đã địch nổi hần.

Giang Mỹ Linh nói :

- Lăng ca ca tính đến chuyện đó làm chi. Đào lão quái không địch nổi quái nhân kia càng hay.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Trong khu rừng âm u nguy hiểm thêm được người nào hay người đó. Mối oan cừu giữa cô và hần sau này hãy bàn đến.

Giang Mỹ Linh cười lạt nói :

- Được rồi! Vậy Lăng ca đi mà giúp hần!

Lúc này tiếng hú ngừng rồi nhưng trong rừng rậm tiếng dội vẫn còn vang lên không dứt.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, tiếng dội mới dần dần nhỏ đi.

Lăng Trung Ngọc không nhận được phương hướng nữa. Chàng nhăn nhó cười rồi buông tay ra.

Giang Mỹ Linh đột nhiên hỏi :

- Lăng ca còn nhớ tiểu muội đã nói gì với Lăng ca ở trên thuyền không?

Bỗng cô rảo bước đi lên trước Lăng Trung Ngọc, dường như cô đã nhận được đường lối.

Lăng Trung Ngọc động tâm. Chàng nhớ lại lúc ở trên thuyền cô đã căn dặn sau khi lên hải đảo, thì bất luận việc gì chàng cũng phải theo cô. Lúc đó chàng đã lấy làm kỳ, bây giờ càng cảm thấy thần bí hơn.

Lăng Trung Ngọc thấy có Liệt Hỏa tán nhân đứng bên, chàng không tiện hỏi rõ căn nguyên, đành theo cô đi.

Đi được một lúc đến quãng rừng cây cối thưa thớt hơn. Đột nhiên mắt chàng sáng lên. Một ngôi mộ trên chỗ đất bằng đầy cỏ mọc hiện ra trước mặt.

Khu đất bằng này vuông vắn chừng hơn mười trượng, vừa trông đã biết ngay có bàn tay người sắp đặt. Xung quanh mộ cây cối giồng theo hàng lối. Cỏ xanh trên mộ cũng được cắt xén bằng phẳng. Tỏ ra thường có người tới đây trông nom.

Lăng Trung Ngọc ban đầu tưởng là phần mộ Võ Hạo Thiên, nhưng lúc tới gần coi thì thấy bia mộ còn nguyên vẹn chưa sứt mẻ chỗ nào, thực không phải là một ngôi cổ mộ. Mộ này mới táng bất quá trong vòng mười năm. Võ Hạo Thiên chết trước đây hàng trăm năm thì phần mộ không có lý nào lại mới mẻ thế được.

Chàng quan sát kỹ lại thì trước mộ có hoa tươi và trái cây rừng. Trên cỏ còn có mùi rượu thơm đường như vừa mới có người đến tế điện. Chàng tự hỏi :

- “Ngôi mộ này táng ai? Người đến tế điện phải chăng là quái nhân mà mình chưa biết tên tuổi?”

Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm phỏng đoán, bỗng thấy Giang Mỹ Linh lộ vẻ rất cổ quái. Nét mặt ra chiều băng khuâng, cô lẩm bẩm một mình :

- Tại sao lại có ngôi mộ này?

Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh từ lúc lên đảo đã phát giác ra bao nhiêu điều kỳ dị khủng khiếp, song dường như cô chẳng quan tâm chi hết. Đến bây giờ cô lộ vẻ kinh dị khiến cho chàng càng động mỗi nghi ngờ không sao hiểu được.

Giang Mỹ Linh đứng trước mộ ngưng thần chú ý một hồi. Trên mộ bia không khắc tên tuổi người chết. Đột nhiên cô phục xuống dập đầu lạy hai lạy.

Lăng Trung Ngọc thấy thế lấy làm kỳ hỏi :

- Mỹ Linh! Phần mộ này táng ai đó?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Tiểu muội biết thế nào được?

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Đã không phải người thân thích, cố cựu, mà sao cô lại khấn đầu?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Người này chết trên hoang đảo. Ngoài quái nhân kia chắc chẳng còn ai thăm viếng. Chúng ta chưa chắc gì đã còn sống mà trở về Trung Nguyên thì rồi cũng vùi xương ở hoang đảo như người này. Tiểu muội nghĩ tới người nằm đây biết đâu chẳng cùng một số mạng với mình nên nẩy lòng thương xót mà lạy y mấy lạy.

Lăng Trung Ngọc biết cô nói dối, câu này chẳng qua là lâm thời nghĩ ra, bên trong tất có duyên cớ.

Liệt Hỏa tán nhân bị cô làm cho nổi lòng bi ai. Hắn cũng vái hai vái, miệng lẩm bẩm khẩn :

- Ông bạn chưa biết tên họ trong nắm mồ này! Tại hạ cầu ông phù hộ cho bọn tại hạ được bình an rời khỏi hải đảo này. Tại hạ trở về Trung Nguyên nhất định mời thầy niệm kinh cho ông bạn.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Các người ủy mị thế này khiến cho ta cũng cảm thấy hồn ma quỷ đường ở đâu đây. Chết sống là có số mạng, người trong mộ đã chẳng bảo vệ được cho mình còn phù hộ cho ai được?

Giang Mỹ Linh ngắt một bông hoa trắng trước mộ cài vào vạt áo rồi tiếp tục tiến về phía trước dẫn đường cho hai người.

Cô quanh sang mé tả đi một lúc rồi lại rẽ qua mé hữu, bắt gặp tới một chân núi.

Trái núi này rất lớn, đứng sững một mình mà cao ngất trời. Đỉnh núi đỏ như máu. Gió thổi đưa mùi lưu huỳnh tới khét lẹt. Sườn núi cây cỏ um tùm.

Giang Mỹ Linh nói :

- Liệt Hỏa tán nhân! Người bắt tất phải sợ hãi. Hỏa sơn trên kia đã tắt hết rồi.

Liệt Hỏa tán nhân ngẩng lên trông trái núi thần bí, bất giác trong lòng hẫng lại xao xuyến không yên. Nhưng hẫng thấy Giang Mỹ Linh là một cô gái dám dẫn đầu đi lên, đành đánh bạo đi theo.

Lên đến lưng chừng núi, Lăng Trung Ngọc lắng tai nghe bỗng la lên :

- Ô hay! Đường như bên kia có người đang đánh nhau.

Chàng chưa dứt lời, bỗng có tiếng la :

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Thanh âm này xuyên qua một hang núi khá dài nghe rất ảm đạm.

Liệt Hỏa tán nhân la thất thanh :

- Đúng là Vân Nghê Tử!

Ba người hấp tấp vượt qua một khu thung lũng, trông lên chốn sơn đầu ở phía xa xa thấy Vân Nghê Tử đang chiến đấu ác liệt với một quái nhân.

Quái nhân khoác tấm da thú năm màu loang lổ, tóc dài chấm vai. Hình dạng y nổi bật lên như đập vào mắt.

Vân Nghê Tử bị quái nhân bức bách phải lùi dần.

Liệt Hỏa tán nhân kêu lên :

- Nguy rồi! Y... y...

Hắn chưa dứt lời đã nghe hai tiếng choang choảng. Cặp Phán Quan bút của Vân Nghê Tử bay vọt lên không.

Quái nhân cười ha hả, đột nhiên chụp lấy cổ tay Vân Nghê Tử. Quái nhân đổi giọng cười hô hô, nhắc Vân Nghê Tử lên đỉnh đầu xoay mình lại toan liệng ra.

Bỗng quái nhân như nghĩ tới điều gì, liền đưa người Vân Nghê Tử trở lại rồi trợn mắt quát hỏi :

- Người là ai? Từ đâu tới đây?

Quái nhân nói câu này co pha giọng Thiểm Tây. Bọn Lăng Trung Ngọc đều lấy làm kỳ.

Vân Nghê Tử bị quái nhân nắm giữ trong tay cực kỳ sợ hãi chẳng còn hồn vía nào nữa. Nghe quái nhân hỏi vậy, hắn vội đáp :

- Tại hạ là Vân Nghê Tử Chương môn phái Linh Sơn, từ Tây Tạng tới đây.

Linh Sơn là một phái có uy danh lớn ở miền Tây bắc. Hắn hy vọng quái nhân hoặc giả vì biết mình là Chương môn phái Linh Sơn mà nể mặt buông tha cho chẳng. Ngờ đâu hắn chưa giới thiệu còn khá, hắn vừa nói câu này, quái nhân bỗng gầm lên một tiếng thật to, chấn động cả màng tai, liệng hắn ra liền.

Lăng Trung Ngọc đứng cách hai người rất xa không cứu ứng kịp chắc hẳn Vân Nghê Tử sẽ tan xương nát thịt.

Giữa lúc ấy đột nhiên trên tảng đá núi có người nhảy ra dang hai tay đón lấy.

Người này chính là Xà Thần Tất Thông. Tất Thông đang đi kiếm Đào Vinh Trạch tới đây vừa gặp quái nhân liệng Vân Nghê Tử ra.

Lăng Trung Ngọc thở phào một cái, bỗng nghe đánh “bình” một tiếng. Thân thể to lớn của Vân Nghê Tử rớt xuống đất nằm thẳng cẳng. Tất Thông cũng bị lộn đi mấy vòng.

Nguyên Tất Thông không chịu đựng nổi lực đạo của quái nhân liệng người ta. Hắn bị thân hình Vân Nghê Tử đè xuống tới đất còn lộn đi mấy vòng, luồng kinh lực của quái nhân bây giờ mới tiêu tan.

Quái nhân nhảy nhót nhanh như bay đuổi tới nơi, giương cặp mắt tròn xoe lên quát hỏi :

- Ủi chà! Từ lúc sơ sinh đến nay ngươi không mọc tóc ư?

Xem chừng quái nhân này suốt đời không biết hòa thượng là gì.

Lão lộ vẻ kinh dị ngó đi ngó lại giờ tay ra sờ vào cái đầu trọc lóc của Tất Thông.

Tất Thông bình sinh vẫn nhớ mình đã biến thành đầu trọc, nhưng hắn chưa kể với ai câu chuyện tại sao hắn cắt tóc đi tu, cả Đào Vinh Trạch cũng không biết.

Lúc này Tất Thông thấy quái nhân đưa tay ra sờ đầu mình bất giác nổi giận đùng đùng.

Nguyên Tất Thông khi ở Miêu Cương lấy nghề nuôi rắn làm thú. Một hôm hắn gặp một vị lão hòa thượng đi vân du. Lão hòa thượng vô danh này thấy hắn nuôi rắn độc là có ý hại người liền độ hóa cho hắn. Tất Thông không chịu, thi triển tuyệt kỹ toan giết chết lão hòa thượng. Ngờ đâu hắn động thủ mấy lần đều bị thảm bại.

Sau bất đắc dĩ Tất Thông phải chịu để vô danh lão hòa thượng cắt tóc làm sư và tuyên lời trọng thệ vĩnh viễn không nuôi tóc dài trở về cuộc đời trần tục.

Ba năm sau, lão hòa thượng kia viên tịch rồi, Tất Thông mới rời khỏi Miêu Cương trở về Trung Nguyên...

Bây giờ Tất Thông thấy quái nhân sờ vào cái đầu trọc lóc, hắn tức quá chẳng nghĩ gì nữa, quay phắt lại vùng thiên trượng đánh quái nhân.

Quái nhân hú một tiếng dài tung mình lên không. Bàn tay vẫn đè trên đầu Tất Thông.

Bỗng nghe đánh “choang” một tiếng! Tay quái nhân dường như không phải bằng xương bằng thịt đập vào cây thiên trượng lớn bằng miệng bát của Tất Thông hất ra.

Quái nhân cười ha hả nói :

- Hay lắm! Người đầu không có tóc mà bản lãnh còn cao hơn kẻ có tóc.

Tiếng cười chưa dứt quái nhân lại nhảy xổ tới.

Tất Thông bị quái nhân hất đi chân đứng chưa vững thì đột nhiên thấy một luồng khí lạnh làm người hắn run bần bật.

Tất Thông thấy quái nhân xổ tới trong lòng kinh hãi vô cùng. Lập tức hắn khoa tròn cây thiên trượng, thi triển 36 thức về Phong Ma trượng pháp để hộ thân.

Hắn không mong gì thắng, mà chỉ cầu giữ mình không việc gì.

Đồng thời hắn hết sức la thật lớn :

- Lão Đào! Lão Đào! Mau tới đây!

Phong Ma trượng pháp này theo lời đồn nguyên là của Đạt Ma tổ sư sáng chế ra, vô danh lão hòa thượng ở Miêu Cương đem truyền thụ cho Tất Thông.

Trượng pháp của Tất Thông văng vẳng có tiếng như sấm động, Lăng Trung Ngọc thấy thế không khỏi ngấm ngầm thán phục là một trượng pháp tuyệt luân.

Tuy nhiên Phong Ma trượng pháp của Tất Thông mãnh liệt như vậy mà chỉ có phần đón đỡ, chớ không phản kích được chiêu nào.

Chưởng pháp của quái nhân chẳng người rất hùng hồn mà lại đột ngột phi thường. Tất Thông chỉ thủ chứ không công, mà vẫn bị song chưởng của quái nhân thỉnh thoảng xuyên qua làn bóng trượng đánh vào mình.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi. Chàng biết quái nhân được dị nhân truyền thụ một bản lãnh siêu phàm, võ công đã đến bậc thượng thặng. Rồi chàng tự hỏi :

- “Chẳng lẽ quái nhân này đã lấy được bí lục võ công của Võ Hạo Thiên lưu lại trên đảo. Nếu lão cũng là người thâm hiểu võ học truyền thụ thì dù có lấy được bí lục, cũng khó lòng hiểu thấu chế vi diệu. Vậy người truyền thụ võ công cho quái nhân là ai? Phải chăng là người nằm trong phần mộ kia? Người đó là ai?”

Chàng càng nghĩ càng thấy là ngoài bộ mặt ngây ngô quái nhân còn lộ ra bằng giọng nói chưa biết đến nhà sư là thế nào, tựa hồ suốt đời y chưa từng rời khỏi hải đảo này. Nhưng tại sao khẩu âm thì dường như y là người ở cao nguyên miền Tây bắc Trung Quốc?

Chàng ngấm ngấm để ý thấy Giang Mỹ Linh ngó quái nhân chòng chọc, nét mặt cô phi thường quái dị.

Lăng Trung Ngọc động tâm cất tiếng hỏi :

- Mỹ Linh! Ta nhớ cô bảo nhà cô ở Tỏa Dương sơn miền Thiểm Bắc phải không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Phải rồi! Từ ngày Võ Hạo Thiên ra biển, tổ tiên tiểu muội dọn đến ở đó có tới hai trăm năm rồi.

Lăng Trung Ngọc lại hỏi :

- Nghe khẩu âm quái nhân thì dường như y là người đồng hương với cô. Trong tỉnh Thiểm Tây có nhà võ học nổi tiếng như vậy không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ấy đó! Tiểu muội cũng rất lấy làm kỳ! Những nhà võ học nổi tiếng ở Thiểm Tây rất nhiều, nhưng không một ai đánh được tiểu muội, chứ đừng nói so bì với quái nhân này.

Lăng Trung Ngọc không sao hỏi ra được vụ này, trong lòng chàng rất lấy làm khó chịu.

Đang lúc kịch chiến, bỗng nghe đánh choang một tiếng. Chỉ trong nháy mắt cây thiền trượng của Tất Thông bị quái nhân cướp mất.

Tất Thông vẻ mặt xám xanh la lên mấy tiếng rồi lùi ra xa vài trượng.

Quái nhân không đuổi đánh, lão ngắm nghía cây thiền trượng một chút rồi đột nhiên mỗi tay cầm một đầu bắt vào nhau thành cái vòng tròn treo vào vai, cười ha hả nói :

- Đẹp quá! Đẹp quá!

Vẻ mặt quái nhân hí hửng chẳng khác đứa con nít lượm được chiếc đồ chơi.

Lăng Trung Ngọc toan tiến lại bỗng nghe quái nhân kia gầm lên một tiếng, rung cánh tay một cái cho chiếc vòng thép bay ra.

Từ trong góc núi đột nhiên có người chạy tới vùng chưởng đánh tạt ngang.

Chiếc vòng thép rít lên veo veo rồi rớt xuống hang núi.

Người đó chính là Đào Vĩnh Trạch. Lão phóng chưởng đánh rớt chiếc vòng thép, nhưng cánh tay lão cũng bị tê chồn thì không khỏi giật mình kinh hãi. Lão không ngờ trên hoang đảo này lại có tay cao thủ võ công tuyệt đỉnh.

Quái nhân kia đảo cặp mắt cho toàn lòng trắng ra rồi ngoẹo đầu háng giọng một tiếng hỏi :

- Ngươi họ Đào phải không?

Đào Vĩnh Trạch cũng không chịu kém, lão lên mặt cuồng ngạo cười lại, hỏi :

- Chà! Ngươi là người sơn dã chưa được khai hóa mà cũng biết đến ta ư?

Quái nhân đáp :

- Thằng cha đầu không có tóc vừa kêu ngươi cứu mạng. Chắc võ công ngươi phải cao hơn hẳn. Hay lắm! Ngươi hãy ném thử một chưởng của ta đây.

Bình! Hai chưởng giao nhau. Đào Vĩnh Trạch lùi lại ba bước. Quái nhân cũng xiêu người đi.

Quái nhân ngạc nhiên một chút đột nhiên nổi giận hỏi :

- Té ra ngươi đã thương con Kim mao toan của ta.

Đào Vĩnh Trạch cực kỳ kinh hãi. Nguyên lúc hai chưởng giao nhau lão cũng cảm thấy một luồng khí âm hàn từ lòng bàn tay đối phương xô ra. Lão không nghĩ ngờ gì nữa, cho là quái nhân này đã luyện Tu La thần công và nội lực y cũng tương tự như mình, không ai dễ thương được ai.

Đào Vĩnh Trạch cũng nổi lên trong đầu óc một ý niệm giống Lăng Trung Ngọc rồi tự hỏi :

- “Phải chăng y đã lấy được bí lục võ công trên hải đảo này”.

Nhưng lão lại nghĩ thầm :

- “Giả tỷ y có tìm được bí lục võ công của Võ Hạo Thiên thì chắc đã luyện Tu La thần công đến bậc thứ chín rồi mới phải, song hiện giờ công lực y dường như mới tới bậc thứ bảy là nghĩa làm sao?”

Quái nhân chuyển động thân hình lại vung song chưởng đánh ra như sấm sét.

Đào Vĩnh Trạch vận đủ công lực đón lấy phát chưởng của đối phương. Lần này lão cảm thấy lực phủ ngũ tạng tựa hồ đảo lộn cả lên.

Lão là một nhà đại hành gia về võ học, thì thử hai chiêu là biết sức địch nhân. Lão la thầm :

- “Nguy rồi!”

Đoạn tự hỏi :

- “Tu La thần công của ta mà không đánh chết được hắn, cứ chiến đấu dằng dai thì nhất định bị hắn làm cho sức cùng lực kiệt biết làm thế nào?”

Đào Vĩnh Trạch nghĩ vậy đã toan chạy trốn, nhưng quái nhân mau lẹ như gió thoảng. Hắn vừa nghĩ tới đó đã bị quái nhân chặn đường rút lui.

Quái nhân thi triển chưởng pháp, trong vòng hai trượng vuông đều bị chưởng lực của y bao trùm, bóng chưởng trùng điệp, tựa hồ bảy tám người ở tứ phía đánh vào.

Quái nhân chẳng những công lực thâm hậu mà chiêu thức còn ảo diệu hơn Đào Vĩnh Trạch nhiều.

Lạ ở chỗ là chiêu số của y tựa hồ cùng một nhà với Đào Vĩnh Trạch, có điều biến hóa tinh vi đến độ Đào Vĩnh Trạch không liệu trước được.

Đào Vĩnh Trạch ngấm ngầm kinh hãi. May ở chỗ lão từng đánh quen trăm trận nên về kinh nghiệm chiến đấu thì lợi hơn quái nhân nhiều.

Lão liền tập trung nguyên khí chú ý nhìn quái nhân để chiết chiêu. Tuy lão kém thế song không rối loạn chút nào.

Cả hai người cùng có võ công tuyệt thế diễn ra cuộc chiến đấu thiên sầu địa thảm nhật nguyệt lu mờ.

Lăng Trung Ngọc theo dõi cuộc đấu cũng chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- “Đào lão quái không hổ là tay cao thủ hạng nhất trong tà phái hiện nay. Ta ở vào địa vị lão thì e rằng không chống nổi ba trăm chiêu”.

Giang Mỹ Linh đột nhiên khẽ hỏi chàng :

- Này! Lăng ca thử coi quái nhân kia chừng độ bao nhiêu tuổi.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đại khái vào trạc tứ tuần.

Giang Mỹ Linh lộ vẻ nghi ngờ, miệng lẩm bẩm :

- Lạ thật! Lạ thật!

Lăng Trung Ngọc cũng lấy làm kỳ là đã đến lúc khẩn trương thế này mà cô ta còn hỏi tuổi tác quái nhân kia.

Chàng toan hỏi lại thì đột nhiên nghe đánh “bình” một tiếng.

Đào Vĩnh Trạch bị quái nhân đánh trúng một chưởng.

Lăng Trung Ngọc không hỏi nữa, chú ý theo dõi cuộc đấu thì thấy Đào Vĩnh Trạch đã bị quái nhân bức bách phải lùi dần từng bước.

Quái nhân chẳng những công lực thâm hậu mà chiêu thức kỳ ảo tựa hồ vô cùng vô tận. Tuy y kém về kinh nghiệm chiến đấu, song bản lãnh còn cao hơn Đào Vĩnh Trạch đến mấy bậc.

Cuộc chiến đấu càng kéo dài, Đào Vĩnh Trạch càng lâm vào tình thế khó lòng ứng phó nổi.

Lăng Trung Ngọc thấy thế bất diệu liền bụng bảo dạ :

- “Tang Mộc Thanh đã bị Kim mao toan giết chết, Vân Nghệ Tử bị quái nhân đánh trọng thương xem chừng khó sống được. Nếu Đào Vĩnh Trạch lại bị chết thì chỉ còn lại mấy người, nhất định không thể nào chống chọi được với quái nhân và hai con Kim mao toan. Khi đó còn bàn chi đến chuyện kiếm bí lục vô công, chỉ cần toàn mạng đào sinh cũng là khó rồi”.

Đào Vĩnh Trạch tuy là kẻ thù của chàng nhưng gặp đại địch trước mắt cần phải ra tay viện trợ. Chàng liền nói :

- Mỹ Linh! Cô cho ta mượn thanh trường kiếm.

Giang Mỹ Linh ngần ngừ một chút rồi nói :

- Nếu Lăng ca đuổi được y là hay mà không địch nổi thì phải cấp tốc lùi về bên mình tiểu muội.

Giữa lúc ấy lại nghe đánh sầm một tiếng. Đào Vĩnh Trạch cả trước sau đã trúng ba phát chưởng của quái nhân. Dù lão đã luyện tấm thân sắt thép chém không vào cũng không chịu nổi nữa. Đầu nhúc nhích hoa chưởng pháp chiến đấu rối loạn.

Quái nhân vươn hai tay chụp tới cùng một lúc song chưởng của Đào Vĩnh Trạch đưa ra.

Đào Vĩnh Trạch muốn né tránh nhưng song chưởng của lão bị áp lực đối phương giữ chặt. Lão đành vận công lực toàn thân để chống lại.

Công lực quái nhân cao hơn Đào Vĩnh Trạch. Tu La thần công dần dần kém phần hỏa hầu. Chỉ trong khoảnh khắc Đào Vĩnh Trạch mồ hôi toát ra đầm đìa, thở lên hồng hộc.

Sắc mặt quái nhân cũng xanh rờn, nhưng Lăng Trung Ngọc xem chừng y còn có thể chống chọi được mà Đào Vĩnh Trạch đã lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm như ngàn cân treo đầu sợi tóc, cơ hồ mất mạng đến nơi.

Đào Vĩnh Trạch bị nội lực của quái nhân làm chấn động lục phủ ngũ tạng mà không sao gỡ ra được, đành liều chết chống chọi!

Lão ngấm ngấm hít một hơi chân khí, than thầm :

- “Không ngờ mình nửa đời ngang dọc võ lâm mà nay bị chết không kèn không trống về tay quái nhân trên đảo này”.

Giữa lúc cực kỳ nguy hiểm, bỗng nghe quái nhân quát lên một tiếng thật to, hất mạnh song chưởng một cái.

Đào Vĩnh Trạch bị hất tung lên, theo đà lộn đi mấy vòng rồi rớt xuống đất.

Nguyên Lăng Trung Ngọc đã lại tới nơi phóng trường kiếm đưa tới sau lưng quái nhân. Quái nhân nghe tiếng gió biết là gặp kinh địch tập kích. Y liền đẩy Đào Vĩnh Trạch ra để đối phó với Lăng Trung Ngọc. Nhờ vậy mà Đào Vĩnh Trạch thoát chết.

Quái nhân tức giận quát lên :

- Tụi bây còn bao nhiêu người ra hết cả đi!

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Xin tiên bối hãy nguôi giận. Bọn tiểu bối tránh mưa to gió lớn vào đây, thực không có ác ý gì với tiên bối.

Quái nhân nói :

- Bất luận bọn người đến đây làm chi, đã lên hải đảo thì đừng hòng sống mà trở về.

Y xoay song chưởng một tay cầm kiếm, một tay nhắm đánh vào đầu Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc vội thi triển công phu “Di Hình Hoán Vị” đồng thời phóng kiếm ra chiêu “Nộ Hải Phiếm Chu” nhằm vào huyết Mạch Môn quái nhân.

Quái nhân bật lên tiếng “ái chà” xoay tay lại. Y không lùi mà lại tiến lên, vòng tay trái tới chụp cánh tay Lăng Trung Ngọc. Thủ pháp này rất là kỳ dị. Nếu là người khác nhất định đã bị quái nhân nắm được. May Lăng Trung Ngọc ra chiêu kiếm độc môn của Kim Xà tôn giả sáng chế nó kỳ bí khôn lường.

Ngón tay quái nhân sắp chạm vào mũi kiếm, đột nhiên kiếm quang lóe lên.

Thanh trường kiếm của Lăng Trung Ngọc đoạt được tiên cơ nhằm hót vào ngón tay của đối phương.

Quái nhân gầm lên một tiếng. Y rút ngón tay lại. Mũi kiếm của Lăng Trung Ngọc đâm vào khoảng không.

Bỗng nghe đánh keng một tiếng. Nguyên trong lúc chớp nhoáng này, tay mặt quái nhân đã đánh tới. Thanh kiếm của Lăng Trung Ngọc vừa lướt qua liền bị ngón tay của quái nhân bật vào.

Hai bên cùng vận võ công thượng thặng tỷ đấu hai chiêu hiểm độc vô cùng.

Cả hai người cùng chấn động tâm thần.

Giang Mỹ Linh đứng ngó sợ toát mồ hôi.

Đào Vĩnh Trạch càng khẩn trương hơn tưởng chừng nghẹt thở. Lúc này lão đang ngồi xếp bằng vận khí điều tức vì bị hao tổn chân lực quá nhiều, chỉ mong Lăng Trung Ngọc chống đỡ thay mình một lúc để có thể khôi phục lại sức lực.

Nếu trước khi khôi phục mà Lăng Trung Ngọc đã bị quái nhân giết chết thì cả lão lẫn Tất Thông đều không thể toàn mạng.

Đào Vĩnh Trạch vừa điều tức vừa liếc mắt nhìn cuộc đấu thì thấy quái nhân phóng chưởng mỗi lúc một mãnh liệt hơn, khác nào những làn sóng điên cuồng xô vào Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc cũng huy động thanh trường kiếm nhanh như gió táp không có nhượng bộ chút nào.

Sau một lúc bỗng Lăng Trung Ngọc run bắn người lên lùi lại hai bước.

Đào Vĩnh Trạch giật mình kinh hãi tưởng chàng không chống được nữa.

May mà chàng chỉ lùi hai bước rồi lại giữ được trận thế.

29. Giữa Khuya Đi Tìm Bí Lục

Lăng Trung Ngọc thấy kém thể khó lòng chống nổi, chàng toan sử dụng Kim Xà trùy, chợt nhớ ra điều gì, liền bưng bảo dạ :

- “Ta nghe giọng lưỡi Giang Mỹ Linh dường như cô không muốn ta hạ sát quái nhân, nhưng nếu không giết y thì tất mình bị đả thương. Biết làm thế nào bây giờ?”

Những tay cao thủ tỷ đấu, chỉ sơ hở hay phân tâm một chút là có thể thất bại ngay.

Bỗng nghe đánh “bình” một tiếng, Lăng Trung Ngọc bị quái nhân đánh trúng một chưởng.

Tu La thần công của quái nhân đã luyện đến bậc thứ bảy. Lúc y phát chưởng có cả khí âm hàn. Nguyên Lăng Trung Ngọc nhờ nội công thâm hậu, chàng còn gắng gượng chống đỡ được lâu. Song chàng trúng

chưởng vào hậu tâm. Luồng khí âm hàn xông vào hai huyệt Đại Trùy và Phế Dũ. Người chàng tưởng chừng gặp giá lạnh trong buổi hàn đông, toàn thân run bần bật.

Đào Vĩnh Trạch la lên :

- Hảo huynh đệ! Ráng mà chống chọi lát nữa là ta có thể tiếp viện được.

Lăng Trung Ngọc ráng trấn tĩnh tâm thần đỡ gạt mấy chiêu sau. Thật ra có thể không thể chống được nữa. Chàng nghĩ rằng công lực của quái nhân đã đến trình độ này thì dù có trúng Kim Xà trùy của mình, chưa chắc đã chết bỏ mạng.

Giữa lúc quái nhân phóng hai chưởng liên tiếp vào không gian hắt Lăng Trung Ngọc lùi lại đến sáu bảy bước, cơ hồ té xuống bên Đào Vĩnh Trạch.

Lăng Trung Ngọc không kịp nghĩ gì nữa. Chàng ọe lên một tiếng thổ ra một bãi nước miếng rồi giơ tay lên. Lập tức ba mũi Kim Xà trùy bay vọt ra.

Giang Mỹ Linh bật tiếng la hoảng. Quái nhân đột nhiên mất hút không thấy bóng đâu nữa.

Lăng Trung Ngọc đứng ngẩn người ra, xoay mình lại coi bất giác hồn vía lên mây.

Chàng thấy quái nhân đã bắt Giang Mỹ Linh ôm trong tay đang toét miệng ra cười coi rất quái gở.

Nguyên lúc Lăng Trung Ngọc thổ độc chân, Giang Mỹ Linh chạy ra bị quái nhân trông thấy. Y liền bỏ Lăng Trung Ngọc nhảy vọt lại nhanh như điện chớp để bắt Giang Mỹ Linh.

Lăng Trung Ngọc kinh hãi không bút nào tả xiết vội nhảy xổ lại.

Bỗng nghe quái nhân bật lên tràng cười quái gở nói :

- Ha ha! Cô là một vị đại cô nương! Hề hề! Ta muốn lấy cô làm...

Y muốn nói lấy cô làm vợ nhưng chưa hết lời thì đột nhiên trong mình Giang Mỹ Linh dường như phát ra vật gì đáng sợ.

Giữa lúc ấy Lăng Trung Ngọc cũng xoay mình chạy lại. Chàng còn cách quái nhân chừng hai trượng, thấy Giang Mỹ Linh môi miệng lắp bắp không nghe rõ cô nói gì.

Quái nhân đột nhiên la lên một tiếng thật to đặt Giang Mỹ Linh xuống rồi bưng mặt chạy đi như bay. Xem chừng lão hồ thẹn không biết chui vào đâu muốn chạy trốn càng xa càng tốt.

Biến đổi đột ngột này ra ngoài sức tưởng tượng của Lăng Trung Ngọc.

Chỉ trong chớp mắt quái nhân đã trốn vào rừng rậm mất hút.

Lăng Trung Ngọc vừa kinh hãi vừa mừng thầm, nắm lấy tay Giang Mỹ Linh hỏi :

- Cô hăm dọa thế nào mà quái nhân bỏ chạy thực mạng.

Giang Mỹ Linh tủm tỉm cười đáp :

- Tiểu muội không sợ y, dĩ nhiên y phải sợ tiểu muội. Lăng ca đã bị thương vì Tu La thần công của y. Vậy nằm xuống đây mau, để tiểu muội chữa cho.

Giang Mỹ Linh dùng kim châm hút độc ra. Cô lấy một mũi kim châm cắm vào một tử huyệt Lăng Trung Ngọc rồi vận công trực khí âm hàn phát tán ra ngoài.

Đào Vĩnh Trạch thấy thế không khỏi kinh hãi. Tuy lão có học được Tu La thần công mà không hiểu phép “Kim Châm Bạt Độc” để giải cứu. Lão nghĩ thầm trong bụng :

- “Thảo nào Lăng Trung Ngọc được bình yên vô sự, thì ra con nha đầu này đã cứu trị cho gã. Ta mà lấy được bí lục võ công trở về Trung Nguyên phải giết thị đi mới được”.

Lăng Trung Ngọc đã một phen bị thương về Tu La thần công và được chữa khỏi, nên sức chống chọi khí âm hàn cũng tăng lên khá nhiều. Vì thế mà lần này chàng bị thương không đến nỗi nghiêm trọng như lần trước.

Sau một lúc Giang Mỹ Linh nhỏ kim châm ra nói :

- Lần này Lăng ca chỉ tĩnh dưỡng ba ngày là sẽ hoàn toàn khôi phục sức lực.

Lăng Trung Ngọc đưa mắt nhìn ra thấy Tất Thông đang xếp bằng vận công.

Trên cái đầu trọc của hắn, nhiệt khí bốc lên ùn ùn.

Chàng liền bảo :

- Mỹ Linh! Cô lại cứu trị cho y!

Tất Thông tuy không bị quái nhân đánh trúng, nhưng hít phải khí âm hàn.

Có điều thương thế hắn không nghiêm trọng như Lăng Trung Ngọc. Hắn y mình nội công thâm hậu liền vận nội lực trong người để phát tán chất độc mười phần đã được đến bảy tám.

Hắn vừa thấy Giang Mỹ Linh chữa cho Lăng Trung Ngọc đã kèm chế hết các tử huyết thì nghĩ bụng :

- “Giả tử con nha đầu có ác ý thì thị hạ sát mình thật dễ như chơi”.

Hắn đâm ra khiếp sợ liền tìm lời chối từ :

- Ta không muốn phiền đến Giang cô nương. Lão Đào! Lão giúp ta một tay.

Giang Mỹ Linh cười lạt nói :

- Người đã muốn giữ lấy cái đau khổ trong mấy ngày thì ta cũng chẳng tội gì mà mất chút khí lực.

Đào Vĩnh Trạch biết người bị thương về Tu La thần công thì khí âm bèn ngưng tụ vào những tử huyết trong mình. Vì thế nên tuy lão không hiểu cách kim châm chế huyết, song cũng biết phép trị của cô là rất hợp lý.

Lão không muốn vì Tất Thông mà phải hao tổn chân khí, nhưng lại nghĩ thầm :

- “Bây giờ chỉ có mình lão Tất là sống chết với ta. Nếu ta khuyên y nên tiếp thụ cách trị thương của Giang Mỹ Linh thì sau khi khỏi thương, vạn nhất hai đứa nhóc này trở mặt, dù lão không về phe với chúng cũng chẳng chịu ra sức đối địch với Lăng Trung Ngọc”.

Lão nghĩ vậy rồi đành đem công lực bản lãnh trị thương cho Tất Thông. Khi đã giải tán xong khí âm hàn, cả hai người cùng mệt nhoài.

Bỗng nghe tiếng con Kim mao toan rống lên từ phía xa xa, Đào Vĩnh Trạch kinh hãi vô cùng nói :

- Nếu quái nhân kia lại đem hai con quái thú đó tới thì tính mạng chúng ta đều không thể trốn thoát được.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Lão cứ yên tâm. Hắn không trở lại đâu. Bây giờ hắn đang mắc trị thương cho con Kim mao toan.

Đào Vĩnh Trạch giương mắt lên hỏi :

- Giang cô nương! Vừa rồi vì lẽ gì quái nhân lại buông tha cô.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ta có phép khắc chế được hắn nhưng khi nào ta lại nói cho lão hay.

Đào Vĩnh Trạch cut hứng. Trong lòng lão bán tín bán nghi nhìn Giang Mỹ Linh thì thấy cô ra chiều bí hiểm lạnh lùng. Dù lão đã tung hoành khắp nơi, song lúc này ở trên hoang đảo, lâm vào tình trạng bất trắc, nên lão ngấm ngấm kính sợ.

Đang lúc trầm tịch, bỗng nghe tiếng kêu gào khóc lóc. Mọi người hướng mục quang nhìn về phía đó thì thấy Liệt Hỏa tán nhân đang ôm Vân Nghệ Tử lớn tiếng khóc ròng.

Lăng Trung Ngọc nghĩ bụng :

- “Mình mãi nghĩ việc trị thương cho mình mà quên mất Vân Nghệ Tử”.

Chàng vội chạy tới nơi thấy Vân Nghê Tử sắc mặt lợt lạt, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Chàng sờ vào người lão thấy giá lạnh, hiển nhiên khó lòng sống được nữa rồi.

Lăng Trung Ngọc liền đặt tay nắn vào huyệt Mạch Môn trên lưng Vân Nghê Tử cho y tỉnh lại rồi hỏi :

- Lão còn chuyện gì thắc mắc không?

Vân Nghê Tử người run lên một lúc, môi miệng mấp máy rồi mở ra.

Liệt Hỏa tán nhân vội kề tai vào miệng y thì nghe thấy giọng nói nhát gừng :

- Xin... thu lượm hài cốt vợ chồng ta... hợp tác với nhau... người cũng liệu về sớm đi... đừng mơ tưởng bí lục võ công gì nữa...

Cặp mắt Vân Nghê Tử chảy ra hai giọt lệ, giọng nói run run :

- Hỡi ôi!... Thanh nương cùng chết với ta... thật là thảm khóc... Ta nghĩ thẹn với nàng...

Y chưa dứt lời đã nấc lên mấy cái rồi toàn thân cứng đờ.

Liệt Hỏa tán nhân cùng vợ chồng Vân Nghê Tử và Linh Sơn mỗi mỗi là bốn tên ma đầu vì muốn kiếm bí lục võ công của Võ Hạo Thiên nên cùng nhau kết bạn từ Tây Tạng tới đây. Kết quả là Linh Sơn mỗi mỗi bị than lửa hỏa sơn đốt cháy. Tang Mộc Thanh bị Kim mao toan hút mất cả tủy não. Bây giờ Vân Nghê Tử lại bị quái nhân quật chết. Chỉ còn lại một mình Liệt Hỏa tán nhân. Nghĩ tình thọ tử hồ bi, trong lòng xúc động, hẩn thương tâm vô hạn những muốn chết theo.

Liệt Hỏa tán nhân khóc lóc thảm thiết rất lâu. Mấy người khuyên giải mãi mà hẩn không ngăn được dòng lệ.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Muốn chữa xong thuyền ít nhất phải mất năm ngày. Chúng ta còn lại năm người phải đồng tâm hiệp lực để đối phó với mọi sự nguy hiểm bất trắc.

Liệt Hỏa tán nhân không biết làm thế nào đành tiến thoái theo mấy người kia.

Đào Vĩnh Trạch trong lòng cũng nao núng không yên. Công lực lão và Tất Thông chưa phục hồi nếu trong mấy ngày quái nhân trở lại công kích thì hậu quả không biết tới đâu mà tưởng tượng. Vì thế lão chỉ còn cách hay nhất là kết liên với Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh.

Mọi người thấy Giang Mỹ Linh thần sắc trấn tĩnh, tuy họ không hiểu cô có phép gì nhưng cũng bớt được nỗi lo âu khủng khiếp đôi chút.

Đoàn người xuống núi vào khu rừng rậm để sắp đặt chỗ ngủ. Đào Vĩnh Trạch cùng Tất Thông và Liệt Hỏa tán nhân nằm chung một màn. Lăng Trung Ngọc vẫn ngủ với Giang Mỹ Linh trong trướng, nhưng ở giữa có ngăn cách bằng một tấm chắn.

Hôm sau Liệt Hỏa tán nhân tìm di hài của Tang Mộc Thanh và theo di mệnh của Vân Nghê Tử hợp táng hai vợ chồng y vào một chỗ.

Trong khu rừng rậm lại thêm một ngôi mồ mới khiến mọi người lòng thêm thảm đạm.

Mấy hôm sau may mắn không gặp tông tích quái nhân xuất hiện, cả Kim mao toan cũng chưa xuống núi. Mọi người yên tâm trị thương.

Đến ngày thứ ba, công lực Lăng Trung Ngọc đã hoàn toàn hồi phục. Đào Vĩnh Trạch mười phần cũng đỡ được bảy tám. Chỉ có Tất Thông chưa thể vận dụng chân lực, song đã đi lại được như thường.

Đêm hôm thứ ba Lăng Trung Ngọc nằm duỗi dài nghĩ lại những chuyện kỳ ngộ mấy bữa vừa qua, chàng trần trọc không sao ngủ được.

Bỗng nghe tiếng sột soạt, cửa màn bên cạnh bỗng mở ra. Chàng giật mình đánh thót một cái bật tiếng la hoảng :

- Mỹ Linh! Cô đến làm gì vậy?

Giang Mỹ Linh khẽ “hừ” một tiếng rồi bảo nhỏ chàng :

- Đừng có lên tiếng! Đi theo tiểu muội.

Lăng Trung Ngọc rất đổi kinh nghi. Giang Mỹ Linh nắm lấy vạt áo chàng.

Chàng đành phải theo cô ta ra khỏi trướng.

Trong chỗ ngủ Đào Vĩnh Trạch đêm nay đến lượt Liệt Hỏa tán nhân ở ngoài canh gác.

Giang Mỹ Linh kéo Lăng Trung Ngọc ẩn vào trong đám bụi rậm. Liệt Hỏa tán nhân dường như đã thấy động đang ngơ ngác nhìn bốn phía.

Giang Mỹ Linh đột nhiên bóp cổ họng gáy lên mấy tiếng lú lo nghe rất quái gở. Lập tức trong khu rừng bay ra một con quái điểu. Nó cũng kêu lên mấy tiếng lú lo.

Liệt Hỏa tán nhân mấy ngày liền sợ vỡ mật. Hắn vừa nghe quái điểu kêu vang liền co ro chui vào gốc cây.

Giang Mỹ Linh kéo vai Lăng Trung Ngọc khẽ nói :

- Chúng ta đi thôi!

Lăng Trung Ngọc thi triển khinh công tuyệt đỉnh vọt đi như làn khói tỏa, chớp mắt đã ra ngoài mấy trượng. Bọn Liệt Hỏa tán nhân không hay biết gì hết.

Giang Mỹ Linh nhảy xuống sườn núi, thở phào một cái rồi nói :

- May đêm nay không phải phiên canh của Đào Vĩnh Trạch. Nếu hắn gác ngoài thì bọn mình nhất định không thể qua tai mắt hắn được. Ha ha! Tiểu muội học tiếng kêu của con quái điểu kia có giống không?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Cô này tai quái thật! Trời ơi! Cô định đưa ta đi đâu bây giờ?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Dĩ nhiên là đi lấy bí lục võ công của Võ Hạo Thiên chứ đi đâu?

Lăng Trung Ngọc càng lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao cô lại biết chỗ cất giấu bí lục?

Giang Mỹ Linh gạt đi :

- Lăng ca đừng hỏi lời thôi nữa, cứ đi theo tiểu muội là được. Chúng ta muôn ngàn gian khổ đến được chốn này là để kiếm bí lục võ công. Chẳng lẽ lại để Đào lão quái nhanh chân hơn mình ư? Không biết cũng phải tìm kiếm.

Lăng Trung Ngọc ngừng vực, đi theo Giang Mỹ Linh.

Hai người xuống tới chân núi, Giang Mỹ Linh kiếm một đường lên trái núi phía trước. Cô phát lau vạch cỏ mà đi. Cô quanh tả rẽ hữu một lúc thì tới vùng cỏ rậm trong rừng sâu.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Quái nhân ở trên núi này. Lỡ ra mình chạm trán hắn thì làm thế nào?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Sao mà Lăng ca nhát gan thế? Được rồi! Nếu Lăng ca khiếp sợ thì tiểu muội cho mượn thanh kiếm để sử dụng.

Lăng Trung Ngọc toan từ chối thì Giang Mỹ Linh lại nói :

- Lăng ca có thanh kiếm này trong tay thì dù gặp quái nhân kia ít ra cũng còn chống chọi được vài trăm chiêu. Còn tiểu muội dù có chạm trán lão cũng không hề gì.

Lăng Trung Ngọc đón lấy kiếm hỏi :

- Mỹ Linh! Nhất định cô còn có điều gì giấu ta.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Nếu tiểu muội muốn giấu Lăng ca thì còn dẫn đến đây làm chi? Lăng ca bắt tất phải nóng nảy, rồi tiểu muội sẽ nói cho mà nghe.

Lăng Trung Ngọc xoay chuyển ý nghĩ, chàng nín nhịn không hỏi nữa.

Đi một lúc nữa, Giang Mỹ Linh dừng lại dưới gốc cây cực lớn.

Cây này hình thù rất lạ. Cành lá nó xòe ra như một cái tán khổng lồ che kín một phạm vi mấy mẫu. Ngoài ra lại có mấy cành đứng dựng lên như một ngọn núi. Thân cây to lớn dị thường, mười mấy người ôm không xuể. Còn một điều lạ hơn nữa là xung quanh cây này không có một thứ cây cỏ nào khác, tựa hồ bao nhiêu đất cát khu núi này để hết vào việc nuôi cây lớn đó.

Giang Mỹ Linh ngắm nghía một hồi, nét mặt lộ vẻ vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Cô nhìn Lăng Trung Ngọc vẫy tay, rồi trèo lên cây.

Lăng Trung Ngọc rất dỗi hờn nghi tự hỏi :

- “Chẳng lẽ bí lục võ công lại để trên cây này ư?”

Chàng theo cô nhảy lên cây. Hai người lên tới ngọn cây, Giang Mỹ Linh vạch đồng lá rậm thấy trên cành này có một chỗ lõm sâu vào.

Giang Mỹ Linh đưa tay ra sờ soạng một lúc, chỗ lõm đó đột nhiên hở ra một cái cửa động.

Lăng Trung Ngọc nhìn vào thì ra cây này rỗng ruột.

Giang Mỹ Linh la lên :

- Đúng lắm! Quả nhiên tiểu muội tìm ra rồi!

Đột nhiên cô chui vào trong lòng cây.

Lăng Trung Ngọc không kịp hỏi cũng chui vào theo. Hai người thi triển Bích Hồ công dán bụng vào cành cây từ từ tụt xuống. Khi đặt chân tới đất thì trước mặt hiện ra một đường hầm.

Trong đường hầm nhìn chẳng thấy gì lạ, chỉ một màu tối đen. Trong cái khủng khiếp lại thêm mấy phần thần bí.

Giang Mỹ Linh lấy một chuỗi dạ minh châu có thể soi sáng trong phạm vi một thước. Cô khẽ nói :

- Tiến vào nữa đi!

Lăng Trung Ngọc đứng yên không nhúc nhích, lạnh lùng hỏi :

- Mỹ Linh! Đến bây giờ mà cô còn chưa nói thực với ta ư? Phải chăng trước kia cô đã có một lần vào đây?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Nếu tiểu muội đã đến hải đảo này thì bắt tất phải đi theo Lăng ca.

Lăng Trung Ngọc thấy cô đi thuyền say sóng thì quả nhiên cô chưa có chút kinh nghiệm nào về đường hàng hải. Chàng càng nghi hoặc hỏi :

- Cô chưa tới bao giờ sao lại tìm ra chỗ ẩn bí này.

Giang Mỹ Linh chỉ cười mà không đáp.

Lăng Trung Ngọc tức mình to tiếng :

- Ta dẫn thân vào chỗ nguy hiểm thập tử nhất sinh đưa cô đi tìm bí lục võ công mà cô giấu ta hết mọi sự, coi ta như người ngoài. Được rồi! Bây giờ cô lấy được võ công chớ cần gì ta. Chúng ta chia tay từ đây. Cô cứ tự tiện đi vào.

Giang Mỹ Linh kéo chàng lại cười nói :

- Làm gì mà nóng thế! Mấy bữa trước tiểu muội chưa nắm chắc tìm thấy chỗ này, bây giờ thì có thể nói được.

Cô ngừng lại một chút bỗng đổi thành giọng nghiêm trọng chậm rãi tiếp :

- Bí lục võ công không phải cất giấu ở đây. Tiểu muội đi tìm quái nhân đó.

Lăng Trung Ngọc giật mình ngơ ngác hỏi :

- Đi tìm quái nhân ư?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Bước tiên đồ là phước hay họa chưa thể biết trước được. Nếu tìm lầm người thì cả đôi ta khó lòng toàn mạng. Tiểu muội không muốn làm liên lụy đến Lăng ca. Lăng ca bằng muốn, bỏ đi tiểu muội cũng không ngăn trở.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Vụ này là nghĩa làm sao? Ta chỉ cần cô nói cho biết rõ, chứ ta không phải hạng người úy tử tham sanh.

Giang Mỹ Linh nói :

- Hay lắm! Vậy chúng ta đi thôi!

Cô vừa đi vừa nói :

- Câu chuyện về Võ Hạo Thiên, Lăng ca đã biết sơ qua. Ngày trước lão nhân gia bị bại dưới thanh kiếm của Dịch Phương Thanh và bị trọng thương.

Người thời bấy giờ đều đã chết hết. Ai ngờ lão trốn ra ngoài hoang đảo, điều bí mật này chỉ có nhà tiểu muội là biết mà thôi. Vì thế mấy đời nhà tiểu muội đều muốn tìm thấy hải đảo mà lão ở trước để lấy bí lục về.

Hơn hai trăm năm, hết toán này đến toán khác ra biển tìm kiếm, nhưng khác nào đáy biển mò kim. Tính ra những người này vào hàng thúc tổ của tiểu muội.

Các vị đó phiêu lưu mấy năm trên bể, sau cũng tìm đến được huyệt động mà Võ Hạo Thiên đã ở ngày trước hầy còn để dấu vết.

Cô ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nhưng võ công bí lục của Võ Hạo Thiên giấu tại nơi nào vẫn chưa ai tìm ra được. Những vị đó ở lại trên đảo này chính dồn lại huyệt động. Vì muốn phòng bị dã thú hay người ngoài xâm nhập nên bít kín cửa động cũ. Ngoài ra còn mở một đường hầm để thông lên đảo qua một lối độc nhất, là cái cây lớn này, còn đường hầm là chỗ chúng ta đứng đây. Hết năm này qua năm khác những người trước đã đào bới khắp nơi trong huyệt động của Võ Hạo Thiên ra đến hải đảo đều không thấy bí lục đâu. Ngày giờ thấm thoát đã mấy chục năm, hai anh em thúc tổ của tiểu muội lúc tới đây vào trạc trung niên, đã trở thành người già cả. Sau hai người nghĩ ra một biện pháp quyết định để ông em ở lại còn ông anh quay về báo tin để bọn thanh niên đến đây tìm kiếm.

Lăng Trung Ngọc thấy Giang Mỹ Linh kể tới đây ngừng lại chàng liền thúc giục :

- Rồi sao sao nữa?

Giang Mỹ Linh kể tiếp :

- Ông anh đang đi biển gặp cá kình đánh lật thuyền rồi lại bị giặc biển cướp bóc, bao phen nguy hiểm. Ông phiêu lưu trên mặt biển gần mười năm mới về được tới nhà. Lúc ra đi ông còn là một thanh niên chưa đầy ba mươi, mà lúc trở về đã thành ông già tóc bạc. Ông này có trí nhớ hơn người, về lại thành một bản đồ trên đảo, ghi rất rõ ràng những chỗ ẩn bí trong huyệt động.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Khi ấy gia phụ vừa đến tuổi trưởng thành và thông minh hơn người, võ công lại cao thâm hơn những anh em đồng hành. Bản địa đồ này do gia phụ cất giữ. Gia phụ toan ra biển ngay nhưng tổ phụ tuổi cao, mà chưa có cháu. Gia phụ phải kết hôn rồi mới ra biển.

Giang Mỹ Linh nói đến đây đột nhiên khóc ròng.

Lăng Trung Ngọc bây giờ tuy đã đoán ra được vài phần về quái nhân kia có mối liên quan với Giang Mỹ Linh, nhưng chưa thể xác định được. Đối với quái nhân, chàng chẳng thể không đề phòng cẩn thận vì chàng sợ tiếng khóc của cô làm kinh động lão. Vạn nhất mà lão theo đường hầm đi ra tập kích thì nguy hiểm biết là chừng nào.

Lần này Giang Mỹ Linh chưa nói hết đầu đuôi, chàng sợ cô cũng bị uống mạng liền kiếm lời an ủi :

- Việc dĩ vãng đã qua rồi. Cô có mối thương tâm gì, thũng thẳng nói cho ta nghe.

Giang Mỹ Linh gạt lệ đứng tựa vào Lăng Trung Ngọc kể tiếp :

- Không ngờ tiểu muội ra đời được một năm thì trong nhà bị thảm họa. Toàn gia lớn bé đều bị Đào Vĩnh Trạch giết không còn một mạng. Khi đó chỉ mình gia mẫu trốn thoát. Bao nhiêu hy vọng báo thù đều ký thác vào mình tiểu muội. Đến khi tiểu muội biết chữ, gia mẫu liền dạy tiểu muội coi bản đồ này. Tiểu muội nhớ kỹ rồi, người liền đốt bản đồ đi và bảo tiểu muội: “Trên đời hiện nay chỉ có mình hải nhi là biết những điều bí mật trên hải đảo. Bản đồ đốt đi rồi, người mà kín tiếng không nói ra thì sau này không còn một người nào hay biết. Người ráng đến hải đảo để tìm thức tổ. Nếu lão nhân gia chết rồi thì cứ theo đường địa đạo tiến vào rồi ở nguyên trong động tìm cho thấy bí lục võ công đặng báo thù tuyết hận”. Gia mẫu còn dặn dò mọi nỗi rồi chẳng bao lâu người cũng qui tiên. Năm ấy tiểu muội mới mười bảy tuổi. Sau ba năm tiểu muội mới có cơ hội gặp Lăng ca và bữa nay coi như tâm nguyện đã đạt vì vào được tới chốn này.

Giang Mỹ Linh nói tới đây, ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Bây giờ tiểu muội đã nói rõ ngọn ngành cho Lăng ca nghe, Lăng ca còn ngờ vực điều gì nữa không?

Lăng Trung Ngọc nghĩ bụng :

- “Thảo nào cô này chưa ra hải đảo bao giờ mà đã thuộc hết địa hình địa thế”.

Chàng thấy cô tín nhiệm mình tột độ thì không khỏi cảm động nói :

- Bất luận tiền đồ nguy hiểm tới đâu! Mỹ Linh! Tiểu huynh nhất định đi với cô.

30. Tránh Nguy Nan Mạo Xưng Vợ Chồng

- Trung Ngọc ca! Ca ta thật hết lòng với tiểu muội.

Lăng Trung Ngọc động tâm hỏi lại :

- Giang muội nói thế thì lệnh thúc tổ nếu còn sống...

Giang Mỹ Linh ngắt lời :

- Nếu y còn thì năm nay đã ngoài tám mươi.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nhưng quái nhân kia xem ra nhiều lắm cũng chưa tới năm chục tuổi.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Chính thế! Vì vậy mà tiểu muội không dám nhận y.

Quái nhân kia hiển nhiên không phải là thúc tổ Giang Mỹ Linh vậy lão là ai?

Sao lão biết chỗ bí ẩn này? Vì thế mà Lăng Trung Ngọc tuy đã giải trừ được mối hoài nghi với Giang Mỹ Linh, chàng cảm thấy vụ này thần bí khôn lường.

Hai người đi một lúc thì phát giác ra phía trước có một cái cửa đá, Giang Mỹ Linh nói :

- Lát nữa chúng ta vào qua cửa kia hoặc giả sẽ biết rõ chân tình.

Cô gơ hai tay ra sờ soạn cơ quan thì đột nhiên có tiếng lách cách vang lên.

Cánh cửa đá mở ra.

Giang Mỹ Linh giật mình kinh hãi. Trong bóng tối nghe đánh véo một tiếng.

Một cây trường tiên nhằm cô đánh tới.

Lăng Trung Ngọc vội nhảy xổ lại một tay nắm lấy ngọn roi. Không ngờ luồng lực đạo của đối phương cương mãnh phi thường, và ở trong bóng tối ngọn roi đột nhiên bay ra bất ngờ khiến chàng không kịp đề phòng. Tuy chàng nắm được ngọn roi nhưng bị nó quán lấy rồi người đầu kia kéo tuột vào trong.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh sầm một tiếng, cánh cửa đá lại đóng chặt thành ra Giang Mỹ Linh còn ở ngoài cửa.

Lăng Trung Ngọc bị cây roi người kia quán lấy kéo đi tuy chàng biết lực đạo đối phương ghê gớm vô cùng, nhưng tâm thần chàng cảm giác ngay đối phương không phải quái nhân lúc trước.

Công lực người này tuy tinh thâm nhưng vị tất đã hơn chàng. Chàng liền dùng phép “Thiên Cân Trụ” đứng vững xoay mình gỡ trường tiên ra, quát hỏi :

- Người là ai?

Trong bóng tối có tiếng cười the hte đáp :

- Ta ở trong này, người đui mắt rồi hay sao mà không nhìn rõ.

Nghe thanh âm dường như là một cụ già. Lăng Trung Ngọc cũng lấy làm kỳ. Tuy cụ nói khẩu âm tỉnh Thiểm Tây, nhưng nghe rất cứng cỏi, nó còn chói tai hơn quái nhân nhiều.

Lăng Trung Ngọc trấn tĩnh tâm thần. Chàng tiến vào địa đạo đã lâu mắt quen bóng tối. Hơn nữa trong thạch thất có ánh sáng lơ mờ chàng nhìn thấy căn thạch thất này sâu đến mấy trượng.

Cụ già kia ngồi trong góc nhà tựa vào tường vách. Tóc chấm vai, mũi nhô cao lên, mắt phát ra ánh sáng xanh biếc. Quả nhiên cụ không giống người Trung Quốc.

Tình hình mỗi lúc một thêm kỳ bí quái đản. Lăng Trung Ngọc không khi nào nghĩ tới chuyện này. Ngoài quái nhân kia lại thêm quái nhân nữa.

Cụ già bỗng quát hỏi :

- Người có buông tay ra không?

Mụ giật mạnh cây trường tiên một cái. Công lực hai người ngang nhau.

Lăng Trung Ngọc không nắm chắc liền bị mụ giật ra. Cây trường tiên lại rít lên veo veo nhắm quát tới Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc rút trường kiếm ra la lên :

- Lão tiên bớ! Bọn tại hạ tới đây tuyệt không có ác ý gì hết.

Mụ già khi nào chịu nghe lời phân giải. Mụ quát cây trường tiên mỗi lúc một cấp bách hơn.

Lăng Trung Ngọc đành vung kiếm lên chống cự.

Mụ già vẫn ngồi dưới đất sử cây trường tiên.

Lăng Trung Ngọc rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Tại sao mụ không đứng dậy?”

Tiên pháp mụ già tuy lợi hại nhưng vì ngồi dưới đất, trường tiên vung ra chỉ uy hiếp Lăng Trung Ngọc được ba mặt nên chàng phòng ngự một cách dễ dàng.

Lăng Trung Ngọc động tâm. Chàng thi triển thân pháp cực kỳ mau lẹ quanh đi mấy vòng rồi đột nhiên dừng lại nín thở.

Mụ già dường như cảm thấy đối phương tự nhiên mất hút không biết biến vào phương nào. Mụ đánh luôn mấy tiên vẫn không trúng Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc bụng bảo dạ :

- “Té ra mụ này đui mắt. Thảo nào mụ thấy mình vừa tới liền hỏi mình có đui mắt không?”

Giang Mỹ Linh vẫn còn ở bên ngoài chưa vào được mà cũng không nghe thấy nàng kêu gọi, Lăng Trung Ngọc lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ ngoài cửa đá này còn có cơ quan, hay là Giang Mỹ Linh ở bên ngoài gặp nguy hiểm rồi?

Chàng không khỏi bồn chồn trong dạ.

Giữa lúc ấy mụ già đột nhiên phóng ra một roi đánh tới trước mặt chàng.

Nguyên thánh giác người đui đặc biệt linh mẫn. Mụ đã nghe tiếng hô hấp của Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc la lên :

- Tại hạ đã không có ác ý mà sao tiên bối còn bức bách hoài?

Mụ già lạnh lùng hỏi lại :

- Người tới đây làm chi?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Tại hạ đến thăm một người bạn.

Mụ già háng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Người có biết ta là ai không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Tại hạ đang muốn hỏi điều đó.

Mụ già cười lạt nói :

- Người đã không biết ta sao mà còn dám vào đây? Người tìm bạn bè nào? Ta coi chừng người chỉ vì bí lục võ công của Võ Hạo Thiên mà vào đây.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đúng thế! Nhưng người muốn kiếm bí lục võ công không phải tại hạ, mà tại hạ chỉ đi theo một người chủ đích.

Chàng định nói tên họ Giang Mỹ Linh ra để xem bà già này có mối liên quan gì với nhà họ Giang không. Ngờ đâu chàng chưa dứt lời mụ già đã quát lên như sấm :

- Ta đã sớm biết người là hạng người nào rồi! Người vào tới đây quyết không thể toàn mạng đâu.

Mụ huy động cây trường tiên, không để chàng nói thêm câu nào nữa, quát veo veo như gió táp mưa sa.

Lăng Trung Ngọc nghĩ bụng :

- “Chuyện này trong lúc nhất thời khó mà nói cho rõ được. Ta phải kèm chế mụ trước rồi sẽ tính”.

Bản lãnh mụ già rất cao cường, nhưng cặp mắt đui mù lại nửa người tê liệt không hành động được.

Lăng Trung Ngọc thay đổi thân pháp mấy lần, không ngớt cải biến phương hướng tấn công. Chỉ trong khoảnh khắc chàng tiến vào gần còn cách mụ già không đầy một trượng.

Mụ già đột nhiên hú lên một tiếng dài. Lập tức con Kim mao toan gầm lên một tiếng.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi. Mụ già có con Kim mao toan trợ lực thì chàng khó lòng đối phó được. Chớp mắt con Kim mao toan đã nhảy xổ lại.

Lăng Trung Ngọc vùng kiếm nghênh địch. Con Kim mao toan đột nhiên dừng lại. Nó gầm lên một tiếng rồi đứng yên.

Nguyên con Kim mao toan này đã nhận ra Lăng Trung Ngọc. Bữa trước chàng tha nó không giết. Nó là giống vật có linh tính đã nhận ra ân nhân nên không muốn gia hại.

Mụ già quát lên :

- Con súc sinh! Không cần chết gã đi còn chờ gì nữa?

Con Kim mao toan ăng ăng mấy tiếng. Chẳng những nó không cần Lăng Trung Ngọc mà còn cúp đuôi chạy đi.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Tiền bối coi đó! Đến con Kim mao toan hung dữ là thế mà còn nguyện ý kết bạn với tại hạ. Sao tiền bối không chịu nói chuyện tử tế.

Mụ già nghe thanh âm biết rõ phương, lập tức vùng roi quát liền.

Lăng Trung Ngọc nhảy vọt lên không. Mụ già ngồi dưới đất, trường tiên không đánh tới nơi.

Khinh công của Lăng Trung Ngọc đã đến độ tuyệt vời. Chàng nhảy vọt lên như mớ bông cơ hồ không nghe rõ tiếng động.

Mụ già không biết đối phương ở phương nào, cầm trường tiên vọt loạn xạ.

Lăng Trung Ngọc còn lơ lửng trên không đã chuyển mình đi, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đột nhiên nhảy xuống chụp vào huyết Mạch Môn mụ già, khoa tay đoạt lấy cây trường tiên.

Chàng toan điểm huyết mụ thì bất thành linh cảm thấy một luồng kinh lực rất mạnh xô tới khiến thân thể chàng phát lạnh. Chàng vội lộn người đi nhảy vọt trở ra.

Bỗng nghe quái nhân cất tiếng hỏi :

- Má má! Má má làm sao thế?

Mụ già đáp :

- Suýt nữa ta bị thằng lỏi đó đánh chết. Nó khinh mạn ta quá chừng! Người giết nó đi cho ta.

Mụ nói câu sau cùng, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo khiến người nghe phải ớn da gà.

Quái nhân gầm lên một tiếng thật to, vùng cây binh khí vàng rực đột nhiên nhảy xổ lại ra chiêu “Thái Sơn Áp Đỉnh” đập xuống Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc kinh hãi nghĩ thầm :

- “Thằng cha này sử dụng cây Độc cước đồng nhân (người một chân bằng đồng)”.

Nguyên Độc cước đồng nhân rất trầm trọng, chẳng những nó có thể dùng làm cây đồng côn mà còn làm lá mộc để đón đỡ. Cái đó chưa có gì đáng kể lợi hại nhất là người cao thủ thường dùng độc cước đồng nhân là điểm huyết.

Nguyên binh khí này trầm trọng khó bề sử dụng linh hoạt nên khinh công và nội công người dùng đồng nhân điểm huyết phải đến mức độ tuyệt đối cao thâm cảm nó nhẹ như không.

Lăng Trung Ngọc từ ngày bước chân vào chốn giang hồ, đây là lần đầu tiên chàng gặp thứ binh khí kỳ dị này.

Đồng nhân đã trầm trọng mà thần lực của quái nhân lại ghê gớm. Lăng Trung Ngọc phải huy động kiếm pháp thượng thừa cực kỳ tinh diệu để chống chọi.

Chỉ trong chớp mắt chàng đã tấn công mười mấy chiêu liên tục.

Tiếng đồng tháo chạm nhau đing tai nhức óc. Nội lực của quái nhân xô đến như sóng cồn liên miên không ngớt. Mới trong khoảng khắc mà cánh tay Lăng Trung Ngọc đã cảm thấy tê chồn.

Lăng Trung Ngọc phải dùng kiếm pháp nhẹ nhàng vì chàng tuy lượng công lực mình kém đối phương xa, cần tránh những đòn đánh tới. Ngờ đâu kiếm chiêu của chàng tuy hời hợt mà gần cốt cũng bị chấn động.

Lăng Trung Ngọc la lên :

- Các hạ hãy để cho tại hạ nói rõ rồi hãy động thủ được không?

Quái nhân thét lớn :

- Người dám lén vào đường hầm thì bất luận nói gì ta cũng không thể tha được.

Miệng hắn nói mà tay hắn không ngớt tấn công vũ bão. Hắn phóng cây đồng nhân ra một phát đột nhiên cơ quan rung chuyển. Mười ngón tay thình lình cử động. Đồng thời nó nhằm điểm vào những huyết đạo Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc bắt buộc phải lùi lại, chàng không dám phân tâm mở miệng nói nữa, chỉ phát huy toàn lực liều chết chống đối và nghĩ thầm trong bụng :

- “Té ra mục đàn bà người nước ngoài kia là mẫu thân hắn. Vậy hắn đúng là thúc tổ Giang Mỹ Linh, không hiểu mẹ con hắn làm thế nào đến được hải đảo này?”

Kể ra bản lĩnh của Lăng Trung Ngọc cũng không vừa. Nếu quái nhân công kích bằng tay không thì chàng có thể dùng kiếm chống đỡ được đến dự trăm chiêu nhưng hiện giờ chàng phải chống đỡ với cây độc cước đồng nhân thì chưa đầy 50 chiêu đã cảm thấy khó lòng đối phó.

Sau một lúc nữa, Lăng Trung Ngọc lại thấy một hiện tượng rất kỳ quái là thanh trường kiếm của chàng dần dần biến thành lạnh toát như băng. Luồng khí âm hàn này liền theo đốc kiếm chuyển vào lòng bàn tay chàng.

Nguyên quái nhân này luyện Tu La thần công tuy còn kém Đào Vĩnh Trạch một chút nhưng bản lĩnh “Cách vật truyền công” của hắn lại cao siêu gấp hai Đào Vĩnh Trạch. Lăng Trung Ngọc trong lòng xao xuyến la thầm :

- “Không ngờ ta lại bỏ mạng một cách mật mờ ở chốn này”.

Chàng liều chết chống đỡ, toàn thân lạnh buốt mà mồ hôi toát ra như tắm.

Giữa lúc nguy hiểm phi thường, đột nhiên trong thạch động có một chút tia sáng lóe ra rồi tiếng bước chân từ phía trong vọng ra.

Quái nhân ngơ ngác một chút rồi bỏ Lăng Trung Ngọc trở gót chạy vào ngay.

Mụ già quát lớn :

- Người là ai? Sao lại ở phía trong đi ra được?

Lúc này Giang Mỹ Linh đã ngăn chặn quái nhân lại.

Nguyên sau khi cửa đá ngoài đường hầm bị mụ già đóng lại rồi, Giang Mỹ Linh may tìm ra được một lối thông lộ khác, cô đi quanh vòng ra cửa sau thạch động mà vào.

Trong thạch động Giang Mỹ Linh phát hiện ra nhiều thứ có liên quan đến nhà họ Giang và cô xác định quái nhân là ai rồi.

Cô la lên hỏi :

- Trọng Tử thúc tổ đâu! Các người là ai mà dám đến chiếm cứ huyết động của thúc tổ ta?

Mụ già cực kỳ kinh hãi lớn tiếng hỏi lại :

- Sao? Người kêu ai bằng thúc tổ?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ta là cháu gái đời thứ mười một của thủy tổ Thảm Kháng Thiên Giang Trọng Tử là thúc tổ ta.

Mụ già nói :

- Thế ra ngươi là thân nhân của chúng ta rồi! Trọng Tử là trượng phu ta. Miện Qui là con ta đó.

Quái nhân liệng cây đồng nhân xuống, lộ vẻ cực kỳ bẽn lèn.

Giang Mỹ Linh nói :

- Thúc thúc! Thúc thúc còn chưa nhận diệt nữ ư? Thúc thúc hãy coi cho rõ tấm kim bài này.

Quái nhân then thùng đáp :

- Ta không biết ngươi là diệt nữ ta. Hôm ấy...

Giang Mỹ Linh gạt đi :

- Diệt nữ cũng không biết thúc tổ còn có dòng dõi ở đây. Cả hai đều không hiểu nhau, bắt tất nhắc làm chi.

Nguyên năm chục năm về trước đây, hai anh em họ Giang cùng tới hải đảo này. Ông anh là Giang Bá Tử, ông em là Giang Trọng Tử.

Giang Trọng Tử ở trên đảo này hết năm này qua năm khác thủy chung vẫn không tìm thấy bí lục võ công của Võ Hạo Thiên, nhưng vẫn tuân giữ lời giao ước định với ca ca chờ con cháu nhà họ Giang đến đây tìm lão. Dù lão ở trên đảo vô cùng tịch mịch nhưng có chết cũng đành chứ không dám bỏ đi.

Trọng Tử cứu được một thiếu nữ người A Lạp Bá rồi bắt nàng thành thân.

Đến năm sau sinh một đứa con trai lão nhớ cổ hương không bút nào tả xiết mới đặt tên cho con là Miện Qui.

Giang Bá Tử và em là Giang Trọng Tử mỗi người đều có một vật trang sức giống nhau để làm tiêu chỉ cho nhà họ Giang, tức là đôi thể kim bài nhỏ.

Lúc hai anh em chia tay vì sợ sau này lỡ có người biết chỗ bí mật này, giả mạo con cháu họ Giang trà trộn vào đây nên anh em cùng giao ước với nhau :

Giang Bá Tử mà về được đến cổ hương thì giao thể bài lại để con cháu cầm ra hải đảo mà nhận nhau cho khỏi lầm lẫn. Vì thế mà bữa trước quái nhân (tức Miện Qui) phát giác ra trên cổ Giang Mỹ Linh có đeo thể vàng, hấn mắc cỡ không biết chui vào đâu được liền vội vả bỏ chạy đi ngay.

Bây giờ Giang Miện Qui hiểu Giang Mỹ Linh là diệt nữ thì trong lòng vừa hoan hỉ vừa bi thương, hấn nói :

- Thúc tổ người mất sớm rồi, phần mộ trong khu rừng đó là mộ người đấy.

Lăng Trung Ngọc điều dưỡng xong thấy chú cháu nhận nhau liền tiến gần lại, chàng tưởng Giang Miện Qui sẽ tiếp đãi mình tử tế.

Ngờ đâu Miện Qui trợn cặp mắt quái gở lên hỏi :

- Gã có phải người họ Giang không?

Giang Mỹ Linh ngáp ngừng :

- Không phải! Y... y...

Cô chưa dứt lời thì Giang Miện Qui đã quát lớn :

- Sao ngươi lại dẫn người ngoài vào đây!

Đột nhiên lão gầm lên một tiếng vươn bàn tay to tướng chụp xuống Lăng Trung Ngọc.

Giang Mỹ Linh vội ngăn cản giữa hai bên nhưng thủ pháp Miện Qui mau lẹ quá chừng, tuy hấn bị Giang Mỹ Linh cản trở cũng vòng tay nắm được áo Lăng Trung Ngọc và kéo rách ra. May có Giang Mỹ Linh cản trở một chút không thì Lăng Trung Ngọc chưa kịp đề phòng có khi bị lão bóp gãy xương sườn rồi.

Giang Mỹ Linh la lên :

- Y là người bạn tốt của diệt nữ.

Giang Miện Qui tức giận nói :

- Bạn tốt cũng không được. Người quên lời di ngôn của Tổ tôn rồi sao. Bí lục võ công của Vô Hạo Thiên tuyệt đối không để người ngoài dòm ngó. Trái đảo này không cho một người ngoài họ nào bước chân lên. Gã đã không phải thân quyến của họ Giang thì nhất định không để y sống mà ra khỏi đây.

Giang Mỹ Linh bồn chồn không biết làm thế nào cô đành nói liều :

- Thúc thúc! Y là diệt nữ tể của thúc thúc đó.

Giang Miện Qui sững sốt miệng lắp bắp :

- Sao người không nói trước? Suýt nữa ta đập chết gã rồi!

Giang Mỹ Linh hai má ửng hồng làm vẻ thẹn thò, bĩu môi cười nói :

- Diệt nữ đã bảo y là người bạn rất thân của diệt nữ. Vậy mà thúc thúc không hiểu ý ư?

Giang Miện Qui cười nói :

- Nếu vậy thì y không phải người ngoài nữa. Cháu rể ngoan ngoãn của ta ời! Cháu lại đây! Vừa rồi ta làm cháu hết hồn phải không?

Lăng Trung Ngọc cực kỳ bẽn lễn, chàng ở vào tình trạng thừa nhận cũng dở mà không thừa nhận cũng dở. Nhưng so ra thì không thừa nhận tất bị quái nhân giết chết. Chàng đành lẳng lẳng không nói gì, tựa hồ mặc nhiên thừa nhận.

Giang Miện Qui cười khanh khách hỏi :

- Các người kết hôn đã bao lâu?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Được một năm lẻ mười ngày rồi.

Lăng Trung Ngọc tính ra ngày đầu tiên chàng gặp gỡ Giang Mỹ Linh đến nay quả đúng một năm mười ngày.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Cô ả này nhớ rõ ràng cả! Mình tưởng cô buột miệng nói quanh. Té ra cô kể ngày kết bạn đầu tiên là ngày kết hôn”.

Giang Miện Qui cười hỏi :

- Lấy nhau một năm mười ngày rồi. Thời gian nào phải ngắn ngủi mà hãy còn thộn thộn như vậy?

Lăng Trung Ngọc không biết làm thế nào đành liền cất tiếng gọi :

- Thúc thúc!

Rồi chàng làm đại lễ bái kiến lão bà bà.

Lão bà bà vui sướng cười ha hả. Bao nhiêu mối hờn giận Lăng Trung Ngọc đều tiêu tan hết.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Thái thúc bà! Có phải thái thúc bà khi luyện không đúng trình độ đến nỗi bị tẩu hỏa nhập ma không?

Bà già đáp :

- Đúng thế! Sao người biết?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Sư phụ vân bố đã truyền phép giải mối nguy cơ này. Thái thúc bà thử vận dụng công phu của vân bố coi. Mẹ con Giang Miện Qui được Lăng Trung Ngọc truyền thụ nội công tâm pháp chính tông thì mừng rỡ quá chừng! Giang Miện Qui cũng đem võ công của nhà họ Giang dạy Lăng Trung Ngọc.

Bà già cười nói :

- Hai đứa đã bị người làm cho khiếp sợ, người phải để cho chúng nghỉ ngơi đã.

Giang Miện Qui bật lửa thắp nến lên nói :

- Mỹ Linh! Ta dẫn các người đi coi căn nhà này.

Cây nến thắp đây Miện Qui đã dùng mở bỏ rừng chế ra, thắp sáng trưng.

Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh theo sau Miện Qui. Chàng thấy đường lối chi chít. Chỗ nào cũng có cơ quan mai phục. Đây là nơi ngày trước Võ Hạo Thiên đã dựng ra, sau lại được anh em Giang Bá Tử, Giang Trọng Tử sửa sang nhiều lần Lăng Trung Ngọc tự nghĩ :

- “Nếu mình không được Giang Mỹ Linh cộng sự thì đừng nói đến chuyện không tìm thấy huyết động, dù tìm thấy mà tiến vào nhất định phải bỏ mạng”.

Phía trong càng rộng rãi. Mấy căn thạch thất đã được hai đời họ Giang kinh doanh. Đồ dùng hằng ngày hoặc chỉ bằng đá hoặc bằng đất nung kể ra cũng đủ.

Giang Miện Qui thu dọn xong rồi trải tấm da thú lên trên lò lửa. Hắn còn cắm đủ hoa vào bình sành và thắp mấy cây nến hồng cho có vẻ tân phòng.

Hắn lấy rượu ướp bằng trái cây và bánh làm bằng thịt ra cười nói :

- Các người mới về nhà lần đầu tức là tân nhân. Ta phải tiếp đãi mà chúc mừng.

Lăng Trung Ngọc không lẽ chối từ, đành nâng chung uống rượu rất là hoan hỉ.

- Ta không quấy rầy các người nữa. Ta chúc các người ngủ ngoan mà mau sinh quý tử.

Hắn là người sơn dã chất phác, tính tình thẳng thắn, nghĩ sao nói vậy làm cho Lăng Trung Ngọc thẹn quá mặt đỏ ra đến mang tai.

Giang Miện Qui ra khỏi nhà thạch thất tiện tay khép cửa lại. Giang Mỹ Linh gạt tàn cây nến sáp hai má đỏ bừng, khẽ hỏi :

- Trung Ngọc ca! Ca ca có buồn tiểu muội không?

- Tiểu huynh không biết nhà họ Giang có lệ cấm. Vì bằng biết sớm đã không tới hải đảo này.

Giang Mỹ Linh đang đắm đuối nhìn Lăng Trung Ngọc, nghe chàng nói vậy lập tức sắc mặt lợt lạt. Hai hạt lệ nhỏ xuống, cô khẽ nói bằng một giọng rất buồn thảm :

- Tiểu muội cũng biết mình không xứng đáng với ca ca. Chắc trong bụng ca ca đang thóa mạ tiểu muội là đứa mặt dày.

Lăng Trung Ngọc thấy cô tủi hổ đáng thương, không khỏi băng khuâng trong bụng suýt nữa chàng giơ tay ra đỡ lấy người cô. Nhưng chàng nhẫn nại được, nghiêm nét mặt nói :

- Mỹ Linh! Muội muội đừng nói thế. Trước khi tiểu huynh gặp muội muội trong lòng đã có người rồi. Muội muội đã đẹp như hoa và thông minh tuyệt đỉnh. Sau này tất có người hơn ta gấp mười gấp trăm theo đuổi muội muội để cầu lấy một cái đuôi con mắt. Muội muội bất tất phải quan tâm đến ta.

Giang Mỹ Linh nước mắt chảy quanh nói :

- Tiểu muội cũng biết ca ca đã có người trong thâm tâm rồi, nhưng tiểu muội sợ thúc thúc mà phải nói vậy. Bây giờ biết làm thế nào?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Ta rất cảm động về hảo ý của cô. Nếu cô không ruồng bỏ ta...

Giang Mỹ Linh ngẩng đầu lên hỏi :

- Sao?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta nhiều hơn cô mấy tuổi. Cô mà không ruộng bỏ thì chúng ta kêu nhau bằng huynh muội được không?

Giang Mỹ Linh hỏi lại :

- Trước mặt thúc thúc cũng xưng hô với nhau như vậy sao?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Trước khi chưa rời khỏi hải đảo này, tạm thời chúng ta là một đôi vợ chồng giả nhưng ngấm ngấm theo lẽ anh em mà đối đãi với nhau.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Mỹ Linh! Ta cũng biết vậy là khuất tất cô nhiều lắm, nhưng ngoài biện pháp này không còn cách nào hơn được. Ta mong rằng cô lượng thứ cho.

Giang Mỹ Linh gạt lệ, lạy phục xuống khẽ cất tiếng gọi :

- Ca ca!

Lăng Trung Ngọc đỡ cô dậy đồng thời hô lên hai tiếng :

- Muội muội!

Giang Mỹ Linh nói :

- Ca ca! Ca ca tận tình với muội muội như vậy, từ nay trở đi tiểu muội là cô em một lòng một dạ với ca ca. Bất luận chàng trai nào khác, tiểu muội không không nhìn tới.

Lăng Trung Ngọc nghe cô nói vậy tự hỏi :

- “Liệu y có thực tình thỏa mãn với cách xưng hô huynh muội hay không?”

Dĩ nhiên chàng đã đoán ra rồi nhưng không dám nghĩ tới nữa.

Đêm hôm ấy Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh ngủ trên lò sưởi, chàng để nguyên áo nằm duỗi dài thức thâu canh suốt sáng không nhắm mắt được.

Chàng nghĩ quanh nghĩ quẩn rồi đi vào chỗ mơ màng mãi đến lúc Giang Mỹ Linh gọi, chàng mới biết ánh dương quang đã lọt qua kẽ đá chiếu vào.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Ca ca ngủ say quá! Trời sáng rồi, tiểu muội muốn để ca ca ngủ lúc nữa nhưng bữa nay là ngày đầu tiên về nhà chúng ta cần dậy ra thỉnh an lão thái thúc tổ.

Lăng Trung Ngọc cười thầm trong bụng :

- “Cô đâu có biết ta thức suốt đêm không nhắm mắt”.

Giang Mỹ Linh làm bộ vô ý, nhoẻn miệng cười khẽ nói :

- Ở sau lưng, chúng ta kêu nhau bằng huynh muội, nhưng trước mặt thúc thúc, ca ca cần phải tỏ ra thân thiết với muội muội một chút tựa hồ đôi vợ chồng, để khỏi trông thấy chỗ sơ hở của mình.

Hai người đi ra nhà ngoài không thấy Giang Miện Qui, liền hỏi bà già, mới biết từ sáng sớm đã đưa con Kim mao toan đực ra ngoài rồi. Còn con cái bị Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch đả thương, phải mấy bữa nữa mới khỏi hẳn.

31. Lên Núi Lửa Điều Tra Bí Ẩn

- Đào lão tặc cùng hai người đi với hấn không biết ẩn nấp nơi đâu? Có phải các người bảo trong khu rừng bên hồ nhỏ đã thiết trướng không? Ta đã đi coi hết một lượt mà chẳng thấy còn gì, cả vết chân cũng không nốt.

Nguyên Đào Vĩnh Trạch đã đề cao cảnh giác. Lão thấy Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh trốn đi rồi, liền nhớ lại quái nhân kia đối với Giang Mỹ Linh có một thái độ đặc biệt. Tuy lão không thể nào nghĩ tới nàng là diệt nữ quái nhân nhưng trong lòng cũng sinh mỗi nghi ngờ, tự hỏi :

- “Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh có liên hiệp với quái nhân để đối phó với ta không?”

Lão nghĩ tới đây không rét mà run. Ngay lúc đêm khuya lão cùng Xà Thần Tất Thông và Liệt Hỏa tán nhân len lén chuồn đi.

Bọn này đã giàu kinh nghiệm giang hồ. Chúng cởi giày ra, bịt bằng mảnh vải dày rồi dẫm lên cỏ mà đi. Hơn nữa khinh công họ đã vào hạng nhất võ lâm, nên đi không để dấu chân lại.

Giang Mỹ Linh nghe thúc thúc nói vậy thì không khỏi run lên đáp :

- Tên lão ma đầu đó quả nhiên giáo quyết phi thường! Hấn thấy rút dây động rừng đã chuồn mất rồi. Từ nay chúng ta phải lưu tâm đề phòng. Hòn đảo này phạm vi có hơn trăm dặm mà bọn hấn cố tình ẩn lánh thì chúng ta khó lòng tìm thấy.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Dù bọn chúng có bản lãnh nghiêng trời cũng không trốn thoát khỏi hòn đảo này. Chúng ta hãy tìm kiếm bí lục võ công trước rồi thủng thẳng kiếm cách thu thập họ.

Giang Mỹ Linh nghĩ tới bọn kia, ngoài Đào Vĩnh Trạch biết bơi thuyền một chút, còn hai tên nữa đã không biết lội nước mà chiếc hải thuyền bị Tất Thông phá hoại rồi. Đừng nói bọn chúng không biết sửa chữa, dù có biết thì ít ra phải mất nửa tháng mới xong. Nếu chúng dám thực hành công việc sửa chữa thì dĩ nhiên không thể che giấu tông tích được.

Nàng yên tâm nói :

- Đúng thế! Việc khẩn yếu trước tiên là hãy tìm bí lục võ công đã, đừng để Đào Vĩnh Trạch nhanh tay phỗng trước.

Giang Miện Qui chau mày hỏi :

- Tiên phụ cùng ta đã kiếm mấy chục năm mà không phát giác ra được chút manh mối nào thì việc kiếm bí lục đâu phải dễ dàng.

Giang Mỹ Linh nói :

- Trung Ngọc! Ca ca lấy bức họa ra đây!

Giang Miện Qui hỏi :

- Bức họa nào?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ngày trước Võ Hạo Thiên tự tay vẽ ra một tấm bản đồ. Theo lời đồn thì trong bức họa này có thể khám phá ra những điều bí mật của lão nhân gia. Cái khó là chúng ta làm thế nào hiểu được ý kiến trong đó.

Cô mở bức họa đồ ra rồi nói :

- Thúc thúc! Thúc thúc ở trên đảo này đã mấy chục năm thuộc hết từng ngọn cỏ góc cây hoặc giả có tìm ra được điều gì chẳng?

Giang Miện Qui coi qua một lượt hấn lộ vẻ thất vọng lắc đầu nói :

- Thế này là nghĩa làm sao? Đến ta cũng không hiểu.

Nhưng lão vẫn cầm bức họa đồ ngưng thần quan sát, cúi đầu ngẫm nghĩ.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Thúc thúc! Thúc thúc có coi thấy gì chẳng?

Giang Miện Qui đáp :

- Con người to lớn này có chỗ quái dị, ta chẳng hiểu có đúng hay không? Ta hãy dẫn các người đi coi nơi này.

Giang Miện Qui dẫn hai người ra khỏi đường hầm trèo lên núi lửa. Càng lên đỉnh cây cối càng thưa bớt.

Đi chừng hai giờ, Giang Miện Qui bỗng dừng lại trước cửa núi về mé tây.

Hắn nhìn đỉnh núi trọc lóc hỏi :

- Các người coi trái núi này giống cái gì?

Lăng Trung Ngọc còn đang ngẫm nghĩ thì Giang Mỹ Linh bỗng la lên :

- Nó giống như một người.

Lăng Trung Ngọc động tâm la hoảng :

- Phải chăng người khổng lồ vẽ trên bức họa này tượng trưng cho trái núi?

Giang Miện Qui đáp :

- Vì thế mà ta dẫn bọn người tới coi. Có điều trên ngọn núi này ta từng đã qua nhiều lần, không thấy động huyết nào hết. Cả trái núi giống như một pho tượng đá. Chẳng lẽ bí lục võ công của Võ Hạo Thiên lại giấu trong trái núi này?

Hắn không sao giải thích được lắc đầu tiếp :

- Còn cách giải thích này nữa: Người khổng lồ trên bức vẽ hai tay cầm kiếm thì trái núi này chỗ lồi ra quả nhiên giống hai tay người. Nhưng còn chuôi kiếm ở đâu? Chẳng chỗ nào có hình giống như thanh kiếm cả.

Hắn lại mở bức họa đồ rộng ra rồi ba người xúm lại coi rất kỹ.

Lúc này Giang Miện Qui được Lăng Trung Ngọc kể cho nghe chàng lấy được bức họa đồ trong trường hợp nào. Hắn trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bức họa này đã do Võ Hạo Thiên vẽ ra lúc lâm tử trình trọng giao phó cho người khách qua biển lưu lại đợi chờ người có duyên tất là có thâm ý. Bây giờ chúng ta đã phát hiện ra trái núi hình người khổng lồ thì trái núi này vị tất liên quan đến bí lục.

Giang Mỹ Linh suy nghĩ hồi lâu, động nhiên cô cất tiếng hỏi :

- Thúc thúc bảo trái núi này không có huyết động, thế thì miệng người khổng lồ ở chỗ nào? Có há ra không?

Giang Miện Qui đáp :

- Đó là hai phiến đá lớn. Phiến trên phiến dưới hợp lại. Chỗ giữa có một kẽ hở dẹt không lọt nắm tay làm gì có huyết động?

Giang Mỹ Linh nói :

- Chúng ta cứ lên đó coi lại xem.

Trái núi lửa không có cây cỏ nào mọc được thành ra trơn tuột khó tìm được chỗ đặt chân. May Giang Miện Qui đã chuẩn bị trước một sợi dây dài và búa rìu.

Hắn cùng Lăng Trung Ngọc thi triển Bích Hồ công trèo lên mấy trượng khoét thành lỗ nhỏ đóng một cây đinh sắt lớn vào đó để buộc dây. Còn một đầu dây bỏ thông xuống để Giang Mỹ Linh vịn vào trèo lên. Ba người dùng phương pháp này trèo đến giờ Ngọ mới tới phía dưới chỗ hai phiến đá hợp lại.

Chỗ này địa hình hơi lõm vào. Ba người tìm được chỗ đặt chân rồi ngửa lên trông miệng người khổng lồ.

Hai phiến đá lớn này, một phiến ở trên, một phiến ở dưới, quả nhiên giống như hai cái môi của người khổng lồ. Giữa có một đường khe đứt lọt bàn tay.

Muốn mở hai khối đá này ra tưởng Hạng Võ tái sinh cũng không làm nổi.

Giang Miện Qui nhăn nhó cười nói :

- Miệng đã tìm thấy rồi nhưng làm thế nào tiến vào được.

Giang Mỹ Linh hỏi lại :

- Thúc thúc thử coi trong miệng có răng không?

Trong khe đá chỉ có mấy nhũ đá so le rất giống hàm răng. Giang Miện Qui coi rồi đáp :

- Những nhũ đá này có điều chi kỳ dị đâu?

Giang Mỹ Linh lấy bức họa ra nói :

- Thúc thúc thử coi xem bên trong có kỳ diệu không?

Lăng Trung Ngọc nhìn theo ngón tay nàng trở thì thấy trên bức vẽ trong miệng người khổng lồ kẻ giữa hai chiếc răng thứ hai và thứ ba cách nhau khá rộng. Chàng lại quay đầu nhìn vào kẽ đá quả nhiên giống thế.

Giang Miện Qui nói :

- Được rồi! Để ta làm thử coi.

Hắn thò hai bàn tay vào. Tay trái nắm lấy cây nhũ đá thứ hai. Tay phải nắm cây nhũ đá thứ ba rồi phát huy thần lực lắc luân mấy cái. Bỗng có tiếng lách cách vang lên, hai nhũ đá liền lui ra hai bên tả hữu.

Lập tức đá vụn rớt xuống như mưa. Kẽ hở bấy giờ rộng thêm ra có thể một người chui vào lọt.

Giang Mỹ Linh thân hình bé nhỏ chui vào trước tiên.

Lăng Trung Ngọc nghĩ bụng :

- “Ta còn có thể cố gắng chui lọt, còn Miện Qui người béo trục béo tròn thì khó lòng vào được”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đã thấy Giang Miện Qui duỗi thẳng lưng, hít một hơi chân khí. Những khớp xuống trong người hắn nổi lên mấy tiếng “rắc rắc” như rang đậu. Người hắn co lại nhỏ bé đi khá nhiều. Hắn cũng chui vào theo.

Lăng Trung Ngọc ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm :

- “Môn Xúc Cốt công này khó luyện vô cùng, chẳng những cần tẩm thân đồng nam, mà nội công phải tinh thâm mới luyện được. Nếu y tìm thấy bí lục võ công của Võ Hạo Thiên và luyện thành tựu sẽ trở nên thiên hạ vô địch”.

Lăng Trung Ngọc chui vào sau cùng. Chàng thận trọng phi thường mà cũng bì sây sát da chút ít.

Giang Miện Qui cười hỏi :

- Nếu biết sớm thế này thì dạy cho người môn Xúc Cốt kỳ công trước. Nội công người đã có căn bản vững chắc, nhiều lắm chỉ mất hai ngày là có thể học được.

Cửa động rất chật hẹp, nhưng bên trong rộng dần. Giang Miện Qui thấp cãnh từng lên soi đường. Ba người lần mò cẩn thận từng bước tiến vào.

Bọn họ chắc trong động này chó điều chi lạ lắm, song tiến sâu mãi vào vẫn không thấy trở ngại gì. Mọi người càng ngạc nhiên.

Đi được một lúc bỗng trước mắt sáng lòa, Giang Miện Qui la lên :

- Thanh kiếm lớn kia rồi!

Giang Mỹ Linh “ồ” lên một tiếng rồi hỏi :

- Thanh kiếm đó thật lớn quá cỡ. Trung Ngọc ca! Ca ca đã nhìn thấy thanh kiếm chưa?

Lăng Trung Ngọc tiến gần vào coi thấy trên vách đá mọc ngang thanh kiếm rất lớn treo vào nhũ đá này. Bình sinh chàng mới thấy thanh kiếm lớn đến thế là một.

Giang Miện Qui tay cầm bó đuốc nói :

- Thanh kiếm này lớn qua e rằng Mỹ Linh cầm không nhúc nhích. Trung Ngọc! Người thử lấy xuống coi.

Lăng Trung Ngọc đưa hai tay ra cầm kiếm bắt giắc giật mình kinh hãi.

Chàng cũng biết thanh kiếm dài đến hơn bốn thước và lớn như vậy dĩ nhiên phải nặng lắm. Nhưng chàng không ngờ nó nặng đến độ cơ hồ không nhấc lên được.

Chàng vận công lực toàn thân mới lấy được thanh kiếm xuống. Lòng bàn tay lạnh toát, chàng la lên :

- Ủi chà! Đường như thanh kiếm này đúc bằng sắt lạnh.

Giang Miện Qui sờ vào thanh kiếm cười nói :

- Có khi bằng sắt lạnh thật nhưng không phải là thứ sắt thông thường mà là thứ sắt từ ngàn năm trở lên.

Giang Mỹ Linh tấm tắc khen ngợi :

- Thanh kiếm to lớn thế này thật là của báu hiếm có trên đời. Nếu đem về nước tất làm chấn động vô lâm.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Ai mà sử dụng được nó? Nếu tiểu huynh công nó lên lưng mà đi thì e rằng đi không nổi mười dặm xương sống đã cong lên, chứ đừng nói là chuyện sử dụng.

Giang Mỹ Linh nói :

- Ca ca thử xem!

Lăng Trung Ngọc vận dụng toàn thân công lực nhưng chỉ rút lên được hai thước rồi không thể rút thêm được nữa.

Giang Miện Qui cười nói :

- Để ta thử coi!

Hắn cầm bó đuốc đưa cho Giang Mỹ Linh rồi đón lấy thanh kiếm trong tay Lăng Trung Ngọc rút mạnh một cái. Thanh kiếm liền rời ra khỏi vỏ.

Màu kiếm lóe quang đen sì lấp lánh và có ánh sáng. Lăng Trung Ngọc khen :

- Thật là một thanh kiếm báu!

Giang Miện Qui vận kình lực vung lên hai cái. trong động kiếm phong rít lên veo veo suốt nửa thối tất cả bó đuốc.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Thanh kiếm thật là thần lực hơn đời.

Giang Miện Qui hơi thở mạnh chút. Hắn kinh hãi nói :

- Thanh kiếm này trầm trọng quá chừng!

Hắn tra kiếm vào vỏ rồi nói :

- Ai múa được thanh kiếm này là người võ công đệ nhất thiên hạ.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm trong bụng :

- “Ngày trước Võ Hạo Thiên tay cầm thanh kiếm này mà còn bị Trương Tam Phong và Địch Lập Thành đánh bại, thế thì người muốn nổi tiếng võ công đệ nhất thiên hạ thật khó quá”.

Bổng Giang Mỹ Linh reo lên :

- Lại đây coi! Chỗ này còn có một thứ báu vật nữa.

Lăng Trung Ngọc nhìn về phía ngón tay cô trở thì thấy một vầng ánh sáng xanh lè khiến cho người ta phải chú ý. Chàng đến gần coi thì đây cũng là một thanh bảo kiếm. Vừa rồi chàng đã được một bài học Không dám coi thường vận dụng đến mười thành khí lực để nhắc thanh kiếm lên.

Chàng rất đổi ngạc nhiên. Chàng yên trí thanh kiếm này nặng lắm, song nó rất nhẹ. Cầm trên tay chẳng khác gì là một cánh ve sầu. Chàng dùng sức quá độ không ngờ kiếm nhẹ phi thường, thu thế về không kịp loạng choạng người xiêu về phía trước hai bước mới đứng vững.

Giang Mỹ Linh vội lại gần hỏi :

- Lăng ca làm sao thế?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Không sao cả. Vì thanh kiếm nhẹ ngoài sức tưởng tượng nên xiêu người đi.

Chàng rút thanh kiếm ra khỏi vỏ thì trong thạch động đen sì hiện lên một luồng thanh quang đứng xa ba trượng còn trông rõ. Không cần nói cũng biết đây là một vật kỳ trân hiếm có ở đời.

Thanh kiếm này cả Giang Miện Qui cũng không hiểu nó đúc bằng thứ kim thuộc gì?

Lăng Trung Ngọc thuận tay vung lên đánh soạt một tiếng chặt đứt cây nhũ đá. Chàng lại đâm vào vách đá một nhát thì bụi đá rớt xuống âm ầm. Chỗ vách này sâu vào mấy tấc. Chàng rút kiếm ra coi thì lưỡi kiếm vẫn còn nguyên vẹn không sức mẻ chút nào...

Lăng Trung Ngọc mừng như phát điên nói :

- Thật là một thanh bảo kiếm. Không chừng nó còn sắc bén hơn cả thanh Du Long kiếm của Dịch Long.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Thanh kiếm mà ca ca đánh rớt xuống bể mất cũng là một thanh bảo kiếm và rất hợp với ca ca.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cái này là vật gia truyền nhà Linh muội thì ta sử dụng thế nào được?

Chàng nói xong liền trao lại cho Giang Miện Qui.

Giang Miện Qui trợn mắt trợn hai mắt lên ra vẻ tức giận nói :

- Trung Ngọc! Người là diệt nữ tể ta thì cũng là người trong nhà họ Giang rồi. Sao người còn lấy riêng của người của ta? Ta có cần Độc cước đồng nhân gia truyền rồi không cần dùng đến thanh kiếm này. Vậy người giữ lấy.

Lăng Trung Ngọc không muốn chịu ơn nhà họ Giang nhiều thêm. Nhưng Giang Miện Qui nói vậy chàng sợ mình từ chối sẽ khiến hấn sinh lòng ngờ vực.

Chàng đành đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Đã thế thì tiểu diệt xin thu nhận. Có điều vẫn bồi thu thanh thiết kiếm này còn thanh kiếm này nhường cho Mỹ Linh hay hơn.

- Thế cũng được. Vậy người giữ lấy thanh thiết kiếm.

Giang Mỹ Linh đeo kiếm vào lưng nói :

- Vừa rồi Lăng ca bảo thanh thiết kiếm nặng quá sợ gãy xương sống. Bây giờ Lăng ca đeo vào cho tiểu muội xem xương sống có gãy không?

- Tiểu huynh sẽ dụng công rèn luyện và mong rằng trong vòng một năm sẽ có thể sử dụng được thanh thiết kiếm này.

Giang Miện Qui nói :

- Võ tổ sư đã đem hai thanh bảo kiếm cất vào chỗ này thì hẳn bí lục võ công cũng cất giấu gần đầu đây. Chúng ta thử tiếp tục tìm coi.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Nếu tìm thấy bí lục võ công của Võ Hạo Thiên thì còn hơn được hai thanh bảo kiếm gấp trăm ngàn lần”.

Mọi người liền phấn khởi tinh thần tiếp tục tìm kiếm khắp thạch động mấy lần mà không thấy dấu vết chi cả.

Lăng Trung Ngọc rút thiết kiếm ra. Chàng hai tay cầm kiếm đâm vào hai bên vách đá đến mấy chục lỗ, nhưng không có chỗ nào trống rỗng cả.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Bất tất phải thử nữa. Nếu Võ Hạo Thiên đem cuốn bí lục võ công đó chôn giấu chỗ này thì đã không để chúng ta sờ lần cho mất công phu.

Giang Miện Qui nói :

- Đúng thế! Tổ sư ngày trước để họa đồ lại chỉ dẫn cho chúng ta tiến vào thạch động, hai báu vật này để chúng ta thò tay là lấy được ngay. Còn bí lục võ công cất giấu ở đâu chắc trên bản đồ cũng có tiêu chí.

Hắn lấy họa đồ ra nghiên cứu hồi lâu vẫn chẳng thấy gì.

Lăng Trung Ngọc trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Theo nhận định của văn bối thì bí lục võ công có lẽ cùng mai táng với di thể Võ Hạo Thiên.

Giang Miện Qui ngắt lời :

- Tại sao vậy?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cứ lý mà đoán thì ngày trước lão nhân gia ở trên đảo có một mình. Nếu lão nhân gia chết trong thạch động này nhất định không còn người thứ hai nào chôn cất. Nơi đây không có rấn rết hay mảnh thú nào vào được. Dù đã trải qua hơn hai trăm năm, ít ra cũng còn lưu lại một chút hài cốt hoặc di vật gì. Bây giờ chúng ta thấy thạch động này không còn một mảnh xương vậy di thể của lão nhân gia nhất định không mai táng ở đây.

Giang Mỹ Linh nói :

- Trung Ngọc ca nói rất có lý.

Giang Miện Qui rất là thận trọng. Hắn không ngờ mấy chục năm mới tìm được một chút manh mối. Bây giờ còn phải phí bao nhiêu tâm cơ để kiếm di thể Võ Hạo Thiên.

Giang Mỹ Linh tìm lời an ủi nói :

- Tuy chưa tìm thấy bí lục võ công, nhưng được hai vật báu hiếm có trên đời thì chuyện tới đây cũng không phải là vô ích.

Tối hôm ấy mấy người ở lại trong thạch động. Vào khoảng nửa đêm, vắng vắng tiếng gầm như tiếng Kim mao toan.

Giang Miện Qui trong lòng lo lắng đôi Kim mao toan ở ngoài rừng rậm gặp phải Đào Vinh Trạch. Suốt đêm hắn không ngủ, vừa thấy ánh sáng lọt vào thạch động, lập tức hắn trở về nhà. Khi về đến sườn núi cách chỗ ở không xa mấy bỗng nhìn thấy một con cạp chết.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Té ra Kim mao toan đi kiếm ăn. Thúc thúc coi nào tủy của con cạp này đã bị nó hút hết rồi.

Giang Miện Qui lắc đầu đáp :

- Không phải! Đêm qua tiếng con Kim mao toan gầm rú rất quái lạ dường như nó có ý khủng khiếp. Con cộp này không thể làm cho nó sợ hãi được.

Ba người đi một lúc nữa thì phát giác ra trong đồng cỏ rậm có cái đầu sư tử còn nguyên. Cái đầu này vừa coi đã biết là bị một tay cao thủ võ lâm dùng thủ pháp trầm trọng đánh gãy rồi. Trên đảo không có người khác dĩ nhiên đây là kiệt tác của Đào Vĩnh Trạch.

Giang Miện Qui tức giận nói :

- Đào lão tặc thật là lớn mật! Hắn dám lần mò đến tận đây.

Giang Mỹ Linh trầm ngâm suy nghĩ. Cô tự hỏi :

- “Chẳng lẽ lão phát giác ra nơi ẩn cư của bọn mình chẳng? Chắc lão đã ngấm ngầm dòm ngó biết mình ra khỏi nhà. Không thể thì sao lão dám tới đây?”

Thằng giặc già này còn sống ngày nào là nguy hại cho mình ngày ấy.

Cô đem ý nghĩ này nói cho Lăng Trung Ngọc biết, Lăng Trung Ngọc cũng ra chiều lo lắng. Có điều chàng nghĩ tới hiện nay đã thành thế chủ khách. Thực lực bên mình nặng hơn chúng nhiều mà địa hình cũng biết rõ hơn, chắc chúng không dám làm gì.

Ba người theo hóc cây trở về thạch động. Giang Miện Qui kiểm tra cẩn thận không thấy có dấu vết người vào liền nói :

- Hoặc giả chúng ngẫu nhiên tìm vào tới đây thì cũng là một điều mà ta mong muốn. Dù ta không ở nhà nhưng những cơ quan trong địa đạo này đủ vây hãm chúng.

Giang Mỹ Linh về tới thạch động liền vào ra mắt mẫu thân Miện Qui, bà đui mắt song thích giác cực kỳ mình mẫn. Bà nói đêm hôm qua chỉ nghe tiếng Kim mao toan đuổi dã thú chứ không thấy tiếng người đi tới gần gốc cây lớn.

Giang Miện Qui lại gọi hai con Kim mao toan ra coi thấy chúng không bị thương thì đoán bọn kia gặp Kim mao toan liền bỏ chạy ngay.

Hôm sau ba người đem họa đồ nghiên cứu kỹ lại vẫn chưa tìm ra được chút manh mối gì thêm.

Ngày thứ ba Giang Miện Qui lại đem Kim mao toan đi kiểm Đào Vĩnh Trạch, Lăng Trung Ngọc ở nhà luyện Xúc Cốt công.

Giang Miện Qui đã truyền thụ khẩu quyết cho Lăng Trung Ngọc, chàng vừa luyện được hai ngày, Giang Miện Qui trở về nhà thì chàng đã thành công.

Giang Mỹ Linh thấy thúc thúc lộ vẻ vui mừng liền hỏi :

- Phải chăng thúc thúc đã phát giác ra chỗ Đào Vĩnh Trạch ẩn núp.

Giang Miện Qui đáp :

- Thằng giặc già đó xảo quyệt vô cùng. Không hiểu hắn dùng biện pháp gì mà con Kim mao toan đánh hơi cũng không thấy. Nhưng tuy ta chưa phát giác ra Đào lão tặc ở đâu, mà lại phát hiện được một vật đáng chú ý.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Vật gì?

Giang Miện Qui không trả lời, hắn nói :

- Trung Ngọc! Người hãy mang bức họa đồ ra đây coi lại.

Hắn mở bức đồ ra coi rồi nói :

- Trên bức họa vẽ người đứng lộn ngược, tay cầm kiếm không lồ trở về phía núi lửa. Ta đoán chắc chỗ giấu cất bí lục võ công tất có liên quan đến hướng mũi kiếm trở vào.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bữa nay ta lên vách núi lửa đối diện với cư nhân phong (trái núi hình người khổng lồ) thì thấy một mỏm đá hình thù quái dị giống như mỏm đá mũi kiếm trở vào trong bức họa đồ. Bây giờ ta coi kỹ lại thì đúng như vậy chỉ nhỏ hơn mỏm đá thật mà thôi.

Tối hôm ấy cả nhà vui vẻ ngủ yên. Sáng sớm hôm sau Giang Mỹ Linh trở dậy tuy lộ vẻ cao hứng là bề trong có chút lo âu.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Hoàng thiên không phụ người gắng công. Phên này chắc tìm được đến nơi.

- Tiểu muội cũng mong phên này tìm thấy bí lục, nhưng tiểu muội lại sợ...

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Sợ gì?

Giang Mỹ Linh buồn rầu đáp :

- Sợ tìm được bí lục vô công rồi anh em mình phải xa nhau. Nếu vậy thì thà rằng không tìm thấy thì hơn.

Lăng Trung Ngọc chấn động tâm thần miệng lẩm bẩm :

- Té ra Giang Mỹ Linh mang một tâm tình si với mình rồi! Thậm chí nàng coi mình quan trọng hơn cả bí lục vô công của Võ Hạo Thiên.

Chàng không khỏi cảm động đồng thời lòng chàng bị ám ảnh hơn trước.

Chàng nghĩ bụng :

- “Kiểu này thì có tìm thấy bí lục vô công trở về Trung Nguyên cũng khó lòng rời nhau được”.

Chàng cười gượng hỏi :

- Muội muội thật khéo ốm ờ! Cả nhà muội muội tìm kiếm vô công hơn một trăm năm, bây giờ có cơ đạt mục đích sao lại không mừng rỡ, mà còn mơ tưởng chuyện gì? Chẳng biết đến bao giờ chúng ta mới trở về Trung Nguyên được.

Lúc này Giang Miện Qui đã sắp sửa đồ dùng xong để lên đường. May có hấn thúc giục Giang Mỹ Linh mới không dùng dằng nữa.

Giang Miện Qui để hai con Kim mao toan ở lại giữ nhà. Hấn kiểm tra các cơ quan trong đường hầm lại một lượt. Mẫu thân hấn ở khu trung ương trấn thủ.

Hấn bố trí cẩn thận liệu chừng bọn Đào Vinh Trạch tiến vào cũng không đáng ngại, hấn mới yên tâm ra đi.

Trái hỏa sơn trên đảo đã chết hấn không còn phun lửa nữa. Những bùn đất chất lỏng kim thuộc bám vào vách đá thành thiên hình vạn trạng.

Giang Miện Qui tìm đến khối đá hình tam giác có một kẽ hở lớn coi rất giống trên bản đồ, nhưng trên bản đồ không ghi ám hiệu đặc biệt về cách mở kẽ đá này.

Lăng Trung Ngọc hít mạnh một hơi chân khí rút thanh thiết kiếm ra nói :

- Để vân bối khoét rộng cửa động một chút.

Giang Mỹ Linh chột la lên :

- Không được! Không được!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Sao lại không được? Muội muội có biện pháp nào mở được.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ca ca coi lại kê hở rất giống cái lỗ để tra chìa khóa. Coi chừng bên trong có cơ quan hoặc cửa đá. Nếu làm hư thì rồi khó mở lắm đấy.

Giang Miện Qui ngấm kỹ hồi lâu đột nhiên la lên :

- Đúng rồi! Kê hở này rất giống mũi nhọn thanh thiết kiếm lấp vào. Người hãy để ta thử coi.

Giang Miện Qui chán nản vô cùng thở dài nói :

- Thế này thì có trời mở được!

Lăng Trung Ngọc trầm ngâm một chút rồi nói :

- Đừng làm hư khe đá này! Hãy đi thử chỗ khác coi.

Giang Miện Qui theo lời bò lên trên một chút đâm mạnh một kiếm vào vách đá thì thấy kiên cố phi thường, suýt chút nữa hần bị toạc cả hổ khẩu và ngã lăn người ra. Hần rút kiếm coi lại thì chỉ thấy cắm vào sâu được mấy phần.

Hần nhăn nhó cười nói :

- Không làm gì được! Khu này toàn thị đá Hoa cương rắn lắm.

Giang Mỹ Linh cầm bản đồ coi ra chiều trầm tư mặc tưởng. Bỗng cô lớn tiếng hỏi :

- Bức họa đồ này vẽ người khổng lồ cầm kiếm bắn núi lửa. Sao thúc thúc không cầm thiết kiếm liệng vào thử coi.

Giang Miện Qui đáp :

- Có lý! Có lý!

Hần chạy lùi lại ba chục trượng giờ thiết kiếm lên, đứng chắc chắn, vận động toàn lực phóng kiếm liệng tới. Một làn ánh đen lướt qua trên không thanh kiếm khổng lồ phóng đi tựa ngôi sao xa bắn vào vách đá nhưng không trúng kê hở. Lăng Trung Ngọc rất là thất vọng. Miện Qui cũng uể oải nói :

- Ta thử lại lần nữa coi!

Giang Mỹ Linh nói :

- Thúc thúc coi lại, theo đúng như bản đồ đứng lộn ngược mà liệng kiếm may ra...

Giang Miện Qui nhăn nhó cười nói :

- Hay là thanh kiếm này có điều chi ngoắt ngoéo? Vừa rồi ta nhằm trúng kê đá mà sao đường kiếm đi lại trệch qua một bên. Ủ! Ta thử đứng lộn ngược liệng xem sao.

32. Cuộc Tranh Đoạt Bí Lục Rất Khủng Khiếp

Véo một tiếng rít lên. Thanh kiếm đen sì vọt đi loáng một cái đã trúng vào kê đá. Hỏa sơn lập tức lộ ra một khuôn cửa đá.

Nguyên hai cánh cửa đá nặng tới muôn cân, cần phải một luồng cực đạo xông vào chấn động cơ quan mới mở ra được. Vừa rồi Giang Miện Qui tra lưỡi kiếm vào thử, dĩ nhiên luồng cực đạo không mạnh bằng ở xa liệng tới nhưng lưỡi kiếm lại không bằng bần nếu đứng thuận mà liệng thanh kiếm lơ lửng trên cao bèn bị ảnh hưởng của sức gió lại trệch đi khó bề trúng đích. Phải đứng lộn ngược, luồng cực đạo mới vừa vận khiến mũi kiếm lao đi thẳng và trúng đích.

Cửa đá mở ra rồi, Giang Miện Qui và Giang Mỹ Linh mừng như phát điên.

Cô reo lên :

- Thúc thúc! Cửa mở ra rồi! Bữa nay mình lấy được bí lục võ công phải về cáo tế tổ tiên.

Giang Miện Qui nghĩ tới hai đời cha con mình lao khổ về vụ này. Phụ thân hắn chết già ngoài hoang đảo, còn hắn ngồi giữ gốc cây mấy chục năm cách biệt trần thế nay đã sắp qua tuổi già hắn không khỏi bồi hồi trong dạ. Hắn lại nghĩ tới nhà họ Giang vì bí lục võ công này đã hy sinh khá nhiều người thì trong cái vui mừng không khỏi động mỗi thương tâm. Hắn ngẩng đầu lên cười ha hả mà hai mắt đầm lệ.

Sau một lúc hứng chí, Giang Miện Qui đột nhiên cảm thấy chân tay rời rã hơi thở hồng hộc tim đập thình thịch.

Nguyên lão liệng hai phát kiếm đã vận công toàn chân khí lực thành ra một lử.

Lăng Trung Ngọc vác thanh thiết kiếm lên nghĩ thầm trong bụng. May ngoài đảo này còn có Giang Miện Qui mới đủ thần lực liệng thiết kiếm mở cửa hang động không thì khó có ai mở ra được.

Ba người nối đuôi nhau chui vào. Phía trong cửa đá là một đường hầm vào.

Đi hết đường hầm lại gặp một tảng cửa đá nữa, Giang Miện Qui la lên :

- Khổ rồi!

Hắn đã kiệt lực chưa kịp phục hồi, bây giờ làm sao liệng được thiết kiếm nữa.

Giang Mỹ Linh bật lửa lên coi rồi cất tiếng gọi :

- Thúc thúc! Thúc thúc lại mà coi trong này có bút tích của Võ tổ sư.

Giang Miện Qui lại nhìn thấy trên vách đá có mười mấy hàng chữ khắc sâu vào đến mấy phân. Ngày trước Võ Hạo Thiên đã vận dụng Kim Cương chỉ lực viết trên vách đá.

Giang Miện Qui coi kỹ lại thì đúng là phép “Đại chu thiên thổ nạp luyện khí” mà hắn đã luyện nhưng chưa thành. Phép luyện khí này cốt để chân lực bản thân phục hồi trong một thời gian ngắn.

Nhà họ Giang đã có phép luyện khí này nhưng đáng tiếc là còn thiết sót không được đầy đủ. Miện Qui mới học công phu sơ bộ mà nay thấy trên vách đá khắc bí quyết về môn này thì hắn có thể tiếp tục học thêm vào chỗ luyện trước.

Hắn đã có căn bản sẵn theo phép luyện hết một lượt là tinh lực khôi phục lại được ngay. Đồng thời chân lực hắn hình như còn mạnh hơn trước một chút. Hắn cả mừng nói :

- Võ tổ sư quả là một người thần. Hơn hai mươi năm trước tổ sư đã tiên liệu mình đến đây không còn đủ lực lượng để bắn phát kiếm thứ hai nên mới khắc bài để truyền thụ cho mình môn “Đại chu thiên thổ nạp thần công” này.

Tầng cửa đá này cũng giống tầng cửa đá bên ngoài để lộ một kẽ nhỏ, Giang Miện Qui bảo Giang Mỹ Linh cầm đuốc đứng bên cửa đá. Hắn lùi ra mấy trượng đứng lộn ngược người xuống rồi liệng kiếm ra.

Mũi thanh thiết kiếm đâm trúng vào kẽ hở bật những tiếng lách cách. Hai cánh cửa đá quả nhiên mở ra.

Phía trong cửa đá còn một đường hầm khá dài. Hết đường hầm lại có một tầng cửa sổ.

Giang Miện Qui đẩy cửa ra bỗng thấy sáng lòa cơ hồ không mở được mắt.

Lăng Trung Ngọc khoa chân bước vào thạch thất phía trong có một cỗ khám thờ. Trong khám là một bộ xương khô ngồi ngay ngắn.

Bộ xương khô này hai tay ôm một cuốn sách.

Trong nhà chứa đầy những châu báu. Không cần hỏi cũng biết bộ xương này là Võ Hạo Thiên.

Suốt đời Võ Hạo Thiên tích trữ châu báu và cuốn kỳ thư về võ học do tiên sinh soạn ra để làm bạn với cốt hài. Tất cả những cái đó đều cất trong thạch thất bí ẩn này.

Giang Miện Qui bao nhiêu năm mơ ước một vật nay đột nhiên hiện ra trước mắt, lòng hắn khích động không bút nào tả xiết. Bất giác hắn đứng thộn mặt ra.

Lăng Trung Ngọc bỗng sáng mắt lên vì chàng nhìn thấy mấy hàng sữ tích trên vách như sau :

“Bình sinh ta có ba điều ân hận lớn. Điều thứ nhất là không thể gặp Dịch Huyền Thanh để phân cao thấp. Điều thứ hai là không có truyền nhân. Điều thứ ba không thể về cố thổ.

Kể nào thỏa mãn ba điều ân hận này cho ta thì được hưởng muôn di thư cùng châu báu trong thạch thất này”.

Dưới ký tên “Kiều Bắc Minh di thư lúc lâm chung”.

Lăng Trung Ngọc nghĩ bụng :

- “Vô tổ sư lúc sắp chết vẫn không quên chuyện trả thù Dịch Huyền Thanh. Sao tổ sư lại liệu trước được là hơn hai trăm năm tờ di thư của lão gia mới bị bọn mình phát giác. Bây giờ không những cốt hài Dịch Huyền Thanh đã hóa thành tro bụi mà cả đến cháu mấy đời cũng già rồi...”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Giang Miện Qui đã chạy vào nhà lấy cuốn võ học kỳ thư ở trong tay di hài.

Giang Mỹ Linh bỗng thét lên :

- Thúc thúc! Phải cẩn thận!

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này tiếng cô la chưa dứt bỗng nghe đánh rầm một tiếng nhẹ. Bộ cốt hài của Vô Hạo Thiên bỗng lặn ra.

Tiếp theo Giang Miện Qui rú lên một tiếng thật to té lặn xuống đất. Cuốn bí lục võ công rời ra từng mảnh...

Giang Miện Qui ở dưới đất lăn lộn mấy vòng, vừa thở vừa la :

- Đừng đụng vào cuốn sách đó. Mau dập đầu tạ tội Vô tổ sư đi!

Giang Mỹ Linh tiến gần lại coi thì thấy toàn là giấy trắng chẳng có một chữ nào. Vả lại sách trải qua hơn hai trăm năm giấy đã mốc meo. Cô thất vọng đến cực điểm lớn tiếng hỏi :

- Thúc thúc làm sao thế?

Giang Miện Qui không trả lời chỉ la rầm lên :

- Dập đầu lạy đi! Dập đầu lạy đi!

Giang Mỹ Linh quì xuống dập đầu lạy “bình bình” ba cái. Cô chưa ngẩng lên đã thấy chiếc bàn đá chuyển động. Sau khám thờ lộ ra một cái hộp ngọc.

Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh bước lên coi thấy trong khám thờ có viết mấy hàng chữ :

“Người đã tuân lệnh lạy ta tức là đệ tử cách thế của ta rồi. Cuốn sách trong tay ta tẩm chất kịch độc. Chớ có đụng vào!

Cuốn sách giấu trong hộp ngọc mới là bản chính. Người thấy thanh Hàn ngọc kiếm của ta để lại mà cậy hộp ra. Người đã biết tôn trọng sư đạo lòng ta được an ủi rất nhiều. Những di vật gì của ta đều cho người hết. Ta mong người liệu lấy mà làm cho thành đạt”.

Dưới ký tên: Cách thế sư Vô Hạo Thiên thủ bút.

Nguyên Vô Hạo Thiên là người rất tâm cơ. Lão sợ mục đích người tới đây chỉ cốt để lấy cuốn Vô hạo kỳ thư mà không chịu hoàn thành tâm nguyện cho lão, nên lúc lâm tử lão còn bố trí cách này.

Nên biết trong võ lâm đạo sư đồ là quan hệ nhất. Vì thế trước khám thờ có đặt cơ quan phải dập đầu lạy xuống thì di thể mới chuyển động cơ quan và để lộ hộp ngọc ra. Nếu người đến chỉ chực lấy sách tấ bị trúng độc mà chết.

Thực ra tâm ý của lão viết trong lời di chúc trên vách đá. Trong ba điều ân hận điều thứ hai là cái hận không có truyền nhân vậy người vào đây cần hiểu ý lão mà dập đầu bái sư.

Giang Miện Qui trông thấy di thư mừng như phát điên quên mất điểm này nên mới trúng độc.

Giang Mỹ Linh cầm lấy hộp ngọc, cô chưa mở ra ngay, vội lại coi thương thế thúc thúc.

Lúc này Giang Miện Qui đã ngồi xếp bằng dưới đất. Đầu hần tiết ra luồng hơi trắng ngần ngút bốc lên.

Sau khoảng thời gian cho cháy tàn nén hương, Giang Miện Qui nhăn nhó cười nói :

- Đại khái ta chỉ còn sống được ba tháng nữa. May ở chỗ đã lấy được bí lục võ công của Tổ sư rồi, dù ta có chết cũng không uổng. Các ngươi chờ ta chết rồi đem cả hài cốt ta cùng hài cốt Võ tổ sư về Trung Nguyên.

Nguyên cuốn sách giả của Võ Hạo Thiên tẩm chất thuốc kịch độc. Thuốc độc này chế luyện rất công phu đáng kể là độc nhất thiên hạ. Bất luận người võ công cao cường đến đâu thì dính vào một chút là chết liền. May chất độc trải qua hơn hai trăm năm đã nhạt đi nhiều vả lại Giang Miện Qui luyện Đồng Tử công ngay từ lúc lọt lòng mẹ, có thể dồn chất độc xuống gần huyệt Dũng Toàn dưới gót chân và cho ngưng tụ ở đó, tạm thời chưa đến chết ngay.

Giang Mỹ Linh cũng là tay thạo nghề dùng độc. Cô xem xét một lúc rồi nói :

- Thúc thúc bất tất phải nản lòng. Hiện giờ vì công lực thúc thúc chưa đủ sức mạnh để tổng chất độc ra khỏi huyệt Dũng Toàn. Nếu thúc thúc luyện xong bí lục võ công này, nhất định công lực tăng lên rất nhiều, không chừng có thể luyện được âm thân sắt thép chém không vào nên việc gì mà sợ?

Giang Miện Qui bỗng sáng mắt lên lộ ra một tia hy vọng nhưng chợt ngẫm nghĩ một lúc lại tỏ vẻ buồn rầu. Hần lắc đầu nói :

- Người chỉ biết một điều mà không biết hai. Trong sách này dù có thần công tuyệt đỉnh e rằng cũng chẳng giúp ta được việc gì vì chất độc này lợi hại phi thường.

Giang Miện Qui đã vận công lực đến độ chót mới đẩy được chất độc xuống gần khu vực huyệt Dũng Toàn, rồi hần còn phải đem toàn lực ra chống độc dĩ nhiên không thể chia lực lượng để luyện công nữa. Huống chi công lực hần từ nay trở đi mỗi ngày một suy giảm. Hần đã liệu chừng nhiều lắm là ba tháng nữa chất độc xâm nhập vào đến trái tim tức thời kỳ hần phải uống mạng.

Giang Mỹ Linh cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên mặt cô tươi sáng cười nói :

- Thúc thúc! Thúc thúc cũng chỉ biết một điều chứ không biết hai.

Giang Miện Qui hỏi :

- Sao?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Bọn diệt nữ đem bản thân công lực chữa thương cho thúc thúc thì sao?

Giang Miện Qui lắc đầu, hần đưa mắt nhìn Lăng Trung Ngọc không nói gì.

Giang Mỹ Linh nói :

- Công lực của Lăng Trung Ngọc hiện nay dĩ nhiên còn kém thúc thúc nhiều, diệt nữ càng không làm gì được. Nhưng trong thời kỳ ba tháng, bọn diệt nữ cố luyện võ công của Võ sư tổ biết đâu chẳng tăng tiến rất nhiều.

Giang Miện Qui mắt lại lóe lên một tia hy vọng. Hần vẫn quan tâm về chuyện công lực Lăng Trung Ngọc chưa đủ giúp hần trục chất độc ra ngoài để trị thương.

Giang Miện Qui đã cùng Lăng Trung Ngọc mấy lần giao thủ và đoán công lực của chàng nhiều lắm chỉ có thể kéo dài thọ mạng cho hần được một năm.

Mặt khác công lực của Lăng Trung Ngọc vì chữa cho hần mà giảm bớt đi, thì trên đảo còn bọn Đào Vĩnh Trạch dòm ngó, thật là một mối đe dọa nguy hiểm. Vì vậy hần ngần ngại không dám tiếp thụ ngay.

Bây giờ Giang Mỹ Linh nhắc tới bí lục võ công, Giang Miện Qui trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Người đưa bí lục cho ta xem có thứ thần công nào làm cho công lực tăng tiến trong một thời gian ngắn được không?

Giang Mỹ Linh cầm hộp ngọc lại, rút kiếm ra rạch hai đường thành hai vết nông.

Lăng Trung Ngọc kinh hãi nói :

- Mỹ Linh! Để ta coi!

Chàng ngưng tụ toàn thân nội lực vào mũi kiếm, phải khó khăn lắm mới nạy được hộp ra, chàng ngăm ngăm kinh hãi nghĩ bụng :

- “Nếu không có thanh bảo kiếm này thì khó lòng mở hộp được. Không hiểu ngày trước Võ Hạo Thiên làm thế nào mà bỏ bí lực vào được vì hộp ngọc liền, không có nắp. Nếu khối ngọc này đem về Trung Nguyên được cho thợ khéo làm đồ dùng thì cũng thành vật báu hộ thân được đây”.

Giang Miện Qui cầm cuốn bí lực võ công mở đọc kỹ một lượt. Hắn coi suốt một giờ vừa kinh hãi vừa vui mừng khen không ngớt miệng :

- Võ tổ sư thật là người trời! Đọc cuốn sách này có thể hiểu được bao nhiêu vấn đề nan giải trong các môn võ học khác.

Giang Mỹ Linh vội hỏi :

- Có thứ thần công nào đi đến kết quả trong thời gian ngắn ngủi không?

Giang Miện Qui đáp :

- Trong này có một phương pháp luyện công kêu bằng “chính tà hợp nhất”. Trung Ngọc chỉ luyện trong ba tháng là công lực có thể tăng lên gấp đôi.

Giang Mỹ Linh cả mừng nói :

- Thế thì hay lắm rồi còn gì? Trung Ngọc ca! Sáng mai ca ca bắt đầu theo sách luyện công đi!

Nàng đưa mắt nhìn Lăng Trung Ngọc thấy chàng có vẻ do dự. Rồi chàng thản nhiên nói :

- Vì thúc thúc, diệt nữ tể quyết định luyện cho thành tựu.

Nguyên Võ Hạo Thiên là một tên đại ma đầu hai trăm năm trước, Lăng Trung Ngọc nghĩ tới sự phụ mình chết chưa lâu, chàng thực tình không muốn làm đệ tử cách thế của Võ Hạo Thiên. Nhưng chàng nghĩ lại thì ngoài cách này không còn biện pháp nào cứu được tánh mạng Giang Miện Qui. Đồng thời vì việc báo thù cho tiên phụ, chàng cũng cần học võ công của Võ Hạo Thiên mới xong.

Lăng Trung Ngọc tự nhủ :

- “Ngoài việc cứu mạng cho Miện Qui và báo thù cho thân pháp, ta quyết định không dùng đến võ công học được của Võ Hạo Thiên là xong. Vả lại ta cũng chưa dập đầu bái lão làm thầy”.

Giang Miện Qui liền thu thập hài cốt của Võ Hạo Thiên xếp vào túi vải gai rồi ba người cùng đi ra cửa động.

Ra khỏi cửa động, bóng tịch đồ như máu. Ngày đã hoàng hôn, Giang Miện Qui nóng lòng báo tin mừng cho mẫu thân, lên đường ngay đêm. Chừng sang canh ba mới về tới chỗ ẩn cư ở trong rừng rậm.

Ba người vừa trèo lên cây, đột nhiên Giang Miện Qui phát giác ra trên cành có để lại mấy vết móng tay. Hắn giật mình tự hỏi :

- “Chẳng lẽ Đào lão tặc đã đến ư?”

Ba người theo ruột cây tiến vào đường hầm. Lăng Trung Ngọc cầm kiếm đi trước mở đường. Giang Miện Qui đoạn hậu. Còn Giang Mỹ Linh cầm đuốc đi giữa.

Ba người trong lòng xao xuyến đi tới đầu đường hầm. Lăng Trung Ngọc bỗng la lên :

- Phải chăng kia là Liệt Hỏa tán nhân?

Liệt Hỏa tán nhân nằm lù lù ở góc tường. Đầu hắn thủng một lỗ to lớn.

Trên mình cắm mấy mũi tên. Hắn chết rồi.

Giang Miện Qui nói :

- Hắn bị trúng cơ quan nhất định vào lúc lấy tay sờ cửa đá. Hắn bị tên ngầm bắn chết. Kế đó con Kim mao toan đập vỡ đầu lâu. Không hiểu Đào lão tặc đã bị bắt chưa.

Trong bốn tên ma đầu ở Tây Tạng thì Liệt Hỏa tán nhân tương đối là người tốt hơn hết. Nay hắn bị uống mạng, Lăng Trung Ngọc không khỏi than tiếc trong lòng.

Tình trạng Liệt Hỏa tán nhân bị tử nạn rất đáng khủng khiếp. Nhưng mọi người nghĩ tới Đào Vĩnh Trạch mà còn ần nấp trong động thì lại là việc đáng khủng khiếp hơn.

Giang Miện Qui hít mạnh một hơi chân khí, lớn tiếng gọi :

- Má má! Má má!

Chỉ có tiếng trong thạch động vọng lại chứ không có tiếng bà già trả lời, Giang Miện Qui trống ngực đánh thành thịch, tưởng chừng trái tim muốn vọt ra ngoài miệng. Gót chân hắn tê chồn. Đó là hiện tượng khí độc đã đưa lên.

Hắn cố trấn tĩnh tâm thần đẩy cửa tiến vào. Đi chừng hơn mười bước, mọi người lại phát giác con Kim mao toan cái chết lần ra đó. Khi đến tầng cửa đá thứ hai lại phát hiện xác con Kim mao toan đực nữa. Không cần hỏi cũng biết người đủ sức hạ sát hai con Kim mao toan này chỉ có Đào Vĩnh Trạch.

Giang Miện Qui càng hoảng hốt tự hỏi :

- “Sao hắn lại vào sâu được trong lòng đất này? Chẳng lẽ mẫu thân phát động cơ quan mà không vây hãm được hắn?”

Giang Miện Qui còn đang ngẫm nghĩ bỗng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng và tâm thần ngây ngất.

Lăng Trung Ngọc vội phong tỏa đường hô hấp khẽ nói :

- Đây là “Kê minh ngũ cổ phản hồn hương” trên chốn giang hồ.

Giang Mỹ Linh lấy ra hai viên thuốc đưa cho Giang Miện Qui và Lăng Trung Ngọc rồi nói :

- Thứ mê hương này cực kỳ lợi hại chứ không phải là “Kê minh ngũ cổ phản hồn hương” trên chốn giang hồ đâu.

Cô là một thiếu nữ thường một mình qua lại giang hồ nên vẫn đem theo trong bọc những thuốc giải mê hương để phòng khi bị người ám toán.

Bây giờ chính là lúc dùng đến thứ đó.

Giang Miện Qui nội công thâm hậu. Kể ra những thứ thuốc mê lợi hại đến đâu cũng khó lòng làm mê được y nhưng vì y trúng phải chất kỳ độc của Võ Hạo Thiên để lại, nên bây giờ cũng cần thuốc giải.

Lăng Trung Ngọc cũng không muốn uống nhưng chàng nghĩ đến sắp phải chiến đấu khốc liệt với Đào Vĩnh Trạch, nên cẩn thận một chút là hơn. Chàng lấy thuốc giải bỏ vào miệng ngậm.

Võ công Giang Miện Qui tuy rất cao thâm, nhưng lúc này lòng y bối rối không trấn tĩnh được, gọi luôn mấy tiếng :

- Má má! Má má!

Vẫn không thấy động tĩnh gì. Giang Mỹ Linh hỏi :

- Thúc thúc! Dường như thúc thúc đi lạc phương hướng. Sao chưa vào đến cửa “Tồn”.

Giang Miện Qui định thần nhìn lại rồi nhún nhó cười nói :

- Mất ta mờ mắt rồi. Người đi trước dẫn đường cho.

May Giang Mỹ Linh đã hiểu hết cơ quan trong đường ngầm, nên cô dẫn đường rất mau đến khu trung ương trước cửa gian nhà thạch thất. Toàn thân mồ hôi ướt đầm, cô ngấm ngấm hơi thở nghẹn bực :

- “Thúc thúc đã trúng phải chất kịch độc tựa hồ không còn sáng suốt. Nếu Đào lão tặc tới đây thì nguy quá”.

Cô còn đang ngẫm nghĩ, Giang Miện Qui đưa tay ra đẩy cửa đá. Bất thành linh có tiếng quát :

- Đứng lại!

Đào Vĩnh Trạch quả nhiên đang ở trong thạch thất. Một tay lão túm lấy lưng bà già như hung thần đang đứng giữa nhà, ngoài lão còn Xà Thần Tắt Thông mặt bị rạch ngang dọc. Lúc này hắn đang bật lên tiếng cười the thé, nghe càng ớn gáy.

Nguyên Đào Vĩnh Trạch cũng hiểu được ít nhiều về kỳ môn bát quái.

Chuyến này lão ra biển lại mang theo một thứ mê hồn hương kịch độc. Thứ hương này có thể làm mê người cách xa một dặm. Bất cứ nơi đâu hễ có chút kẻ hở là mùi hương lửa vào được. Mùi hương có hiệu lực đến mười hai giờ. Trừ người nội công cực cao bách tà không xâm nhập vào được hoặc đã uống thuốc giải linh nghiệm phòng ngừa từ trước còn ngoài ra chẳng ai thoát được.

Giang Mỹ Linh và Lăng Trung Ngọc đã quen bốn tẩu giang hồ, chính ra chàng và cô phải biết dùng mê hương. Nhưng một là vì thấy các cơ quan trong địa đạo đã kỳ bí hung hiểm tưởng Đào Vĩnh Trạch có tiến vào cũng bị giam hãm.

Hai là Đào Vĩnh Trạch đã làm tôn sư vô học thì địa đạo vị lão trong trong vô lâm không thêm dùng đến mê hương mới phải. Không ai ngờ lão lại mang theo chất mê hương cực kỳ lợi hại.

Đào Vĩnh Trạch ở trong bóng tối còn bọn Giang Miện Qui ở ngoài ánh sáng nên lão quan sát biết ngay bọn này đã ra khỏi nhà đi kiếm bí lục. Lập tức lão cùng Tắt Thông và Liệt Hỏa tán nhân cùng tiến vào địa đạo để thi hành cuộc ám toán.

Đào Vĩnh Trạch vừa vào đến cửa hầm liền thấp mê hương lên. Khi bà mẹ Giang Miện Qui biết có người tiến vào, bà phát động cơ quan liền bị mê hương làm cho mê đi ngã lăn ra.

Liệt Hỏa tán nhân bị ám tiến bắn chết. Tắt Thông bị Kim mao toan cào rách mặt.

Đào Vĩnh Trạch và Tắt Thông liền hiệp lực giết hai con Kim mao toan. Thế là không còn trở ngại gì nữa. Chúng vào thạch thất chẳng phí chút hơi sức bắt ngay được mẫu thân Giang Miện Qui.

Bà ta trấn giữ gian thạch thất này ở khu giữa các cơ quan đường hầm. Đào Vĩnh Trạch bắt được bà rồi liền phá hủy toàn bộ cơ quan. Đoạn lão quan sát tình hình trong thạch động một lượt cho biết rõ đường rút lui rồi lại vào thạch thất để chờ Giang Miện Qui trở về.

Giang Miện Qui chợt thấy mẫu thân lọt vào tay Đào Vĩnh Trạch, thì vừa kinh hãi vừa tức giận.

Đào Vĩnh Trạch cười gằn nói :

- Người mà tiến thêm một bước là ta bóp đứt tâm mạch mụ này.

Giang Miện Qui trầm giọng quát hỏi :

- Người định làm gì?

Đào Vĩnh Trạch cười khanh khách đáp :

- Ta vào đây làm chi chắc người đã biết rồi. Ta chỉ muốn người giao ngay pho bí lục võ công của Võ Hạo Thiên là ổn hết. Ta không làm khó dễ gì đến mẫu thân người đâu.

Lăng Trung Ngọc cầm hận quát hỏi :

- Đào lão tặc! Người muốn làm đứa mặt dày chẳng?

Đào Vĩnh Trạch cười lạt đáp :

- Ta chẳng muốn chi hết, chỉ muốn lấy bí lục thôi.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Ta chưa từng thấy ai lại vô liêm sỉ như người. Thế mà người còn tự xưng là Bát Tý Thần Long? Ta coi người chỉ là Bát cước xú xà.

Đào Vĩnh Trạch tuyệt nhiên không nổi giận. Lão cười ha hả đáp :

- Thần Long cũng được mà Xú Xà cũng được. Ta chẳng cần chi hết, chỉ cần bí lục của Võ Hạo Thiên mà thôi.

Rồi lão lớn tiếng hỏi Giang Miện Qui :

- Người còn chưa giao bí lục ư?

Giang Miện Qui sắc mặt lợt lạt đáp :

- Người để ta nói với mẫu thân ta vài lời.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Mẫu thân người còn sống đây. Người cứ yên lòng.

Đoạn lão lấy một viên thuốc giải nhét vào miệng bà già rồi giải huyết đạo cho bà. Lão quát lên :

- Mụ mau bảo thằng con hiến bí lục võ công cho ta đi!

Bà già khôi phục lại được thần trí liền cất tiếng run run hỏi :

- Miện Qui! Người tìm thấy bí lục võ công rồi thực ư?

Thanh âm mụ vừa kinh hãi vừa mừng thắm. Giang Miện Qui chưa giao thiệp người đời hắn không biết nói dối ai liền buột miệng đáp :

- May được diệt tôn tể có đem theo họa đồ nên hài nhi đã tìm được bí lục võ công rồi.

Lăng Trung Ngọc muốn ngăn lại thì đã không kịp nữa, bất giác chàng buông tiếng thở dài rồi dậm chân hoài.

Bà nhà nói :

- Hài nhi ơi! Phụ thân người vì bí lục mà chết. Người cũng vì nó mà uống phí thanh xuân. Vậy người chớ giao bí lục võ công cho thằng giặc này. Ta già rồi chết chẳng có chi đáng tiếc. Người cố giữ lấy bí lục võ công.

Đào Vĩnh Trạch cả giận lập tức phong tỏa huyết đạo mụ rồi hỏi Miện Qui :

- Mẫu thân người muốn chết rồi! Người có muốn cho mụ chết không?

Giang Miện Qui suốt đời nương tựa vào mẫu thân mà sống thì hắn nhấn tâm gương mắt nhìn mụ thăm tử thể nào được. Nhưng cuốn bí lục võ công này mấy đời nhà y hy sinh biết bao nhiêu người để cố tìm lấy. Hắn ở vào tình trạng vô cùng nan giải.

Đào Vĩnh Trạch lại quát to :

- Ta đếm mười số mà người không chịu thì ta cùng mẫu thân người đều chết.

Lão biết nếu lão giết mẫu thân Giang Miện Qui thì khó lòng trốn thoát nên trong lòng lão cũng sợ hãi e dè.

Giang Miện Qui sa lệ nói :

- Người bắt tất phải đếm. Ta cho người là xong.

Đào Vĩnh Trạch cười khanh khách nói :

- Hay lắm! Người tuy là người sơn dã mà lòng hiếu thảo thật đáng ca ngợi. Đưa bí lục đây!

Giang Miện Qui lấy cuốn bí lục võ công cầm tay tiến lại một bước để đưa cho Đào Vĩnh Trạch nhưng lão quát lên :

- Dừng bước! Người cầm cuốn sách đặt vào đầu trượng.

Lão một tay nắm sau lưng bà già một tay đoạt lấy cây thiên trượng của Tất Thông, giơ đầu trượng ra tới trước mặt Giang Miện Qui.

Nguyên lão vẫn sợ võ công ghê gớm của đối phương, không dám để hấn tiến gần lại.

Thực ra Giang Miện Qui thiên tính chất phát. Hấn chỉ nhiệt tâm cứu mẹ mà không nghĩ tới chuyện đánh lên Đào Vĩnh Trạch.

Giang Miện Qui trong lòng cực kỳ bi phẫn, hấn vừa đặt sách vào đầu trượng vừa la lên :

- Người thu lấy sách và đồng thời tha mẫu thân ta ra.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Đào Vĩnh Trạch đắc ý vừa bật tiếng cười, đột nhiên có tiếng rú thê thảm. Bà già miệng phun máu tươi ra mấy bước đột nhiên ngã lăn xuống đất.

Nguyên bà muốn cho con khỏi bị Đào Vĩnh Trạch uy hiếp đã quyết tâm liều chết để bảo vệ bí lục. Giữa lúc Đào Vĩnh Trạch và Giang Miện Qui đối thoại bà gắng vận công lực quyết thi triển phép “Thiên ma giải thể” làm chấn đoạn kinh mạch toàn thân.

Đào Vĩnh Trạch để hết tâm thần vào bí lục, nên không biết bà đã ngấm ngầm vận công, đột nhiên bà cự mạnh ra khỏi bàn tay lão, khiến lão giật mình kinh hãi.

Bà già thổ huyết chết rồi hai bên cùng ngã người ra, Đào Vĩnh Trạch tỉnh lại trước hất cây thiên trượng cho cuốn bí lục võ công vung lên.

Giang Miện Qui gầm lên một tiếng thật to lập tức nhảy xổ lại.

Đào Vĩnh Trạch tay cầm cây thiên trượng liệng tới cổ họng Lăng Trung Ngọc, một tay bắt lấy cuốn bí lục võ công.

Giữa lúc ấy nghe đánh chát một tiếng, Giang Miện Qui một tay đánh trúng đầu Đào Vĩnh Trạch một tay vòng ra toan nắm lấy cổ tay lão.

Đào Vĩnh Trạch phát huy công lực toàn thân phóng chưởng ra. Hai chưởng chạm nhau bật lên một tiếng rùng rợn như tiếng sét đánh. Lực phủ ngũ tạng lão tựa hồ đảo lộn cả lên. Tuy nhiên lão cũng cảm nhận thấy công lực của Giang Miện Qui kém bữa trước nhiều.

Lúc này lão không kịp nghĩ gì nữa, tay trái xé kéo toạc một tiếng. Cuốn bí lục bị xé làm hai.

Giữa lúc ấy nghe choang một tiếng tan văng nát ngọc vang lên. Lăng Trung Ngọc đã vung thiết kiếm chặt cây thiên trượng của Tất Thông làm hai đoạn rồi chàng lập tức nhảy tới đâm Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch quát lên một tiếng thật to phát huy Tu La thần công đến bậc thứ bảy. Lão xoay tay một cái hàn phong nổi lên vù vù ngăn cản Lăng Trung Ngọc lại.

33. Đào Vĩnh Trạch Tái Xuất Giang Hồ

Đồng thời Tất Thông cũng tựa hồ phát điên dang hai tay nhảy xổ tới Lăng Trung Ngọc.

Nguyên Đào Vĩnh Trạch phát giác ra công lực Giang Miện Qui dường như kém trước nhiều. Lão phát huy toàn lực tỷ đấu, không ngờ Giang Miện Qui bị chấn động đến ngã lăn ra.

Lão còn dùng độc kế đâm vào huyết Tinh Xúc của Tất Thông đẩy hấn về phía trước rồi quay gót trốn liền. Lão dùng thủ pháp “Thôi Tinh mê trận” của tà phái điểm huyết mạch Tất Thông.

Tất Thông đã bị bảo kiếm của Lăng Trung Ngọc chặt đứt cây thiên trượng đang kinh hãi vô cùng, hấn không khi nào ngờ tới Đào Vĩnh Trạch lại đẩy hấn ra làm vật hy sinh.

Bị điểm huyết Tinh Xúc, Tất Thông lập tức cảm thấy mạch máu căng thẳng, thần trí hồ đồ. Hấn trở nên hung dữ như loài lang sói nhảy xổ về phía Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Người muốn chết chẳng?

Tất Thông giang tay ra ôm lấy lưng Lăng Trung Ngọc. Chàng phóng kiếm đâm xuyên qua vai hấn, nhưng nửa người trên chàng cũng bị hấn ôm chặt không cựa quậy được.

Nguyên phép Thôi Tinh mê trận thúc đẩy cho người ta phát huy tiềm lực chót, ít ra cũng gấp đôi lúc bình thường.

Công lực Lăng Trung Ngọc so với Tất Thông không cao thâm hơn mấy. Lúc này công lực đối phương đột nhiên tăng lên gấp đôi dĩ nhiên chàng bị hấn kèm chế.

Giang Mỹ Linh thấy vậy giật mình kinh hãi la lên :

- Mau đưa kiếm cho tiểu muội!

Lăng Trung Ngọc buông tay ra. Thanh bảo kiếm rớt xuống đất đánh keng một tiếng.

Giang Mỹ Linh vội lượm kiếm lên vung hai nhát chặt đứt hai tay Tất Thông.

Tất Thông rú lên những tiếng rùng rợn, lăn ra chết liền. Máu trong người hấn phun đầy vào Lăng Trung Ngọc đỏ lôm.

Lăng Trung Ngọc định thần lại mới phát giác Đào Vĩnh Trạch đã trốn khỏi nhà thạch thất. Giang Miện Qui nằm thẳng cẳng dưới đất, hai mắt đỏ ngầu, mặt lợt lạt chỉ còn thoi thóp thở.

Chàng vội cúi xuống xem xét thương thế Giang Miện Qui.

Giang Miện Qui la lên :

- Người bắt tất quan tâm đến ta. Phải mau mau rượt Đào Vĩnh Trạch, nếu chậm thì không kịp nữa.

Giang Mỹ Linh muốn phát động cơ quan trong đường hầm, nhưng cô phát giác ra cơ quan trung ương đã bị Đào Vĩnh Trạch phá hoại rồi, chẳng còn cách nào ngăn trở lão nữa.

Giang Mỹ Linh ngấm ngấm buông tiếng thở dài. Cô chạy lại bên thúc thúc thì y tức giận quát lên :

- Sao các người lại không nghe lời ta?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Thúc thúc! Thúc thúc để diệt nữ thừa thương cho đã. Đào Vĩnh Trạch có trốn đi đằng trời cũng không thoát được.

Giang Miện Qui thở hồng hộc tức giận nói :

- Ta không khỏi được nữa. Đào lão tặc cũng bị ta đánh trúng một chưởng, chắc chắn bị thương không nhẹ đâu. Trung Ngọc! Người thừa cơ hấn đang bị thương có thể hạ hấn được đấy. Nếu không sớm trừ để hấn luyện xong bí lục võ công thì trong thiên hạ không còn ai kiềm chế hấn nữa. Mối thù sâu tựa biển của nhà họ Giang không bao giờ trả được. Người đi! Các người muốn ta chết không nhắm mắt chẳng?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Thúc thúc cứ yên tâm! Bọn tiểu diệt đi đây.

Trong lòng chàng còn một chút hy vọng, một mặt khuyên nhủ Giang Miện Qui, một mặt khom lưng xuống bồng y lên.

Chàng toan kiểm tra thương thế thì thấy người y cứng đờ như sắt.

Tạch một tiếng! Nửa pho bí lục võ công từ trong tay Giang Miện Qui rớt xuống.

Lăng Trung Ngọc để tay lên mũi thì y đã tắt hơi rồi.

Giang Mỹ Linh khóc rống lên. Lăng Trung Ngọc tuy ở cùng mẹ con Giang Miện Qui chưa được mấy ngày, nhưng chàng thấy bọn họ tính tình chất phác.

Không kể đến mối quan hệ giữa chàng và Giang Mỹ Linh, Giang Miện Qui cũng là người bạn khó lòng tìm được. Bây giờ chàng thấy hai mẹ con y đều chết hết, trong lòng xiết nỗi thê lương.

Giang Mỹ Linh khóc đến chảy máu mắt mà vẫn chưa dừng. Lãng Trung Ngọc nói :

- Người chết rồi không thể sống lại. Việc khẩn yếu là tìm cách trả thù cho người đã chết. Thúc thúc đã có di ngôn rất phải. Đào lão tặc còn ở trên đảo mà không trừ khử ngay đi thì người chết không nhắm mắt được. Kể sống cũng khó nổi yên tâm.

Giang Mỹ Linh nghe chàng nói vậy liền gạt lệ ghen ngào đáp :

- Nay tiểu muội thiết không còn một thân nhân nào nữa. Từ đây chỉ biết nương tựa vào ca ca.

Lãng Trung Ngọc cúi đầu xuống không dám nhìn cặp mắt cô chứa chan châu lệ. Lòng chàng chua xót vô cùng và cảm thấy mình phải đeo thêm một gánh nặng.

Chàng đưa mắt nhìn thấy nửa cuốn bí lục dưới đất liền nói :

- Mỹ Linh! Đây là bảo vật truyền gia của nhà họ Giang, tuy chỉ còn nửa bộ nhưng cũng có chỗ dùng được. Vậy Giang muội hãy thu cất cho cẩn thận.

Giang Mỹ Linh cất giọng bí ai nói :

- Nếu không có pho bí lục võ công này thì thúc thúc không đến nỗi chết về tay Đào lão tặc.

Lãng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Võ công Giang Miện Qui còn cao hơn Đào Vĩnh Trạch xa, nếu không vì lấy bí lục võ công, để bị trúng độc của Võ Hạo Thiên để lại thì Đào Vĩnh Trạch giết thế nào được y”.

Chàng lại nghĩ tới mấy đời nhà họ Giang vì cuốn bí lục võ công mà chết hết.

Bây giờ chỉ còn lại một mình Giang Mỹ Linh. Vậy cuốn võ công đó quả là một vật bất tương.

Chàng buông tiếng thở dài nói :

- Thúc thúc vì pho bí lục mà chết, nhưng Giang muội muốn báo thù cho y, e rằng không nhờ vào cuốn bí lục võ công này không xong. Dao giết chết người mà cũng cứu được người, vậy muội muội liệu đó mà dùng. Bây giờ muội muội hãy cất đi. Tiểu huynh mong rằng chúng ta kiếm được Đào Vĩnh Trạch, không phải dùng đến pho bí lục này càng hay.

Hai người không kịp mai táng thi thể mẹ con Giang Miện Qui vội đi xục tìm Đào Vĩnh Trạch ngay.

Ra khỏi đường địa đạo không xa mấy đã nhìn thấy lối chân Đào Vĩnh Trạch.

Trái hải đảo này vuông vắn chừng một trăm dặm. Hai người trông ra toàn là rừng xanh cỏ rậm không hiểu hẩn ẩn nấp chỗ nào.

Giang Mỹ Linh nói :

- Trước đã hai lần thúc thúc đem Kim mao toan đi kiếm y. Nó đánh hơi mà chẳng thấy đâu. E rằng chúng ta và hẩn còn ở lại trên hải đảo này một thời gian nữa.

Lãng Trung Ngọc động tâm hỏi :

- Chúng ta hãy ra bờ biển coi thử xem chiếc thuyền con ở đó không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Phải đó! Chúng ta giữ con thuyền kia hay là phá tan nó đi thì không sợ Đào Vĩnh Trạch trốn thoát được nữa.

Hai người liền chạy ra bờ biển, bắt giắc la rầm lên :

- Khô rồi! Khô rồi!

Nguyên hai người bây giờ mới nghĩ tới thuyền thì Đào Vĩnh Trạch đã nhanh chân hơn. Con thuyền lớn không cánh mà bay mất rồi.

Con thuyền lớn nay nguyên Tất Thông đã chọc thủng mấy chỗ, cột buồm cũng bị chặt gãy rồi không thể ra khơi được nữa.

Ngờ đâu Đào Vĩnh Trạch cần trốn cho thoát thân. Lão nghĩ ra một kế, bao nhiêu mui thuyền cùng ván ghép hai bên đều bỏ hết đi rồi thả xuống biển như một cái bè lớn nổi lềnh bềnh rồi bơi ra khơi, cách bờ được mấy dặm rồi.

Lăng Trung Ngọc còn thấy lơ mơ bóng Đào Vĩnh Trạch liền lớn tiếng gọi :

- Bớ Đào Vĩnh Trạch! Người muốn chết chẳng? Người ngồi trên cái bè đó chỉ một cơn sóng là đủ đưa xuống châu Long Vương.

Đào Vĩnh Trạch cười rộ đáp :

- Đa tạ người có lòng tốt quan tâm đến ta. Nhưng chẳng thà xuống châu Hải Long Vương còn hơn ở lại trên đảo. Nếu Hải Long Vương không chiếu cố ta... ha ha... may mà ta trở về Trung Nguyên được sẽ trở thành một tay thiên hạ vô địch.

Tiếng biển động cùng tiếng gió át tiếng cười của Đào Vĩnh Trạch mỗi lúc một nhỏ đi rồi không nghe thấy nữa. Trên mặt biển chỉ còn lại một chấm đen.

Đó là Đào Vĩnh Trạch và chiếc bè cây. Sau chấm đen cũng mất hút.

Giang Mỹ Linh lặng lẽ hồi lâu rồi thở dài nói :

- Hỡi ơi! Ai chết là chết rồi, đi cũng đi rồi. Trên hoang đảo này bây giờ thì chỉ còn lại ca ca và tiểu muội mà thôi.

Ánh mắt cô đầy vẻ tịch mịch thê lương. Cô nhìn Lăng Trung Ngọc thấy mặt chàng thất thần, người chàng run lấy bầy.

Đào Vĩnh Trạch đã đem thuyền đi mất rồi. Có muốn về cố thổ cũng không được nữa.

Lăng Trung Ngọc cũng nghĩ đến chuyện chàng có thể mạo hiểm đóng bè ra biển nhưng không thể để Giang Mỹ Linh cũng mạo hiểm như mình được. Chàng nhìn ra chỗ khác, né tránh mục quang của cô, cất giọng chán nản nói :

- Trời sắp tối rồi, chúng ta đi về thôi.

Giang Mỹ Linh lặng lẽ không nói gì cất bước theo chàng. Ánh tà dương chiếu bóng hai người dài lê thê trên bãi cát, có lúc phân đôi, có lúc hợp lại làm một.

Lăng Trung Ngọc ngoái bóng mình rồi lại ngoái bôn Giang Mỹ Linh, bất giác lòng chàng băng khuâng khôn tả. Chàng tự hỏi :

- “Chẳng lẽ đời mình cùng Giang Mỹ Linh sẽ chết già trên cái hoang đảo này cùng một số phận với Giang Miện Qui?”

Chàng ngẩng trông vòm trời lấm lấm :

- Kiếp này ta vĩnh viễn không được dòm ngó Lân Sương Quân, Cảnh Quyên Quyên lúc nào cũng nhớ đến ta không hiểu bây giờ tình trạng nàng ra sao?

Bỗng Giang Mỹ Linh cất giọng buồn rầu nói :

- Khu rừng lạnh quá! Trung Ngọc ca! Tiểu muội làm cho đời ca ca cũng bị liên lụy mất rồi!

Lăng Trung Ngọc khác nào đang ở trong cơn ác mộng bừng tỉnh dậy, chàng nuốt lệ nói khê :

- Trời đã đem vận mệnh chúng ta ra buộc liền vào nhau, thì đành sống chung ở trên đảo này vậy, sao muội còn nói đến chuyện ai làm liên lụy cho ai nữa.

Bất giác hai người nắm chặt tay nhau, Giang Mỹ Linh trong lòng cõi mở, cô tươi tỉnh nói :

- Tiểu muội không biết lấy gì tạ ơn ca ca được. Trung Ngọc! Có thật trong lòng nghĩ thế không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Tiểu huynh đã nhận lời với muội muội thì không bao giờ canh cải nữa. Muội muội quên rằng chúng ta đã kết bái anh em rồi hay sao mà còn có giọng khách sáo đó?

Giang Mỹ Linh đỏ mặt lên cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Ánh tịch dương chìm xuống đáy biển. Trong rừng cây tối đen lạnh lẽo. Hình ảnh hai người khuất vào bóng đen. Đầu óc Lăng Trung Ngọc không ngớt vẩn lên những viễn ảnh xa xôi, không tài nào xóa nhòa được. Chàng nghĩ tới những biến diễn trong cuộc đời chàng rất đỗi ly kỳ. Con người mà chàng muốn xa lánh vẫn ám ảnh chàng hoài, tựa hồ buộc liền vào mình thành một khối. Còn con người chàng mong gặp mặt lại bị làn biển cả mong mênh ngăn cách. Sau này chàng còn gặp những cuộc biến ảo gì thì không sao đoán trước được.

Sự việc xảy ra thế nào quả chàng không tiên liệu được. Tỷ như lúc này Cảnh Quyên Quyên đang chiêu hồn chàng. Vì chàng mà nàng đêm ngày thê thảm, mắt không ráo lệ. Trong vô lâm còn đồn đại chàng đã chết rồi.

Nguyên bữa trước đến chân núi Lao Sơn, Cảnh Quyên Quyên thấy bóng Lăng Trung Ngọc ngồi trên thuyền ra khơi giữa khoảng trời xanh nước biếc một lúc rồi mất hút. Nàng thương tâm vô hạn và quyết tâm bất luận bằng cách nào nàng cũng đi kiếm chàng.

Mẫu thân nàng là Phùng Linh khuyên can không được. Dĩ nhiên bà không dám để cô con ra biển một mình. Bà đành bỏ nhiều tiền mướn một chiếc hải thuyền để cùng đi với nàng. Nàng đoán chắc Lăng Trung Ngọc ra biển tất có mục đích gì. Trước chàng đã ở đảo Kim Xà thì chuyến này ra biển sẽ ghé thăm hòn đảo này trước.

Nàng liền bảo thủy thủ theo chỉ thị của đường hàng hải cho thuyền đi về phía đảo Kim Xà.

Thuyền đi hơn mười ngày còn cách đảo Kim Xà. Một hôm bỗng nghe từ phía xa xa có tiếng nổ như sấm rền vọng lại. Thanh âm này đúng từ phía đảo Kim Xà đưa đến. Nàng không biết núi lửa trên đảo này nổ tung mà chỉ thấy sóng gió cực kỳ nguy hiểm. Bọn thủy thủ vì muốn bảo toàn tính mạng, liền cho thuyền dời xa phương hướng đó.

Lại đi hơn mười ngày nữa, chờ cho gió lặng sóng yên mới quay trở lại.

Vì chần chờ mất nhiều ngày giờ, nên khi tới đảo Kim Xà thì hỏa sơn trên đảo Kim Xà đã phun hơn một tháng.

Cảnh tượng trên đảo khiến mọi người kinh hãi phi thường. Cây cối rần rết chẳng còn thứ gì. Bao nhiêu sinh vật hoàn toàn bị chết. Một bầu không khí chết chóc ngự trị trên toàn đảo. Băng lạnh đông lại càng khiến cho cảnh tượng thêm thê lương rừng rợn...

Điều khiến cho Cảnh Quyên Quyên sợ hãi nhất là trên bãi cát còn nằm ềnh xác một con cá sa đã hư nát. Trong bụng cá, nàng còn tìm thấy cây thiết trượng của Lăng Trung Ngọc. Sau nàng lại kiếm thấy một ít di vật của nàng trong đồng loạn thạch. Nàng tìm thấy cả cảnh ngọc thoa của chính nàng. May cảnh thoa này không bị nhiệt độ nung chảy thành nước. Dù nàng không biết tại sao cảnh ngọc thoa của mình lọt vào tay Lăng Trung Ngọc, nhưng đã thấy thiết trượng cùng di vật của chàng bỏ lại đây thì ai dám ngờ chàng vẫn còn sống ở nhân gian?

Cảnh Quyên Quyên cầm lấy cảnh thoa rồi ngất xỉu. Khi nàng tỉnh lại thấy mình nằm ở dưới thuyền. May có mẫu thân nàng khuyên giải trăm điều nàng mới còn đủ dũng khí mà sống được.

Phùng Linh đưa con gái trở về Thiên Sơn. Xuân đi thu lại, hoa nở hoa tàn.

Một năm qua, hai năm qua! Hiện giờ năm thứ ba cũng qua rồi. Thời gian lâu dài làm phai lạt nỗi đau khổ, Cảnh Quyên Quyên dần dần bình phục vết thương lòng.

Nhưng nàng vẫn nhìn cảnh thoa mà gạt thẳm giọt lệ lúc vắng người.

Một hôm, Cảnh Quyên Quyên ngồi ru rú trong phòng, nàng kiếm cảnh thoa ở đáy rương so với cảnh thoa bắt được trên đảo Kim Xà nàng lại động mỗi thương tâm mà thổn thức gan vàng. Nàng ôn lại những ngày vui vẻ ở với Lăng Trung Ngọc. Khi ấy cả hai người còn là con nít, Lăng Trung Ngọc thích trêu chọc người khác mà lại hết sức âu yếm bênh vực nàng. Có lúc nàng đùa cho chàng phát cáu, có khi lại gây lộn cùng chàng. Những cái đó đều là ký ức vui thú mà bây giờ đều biến thành những chuyện dĩ vãng đau thương.

Ba năm qua, Cảnh Quyên Quyên lại tiếp tục được nghe những chuyện có dính líu đến Lăng Trung Ngọc hồi sinh tiền. Có người cho nàng hay tin chàng cùng Giang Mỹ Linh ra biển. Nhưng mẫu thân nàng lại bảo đã gặp Lăng Trung Ngọc lần cuối cùng lúc chàng kề cận Lãnh Sương Quân. Có điều nàng không được tin tức gì về Giang Mỹ Linh và Lãnh Sương Quân. Đường như hai người này đã mất tích theo cái chết của Lăng Trung Ngọc.

Cảnh Quyên Quyên còn được nghe khá nhiều tin tức về Lăng Trung Ngọc.

Tin chàng chết ở đảo Kim Xà do miệng đệ tử phái Kim Sơn truyền đi làm chấn động toàn thể võ lâm.

Lăng Trung Ngọc xuất hiện rực rỡ rồi mất hút như sao mai buổi sáng. Có người nghe tin chàng chết lấy làm khoan khoái, có người lại thương tiếc chàng...

Sở dĩ người đời đối với chàng có quan niệm trái ngược nhau là vì chủ quan khác biệt ưa thích hay thù ghét của từng người.

Cảnh Quyên Quyên đang ngồi ôn lại ký ức ngày xưa, bỗng nghe có tiếng bước chân vang lên. Một người khẽ gõ cửa phòng nàng.

Cảnh Quyên Quyên ngáp ngừng lên tiếng :

- Vào đi!

Nàng ngoảnh đầu nhìn ra thì người bước vào cửa chính là sư huynh Ngụy Tô.

Ba năm nay Ngụy Tô không rời nàng nửa bước, nhưng gã nghe lời Phùng Linh không đề cập tới hôn sự bao giờ. Mẫu thân nàng nhận thấy thời kỳ bi thương của nàng chưa hết nếu nhắc tới hôn sự e làm cho nàng đau buồn trở lại, nên cứ để thời gian lặng lẽ trôi và mối đau thương phai nhạt dần dần.

Quả nhiên sau ba năm gần gũi, Ngụy Tô tuy chưa chiếm được tình yêu, song nàng coi gã thân như tình huynh muội.

Ngụy Tô vào phòng thấy Cảnh Quyên Quyên đang cầm trong tay một cảnh thoa ngọc, mắt nàng long lanh ngấn lệ, thì lòng gã không khỏi chua cay, gã lẩm bẩm :

- Thằng lỏi Lăng Trung Ngọc chết đã ba năm mà nàng vẫn chưa quên hẳn.

Nhưng gã giả vờ không biết gì, mỉm cười hỏi :

- Trên đỉnh Tuyết Sơn lại có tuyết hoa mới. Sư muội! Sao sư muội cứ ngồi trong phòng ủ ẻ mặt ngọc, không ra ngoài thưởng ngoạn.

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Không hiểu sao tiểu muội sinh ra làm biếng, chẳng muốn cử động chi hết.

Ngụy Tô nói :

- Tiểu huynh nói cho sư muội nghe một câu chuyện mới mẻ để giải buồn nhé?

Cảnh Quyên Quyên hững hờ hỏi lại :

- Chuyện chi mà mới mẻ?

Ngụy Tô hỏi lại :

- Hôm nay sư phụ tiếp ba người khách, sư muội có biết không?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Tiểu muội không biết! Ba vị nào vậy?

Ngụy Tô nói :

- Một vị là Tạ Vân Chân phái Nga My, nhưng hiện tại y làm đại biểu cho Cái bang. Một vị là Trình Hạp phái Thanh Thành còn vị nữa là Tiêu Thanh Phong phái Mạnh Sơn.

Cảnh Quyên Quyên hỏi :

- Ba vị này cùng nhau kéo đến chắc trong võ lâm sắp xảy ra chuyện gì trọng đại?

Ngụy Tô đáp :

- Không hẳn thế! Chúng ta ở đây khác nào cảnh đào nguyên ngoài cõi tục. Có điều trên chốn giang hồ thì náo loạn tựa trời long đất lở.

Cảnh Quyên Quyên hỏi :

- Vậy ba vị đó tới đây là chi?

Ngụy Tô đáp :

- Bốn vị Đại hươg chủ Cái bang đều bị hại. Bang chúa Cái bang là Dục Trọng và Chương môn phái Nga My là Hàn Tiểu Ẩn đều bị trọng thương. Chương môn phái Thanh Thành là Thiết Diện bà bà là người ra hạn cho đến ngày giỗ Thúy Vi tiên tử sang năm phải tự tử. Họ còn chỉ định cho bà ta tự tập hết đồng môn đến trước phần mộ Thúy Vi tiên tử rồi hãy tự vận. Nếu không theo lời họ sẽ giết sạch bọn đệ tử phái Thanh Thành.

Cảnh Quyên Quyên không khỏi giật mình kinh hãi la lên :

- Có chuyện này ư? Người nào mà dám lớn mật đến thế?

Ngụy Tô đáp :

- Ngày mừng ba tháng tám trong khi Cái bang đang cử hành lễ khai đàn khánh điển bỗng có một người che mặt, mặc tang phục đến điều tang. Mỗi năm Cái bang long trọng mở lễ khánh điển ăn mừng một lần mà người kia tới nơi ai điều há chẳng phải họ muốn sinh sự định làm cho người ta phải xúi quẩy?

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Đúng thế! Rồi sao nữa?

Ngụy Tô đáp :

- Bốn vị Đại hươg chủ Cái bang liền bao vây quát hỏi thì người che mặt đáp: “Tại sao ta đến điều tang, bang chúc các ngươi và Cái bang đệ tử đều biết hết, chỉ có bọn các ngươi bốn người là vừa hay biết mà thôi”. Y nói vậy rồi lập tức động thủ nhanh như chớp đánh chết cả bốn vị Đại hươg chủ.

Cảnh Quyên Quyên la lên :

- Có khi nào thế được? Bốn vị Đại hươg chủ Cái bang đều có sở trường về mấy môn võ công, và trên chốn giang hồ liệt họ vào cao thủ hạng nhất vậy mà sao cả bốn vị đều bị người đánh chết?

Ngụy Tô đáp :

- Đúng thế! Nói ra ít người tin được, nhưng chuyện kỳ quái là ở đoạn sau này. Chương môn phái Nga My Hàn Tiểu Ẩn là bạn thân với Cái bang Bang chúa Dục Trọng khi đó ở đây. Hai vị này cũng tiến vào động thủ với người che mặt kia. Trong khoảng thời gian chấy tàn nén hương, hai vị đều bị trọng thương, nhất là Hàn Tiểu Ẩn đã thành tàn phế. Tiểu huynh nghe nói hiện giờ y vẫn chưa cử động được.

Cảnh Quyên Quyên nghe nói kinh hãi vô cùng, vì Hàn Tiểu Ẩn Chương môn phái Nga My là một nhân vật ngang hàng với Dịch Long, chủ dươg nàng. Cả nội công, ngoại công lão đều đã đến mức độ tinh thâm khôn lường. Nhất là ba môn tuyệt kỹ “Thiên La bộ”, “Thiên Cương chươg” và “Thiên Tuấn kiếm” thì lão bao trùm cả võ lâm.

Bản lãnh Hàn Tiểu Ẩn như vậy lại liên thủ cùng với Cái bang Bang chúa Dực Trọng đấu với người che mặt mà bị trọng thương thì thật là một chuyện không thể tưởng tượng được. Người che mặt kia là ai?

Cảnh Quyên Quyên còn đang ngẫm nghĩ thì Ngụy Tô lại nói tiếp :

- Người che mặt đánh trọng thương Chuồng môn phái Nga My và Bang chúa Cái bang rồi ngửa mặt lên trời cười ba tiếng nói: “Dực Trọng! Bây giờ ngươi đã biết ông Xanh là ghế gớm chưa? Người muốn báo thù thì đến ngày rằm tháng ba sang năm cứ lên núi Thanh Thành. Ta chờ ngươi ở đó”. Lão dứt tiếng cười thì người đã đi xa mấy dặm. Bọn đệ tử Cái bang còn đuổi làm sao cho kịp?

Cảnh Quyên Quyên thở phào hỏi :

- Chẳng lẽ cứ để cho hắn bỏ đi tự nhiên hay sao?

Ngụy Tô đáp :

- Đệ tử Cái bang cần cấp cứu người bị tử thương trước nhưng thi thể bốn vị Đại hươu chủ đã lạnh toát. Mặt người nào cũng sắc tím đen, kinh mạch đều đoạn tuyệt. Dực Trọng bộ mặt rất khó coi xua tay la lên: “Dẹp bỏ lễ Khánh điền! Lập tức báo cáo cùng Chuồng môn phái Thanh Thành nói là Đào...”

Cảnh Quyên Quyên la thất thanh :

- Đào Vĩnh Trạch phải không?

Ngụy Tô đáp :

- Phải rồi, đúng là Đào Vĩnh Trạch.

Gã thở dài nói tiếp :

- Chắc chắn lúc Cái bang mở tiết Khánh điền đến gây hấn, nhưng sợ có người nhận ra chân tướng để người nghe tiếng bỏ chạy trước, nên mới che mặt.

- Thật là chuyện không ngờ! Lão ma đầu đó lại xuất hiện...

Đào Vĩnh Trạch lần cuối cùng giao thủ cùng Phùng Linh trên núi Lao Sơn rồi từ đó tới nay đã ba năm qua, lão vắng bóng trên chốn giang hồ.

Cảnh Quyên Quyên cho là lão thất tung ngoài biển rồi. Nay nàng được tin lão lại xuất hiện giết người thì kinh hãi vô cùng. Đồng thời nàng liên tưởng tới Lăng Trung Ngọc bụng bảo dạ :

- “Trung Ngọc ca cùng Đào lão tặc đồng thời ra biển. Chàng đã xương vùi bụng cá mà tên ma đầu làm toàn điều ác thì lại còn sống trở về”.

Nàng nghĩ tới đây bất giác nổi lòng bi phẫn, muốn khóc lên mà không có nước mắt.

Ngụy Tô hỏi :

- Sư muội! Sư muội làm sao vậy?

Cảnh Quyên Quyên lau mắt đáp :

- Tiểu muội nghe chuyện mà đau lòng! Hừ! Bây giờ đã đỡ một chút rồi.

Sư huynh kể tiếp đi.

Ngụy Tô tuy trong lòng ngờ vực, nhưng cũng không hỏi nữa. Gã nghĩ một lát rồi kể tiếp :

- Sau khi bị Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch đả thương. Dực Trọng vội phái đệ tử đi báo cáo với Chuồng môn sư thúc của y. Ngờ đâu Đào Vĩnh Trạch lại đến trước. Gã đệ tử Cái bang mới tới Triệu Gia, huyện Thanh Thành thì Đào Vĩnh Trạch đã bắt được hai đứa cháu của Thiết Diện bà bà đem đi rồi.

Cảnh Quyên Quyên giật mình ngắt lời :

- Đào lão tặc cưới hai đứa cháu của Thiết Diện bà bà ư?

Ngụy Tô đáp :

- Đúng thế! Chẳng những Đào lão tặc cướp hai đứa cháu của bà ta. Hắn còn ra hạn cho bà ta phải tự sát vào ngày giỗ Thúy Vi tiên tử sang năm. Điều này tiểu huynh đã nói với muội muội rồi. Đào lão tặc tái xuất giang hồ xem chừng để tiêu diệt phái Thanh Thành. Dực Trọng vừa ở phái Thanh Thành vừa kiêm chức Bang chúa Cái bang, nên bang này cũng phải bị liên lụy.

Ngụy Tô tiếp tục thở dài tiếp :

- Cái bang và Thanh Thành là hai bang phái lớn đều có mối quan hệ với các môn phái khác. Như vậy là Đào lão tặc khiêu chiến với toàn thể võ lâm.

- Bọn Tạ Vân Chân ba người tới đây phải chăng để thỉnh cầu chú dưỡng tiểu muội hạ sơn?

34. Hạng Hồng Huy Nổi Tiếng Thần Thâu

- Trong ba năm nay tại hạ chưa được tin tức gì về Lãnh cô nương.

Nên nhớ Lãnh Sương Quân đã bị Thiết Diện bà bà đuổi ra khỏi môn trường, thành một tên khi đồ của phái Thanh Thành. Tuy bọn đệ tử trong phái đều không đồng ý với hành động này của Chuồng môn nhân, nhưng theo luật lệ phái Thanh Thành thì bọn họ không thể đi lại riêng tư với Lãnh Sương Quân nữa.

Dù cho Trình Hiệu có được tin tức gì về nàng, hắn cũng không dám nói cho Cảnh Quyên Quyên hay.

Cảnh Quyên Quyên ra chiều thất vọng nghĩ bụng :

- “Phái Thanh Thành phát sinh vụ trọng đại này, những môn phái lớn đều phái người đến núi Thanh Thành. Như vậy chuyện này tất làm cho giang hồ phải chấn động. Nếu Lãnh Sương Quân hay tin, tự nhiên nàng sẽ tìm đến, chẳng có lý nào bỏ qua được, và hai người sẽ có dịp gặp nhau”.

Lúc này Trình Hạo đã phát giác trên đầu Cảnh Quyên Quyên có cái cành thoa ngọc kia thì rất lấy làm quái dị.

Cảnh Quyên Quyên đang hỏi thăm tin tức, liền lấy cành thoa ngọc gợi chuyện :

- Trình đại hiệp! Đại hiệp có nhận biết cành thoa ngọc này không? Chính hồi tiểu muội bị hãm tại Đào gia trang năm trước đã nhờ một người quý bang nằm vùng làm gia đình cho Đào gia đưa tới quý bang đó...

Trình Hạo ngắt lời :

- Vụ đó tại hạ quên thế nào được? Nhưng không hiểu tại sao cành thoa ngọc này trở về tay cô nương?

Cảnh Quyên Quyên hỏi lại :

- Đại hiệp hãy cho tiểu muội biết trước đã trao cành thoa này cho ai?

Trình Hạo đáp :

- Hôm đó tại hạ ở tiểu trấn Tân An có gặp Lăng Trung Ngọc, và lệnh sư huynh là Ngụy Tô. Tại hạ định giao cho Ngụy Tô, không ngờ lạt để lầm ở trong phòng Lăng Trung Ngọc.

Bây giờ Cảnh Quyên Quyên mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện. Nàng nghĩ tới Lăng Trung Ngọc đã vì nàng mà xả thân đấu với Đào Vinh Trạch. Nàng lại không có cơ duyên gặp chàng. Bất giác nàng động mối thương tâm sa lệ, ghen ngào nói :

- Đây là tiểu muội đã tìm thấy trong đám di vật của Lăng Trung Ngọc trên đảo Kim Xà.

Trình Hạo khuyên giải :

- Người chết rồi không thể sống lại được. Trên đời này thiếu gì người còn hay hơn Lăng Trung Ngọc. Cô nương bất tất phải bi ai quá đổi làm cho tổn tinh thần.

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Dù có người tốt hơn y, nhưng hồi sinh tiền tiểu muội đã cùng y có mối thâm tình đậm thắm. Ngoài gia mẫu, không còn ai thân bằng y, nên vĩnh viễn tiểu muội không sao quên được.

Trình Hạo nghĩ thầm trong bụng :

- “Nhân duyên của con người thật là kỳ! Lăng Trung Ngọc là một gã trai bất cần nhân tình mà Cảnh Quyên Quyên không sao quên gã được”.

Trình Hạo không biết khuyển giải nàng thế nào được, thì may lúc ấy Ngụy Tô đưa mệnh lệnh của Địch Long kêu nàng đi luyện kiếm pháp nhờ đó mà Trình Hạo thoát khỏi cảnh ngưng ngừng.

Cảnh Quyên Quyên đã cùng Ngụy Tô luyện lại hai ngày những môn võ công phức tạp. Đến sáng sớm ngày thứ ba vợ chồng Địch Long đưa nàng xuống núi, y còn căn dặn Phùng Linh chớ có khinh địch.

Phùng Linh chỉ ngấm ngấm cười thầm trong bụng, tuy bà thấy Đào Vĩnh Trạch đả thương Hàn Tiểu Ẩn là chuyện bất ngờ nhưng chẳng coi lão vào đâu.

Một đoàn sáu người rời khỏi núi Thiên Sơn.

Hiện giờ đang buổi sơ thu. Tính đến ngày rằm tháng ba sang năm là ngày giỗ thứ hai của Thúc Vi tiên tử, còn những hơn nửa năm, nên không cần gấp rút đi cho đến nơi.

Trong sáu người này thì Tạ Vân Chân và Tiêu Thanh Phong lịch duyệt giang hồ nhiều hơn.

Dọc đường Phùng Linh cùng họ làm những chuyện kỳ nhân dị sự trong võ lâm.

Khi gặp phong cảnh xinh đẹp mọi người dừng chân du ngoạn. Thái độ mấy người này tựa đi du sơn ngoạn thủy, chẳng có vẻ chi là sắp phải đối phó với đại địch.

Trình Hạo trong lòng xao xuyến về mối an nguy của bản bang. Nhưng y lại vào hàng văn bối không dám thúc giục, tuy trong dạ bồn chồn y cũng chẳng biết làm thế nào.

Cảnh Quyên Quyên ba năm liền ngồi ru rú trong nhà, chuyện này nàng hạ sơn lại có đông người trò chuyện, nàng cảm thấy hứng thú và trong lòng cởi mở rất nhiều.

Những mối u sầu uất kết tiêu giải dần dần. Dọc đường nàng cùng Ngụy Tô nói nói cười cười không ủ ê mặt ngọc như trước.

Phùng Linh thấy con gái cao hứng bà cũng vui lòng.

Một hôm đoàn người đi tới núi Đường Cổ Lạp vào lúc giữa trưa. Không ai nghỉ ngơi nữa, phấn khởi tinh thần trèo lên đỉnh núi.

Băng cung đã nhìn thẳng ở phía xa xa. Dưới ánh dương quang chói lọi, cả tòa Băng cung muôn phần rực rỡ huy hoàng, coi càng hùng vĩ.

Trình Hạo chưa tới Băng cung bao giờ, nay được coi một phong cảnh kỳ quang cũng quên bớt nỗi lo buồn, bất giác tấm tắc khen ngợi.

Phùng Linh cười nói :

- Bình Thạch quả nhiên biết hưởng hạnh phúc, y sửa sang Băng cung đẹp hơn trước nhiều.

Cảnh Quyên Quyên cười nói :

- Đó là nhờ chỗ biểu huynh lấy được người vợ đẹp như thiên tiên.

Phùng Linh cười nói :

- Cha mẹ nàng có tòa Băng cung để làm hồi môn cho biểu huynh người. Không biết rồi đây ta lấy gì cho người!

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Má má! Má má chỉ đem hài nhi ra làm trò đùa.

Vẻ mặt vui tươi của nàng đột nhiên xịu lại. Phùng Linh biết mình động đến tâm sự con gái. Bà hồi hận gượng cười nói :

- Má má có tật như vậy! Thích đem bọn thanh niên các người nói chuyện cho vui. Ngày trước vợ chồng biểu huynh người cũng vì thế mà tức giận ta.

Đoạn bà cười khặc một tiếng nói :

- Ô lạ nhỉ! Sao không thấy thị nữ ra nghênh tiếp. Chẳng lẽ vợ chồng y còn giận ta cho đến bây giờ.

Bà chưa dứt lời bỗng nghe trong Băng cung có hồi chuông nổi lên. Tiếng vọng giữa quần phong vang dội cơ hồ thủng cả màng tai.

Tạ Vân Chân biết đây là hồi chuông báo động của Băng cung thì rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Ai dám đến vượt râu hùm? Chẳng lẽ lại là Đào Vĩnh Trạch?”

Phùng Linh bỗng quát lên :

- Đứng lại!

Tạ Vân Chân chưa nhìn rõ thì một luồng gió nhẹ xô tới, một bóng đen lướt qua bên mình y như luồng gió tỏa.

Phùng Linh nhảy vọt lên không, tiếp theo bao nhiêu lá cây tung bay tới tấp.

Bóng đen kia la lên một tiếng :

- Ủi chào!

Rồi hạ xuống dầm ra xa ngoài nửa dặm.

Trên mặt đất còn đầy tuyết phủ, Cảnh Quyên Quyên nhìn rõ la lên :

- Trời ơi! Đây là Hạng Hồng Huy, đệ tử của Đào lão quái.

Nguyên Phùng Linh nhảy vọt lên rượt theo chụp gã mà không trúng. Bà liền thi triển công phu “Phi Hoa Trích Diệp” quát một đám lá cây tung bay ra điểm vào những huyết đạo gã.

Công phu “Trích Diệp Phi Hoa” của bà đã luyện đến mức cực kỳ cao thâm, động tác nhanh như điện chớp. Thế mà bóng người gã vừa loạng choạng xiêu đi hai cái đã lướt ra xa mấy chục trượng.

Tạ Vân Chân thấy vậy không khỏi chấn động tâm thần. Y đã gặp biết bao nhiêu đại địch mà chưa từng thấy thân pháp ai thần tốc đến thế. Bất giác miệng lẩm bẩm :

- Đệ tử Đào lão quái mà bản lãnh đã ghê gớm thế này, thì thật là đáng sợ.

Hạng Hồng Huy tuy bị Phùng Linh dùng công phu “Phi Hoa Trích Diệp” cản trở. Thị nữ trong Băng cung quát tháo om sòm, tới tấp rượt theo. Phía trước gã một người áo trắng phất phơ mây tung bay trông tựa như một đóa bạch vân từ trên đỉnh núi sa xuống. Người này chính là Băng Xuyên Thiên Nữ.

Lúc này Phùng Linh đã liệng ra một nắm lá cây. Hạng Hồng Huy tuy bị hai lá dính vào người. Gã phải chậm lại một chút, Phùng Linh rượt gã chỉ còn cách không đầy mười trượng.

Bà hét lên lanh lảnh :

- Người không đứng lại hay muốn chết chẳng?

Băng Xuyên Thiên Nữ liệng ra ba trái Băng Phách thần đạn lướt qua trên đầu gã. Đạn nổ một vùng khí lạnh tản ra như tấm lưới sương mù chụp xuống.

Hạng Hồng Huy la lên :

- Hai nước giao tranh không chém sứt giả. Tại hạ theo qui luật võ lâm vâng lời sư phụ đến hạ chiến thư. Các vị đâu có thể vô lễ với tại hạ như thế được.

Băng Xuyên Thiên Nữ quát hỏi :

- Người ăn cắp bảo kiếm của ta thì đó là lẽ luật của môn phái nào?

Hạng Hồng Huy cười đáp :

- Đó là lẽ luật của bản môn. Bất luận nhà ai là phải lấy được ít ra là một món. Các hạ không muốn cho kiếm thì đem món khác đến đây đổi cũng được.

Băng Xuyên Thiên Nữ lại quát :

- Người đừng nói lăng nhăng nữa! Làm tên trộm cướp cũng có lệ luật ư?

Hạng Hồng Huy cười khi đáp :

- Đúng có lệ luật như vậy. Tổ sư gia của tại hạ đã truyền lại không thể không được. Các hạ không hiểu mà thôi.

Nguyên gã này là em Hạng Hồng Huy, đại đệ tử của Đào Vinh Trạch.

Từ thuở nhỏ gã vào làm môn hạ đệ nhất thần thủ Vô ảnh lão nhân. Gã học được kỹ thật ăn cắp cực kỳ thần diệu và khinh công gã đã đến bậc phi thường.

Vô ảnh lão nhân chết rồi, gã đứng thừa kế danh hiệu tôn sư và cũng nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất thần thủ. Sau gã được anh giới thiệu vào làm đệ tử dưới trướng Đào Vinh Trạch.

Ngoài những biệt tài không kể, thân pháp của gã tuyệt thế vô song, qua lại không rõ bóng người. Trên chốn giang hồ không một ai bắt kịp. Nhưng nét ăn cắp gã vẫn không sửa đổi. Chuyến này gã vâng lệnh Đào Vinh Trạch tới Băng cung hạ chiến thư, thấy thanh bảo kiếm chắn cung liền đánh cắp ngay. Thanh kiếm này là Băng Phách kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ.

Băng Xuyên Thiên Nữ nghe gã nói vậy thành cười dở khóc dở. Nàng lấy làm lạ hỏi :

- Nhà trộm cắp cũng có lệ luật ư?

Phùng Linh cười lạt nói :

- Ta cũng có lệ luật. Hễ gặp được tên ăn cắp là vét vào đít ba trăm trượng.

Hạng Hồng Huy bật mũi la lên :

- Ôi mẹ ơi! Đít đàn ông thú đến chết người. Các hạ nói đến làm chi? Chỉ sờ vào hai cái là đủ rõ sao phải đập những ba trăm trượng.

Phùng Linh cả giận, chỉ đầu ngón chân xuống đột nhiên thi triển thuật kỹ “Chuẩn Ưng Phi” nhảy xổ về phía Hạng Hồng Huy.

Băng Xuyên Thiên Nữ cũng tung Băng Phách thần đạn để chặn đường gã rút lui.

Hạng Hồng Huy đang ở hoàn cảnh khôn bề trốn thoát, bỗng gã cười nói :

- Băng Xuyên Thiên Nữ! Té ra người khí lượng nhỏ mọn luyến tiếc cả một thanh kiếm, cố lấy lại cho bằng được chứ không chịu bỏ, thôi được! Đây ta trả lại cho.

Phùng Linh toan ở trên không đánh xuống bỗng thấy một đạo hàn quang bay tới trước mặt, bà biết đây là thanh Băng Phách kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ.

Thanh bảo kiếm này trên đời có một không hai. Hạng Hồng Huy liệng ra bằng một kinh lực uy mãnh phi thường.

Phùng Linh tuy là tay cao thủ hạng nhất cũng không dám đưa tay ra bắt lấy.

Bà chuyển mình ở trên không phất tay áo vào thanh bảo kiếm. Luồng hàn quang như một ngôi sao sa rớt xuống Băng cốc.

Băng Xuyên Thiên Nữ rất quý thanh bảo kiếm vô giá. Nàng sợ thất lạc vội nhảy tới lượm.

Giữa lúc ấy bỗng thấy một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, Hạng Hồng Huy lướt bên mình nàng rồi phá bức màn sương xông ra trốn mất.

Băng Xuyên Thiên Nữ vội lượm bảo kiếm không kịp tung Băng thần đạn ra ngăn cản. Phùng Linh cũng phải dừng lại một chút, bây giờ muốn đuổi không thể kịp nữa.

Băng Xuyên Thiên Nữ vừa lượm kiếm lên thì Phùng Linh hỏi ngay :

- Sao? Đào lão tặc khiêu chiến với bọn người ư? Hắn đã tới đây chưa?

Băng Xuyên Thiên Nữ đáp :

- Có mấy người tới chẳng hiểu có Đào Vĩnh Trạch không?

- Trời ơi! Diệt nữ...

Nàng đưa tay ra sờ lên đầu mới phát giác con bướm ngọc cài tóc không còn nữa.

Con bướm ngọc này cũng quý giá vô cùng. Nó là một trong những thứ quý nhất trong vương cung Ni Bạc Nhĩ. Nàng chắc Hạng Hồng Huy lúc lướt qua mình đã thi triển diệu thủ thần châu để ăn cắp rồi.

Băng Xuyên Thiên Nữ bị gã ăn cắp Ngọc Hồ Điệp giữa lúc nàng để tâm lấy lại bảo kiếm mà bây giờ nàng mới biết.

Kể ra Ngọc Hồ Điệp quý giá thật, nhưng không cần thiết bằng Băng Phách kiếm, có mất cũng không hề gì, nhưng nàng nghĩ tới thần châu thủ pháp của gã lợi hại thật, trong lòng không khỏi kinh hãi vô cùng.

Trong Băng cung vắng vắng có tiếng khí giới chạm nhau chát chúa, Phùng Linh nói :

- Chúng đến vừa khéo. Bọn ta thử đấu với Đào lão quái coi.

Đoàn người lật đật theo sau Băng Xuyên Thiên Nữ đi vào Băng cung. Cứ theo thanh âm rượt ra đến vườn hoa thì thấy bọn tì nữ Băng cung đang bao vây một người ăn mặc rất kỳ dị.

Băng Xuyên Thiên Nữ nói :

- Chà! Diệt nữ nhận ra người bên trái kia là Mật Lăng pháp sư, một cao tăng phe Mật tông của Giang giáo.

Nên biết Băng Xuyên Thiên Nữ là Công chúa xứ Ni Bạc Nhĩ. Ni Bạc Nhĩ dùng Phật giáo để mở nước. Nàng lại kiêm cả địa vị đại hội pháp Phật giáo.

Nàng có mối giao tình với Hoạt Phật phái Hoàng giáo ở Tây Tạng và pháp sư phái Bạch giáo ở Thanh Hải.

Khi ấy Hoàng giáo, Hồng giáo ở Tây Tạng và Thanh Hải hợp nhất. Băng Xuyên Thiên Nữ tuy không đi lại gì với phái Hồng giáo nhưng nàng có quen biết mấy vị trưởng lão của giáo phái này.

Hãy gác chuyện giao tình với Lạt Ma tam giáo không nói đến vội, nguyên phe Mật tông không dính líu gì đến ngoại vật và địa vị. Mật Lăng đạo ni tôn quý là thể cũng về phe với đệ tử Đào lão quái để mang tiếng xấu thì thật là một việc khó ai tin được. Nhưng sự thật trước mắt đã hiển nhiên. Bọn thị nữ Băng cung đang bầu Cừu Cung kiếm trận để vây hãm Mật Lăng pháp sư cùng một vị Phiên tăng.

Kiểm khí tung hoành, hàn quang lóe mắt, mấy chục thanh hàn băng kiếm liên tiếp nhau thành kiếm trận. Những luồng kiếm quang như nước thủy triều nhô lên hụp xuống tấn công hai nhà sư.

Mật Lăng đạo ni đứng vững như núi. Lão không ra tay, song những kiếm của bọn thị nữ Băng cung chỉ tới trước người lão hai thước, chứ không dám xuyên thêm vào được.

Băng Xuyên Thiên Nữ toan quát bọn thủ hạ dừng tay, bỗng nghe Phiên tăng gầm lên một tiếng thật to như tiếng sét nổ giữa trời xanh, đột nhiên mười mấy đạo kiếm quang bay vọt lên không.

Băng Xuyên Thiên Nữ giật mình kinh hãi vì đây là môn sư tử hống của nhà Phật. Nàng thật không ngờ Phiên tăng kia lại có công lực thượng thặng đến thế, coi chừng chẳng kém gì Mật Lăng pháp sư.

Phùng Linh nói :

- Bất luận họ là ai mà đã vào phe với đệ tử Đào lão tặc thì dĩ nhiên không phải hạng người tốt.

Bà vọt mình qua hai hòn núi giả sơn sẵn vào trong trường.

Giữa lúc ấy Dịch Bình Thạch đã xuất hiện ngăn cản Phiên tăng. Y đồng dục cất tiếng hỏi :

- Hai vị đại sư! Sao nhị vị đến đây khiêu hân?

Phiên tăng tức quá thét lên be be. Sau một lúc lửa giận dần dần bình tĩnh lại. Lão chậm rãi hỏi :

- Có phải người là Dịch Bình Thạch không? Chúng ta đến hạ thư cho Đào tiên sinh, người đã không theo lễ tiếp đãi lại còn bảo bọn nha đầu đến vây đánh.

Vậy ai là người khiêu hân?

Lão nói tiếng Hán cứng nhắc nhưng nghe cũng rõ ràng.

Dịch Bình Thạch hỏi lại :

- Đào tiên sinh nào?

Mật Lăng pháp sư tiến lên một bước thi lễ đáp :

- Chính là Bát Tỷ Thần Long Đào Vĩnh Trạch. Bọn bản tăng là sứ giả đưa thư cho tiên sinh.

35. Cuộc Tỷ Đấu Ghê Hồn Giữa Dịch Bình Thạch Và A La Tôn Giả

Đào Vĩnh Trạch quả nhiên là tay mưu sâu ghê gớm. Lão làm cho Mật Lăng pháp sư, một vị cao tăng phe Mật tông trong Hồng giáo cũng phải nghe lệnh lão sai khiến.

Dịch Bình Thạch sững sốt hỏi :

- Ủa! Đào Vĩnh Trạch ư? Danh tự này tại hạ đã nghe qua, nhưng giữa y và bọn tại hạ mỗi người một phương không liên quan gì đến nhau thì làm sao các vị lại đến đây đưa thư?

Phiên tăng cười lạt :

- Bản tăng chỉ biết đưa thư, còn chuyện hai bên có liên quan gì với nhau không chẳng cần biết đến. Thư tin kia kia. Sao thí chủ không lấy mà coi?

Phùng Linh tức quá không nhịn được, tiến lên cười lạt hỏi xen vào :

- Giải lắm! Các vị đến đây đưa thư hay là đến để ăn cắp đồ của người ta? Có khi các vị kiêm cả hai chức vừa làm sứ giả vừa làm ăn cắp chẳng?

Mật Lăng pháp sư chấp hai tay để trước ngực nói :

- A di đà Phật! Xin nữ thí chủ lựa lời mà nói, bản tăng đâu phải hạng trộm cắp?

Phùng Linh cười lạt nói :

- Đệ tử của Đào lão quái đã ăn cắp thanh Băng Phách kiếm của y. Các vị cùng đi với gã mà không đồng mưu với quân trộm cắp thì còn gì nữa? Chẳng lẽ các vị cứ miệng niệm nam mô rồi hành động gì cũng chối phăng?

Mật Lăng pháp sư hơi biến sắc mặt.

Băng Xuyên Thiên Nữ trong lòng ngờ vực, tiến lên gạt đi :

- Bảo kiếm đã lấy lại rồi. Vụ này là ở Hạng Hồng Huy chẳng nên truy cứu nữa.

Mật Lăng pháp sư hơi đỏ mặt nói :

- Bọn bản tăng thật không hiểu trong thư Đào tiên sinh nói gì. Hành vi của Hạng Hồng Huy hoặc giả có nguyên nhân nào khác xin các vị thí chủ đừng làm khó dễ y. Hãy coi thư của Đào tiên sinh sẽ rõ.

Nhà sư thấy Băng Xuyên Thiên Nữ lấy lại được bảo kiếm thì tưởng Hạng Hồng Huy đã bị bắt rồi nên nói vậy để xin cho gã.

Băng Xuyên Thiên Nữ đáp :

- Đại sư cứ yên tâm, gã đã cùng tới đây với đại sư dĩ nhiên bọn ta không làm khó dễ gã đâu, và đã để gã đi rồi.

Địch Bình Thạch nghe Phiên tăng nói liền bật cười khàn khàn, đưa mắt nhìn ra thấy trên ngọn cây tháp trắng thấp thoáng có bóng một cái hộp đồ vuông.

Y chắc thư tín của Đào Vĩnh Trạch để trong hộp đó.

Kể ra bản lãnh Địch Bình Thạch và Băng Xuyên Thiên Nữ thì việc thi triển khinh công để lấy hộp thơ không phải là việc nhỏ, nhưng ít ra cũng mất một quãng thời gian chừng uống cạn tuần trà mới lấy được.

Địch Bình Thạch tự hỏi :

- “Không hiểu bọn họ làm thế nào để thơ lên ngọn tháp được. Hành động của họ không mất chút hơi sức nào và chỉ trong nháy mắt nên bao nhiêu thị nữ trong cung chẳng một ai phát giác. Dù mình có lấy thơ xuống được song khinh công kém họ thì thật là xấu hổ”.

Y chau mày ngẫm nghĩ :

- Mình là địa vị chủ nhân và rời khỏi đây một lúc khá lâu cũng không tiện. Hừ! Phải chăng họ đến đây để thách thức mình? Bây giờ chỉ có một biện pháp là kêu thị nữ trèo theo bậc thang lên lấy thơ, nhưng làm vậy cũng mất nhiều thì giờ, và tổn thương đến thể diện?”

Địch Bình Thạch còn ngần ngừ bỗng nghe Phùng Linh cười lạt hỏi :

- Cách đưa thơ là thế này đây. Đào Vĩnh Trạch là cái thá gì mà dám vô lễ với phái Thiên Sơn như vậy? Được rồi! Để ta coi xem hắn nói gì rồi sẽ tính chuyện với các vị.

Bà nói xong cởi chiếc dải đỏ buộc trên đầu, tung người lên không.

Phùng Linh liệng đầu dây tựa hồ không phí chút sức nào mà thực ra bà đã ngấm ngầm vận dụng huyền công, thi triển công phu “Phi Hoa Trích Diệp” thương thừa.

Bỗng nghe vèo vèo mấy tiếng vang lên. Đầu sợi dây tựa hồ con rắn nhỏ màu hồng bay vọt lên không.

Chỉ trong chớp mắt, dưới ánh dương quang, bóng hồng lạt dần rồi quá tầm mắt không thấy đâu nữa.

Mấy chục tên thị nữ trong vườn ngẩng đầu lên nhìn trời. Chúng không hiểu Phùng Linh làm trò gì?

Phiên tăng sắc mặt lợt lạt. Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Một vật từ trên ngọn tháp rớt xuống như cao su.

Tên thị nữ đứng gần lượm lên đưa trình Địch Bình Thạch, thì là một cái hộp vuông nhỏ bé. Đầu sợi dây hồng của Phùng Linh đã buộc thành nút vào hộp, tựa hồ chính bà đã buộc dây đem đến.

Phiên tăng cả kinh thất sắc.

Nguyên chiếc hộp vuông này trong đựng thư tín của Đào Vĩnh Trạch và do Hạng Hồng Huy thi triển khinh công tuyệt đỉnh treo lên ngọn tháp. Thế mà Phùng Linh chỉ dùng sợi dây nhỏ kéo xuống được là nhờ ở nội công thượng thừa về công phu.

“Phi Hoa Trích Diệp”, thủ pháp của Phùng Linh khiến cho hào khí của Phiên tăng giảm đi mấy phần.

Địch Bình Thạch lấy ngón tay vạch một cái thủng như dao thức, kéo thơ trong hộp ra.

Chiếc hộp đựng thơ làm bằng gỗ đàn rất kiên cố, Địch Bình Thạch thi triển “Thủ Thiết Chỉ Đàn công”, sợ với công phu “Phi Hoa Trích Diệp” của Phùng Linh tuy chưa bằng nhưng cũng đủ làm kinh thể hải tục.

Phiên tăng nghĩ bụng :

- “Thảo nào mình ở Ấn Độ đã nghe nói Địch Long là tay cao thủ đệ nhất Trung Quốc, gã con trai y cũng không phải tầm thường. Quả nhiên lời đồn không sai thực”.

Địch Bình Thạch mở hộp rồi lấy thơ cùng Băng Xuyên Thiên Nữ coi. Trong thơ viết :

“Kẻ mặt học võ lâm là Đào Vinh Trạch kính gửi chủ nhân Bằng cung tòa hạ :

Lâu này được nghe kiếm pháp thông huyền, thần công trác tuyệt, lão phu già nua muốn được mở rộng tầm mắt, mạo muội biên thơ này sai đệ tử tới nơi mượn kiếm về coi một chút.

Ngày rằm tháng ba sang năm lão phu sẽ đem kiếm tới, trước phần mộ Thúc Vi tiên tử trên núi Thanh Thành để kính hoàn. Tại hạ có ý mượn kiếm là để thôi thúc đại giá y trước”.

Kể ra lời lẽ của Đào Vinh Trạch bề ngoài có vẻ rất lịch sự, nhưng Dịch Bình Thạch hiểu rõ đây là một phong thư khiêu chiến bất giác nổi giận, cười lạt nói :

- Đào Vinh Trạch nói vậy thì ra lão đầy lòng tự mãn. Tuy thần công quảng đại, nhưng thanh bảo kiếm của Bằng cung không để cho ai lấy một cách dễ dàng, nếu lão muốn tỷ thí võ công thì bắt tất phải giở trò úp mở này. Hai vị về nói cho lão hay, đúng ngày rằm tháng ba sang năm tại hạ sẽ đúng kỳ hẹn lên núi Thanh Thành lĩnh giáo. Đồng thời các vị bảo cho lão hay bắt tất phải phải tên cấp vật đến lấy trộm đồ nữa.

Trong lúc Dịch Bình Thạch nói vậy, Bằng Xuyên Thiên Nữ đưa mắt ra hiệu, nhưng y không hiểu ý nàng.

Mật Lăng pháp sư mặt lạnh như băng hững hờ đáp :

- Bần tăng chỉ có trách nhiệm đi với cao đồ Đào tiên sinh tới đây hạ thơ, còn việc Đào tiên sinh khiêu chiến với thí chủ hoặc sai đồ đệ lấy bảo vật thì không liên quan gì đến bần tăng cả. Thí chủ nói vậy há chẳng là trách móc bần tăng quá nặng lời ư?

Bây giờ Dịch Bình Thạch mới hiểu cái đưa mắt của vợ, y làm bộ ngờ ngác tươi cười đáp :

- Xin đại sư đừng hiểu lầm. Tại hạ có ý nhấn những câu này đến tai Đào Vinh Trạch mà thôi.

Thực ra Dịch Bình Thạch trong lúc nóng giận, y nói mau quá, chẳng những thóa mạ Đào Vinh Trạch mà còn mạt sát luôn Mật Lăng pháp sư và Phiên tăng kia nữa. Bây giờ y giải thích là để lấy lòng hai nhà sư thôi.

Phùng Linh nói theo :

- Đúng thế! Đào Vinh Trạch không phải là bọn vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ, hẳn muốn khiêu chiến thì cứ đường hoàng mà khiêu chiến, sao lại dùng thủ đoạn bất chính này.

Bà nhắc lại ý kiến của Dịch Bình Thạch khác nào lửa cháy đổ thêm dầu.

Mật Lăng pháp sư đột nhiên quay lại ngó Phùng Linh hỏi :

- Kỳ hạn ngày rằm tháng ba sang năm, không hiểu nữ thí chủ có lên núi Thanh Thành để coi một trường náo nhiệt chăng?

Phùng Linh hỏi lại :

- Sao? Đại sư hỏi làm chi?

Mật Lăng pháp sư đáp :

- Nếu nữ thí chủ cũng đi thì khi đó bần tăng sẽ xin thỉnh giáo nữ thí chủ mấy chiêu.

Nguyên nhà sư muốn khiêu chiến với Dịch Bình Thạch, nhưng vì giữa Lạt Ma giáo và Bằng Xuyên Thiên Nữ có mối quan hệ sâu xa nên nể mặt nàng mà quay sang khiêu chiến Phùng Linh.

Bằng Xuyên Thiên Nữ vừa đưa mắt ra hiệu cho trượng phu đừng gây thù kết oán với Mật Lăng, không ngờ xảy ra to chuyện. Nàng sợ Phùng Linh còn đưa ra những lời khó nghe nữa, trong lòng cực kỳ hồi hộp.

May ở chỗ Phùng Linh cũng biết địa vị Mật Lăng pháp sư, bà liền cười nói :

- Chính ra ta vì muốn đấu với Đào Vinh Trạch mà lên núi Thanh Thành. Nếu đại sư đã có lòng chỉ bảo thì khi đó ta xin lão giáo đại sư trước.

Bà chính thức tiếp thụ lời tuyên chiến của đối phương không nói thêm gì nữa, khiến cho Mật Lăng pháp sư hơi khó chịu.

Băng Xuyên Thiên Nữ hỏi :

- Tại hạ có điều chưa rõ. Chẳng hiểu có thể phỏng vấn đại sư được chăng?

Mật Lăng pháp sư đáp :

- Nữ hộ pháp có điều chi cứ hỏi.

Băng Xuyên Thiên Nữ hỏi :

- Pháp sư là bậc cao tăng đắc đạo, không hiểu vì lẽ gì lại cam làm sứ giả cho Đào Vĩnh Trạch?

Mật Lăng pháp sư đáp :

- Mọi việc trên thế gian không ngoài hai chữ nhân quả. Duyên pháp đã xui khiến như vậy thì số kiếp không thể tránh khỏi. Nữ hộ pháp duy trì công đức cho bản giáo, khiến bản tăng bao giờ cũng kính phục. Nữ hộ pháp đã có mối giao tình với bản phái, bản tăng không thể quên và nhất định không có chuyện xích mích với nữ hộ pháp.

Băng Xuyên Thiên Nữ đầy lòng ngờ vực mà không sao hỏi cho ra được. Có điều nhà sư nói vậy nàng cũng nhận biết sở dĩ lão ước hẹn Phùng Linh lên núi Thanh Thành mới tỷ đấu là có ý tránh cuộc giao chiến ở Băng cung để tỏ lòng tôn kính nàng.

Không ngờ đợt sóng này chưa lặn thì đợt sóng khác đã nổi lên. Mật Lăng pháp sư khiêu chiến tạm dàn xếp thì Phiên tăng cười hô hô nói :

- Bản tăng chẳng cần phải nghĩ đến chuyện giao tình giao nghĩa chi hết. Lâu nay từng ngưỡng mộ Thiên Sơn kiếm pháp nổi tiếng, cực kỳ tinh diệu và muốn lãnh giáo Dịch đại hiệp mấy chiêu tại đây ngay bây giờ.

Phiên tăng không chờ Dịch Bình Thạch trả lời đã rút đơn đao đánh “soạt” một tiếng.

Nguyên Phiên tăng này là một tay cao thủ bậc nhất ở Ấn Độ. Y là đệ tử Long Diệp thượng nhân, pháp hiệu là A La tôn giả. Hắn đã nhận đồ lễ của Ni Bạc Nhĩ vương mà có ý đến làm khó dễ với Dịch Bình Thạch.

Chính ra Ni Bạc Nhĩ vương là biểu huynh Băng Xuyên Thiên Nữ. Năm trước Ni Bạc Nhĩ vương đã vì Băng Xuyên Thiên Nữ mà dấy quân mười vạn xâm nhập Tây Tạng. Sau một phen chiến đấu, bao nhiêu võ sĩ mà Ni Bạc Nhĩ mời đến đều bị thảm bại ở chân núi Hy Mã Lạp Sơn. Đồng thời lúc đó về mặt Trung Nguyên cũng kéo đại quân tới nơi, Ni Bạc Nhĩ vương đành chịu giảng hòa, khua chiêng thu binh.

Từ đó Ni Bạc Nhĩ vương vẫn căm hận Dịch Bình Thạch, vì thế mà đưa lễ mời A La tôn giả đến quyết đấu với Dịch Bình Thạch một phen.

A La tôn giả đang muốn thử thách võ công Trung Quốc, gặp dịp Ni Bạc Nhĩ vương cầu viện, liền nhận lời xuống Trung Nguyên ngay.

Ý nguyện của A La tôn giả là muốn tỷ thí võ công Trung Quốc, không tính tới chuyện liều mạng với Dịch Bình Thạch, nhưng hắn đã nhận lời Ni Bạc Nhĩ vương, tiện việc Băng cung tỷ thí với Dịch Bình Thạch một phen. Một là hắn thấy võ công phái Thiên Sơn lấy lừng Trung Quốc mà chưa biết nó đặc biệt ở điểm nào. Hai là bất luận thắng hay bại, cuộc đấu này coi là đã đáp lời Ni Bạc Nhĩ vương.

Đào Vĩnh Trạch biết tin vụ này liền thi triển tuyệt đỉnh thần công để thu phục A La tôn giả.

A La tôn giả nhận thấy võ công Đào Vĩnh Trạch đáng bậc sư phụ lại càng hy vọng lão có ích cho mình, nên mới cam tâm tình nguyện làm sứ giả cho lão.

Đào Vĩnh Trạch phái A La tôn giả làm sứ giả đi theo Mật Lăng pháp sư đến Băng cung. Đây là một cơ hội thuận tiện cho A La tôn giả.

Đào Vĩnh Trạch úy kỵ nhất là phái Thiên Sơn. Lão luyện thần công chưa đến nơi và chưa nắm được phần thắng một cách tuyệt đối, nên không muốn tự mình thân chinh đến Thiên Sơn khiêu chiến với vợ chồng Dịch Long. Lão sợ phái người khác đi cũng bị thất bại, liền đổi hướng phái người đến khiêu chiến với con Dịch Long là Dịch Bình Thạch. Lão còn sợ Dịch Bình Thạch không chịu ứng chiến, vì thế mà sai đồ đệ là Hạng Hồng Huy thi triển bản lãnh “Điều ảo không không” lấy cấp bảo kiếm ở Băng cung để chọc giận

y. Chờ đến ngày rằm tháng ba sang năm lão luyện thần công xong thì dù cả cha con Dịch Long có tới núi Thanh Thành lão cũng không sợ.

Đào Vĩnh Trạch chắc mẩm bản lãnh thần thủ của đệ tử mình có thể làm nên việc, ngờ đâu lại chạm trán Phùng Linh.

Hạng Hồng Huy sắp thành công lại hỏng. Còn A La tôn giả và Mật Lăng pháp sư bị Dịch Bình Thạch phát giác và bị vây hãm tại Bằng cung.

Chỉ vì mấy câu nói mà gây thành xích mích, A La tôn giả nói rõ muốn lãnh giáo Thiên Sơn kiếm pháp mà Dịch Bình Thạch là Thiếu chủ môn nên không thể từ chối được.

Dịch Bình Thạch thấy thái độ A La tôn giả ngạo mạn thì trong lòng không khỏi tức giận, rút kiếm ra nói :

- Đại sư ở xa đến là khách, xin ra chiêu trước đi!

Dịch Bình Thạch cầm thanh Du Long kiếm và cũng là một trong hai thanh bảo kiếm trấn sơn. Chàng vung kiếm như rồng bay phượng múa, lưỡi kiếm dưới ánh dương quang chói lọi trông lóa mắt.

A La tôn giả vừa ngó thấy đã hơi sồn lòng, nhưng không tỏ vẻ sợ sệt, hấn ngạo nghề gặt đầu lên tiếng giục :

- Tiếp chiêu đi!

Rồi vung đao chém thẳng xuống. Đao phóng ra văng vẳng có tiếng ầm ầm như sấm dậy tỏ ra cương mãnh vô cùng. Chỉ trong chớp mắt lưỡi đao đã chém tới trước ngực Dịch Bình Thạch.

Dịch Bình Thạch xoay tay ra chiêu “Đại Mạc Cô Yên” vung kiếm lên móc.

Kiếm quang lấp lánh rít lên như rồng gầm.

A La tôn giả trong lòng kinh hãi, hươ đao lên đỡ nghe đánh choang một tiếng rùng rợn. Tia lửa bắn ra tung tóe.

Thanh long đao của A La tôn giả bị mẻ một chỗ. Thanh đao này đúc bằng thép nguyên chất nặng tới bốn năm chục cân, nên lúc ban đầu tuy hấn biết Dịch Bình Thạch sử bảo kiếm mà hấn vẫn không sợ hãi. Ngờ đâu thanh Du Long kiếm là một lợi khí ghê gớm vượt ra ngoài sự ước lượng của A La tôn giả.

Dịch Bình Thạch ra chiêu đó là “Truy Phong kiếm thức” trong Thiên Sơn kiếm pháp. Kiếm pháp này chia làm tám tám sáu mươi tư thức. Cứ tám thức vừa dứt thì lại một chiêu khác tiếp đến liên miên bất tuyệt khác nào mưa rừng gió biển.

Đao kiếm tung hoành A La tôn giả vọt người lên không. Chiêu thứ hai của Dịch Bình Thạch đâm vào khoảng không. Y ra chiêu thứ ba thì A La tôn giả vừa hạ mình xuống. Mũi kiếm gần chấm gót giày hấn liền bằng người ngang ra để tránh.

Kiểm chiêu của Dịch Bình Thạch như mây bay chớp nhoáng. Ba chiêu chưa đả thương được đối phương y liền huy động luôn hai chiêu thứ tư và thứ năm.

Lúc y sử dụng đến chiêu thứ sáu, mũi kiếm phóng tới sau lưng A La tôn giả.

A La tôn giả xoay tay áo lại phất mạnh một cái. Tay áo hấn liền bị đứt cụt. Đồng thời kiếm của Dịch Bình Thạch cũng chệch đi một chút.

Đột nhiên A La tôn giả vừa rút về lại thò ra nhắm chụp xuống cổ tay Dịch Bình Thạch.

Chiêu này cổ quái tuyệt luân. Đây là Du già công phu trong võ lâm của người Ấn Độ. Cánh tay hấn cong đi nhằm trúng bộ vị đối phương cơ hồ không tránh thoát.

Băng Xuyên Thiên Nữ đứng bên thấy thế, hoa dung thất sắc, bật tiếng la hoảng.

May ở chỗ kiếm thuật Dịch Bình Thạch cực kỳ tinh diệu. Ngoại trừ công lực y còn non chút, còn bản lãnh của y chẳng kém gì phụ thân.

Thế công của địch đánh tới đột ngột, Dịch Bình Thạch vừa động tâm tự nhiên phát sinh phản ứng. Người y xiên đi một chút, đột nhiên xoay thành vòng tròn thế là thoát được tình trạng hiểm nghèo.

Địch Bình Thạch lại biến đổi thế kiếm. Chiêu thứ bảy, phóng xuyên qua dưới nách A La tôn giả.

Chiêu thứ tám, y vừa xoay mình vừa phóng kiếm lại đâm vào trước ngực đối phương.

A La tôn giả quát lên một tiếng thật to, hấn chém xuống một đao thật trầm trọng.

Địch Bình Thạch chấn động tâm thần tự hỏi :

- “Chẳng lẽ hấn không sợ bảo kiếm của ta chặt đứt binh khí của hấn”.

Đột nhiên y cảm thấy áp lực rất mạnh. Đao kiếm đã dính chặt vào nhau.

Nguyên A La tôn giả nhắm rất đúng thế kiếm đồng thời xử chiêu “Sư Tử Hống” để náo loạn tâm thần Địch Bình Thạch. Hấn vận động toàn thân công lực vào thanh đao ép chặt lấy sóng kiếm.

Địch Bình Thạch sử tám chiêu Truy Phong kiếm thức bí ảo phi thường, thật đã đến chỗ tuyệt nghệ của Thiên Sơn kiếm pháp. Ban đầu tuy y chiếm được thượng phong mà chưa đủ thương được đối phương. Đến hai chiêu tối hậu, A La tôn giả vẫn vừa thủ vừa công.

Phùng Linh thấy thế cũng phải khen thầm không giám coi thường địch nhân nữa.

Lúc này đao kiếm dính nhau rồi chiến trường yên như tờ, tưởng chừng sau trận mưa to gió lớn, bầu trời bình tĩnh lại.

Trong không trường, ngoài Ngụy Tô và Cảnh Quyên Quyên ít kinh nghiệm chiến đấu còn ngoài ra đều là những tay võ đại hành gia, nhìn nhận lúc này rất nghiêm trọng, không có giám thử mạnh.

Nguyên hai bên tỷ đấu chân lực nội gia. Mạnh được yếu thua là ở keo này.

Bảo kiếm của Địch Bình Thạch cũng như loan đao của A La tôn giả không còn có tác dụng gì nữa.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, tấm thân hai người cùng lún xuống một bậc. Đây là tình trạng chống cự áp lực của đối phương, bên nào cũng thi triển thân pháp Thiên cân trọng. Chân hai người sâu xuống đất tới đầu gối.

Phùng Linh thở phào một cái rồi nói :

- Chân lực hai người tương đương nhau, bắt tất phải tỷ đấu thêm cho một.

Băng Xuyên Thiên Nữ cũng nhìn Mật Lăng pháp sư thi lễ hỏi :

- Phiên đại sư cùng tại hạ ra chiết giải hai bên đừng giằng co nữa, được chăng?

Mật Lăng pháp sư chấp tay đáp :

- Nữ hộ pháp nói vậy rất hợp ý bản tăng.

Nhà sư lấy cây phát trần, Băng Xuyên Thiên Nữ rút băng kiếm khỏi vỏ. Băng kiếm cùng phát trần đưa ra khêu một cái, đao kiếm liền tách rời.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng, Địch Bình Thạch cùng A La tôn giả tung người lên không. Dưới chân còn để lại hố sâu đến hai thước.

Cát bụi mờ mịt. Địch Bình Thạch rời khỏi chỗ cũ đến hai trượng. Còn A La tôn giả tung ra xa đến ba trượng.

Địch Bình Thạch tra kiếm vào vỏ chấp tay nói :

- Thần công của đại sư thật là trác tuyệt, tại hạ bội phục vô cùng.

A La tôn giả mặt đen cũng ứng đồ đáp lễ nói :

- Kiếm pháp Thiên Sơn quả nhiên danh bất hư truyền.

Hấn ngừng lại một lúc rồi đưa mắt nhìn Băng Xuyên Thiên Nữ thi lễ nói :

- Ngày hội họp trên núi Thanh Thành, nếu có duyên tương ngộ tiểu tăng hãy xin lãnh giáo nữ hộ pháp mấy chiêu.

Băng Xuyên Thiên Nữ mỉm cười nói :

- Ngày hội trên núi Thanh Thành, ta nhất định phải đi, nhưng hai chữ lãnh giáo mà đại sư vừa nói thì ta không dám đâu.

Mật Lăng pháp sư nói :

- Bây giờ bản tăng xin cáo biệt. Chúng ta sẽ gặp nhau trên núi Thanh Thành.

Nhà sư chưa dứt lời, hai người đã vượt khỏi bức tường vây bọc hoa viên.

Kể ra thân phận hai nhà sư này so với Hạng Hồng Huy tuy còn kém nhưng nghĩ tới A La tôn giả sau cuộc ác chiến mà khinh công còn được như vậy, cũng đủ khiến mọi người phải kinh hãi.

Về kết quả cuộc tỷ thí vừa rồi, Dịch Bình Thạch hai chân cắm xuống đất hơn đôi phương đến hai tấc, mà lúc phân khai, A La tôn giả nhảy ra xa được hơn y một trượng mới đứng vững thân hình, thì bản lãnh hai bên có thể gọi là tương đương, không ai hơn kém.

Dịch Bình Thạch thở dài nói :

- Trời đất bao la thật không biết còn bao nhiêu cao nhân dị sĩ. Trước kia ở Trung Nguyên mình đã tưởng võ lâm đến chỗ tận thiện tận mỹ, mà nay xem ra có khác nào ếch nằm đáy giếng, tưởng trời là nhỏ. Vừa rồi mình không có thanh Du Long kiếm thì e rằng đã bị thất bại về tay Phiên tăng rồi.

Phùng Linh cười nói :

- Người bất tất phải ca ngợi cái sở trường của người làm mất hết oai phong của mình. Phiên tăng kia tuy võ công cao cường, nhưng so với phụ thân người và Chương môn các phái Thiếu Lâm, Võ Đang hãy còn kém xa lắm.

- Tiểu diệt nữ chưa biết Đào Vĩnh Trạch là người thế nào, nhưng cứ tình trạng bữa nay mà xét thấy Mật Lăng pháp sư và Phiên tăng cam bẻ chịu làm sứ giả cho lão, thì bản lãnh nhất định hơn người. Cuộc đại hội trên núi Thanh Thành, chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Trình Hạo, Tạ Vân Chân đều ngấm ngấm nao núng. Bọn họ đi mời các môn phái đến trợ viện. Ban đầu họ tưởng chỉ để đối phó với một mình Đào Vĩnh Trạch. Bây giờ mới biết ngoài lão còn rất nhiều cao thủ về phe với hắn. Như vậy cuộc đại hội trên Thanh Thành, tuy chưa rõ ai thắng ai bại, có điều họ nhận rằng phần thua bên mình phải chịu nhiều hơn.

36. Ai Đem Báu Vật Trả Về Nguyên Chủ

Trình Hạo liền đem đầu đuôi việc gây ra cừu hận với Đào Vĩnh Trạch, cùng tình hình náo loạn như trời long đất lở ở Trung Nguyên hiện nay nhất nhất thuật lại cho y nghe.

Dịch Bình Thạch nói :

- Té ra Đào Vĩnh Trạch có ý khiêu chiến với toàn thể võ lâm. Thảo nào hắn sai đệ tử đến Băng cung lấy cắp của báu là để giương oai với chúng ta. Nay chúng ta lấy được bảo kiếm oai danh phái Thiên Sơn không bị tổn thất...

Y nói tới đây nghe Băng Xuyên Thiên Nữ khê ho lên một tiếng, liền phát giác ra vẻ mặt nàng có điều khác lạ.

Dịch Bình Thạch sững sốt hỏi :

- Hiền thê có điều chi lo lắng?

Băng Xuyên Thiên Nữ gượng cười đáp :

- Tuy bảo kiếm không bị gã lấy mất nhưng chiếc Ngọc Hồ Điệp cài tóc trên đầu tiểu muội lại bị gã cắp mất rồi.

Nguyên Ngọc Hồ Điệp tuy không thiết dụng bằng bảo kiếm, nhưng lại là một bảo vật mà bị người lấy cắp cũng là một điều đáng thẹn.

Địch Bình Thạch nhớ lại mấy câu tự măn vừa rồi, bất giác đỏ mặt bừng lên bên lên tự trách :

- Bản nhân vừa khuyên mọi người không nên khinh địch, mà chính ra mình lại phạm vào điều ấy trước.

Phùng Linh nói :

- Về bản lãnh ăn trộm ăn cắp có chi đáng kể? Chúng ta lên tới Thanh Thành thanh toán nợ cừu với Đào Vĩnh Trạch là xong.

Tuy miệng bà nói thế nhưng mắt thấy bọn Mật Lăng pháp sư võ công cao cường thì cuộc đại hội trên núi Thanh Thành có chiến thắng được Đào Vĩnh Trạch hay không bà cũng chưa nắm chắc phần nào.

Vợ chồng Địch Bình Thạch đưa quan khách vào Bằng cung. Bằng Xuyên Thiên Nữ cùng Cảnh Quyên Quyên lâu ngày chưa gặp, bây giờ lại càng thân thiết.

Địch Bình Thạch hỏi Phùng Linh :

- Di má! Tiểu diệp nghe nói di má đã ra biển một chuyến phải không?

Phùng Linh lắc đầu khẽ đáp :

- Chính ta rất hối hận về chuyến đi đó.

Địch Bình Thạch đưa mắt nhìn Cảnh Quyên Quyên thấy mắt nàng sâu hoắm, vẻ mặt rầu rĩ, không dám hỏi nữa, đánh trống lảng sang chuyện khác.

Cái tin Lăng Trung Ngọc chết rồi vợ chồng Địch Bình Thạch đã được nghe nói, bây giờ thấy thái độ kém vui của mẹ con Phùng Linh thì biết là chuyện thật rồi. Địch Bình Thạch sợ hỏi kỹ về tình hình này sẽ làm cho Cảnh Quyên Quyên động mối thương tâm.

Đêm hôm ấy mẹ con Phùng Linh cùng ngủ một phòng, Cảnh Quyên Quyên trong lòng phiền muộn trần trọc không sao ngủ được. Đã quá canh ba nàng mới một mới nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng nàng lại thấy mình đến đảo Kim Xà. Trên đảo đầy hoa thơm cỏ lạ. Nàng còn thấy Lăng Trung Ngọc đứng ngắt hoa trông nàng mỉm cười.

Cảnh Quyên Quyên chạy lại. Lăng Trung Ngọc thấy nàng đi tới liền ngừng tiếng cười, lạnh lùng nói :

- Đóa hoa này ta trả lại cho tiểu muội.

Cảnh Quyên Quyên la lên :

- Chà! Lăng ca đối đãi với tiểu muội như vậy ư?

Nàng chạy vội trượt chân té xuống rồi thấy trời xoay đất chuyển. Cảnh sắc trên đảo hoàn toàn thay đổi. Cây cối hoa cỏ cũng đều mất hết.

Cảnh Quyên Quyên thất thanh la lên :

- Trung Ngọc! Ca ca đừng chạy nữa.

Giữa lúc ấy bỗng thấy mẫu thân nàng chạy lại quát lớn :

- Tiểu tặc ngươi còn chạy đi đâu?

Cảnh Quyên Quyên giật mình kinh hãi toàn thân mồ hôi ướt đẫm. Nàng mở bừng mắt ra quả nhiên thấy mẫu thân đứng ở trước cửa phòng nhưng không biết là chuyện thật hay ảo ảnh.

Bỗng nghe Phùng Linh hỏi :

- Quyên Quyên! Ngươi tỉnh dậy rồi ư? Làm gì mà kinh hãi thế? Đó bất quá là một tên tiểu tặc. Đã có má đây hà tất phải sợ?

Cảnh Quyên Quyên cắn đầu ngón tay thấy đau mới biết là thật, nàng rất lấy làm kỳ hỏi :

- Má má! Má má có thấy gì không?

Phùng Linh đáp :

- Ta đang mơ màng tựa hồ thấy có bóng người nhảy qua cửa sổ. Ta chực lấy chiếc đèn toan ném gã mà chưa liệng ra. Thân pháp gã này mau lẹ vô song. Có khi ta hoa mắt trông lầm cũng chưa biết chừng.

Rồi bà hỏi lại :

- Con có thấy gì không?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Úi chà! Chẳng lẽ không phải mình nằm mơ? Y... y có đến thăm hài nhi thật không?

Phùng Linh hỏi :

- Người nằm mơ thấy gì? Y là ai vậy?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Hài nhi thấy Lăng Trung Ngọc. Chàng nhìn hài nhi mà cười rồi sau lại bỏ đi.

Phùng Linh ngẩng mặt lên nói :

- Người nói nhăng rồi! Người chết khi nào sống lại được? Quyên Quyên! Con hãy nghe lời má đây. Má chỉ có một mình con mà con lo nghĩ đêm này cho hao mòn thân thể khiến má xiết nỗi lo âu.

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Đây là hài nhi nằm mơ. Còn má má, má má thấy bóng người thật ư?

Lúc này Phùng Linh đắm ra hồ đồ. Bà thấy thân pháp người đó rất mau lẹ nhưng chưa nhìn rõ mặt. Bây giờ bà nghĩ lại thì người này không giống Hạng Hồng Huy chút nào. Bà tự hỏi :

- “Trong võ lâm còn ai khinh công mau lẹ đến thế?”

Bà nghe con gái nói đột nhiên động tâm nghĩ lại bóng người kia thì quả nhiên có chỗ giống Lăng Trung Ngọc.

Nhưng ý nghĩ này vừa phát sinh, bà lại tự cười mình, miệng lẩm bẩm :

- Mình hồ đồ mất rồi! Lăng Trung Ngọc đã vùi thân bụng cá, có lý nào còn vô đây! Chẳng lẽ mình cũng nằm mơ rồi?

Rồi bà lắc đầu thở dài đáp :

- Thôi ta già mất rồi, mắt cũng mờ đi. Hỡi ơi! Ta cứ tưởng chưa già mà thừa ra đã già rồi.

Phùng Linh lượm cái đèn lên, thấp nển cho sáng quanh phòng mà chẳng thấy mất một vật gì. Bà vừa cười vừa tự nói một mình :

- Nếu mình cũng để người ta lấy cắp mất đồ thì thực đáng tức cười.

Cảnh Quyên Quyên bỗng la lên :

- Má má! Hài nhi mất vật.

Phùng Linh giật mình kinh hãi hỏi :

- Con mất cái gì?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Cành thoa ngọc hài nhi cài trên đầu. Sao bây giờ lại ở đây?

Phùng Linh nhìn theo mục quang Cảnh Quyên Quyên thì thấy cành thoa ngọc đặt ngay ngắn bên gối đầu.

Cảnh Quyên Quyên nói tiếp :

- Hải nhi nhớ rõ rằng lúc đi ngủ đã cài vào đầu. Cứ tình hình càn thoa ngọc bị dời chỗ là đủ chứng thực có người lén vào phòng.

Phùng Linh ngỡ mình mất hoa nữa, nhưng những mối hoài nghi trong lòng lại thêm dồn dập. Bà tự hỏi :

- “Người này là ai? Nếu là Hạng Hồng Huy đã nhổ càn thoa ngọc trên đầu con gái mình thì sao gã không lấy đem đi? Thế này là nghĩa làm sao? Gã làm như vậy với mục đích gì?”

Bà xoay chuyển ý nghĩ thì người này tuyệt đối không phải là Hạng Hồng Huy mà những tay cao thủ hiện nay tương đương với gã sao lại đến trên cột Cảnh Quyên Quyên? Vậy gã là ai?

Phùng Linh nghĩ mãi mà không sao đoán được.

Độc nhiên nghe Băng Xuyên Thiên Nữ la lên :

- Di má! Vào đây mau!

Phùng Linh mở cửa phòng hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Băng Xuyên Thiên Nữ đáp :

- Di má hãy vào trong này. Ở đây xảy ra một việc kỳ quái.

Băng Xuyên Thiên Nữ thấy mình vừa gọi, mẹ con Phùng Linh đã mở cửa ngay, càng lấy làm kỳ hỏi lại :

- Di má chưa ngủ ư?

Phùng Linh cười đáp :

- Trong phòng ta cũng phát sinh một việc rất quái dị. Dường như có người dạ hành tới đây.

Băng Xuyên Thiên Nữ càng kinh hãi hơn nói :

- Thật thế ư? Bên này cũng có người tới.

Phùng Linh hỏi :

- Có mất mát gì không?

Băng Xuyên Thiên Nữ đáp :

- Không! Trái lại có người đem đồ đến cho.

Hai mẹ con Phùng Linh vào phòng Băng Xuyên Thiên Nữ thấy trên án sách có đặt một vật. Chính là con Ngọc Hồ Điệp mà Hạng Hồng Huy đã lấy cắp lúc ban ngày.

Địch Bình Thạch đứng dậy nghênh tiếp Phùng Linh. Y cười hỏi :

- Di má! Di má tính có lạ không? Người này đem trả Ngọc Hồ Điệp mà lại không chịu gặp vợ chồng tiểu diệp.

Phùng Linh hỏi :

- Người đoán là ai?

Địch Bình Thạch đáp :

- Dĩ nhiên không phải Hạng Hồng Huy. Tiểu diệp nghĩ rằng người này không phải là một cao nhân vào hạng tiền bối mà chỉ là bạn hữu với tiểu diệp. Y giật lại vật này ở trong tay Hạng Hồng đem đến đây trả là để bảo toàn thể diện cho phái Thiên Sơn ta.

Y lộ vẻ kinh dị hơn, nói tiếp :

- Món nhân tình này không phải là nhỏ. Nhưng y đã là bạn hữu với mình thì sao lại hành động cổ quái như vậy? Vì lẽ gì y không lộ diện.

Băng Xuyên Thiên Nữ nói :

- Di má, di má biết nhiều hiểu rộng nên bạn tiểu diệt mới tới đây để tham khảo. Phòng ốc vẫn nguyên vẹn. Cửa ngõ không suy suyển chút nào, dưới đất không có vết chân. Chỉ có con Ngọc Hồ Điệp nằm chinh ỉnh ra đó. Di má thử coi xem có vết tích gì không?

Phùng Linh hỏi :

- Các người phát giác ra vụ này trong trường hợp nào?

Băng Xuyên Thiên Nữ đáp :

- Diệt nữ đang mơ màng thấp thoáng thấy bóng người chỉ trong chớp mắt đã biến mất. Diệt nữ còn cho là mình mất mớ, kêu Bình Thạch dậy, liền phát hiện con Ngọc Hồ Điệp đặt tại đó.

Phùng Linh nói :

- Tình trạng này cùng hệt như phòng bên kia. Ta nghĩ mãi mà không đoán ra được là ai?

Địch Bình Thạch thở dài cười nói :

- Hỡi ôi! Thế mới biết ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, ngoài cõi người này còn cõi người khác. Nếu người đó lại là kẻ địch thì chúng ta còn sống được chăng?

Cảnh Quyên Quyên từ nãy giờ lặng lẽ không nói gì, bây giờ mới cất tiếng hỏi :

- Biểu tẩu! Biểu tẩu trông bóng sau lưng người này có chỗ nào quen thuộc không?

Băng Xuyên Thiên Nữ ngơ ngác hỏi lại :

- Quyên Quyên biểu muội! Sao biểu muội lại hỏi câu này. Phải chăng biểu muội hoài nghi là một người bạn hữu quen biết?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Cành ngọc thoa trên đầu tiểu muội cũng bị người ta nhổ ra trong lúc mình ngủ. Tiểu muội... nghĩ rằng...

Nàng toan nói: “Tiểu muội nghĩ rằng đây là hành động của Lăng Trung Ngọc, nhưng nàng cảm thấy trong lòng chưa xót rồi không nói nữa”.

Phùng Linh gạt đi :

- Người nghĩ gì vậy? Đừng có suy nghĩ vẩn vơ để người ta cười cho. Nếu là người quen biết thì biểu tẩu người đã nói rồi. Khi nào còn chờ người hỏi nữa?

Băng Xuyên Thiên Nữ nghe Cảnh Quyên Quyên nói vậy trong lòng nảy ra mối nghi ngờ. Nàng động tâm sực buột miệng nói luôn :

- Bóng sau lưng người này có chỗ rất giống Lăng Trung Ngọc.

Nhưng nàng thấy Phùng Linh đưa mắt ra hiệu, liền nghĩ tới Lăng Trung Ngọc chết rồi nên không ngờ là chàng nữa. Nếu nói ra bóng sau lưng người đó giống Lăng Trung Ngọc chỉ tổ làm cho Cảnh Quyên Quyên thêm đau lòng mà thôi.

Nàng liền đổi giọng đáp :

- Bóng người đó chỉ thoáng cái đã mất biến, ta chưa nhìn rõ. Có điều ta cũng nghĩ rằng người này là bạn quen thuộc không có ác ý gì với mình. Y đã là bạn chứ không phải thù thì sau này sẽ rõ.

Hôm sau vợ chồng Địch Bình Thạch liền theo mọi người xuống núi. Dọc đường không ai dám nhắc tới chuyện Lăng Trung Ngọc.

Qua mấy bữa, những điều ám ảnh tâm hồn Cảnh Quyên Quyên dần dần tiêu tan. Nàng cho đó là một trường mộng ảo mà mối tình của nàng cũng là ảo tưởng mà thôi. Lăng Trung Ngọc không có lý gì còn sống ở nhân gian nữa.

Một đoàn tám người đi từ Thiên Sơn xuống đến Trung Nguyên hàng mấy vạn dặm. Dọc đường nghe được khá nhiều tin tức liên quan tới Đào Vĩnh Trạch.

May mà bọn họ không gặp chuyện gì xảy ra.

Khi gần tới Tứ Xuyên, ai nấy trong lòng hoang mang. Nhưng lạ thay! Trong mấy ngày trời đoàn người vẫn bình yên đi đến núi Thanh Thành vào ngày mười ba tháng ba tức là trước hai bữa ngày đại hội.

Thiết Diện bà bà dẫn tam đại đồng môn ra nghênh tiếp. Dực Trọng hơi què chân trái cũng chống gậy đi sau sư thư.

Địch Bình Thạch nói mấy câu hàn huyên với Thiết Diện bà bà rồi quay sang hỏi Dực Trọng :

- Tại hạ nghe nói Dực bang chúa cùng bị lão ma đầu làm hại, có việc gì không?

Y mỉm cười nói tiếp :

- Nếu khí âm hàn trong người Bang chúa chưa khu trừ được hết thì Bích Linh đan của tề phái có chút công hiệu đối với các loại tà độc. Bang chúa thử dùng xem.

Địch Bình Thạch biết Dực Trọng tính tình thẳng thắn hào kiệt mà mối liên quan hai nhà lại rất sâu xa nên y mới hỏi thẳng như vậy. Nếu đối với Thiết Diện bà bà thì y còn có phần úy kỵ, mà phải lựa lời mềm mỏng hơn.

Dực Trọng nhăn nhó cười nói :

- Đa tạ Địch thiếu chủ võ môn có dạ quan hoài. Ngoại trừ chân trái bị tới kinh mạch, đi lại hơi có điều bất tiện. Còn nội thương thì khỏi rồi. Tu La thần công của Đào lão quái quả nhiên cực kỳ lợi hại. Tại hạ bị hấn đánh một phát mà phải nằm trên giường bệnh ba ngày mới dậy được.

Lão gượng cười nói tiếp :

- Hiện giờ khí âm hàn có thể nói là khu trừ được hết rồi. Nếu Thiếu chủ võ môn còn nhiều Bích Linh đan thì xin tặng cho Hàn chủ võ môn hai viên.

Hàn chủ võ môn mà lão nói đây là Hàn Tiểu Ẩn, Chủ võ môn phái Mạnh Sơn.

Hàn Tiểu Ẩn và Dực Trọng bị Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch đả thương cùng một ngày. Đến bây giờ y vẫn chưa hành động được như thường. Y phải bảo đệ tứ cang lên Thanh Thành để tham gia đại hội.

Địch Bình Thạch lấy làm quái dị nghĩ bụng :

- “Hàn Tiểu Ẩn là một trong ngũ lão ở Trung Nguyên. Công lực lão còn cao hơn Dực Trọng mà sao lại chưa khỏi”.

Nhưng y không tiện hỏi nhiều, lấy hai hạt Bích Linh đan giao cho Tiêu Thanh Phong để hắn đưa vào tịnh thất cho Hàn Tiểu Ẩn.

Phùng Linh nghĩ thầm trong bụng :

- “Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch chưa hạ sát được Dực Trọng mà người võ lâm đã đồn y luyện được chín thành thì chưa chắc đã đúng sự thực”.

Bà nghĩ vậy lại tăng thêm mấy phần kiêu ngạo.

Cảnh Quyên Quyên bỗng đưa mắt cho mẫu thân. Mọi người ngồi xuống rồi, Phùng Linh hỏi :

- Các đại đệ tử trong bảy chi của quý phái đã đến đầy đủ chưa?

Thiết Diện bà bà ngơ ngác. Theo lẽ mạo võ lâm thì người ngoài không nên hỏi Chủ võ môn một phái khác bằng kiểu này. Có điều Phùng Linh tuy ngang tuổi Thiết Diện bà bà, nhưng kể về vai vế thì bà còn là bậc trên. Đồng thời Thiết Diện bà bà biết Phùng Linh nói năng không úy kỵ bao giờ thì chưa chắc bà ta đã có ý ngạo mạn với mẹ.

Mẹ nghĩ vậy bèn đáp :

- Già trẻ bé lớn trong tám đại tôn phái đều đến cả rồi. Không hiểu Phùng tiên bối hỏi vấn đề này là có ý gì?

Phùng Linh cười đáp :

- Không có ý gì hết mà chỉ muốn nghe tin tức một người.

Thiết Diện bà bà hỏi :

- Ai vậy?

Phùng Linh đáp :

- Nghe nói Thúy Vi tiên tử lúc tuổi già có thu nạp một tên đệ tử. Chẳng hiểu y có đến đây không?

Nguyên Cảnh Quyên Quyên nhớ Lãnh Sương Quân vô cùng. Cô chắc đến Thanh Thành lại chẳng thấy Lãnh Sương Quân đâu.

Cảnh Quyên Quyên không muốn hỏi liền nhờ mẫu thân lên tiếng.

Vụ này ở dọc đường nàng đã nói rõ với mẫu thân. Vì thế mà Quyên Quyên vừa đưa mắt ra hiệu bà đã biết ngay Lãnh Sương Quân không có ở đây.

Thiết Diện bà bà bị Phùng Linh hỏi câu này rất lấy làm bẽ mặt, lâu mới đáp :

- Tên nữ đệ tử đó vì không hiểu rõ lai lịch nên bản phái đã đưa ra công nghị và trục xuất ra khỏi môn trường.

Phùng Linh làm bộ kinh ngạc hỏi :

- Thúy Vi tiên tử là một nhân vật như vậy sao lại đi thu nạp một tên đồ đệ không rõ lai lịch?

Thiết Diện bà bà không sao được đành đáp :

- Thực tình chẳng dám giấu tiếng. Thị chính là con gái Đào Vĩnh Trạch mà chuyện này hẳn đã khiêu chiến với toàn thể võ lâm.

Phùng Linh nói :

- Ủa! Té ra là thế! Không hiểu thị đã phạm vào môn qui gì bên quý phái, hay là thị đã giúp phụ thân làm ác?

Thiết Diện bà bà đáp :

- Cái đó khó nói lắm!

Phùng Linh nói :

- Công việc của quý phái lẽ ra ta không nên hỏi tới, nhưng nghĩ đến Thúy Vi tiên tử chỉ có một đồ đệ làm truyền nhân nếu thị chưa từng làm điều ác nghiệt, Chương môn nhân xử trí với thị như vậy kể ra cũng hơi nghiêm khắc.

Thiết Diện bà bà mặt đỏ bừng lên nói :

- Bản môn đã đưa Lãnh Sương Quân ra công đoán và trục xuất khỏi môn trường trước phần mộ tổ sư thì trừ khi nào thị lập công lớn với bản phái, không thì chẳng có cách nào thu hồi quyết định trước được.

Dục Trọng bỗng xen vào :

- Tiểu đệ muốn nắm rõ sự thật một việc là lần này mình thoát chết thực nhờ ở Lãnh Sương Quân đã truyền thụ Thiếu Dương huyền công cho. Cái đó...

Thiết Diện bà bà lộ vẻ không hài lòng ngắt lời :

- Ta đã biết rồi! Bây giờ đại địch ở trước mắt. Việc khẩn yếu là tìm cách đối phó. Còn chuyện bản môn sau này sẽ bàn tới.

Mụ ngừng lại một chút nhưng tự vẫn tâm giữ lòng ngay thẳng không thiên lệch đối với sư muội :

- Ai có công lao không bao giờ ta lãng quên. Xong việc khẩn trương này, chúng ta lại lập hội đồng thương nghị. Bây giờ người đừng nói nhiều nữa.

Nguyên ngày trước lúc Lãnh Sương Quân bị trục xuất ra khỏi môn trường, nàng đem năm môn bí lục Thiếu Dương huyền công của Thúc Vi tiên tử gửi người giao lại cho Dục Trọng, hiện y làm Bang chúa Cái bang.

Năm thiên bí lục Thiếu Dương huyền công của Thúc Vi tiên tử đã đem hết tâm lực một đời để sáng tác, chuyên dùng vào việc chống chọi với Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch.

Dục Trọng sao thành ba bản giao cho Thiết Diện bà bà để chia cho ba người sư đệ có lẽ cao nhất của bản phái. Lần này y bị trọng thương có cơ khỏi được là nhờ ở Thiếu Dương huyền công.

Dục Trọng tưởng nhắc sư thư vụ này để mụ đừng quên phần công lao của Lãnh Sương Quân. Nhưng Thiết Diện bà bà chỉ nhận được lời sau việc đối phó cường địch mới thương nghị lại, y cũng không dám nói nhiều nữa.

Thiết Diện bà bà gạt xong vụ này rồi liền mời những nhân vật đầu não các môn phái lớn ra cùng Phùng Linh tương kiến.

Lúc này Triệu Vô Cực, Chưởng môn phái Võ Đang, Hoa Quang đại sư Chưởng môn phái Nga My, Ngô Thiên Lăng trưởng lão phái Không Động và Tâm Nông Ẩn đại diện Chưởng môn phái Manh Sơn đều đến núi Thanh Thành.

Hoa Quang đại sư liệt vào hàng đầu ngũ lão ở Trung Nguyên ngang vai với bọn Dịch Long.

Tâm Nông Ẩn là sư đệ Hàn Tiểu Ẩn, đứng sau cùng ngũ lão, nhưng bản lãnh lão chẳng kém gì sư huynh. Hiện này Hàn Tiểu Ẩn chưa bình phục, lão phải tạm quyền Chưởng môn phái Manh Sơn. Cuộc đại hội phái Thanh Thành lần này, trong các môn phái lớn đến viện trợ thì số đệ tử phái Manh Sơn nhiều hơn hết.

Trưởng lão Ngô Thiên Lăng phái Không Động tuổi ngoại bát tuần mà tinh thần vẫn còn quá thướt. Lão là người lớn tuổi nhất trong những nhân vật đến phó hội. Võ công của phái lão bắt nguồn từ Tây Vực rất quái dị. Ngô Thiên Lăng lặt tay cao thủ đệ nhất trong bản phái nhưng người ngoài ít người hiểu rõ gốc rễ lão.

Chưởng môn Triệu Vô Cực phái Võ Đang là một vị Chưởng môn phái lớn, có điều về tuổi tác và vai vế ở dưới các vị khác. Lão đảm nhiệm chức Chưởng môn chưa được mười năm. Nhưng hoạt động rất nhiều. Phái Võ Đang nhờ lão chỉnh đốn lại mà ngày thêm hưng vượng.

Thiết Diện bà bà nói :

- Còn Phương trượng Thiếu Lâm ở Tung Sơn là Thống Thiên thượng nhân và giám tự là Bản Không thượng nhân chắc mai cũng đến.

Ngô Thiên Lăng vuốt râu cười nói :

- Cuộc đại hội lần này là một thịnh sự hàng trăm năm chưa thấy trong võ lâm. Cao thủ các môn phái đều hội họp ở đây thì dù có hai tên Đào Vĩnh Trạch cũng chưa đủ sợ.

Câu nói của lão có ý cho là Thiết Diện bà bà thổi phồng câu chuyện coi bản lãnh Đào Vĩnh Trạch là ghê gớm quá lo xa. Vì lão là bậc lớn tuổi nhất, Dục Trọng không tiện khuyên lão chẳng nên kiêu ngạo.

Hôm sau đệ tử các phái lục tục đến nơi cả có dư năm trăm người. Ngoài những nhân vật đầu não các phái cùng những tay cao thủ nổi tiếng võ lâm thì vào ở trong am, ngoài ra còn dựng lên mười gian nhà rạp mà cũng đông đặc những người.

Đệ tử các phái quen biết nhau hoặc mến tiếng nhau nhân cơ hội này thành chuyện thân mật. Đầu núi Thanh Thành trở nên một trường náo nhiệt.

Vào lúc hoàng hôn, các vị Chưởng môn, anh hùng hai phe hắc bạch lục tục kéo đến.

Địch Bình Thạch cùng Ngụy Tô đi tản bộ ở phía sau khu rừng.

Có phần mộ Thúc Vi tiên tử, thấy từng bọn túm năm tụ ba. Chỗ này một đám chỗ kia một tốp khắp nơi đều có người.

Ngụy Tô nói :

- Sư huynh! Cuộc đại hội chuyển này rất đông người đến, tướng Đào lão quái chưa chắc đã địch nổi.

Địch Bình Thạch nói :

- Người nhiều thì có làm gì? Võ công Đào Vĩnh Trạch thế nào ta chưa hiểu rõ. Nhưng nghe nói môn Tu La thần công hắn đã luyện được đến chín bậc thì phần thắng chúng ta chưa thể nắm chắc...

Đang lúc nói chuyện bỗng nghe trong am chuông trống nổi lên, Thiết Diện bà bà dẫn tam đại đồng môn nổi đuôi nhau ra khỏi am viện.

Ngụy Tô nói :

- Lại có người đến đó, không hiểu là ai? Sư huynh! Chúng ta thử đi coi!

Hai người nhìn ra thấy trụ trì chùa Thiếu Lâm là Thống Thiên hòa thượng và giám tự là Bản Không thượng nhân dẫn mười tám tên đệ tử tới.

Thống Thiên hòa thượng đức cao vọng trọng, so với Địch Long còn có phần hơn. Trong ngũ lão Trung Nguyên, vị hòa thượng ít tuổi hơn Hoa Quang đại sư mà xếp vào hàng thứ nhì. Còn thần công cũng ngang với Hoa Quang.

Mười tám tên đại đệ tử đều là những nhân vật vào bậc nhất võ lâm nên được người ta kêu là Thập bát La Hán của chùa Thiếu Lâm.

Thiết Diện bà bà nghênh tiếp đoàn người phái Thiếu Lâm một cách rất trịnh trọng là lẽ tự nhiên.

Một điều quái lạ là Thống Thiên hòa thượng lộ vẻ rất trầm trọng.

Những nhân vật đầu não các phái thấy đoàn người chùa Thiếu Lâm tới đều tỏ cung kính. Nhưng Thống Thiên hòa thượng rất ít nói mà cả Thập bát La Hán cũng không ra chiều hờn hở.

Những nhân vật đầu não các phái lớn đều lấy làm kỳ. Nguyên Thống Thiên hòa thượng là một ngôi sao bắc đẩu trong võ lâm. Lão còn là một vị cao tăng đặc đạo, tính tình hòa nhã khiêm cung, không bao giờ tỏ ra ngạo mạn trước mọi người.

Thế mà bữa nay lão lộ vẻ nghiêm trọng thì trách gì mọi người chẳng hồi hộp trong lòng.

37. Giữa Đại Hội Lão Ma Thách Đấu

- Lệnh tôn có đến đây không?

Địch Bình Thạch đáp :

- Gia phụ không tới.

Thiết Diện bà bà nói :

- Địch đại hiệp không đến là thiếu mất nhân vật chủ yếu. May có hòa thượng thân tới áp trận khiến cho bọn ta cũng yên tâm.

Cuộc đại hội trên núi Thanh Thành lần này, hầu hết những cao thủ các phái đều tụ tập ở đây. Mười phần có đến tám chín đều quan niệm như Thiết Diện bà bà là cuộc chiến đấu ngày mai sẽ nắm chắc phần thắng. Nhân vật cao siêu như Thống Thiên hòa thượng chưa chắc đã phải ra tay.

Ngờ đâu Thống Thiên hòa thượng lộ vẻ cực kỳ nghiêm trọng lên tiếng :

- Địch đại hiệp không đến, ngày mai chúng ta phải tận tâm kiệt lực mà chống chọi. Mong rằng đức Phật từ bi phù hộ cho võ lâm qua cơn kiếp nạn này.

Mọi người nghe hòa thượng nói vậy đều sợ hãi khôn tả. Quần hùng cho là Thống Thiên hòa thượng đã quá lo xa.

Triệu Vô Cực hỏi :

- Có biết người biết mình thì mới đánh đâu được đấy. Bên chúng ta đông đủ cả rồi. Không hiểu đối phương mời những nhân vật lợi hại nào?

Câu này một mặt đưa ra để hỏi Thiết Diện bà bà, một mặt để thăm dò ý kiến Thống Thiên hòa thượng. Theo con mắt quan sát của Triệu Vô Cực, nếu chỉ có một mình Đào Vĩnh Trạch thì Thống Thiên hòa thượng chắc không coi vấn đề nghiêm trọng đến thế. Lão hoài nghi ngoài Đào Vĩnh Trạch còn có những tay cao thủ lợi hại hơn mà nhà sư đã từng biết mặt hoặc đã phong thanh.

Thiết Diện bà bà đáp :

- Ta nghe nói khi mấy vị Chứng môn lên núi có gặp sứ giả của Đào Vĩnh Trạch. Phe họ bao nhiêu người đến chưa được biết rõ, nhưng xét theo tình hình thì mấy tên sứ giả kia tuy võ công không phải tầm thường nhưng hãy còn kém những vị hiện diện tại đây.

Triệu Vô Cực lại hỏi :

- Không hiểu bọn họ trú ngụ ở đâu?

Thiết Diện bà bà nghe câu hỏi này đỏ mặt lên đáp :

- Đào Vĩnh Trạch chưa từng lộ diện. Bọn họ tạm trú ở đâu thì chưa điều tra ra được.

Ngô Thiện Lãng cười nói :

- Nghe nói mấy tên sứ giả của đối phương bản lãnh xuất quỷ nhập thần, kỳ bí khôn lường.

Thiết Diện bà bà tức giận nói :

- Dù đối phương mời bao nhiêu người đến, chẳng lẽ chúng còn lợi hại hơn được quần hùng các môn phái đã tụ tập trên núi Thanh Thành này ư?

Thống Thiên hòa thượng thủng thẳng nói :

- Ngoài vòm trời này có vòm trời khác! Ngoài cõi người này có cõi người khác. Về bản lãnh Đào Vĩnh Trạch, lão tăng e rằng khó lòng đối phó được.

Triệu Vô Cực giật mình kinh hãi, vội hỏi :

- Hòa thượng gặp Đào lão tặc rồi ư?

Thống Thiên hòa thượng đáp :

- Nói là gặp rồi cũng đúng mà bảo là chưa gặp cũng không sai. Các vị đều là tôn sư một phái dĩ nhiên đã hiểu bản lãnh sâu nông không cần phải tự mình ra tay tỷ thí mới biết.

Mọi người thấy vị cao tăng chùa Thiếu Lâm chủ trương đại cuộc đã tiết lộ như vậy thì biết vụ này rất nhiều khế, nhưng vì địa vị tôn cao của lão, không ai tiện hỏi nhiều.

Trong Thập bát La Hán chùa Thiếu Lâm, Dịch Bình Thạch có quen biết Đại Bi thiền sư. Y chờ cho những nhân vật đầu não các phái hội đàm rồi liền tìm đến Đại Bi hỏi chuyện mới biết rõ gốc ngọn vụ này. Quả nhiên Thống Thiên hòa thượng đã tỷ đấu với Đào Vĩnh Trạch trong bóng tối xong hai bên thực tình chưa gặp mặt.

Nguyên lúc chư tăng chùa Thiếu Lâm lên núi, Đào Vĩnh Trạch đã phái Hạng Hồng Huy đến nghênh tiếp và trình thiếp mời.

Đào Vĩnh Trạch rất kiêu ngạo. Cuộc đại hội lần này chỉ có ba người nhận được thiếp mời của hắn là Hoa Quang đại sư phái Nga My, Thống Thiên hòa thượng phái Thiếu Lâm và Dịch Bình Thạch phái Thiên Sơn.

Dịch Bình Thạch là đại biểu cho phái Thiên Sơn. Đào Vĩnh Trạch không dám lên đỉnh núi Thiên Sơn phiên nhiều Dịch Long mà chỉ đưa thiếp đến Bằng cung, đồng thời ăn cắp bảo kiếm như đã nói trước.

Hắn đưa bái thiếp đến Dịch Bình Thạch vì y là con trai Dịch Long chứ không phải vì hắn coi trọng võ công y.

Ngoài ba nhân vật kể trên, cả bọn Triệu Vô Cực, Phùng Linh cũng không ai nhận được thiệp mời của Đào Vĩnh Trạch.

Thống Thiên hòa thượng là một vị cao tăng đặc đạo. Nhà sư thấy đối phương giữ lễ với mình, cũng theo lễ nghi đáp lại.

Nào ngờ Hạng Hồng Huy chẳng biết vì Đào Vĩnh Trạch đã có chỉ thị hay là lúc lâm thời gã ngứa ngáy tay đã nhân lúc Thống Thiên hòa thượng thi lễ mà thi triển tuyệt kỹ thần thủ lấy cắp ba hạt niệm châu của nhà sư.

Xâu niệm châu này đeo ở cổ Thống Thiên hòa thượng. Hạng Hồng Huy đưa hộp thơ để che mặt đang ăn cắp ba hạt niệm châu mà gã không cần cắt đứt sợi dây râu. Gã ra tay nhanh như điện chớp lại không một tiếng động. Thật là một tuyệt kỹ cổ kiêu hiếm có.

Lúc đó Thập bát La Hán không ai biết gì, nhưng Thống Thiên hòa thượng là một nhân vật phi thường, ngón tay Hạng Hồng Huy đặt vào niệm châu lão đã biết ngay.

Nội công nhà sư cao thâm đến mức độ vừa động tâm là thần công hộ thân có thể phát huy ngay được khiến cho Hạng Hồng Huy không chết cũng trọng thương. Nhưng nhà sư vừa động tâm thì bên tai đã nghe tiếng người cười nói :

- Một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm mà không tha thứ cho một tiểu tử hậu sinh ư?

Thống Thiên hòa thượng sửng sốt, vội thu thần công lại, không phát huy ra nữa. Giữa lúc chớp nhoáng này Hạng Hồng Huy cắp lấy ba hạt niệm châu đem đi.

Việc xảy ra Thống Thiên hòa thượng kể lại, Thập bát La Hán mới rõ. Còn ngay lúc ấy chẳng ai nghe thấy một tiếng động.

Phép “Thiên động truyền âm” là một thứ nội công tối cao của tà phái. Đại khái nó cũng giống phép “Truyền âm nhập mật” của phái chính, chỉ khác chút ít.

Phép “Truyền âm nhập mật” phải người ở gần mới nghe thấy, còn phép “Thiên động truyền âm” thì chỉ người đương sự mới biết.

Thứ công phu kỳ diệu này của tà phái tuy Thống Thiên hòa thượng đã thấy nói đến, nhưng đây là lần đầu tiên lão mới được nghe.

Võ công và địa vị Thống Thiên hòa thượng là thế mà bị một tên đệ tử của Đào Vĩnh Trạch lấy cắp ba hạt niệm châu thật là một chuyện không ai ngờ đến.

Trách gì nhà sư cùng đệ tử phái Thiếu Lâm chẳng ra chiều nao núng.

Đại Bi thiền sư nói với Dịch Bình Thạch :

- Không cần hỏi cũng biết người phát ra “Thiên động truyền âm” với gia sư dĩ nhiên là Đào Vĩnh Trạch. Nếu không phải hắn mà lại là những người đến đưa thiệp mời thì càng đáng sợ hơn nữa.

Đại Bi thở dài nói tiếp :

- Trước đây trên chốn giang hồ tuy có nhiều người đồn đại võ công Đào Vĩnh Trạch thần diệu thế nào, bọn bần tăng cũng không tin hẳn, nhưng nay xem ra thì thần thông của lão quái e rằng còn ghê gớm hơn nhiều điều mà chúng ta tưởng tượng. Nếu không thế thì tệ Chứng môn chẳng việc gì mà lộ vẻ âu lo.

Hôm sau là đến ngày đại hội. Mới sáng sớm, những nhân vật đầu não các phái mời hai vị nhận chức.

Ngô Thiên Lăng thấy mình nhiều tuổi mà lúc mọi người suy cử chánh phó chủ tịch không nhắc đến lão thì trong lòng ngấm ngấm bất mãn, nhưng không để lộ ra ngoài mặt.

Tiếp theo cuộc bầu cử chánh phó chủ tịch, đệ tử các phái, anh hùng các lộ liền đi theo Thống Thiên hòa thượng và Thiết Diện bà bà rầm rộ kéo lên khu vườn táng Thúc Vi tiên tử. Trước ngôi mộ này là một khu đất trống cỏ mọc, dùng là trường tỷ võ rất tốt.

Đào Vĩnh Trạch đã ước hẹn với Thiết Diện bà bà cuộc đại hội khai diễn vào giữa giờ Ngọ, tính ra còn nửa giờ nữa.

Đệ tử các phái chiếm giữ các phương vị rồi đi vòng đến trước phần mộ Thúc Vi tiên tử bày thành trận Cửu Cung Bát Quái rất chỉnh tề để chờ Đào Vĩnh Trạch.

Vụ Thống Thiên hòa thượng chạm trán bọn sứ giả của Đào Vĩnh Trạch hôm trước bây giờ đã nhiều người biết, khiến cho ai nấy tâm tình trầm trọng, không dám coi thường Đào Vĩnh Trạch nữa.

Không trường im lặng không một tiếng động, tưởng chừng mũi kim rơi cũng nghe tiếng.

Thời gian theo vàng thái dương chuyển động dần dần. Mấy trăm đôi mắt chăm chú ngó về phía cửa vườn.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, Đào Vĩnh Trạch vẫn chưa lộ diện.

Đệ tử các phái bắt đầu bàn tán. Có người nói :

- Chắc Đào Vĩnh Trạch thấy tôn sư các phái đều tụ họp ở đây nên không dám tới nữa.

Có người hỏi :

- Hoặc giả hần còn ngại kẻ gì chẳng?

Một người đáp :

- Trước cục diện ngày nay thì còn thi thố ngại kẻ gì được? Ta chắc hần thấy khó mà rút lui rồi.

Đang lúc nghị luận bỗng nghe nổ sầm một tiếng. Đó là tên đệ tử phái Thanh Thành phụ trách việc báo cáo giờ đã đốt pháp hiệu đầu tiên.

Vẫn chưa thấy Đào Vĩnh Trạch đâu.

Thật là một việc ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Hai bên đã long trọng ước định cuộc chiến đấu mà bây giờ chưa đến là lỡ giờ giấc.

Ngô Thiên Lăng cười lạt hỏi :

- Thần công quảng đại gì của hần đu? Thật là khoác lác hết chỗ nói. Chà chà! Cổ kim trong võ lâm chưa từng có chuyện tức cười như bữa nay.

Lão chưa dứt lời, tiếng nổ pháo thứ hai nổ ran. Cửa mộ viên vẫn không một bóng người.

Thiết Diện bà bà hân hoan lộ ra ngoài mặt, nhìn những nhân vật các phái chấp tay nói :

- Nhờ thần oai của các vị! Đào lão tặc chắc lẩn trốn rồi.

Thiết Diện bà bà ngừng lời, toan hỏi Thống Thiên hòa thượng có nên phái đệ tử đi truy tầm Đào Vĩnh Trạch không, thì giữa lúc ấy một việc bất ngờ đã xảy ra. Đột nhiên một tràng cười hô hố vang lên. Bóng người chưa xuất hiện Đào Vĩnh Trạch đã lớn tiếng :

- Các vị quả là người thủ tín, chắc đợi lão phu khá lâu rồi.

Lão chưa dứt lời, hiệu pháo thứ ba đã nổ tung. Nhưng thanh âm lão át cả tiếng pháo.

Bỗng thấy trên trái núi đối diện, hai cánh cửa đá ở vách núi mở ra. Đào Vĩnh Trạch nhảy xuống. Bóng mặt trời vừa đứng giữa Ngọ không sai một ly.

Tiếp theo một đám người rất đông theo sau lão nhảy xuống. Từ chỗ cửa động xuống tới mặt đất cao ngoài hai mươi trượng.

Đào Vĩnh Trạch nhảy xuống được chưa lấy chi làm lạ, nhưng bọn người của lão cũng lon ton nhảy theo như đi trên đất bằng, chẳng khác một toán thần binh từ trên trời xuống.

Đệ tử các phái thấy vậy không khỏi sợ hãi trợn mắt há miệng.

Nguyên Đào Vĩnh Trạch cố ý bày trò thông thần đã khoét một huyết động từ nửa năm trước đối diện với trái núi có mộ viên của Thúc Vi tiên tử. Cửa động dùng những tảng đá lớn bịt kín. Ngoài ra còn có mấy cửa ngầm khác, bọn chúng đã theo cửa ngách đó vào ẩn mình trong động.

Đến đúng giờ bọn chúng đột nhiên mở động nhảy ra một cách đột ngột, làm chấn động toàn trường.

Bọn Dịch Bình Thạch, Dục Trọng nhìn ra nhận được mặt Mặt Lãng pháp sư, A La tôn giả, Phó chỉ huy sử Ngự lâm quân là Bạch Ký, và vệ sĩ thống lĩnh trong cung là Trần Thuần. Bọn này đến hơn mười người. Còn ngoài ra chưa nhìn nhận hết.

Thiết Diện bà bà hét lên một tiếng, chạy thẳng tới.

Đào Vĩnh Trạch cười hỏi :

- Sao? Chưa nói câu gì đã động thủ ngay ư?

Thiết Diện bà bà tức giận la lên :

- Bữa nay là cuộc tỷ võ quang minh chính đại. Người áp giải hai đứa cháu ta đến để uy hiếp ta chăng? Hừ! Ta e rằng trước mặt tôn sư các phái người không dễ gì thi hành thủ đoạn dê hèn được đâu.

Nguyên trong đám người đi theo Đào Vĩnh Trạch, chợt nhận thấy cả hai đứa cháu đã bị Đào Vĩnh Trạch cướp đi từ nửa năm trước là Tào Anh Trung và Tào Anh Mẫn cũng có mặt tại đó.

Thiết Diện bà bà đang chạy về phía hai đứa cháu thì đột nhiên một đạo nhân râu dài nhảy vọt ra. Đạo nhân vung cây phát trần lên đề cây long đầu trượng của Thiết Diện bà bà khiến cho mục không tiến thêm được nửa bước.

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng nói :

- Lão bà tử! Sao bà không hỏi rõ trắng đen xem sao đã? Trước hết bà thử hỏi lệnh tôn để chúng trả lời.

Hoa Quang đại sư khẽ “hừ” một tiếng rồi nhìn Thống Thiên hòa thượng hỏi :

- Người kia phải chăng là Lãng Tiêu Tử ở Đại Tuyết sơn? Sao y lại can tâm đi theo Đào lão quái?

Lãng Tiêu Tử xuất thân từ phái Tuyết Sơn có địa vị rất cao trong võ lâm.

Ngày trước lão vẫn đi lại với các nhân vật đầu não các môn phái lớn. Về sau lão tự nhiên mất tích. Người ta đồn lão ẩn cư trên núi Đại Tuyết để rèn luyện Thái Thanh huyền công. Mấy chục năm nay lão vắng bóng giang hồ, không ngờ bữa nay lại xuất hiện bên cạnh Đào Vĩnh Trạch.

Triệu Vô Cực thấy Thiết Diện bà bà bị giữ thì cả giận quát hỏi :

- Đào Vĩnh Trạch! Người có theo qui củ võ lâm trong cuộc tỷ võ hay không thì bảo?

Giữa lúc ấy Tào Anh Trung bỗng lên tiếng :

- Bà bà! Tôn nhi đã qui đầu làm môn hạ Đào tổ sư. Thần công Đào tổ sư thiên hạ vô địch. Bà bà đừng thù nghịch với lão gia nữa!

Đào Vĩnh Trạch cười rộ hỏi :

- Ha ha! Bà đã nghe rõ chưa? Ta có cưỡng bách chúng đâu?

Nguyên Đào Vĩnh Trạch cướp hai đứa cháu của Thiết Diện bà bà đem đi rồi, lão phô trương võ công kỳ diệu trước mặt chúng, khiến chúng thành tâm kính phục.

Hai gã này là thiếu niên mới mười lăm, mười sáu tuổi. Thường ngày chúng bị Thiết Diện bà bà cai quản rất nghiêm khắc, Đào Vĩnh Trạch bắt chúng rồi không đánh mắng lại truyền thụ võ công cho. Chúng nhỏ tuổi chưa biết gì, thấy vào làm môn hạ Đào Vĩnh Trạch còn được tự do hơn ở nhà, nên chúng ưa thích lão.

Chuyến này Đào Vĩnh Trạch đem chúng đến là có ý làm mất thể diện Thiết Diện bà bà. Chưa cần động thủ lão đã thắng một đòn rồi.

Thiết Diện bà bà cảm tức tưởng chừng thất khiếu bốc khói lên, nhưng không làm thế nào được. Triệu Vô Cực cũng ra chiều bẽn lẽn.

Thống Thiên hòa thượng nhân danh chủ tịch, cất tiếng hỏi :

- Những chúng xích mích này hãy để về sau sẽ bàn tới. Đào tiên sinh nghĩ thế nào?

Đào Vĩnh Trạch cười đáp :

- Té ra đại sư chùa Thiếu Lâm chủ trương mọi việc. Như vậy là phải lắm!

Lão quay lại bảo Lăng Tiêu Tử :

- Lăng Tiêu đạo huynh! Để cho bà bà đi!

Lăng Tiêu Tử thu phát trần về. Cây trượng của Thiết Diện bà bà đang bị áp lực đột nhiên nhẹ bỗng khiến cho mục loạn choạng người mấy cái rồi mới đứng vững để lùi lại.

Thiết Diện bà bà lùi về đứng bên cạnh Phùng Linh. Mục vẫn còn hần hộc cảm tức.

Phùng Linh cười nói :

- Chưởng môn nhân! Chưởng môn cứ yên tâm. Thế nào chúng ta cũng tìm cách đưa lệnh tôn về cho Chưởng môn. Nhưng ta hỏi Chưởng môn một câu. Nếu chúng thoát khỏi tay Đào lão quái rồi trở về thì Chưởng môn đối đãi với chúng ra sao?

Thiết Diện bà bà ngơ ngác chưa hiểu ý tứ Phùng Linh, miệng lẩm bẩm hỏi lại :

- Xử trí làm sao ư? Cái đó vẫn bối chưa nghĩ tới. Việc gì mà phải xử trí với chúng?

Phùng Linh lộ vẻ nghiêm trang đáp :

- Đào Vĩnh Trạch là công địch của võ lâm, thế mà hai tên cháu của Chưởng môn lại bội phản môn phái biến tâm hàng địch. Đâu phải là tội nhẹ?

Thiết Diện bà bà nghe Phùng Linh khép mình vào tội xử sự bất công thì biết bà có ý muốn thay mình để thanh lý môn hộ. Mục kinh hãi vô cùng vội đáp :

- Bọn chúng còn là con nít chưa hiểu biết gì. Phùng lão tiên bối khép tội chúng như vậy chẳng là quá nặng?

Phùng Linh vốn không quen thói làm oai làm phước. Bà ta thấy Thiết Diện bà bà lộ vẻ sợ hãi, bất giác bật cười khanh khách hỏi :

- Đối với lệnh tôn thì Chưởng môn chỉ lo nặng tội. Vậy Lãnh Sương Quân lọt lòng mẹ ra chứ có tội gì mà đối xử như vậy, há chẳng nặng hơn ư?

Thiết Diện bà bà then quá mặt đỏ ra đến mang tai. Mục không dám nói gì nữa mà tự biết mình đối đãi với Lãnh Sương Quân có điều quá tệ.

Thống Thiên hòa thượng tự giữa không trường đi ra cùng Đào Vĩnh Trạch làm lễ tương kiến rồi hỏi :

- Không hiểu các môn phái lớn võ lâm đã có điều chi đặc tội cùng các hạ mà các hạ giết bốn vị đại trưởng lão Cái bang, đả thương những tay cao thủ phái Manh Sơn, và bắt đệ tử phái Thanh Thành đem đi? Ngoài ra vì lẽ gì các hạ còn sai đệ tử đến gây hấn với các phái Nga My, Thiên Sơn, Võ Đang? Lão tăng xin hỏi, những mối thâm cừu đại hận nào đã khiến cho các hạ đang tâm tàn nhẫn như vậy?

Đào Vĩnh Trạch cười đáp :

- Lão thiền sư nói vậy là sai.

Thống Thiên hòa thượng lộ vẻ không bằng lòng hỏi lại :

- Sai ở chỗ nào các hạ thử minh thị cho biết?

Đào Vĩnh Trạch ngẩng mặt lên trời lạnh lùng nói :

- Đào mỗ làm thế là đã nể mặt các vị lắm đó. Còn đối với hạng tầm thường thì lão Đào này không thêm động thủ.

Thống Thiên hòa thượng dù đầy công hàm dường đến đâu cũng không dần nổi cơn tức giận, hỏi lại :

- Các hạ nói thế thì ra cố ý chọc giận nhân sĩ võ lâm và lập tâm gây thù với các môn phái lớn phải không?

Đào Vĩnh Trạch cười ha hả đáp :

- Lão thiên sư chỉ nói đúng có một nửa. Nếu Đào mỗ không cho ra chút thủ đoạn thì sao mời được đại giá tới đây? Đào mỗ không cố ý gây cừ địch với các vị mà chỉ mượn cơ hội này để làm chứng cứ một phen. Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Thanh Thành, Thiên Sơn là những môn phái lớn vẫn tự khoe mình mới là võ học chính tông. Còn bao nhiêu võ học thiên hạ thấy đều nằm trong các phái quý vị.

Thống Thiên hòa thượng nói :

- Về phái Thiếu Lâm, lão tăng dám quả quyết chẳng bao giờ lại có ý tự kiêu, tự mãn như nhận xét của thí chủ.

Đào Vĩnh Trạch cười nói :

- Thiên sư! Thiên sư không phải là đại biểu cho tất cả võ lâm được.

Hắn đưa mắt nhìn quanh rồi tiếp :

- Tình thực mà nói nếu những bậc trưởng bối các phái có thể thấu triệt diệu lý về môn võ học vô thượng thì mới kiêu ngạo thế được. Đào mỗ mà gặp được những nhân vật như vậy thì hết lòng kính phục và sụp lạy xin làm đệ tử ngay.

Thống Thiên hòa thượng lạnh lùng đáp :

- Những nhân vật đó đời nay không có. Được như lời các hạ, thì chỉ có mình các hạ mà thôi.

Thống Thiên hòa thượng vừa dứt lời, Đào Vĩnh Trạch nổi lên một tròng cười rộ.

Những nhân vật đầu não các phái thấy Đào Vĩnh Trạch kiêu ngạo như vậy thì không khỏi nổi lòng công phẫn.

Bọn Triệu Vô Cực, Bản Không đại sư, Tán Nông Ẩn, Ngô Thiên Lăng tiến lên một bước, chỉ còn chờ Thống Thiên hòa thượng hạ lệnh là xông vào quyết một trận sống mái với Đào Vĩnh Trạch.

Thống Thiên hòa thượng dày công hàm dưỡng. Tuy lửa giận ngấm ngấm nổi lên nhưng không để lộ ra ngoài mặt.

Nhà sư bình tĩnh hỏi :

- Đào tiên sinh! Công việc bữa nay e rằng không thể chỉ cười một cơn là xong. Xin Đào tiên sinh cho biết phải kết thúc câu chuyện bằng cách nào?

Đào Vĩnh Trạch đồng dục đáp :

- Bữa nay những người theo Đào mỗ đến đây phó hội đều là những cao nhân đệ tử ngoài các môn phái lớn. Họ ngưỡng mộ võ công của các vị từ lâu. Nhân buổi đại hội hôm nay, Đào mỗ tưởng hai bên nên đua tài để chứng thực những điều tỏ tường trước mặt các môn phái vẫn phô trương...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu các vị thắng họ thì Đào mỗ sẽ luân lưu xin lãnh giáo quý vị lão sư phó Chương môn các phái. Hễ vị nào thắng được Đào mỗ nửa chiêu hay một thức thì không phiền đến các vị xử trí mà Đào mỗ xin tự hủy mình ngay tức khắc. Vạn nhất Đào mỗ thắng được các vị tôn sư thì cũng không đòi mạng các vị mà chỉ yêu cầu những đệ tử kế nghiệp chức Chương môn bản phái bái Đào mỗ làm thầy là đủ.

Lão vừa dứt lời mọi người nhốn nháo cả lên.

Đào Vĩnh Trạch lớn tiếng nói tiếp :

- Cái đó không phải Đào mỗ ham muốn làm thầy người ta mà chỉ muốn mượn trường hợp này để thống nhất võ công các phái, khuếch trương nền võ học ngày một rộng lớn, tưởng không phải là vô ích. Ý nguyện của Đào mỗ có vậy mà thôi chứ không có ý gì khác.

Giọng lưỡi của lão thật kiêu ngạo hết chỗ nói. Bây giờ mọi người đến phó hội mới biết Đào Vĩnh Trạch mượn cơ hội này để bắt các môn phái phải thần phục hắn.

Những nhân vật đầu não các môn phái tức như vỡ mặt, và trong lòng vô cùng xao xuyến. Ai cũng tự hỏi :

- “Nếu Đào Vĩnh Trạch không nắm chắc mấy phần thì sao hắn dám khoác lác, mở miệng khiêu chiến với tôn sư các phái? Vạn nhất mà hắn thắng thì những Chưởng môn kế nghiệp các phái sau này đều là đệ tử của hắn, há chẳng phải là một cái nhục lớn cho toàn thể võ lâm?”

Thống Thiên hòa thượng tay lần Phật châu giương cặp mắt lên đáp :

- Đào tiên sinh đưa ra ý nguyện to tát như vậy lão tăng rất lấy làm bội phục. Nếu Đào tiên sinh quả có bản lĩnh tối cao vô thượng, lão tăng lớn mật dám đại biểu cho các môn phái lớn kính cẩn tuân mệnh tiên sinh là xong.

Nhà sư ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Đào tiên sinh còn muốn nói gì nữa không?

Đào Vĩnh Trạch cười hô hô đáp :

- Những lời Đào mỗ nói ra đã không ai phản đối. Vậy xin mở đầu cuộc tỷ đấu.

Hắn vừa dứt lời đã từ từ đưa tay phải lên. Cặp mắt hắn chiếu ra những tia hàn quang nhìn chòng chọc vào Thống Thiên hòa thượng.

Theo qui củ võ học, sau khi hai bên đã đồng ý về điều kiện tỷ võ thì nhân vật đứng đầu giờ tay lên tuyên thệ cho có vẻ trịnh trọng.

Đây chỉ là một nghi thức thông thường, nhưng trước tình hình này ai cũng tưởng Đào Vĩnh Trạch mượn cơ để làm giảm uy thế của Thống Thiên hòa thượng.

Lập tức mấy trăm cặp mắt đều nhìn chòng chọc vào hai người.

Bỗng nghe đánh “sầm” một tiếng. Hai bên đã đánh ra một chưởng. Thống Thiên hòa thượng không một chút mảy may chuyển động. Còn Đào Vĩnh Trạch lão đảo người đi một cái. Hắn lại cười hô hô nói :

- Lão thiền sư! Hãy để họ tỷ thí với nhau trước rồi chúng ta sẽ tái hội.

Hắn nói xong vừa cười vừa lùi lại.

Quang cảnh đối chưởng vừa rồi trông bề ngoài Thống Thiên hòa thượng có vẻ chiếm được một chút thượng phong. Những nhân vật đầu não các phái tưởng chừng đã cắt được khối đá đè nặng trĩu trong lòng.

Triệu Vô Cực cười lạt nói :

- Xem chừng thần công của lão quái bất thông mất rồi...

Triệu Vô Cực chưa dứt lời thì Thống Thiên hòa thượng từ từ cất bước lùi lại, sắc mặt cực kỳ trầm trọng.

Trưởng lão phái Côn Luân là Khâu Bản Thiệu ngồi bên Thống Thiên hòa thượng rất tinh thông y lý, kéo tay nhà sư nói :

- Thiền sư bất tất phải hoang mang, dù có nhiễm chút khí âm tà, cũng chẳng có chi đáng ngại.

Bản Không là tay cao thủ thứ hai phái Thiếu Lâm đưa mắt nhìn Thống Thiên hòa thượng thì biết rằng tuy Khâu Bản Thiệu nói một cách dễ dàng là để cho mọi người khỏi lo về Thống Thiên hòa thượng, nhưng xét tình hình này thì thấy Thống Thiên hòa thượng ỉ ra cũng bị thương nhẹ.

Bây giờ họ mới biết là cuộc đấu chưởng vừa qua không phải Thống Thiên hòa thượng đã chiếm được thượng phong. Tuy nhiên, vì thể diện của bậc cao tăng chùa Thiếu Lâm, không ai dám hỏi đến.

Nguyên lúc Thống Thiền hòa thượng cùng Đào Vĩnh Trạch kích chưởng để tuyên thệ, hai bên đã ngầm ngầm tỷ thí một chiêu.

Đào Vĩnh Trạch phát huy Tu La thần công đến bậc thứ chín. Còn Thống Thiền hòa thượng thi triển Kim Cương thân pháp, một môn tuyệt học của Đạt Ma tổ sư, để đối phó.

Kim cương bất hoại thân pháp giữ cho mọi chất độc không xâm nhập được.

Hơn nữa Thống Thiền hòa thượng đã có công lực thâm hậu hàng mấy chục năm, đâu phải hạng tầm thường. Vì thế mà Đào Vĩnh Trạch bị sức phản chấn của hòa thượng phải lảo đảo người đi một cái. Có điều Thống Thiền hòa thượng dù vận dụng Kim Cương thân pháp mà khi tiếp chưởng của Đào Vĩnh Trạch nhà sư vẫn cảm thấy lạnh thấu tâm can.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, huyết dịch nhà sư tựa hồ ngưng hết cả lại. May ở chỗ nội gia công lực của Phật môn đã đến trình độ tối cao vô thượng, nhà sư chỉ vận chuyển chân khí ba lần, chất âm độc liền bị tiêu trừ.

Người ngoài trông vào tưởng thiền sư chiếm được thượng phong mà thực ra thiền sư trong lòng đã hiểu rõ nếu tiếp tục tỷ đấu với Đào Vĩnh Trạch thì làm gì có thì giờ rảnh để vận động chân khí.

Nhà sư tin rằng công lực mình có thể tiếp được ba chưởng của Đào Vĩnh Trạch, nếu hấn phát huy Tu La thần công đến bậc thứ chín. Nhưng đến chưởng thứ tư thì nhà sư không dám nắm chắc.

Thống Thiền hòa thượng cùng Đào Vĩnh Trạch lui về bản vị rồi, hai bên dàn trận đối diện để sắp bắt đầu cuộc tỷ đấu.

38. Phòng Linh Thi Triển Phép Phi Hoa

- Được nghe võ công bên quý quốc từ lâu. Võ công này bắt đầu từ Đạt Ma tổ sư bên tề quốc, lưu truyền tới ngày nay đã hơn ngàn năm, chắc là biến hóa tăng tiến nhiều rồi. Tiểu tăng chẳng ngại đường xa muốn dặm tới đây, rất mong được xem công phu một nguồn gốc với tề quốc nay đã lên đến trình độ nào.

Địch Bình Thạch nhìn ra thấy nhà sư Ấn Độ này chính là A La tôn giả, đã tới Bằng cung và đã giao thủ với y, thì bụng bảo dạ :

- “Đối với nhà sư này, chắc Bản Không đại sư có thể hạ được”.

Y còn đang ngẫm nghĩ thì thấy Thống Thiền hòa thượng đã phái Đại Bi thiền sư, một vị trong Thập bát La Hán, ra ứng chiến.

Nếu biết Bản Không thượng nhân ngang hàng với Thống Thiền hòa thượng và có danh vọng cực cao trong võ lâm. Nếu lão ra giao chiến với một tên thủ hạ của Đào Vĩnh Trạch thì thắng cũng là bất võ mà bại thì lại càng nhục. Thống Thiền hòa thượng sau khi nghĩ kỹ rồi mới quyết định phái Đại Bi thiền sư ứng chiến.

Đại Bi thiền sư là tay nội công tinh thâm nhất trong Thập bát La Hán. Mọi người thấy Đại Bi ra đánh trận đầu chắc lão sẽ nắm được phần thắng. Chỉ có Địch Bình Thạch là ngấm ngầm hồi hộp trong lòng. Y chỉ hy vọng vào nội công tinh thâm của thiền sư để giữ được thế quân bình đã là may rồi.

Hai bên cùng theo kiểu nhà Phật làm lễ tương kiến rồi lập tức động thủ.

Đại Bi thiền sư thi triển La Hán quyền, môn công phu độc đáo giữ nhà của phái Thiếu Lâm. Quyền phong rít lên veo veo.

A La tôn giả đón tiếp mấy chiêu rồi cười nói :

- Quả nhiên cùng một nguồn gốc.

Hắn dùng trường quyền đối phó. Mọi người theo dõi thấy quyền pháp hai bên đại khái như nhau, chỉ khác chút đỉnh. Bên nào cũng phát ra những chiêu biến hóa kỳ diệu. Có điều Đại Bi thiền sư phóng quyền hiển nhiên trầm trọng hơn đối phương.

Hai bên chọt vào gần lại chọt ra xa. Sau càng đánh càng mau.

La Hán quyền lưu truyền đã hơn nghìn năm, chẳng những đệ tử phái Thiếu Lâm mà cả người ngoài cũng đều biết hết. Có điều quyền thuật của hai người này phóng ra đều thần oai lẫm liệt khác với người thường. Mỗi thoi quyền đều ẩn giấu một uy lực mãnh liệt vô cùng.

Đang lúc kịch chiến Đại Bi thiền sư bỗng ra chiêu “Hoàng Oanh Lạc Cẩn”.

Tay mặt khoanh một vòng tròn như để phong tỏa. Tay trái đột nhiên luồn ra thúc vào cạnh sườn và vào trước ngực đối phương.

Trải ba mươi hai đời, phái Thiếu Lâm vẫn giữ nguyên như trước. Đến đời Vô Trụ thiền sư mới đem La Hán ngũ hành quyền của Đạt Ma truyền lại thêm vào những biến chiêu, lập ra ba mươi ba chiêu quyền thuật gọi là “Sân Trình Hồng Liệt tam thập tam bộ thần quyền”.

“Hoàng Oanh Lạc Cẩn” chính là một chiêu thần quyền vừa thủ vừa công biến hóa rất vi diệu.

Chỉ trong nháy mắt đã thành thế chủ khách. Đường quyền A La tôn giả bị Đại Bi thiền sư phong tỏa.

Mọi người nhận thấy chỉ một chiêu nữa là Đại Bi thiền sư có thể thủ thắng.

Bọn đệ tử phái Thiếu Lâm ra chiêu hờn hở, nghĩ bụng :

- “Tuy cùng một nguồn gốc mà phái Thiếu Lâm mình cao hơn nhà sư Ấn Độ một bậc”.

Mọi người còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe ba tiếng “bình bịch” vang lên không hiểu là gì. Cánh tay của A La tôn giả cong đi tựa cánh cung và dùng phương pháp kỳ lạ đánh tới một cách bất ngờ.

Đại Bi thiền sư sử thế “Tam Dương Khai Thái”. Một chiêu ba thức toàn đánh vào quảng không. Trái lại đối phương đánh luôn ba quyền đều trúng vào Đại Bi thiền sư.

Bọn đệ tử Thiếu Lâm giật mình kinh hãi. Nhưng Thống Thiền hòa thượng quay lại mỉm cười nói :

- Mấy năm nay Đại Bi khổ luyện Kim Cương thân pháp nay đã thành tựu một chút...

Thống Thiền hòa thượng chưa dứt lời đã thấy A La tôn giả đột nhiên làm như bật dây cung bắn ra. Những đầu quyền của hắn đổ như sắt nung.

Nguyên A La tôn giả đã thi triển công phu thượng thừa của phái Du già. Da thịt có thể biến thành co lại. Gặp lúc khẩn trương, hắn phóng quyền đột ngột, nên Đại Bi không kịp đề phòng mà bị trúng đòn.

Nhưng công phu “Kim Cương Bất Hoại thân pháp” của Đại Bi thiền sư đã được đến ba phần hỏa hầu, dù không hất ngã được đối phương, nhưng chính mình cũng không bị tổn thương chút nào.

Hai bên sau khi phát động võ công thượng thừa, tình thế lại biến đổi.

A La tôn giả biết đối phương có thần công hộ thân thể, đánh mạnh cũng chẳng ăn thua. Hắn liền biết theo qui củ, đứng phương vị cửu cung bát quái, tựa hồ chỉ còn đón đỡ, lực lượng phản kích. Thế quyền của hắn mỗi lúc một chậm lại.

Quần hào các môn phái tướng A La tôn giả sắp thua đến nơi và nhất định Đại Bi thiền sư mở cờ chiến thắng. Chỉ có Thống Thiền hòa thượng và Bản Không đại sư là sắc mặt cực kỳ trầm trọng.

Trong bọn đệ tử phái Thiếu Lâm có mấy vị võ công cao minh cũng đã nhìn ra tuy đối phương thoái bộ song chưa đến nỗi thất bại. Có điều họ cũng nhìn nhận Đại Bi thiền sư đã chiếm thượng phong, họ không hiểu tại sao Chứng môn sư tôn lại ra chiêu lo lắng?

Đại Bi thiền sư càng bức bách đối phương gấp rút hơn. Đột nhiên thiền sư biến quyền thành chưởng, sử dụng Đại Lực Kim Cương thủ pháp một môn tuyệt học của phái Thiếu Lâm. Bóng chưởng trùng điệp bao vây lấy toàn thân A La tôn giả.

Có mấy tên đệ tử phái Thiếu Lâm đã cất tiếng hoan hô. Ngờ đâu giữa lúc ấy bỗng nghe A La tôn giả gầm lên một tiếng thật to như tiếng sét lừng trời đánh xuống.

Cả người Đại Bi thiền sư bị tung lên không hất ra ngoài ba trượng. Tuy nhà sư đứng dậy được nhưng cũng kể là thua rồi.

Biến diễn đột ngột khiến cho đệ tử các phái mười phần có đến tám chín không hiểu tại sao Đại Bi thiền sư sắp thắng mà hóa bại, nên ngơ ngác nhìn nhau sợ hãi.

Bỗng thấy Đại Bi thiền sư chấp tay nói :

- Đa tạ tôn giả đã nương tay.

A La tôn giả thi lễ nói :

- Võ công phái Thiếu Lâm quả nhiên danh bất hư truyền. La Hán thần quyền mà Đạt Ma tổ sư đem truyền cho quý phái thiệt tình đã phát huy rộng lớn hơn ở nước Thiên Trúc nhiều.

Đệ tử các phái thấy giọng nói cùng vẻ mặt hai người đều rất đối ân cần thì chẳng hiểu ra sao.

Nguyên A La tôn giả về quyền thuật đúng là còn kém Đại Bi thiền sư, về nội lực hai người suýt soát ngang nhau. Đại Bi thiền sư còn hơn A La tôn giả về thần công bảo vệ thân mình.

Sở dĩ tôn giả thắng được đối phương là nhờ ở Du già công phu trong lúc chớp nhoáng tối hậu đã phát huy nội công sư tử hồng làm rối loạn tâm thần Đại Bi thiền sư đồng thời phá được thể Kim Cương thân pháp của đối phương.

Bọn đệ tử phái Thiếu Lâm sắc mặt tái mét vì bẽ bàng và tức giận. Họ toan xin giám tự là Bản Không thượng nhân ra khiêu chiến với A La tôn giả, thì thấy A La tôn giả đã theo Đại Bi thiền sư đi tới trước mặt Thống Thiền hòa thượng.

A La tôn giả làm lễ bái yết, báo danh hiệu sư môn rồi chấp tay để trước ngực khom lưng nói :

- Khi diệt tử lên đường đông du, gia sư đã căn dặn phải tìm lên núi Tung Sơn bái yết hòa thượng, không ngờ bữa nay lại có cơ duyên tương kiến tại đây.

Thống Thiền hòa thượng nói :

- Lệnh sư là Long Diệp thượng nhân, bản tăng nghe danh đã lâu và vẫn đem lòng kính ngưỡng.

Long Diệp thượng nhân là một vị cao tăng đệ nhất nước Ấn Độ. Phụ thân Băng Xuyên Thiên Nữ lúc ở Ni Bạc Nhi đã được Thượng nhân giáo hối. Nay Thượng nhân thọillot trăm tuổi.

Thống Thiền hòa thượng là vị cao tăng đệ nhất Trung Quốc, nên hai bên đều biết danh hiệu nhau.

A La tôn giả tiếp :

- Đệ tử nghe gia sư nói trước đây ngàn năm Đạt Ma tổ sư có đem theo hai pho kinh “Dịch cân” và “Tỷ tỷ” sang Trung Quốc để khai sáng ra võ công quý phái. Hai pho bí điển này đã thất truyền ở tệt quốc. Không hiểu những bậc cao minh bên quý phái tinh thông hai môn công phu này có chỉ giáo cho đệ tử được mở rộng tầm mắt không?

Tôn giả nói câu này dường như để tỏ ý vừa rồi đấu với Đại Bi thiền sư chưa đủ thỏa mãn.

Thống Thiền hòa thượng tủm tủm cười đáp :

- Hai pho bí điển ấy ghi chép công lực cực kỳ tinh thâm rộng lớn. Bản tăng chưa nhìn tới được.

A La tôn giả cho là hòa thượng nói khách sáo liền chấp tay lạy nữa để toan thỉnh cầu lần thứ hai.

Thống Thiền hòa thượng lại nói tiếp :

- Quý phái và tệt phái tuy khác nước nhưng cùng một nguồn gốc. Tôn giả bất tất phải nóng nảy trong một vài ngày. Sau cuộc hội họp tại đây mời tôn giả giã khuất giá lên chơi tệt tự. Bản tăng sẽ hết sức cùng tôn giả nghiên cứu. Xin tôn giả đừng thủ lễ nữa.

Thống Thiên hòa thượng đưa hai tay ra đỡ A La tôn giả lên. A La tôn giả liền dùng “Trọng thủ pháp” để thử nội công của Thống Thiên hòa thượng.

Ngờ đâu ngón tay Thống Thiên hòa thượng chỉ để hờ bên ngoài chưa chạm vào người A La tôn giả mà cảm thấy một luồng đại lực xô tới. Hắn không tự chủ được liền bị nội công Thống Thiên hòa thượng đưa bồng lên. Bây giờ hắn mới thực lòng khâm phục lùi lại phía sau.

Bọn đệ tử phái Thiếu Lâm chẳng hiểu ra sao. Thống Thiên hòa thượng đưa mắt nhìn Bản Không đại sư nói :

- Tôn giả đây chỉ muốn biết võ công Trung Nguyên, không có ý gì ám muội thì hà tất phải ăn thua với y? Ai mà có ý nghĩ tranh đua hơn kém là phạm vào giới răn của nhà Phật. Chẳng lẽ Đại Bi mới thua một cuộc mà người ta dám coi thường võ công bản phái ư?

Nguyên Thống Thiên hòa thượng đã biết rõ vừa rồi A La tôn giả tỷ đấu với Đại Bi thiền sư. Hắn dùng công phu “Sư Tử Hồng” phá Kim Cương thân pháp của thiền sư thì đồng thời hắn có thể hạ độc thủ giết người được. Nhưng hắn chỉ phát huy có ba thành lực đạo nên Đại Bi thiền sư mới không bị thương tổn gì.

Thống Thiên hòa thượng biết tính sư đệ nóng nảy mà đi quá chớn có thể biến thành độc ác. Võ công y theo đường cương mãnh, hòa thượng sợ thần công của y phát động rồi không thu về được dẫu thương đối phương thì trong lòng mình rất là hối hận. Vì thế mà thà chịu thua một keo rồi dùng lời khuyên giải đệ tử.

A La tôn giả vẫn đứng yên giữa không trường đông dặc nói :

- Bần tăng qua bên thượng quốc may gặp ngày đại hội chỉ muốn chiêm ngưỡng võ công trung thổ, xin vị nào ra đây chỉ giáo thêm cho.

Quần hùng tuy biết bản ý của A La tôn giả chỉ muốn quan sát võ công chứ không phải kẻ địch chân chính, nhưng vì hắn đi theo Đào Vĩnh Trạch nên chẳng thể để thất bại lần thứ hai.

Có điều Đại Bi thiền sư bản lãnh như vậy đã bị thua rồi, còn tôn sư các phái thì muốn giữ địa vị không ra ứng chiến. Ai nấy ngần ngại chưa biết lựa chọn nhân vật nào cho đích đáng.

Địch Bình Thạch khẽ nói :

- Bằng Nga! Nàng có thể thắng được y đó.

Bằng Xuyên Thiên Nữ cười đáp :

- Nhưng thiếp lại không phải người bản thổ Trung Quốc.

Nguyên Địch Bình Thạch có thể nắm vững được phần thắng, nhưng y đã tỷ thí với A La tôn giả ở Bằng cung một lần rồi. Bây giờ có ra tỷ đấu lần nữa thì dù đã bại được đối phương cũng e hắn cười thầm Trung Quốc không người.

Bỗng một tràng cười rộ xé tan bầu không khí tĩnh mịch. Dục Trọng kéo lê cây thiết trượng cười ha hả nói :

- May lão khiếu hóa này chưa chết, xin ra lãnh giáo thần công tuyệt học của cao tăng nước Thiên Trúc.

Tiếng cười này có ý đập vào mặt Đào Vĩnh Trạch. Bữa trước Đào Vĩnh Trạch thực ra không có ý đánh chết lão, nên chỉ phát huy có bảy thành Tu La thần công. Nhưng hắn không ngờ nội lực Dục Trọng chưa đầy nửa năm đã khôi phục được mà dám nhảy ra tỷ võ. Bất giác hắn run lên nghĩ bụng :

- “Thiếu Dương huyền công quả nhiên có chỗ diệu dụng. Nếu Thúy Vi tiên tử mà còn sống thì cuộc đấu bữa nay ta e rằng chưa chắc đã nắm được phần thắng”.

A La tôn giả không biết đến chuyện cũ giữa Dục Trọng và Đào Vĩnh Trạch.

Hắn chỉ nhìn nhận Dục Trọng là một lão khất cái bữa trước đã đứng xem chiến đấu ở Bằng cung. Hôm ấy hắn tỷ võ với Địch Bình Thạch, sau cùng bị thua một chiêu. Lúc bỏ chạy còn nghe tiếng cười của Dục Trọng.

Bây giờ A La tôn giả nghe Dục Trọng nói pha giọng trào phúng thì cho là lão khinh thị mình nên không khỏi ngấm ngầm tức giận.

Hắn lạnh lùng hỏi lại :

- Dực bang chúa định tỷ đấu bằng binh khí chứ?

Dực Trọng đáp :

- Đúng thế! Đại sư đã tỷ đấu một trường quyền cước thì bây giờ thay đổi món ăn, đại sư tính thế nào?

A La tôn giả liền rút thanh Hàn Thiết bảo đao tỏ ý đồng tình.

Dực Trọng nói :

- Đại sư từ ngoài muôn dặm tới đây là khách. Vậy xin ra chiêu trước đi!

A La tôn giả vung đại đao lên nói :

- Đao kiếm vô tình, xin Bang chúa lưu ý!

Đao quang vừa lóe lên, lập tức chém ngang một nhát. Hắn nghĩ thầm trong bụng :

- “Dù ta không dể thương lão nhưng hãy chặt đứt cây thiết trượng thử xem lão còn cười cợt ngạo mạn được nữa không?”

Thanh Hàn Thiết bảo đao của A La tôn giả nặng tới 46 cân. Thanh đao đã nặng lại sắc bén phi thường. Nó là một thanh bảo đao trứ danh ở nước Thiên Trúc. Gia dĩ tôn giả đã luyện công “Hàn Long Phục Tượng” đến mực thượng thặng.

Nội lực hắn cực kỳ hùng hậu. Nhát đao này chém xuống theo thế khai sơn phá thạch uy mãnh phi thường.

Dực Trọng cũng hơi cây thiết trượng quét ngang một cái.

Đao trượng đụng nhau phát lên một tiếng rùng rợn khiến người ta cơ hồ thủng cả màng tai. Tia lửa bắn ra tung tóe.

Binh khí của hai bên đều không thương tổn chi hết, nhưng cả hai người đều bị nội lực của đối phương hất lao đảo như con thuyền nhỏ trôi trên làn sóng dữ.

A La tôn giả nghĩ thầm trong bụng :

- “Không ngờ khí giới trong tay lão ăn xin này lại là một cây bảo trượng. Nội lực hắn so với nhà sư phái Thiếu Lâm vừa rồi còn ghê gớm hơn mấy phần”.

Hắn nghĩ như vậy rồi không dám khinh địch, huy động bảo đao ra chiêu Hàn Long đao pháp, vận “Hàn Long Phục Tượng công” của nhà Phật vào cả lưỡi đao.

Lập tức bóng đao rợp trời. Một thanh bảo đao biến thành mấy chục thanh.

Trong phạm vi mười trượng bao phủ một làn đao quang không nhìn rõ bóng người đâu nữa.

Bọn đệ tử Cái bang trong lòng hồi hộp lo thay cho Bang chúa. Chúng sợ Dực Trọng vừa mới khỏi bệnh, khó lòng chống nổi thế công mãnh liệt của đối phương.

Đột nhiên Dực Trọng hú lên một tiếng dài. Trượng pháp cũng biến đổi, múa tía lên coi như một rừng tượng ảnh phủ bên ngoài làn đao quang.

Biến diễn này khiến cho bọn đệ tử Cái bang vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Chúng lớn tiếng reo hò :

- Ha ha! Bang chúa đã huy động “Đả Cầu trượng pháp” rồi.

Đả Cầu trượng pháp là một môn tuyệt nghệ truyền thống của Cái bang. Nó gồm có bảy mươi hai chiêu. Trải bao đời, Bang chúa Cái bang đã ỷ vào trượng pháp này để giữ cho thanh danh bản bang không phải suy sụp.

Mấy trăm năm nay, Cái bang vẫn hùng cứ một bang lớn trong võ lâm đều ỷ vào trượng pháp này.

Đả Cầu trượng pháp quả nhiên không phải tầm thường, mới thi triển mấy chiêu mà tường chừng trời đất nổi trận gió táp mưa sa.

A La tôn giả vận hết “Hàn Long Phục Tượng công” của nhà Phật.

Vùng đao quang tuy thu hẹp lại nhưng tiềm lực phân kích tăng thêm rất nhiều.

Hai luồng chân lực xô ra ầm ầm. Tiếng sắt thép chạm nhau khiến người nghe phải đình tai nhức óc.

Đả Cầu trượng pháp chia làm ba đoạn. Đoạn đầu gồm hai mươi bốn chiêu, thế công mãnh liệt. Chỉ trong chớp mắt đoạn đầu đã qua. Hai bên giữ thế quân bình.

Đoạn thứ hai cũng gồm hai mươi bốn chiêu, song phải dùng đến tiềm lực của nội gia, lấy ý mà sử trượng. Trỏ nam đánh bắc, trỏ đông đánh tây, dụng lực tuy trầm trọng nhưng không phát ra tiếng vang.

A La tôn giả mặt nổi gân xanh, đao quang thu hẹp vòng hơn nửa.

Bọn đệ tử Cái bang đứng bên ngoài ngấm ngấm đếm số, chớp mắt đã hết hai mươi bốn chiêu đao thứ hai. Dực Trọng tựa hồ chiếm được chút thượng phong song vẫn chưa phá được làn đao quang bảo vệ A La tôn giả.

Chiêu số hai bên dần dần chậm lại, Dịch Bình Thạch đến bên Thống Thiên hòa thượng khẽ nói :

- Trường tử võ này bản ý của hai bên chỉ là muốn hiểu sức nhau, hà tất phải đi đến chỗ liều mạng? Xin đại sư ra lệnh giảng hòa.

Thống Thiên hòa thượng trầm ngâm chưa biết quyết định thế nào thì A La tôn giả gầm lên một tiếng thật to. Đao trượng giao nhau, binh khí hai bên dính liền vào một.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau, tiếng gầm của A La tôn giả, lập tức nghe choang một tiếng. Thanh bảo đao của A La tôn giả bay vọt lên không rồi cây thiết trượng của Dực Trọng cũng rớt xuống đất.

Nguyên A La tôn giả biết mình khó bề thủ thắng liền thi triển “Sư Tử Hồng”.

Đả Cầu trượng pháp của đối phương cương mãnh phi thường, hấn đã dùng đến sư tử công thì sức phòng ngự dĩ nhiên tiêu tan. Vì thế mà bảo đao bị hất tung lên.

Rồi sau Dực Trọng cũng bị tiếng gầm chấn động đánh rớt bảo trượng xuống đất.

Hai bên đều không bị thương. Xét về tình trạng binh khí rời khỏi tay thì phần thắng phải về Dực Trọng. Nhưng A La tôn giả đã chiến đấu với Đại Bi thiền sư hồi lâu. Đào Vinh Trạch liền nêu điểm này ra cho là Dực Trọng đã chiếm tiện nghi. Kết quả được Thống Thiên hòa thượng đồng ý. Thế là cuộc đấu xử hòa, không phân thắng bại.

Đệ tử Cái bang tuy có ý bất phục nhưng thấy Bang chúa vô sự nên cũng vui mừng không nói gì.

Nên biết nếu Dực Trọng thi triển “Phục Ma trượng pháp” đến đoạn thứ ba phải sáu mươi tám chiêu mà còn đánh nữa thì dù có hạ được đối phương thì chính lão cũng hao tổn chân lực rất nhiều, thắng như thế cũng chẳng ích gì mà còn có hại.

Đào Vinh Trạch gọi Mật Lăng pháp sư ra trận.

Phùng Linh cười nói :

- Người muốn kiếm ta đã ra kia!

Rồi bà không chờ chỉ đích danh đã băng mình ra khiêu chiến. Thân pháp bà mau lẹ dị thường không bút nào tả xiết.

Mật Lăng pháp sư chấp tay để trước ngực thi lễ nói :

- Bần tăng được nữ hiệp vui lòng chỉ giáo, bất giác đứng hèn đến đây. Bây giờ tỷ thí cách nào, xin nữ hiệp chỉ thị cho!

Phùng Linh ngấm nghĩ một chút rồi cười nói :

- Đa tạ đại sư nhường cho lão thân ra đề. Có điều lão thân không muốn chiếm tiện nghi. Vậy xin lựa công phu rất hợp với bản lãnh của pháp sư để tỷ đấu. Pháp sư! Pháp sư là đệ tử nhà Phật, quen ngồi bồ đoàn. Vậy lão thân xin thỉnh giáo pháp sư về công phu tọa thiền.

Mọi người ngạc nhiên tự hỏi :

- “Tọa thiền thì làm sao mà biết võ công cao thấp được?”

Phùng Linh ngừng lại một chút rồi trở vào bốn cây lớn nói tiếp :

- Tọa thiền trên bồ đoàn thì không tỏ rõ công phu được. Vậy chúng ta lên cây mà ngồi. Ai rút xuống trước là thua. Còn dùng phương pháp nào để bức bách đối phương rút xuống đều được tùy ý thi triển.

Mọi người nghe Phùng Linh nói, bây giờ mới hiểu bà mượn tiếng tỷ thí tọa thiền mà thực ra là tỷ thí võ học thượng thặng, nên không cấm chỉ đối phương tập kích.

Nhưng họ coi hai cây lớn cách nhau hơn mười trượng thì dù có phát huy chưởng lực cách không cũng không đánh xa đến thế được, trừ phi sử dụng ám khí.

Nhưng những tay cao thủ bậc nhất như những nhân vật này mà phải dùng ám khí để chống nhau thì lại tỏ ra khí lượng nhỏ bé.

Mật Lăng pháp sư lạnh lùng nói :

- Nữ hiệp đã dạy thế, bản tăng đâu dám chẳng tuân theo. Nào xin mời nữ hiệp!

Phùng Linh không khiêm nhượng gì nữa, chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vọt lên cây lớn mé đông. Bà có ý khoa trương bản lãnh xoay mình trên không chọn một cành nằm ngang chỉ nhỏ bằng cây đèn cầy mà hạ mình xuống.

Khinh công kỳ diệu này khiến cho cả những người phe Đào Vĩnh Trạch cũng phải trầm trồ. Còn đệ tử các phái bên này dĩ nhiên nổi tiếng hoan hô vang dậy một góc trời.

Giữa những tiếng hoan hô rầm rộ, Mật Lăng pháp sư cũng vọt mình lên, lão không xoay chuyển bay bướm như Phùng Linh ở không gian, mà nhảy thẳng lên như một cây côn rồi đáp xuống ngồi xếp bằng vào một cành cây lớn bằng cánh tay trẻ nít.

Cành cây hạ xuống, bật lên. Mật Lăng pháp sư tựa hồ ngồi không vững nhưng vẫn bình yên. Tư thế của lão không đẹp bằng Phùng Linh mà khinh công dường như kém một phần. Nhưng người có mắt tinh đời nhận ra nhảy thẳng lên ngồi vào cành cây áp lực rất nặng hơn nhiều, vậy khinh công lão đâu chẳng hơn được Phùng Linh thì ít ra là không kém.

Phùng Linh ngồi trên một cành cây trà chờ Mật Lăng pháp sư ngồi yên rồi cười nói :

- Pháp sư! Lão thân mượn hoa dâng Phật. Xin pháp sư thu nạp.

Một bông trà đỏ liệng về phía Mật Lăng pháp sư. Mật Lăng pháp sư rũ thấp lông mày, chấp tay lại, bỗng ngẩng đầu lên nói :

- Đa tạ nữ hiệp.

Bông hoa trà bay lại rất mau nhưng đến trên đỉnh đầu lão tựa hồ dừng lại một giây rồi từ từ hạ xuống.

Hai bông hoa nữa liên tiếp bóng ra như vậy. Tất cả là ba bông bảy hàng ngay ngắn trên áo cà sa.

Đệ tử hậu sinh các phái chưa hiểu được đến chỗ vi diệu này, nhưng hàng trưởng bối đều là những tay võ học đại hành gia thấy vậy không khỏi động dung.

Nên biết Phùng Linh thi hành thủ thuật này chính là “Phi Hoa Trích Diệp”, một môn võ công thượng thặng có thể đả tử thương người ngay lập tức. Thế mà Mật Lăng pháp sư thối ra một luồng chân khí làm tiêu tan nội kinh ẩn giấu trong những bông hoa trà, khiến cho những bông hoa từ từ chậm lại rồi nhẹ nhàng hạ xuống.

Diễn biến này đủ tỏ chân khí nội kinh của Mật Lăng pháp sư đã luyện được đến trình độ làm cho công phu “Phi hoa sát nhân” của đối phương mất công hiệu, thật khiến cho người ta phải kinh hãi.

Địch Bình Thạch ngấm ngấm lo lắng, khê bảo Băng Xuyên Thiên Nữ :

- Võ học phe Mật tông phái Hồng giáo quả nhiên danh bất hư truyền, kỳ bí vô cùng. Dù di má không đến nỗi thất bại, nhưng e rằng thắng được đối phương không phải chuyện dễ dàng.

Địch Bình Thạch vừa dứt lời, bỗng nghe Phùng Linh ở trên cây cười nói :

- Đã có hoa đỏ phải thêm lá xanh mới đủ bộ.

Bà nói rồi thò tay bẻ một cành lá vung ra trước gió. Những lá cây nhảy múa tung bay rồi từ bốn mặt tám phương thổi vào người Mật Lăng pháp sư.

Thủ pháp này thiên hạ đã từng nghe danh. Nó là một thủ pháp phóng ám khí tên gọi là “Thiên Nữ Tán Hoa”, một tuyệt kỹ của Đường môn.

Phùng Linh đã vận công lực mấy chục năm phóng ra. Mỗi lá cây so với ám khí thông thường còn lợi hại hơn nhiều.

Những lá cây tán ra rồi chia thành mấy ngã ập vào. Ai cũng nghĩ Mật Lăng pháp sư ngồi trên cành cây không có đất xoay sở. Dù nội công y có mạnh đến đâu cũng không thể thổi một hơi mà phát tán những lá cây từ bốn mặt tám phương bay tới.

Mọi người trong trường đều giương to cặp mắt để coi pháp sư làm thế nào mà chống chọi được.

Bỗng thấy Mật Lăng pháp sư khê rung người một cái. Bao nhiêu lá cây lắng xuống. Y vẫn rủ thấp lông mày, hai tay chấp lại, để mặc cho lá cây tung lên hay hạ xuống, chứ không đưa tay ra phòng vệ.

Chỉ trong chớp mắt, áo cà sa màu hồng của y dính đầy lá cây tựa hồ đã nhuộm một lớp thuốc màu lục.

Thống Thiên hòa thượng nghiêng đầu nói :

- Tiên sư đã bảo võ công của phe Mật tông bên Hồng giáo phát nguyên từ trước Thiên Trúc. Nếu luyện tới trình độ cao thâm sẽ đi đến chỗ tương thông với bản phái. Quả nhiên lời đó không sai.

39. Đỗ Minh Chiêu Phá Trận Cửu Cung Bát Quái

Bản Không đại sư nói :

- Đáng tiếc là công phu này chưa luyện được đến trình độ xuất thần nhập hóa. Có điều nó đã chống lại được công phu “Phi Hoa Trích Diệp” của Phùng nữ hiệp thì cũng đáng kể là hi hữu rồi.

“Kim Cương Bất Hoại thân pháp” của Bản Không đại sư đã luyện đến bảy thành hỏa hầu. Đại sư tự lượng có thể đối chọi với Mật Lăng pháp sư. Nếu là Thống Thiên hòa thượng chống với Phùng Linh thì những lá cây của bà tung ra bám vào người sẽ bị tan nát.

Hiện những lá cây của Phùng Linh tuy không làm cho Mật Lăng pháp sư bị thương nhưng cũng khiến y cảm thấy có chút áp lực, cành cây y ngồi trĩu xuống, người y đảo không vững.

Như vậy hai bên ở vào thế quân bình chưa phân thắng bại.

Phùng Linh thấy phép “Phi hoa” không có hiệu lực, mà Trích diệp cũng chẳng ăn thua gì. Bà nhú cặp lông mày nghĩ ra một kế cười hì hì hỏi :

- Thiên công của pháp sư rất thâm hậu! Quả nhiên không hổ là một vị cao tăng. Có điều lão thân chưa hiểu pháp sư đã luyện đến trình độ ngó mà chẳng rõ, nghe mà không thấy, ngửi mà không biết chưa?

Mật Lăng pháp sư hơi ngạc nhiên không hiểu ý tứ Phùng Linh nói gì. Bỗng thấy Phùng Linh vừa cười vừa vươn tay phải ra hái một cành lá, tay trái ngắt hai bông hồng. Bà bóp cánh hoa nát ra thành phấn. Bà đặt lá cây vào lòng bàn tay hất ra trước rồi vận khí thổi một cái. Bụi hoa bay ra trước gió thành hình một cái cột tròn nhỏ bay đến trước mặt Mật Lăng pháp sư.

Mật Lăng pháp sư vận khí thổi ra một cái, lá cây nát ra tới tấp rớt xuống.

Nhưng phần hoa vẫn còn y nguyên thổi một hơi không tan đi, được bay thẳng vào lỗ mũi pháp sư. Cảm giác của pháp sư rất linh mãnh, phần hoa vừa dính vào mũi làm cho ngứa ngáy khó chịu.

Mật Lăng pháp sư tuy võ công cao cường mà cũng phải hắt hơi luôn hai cái.

Pháp sư lông mày rũ thấp, chấp tay ngồi xếp bằng tọa thiền bản tướng trang nghiêm, mà đột nhiên phải hắt hơi thành ra có vẻ hoạt kê. Nhiều người thấy thế bất giác cười rộ.

Tôn sư các phái vì địa vị tôn trọng phải cố nhịn cho khỏi bật cười. Có vị giả vờ ho hắng để che lấp. Lúc này tiếng cười cùng tiếng hắng giọng thì nhau vang lên.

Hoa Quang đại sư lắc đầu nói :

- Phùng nữ hiệp thật tệ quá!

Thống Thiên hòa thượng cũng lắc đầu nói :

- Mấy chục năm nay Phùng thí chủ vẫn không đổi được nét tình nghịch của trẻ nít...

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy Mật Lăng pháp sư sa sầm nét mặt nói :

- Có đi có lại mới là biết lẽ. Tiểu tăng xin kính hoàn đây!

Tay trái pháp sư bẻ một nắm lá cây liệng ra.

Công phu “Phi Hoa Trích Diệp” của Phùng Linh cao thâm hơn Mật Lăng pháp sư nhưng thần công hộ thân của bà không bằng. Bà thấy đối phương liệng lá cây tới phải rút một nắm lá cây liệng ra đối chọi.

Chỉ trong chớp mắt lá cây nhảy múa đầy trời rồi rớt xuống tựa hồ những tay cao thủ tỷ thí ám khí để đánh rớt ám khí vậy.

Giữa lúc lá cây nhảy múa, bất thành linh một tiếng hử như xé bầu không khí vang lên. Mật Lăng pháp sư bẻ một nắm cành cây bắn ra theo phép liên chân tiễn. Nhưng những cành cây này không liệng về phía Phùng Linh mà bắn vào cành cây bà ta ngồi.

Cành cây này lớn bằng ngọn đèn cây mọc ngang ra đến hai trượng. Phùng Linh ở đầu ngoài Mật Lăng pháp sư liệng cành cây tới đầu trong.

Nên biết bản lãnh của Phùng Linh không để cho những mũi tên bằng cành cây đã thương được, nhưng Mật Lăng pháp sư lại bắn cách này khiến bà ta không đề phòng kịp.

Mật Lăng pháp sư dùng phương lực bắn ngựa trước khi bắn người chính ra ai cũng có thể nghĩ tới nhưng ít người làm được.

Công lực Mật Lăng pháp sư đã đến trình độ ghê người. Hai cây lớn cách nhau đến ngoài mười trượng, thế mà những cành cây nhỏ y phóng ra mạnh hơn cung cứng tên nhọn.

Bỗng nghe tách tách vang lên. Mấy mũi tên bằng cành cây đã bắn trúng vào cành cây Phùng Linh ngồi.

Phùng Linh chau mày nghĩ thầm :

- “Lão trọc này thật là khả ố, nghĩ ra biện pháp thâm hiểm này. Bây giờ ta lấy đạo làm người để trị người thì chậm mất rồi”.

Thực ra nếu hai người đồng thời cùng bẻ cành cây làm tên bắn ra thì Phùng Linh cũng đã kém sút. Một là vì cành cây Mật Lăng pháp sư ngồi lớn hơn. Hai là nội lực của Phùng Linh không hùng hậu bằng Mật Lăng pháp sư. Thế thì có đồng thời phát xạ, cành cây Phùng Linh ngồi cũng bị gãy trước.

Địch Bình Thạch dậm chân la lên :

- Hồngбет! Hồngбет! Keo này không khéo lại thua mất!

Cảnh Quyên Quyên vội la lên :

- Biểu ca! Biểu ca phải nghĩ biện pháp nào chứ?...

Nàng chưa dứt lời thì đột nhiên cành cây Phùng Linh ngồi bị gãy đầu trong chỗ dính vào thân cây.

Nhưng trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Phùng Linh tung người vọt lên. Đồng thời bà sử công phu “Phi Hoa Trích Diệp” tối hậu. Hai đóa hoa hồng nhảy múa giữa đám lá cây bắn ra. Cành cây Mật Lăng pháp sư ngồi không có gió mà du đưa và cong lại thành hình cánh cung.

Hai bông hồng của Phùng Linh đi theo đường cong đánh trúng vào trên mông đít pháp sư ngay chỗ đốt xương sống cuối cùng gần huyết Vĩ Lư. Lập tức Mật Lăng pháp sư té lộn đầu xuống.

Cành cây Phùng Linh ngồi tuy gãy trước nhưng bà nhảy vọt lên thành ra thân hình còn ở trên cao ba thước hơn pháp sư.

Cảnh Quyên Quyên cười rộ lên :

- Ha ha! Má má thắng rồi!

Nhưng biến diễn khác lại xảy ra! Tiếng cười của Cảnh Quyên Quyên chưa dứt thì Mật Lăng pháp sư người còn ở trên không đã lộn đi nửa vòng, khôi phục lại hình trạng củ như tư thế ngồi tên cành cây tức trước rồi ngay ngắn hạ xuống.

Thế hạ của pháp sư chậm chạp mà người Phùng Linh rút xuống nhanh hơn nhiều. Chỉ trong chớp mắt bà đã xuống thấp hơn đối phương.

Cảnh Quyên Quyên trợn mắt há miệng. Những bậc đại tôn sư đều nhìn ra chỗ ảo diệu bên trong. Mật Lăng pháp sư dùng nội công thâm hậu và thi triển thân pháp để ổn định thân hình cho hạ xuống chậm chạp.

Chớp mắt người Phùng Linh xuống thấp chỉ còn cách mặt đất ba thước.

Cảnh Quyên Quyên thở dài nói :

- Hỡi ôi! Má má lại thua rồi!

Tiếng thua vừa ra khỏi miệng bỗng thấy Phùng Linh chĩa chân phải vào bàn chân trái, người bà lại vọt lên cao ba thước. Bà nhảy lên ba lần như vậy.

Rốt cục người Mật Lăng pháp sư hạ xuống trước, Phùng Linh mới đặt chân xuống đất sau.

Lập tức những trăn pháp tay nổi lên như sấm. Tiếng hoan hô vang dậy một góc trời.

Trước khi hai người tỷ đấu đã giao hẹn ai rút xuống đất trước là thua vì thế tuy cành cây Phùng Linh ngồi bị gãy trước, nhưng Mật Lăng pháp sư rút xuống đất trước thì phần thắng vẫn về Phùng Linh.

Nhưng rất lạ là Phùng Linh bản tính hay cười đùa cợt nhả! Thế mà bà thắng cuộc này chẳng những không lộ vẻ vui mừng, sắc mặt lại cực kỳ trầm trọng.

Nguyên lúc cành cây bà ngồi vừa gãy, bà nhảy vọt lên đồng thời phóng ra một phát chuồng cách không, tiếp theo lại phóng hai bông hoa hồng. Khi ấy người bà đã chuyển gần về phía Mật Lăng pháp sư hai ba trượng, nhưng hai bên vẫn còn cách nhau đến bảy tám trượng.

Phát chuồng cách không bà tiên liệu công lực mình nhiều lắm là chỉ khiến cho cành cây Mật Lăng pháp sư rung động vài cái. Nhưng kết quả đưa cành cây đó cong đi như hình cánh cung và du gần lại. Thế là uy thế về chuồng kinh vượt xa hơn sự ước lượng của bà.

Nếu tình trạng không xảy ra thế này thì hai bông hoa hồng bà phát ra chẳng thể nào đã trúng vào giữa khoảng huyết “Vĩ Lư” cùng “Khảm Hỏa Ly Thủy” để phá tan khí công hộ thể của Mật Lăng pháp sư được.

Giả tỷ mà cành cây của Mật Lăng pháp sư ngồi không du gần lại thì công phu “Phi Hoa Trích Diệp” của Phùng Linh chẳng tài nào đánh vào huyết đạo y được.

Phùng Linh trong lòng biết rõ chuồng lực phách không của mình không đủ cường kinh như vậy nên bên trong lòng rất đổi hoài nghi.

Còn Mật Lăng pháp sư thì yên chí cành cây mình ngồi đúng là đã bị chuồng lực của Phùng Linh đẩy đi không ngờ gì nữa. Nên y cam lòng tình nguyện chịu thua. Y chấp tay nói :

- Võ học của Phùng nữ hiệp rất sâu rộng nhất là về kỳ công điểm huyết của Hồng giáo ta. Bản tạng bất quá mới hiểu sơ qua còn kém nữ hiệp xa lắm.

Bản tạng bội phục vô cùng.

Câu này một mặt y nhận thua, mặt khác y tỏ ra công phu của Phùng Linh tức là công phu phái Hồng giáo nhà y, thì có thất bại cũng không đến nỗi mất thể diện.

Phùng Linh nghiêm nét mặt đáp :

- Thần công của pháp sư rất thâm hậu. Lão thân mà thắng được là may.

Pháp sư đưa lời khen ngợi khiến lão thân thật bẽ bàng. Bữa trước ở Bằng cung, lão thân đã đắc tội với pháp sư vì thái độ thiếu lịch sự và lời nói thiếu khiêm cung, xin pháp sư đừng để tâm.

Bà thấy đối phương đã bị trúng huyết đạo mà còn thi triển được nội công thượng thừa, giữa người ngay ngắn hạ xuống từ từ, thì trong lòng rất là bội phục.

Vì vậy để cởi bỏ những mối hiềm nghi xích mích, bà đành xin lỗi đối phương.

Phùng Linh thắng được keo này, quần hùng ai nấy mừng rỡ khôn xiết. Nhất là Thiết Diện bà bà càng tỏ vẻ nịnh nọt.

Phùng Linh vừa lui về, Thiết Diện bà bà đơn đả tiến ra nghênh tiếp ngỏ lời ca ngợi.

Tôn sư các phái không hiểu rõ nổi bí ẩn bên trong nên cũng khen thầm Phùng Linh.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng cười “hích hích” dường như có người để sát miệng vào tai bà mà phát ra.

Phùng Linh giật mình kinh hãi, nhưng thấy tôn sư các phái đều ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt bình thường, đương nhiên ngoài bà ra, chưa ai nghe thấy tiếng cười này.

Bà biết Đào Vinh Trạch lúc trêu cợt Thống Thiên hòa thượng đã dùng kỳ công “Thiên động truyền âm”, bắt giác động tâm hồi :

- Chẳng lẽ Đào lão quái đã trêu chọc ta?

Nhưng bà lại xoay chuyển ý nghĩ :

- “Nếu có người ám trợ ta thì người đó nhất định không phải Đào Vinh Trạch. Hắn mà biết ra quyết chẳng bỏ qua, khi nào chịu cười khẩy một tiếng. Đồng thời tiếng cười này không phải có ý chế giễu”.

Phùng Linh ngẫm nghĩ về tiếng cười rồi tự nhiên nghi vấn :

1. Vừa rồi người đã ám trợ mình hay không?
2. Ngoài Đào Vinh Trạch còn ai biết phép “Thiên động truyền âm”?
3. Nếu có người ám trợ thì dĩ nhiên tiếng cười là do người đó phát ra, nhưng tại sao họ lại giữ bí mật?

Phùng Linh đang ngẫm ngẫm suy nghĩ chưa tìm được câu giải đáp thì bên Đào Vinh Trạch lại cho ra một người kêu phái Võ Đang khiêu chiến. Người này là Khảm Ly Kiếm Đỗ Chiêu Minh ở đảo Trường Minh ngoài Đông Hải.

Gã lớn tiếng đồng dục nói :

- Thường ngưỡng mộ bảy mươi hai thế liên hoàn về Đoạt Mệnh kiếm của phái Võ Đang lừng lẫy tiếng tăm, tại hạ không biết tự lượng, mong được nhân sĩ cao minh nào phái Võ Đang đứng ra chỉ giáo.

Lôi Chấn Tử là một vị Chương môn trẻ tuổi nhất và cũng ít lịch duyệt nhất, không hiểu lai lịch gã này. Y nghĩ mình ở địa vị Chương môn dĩ nhiên không tiện xuất đầu. Y toan kêu một vị sư thúc công lực rất cao thâm ra ứng chiến, bỗng nghe Đỗ Minh Chiêu cười khanh khách nói :

- Mấy keo trước lấy một chọi một, bây giờ còn tiếp tục như vậy thì chẳng có chi hứng thú. Tại hạ nghe nói phái Võ Đang hiện nay nổi tiếng về trận Cửu Cung Bát Quái kiếm. Vậy xin Lôi chương môn thống lĩnh nhân sĩ cao minh quý phái bày trận này để tại hạ coi cho rộng phần kiến thức.

Kiểm trận Cửu Cung Bát Quái của phái Võ Đang cần chọn chín tên đệ tử tinh thông liên hoàn kiếm pháp bố trí phương vị Cửu Cung Bát Quái mà lập thành. Có thể nói trận này là tuyệt nghệ trấn môn của phái Võ Đang.

Những bậc tôn sư các phái hiện giờ tại trường chưa một ai đơn thân độc mã tiến vào trận này được. Thế mà Đỗ Minh Chiêu lại kêu đích danh Lôi Chấn Tử ra bày trận, khiến cho hết thầy quần hùng đều kinh hãi.

Nhàn Vân đạo nhân, một trong ba vị trưởng lão phái Võ Đang và Hoa Quang đại sư, trưởng lão phái Nga My đã biết rõ lai lịch Đỗ Minh Chiêu không khỏi run lên.

Nguyên Đỗ Minh Chiêu ngày trước là một tên đệ tử võ công cao nhất ở phái Linh Sơn. Hai mươi năm trước một tay cao thủ phái Linh Sơn là Bạc Vạn Ba đã gây thù với phái Võ Đang rồi dẫn bọn đệ tử đồng môn kéo đến trả thù.

Phái Võ Đang bày kiếm trận Cửu Cung Bát Quái vây hãm bọn họ. Đồng thời phái này lại được một kỳ nhân phái Thanh Thành là Thúy Vi tiên tử giúp sức giết địch gần hết.

Phái Linh Sơn bị thua xiểng liểng rồi, Vân Nghê Tử, đại đệ tử của Bạc Vạn Ba lên làm Chương môn. Còn nhị đệ tử là Đỗ Minh Chiêu mất tích trên giang hồ.

Mãi về sau mới có tin đồn Đỗ Minh Chiêu gặp được kỳ tích, qui đầu làm môn hạ một tay kiếm khách ẩn cư ngoài Đông Hải.

Hoa Quang đại sư tuổi đã bát tuần, là nhân vật đồng hàng với Bạc Vạn Ba, nên biết rõ bọn đệ tử của lão. Đỗ Minh Chiêu là tay lợi hại nhất, bản lãnh hẳn còn cao hơn cả Chương môn sư huynh Vân Nghê Tử.

Đỗ Minh Chiêu mai danh ẩn tích mười mấy năm nay lại trở về Trung Nguyên thì tất nhiên gã phải luyện được một tuyệt kỹ nào rồi. Vả lại Đỗ Minh Chiêu tuổi đã lục tuần mà coi như người mới vào tuổi bốn mươi, tinh lực sung túc chưa có vẻ gì già nua. Nguyên một điểm này cũng đủ biết nội công hắn tinh thông đến thế nào!

Nhàn Vân đạo nhân sư thúc Lôi Chấn Tử cũng có mặt tại trường hôm phái Võ Đang bày kiếm trận để đả bại Bạc Vạn Ba, vì thế mà nay lão vừa nhận ra Đỗ Minh Chiêu, liền nghĩ ngay tới chuyện hẳn báo thù cho sư phụ ngày trước. Nhưng lão lại cho là dù võ công Đỗ Minh Chiêu có cao cường chẳng nữa bất quá cũng chỉ bằng sư phụ hắn ngày trước, nên lão chỉ run lên một cái rồi trở lại bình tĩnh không quan tâm nữa.

Lôi Chấn Tử tên đúng với sự thực, tính nóng như sấm sét. Từ ngày y làm Chương môn đã bớt nóng khá nhiều.

Lôi Chấn Tử thấy Đỗ Minh Chiêu gọi đích danh mình ra bày kiếm trận thì lửa giận không dằn nếu y không nghĩ tới địa vị Chương môn một phái thì đã nổi hung rồi.

Lôi Chấn Tử đằng hắng một tiếng rồi lạnh lùng nói :

- Kiếm trận của tể phái chỉ tiếp đãi những cao nhân đương thời, các hạ miệng nói khoác lác chắc là phải có bản lãnh kinh thế hãi tục, hoặc có thể xứng với hai chữ “cao nhân”. Có điều nay là lần đầu tiên bản Chương môn nghe đến tên các hạ. Bản lãnh các hạ thế nào phải thử mới biết. Bản Chương môn không tiện phá lệ, vậy các hạ hãy tỷ thí với một tên đệ tử bản phái trước đã.

Đỗ Minh Chiêu nghe Lôi Chấn Tử nói vậy liền đằng hắng một tiếng, lên mặt cao ngạo đáp :

- Tại hạ dĩ nhiên không phải cao nhân đương thời, nhưng kiếm trận của quý phái vị tất cần phải cao nhân mới phá được. Trận thế lợi hại ra sao tại hạ cần xem qua mới biết được. Trước nay tại hạ đã nói sao thì đúng vậy. Lời tuyên bố của tại hạ cũng không thể phá lệ mà thay đổi được.

Cả hai người cùng mặt giận hầm hầm. Bầu không khí trong trường có vẻ khẩn trương.

Nhàn Vân đạo nhân tìm lời khuyên giải nói :

- Chương môn nhân! Đỗ huynh đây là đệ tử võ học đại sư Bạc Vạn Ba phái Linh Sơn. Sư phụ sư huynh y đã được thấy võ công về kiếm trận của bản phái. Chương môn nên nghĩ tới nguồn gốc vụ này mà phá lệ một phen.

Đỗ Minh Chiêu ngửa mặt lên trời cười lạt nói :

- Bây giờ các vị chắc đã biết lai lịch tại hạ rồi!

Lôi Chấn Tử miễn cưỡng nén giận đáp :

- Sư thúc đã nói vậy thì làm thế cũng được.

Y liền kêu chín người ra gồm ba sư đệ, ba sư đệ và ba tên đệ tử.

Y bảo chín người bày kiếm trận, rồi cười lạt nói :

- Đây là các hạ muốn vậy, bản Chương môn cũng chiều ý, mời các hạ thử coi! Tùng Thạch sư đệ! Sư đệ phải tiếp đãi cao hiền cho cẩn thận nghe!

Chỉ trong khoảnh khắc kiếm trận bày xong.

Tùng Thạch đạo nhân là một nhân vật siêu quần xuất chúng trong phái Võ Đang và là đệ tử đời thứ hai phái này.

Danh vọng và võ công Tùng Thạch đạo nhân đều không kém gì Chương môn sư huynh. Lôi Chấn Tử sai Tùng Thạch giữ kiếm trận thay mình cũng là coi trọng Đỗ Minh Chiêu lắm rồi...

Nhưng Đỗ Minh Chiêu cười gằn nói :

- Lôi đại chương môn không ở trong trận thì ra coi Đỗ mỗ không đáng lãnh giáo. Vậy vạn nhất mà Đỗ mỗ phá được khỏi trận của quý phái thì...

Lôi Chấn Tử không chờ hắn nói hết đã ngắt lời :

- Gặp lúc đó sẽ nói chuyện. Bây giờ Đỗ tiên sinh chưa vào trận đã tính tới chuyện đó chẳng là quá sớm ư?

Đỗ Minh Chiêu biến sắc, hắng giọng một tiếng rồi lại cười khanh khách nói :

- Đại chương môn nói phải lắm! Bao giờ đến bước đó sẽ nói chuyện. Vậy lát nữa tại hạ sẽ nói chuyện với Chương môn.

Tiếng cười của Đỗ Minh Chiêu ra vẻ rất tự phụ và có ý khinh miệt Lôi Chấn Tử.

Lôi Chấn Tử cũng cười lạt nói :

- Nếu các hạ vào được kiếm trận thì lúc trở ra dĩ nhiên bản đạo thân hành đón tiếp. Có điều bản đạo e rằng vị tất các hạ đã ra được.

Hai bên cùng dùng lời châm chọc khích bác nhau, không chịu nhường nhịn chút nào.

Đỗ Minh Chiêu nghĩ thầm :

- “Bây giờ người cứ việc mà tự kiêu đi! Người không vào ta càng dễ thắng. Để ta phá trận này làm lụi nhục khí người rồi sẽ bức bách người phải động thủ”.

Quyết định chủ ý rồi, Đỗ Minh Chiêu không kiên trì đề nghị trước nữa, rút kiếm ra khỏi vỏ lập tức tiến vào trong trận.

Thanh kiếm của Đỗ Minh Chiêu có mấy điểm đặc biệt. Thường thường trường kiếm chỉ dài ba thước sáu tấc, nhưng thanh kiếm này dài hơn bốn thước, mà bề rộng chỉ bằng ba đầu ngón tay. Mũi kiếm lấp lánh ánh hồng trông rất quái dị.

Nhàn Vân đạo nhân đã nghiên cứu về các loại binh khí. Lão thấy thanh kiếm này không khỏi sửng sốt nghĩ thầm :

- “Thanh kiếm này thật là quái dị! E rằng Đỗ Minh Chiêu đã luyện công phu tà độc gì đây!”

Đỗ Minh Chiêu khoa kiếm đi vào cửa Tồn.

Người giữ cửa Tồn là Lăng Nhất Điều, một tên sư đệ của Lôi Chấn Tử, lập tức đặt ngang thanh kiếm trước ngực để hộ tâm rồi lùi lại một bước, nhường lối cho Đỗ Minh Chiêu bước vào trận.

Bỗng nghe đánh “bình” một tiếng! Đỗ Minh Chiêu phóng kiếm đâm tới.

Chiêu kiếm đem theo một luồng nhiệt phong nóng như lửa đốt.

Lăng Nhất Điểm giật mình kinh hãi, lập tức phát động trận thế. Hai cửa Càn, Chấn, người thủ vệ liền vây lại. Hai thanh kiếm phóng ra gạt kiếm chiêu của Đỗ Minh Chiêu, bức bách hấn tiến vào giữa trận.

Lập tức trong trận những luồng kiếm quang nhảy múa bao vây Đỗ Minh Chiêu vào giữa.

Chín tên đệ tử phái Võ Đang đều là những tay nội công thâm hậu. Quái kiếm của Đỗ Minh Chiêu tuy phóng nhiệt phong ra mà không đả thương được ai.

40. Long Chính Phong Đả Bại Đỗ Minh Chiêu

Đỗ Minh Chiêu bất luận xông vào đâu cũng đụng phải làn kiếm rậm như rừng. Dù hấn tả đột hữu xung cũng không sao phá vỡ được lấy một chỗ, những tường kiếm của bọn đồ đệ phái Võ Đang tựa hồ đan thành một màn lưới dày khít.

Lôi Chấn Tử thấy bên mình sắp thắng đến nơi liền cười lạt nói :

- Thăng cha này ngoài miệng khoác lác, ta tưởng hấn có bản lĩnh phi thường. Ngờ đâu cũng là đồ vô dụng.

Nhàn Vân đạo nhân nói :

- Bây giờ chưa thể khinh địch. Chưởng môn hãy coi bộ pháp hấn theo phương vị Cửu cung bát quái chưa rối loạn chút nào. Ta e rằng hấn còn dụ địch.

Lôi Chấn Tử nói :

- Kiếm trận bên chúng ta kiên cố thể kia dù hấn có dụ địch cũng là để cho kiếm trận mỗi lúc một dày đặc thêm, chỉ tổ rước lấy cái bại vào mình.

Nhàn Vân đạo nhân không nói gì nữa, tuy lão biết Lôi Chấn Tử khinh địch thái quá, song nhìn ra trận thế, chín thanh trường kiếm vây vùng như đám rồng uốn khúc bức bách Đỗ Minh Chiêu chuyển về phía tử môn từng bước một.

Hấn mà bước vào cửa tử thì dù có thần thông đến đâu cũng khó công phá được.

Lôi Chấn Tử hỏi :

- Sư thúc! Sư thúc coi thế nào?

Nhàn Vân đạo nhân khẽ gật đầu đáp :

- Đại khái cuộc này chúng ta không đến nỗi thua hấn.

Lúc này chính lão cũng nhất định là thắng rồi, có điều lão chỉ lấy làm kỳ là Đỗ Minh Chiêu từ lúc tiến vào kiếm trận rồi, đệ tử phái mình bao giờ cũng chiếm thượng phong. Hai bên chưa có lúc nào chiến đấu ác liệt, mà sao chín tên đệ tử lại mồ hôi toát ra đầm đìa.

Lão còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Đỗ Minh Chiêu rú lên một tiếng dài.

Hấn trở thanh trường kiếm về phía trước, bỗng mũi kiếm phun ra một luồng hỏa quang.

Lăng Nhất Điểm đứng gần nhất bị cháy nửa người bên mặt.

Đỗ Minh Chiêu phá được lỗ thủng, thanh trường kiếm của hấn trở đông đánh tây, trở nam đánh bắc. Trận Cửu cung bát quái lập tức rối loạn.

Bây giờ mọi người mới nhìn rõ kiếm pháp của Đỗ Minh Chiêu rất đổi cao minh. Vừa rồi nhiều lắm hắn mới phát huy có ba phần bản lãnh mà thôi. Lợi hại nhất là thanh quái kiếm của hắn mỗi khi phóng tới mũi kiếm lại vọt ra một luồng hỏa quang.

Hiện đang lúc thế trận thu hẹp lại. Chín tên đệ tử Võ Đang vây quần vào một chỗ, không còn đất để vùng vẫy.

Mũi kiếm của đối phương phóng ra một nhát ít nhất là một tên đệ tử bị thương.

Tùng Thạch đạo nhân thấy tình thế nguy cấp vội tung mình nhảy vọt lên.

Tiếp theo ba tên đệ tử phái Võ Đang ở ba phương vị khác nhau cũng nhảy xổ lại.

Lúc người chúng vọt lên không vẫn giữ nguyên bốn cửa Càn, Khôn, Chấn, Đoài chứ không rối loạn.

Đỗ Minh Chiêu quát lên một tiếng thật to. Hắn múa tít thanh trường kiếm một vòng. Một làn hào quang bay ra trong phạm vi chừng hơn trượng. Chỉ trong khoảnh khắc lửa tắt khói tan. Chín tên đệ tử phái Võ Đang đều bị thương té lăn xuống đất.

Tùng Thạch đạo nhân và Lăng Nhất Điền bị thương nặng nhất. Mặt cháy sém lại bị chặt đứt một cánh tay.

Hai vai Đỗ Minh Chiêu cũng máu chảy đỏ lôm. Hắn đã bị Tùng Thạch đạo nhân và Lăng Nhất Điền chém trúng, nhưng chỉ là cái thương ngoài da. So với trận thua xiểng liểng của phái Võ Đang thì thương thế của hắn không đáng kể gì.

Nguyên Đỗ Minh Chiêu quyết chí báo thù đã mười mấy năm theo Khảm Ly đảo chúa ngoài Đông Hải luyện được Khảm Ly kiếm pháp. Và hắn lấy được thanh Khảm Ly kiếm của Khảm Ly đảo chúa. Thanh kiếm này trong có giấu chất thuốc phát hỏa. Hễ nắm chặt thanh kiếm một cái thì lửa độc từ mũi kiếm phun ra lợi hại vô cùng.

Ngoài ra Khảm Ly đảo chúa còn tinh thâm kỳ môn trận pháp, lão đem truyền thụ cho hắn. Vì thế hắn mới dám tự phụ đến khiêu chiến đòi phá trận Cửu cung bát quái của phái Võ Đang.

Hắn chụp lấy cơ hội lúc trận thế thu hẹp, đột nhiên phóng uy lực của thanh Khảm Ly kiếm làm cho bọn đệ tử của phái Võ Đang đang giữ trận địa đều bị tai nạn.

Dĩ nhiên Đỗ Minh Chiêu đã được toàn thắng. Nhưng hắn không ngờ tới kiếm trận của phái Võ Đang kỳ diệu vượt ra ngoài ý nghĩ của hắn, đến nỗi giây lát sau cũng còn bị đả thương.

Phái Võ Đang bị thua đau đớn. Lôi Chấn Tử vừa kinh hãi vừa tức giận thì lại thấy Đỗ Minh Chiêu đi tới nhìn y cười nói :

- Đỗ mỗ may mà vào kiếm trận của quý phái rồi lại ra được. Lôi đại trưởng môn dạy bảo thế nào? Tại hạ xin rửa tai để nghe!

Hắn không để ý đến vết thương, bức bách Lôi Chấn Tử phải động thủ với mình.

Lôi Chấn Tử sắc mặt xám xanh, y rất lấy làm hối hận là chính mình không ra điều động trận thế.

Lúc này tuy lửa giận ngất trời, nhưng Võ Đang là một môn phái lớn ngang hàng với phái Thiếu Lâm, mà y ở địa vị Trưởng môn, có động thủ đánh với đối phương đã bị thương thì dù thắng được cũng chẳng vinh gì, huống chi lại chưa nắm chắc được phần thắng.

Dù y không muốn ứng chiến cũng chẳng được, vì không tìm ra người thứ hai nào trong bản phái có thể địch nổi Đỗ Minh Chiêu. Bằng để hắn cứ diêu vũ dương oai thì cũng là một cái nhục lớn.

Lôi Chấn Tử nghiêng răng nghiêng lợi toan chống kiếm xuất trận thì đột nhiên thấy một gã thiếu niên gầy nhom đứng giữa quần hùng cười hì hì chạy ra. Gã lớn tiếng hỏi :

- Trưởng môn phái Võ Đang địa vị so với các hạ thế nào? Các hạ đã bị thương sao còn dám kêu người ra khiêu chiến? Hừ! Ngay tại hạ đây cũng không muốn chiếm tiện nghi hơn phần các hạ.

Đỗ Minh Chiêu ngạc nhiên hỏi :

- Người là ai?

Thiếu niên gầy nhom đáp :

- Tại hạ họ Long tên Chính Phong, cũng được coi như là đệ tử phái Võ Đang.

Gã nói câu này, Lôi Chấn Tử liền nhớ lại hai năm trước một mình Long Chính Phong chạy lên phái Võ Đang cầu kiến Chương môn đầu sư học nghệ. Khi ấy y thấy gã khiếm nhã mà lại biết những môn võ phức tạp của mấy phái thì lấy làm quái dị, nên không nhận lời.

Sau Long Chính Phong năn nỉ hoài, Lôi Chấn Tử mới cho y ở tạm viện sau để kiếm củi nấu bếp, và nói là cần một thời kỳ đặng khảo nghiệm gã. Kể đó vì công việc bận rộn nên y quên lãng gã rồi.

Chuyến này y không biết tại sao gã lại xuống núi đến Thanh Thành, mà còn dám nhận lấy cái chiêu bài phái Võ Đang để thay mình ra ứng chiến?

Lôi Chấn Tử nghe Long Chính Phong nói vậy giật mình quát hỏi :

- Long Chính Phong! Người nào loạn gì thế? Sao không lui về?

Long Chính Phong vẫn cười hì hì nhìn Long Chính Phong chấp tay đáp :

- Chương môn nhân! Xin Chương môn nhân cho đệ tử hiểu biết về thanh kiếm phát hỏa của Đỗ Minh Chiêu này. Mấy năm nay đệ tử kiếm củi ở sau núi vẫn ao ước tìm được cái gì để tiện nhóm lửa thì bữa nay thấy thanh kiếm này...

Gã chưa dứt lời mọi người trong trường đã cười rộ.

Lôi Chấn Tử lại quát :

- Người rắc rối gì mãi? Sao còn chưa lui ra?

Giữa lúc ấy một thiếu nữ nhảy ra lớn tiếng gọi :

- Ô kìa, Chính Phong ca ca!

Long Chính Phong ngoảnh đầu nhìn lại thì chính là con gái Cửu Đầu Sư Tử Tàn Sư tên gọi Tàn Tố Hà.

Long Chính Phong cười ha hả hỏi lại :

- Ha ha! Cô nương cũng đến đấy ư?

Tàn Tố Hà đã biết Long Chính Phong được Lăng Trung Ngọc truyền thụ võ công, nàng ngạc nhiên hỏi :

- Long ca sao lại qui đầu phái Võ Đang?

Long Chính Phong cười đáp :

- Tại hạ qui đầu thì có làm sao? Tại hạ chỉ ở sau núi Võ Đang kiếm củi thay cho đạo sĩ mà thôi. Như vậy thì có khác gì một tên đầu bếp trong phái này.

Hai người nói chuyện tự nhiên trước mặt quần hùng thiên hạ trong bầu không khí nghiêm trọng khiến ai cũng phải buồn cười. Những tên đệ tử nhỏ tuổi các phái không nhin được cười ầm lên.

Địch Bình Thạch chau mày nói :

- Đường như ta đã gặp thằng nhỏ này ở đâu rồi?

Băng Xuyên Thiên Nữ cười đáp :

- Sáu bảy năm trước gã ở trên núi Đường Cổ Lạp bị rét cóng gần chết. Thiếp cứu gã đem về cho gã ở nhà bếp kiếm củi nấu cơm, gã chính là thằng nhỏ đó, lang quân không nhớ ư?

Địch Bình Thạch lớn tiếng :

- Té ra là thằng nhỏ đó ư? Thảo nào ta thấy mặt gã quen lắm. Trước kia gã thường nấp sau núi Hải Sơn để coi lén chúng ta luyện võ. Thế ra sau khi bị đuổi dời khỏi Băng cung, gã qui đầu vào làm môn hạ phái Võ Đang...

Băng Xuyên Thiên Nữ cười nói :

- Lang quân không nghe gã vừa bảo là ở hậu viện để đón củi thay cho đạo sĩ phái Võ Đang đấy ư? Như vậy hẳn chưa phải là đệ tử phái này.

Địch Bình Thạch nói :

- Trước mặt quần hùng thiên hạ mà gã dám ba hoa thì ra gã lớn mặt thật.

Nhắc lại Long Chính Phong nhìn Tần Tổ Hà cười nói :

- Cô nương hãy coi tại hạ phát lạc xong thăng cha kia sẽ quay lại nói chuyện nhiều.

Tần Tổ Hà toan nói nữa nhưng bị Tần Sư kéo về khẽ quát :

- Tổ Hà! Người nói nhăng gì với thăng nhỏ đó?

Long Chính Phong không nghe rõ câu này. Gã cũng không nhớ tới chính gã ba năm trước đã giúp Tần Sư một lần qua cơn hoạn nạn mà nay bị đối phương khinh mạn như thế.

Gã cười hì hì đi về phía Đỗ Minh Chiêu nói :

- Các hạ đã nghe rõ chưa? Tại hạ chỉ muốn mượn thanh kiếm đó để dùng thử và coi xem bên trong có cơ quan gì?

Đỗ Minh Chiêu khi nào chịu nghe Long Chính Phong. Hắn trợn mắt lên quát :

- Người là cái thá gì mà dám ra đây rắc rối nói nhăng? Cút mau đi! Không thì đâm lòi ruột bây giờ.

Long Chính Phong cười híp mắt lại nói :

- Hay lắm! Tại hạ chỉ mong các hạ nói câu đó và đang chờ các hạ đâm thủng ruột đây. Làm tới đi! Nói mà không làm thì là con rùa!

Đỗ Minh Chiêu cả giận. Khi nào hắn chịu giao chiến với một tên vô danh tiểu tốt? Nhưng hắn đã trót nói ra miệng câu đó rồi bị Long Chính Phong bắt lấy, bây giờ không làm thế nào được.

Đang cơn nóng giận, Đỗ Minh Chiêu bỏ kiếm không dùng chỉ lấy tay hất Long Chính Phong ra khỏi trường đấu.

Đỗ Minh Chiêu chưa kịp động thủ thì Long Chính Phong đã chỉ đầu ngón chân xuống như con chim khổng lồ nhào tới cười hì hì nói :

- Người đã bị thương rồi. Đáng lẽ Long Chính Phong này không muốn chiếm điều tiện nghi đó. Nhưng ta giữ lễ với người mà không biết điều đã khoát lác thì chớ, lại còn nhục mạ ta trước mặt quần hùng. Ta biết rằng dù có thắng người cũng là bất võ. Nhưng ta mất lắp tai ngờ thì anh hùng thiên hạ lại cười chê là ta nhát sợ, nên ta phải cho người một bài học.

Thần sắc và giọng nói gã ra vẻ không thèm động thủ với Đỗ Minh Chiêu, nhưng vừa dứt lời thì người cũng tới nơi. Gã ra chiêu “Tĩnh Hà Đảo Quyển”. Luồng kiếm quang từ dưới đưa lên trở vào yết hầu Đỗ Minh Chiêu.

Long Chính Phong ra chiêu này chính là một chiêu thức linh diệu trong Băng Xuyên kiếm pháp. Công lực gã tuy chưa được cao thâm, nhưng chiêu thức ảo diệu vô cùng. Đây cũng chính là một thứ kiếm pháp vào hạng nhất.

Đỗ Minh Chiêu chưa kịp đề phòng. Hắn giật mình kinh hãi vội né người đi lùi lại.

Long Chính Phong nổi lên một tràng cười ha hả rồi lại nhảy xổ tới.

Bây giờ Đỗ Minh Chiêu đã phòng bị rồi. Hắn xoay tay lại vừa phóng kiếm vừa quát :

- Mi cười nữa đi!

Choang một tiếng! Đỗ Minh Chiêu đã hất thanh kiếm của Long Chính Phong sang một bên. Long Chính Phong loạng choạng lùi lại mấy bước. Bóng người vừa đứng vững gã lại cười hì hì hỏi :

- Lão mặt dày kia! Ta lại cười nữa đây! Lão làm gì ta?

Đỗ Minh Chiêu phóng chiêu kiếm này rất trầm trọng. Hẳn chắc nhảm đối phương dù không bị thương thì ít ra binh khí cũng bị bật lên không. Ngờ đâu Long Chính Phong chỉ lùi lại ba bước rồi vẫn cười hì hì không ngớt.

Đỗ Minh Chiêu không khỏi kinh hãi run lên đáp :

- Thằng lỏi này quả có chút bản lĩnh, ta không thể coi thường gã được.

Nguyên nội lực của Long Chính Phong so với Đỗ Minh Chiêu còn kém xa lắm. Gã có giỏi cũng bằng được phân nửa đối phương. Nhưng Đỗ Minh Chiêu qua một cuộc ác chiến nội lực giảm đi rất nhiều. Hơn nữa hẳn lại bị thương, dĩ nhiên công lực kém đi mấy phần.

Còn Long Chính Phong đã từng được Lăng Trung Ngọc truyền thụ yếu quyết về võ học thượng thắng. Lúc gã vung kiếm đỡ gạt đã tránh chỗ thực, chỉ chịu đựng chỗ hư theo như chữ “tá”. Gã lại làm giảm bớt lực đạo của đối phương hai phần. Những yếu tố trên khiến cho công lực của gã tuy thua đối phương thành ra không kém mấy nữa. Gã chỉ lùi ba bước rồi đứng vững lại được ngay.

Đỗ Minh Chiêu dĩ nhiên có phần kinh dị. Bọn Lôi Chấn Tử, Băng Xuyên Thiên Nữ lại càng kinh hãi hơn.

Địch Bình Thạch vừa ngạc nhiên vừa mừng thầm, khen ngợi :

- Gã tiểu tử này quả nhiên có bản lĩnh. Nàng có nhận ra gã đã học được Băng Xuyên kiếm pháp đến một trình độ khá cao chưa?

Băng Xuyên Thiên Nữ đáp :

- Tiệp thiệp còn nhớ trước tướng công truyền cho gã hai chiêu kiếm pháp. Băng nữ cũng ăn cắp ba quả Băng Phách đạn cho gã. Đúng là gã có chút bản lĩnh...

Địch Bình Thạch mỉm cười ngắt lời :

- Sao? Nàng hối hận ngày trước ta không thu gã làm đồ đệ phải chăng?

Băng Xuyên Thiên Nữ đáp :

- Ô! Trong bản cung toàn đàn bà con gái, chỉ mình tướng công là đàn ông khi nào lại thu nạp thêm gã trai thứ hai được.

Tạm gác việc vợ chồng Địch Bình Thạch nói chuyện nhỏ với nhau. Nhắc lại Đỗ Minh Chiêu đi từng bước tiến sát lại, song Long Chính Phong nhanh như thỏ.

Gã đã được lãnh giáo một lần không dám cương ngạnh đón kiếm chiêu của đối phương nữa. Nhưng gã khoa chân múa tay luôn luôn, chột đảo ngược đầu xuống nhảy lộn đi một vòng nhằm lúc đối phương không đề phòng phóng ra một kiếm.

Có lúc gã nhảy vọt lên, nhổ một bãi đờm vào bên địch.

Nguyên Long Chính Phong sử dụng đây là Kim Xà thân pháp độc đáo của Lăng Trung Ngọc. Thân pháp này quái dị phi thường. Còn kiếm pháp mà gã sử dụng thì pha lẫn Thiên Sơn kiếm pháp, Võ Đang kiếm pháp, Băng Xuyên kiếm pháp. Mỗi nhát kiếm đâm ra đều lợi hại vô cùng. Gã lại sử dụng kiếm pháp theo công phu hạng nhất. Còn gã nhổ đờm không đủ trúng huyết đạo bằng Lăng Trung Ngọc, nhưng cũng khiến cho Đỗ Minh Chiêu phải vắng đầu.

Nên biết bãi đờm không đủ thương người được, xong Đỗ Minh Chiêu là một nhân vật nổi danh như vậy mà bị đờm rãi dính vào một chút thì còn chi thể diện?

Đỗ Minh Chiêu phần nộ vô cùng. Đột nhiên hắn biến đổi kiếm pháp. Bốn mặt tám phương đều phẳng phất có hình bóng hắn. Chỉ trong giây lát Long Chính Phong bị vây vào giữa.

Lôi Chấn Tử theo dõi cuộc đấu cũng không khỏi kinh hãi. Nguyên Đỗ Minh Chiêu dùng kiếm pháp theo đúng Cửu cung bát quái mà chuyển động, nó hợp với nguyên lý của kiếm trận phái Võ Đang.

Trong kiếm trận phái Võ Đang phải có chín người. Mỗi người giữ một phương vị. Còn Đỗ Minh Chiêu chỉ thi triển thân pháp mau lẹ di chuyển phương hướng thay đổi hình dạng phong tỏa cả tám phương vị. Thế là một người mà cũng bày thành kiếm trận thì cũng là một công phu hiếm có ở đời.

Lôi Chấn Tử nghĩ thầm trong bụng :

- “Kiếm pháp của Đỗ Minh Chiêu ảo diệu như vậy thì ta có gắng gượng đối phó được lúc nào chẳng, còn tính chuyện thắng hẳn lại nhất định không được rồi”.

Long Chính Phong không hiểu thuật kỳ môn bát quái, nên Đỗ Minh Chiêu thi triển kiếm pháp này, lập tức gã bị vây hãm vào trong vòng kiếm quang của đối phương, mỗi lúc một thu hẹp lại. Thân pháp quái dị của gã cũng không thi triển được nữa.

Gặp lúc nguy hiểm khôn toàn tính mạng này, Long Chính Phong không dám bốn cột địch nhân nữa. Gã ngưng thần chú ý để ứng phó với cục diện. Tiếng cười im bật và dĩ nhiên không nhỏ dờm rãi nữa.

Long Chính Phong im tiếng thì lại đến lượt Đỗ Minh Chiêu nổi lên tràng cười ha hả. Hẳn phóng kiếm mỗi lúc một rút hơn, cười hô hố hỏi :

- Tiểu tặc! Mi đã thấy lợi hại chưa!

Đột nhiên hắn chuyển động thân hình từ cửa Càn chạy sang vị Tốn, hơi kiếm gạt thanh trường kiếm của Long Chính Phong. Đồng thời tay trái hắn chìa ngón ra cứng như sắt đâm lẹ vào dưới cạnh sườn gã.

Nguyên Đỗ Minh Chiêu chỉ phóng một chiêu kiếm nữa là có thể đâm thủng bụng Long Chính Phong. Nhưng hắn tức giận gã đã vũ nhục mình, nên muốn bắt sống để thóa mạ một phen cho bỏ ghét.

Ngờ đâu Long Chính Phong đã được Lăng Trung Ngọc truyền thụ tuyệt nghệ làm cho huyết đạo đảo điên. Đỗ Minh Chiêu vừa phóng tay đâm tới, Long Chính Phong bỗng cười ha hả nói :

- Nhọt chết mất!

Đột nhiên gã xoay tay lại năm ngón xò ra nhanh như điện chớp quét ngang một cái. Thủ thế rất quái dị.

Đây là công phu điểm huyết độc môn mà Lăng Trung Ngọc đã truyền thụ cho gã. Đỗ Minh Chiêu tuy chưa biết rõ ảo diệu bên trong, nhưng vừa nhác thấy đã hiểu ngay đây là công phu điểm huyết thượng thừa. Hắn lại thấy Long Chính Phong đột nhiên bật cười đã giật mình kinh hãi rồi tiếp theo gã phản kích bằng công phu điểm huyết độc đao thì càng kinh hãi vô cùng.

Trong lúc hoang mang, Đỗ Minh Chiêu thi triển “Đáo Thác Thắt Tinh” vọt người sang Chấn vị.

Dù hắn lẩn tránh mau lẹ, đồng thời đã phong tỏa huyết đạo mà cũng bị ngón tay của Long Chính Phong quẹt trúng. Lập tức toàn thân hắn tê chồn, phải vận ba lượt chân khí, khí huyết mới lưu thông trở lại.

Đó là công lực Long Chính Phong chưa được hùng mạnh, nếu không thì chỉ một ngón này cũng đủ phá môn khí công bế huyết của đối phương.

Long Chính Phong định thần rồi vùng trường kiếm lên không một cái, cười hì hì hỏi :

- Lão ngu xuẩn kia! Đã thấy ta lợi hại chưa?

Đỗ Minh Chiêu tức như vỡ mặt. Hắn hối hận vừa rồi đã bỏ mất cơ hội không vùng kiếm đâm chết gã đi cho rồi. Bây giờ chân tay tê chồn chưa hoàn toàn hồi phục thì có muốn thi triển Cửu cung bát quái kiếm pháp cũng không được nữa.

Đồng thời hắn vẫn nơm nớp lo sợ công phu điểm huyết Long Chính Phong, nên không dám tiến sát vào gần.

Bỗng thấy Long Chính Phong cười khanh khách mấy tiếng rồi lẩn người sát lại, phóng kiếm đâm tới.

Đỗ Minh Chiêu nghiêng rặng lớn tiếng quát :

- Đây là mi tự tìm cái chết, đừng trách lưỡi kiếm của ta vô tình.

Thanh trường kiếm phóng tới. Một tia lửa độc từ mũi kiếm vọt ra.

Đến bây giờ Đỗ Minh Chiêu mới thi triển uy lực về Khảm Ly kiếm của hắn, không phải vì hắn thực tình nương tay mà vì hắn muốn giữ danh vọng mình cho toàn vẹn.

Nên biết Đỗ Minh Chiêu vừa phá tan kiếm trận của phái Võ Đang, tiếp theo lại giao thủ với một tên vô danh tiểu tốt không ai biết đến, hơn nữa gã tự xưng là một tên đầu bếp trong phái Võ Đang. Hắn bắt buộc phải dùng kiếm đã là một chuyện mất thể diện rồi. Nếu còn dùng đến lửa độc trong kiếm để thủ thắng thì e rằng võ lâm chê cười.

Bây giờ lâm vào tình thế bất đắc dĩ, Đỗ Minh Chiêu đành phát huy đến sát thủ tối hậu. Hắn chắc chắn độc hỏa phun ra thì Long Chính Phong chẳng chết tất cũng bị thương.

Ngờ đâu Long Chính Phong đã liệu tới vụ này từ trước. Thanh trường kiếm của Đỗ Minh Chiêu vừa phóng ra, gã đã lộn người đi một vòng tránh xa, đoạn gã cất giọng quái dị la làng :

- Lão hèn mặt kia phóng hỏa đốt người ư? Bêu bêu! Không ăn thua đâu! Ta đã có pháp bảo của ta.

Long Chính Phong lộn người đi đã mau, nhưng Đỗ Minh Chiêu lướt tới cũng lẹ. Thanh trường kiếm phóng ra. Hỏa quang đã vọt tới sau lưng gã.

Long Chính Phong đột nhiên xoay tay lại giơ lên. Bỗng thấy một vùng hàn quang chụp lấy lửa đỏ. Khí lạnh mịt mờ chớp mắt lửa đã tắt, khói tan.

Pháp bảo mà gã dùng đó là trái Băng Phách đạn mà Băng nữ đã trao cho hồi năm năm trước khi gã còn làm nô bộc ở Băng cung. Ngày trước công lực chưa đủ, gã không thể sử dụng Băng Phách đạn được. Sau khi Lăng Trung Ngọc truyền thụ quyết yếu võ công, gã lại đến phái Võ Đang một mình khổ luyện ba năm nữa, công lực tăng tiến rất nhiều.

Bây giờ gã mới sử dụng được Băng Phách đạn.

Trái Băng Phách đạn này do khí hàn lãnh muôn năm luyện nên. Nó ẩn giấu một làn khí cực lạnh. Chính là một khắc tinh chống lại hết những môn ám khí bằng hỏa dược, nên Long Chính Phong vừa đưa ra lập tức hỏa dược của đối phương phải tắt ngấm.

Đỗ Minh Chiêu giật mình kinh hãi không bút nào tả xiết.

Long Chính Phong lại la lên :

- Có đi mà không có lại là phi lễ. Lão dê tiện kia! Hãy tiếp ám khí của ta đây!

Trong tay còn hai trái Băng đạn gã liệng ra nốt.

Đỗ Minh Chiêu hất tay một cái đánh vỡ trái đạn thứ nhất, khí lạnh đã thấm vào da. Hắn không chịu nổi bất giác người run bần bật.

Trái đạn thứ hai phóng tới lại trúng vào miệng Đỗ Minh Chiêu. Lập tức người hắn cứng đờ biến thành một pho tượng đá.

Đỗ Minh Chiêu luyện mấy chục năm công lực, tuy chưa đến được trình độ tối thượng, song so với bọn Hoa Quang đại sư, Thống Thiên hòa thượng là những nhân vật thượng đỉnh cũng không kém mấy.

Tuy nhiên, Đỗ Minh Chiêu có thể ngang hàng với vợ chồng Dịch Bình Thạch về công lực. Theo lẽ thì hai trái Băng đạn, hắn cũng còn chịu được. Đồng thời Long Chính Phong cũng chỉ có ý làm hao tổn chân khí của đối phương. Không ngờ Đỗ Minh Chiêu nuốt một trái Băng Phách đạn vào liền cứng đờ người ra.

Long Chính Phong đột nhiên thấy đối phương hiện trạng quái dị, gã không khỏi sửng sốt.

Giữa lúc ấy bên tai gã một thanh âm rất quen thuộc, tuy nhỏ bé mà nghe rất rõ lọt vào tai. Thanh âm đó nói :

- Ngốc tiểu tử! Sao không xông vào đi?

Long Chính Phong mắt sáng lên. Gã được câu nói thức tỉnh lập tức chạy lại vung cả hai tay tát bốp bốp mấy cái vào mặt Đỗ Minh Chiêu.

Tiếp theo gã đoạt lấy thanh Khảm Ly kiếm liệng xuống đáy vực thăm.

Long Chính Phong khoan khoái không biết đến thế nào mà nói. Gã chơi Đỗ Minh Chiêu vỗ này trong lòng rất thỏa mãn rồi toét miệng ra cười nói :

- Lão đề tiện bắt tử kia! Ta mà chém ngươi một nhát thì rồi đời. Nhưng ta thấy tình trạng ngươi cũng đáng thương, và ta chưa từng giết ai bao giờ. Thôi ta sinh phúc cho mà buông tha ngươi đó.

Gã nói rồi vung cước lên đá đít Đỗ Minh Chiêu lộn đi mấy vòng.

Đỗ Minh Chiêu khôi phục lại trí giác. Gã đau quá rú lên lăn ra ngoài ba bốn trượng.

Dương Xích Phù nâng Đỗ Minh Chiêu dậy thì thấy hấn hai tay bỏ thông, bàn tay nắm lại. Hai chân cũng cứng đờ không bước đi được, mà chỉ nhảy nhích từng bước một.

41. BĂNG XUYỀN THIÊN NỮ ĐẠI CHIẾN DƯƠNG XÍCH PHÙ

Người cùng phe với Long Chính Phong đều vui sướng vô cùng! Khi nhìn thấy tình trạng Đỗ Minh Chiêu thảm hại như vậy, họ buông tiếng cười rồ, đồng thời hoan hô Long Chính Phong rầm rĩ.

Lôi Chấn Tử cùng bọn đồng môn phái Võ Đang lại cực kỳ bèn lên! Chẳng ai ngờ tới một gã tiểu tử đốn củi bản phái mà nhân cơ hội này lại nổi tiếng lẫy lừng trong võ lâm.

Tần Tổ Hà càng vui mừng hơn ai hết. Cô ra kéo Long Chính Phong hỏi lui hỏi tới rồi cười nói :

- Quả nhiên ca ca không gạt tiểu muội, đã luyện thành một bản lãnh siêu việt, tỷ đấu với họ một cách tuyệt diệu. Vừa rồi tiểu muội hồi hộp lo thay cho ca ca bị kiếm pháp cổ quái của đối phương vây hãm. Giả tỷ hấn không điểm huyết mà phóng kiếm đâm một nhát thì thật là hồng bét.

Long Chính Phong cười nói :

- Tiểu huynh đã liệu trước hấn tất điểm huyết chứ không đâm kiếm. Thực ra muội muội tất phải quan tâm, dù hấn có phóng kiếm đâm tới tiểu huynh cũng có biện pháp đối phó chứ không để gã dả thương đâu.

Dĩ nhiên đây là gã ba hoa khoác lác, nhưng thực ra gã tự tin không để đối phương dả thương nên mới dám khiêu chiến với Đỗ Minh Chiêu. Số là khi gã lên tới núi Thanh Thành rồi lập tức nghe thanh âm Lăng Trung Ngọc lọt vào tai. Gã ý mình có Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm giúp đỡ. Dù là Đào Vĩnh Trạch gã cũng dám mạnh dạn đứng ra khiêu chiến.

Lăng Trung Ngọc không cho Long Chính Phong thổ lộ tên họ mình và tiết lộ tình trạng chàng ám trợ gã nên gã cứ ba hoa cho bằng thích.

Vợ chồng Dịch Bình Thạch trong lòng xiết đôi hoài nghi. Hai người biết rõ công lực Long Chính Phong còn thua đối phương rất xa, dù gã có Băng Phách đạn cũng không thể thắng một cách dễ dàng như vậy được. Song sự thực đã hiển nhiên, Long Chính Phong đại thắng rồi thì còn ai dị nghị gì được nữa.

Trong trường còn người nữa kinh nghi hơn. Người đó chính là Đào Vĩnh Trạch.

Tôn sư các phái đã nhận ra điều đó vì ai cũng nhìn thấy Đào Vĩnh Trạch đưa mắt ngó quanh tựa hồ để tìm kiếm một người nào vậy. Mặt hấn lộ vẻ hoang mang nghi hoặc.

Khi hai bên giao thủ đến lúc tối hậu mũi kiếm của Đỗ Minh Chiêu vọt lên khói lửa rần rần. Tiếp theo Băng Phách đạn liệng ra phóng hàn quang cùng khí lạnh, Đào Vĩnh Trạch trong giây lát này không nhìn thấy rõ, nên tuy trong lòng hấn hoài nghi đối phương đã có người ám trợ mà không dám quyết đoán.

Đỗ Minh Chiêu bị thua trận một cách đột ngột kỳ dị, khiến cho bọn người phe Đào Vĩnh Trạch có ý không phục. Họ thì thầm bàn tán không ngớt.

Dương Xích Phù quay lại nhìn Đào Vĩnh Trạch nói :

- Sư huynh! Cuộc thua này dường như có điều ngoắt ngoéo.

Chính Đào Vĩnh Trạch trong lòng cũng đang ám ức vì bên mình thua keo vừa rồi rất khả nghi, nhưng không tài nào tìm ra được chỗ sơ hở. Hấn đành gượng cười đáp :

- Được thua là lẽ thường của nhà binh, hà tất phải để ý? Huống chi so ra mình đã thua đâu? Sự đệ bất tất phải nghi hoặc hoang mang, có điều từ bây giờ ta càng phải gia tâm đề phòng cẩn thận.

Lăng Tiêu Tử hất râu cười nói :

- Đào lão tiên sinh nói phải lắm! Đồ hiền đệ đã phá vỡ Võ Đang kiếm trận khiến Chương môn phái đó không dám ra ứng chiến là đủ khiến cho thanh danh của y đã thành bất hủ rồi.

Nguyên Lăng Tiêu Tử có hiềm khích với phái Võ Đang, hấn lớn tiếng nói câu này là có ý để cho Lôi Chấn Tử nghe thấy.

Lôi Chấn Tử vốn là người tự phụ. Y thấy phái Võ Đang bại trận đã lấy làm bực tức. Sau Long Chính Phong tự xưng là một tên kiếm củi phái Võ Đang càng khiến cho y bẽ bàng. Y tự trách mình có mắt không trông để mai một hiền tài, không biết sử dụng làm vậy cánh cho mình.

Lôi Chấn Tử trong lòng đang nhiều nỗi khó chịu, nghe Lăng Tiêu Tử nói vậy quả nhiên không nhẫn nại được. Lập tức y vượt mọi người bước ra đồng dục nói :

- Đã đấu mấy cuộc rồi mà thời giờ không còn sớm nữa. Bây giờ đến lượt nhân vật đầu não ra tay một phen đi.

Hắn tưởng khiêu chiến với Lăng Tiêu Tử theo cách “muốn bắn người nên bắn ngựa trước, muốn diệt địch phải bắt vua trước” nên nói vậy. Sau y nghĩ lại liền tiếp :

- Đào Vĩnh Trạch! Nghe nói tiên sinh đã luyện thành môn tuyệt học võ lâm là Tu La thần công. Lôi Chấn Tử này không biết tự lượng muốn thỉnh giáo tiên sinh mấy chiêu.

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng đáp :

- Trí nhớ của Lôi đại chương môn thật kém quá! Đào mỗ vừa nói gì Đại chương môn quên rồi hay sao? Dương sư đệ! Sự đệ ra nói chuyện với Lôi chương môn đi.

Dương Xích Phù tiến ra đứng cách ba trượng khoanh tay cười nói :

- Lôi đại chương môn muốn khảo sát Tu La thần công của bản môn chăng? Cái đó dễ lắm! Dương mỗ đã luyện được mấy năm muốn mượn cơ hội này để lãnh giáo kiếm pháp “Liên hoàn đoạt mệnh” của Lôi đại chương môn.

Đoạn hắn cất cao giọng nói tiếp :

- Lôi đại chương môn mà đoạt được tính mạng của Dương mỗ thì khi ấy sư huynh Dương mỗ sẽ ra trận.

Hắn theo nghi lễ võ lâm chấp tay vái, đồng thời đồng dục lên tiếng :

- Xin mời!

Đột nhiên hàn phong nổi lên, Lôi Chấn Tử rét run cơ hồ hơi thở không thông.

Y giật mình kinh hãi, vội trấn tĩnh tâm thần vận động chân khí mấy lần mới tiêu được khí lạnh thấu xương.

Trong khoảnh khắc này, Dương Xích Phù lặng người đi một cái đến trước mặt Lôi Chấn Tử. Hắn cười hỏi :

- Lôi đại chương môn còn chưa rút kiếm ra, hay là không muốn cho Dương mỗ thụ giáo?

Đã đến tình trạng này, Lôi Chấn Tử có muốn tránh cũng không được nữa.

Những tay cao thủ tỷ đấu võ công. Cả hai bên đều cẩn tranh tiên, Lôi Chấn Tử sợ bị đánh đột ngột, vội chuyển mình đi rút kiếm ra khỏi vỏ.

Véo một tiếng khê vang lên, Lôi Chấn Tử xoay tay vung kiếm đâm vào huyệt Toàn Cơ trước ngực Dương Xích Phù.

Lúc Lôi Chấn Tử chưa xoay mình, dường như sau lưng y cũng có mắt, xoay tay phóng ra một kiếm nhắm huyệt rất đúng mà kinh phong rít lên veo veo, như vậy đủ chứng tỏ công lực y đã đến trình độ hạng nhất võ lâm.

Dương Xích Phù bất giác run lên. Hắn không dám khinh địch nữa. Hai tay hắn khoa thành vòng tròn thủ thế đề phòng.

Lôi Chấn Tử đột nhiên cảm thấy một luồng tiềm lực xô về phía mình. Mũi kiếm của y đâm trệch mấy thước phóng vào khoảng không.

Dương Xích Phù hai tay đã đẩy Tu La thần công ra.

Ba năm nay Dương Xích Phù được sư huynh truyền thụ Tu La thần công đến bậc thứ bảy. Hai tay vừa đẩy ra, gió nổi ào ào, tựa hồ biến khí trời ẩm áp thành ngày trọng đông.

Lôi Chấn Tử đã nghe Phùng Linh nói không nên để bàn tay đối phương đụng vào người. Lập tức y tung mình vọt lên ra chiêu “Ứng Kích Trường Không”.

Mũi kiếm thành một bông kiếm hoa từ trên không đâm xuống.

Chiêu kiếm này Lôi Chấn Tử đã vận đến chín thành công lực văng vẳng nổi lên tiếng ù ù như sấm động.

Dương Xích Phù chưa luyện được thân thể sắt thép không vào như sư huynh.

Hắn không dám đem tấm thân bằng da bằng thịt đón lấy chiêu kiếm, mà phải di chuyển thân hình bằng khinh công thượng thừa để né tránh.

Lôi Chấn Tử chưa đứng yên đã phóng tiếp hai chiêu nữa.

Kiểm pháp “Liên hoàn đoạt mệnh” của y chiêu nọ liên tục chiêu kia không ngắt, khác nào nước sông Đại giang không bao giờ hết.

Chỉ trong khoảnh khắc, một phạm vi ba trượng đều có kiếm quang bao phủ.

Dương Xích Phù tuy đã luyện Tu La thần công đến bậc thứ bảy mà không tài nào tiến gần vào được. Hắn đứng ngoài ba trượng phóng chưởng có thể tan bia vỡ đá và xô hàn phong lạnh thấu xương, nhưng công lực Lôi Chấn Tử vào hạng phi thường còn chống đỡ được.

Hai bên tỷ đấu mỗi lúc một mãnh liệt. Chẳng bao lâu cả hai người cùng toát mồ hôi như tắm.

Cuộc chiến đấu này so với mấy keo trước khiến cho khách bàng quan lộ vẻ khẩn trương hơn. Hết thấy người hai phe đều tay ướt đầm mồ hôi.

Nên biết Lôi Chấn Tử là Chưởng môn một phái lớn mà bị thua thì đệ tử phái này cũng không còn mặt mũi nào nữa.

Còn Dương Xích Phù là sư đệ của Đào Vinh Trạch mà bị hại thì những người bên Đào Vinh Trạch cũng giảm lòng tin cậy vào lão.

Đào Vinh Trạch hơi nhíu cặp lông mày. Hoa Quang đại sư ngấm ngầm để ý thấy hắn máy môi.

Nguyên Đào Vinh Trạch đang dùng phép “Thiên động truyền âm” để chỉ điểm chiến lược cho sư đệ Dương Xích Phù.

Hoa Quang đại sư lẩm bẩm :

- Nguy mất!

Nhưng Đào Vinh Trạch đã không ra tay trợ giúp còn thanh âm hắn ngoài Dương Xích Phù chẳng ai nghe rõ. Hoa Quang đại sư dù thấy hắn ngấm ngấm hí lộng quỷ thần cũng không có cách gì can thiệp được.

Hoa Quang đại sư còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Dương Xích Phù chuyển động thân hình xô về phía trước vươn tay trái ra. Hai ngón tay cong lại ra chiêu “Du Long Thám Trảo” nhằm móc vào cổ tay Lôi Chấn Tử tựa hồ muốn đoạt lấy thanh trường kiếm của y.

Kiểm pháp của Lôi Chấn Tử lợi hại phi thường. Y thấy Dương Xích Phù nhảy xổ vào, chính hợp ý muốn. Lập tức y ra chiêu “Hoành Vân Đoạn Phong”, kiếm quang đột nhiên dài thêm mấy tấc. Nhanh như điện chớp, y đâm chém thanh trường kiếm lên rồi quét ngang vào cánh tay tả Dương Xích Phù.

Nhát kiếm của Lôi Chấn Tử hót qua, bỗng nghe một tiếng “roac” khe khẽ.

Tay áo của Dương Xích Phù bị đứt một quãng.

Nhưng trong khoảng thời gian chớp nhoáng này lại nghe đánh “keng” một tiếng. Ngón tay giữa bên mặt Dương Xích Phù đã búng vào sống kiếm của Lôi Chấn Tử.

Bóng hai người trong chớp mắt hợp lại rồi lại chia, khôi phục lại quãng cách như trước.

Đệ tử phái Võ Đang thấy Chuông môn thắng một chiêu liền nổi tiếng hoan hô vang dội. Ngờ đâu Lôi Chấn Tử lại ngấm ngầm la hoảng mà không nói ra miệng.

Nguyên Dương Xích Phù được sư huynh chỉ điểm đã nghĩ ra cách khắc địch chế thắng. Hắn tiến gần vào đối phương ra chiêu cầm nã chờ cho Lôi Chấn Tử quét kiếm chém lại, cánh tay hắn lập tức rút vào trong tay áo thi triển công phu “Lưu Vân Phi Tụ” định quần lấy trường kiếm đối phương.

Dĩ nhiên bản lãnh của Lôi Chấn Tử không để bảo kiếm của mình bị quần vào tay áo đối phương được. Nhưng Dương Xích Phù dùng tay áo thay cho cánh tay. Hắn để đối phương vung kiếm hút đứt tay áo rồi nhân cơ hội chớp nhoáng này búng vào thanh trường kiếm của Lôi Chấn Tử.

Tu La thần công của Dương Xích Phù đã luyện được đến bậc thứ bảy có đủ bản lãnh truyền công. Cái búng này lập tức đưa luồng khí âm hàn qua thanh kiếm để truyền vào lòng bàn tay Lôi Chấn Tử rồi chuồn vào nội thể y nữa.

Chỉ trong chớp mắt Lôi Chấn Tử cảm thấy lạnh buốt đến trái tim.

Vừa rồi Lôi Chấn Tử đã hao tổn khá nhiều nguyên khí để chống chọi với Tu La thần công trong chuông lực cách không của đối phương bây giờ y lại bị công phu “cách vật truyền công” thúc đẩy khí âm hàn vào trong thân thể. Y liền một mặt vận huyền công để bảo vệ tâm tạng, một mặt phải chống chọi với những chiêu tuyệt kỹ của bên địch. Vị thế mà uy lực về “Đoạt Mệnh kiếm pháp” giảm đi rất nhiều.

Kiểm chiêu của Lôi Chấn Tử dần dần chậm lại. Bọn đệ tử phái Võ Đang bây giờ mới nhận thấy cơ nguy.

Đột nhiên hai tiếng keng keng nữa vang lên. Dương Xích Phù ra tay nhanh như điện chớp búng vào sống kiếm của Lôi Chấn Tử. Đoạn hắn ung dung liệng người đi lùi lại.

Liên hoàn đoạt mệnh kiếm pháp của Lôi Chấn Tử chỉ sở trường ở chỗ đánh mau và chiêu thức đầy đặc. Nhưng y không còn đủ lực lượng, phóng kiếm đỡ đỡ thành ra để nhiều chỗ sơ hở.

Dương Xích Phù cười ha hả hỏi :

- Lôi đại chuông môn còn muốn tỷ thí nữa không?

Lôi Chấn Tử sắc mặt xám xanh không nói nữa lời. Đột nhiên y liệng thanh trường kiếm đi rồi lùi lại.

Nguyên trong người y huyết dịch đã đóng lại hết. Thanh kiếm của y lạnh gấp mười khối băng thì còn cầm trong tay sao được nữa?

Lôi Chấn Tử đã không sử kiếm được thì còn tỷ đấu cái gì?

Dương Xích Phù thắng keo này rồi, vẫn chưa lui về. Hắn đứng giữa trường đông dục hỏi :

- Phái Võ Đang đã toàn quân tan rã. Vậy còn Chuông môn phái nào muốn tỷ thí với Tu La thần công của tại hạ nữa không?

Lôi Chấn Tử chưa lui khỏi trường đấu. Nghe câu này, mặt y trước đã lợt lạt bây giờ xám lại như tro. Da mặt co rúm lại, y ọe một tiếng, miệng hộc máu tươi, người lão đảo muốn té.

Thống Thiên hòa thượng và Hoa Quang đại sư song song rời khỏi chỗ ngồi, lại dắt tay Lôi Chấn Tử đỡ y dậy.

Lôi Chấn Tử người phát run bỗng thấy hai luồng khí ấm áp truyền vào làm cho bớt nổi đau khổ và cảm thấy dễ chịu hơn trước nhiều.

Nguyên hai vị võ học đại sư này vận dụng công lực bản thân để khu trừ luồng khí âm hàn tà độc cho Lôi Chấn Tử. Hai người hợp lực không đầy một khắc đã thấy đỉnh đầu Lôi Chấn Tử phát ra luồng nhiệt khí

ngùn ngụt bốc lên. Sắc mặt dần dần biến thành hồng hào trở lại. Nhưng nỗi khổ tâm không giảm bớt chút nào. Lôi Chấn Tử thở dài cất giọng run run nói :

- Phái Võ Đang bữa nay bị một phen kỳ sỉ đại nhục. Bần đạo ở chức Chương môn không còn mặt mũi nào ở lại tham gia thịnh hội nữa.

Thống Thiên hòa thượng vội nói :

- Ngẫu nhiên thất lợi cần gì phải để tâm? Đạo huynh! Đạo huynh hãy yên lòng tĩnh dưỡng.

Thống Thiên hòa thượng chưa dứt lời thì thanh âm sang sảng như tiếng nhạc vàng cất lên :

- Kẻ nào dám khinh mạn Võ Đang ta? Phái Võ Đang hãy còn người đây chứ đã hết đâu mà dám nói toàn quân tan rã. Bây giờ ta muốn coi Tu La thần công của người.

Một thiếu phụ mình mặc áo trắng dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường nhẹ bước tiến ra, tà áo bay phất phới.

Dương Xích Phù nhìn xem ai thì chính là Băng Xuyên Thiên Nữ. Hấn bị dung quang của nàng trấn áp làm cho mất cả thái độ kiêu ngạo. Hấn thi lễ đáp :

- Nữ chủ nhân Băng cung cũng giá lâm khiến cho cuộc đại hội tươi đẹp vô cùng. Tại hạ vẫn ngưỡng mộ Băng đạn, Ngọc kiếm là những dị bảo của võ lâm. Bữa nay có duyên được gặp để mở rộng tâm con mắt...

Hấn ngừng lại rồi, Băng Xuyên Thiên Nữ lâu mới lạnh lùng đáp :

- Người muốn biết thanh kiếm đó cũng chẳng khó gì. Hà tất phải phí sức nhọc lòng, sao không phái người đến Băng cung mà lấy cắp.

Dương Xích Phù bật tiếng cười khô khan hỏi :

- Việc đó không nên nói đến nữa. Tôn giá còn giữ địa vị trong môn nhân phái Võ Đang nữa đâu?

Câu này ý nói Băng Xuyên Thiên Nữ đã là con dâu Thiên Sơn thần hiệp tức là môn hạ phái Thiên Sơn, chứ không còn ở phái Võ Đang.

Băng Xuyên Thiên Nữ chưa kịp trả lời thì Nhân Vân đạo nhân đã lên tiếng :

- Bần đạo có thể chứng minh, Huyền nữ hiệp là trưởng lão của bản môn.

Đào Vĩnh Trạch biết việc Băng Xuyên Thiên Nữ đã lạy Trúc Tổ Cô, một vị hiệp nữ vào hàng tiền bối phái Võ Đang, xin làm nghĩa nữ. Nàng ngang hàng với Nhân Vân đạo nhân thì dĩ nhiên được kể là hàng trưởng lão phái Võ Đang. Hấn liền lên tiếng ngăn Dương Xích Phù nói :

- Xích Phù! Nhân Vân lão đạo nói đúng, người cứ lãnh giáo Băng cung chủ nhân là phải.

Băng Xuyên Thiên Nữ cười lạt nhắc lại :

- Vừa rồi các hạ bảo muốn biết thanh kiếm này thì cần chi phải nhọc sức, cứ phái người đến Băng cung mà lấy cắp.

Nàng vừa nói vừa rút thanh Băng Phách kiếm khỏi vỏ. Ánh hàn quang lóe lên.

Thanh bảo kiếm này luyện ở trong hồ băng muôn năm, toàn thân phát ra ánh sáng. Thanh kiếm vừa rút khỏi vỏ, khí lạnh tỏa ra một vùng.

Dương Xích Phù khen thắm :

- “Trong thiên hạ quả nhiên có vật thần kỳ thế này. Nếu đoạt được thanh kiếm đó thì Tu La thần công của mình càng tăng thêm phần uy lực”.

Hấn liền cười nói :

- Đã có thần vật dị bảo mà không võ công tuyệt thế là rước vạ vào mình. Tệ sư diệt trước đã đến Băng cung mượn kiếm cùng là vâng lệnh tệ sư huynh, muốn cho hiền khanh lệ khỏi mang vạ mà thôi.

Băng Xuyên Thiên Nữ cười lạt nói móc :

- Các vị nói vậy thì ra đã vì lòng tốt mà sai người đến lấy cấp bảo kiếm bản nhân cảm ơn lắm. Võ công bản nhân bình thường không đáng giữ thanh kiếm này, các hạ đã có bản lãnh thì hãy tự tiện lấy đi!

Dương Xích Phù hai mắt sáng lên cười nói :

- Nữ chủ nhân Băng cung đã nói vậy xin đừng hối hận.

Đột nhiên hần vung hai tay ra. Tay trái vạch thành đường cánh cung phát huy Tu La thần công đến bậc thứ bảy, lập tức một luồng hàn phong lạnh toát bao phủ lấy Băng Xuyên Thiên Nữ. Tay phải hần luồng qua tay trái ra chiêu Cẩm Nã thủ pháp cực kỳ lợi hại toan đoạt thanh bảo kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ.

Ngờ đâu Băng Xuyên Thiên Nữ đã sử dụng được Băng đạn cùng Ngọc kiếm thì nàng quen với hơi lạnh lắm rồi. Tu La thần công của Dương Xích Phù bất quá mới đến bậc thứ bảy thì đã thương nàng thế nào được?

Bỗng thấy người nàng xiêu đi một cái tựa hồ bị chưởng lực chấn động, khiến cho chân nàng đứng không vững.

Dương Xích Phù mừng thầm chụp tới. Băng Xuyên Thiên Nữ lướt tấm lưng thon mềm mại tựa cành liễu trước gió vừa tránh khỏi cầm nữ thủ pháp của đối phương.

Trong thời gian chớp nhoáng này, nàng sử chiêu “Băng Thiên Giải Động”.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh hàn quang biến ảo thành ngàn trùng bóng mây rực rỡ, lại tựa hồ mấy chục thanh bảo kiếm đồng thời nhằm đâm tới Dương Xích Phù.

Dương Xích Phù đã luyện thành Tu La thần công đến bậc thứ bảy thì khí âm hàn của Băng Phách kiếm cũng không làm cho hần bị thương được. Có điều kiếm pháp của Băng Xuyên Thiên Nữ đã dung hợp những điểm sở trường của mấy chục kiếm pháp tại các nước miền trung tây, chỗ tinh diệu của nó còn hơn Lôi Chấn Tử xa.

Dương Xích Phù ý mình công lực thâm hậu, nổi dạ tham lam. Hần đến gần định chop thanh bảo kiếm của nàng. Ngón tay hần chưa đụng vào thì đột nhiên ánh quang rợp đất, lạnh khí ngất trời.

Lập tức hần biến thể chụp làm thể đẩy. Hai luồng chưởng lực phóng ra.

Chưởng lực rít lên thành tiếng vo vo. Một vùng hàn quang khá lớn lóe lên khiến cho sao trên trời phải lu mờ.

Chưởng lực Dương Xích Phù tuy hùng hậu có thể khuê tan kiếm quang của Băng Xuyên Thiên Nữ, nhưng huyết bốn môn không khỏi bị Băng Phách Hàn Quang kiếm đâm vào.

May mà thanh băng kiếm này khác đao kiếm thường. Nó không lợi hại ở chỗ sắc nhọn. Giả tỷ là một thanh kiếm khác thì dù Dương Xích Phù đã phong tỏa huyết đạo, ít ra cũng phải đứt da sút thịt. Có điều công lực của Băng Xuyên Thiên Nữ đã đến trình độ hạng nhất cùng làm cho Dương Xích Phù phải chấn động.

Lục phủ ngũ tạng hần tựa hồ đảo lộn cả lên rất khó chịu. Vả lại thanh băng kiếm này tuy không thể làm cho hần bị thương song luồng khí hàn lạnh đánh vào huyết đạo hần, khiến hần không khỏi run lên.

Băng Xuyên Thiên Nữ vận kiếm ào ạt như gió cuốn. Nàng sử luôn ba chiêu Băng Thiên kiếm pháp cực kỳ lợi hại.

Dương Xích Phù phóng chưởng theo thể liên hoàn để hất chệch thanh kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ. Đồng thời hần thi triển công phu “Di Hình Hoán Bộ” tránh đông né tây, phải vất vả mới tránh khỏi ba chiêu sát thủ của đối phương.

Băng Xuyên Thiên Nữ cảm hận Dương Xích Phù đã vũ nhục phái Võ Đang, nàng không để hần xả hơi một giây nào. Chiêu này chưa xong chiêu kia lại tới.

Những chiêu thức kỳ diệu phóng ra vô tận. Bên này nàng ra chiêu “Vạn Lý Phi Sương”, bên kia nàng sử thể “Thiên Sơn Lạc Diệp” khiến cho vòng vây thu hẹp dần vào.

Đột nhiên nàng quát lên một tiếng, tay ngọc vung ra. Những trái Băng Phách đạn liệng tới liên tiếp.

Dương Xích Phù xoay chuyển thân hình rất mau lẹ, nhưng trong mười hiệp hắn cũng bị trúng hai trái Băng đạn. Gia dĩ huyết Hoàn Khiên hắn bị trúng Băng đạn thì có gì đáng ngại, song cũng làm cho hắn hao tổn khí lực ít nhiều.

Lúc này, khí quang và lãnh khí của Băng Phách đạn ngưng tụ như một làn mây dày đặc, thêm vào khí âm hàn của Tu La thần công khiến cho ánh dương quang không thấm qua được.

Cả một khoảng không chợt biến thành thế giới gió thảm mây sầu. Quần hào đứng ngoài, người công lực cao thâm thì không hề gì, nhưng kẻ công lực kém cỏi thì chịu không nổi phải lùi xa mãi ra. Tuy người họ run lật bật mà trong lòng phần khởi phi thường, ai cũng nghĩ bụng :

- “Băng Xuyên Thiên Nữ đã không sợ Tu La thần công mà kiếm thuật cùng khinh công nàng còn cao hơn kẻ địch. Xem chừng cuộc đấu này nàng nhất định thắng rồi. Có người chủ quan còn cho là sư đệ Đào Vinh Trạch bản lãnh chỉ có bấy nhiêu thì Đào Vinh Trạch cũng chẳng hơn hắn mấy tí. Chắc lão không dám khinh nhờn nữa”.

Mỗi lần Dương Xích Phù trúng đạn hay trúng kiếm, quần hùng lại vỗ tay hoan hô.

Bọn họ cũng biết Đào Vinh Trạch ngoài môn Tu La thần công, còn luyện được nhiều môn võ học đã thất truyền.

Đào Vinh Trạch đã thấu triệt nửa pho bí lục võ công của Võ Hạo Thiên. Bất cứ hấn sử dụng thứ nào cũng là môn võ hạng nhất hiện nay. Dương Xích Phù tuy còn kém lão xa, song lão đã truyền thụ cho hấn được một phần. Lúc này hấn thấy Tu La thần công không đủ hiệu lực, cần nghĩ cách khắc địch chế thắng thì đột nhiên bên tai hấn nghe tiếng sư huynh dùng phép “Thiên độn truyền âm” khê hô :

- Thiên La bộ! Âm Dương trảo! Phách Không chưởng!

Dương Xích Phù đã nghĩ tới chuyện thi triển “Thiên La bộ” và “Âm Dương trảo” nhưng vì hai môn công phu này hấn chưa luyện được tới trình độ xuất thần nhập hóa. Mặt khác hấn chưa dò được công lực của Băng Xuyên Thiên Nữ sâu rộng thế nào, nên vẫn dùng dằng chưa quyết. Bấy giờ hấn thấy sư huynh dùng “Thiên độn truyền âm” thúc giục thì bụng bảo dạ :

- “Pháp nhãn của sư huynh đã nhìn ra ưu khuyết điểm của đối phương, nên mới nhắc ta sử dụng hai thứ công phu này. Đồng thời y thêm vào môn “Phách Không chưởng” nhất định không sai rồi”.

Trong óc hấn đang suy nghĩ thì mình hấn lại trúng hai kiếm. Hấn không ngần ngại gì nữa, liền thi triển “Thiên La bộ” lập tức.

Băng Xuyên Thiên Nữ sử chiêu đang linh mãnh, đột nhiên phóng kiếm ra đâm vào khoảng không. Nàng thấy luồng gió chuyển động. Đường như địch nhân đã vòng ra phía sau.

Thân pháp Băng Xuyên Thiên Nữ mau lẹ phi thường. Lập tức nàng xoay tay phóng kiếm đâm lại.

Bỗng thấy Dương Xích Phù lướt qua mé bên. Hấn chỉ khê lạng người đi một chút là nhát kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ lại đâm sấn.

Nguyên Thiên La bộ cũng chỉ là thuật diễn biến trong kỳ môn bát quái, bề ngoài coi có vẻ giản dị, song phương vị biến hóa cực kỳ phức tạp. Nó so với thân pháp “Xuyên Hoa Nhiễu Liễu” về khinh công thượng thừa còn ảo diệu hơn nhiều.

Ai luyện được môn “Thiên La bộ” đến trình độ tối cao thì dù gặp phải tay hảo thủ bản lãnh cao siêu gấp mười cũng đủ giữ cho thân mình được an toàn.

Băng Xuyên Thiên Nữ đâm sấn mấy kiếm liền. Sát khí đằng đằng, nàng vọt mình lên không sử chiêu “Phi Bộc Nộ Toàn”. Thanh Băng Phách Hàn Quang kiếm vung lên không gian. Lập tức trên không tựa hồ trăm ngàn ngôi sao rớt xuống.

Khinh công của Băng Xuyên Thiên Nữ cao minh hơn đối phương. Nàng ở trên không ngó xuống thấy địch nhân không còn đất trốn tránh. Nàng nhìn đúng phương hướng từ trên không chém xuống, chắc mẫm chiêu này sẽ trúng.

Ngờ đâu lúc thanh băng kiếm sắp đâm tới, Dương Xích Phù lại sử đến công phu thứ hai “Âm Dương trào”. Hắn giơ hai tay lên, mười ngón khoằm khoằm như móc câu chụp tới, thế rất lợi hại. Đây hoàn toàn là một thủ pháp cầm nã chụp tới gần. Nó so với thủ pháp cầm nã của hạng trung lưu trong võ lâm còn bá đạo hơn nhiều.

Âm Dương trào còn lạ ở chỗ hai tay giơ lên theo phương hướng tương phản đều có hấp lực, khiến cho người ta rớt xuống mau lẹ như gặp dòng nước xoáy.

Băng Xuyên Thiên Nữ cực kỳ kinh hãi. Vì nàng là một vị Công chúa thì khi nào để đối phương chạm vào người nàng được?

Chiêu kiếm này nếu nàng tiếp tục đâm xuống dĩ nhiên có thể đâm trúng đối phương, nhưng người nàng khó tránh khỏi lọt vào tay hắn. Huống chi Dương Xích Phù có trún băng kiếm thì nhiều nhất bất quá là hao tổn chân khí. Còn Băng Xuyên Thiên Nữ bị hắn chụp được có khi thành tật cũng chưa biết chừng. Như vậy khi nào nàng còn dám mạo hiểm nữa?

Băng Xuyên Thiên Nữ trong lòng xao xuyến, may ở chỗ người nàng chưa xuống tới phạm vi hấp lực của đối phương. Nàng cong người thi triển khinh công tuyệt đỉnh. Chân trái đạp vào chân phải vọt ngược trở lại như tên bắn.

42. Thần Bí Cao Nhân Đảo Lộn Chiến Trường

Biến diễn này khiến cho kiếm pháp của Băng Xuyên Thiên Nữ dù tinh diệu cũng không còn đất dụng võ. Vì ở dưới đất nàng không thể đâm trúng đối phương. Băng thi triển khinh công, thì đối phương lại dùng “Âm Dương trào” cũng chẳng làm gì được hắn.

Hiển nhiên Dương Xích Phù đã ở vào thế không thua được nữa.

Băng Xuyên Thiên Nữ không còn cách gì, đành đổi thế công ra thành thế thủ.

Nàng dùng kiếm pháp tinh diệu để phòng thân. Thanh Băng Phách Hàn Quang kiếm biến thành bức màn ánh sáng che kín người nàng gió mưa cũng không lọt vào được.

Nàng nghĩ bụng :

- “Hắn chỉ hai tay không, thử xem tấn công bằng cách nào?”

Dương Xích Phù không vội tấn công vào trong vòng kiếm quang. Hai thứ công phu “Thiên La bộ”, “Âm Dương trào” đã có hiệu lực khiến cho hắn hoàn toàn tự do không bị Băng Xuyên Thiên Nữ uy hiếp nữa. Hắn liền nhân cơ hội này ngấm vận huyền công để cho Băng Xuyên Thiên Nữ lùi xa ra trong vòng một trượng rồi tiếp liền phóng “Phách Không chương” ra.

Công lực của Dương Xích Phù còn thâm hậu hơn Băng Xuyên Thiên Nữ.

Kiểm pháp nàng chỉ phòng thân được mà không thể chống lại với phách không chương của hắn.

Dương Xích Phù phóng chương mỗi lúc một mãnh liệt hơn. Chương lực hắn tựa hồ từ bốn mặt tám phương đánh lại.

Băng Xuyên Thiên Nữ xiêu người đi như một con thuyền nhỏ trôi trên làn sóng dữ. Nàng la thảm :

- “Hồng bát! Nếu tình trạng này còn kéo dài mình không đâm trúng được huyết đạo đối phương mà còn để hắn làm cho hao phí sức lực”.

Thấy tình thế không thể thủ thắng, dĩ nhiên nàng phải tìm cách rút lui cho yên ổn.

Nàng nghĩ rằng khinh công mình còn hơn đối phương, hắn lại sợ cả kiếm pháp của nàng nữa. Nàng có rút lui nhiều lắm là chịu thua keo này, chắc Dương Xích Phù cũng không ngăn cản nổi.

Ngờ đâu Thiên La bộ của Dương Xích Phù chẳng những dùng để phòng thủ mà còn có thể ngăn cản địch nhân. Hắn thấy Băng Xuyên Thiên Nữ chuyển động thân hình liền biết ý ngay thét lớn :

- Người muốn trốn chăng? Cái đó dễ lắm! Chỉ cần để thanh bảo kiếm lại là đủ.

Hắn vừa dứt lời thì người cũng tới ngăn chặn Băng Xuyên Thiên Nữ.

Băng Xuyên Thiên Nữ không ứng phó được với “Âm Dương trảo” của Dương Xích Phù, nàng lại không dám sát liền vào hắn liền đổi phương hướng mà chạy trốn.

Dương Xích Phù giữ theo bộ vì kỳ môn bát quái. Hắn xiêu người đi bước ra mấy bước.

Băng Xuyên Thiên Nữ vừa xoay mình đã thấy Dương Xích Phù ở ngay trước mặt. Nàng lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, vô kế khả thi rồi.

Lúc này mọi người đến phó hội đã nhìn rõ thế bại của Băng Xuyên Thiên Nữ.

Bọn đệ tử phái Võ Đang lại càng nao núng.

Lôi Chấn Tử mặt đen xạm, chỉ còn chờ cho Băng Xuyên Thiên Nữ thất bại là rút lui khỏi hội trường.

Dương Xích Phù càng bức bách dữ hơn.

Băng Xuyên Thiên Nữ la thảm :

- “Hong hét! Hong hét! Ta chỉ còn chống đỡ được nửa giờ nữa là cùng”.

Đang lúc thất vọng hoàn toàn, bên tai nàng bỗng nghe có thanh âm trầm trọng lọt vào :

- Bước qua Càn vị quanh sang Tốn vị rồi dùng Băng đạn đánh vào lỗ tai hắn.

Băng Xuyên Thiên Nữ sửng sốt. Lúc này Dương Xích Phù đang ở Khôn vị sau lưng nàng phát chưởng ra. Thanh âm kia lại bảo nàng bước sang phương Càn quanh lại vị Tốn rồi liệng Băng đạn. Thế thì Băng đạn ném vào chỗ không hay sao?

Tuy nhiên, thanh âm kia dường như có một sức mạnh vô hình, nàng không còn thì giờ để suy nghĩ mà cũng không dám suy nghĩ nữa. Tựa hồ người bị thôi miên, nàng làm theo thanh âm đã chỉ thị, thi triển kinh công tuyệt đỉnh, đột nhiên nhảy qua Càn vị, quanh lại vị Tốn rồi liệng ra ba trái Băng đạn.

Giữa lúc nàng liệng đạn, Dương Xích Phù vừa xuất hiện ở vị Chấn trước mặt nàng.

Trái đạn thứ nhất liệng đúng vào lỗ tai hắn còn hai trái kia trệch xuống phía dưới tìm vào huyệt Vạng Huyệt.

Bỗng nghe Dương Xích Phù rú lên một tiếng. Đột nhiên người hắn biến thành pho tượng đá. Phát chưởng phách không sắp phóng ra, hắn mới gơ tay kiềng chân, hai mắt tròn xoe. Tình trạng giữ y nguyên không canh cải chút nào, trông vừa hoạt kê lại vừa quái dị.

Băng Xuyên Thiên Nữ cười hỏi :

- Hay lắm! Người còn muốn lấy thanh bảo kiếm của ta nữa không?

Thanh băng kiếm vung lên trước mặt Dương Xích Phù mà mí mắt hắn cũng không dấy. Hiển nhiên trái Băng đạn trúng huyệt đạo đã phát sinh hiệu lực.

Nguyên Dương Xích Phù luyện được công phu phong tỏa huyệt đạo rất thần kỳ của tà phái. Bất luận thủ pháp điểm huyệt cao minh đến đâu đối với hắn cũng bằng vô dụng. Chỉ có dùng ám khí đập vào lỗ tai mới phá được khí công bế huyệt, đồng thời khiến gã không thể nhúc nhích. Như vậy thực ra chỉ cần một trái Băng đạn là đủ, còn hai trái kia có thể nói là thừa.

Biến diễn bất thành linh này khiến cho quần hùng trong trường ai cũng kinh ngạc. Nhưng trước mắt mọi người đang chú ý theo dõi, hiển nhiên Dương Xích Phù bị Băng Xuyên Thiên Nữ đánh trúng huyệt đạo.

Phe Đào Vinh Trạch tuy biết có chỗ ngoắt ngoéo, nhưng chẳng nói vào đâu được.

Băng Xuyên Thiên Nữ lại nói :

- Hay lắm! Người đã không lấy bảo kiếm thì ta về đây.

Nàng vừa bước đi được hai bước, Đào Vĩnh Trạch bỗng quát lên :

- Đứng lại!

Tiến quát này chẳng khác sét nổ giữa trời xanh. Băng Xuyên Thiên Nữ ngẩn người ra một chút rồi nói :

- Bình Thạch! Tướng công thay tiện thiếp ra đón tiếp lão đi!

Nàng tướng Đào Vĩnh Trạch muốn báo thù cho sư đệ, nên bảo chồng ra ứng chiến.

Đào Vĩnh Trạch đảo mắt nhìn quanh một vòng. Hắn đề khí vào huyết Đan Điền, nói dần từng tiếng :

- Vị cao nhân nào đã tới, xin tha thứ cho Đào mỗ về tội thất nghinh.

Những tiếng choang choang chói tai vang lên. Trong vòng bốn năm dặm đều có thể nghe rõ. Biến diễn này khiến cho toàn trường đều chấn động. Mọi người giương mắt lên nhìn xem cao nhân nào xuất hiện.

Sau một lúc yên lặng như tờ, tuyệt không thấy gì phản ứng, mọi người lại thì thào bàn tán.

Ngô Thiên Lãng ý mình già nua cất giọng ồm ồm hỏi :

- Đào Vĩnh Trạch thấy quý ư? Làm gì có cao nhân gì đâu? Nếu quả có cao nhân đến thì che thể nào được cặp mắt ta?

Đào Vĩnh Trạch biến sắc, lại lớn tiếng quát :

- Các hạ đã bộc lộ thủ pháp này đủ tỏ là bậc cao minh. Trong mình đã có tuyệt kỹ định đối chọi với Đào mỗ thì sao không chường mặt ra mà cứ lén lút trong bóng tối?

Mấy câu này khiến cho mọi người phái Võ Đang nhón nháo. Lôi Chấn Tử cất tiếng thóa mạ :

- Đồ mặt dày! Định cãi cối chẳng?

Những người hiện diện tại trường, ngoài Băng Xuyên Thiên Nữ trong lòng đã biết rõ rồi, chẳng một ai hiểu nội vụ bí ẩn.

Đào Vĩnh Trạch để mặc cho Lôi Chấn Tử la ó thóa mạ. Lão hỏi Băng Xuyên Thiên Nữ :

- Chúng ta đã kể là những nhân vật có chút thanh danh trong võ lâm thì đừng nói dối nữa. Vừa rồi phải chăng có người đã dùng phép truyền âm nói gì với tôn giá?

Băng Xuyên Thiên Nữ đang nghi hoặc về thanh âm thâm trầm vừa rồi, nghe hỏi nàng ngẩn người ra. Trước nay nàng chưa từng nói dối bao giờ, liền buột miệng đáp :

- Đúng thế! Nhưng ta chưa biết là ai!

Mọi người nghe nàng thừa nhận một cách mau lẹ như vậy đều lấy làm ngạc nhiên. Toàn trường lập tức yên lặng trở lại.

Nhưng cao nhân thần bí vẫn không xuất hiện...

Đào Vĩnh Trạch cười hô hô hỏi :

- Bây giờ Thiết Diện lão bà tử bảo sao?

Thiết Diện bà bà chẳng hiểu gì cả trong lòng rối loạn. Mụ chưa kịp mở miệng thì Dịch Bình Thạch đã đứng lên nói :

- Đào Vĩnh Trạch! Sư đệ ngươi trong hai lần tỷ đấu vừa qua, phải chăng ngươi đã dùng phép “Thiên độn truyền âm” để chỉ điểm cho hắn? Lôi chương môn phái Võ Đang chưa chất vấn ngươi điều đó. Nếu ngươi cho là sư đệ ngươi bị thua oan thì Lôi chương môn cũng thua oan...

Y cười lạt nói tiếp :

- Nếu đem ra phân bì thì hai bên cùng có người chỉ điểm. Ngươi chỉ điểm hai lần, tức là còn nợ bên ta một lần.

Lôi Chấn Tử nghe Dịch Bình Thạch chất vấn Đào Vĩnh Trạch không khỏi chấn động tâm thần, thét lên oang oang rồi nói :

- Chà! Té ra tên lão tặc này ngấm ngấm hí lộng quỷ thần. Trách nào ta chẳng bị thua một cách hồ đồ.

Thực ra võ công của Dương Xích Phù còn cao thâm hơn Lôi Chấn Tử nhiều.

Dù hẳn không có sư huynh chỉ điểm vẫn có thể đả bại được đối phương, có điều chỉ chậm lại một chút mà thôi. Lôi Chấn Tử lên giọng bài bác, hoàn toàn vì muốn gỡ lại thể diện.

Đào Vĩnh Trạch chỉ “hừ” một tiếng chứ không thêm dấu khẩu với Lôi Chấn Tử. Nhưng đối với câu nói của Dịch Bình Thạch thì lão không khỏi xao xuyến trong lòng, tự hỏi :

- “Hừ! Sao thằng cha này cùng hiểu được phép “Thiên độn truyền âm”?”

Lão đảo mắt nhìn quanh rồi lạnh lùng hỏi lại :

- “Thiên độn truyền âm” nào đâu! Người đã nghe thấy ta nói gì?

Đào Vĩnh Trạch không hiểu về công phu này mà y chỉ nghe Thống Thiên hòa thượng đề cập tới nó mà thôi.

Dịch Bình Thạch không biết trả lời thế nào liền nghĩ ra một kế hỏi :

- Vừa rồi người nói đúng lắm! Bọn ta đâu phải hạng vô danh trong võ lâm. Nhất là người lại tự xưng là tôn sư nhất đại chẳng lẽ còn nói dối ư? Người đã nói gì chính người phải biết. Người thử tự vấn tâm xem có dùng phép “Thiên độn truyền âm” không? Chẳng lẽ còn làm phiền ta nhắc lại lần nữa?

Thế là cách lấy mâu ông đâm thuẫn ông. Đào Vĩnh Trạch trong lòng có tật, không dám hỏi thêm nữa.

Lão đưa tay giải khai huyệt đạo cho Dương Xích Phù rồi trợn mắt lên hỏi Dịch Bình Thạch :

- Người tưởng ta khí lượng hẹp hòi, so bì đến cả một keo thắng bại ư? Cuộc tỷ đấu vừa rồi vợ người tuy có người chỉ điểm, nhưng chính thị phải có bản lĩnh chân thực. Về khinh công cũng như kiếm pháp, ám khí hết thấy được đều vào hạng khá. Nếu không thế thì dù có người chỉ điểm cũng chẳng thể thủ thắng được. Thị đã đánh trúng huyệt đạo sư đệ ta thì cuộc đấu vẫn là thủ thắng. Hừ! Người coi ta cũng vào hạng cái chầy cái cối chẳng?

Lão nói mấy câu này rất công bằng hợp lý, đúng là thái độ của bậc tôn sư.

Nhưng đồng thời lão cũng châm chọc Lôi Chấn Tử. Dĩ nhiên Lôi Chấn Tử nghe lão nói vậy đành ngậm miệng.

Mọi người tưởng cuộc phong ba đi vào chỗ bình tĩnh. Ngờ đâu Đào Vĩnh Trạch ngừng lại một lúc rồi nói tiếp :

- Ta không phân bì mấy lần thắng bại vừa rồi đâu. Nhưng các người cho người mai phục bên ngoài là không hợp lý. Theo lệ luật võ lâm các người phải đưa người đó ra ngay để ta tỷ đấu với hắn.

Đây mới thật là một vấn đề nan giải. Cao nhân thần bí kia đã không chịu lộ diện thì Thiết Diện bà bà lấy đâu ra người tỷ đấu với hắn?

Long Chính Phong ngấm ngấm suy tính :

- Không hiểu sao Lăng đại hiệp lại nhận được cái tức này? Đào lão tặc đã mấy phen khiêu chiến y, nhưng hắn chưa nói rõ đích danh mà thôi.

Gã có biết đâu sở dĩ Lăng Trung Ngọc không chịu lộ diện vì có lý do đặc biệt. Vả lại sau ba năm ở ngoài hoang đảo tịch mịch, chàng đã luyện bí lực chí cao vô thượng của tà phái thì khí chất chàng thế nào cũng khác trước ít nhiều, gã hiểu chàng thế nào được?

Đào Vĩnh Trạch kêu luôn ba lần gọi cao nhân ra, song vẫn không thấy phản ứng chi hết. Lão liền lớn tiếng quát :

- Thiết Diện lão quỷ! Mụ là chủ nhân ở đây lại ngấm ngấm bố trí mai phục. Ta đòi hỏi mụ lấy người đó ra.

Thiết Diện bà bà mặt xám như tro tàn, mụ không biết trả lời thế nào cho được.

Đào Vĩnh Trạch nhảy xổ về phía Thiết Diện bà bà nhanh như tên bắn.

Băng Xuyên Thiên Nữ hãy còn ở trong trường chưa kịp lui về. Đào Vĩnh Trạch lướt qua bên mình nàng, bỗng lên tiếng :

- Được lắm! Thiết Diện lão quỷ không chịu thú thật, ta hãy bắt ngươi trước rồi sẽ truy vấn mụ. Hừ! Ngươi còn chưa ngoan ngoãn hạ kiếm, hay còn muốn ta động thủ chăng?

Địch Bình Thạch cả kinh tức giận quát lên :

- Có lẽ nào thế được?

Y chưa dứt lời Đào Vĩnh Trạch đã chụp xuống Băng Xuyên Thiên Nữ.

Băng Xuyên Thiên Nữ giơ tay lên liệng cả bảy trái Băng Phách đạn ra. Đào Vĩnh Trạch há miệng cho bảy trái đạn chui vào. Hắn nuốt hết xuống bụng rồi cười hô hô nói :

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Cái này còn hay hơn cả linh đan thập toàn bổ đại.

Đào Vĩnh Trạch nói câu đó là sự thực. Lão đã luyện Tu La thần công đến bậc thứ chín mà nuốt Băng Phách đạn vào càng khiến cho uy lực hùng mạnh thêm.

Băng Xuyên Thiên Nữ vội vọt mình lùi lại.

Đào Vĩnh Trạch nuốt Băng đạn rồi lạng người đi một lát. Chưa ai nhìn rõ cử động thì lão đã đuổi kịp Băng Xuyên Thiên Nữ.

Đào Vĩnh Trạch vươn tay ra toan chụp, bỗng nghe trên không có tiếng veo veo rít lên rất quái dị. Một đạo kim quang bắn tới nhanh như chớp.

Đây là Thiên Sơn thần mang của Địch Bình Thạch bắn ra. Ngày trước tổ sư đời thứ hai phái Thiên Sơn là Địch Ngọc đại hiệp đã từng nhờ danh Du Long bảo kiếm và cây Thiên Sơn thần mang để xưng hùng thiên hạ, trừ diệt quần ma.

Thiên Sơn thần mang cứng hơn sắt nguội. Kể về uy lực các ám khí, nó mạnh vào hạng nhất. Dù thứ gì rắn đến đâu bị nó đập trúng cũng vỡ tan tành.

Đào Vĩnh Trạch vừa thấy ám khí đó đã run lên nghĩ thầm :

- “Nếu gặp Địch Long ở đây bữa nay thì hẳn quả là một tay kinh địch”.

Lão liền rút tay về, cong ngón tay giữa búng ra một cái. Cây Thiên Sơn thần mang bị búng trúng, một đạo kim quang vọt lên trên không so với lúc Địch Bình Thạch liệng tới còn mau hơn nhiều.

Không phải công phu phóng ám khí của Địch Bình Thạch kém cỏi, mà là công lực y so với Đào Vĩnh Trạch còn thua xa lắm, nên tuy y có ám khí bá đạo nhất thiên hạ mà cũng không làm gì được lão. Có điều Đào Vĩnh Trạch búng được Thiên Sơn thần mang vọt lên nhưng hổ khẩu lão cũng bị tê chồn.

Thống Thiên hòa thượng từ từ đứng dậy trầm giọng hỏi :

- Hãy lấy lời lẽ tử tế mà nói! Sao lại làm khó dễ với hạng tiểu bối.

Đào Vĩnh Trạch then đỏ mặt lên. Thống Thiên hòa thượng dù sao cũng ở địa vị núi Thái Sơn, sao Bắc Đẩu trong vô lâm. Lão đã lên tiếng, Đào Vĩnh Trạch chẳng thể làm ngơ được. Hắn ngần ngừ một chút, Băng Xuyên Thiên Nữ đã nhân cơ hội này chạy ra bản trận.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Hòa thượng đã xin cho thị, vậy Đào mỗ hãy tạm thời buông tha mà chỉ đòi hỏi Thiết Diện bà tử lấy người.

Thống Thiên hòa thượng lại lên tiếng :

- Đào tiên sinh nói vậy là sai! Theo chỗ lão tăng biết thì dù có cao nhân ẩn thân cũng không phải do Thiết Diện bà bà mời đến. Chính Đào tiên sinh còn không tìm ra được thì sao lại đổ lỗi cho bà bà?

Hoa Quang đại sư cũng nói theo :

- Huống chi cao nhân dị sĩ hay trêu chọc người đời. Hoặc giả y thấy Đào tiên sinh chỉ điểm cho lệnh sư đệ nên y nhân lúc ngựa ngừng cùng gỡ thần thông để đối chọi chơi với tiên sinh. Lão phu nghĩ rằng bản lãnh người bí mật đã như vậy thì chẳng còn sợ ai nữa. Sau cuộc đại hội nơi đây, Đào tiên sinh đi kiếm y mà tỷ thí. Những bậc cao nhân hiện nay phỏng được mấy người. Đào tiên sinh giao du rộng rãi thì lo gì chẳng điều tra ra được. Tiên sinh bắt tất phải đem vấn đề nhỏ nhất này thối phòng cho to lớn.

Hoa Quang đại sư nói tới đây rồi ngừng lại, dường như chưa hết ý tứ.

Long Chính Phong cười hì hì từ trong đám đông thò đầu ra nhìn mặt làm trò khỉ nói :

- Câu nói của đại sư tưởng nên thêm vào một đoạn để rắc rối một cách vô lý.

Gã vừa dứt tiếng cười, Đào Vĩnh Trạch thẹn quá hóa giận gầm lên :

- Các người bảo ta đem vấn đề nhỏ nhất thối phòng để rắc rối một cách vô lý ư? Được lắm! Đã vậy ta làm cho đáo để. Trước hết là bắt mục Thiết Diện lão quỷ đánh ba trăm trượng lớn để hỏi về tội phạm trường qui...

Hoa Quang đại sư nói ngay :

- Đào tiên sinh! Sao tiên sinh lại nổi khùng một cách vô lý...

Đại sư chưa dứt lời Đào Vĩnh Trạch quát to :

- Kể nào không phục thì nhào vô đây. Ta đã có lời nói trước là mời Chưởng môn các phái ra để so tài cao thấp.

Thiết Diện bà bà tức quá toàn thân run bần bật. Mù cũng lớn tiếng thóa mạ :

- Thối lắm! Người coi ta là hạng người nào mà dám mở miệng nói lời dơ bẩn.

Đào Vĩnh Trạch hỏi lại :

- Mục không phải là Chưởng môn phái Thanh Thành hay sao? Nhưng trong con mắt lão phu, mục chưa đáng nửa đồng đầu mà làm phách.

Rồi lão quay lại bảo thuộc hạ :

- Xích Phù! Hồng Huy! Các người trói mục lại cho ta!

Lão rung tay một cái. Lập tức mấy người ngã lăn.

Hoa Quang đại sư nói :

- Đào tiên sinh! Lão tăng tỷ thí với tiên sinh một keo!

Đại sư ngồi ở vị chủ tịch, cách xa hơn mọi người, toan vượt đám đông nhào ra, thì Đào Vĩnh Trạch đã hất ngã mấy người.

Bỗng nghe một thanh âm khàn khàn cất lên :

- Tiểu Đào! Lão phu ở đây. Người không được càn rỡ.

Đào Vĩnh Trạch chợt thấy có người theo mé bên xông ra. Nhưng bị người đông chật ních cản trở. Đào Vĩnh Trạch tức quá không suy nghĩ gì nữa, mắng liền :

- Cái quái nào dám mạo xưng trưởng bối ta?

Lão phất tay áo một cái thì triển công phu thượng thặng về môn “Triêm Y thập bát diệt”. Đột nhiên lão cảm thấy kinh lực người kia mãnh liệt phi thường.

Roạc một tiếng. Tay áo của lão bị người kia xé rách một mảng lớn.

Đào Vĩnh Trạch xoay tay không chụp trúng đối phương liền hất bàn tay ra, phóng Tu La thần công bậc thứ chín.

Người đó là trưởng lão Ngô Thiên Lăng ở phái Không Động. Tuổi lão đã ngoại bát tuần. Công phu của lão rèn luyện ở vào giữa hai phái chính tà. Lão thích ý mình già nua để trêu cợt. Lần này đại hội phái Thanh Thành, lão không được mời làm chủ tịch nắm giữ toàn cuộc, trong lòng rất lấy làm bất mãn. Vì thế lão chạy ra trước mặt Hoa Quang đại sư, ngăn chặn Đào Vĩnh Trạch để khoa trương bản lãnh.

Kể ra lão là người tuổi tác mà kêu Đào Vĩnh Trạch bằng “Tiểu Đào” cũng không quá đáng.

Ngờ đâu Đào Vĩnh Trạch không suy xét, mở miệng thóa mạ ngay, khiến cho lão phần nộ.

Ngô Thiên Lăng luyện được bằng người có bảy mươi năm công lực trở lên.

Ngoài ra lão còn mấy môn tuyệt học độc đáo vô lâm. Dĩ nhiên bản lãnh lão không phải hạng tầm thường. Vì thế Đào Vĩnh Trạch phát tay áo liền bị lão làm đứt một mảng.

Đến khi Đào Vĩnh Trạch xuất toàn lực thi triển Tu La thần công, Ngô Thiên Lăng chịu không nổi. Dù lão đã né tránh nhưng luồng chưởng lực khủng khiếp tưởng chừng lay non dốc biển đem theo khí lạnh thấu xương làm cho lão loạn choạng người đi phải lùi lại.

Dương Xích Phù đang đi theo sau sư huynh liền chạm trán Ngô Thiên Lăng.

Lão đang cơn phần nộ, trút giận lên đầu Dương Xích Phù. Vai lão run run thích mạnh một cái rồi quát lên :

- Cút đi!

Dương Xích Phù đang đi theo sư huynh chợt đụng phải Ngô Thiên Lăng.

Hắn chưa kịp sử chiêu Âm Dương trảo đã bị hất mạnh, kêu rú lên.

Ngô Thiên Lăng không chống nổi chưởng lực của Đào Vĩnh Trạch, nhưng đối phó với Dương Xích Phù thì có thừa. Dương Xích Phù bị lão hất ngã lộn người đi.

Đào Vĩnh Trạch sử Tu La thần công, ai ở trong phạm vi ba trượng đều cảm thấy lạnh thấu tâm can. Chưởng lực lão đè ép khiến cho mọi người hơi thở không thông.

Mấy tên công lực kém ngã lăn quay ra liền được huynh đệ đồng môn khiêng đi. Còn người chưa bị té cũng tới tấp tránh xa để lại không trường một khu rộng lớn.

Đào Vĩnh Trạch nghe tiếng rú của sư đệ, quay đầu lại liền nhìn thấy Ngô Thiên Lăng trong lòng không khỏi hồi hộp.

Kẻ mắng đã mắng rồi, người đánh đã đánh rồi. Huống chi Ngô Thiên Lăng còn dă thương sư đệ hắn. Đã đến nước trời không chịu đất thì đất cũng chẳng sợ trời, hắn lạnh lùng nói :

- Té ra lão bắt tử này! Hãy tiếp một chưởng nữa của ta đây.

Vừa dứt lời, hắn phóng chưởng ra. Chưởng lực phát huy Tu La thần công đến bậc thứ chín.

Giữa lúc ấy bất thành linh một bóng vàng chen vào giữa hai người.

Nguyên Hoa Quang đại sư đã lặng lẽ tiến vào.

Hoa Quang đại sư xoay hai bàn tay đưa ra áp vào hai bàn tay Đào Vĩnh Trạch rồi lạnh lùng nói :

- Đào tiên sinh nóng nảy làm chi? Tiên sinh muốn tìm người đấu chưởng thì lão tăng cùng tiên sinh tỷ đấu một phen.

Đào Vĩnh Trạch giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Không trách lão này cùng Thống Thiền hòa thượng được cử làm lãnh tụ trong bọn võ lâm Trung Nguyên. Quả nhiên lão không phải tầm thường. Nếu không thì sao lão dám đương trường đón tiếp Tu La thần công của ta đã luyện tới bậc thứ chín?”

Hoa Quang đại sư vận động Thái Thanh chân khí mà lão đã luyện mấy chục năm ở nơi Huyền môn chính tông. Nội lực lão tuôn ra cuộn cuộn dính chặt lấy hai bàn tay Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch đang lúc cấp bách không sao rút tay ra được thì nghĩ bụng :

- “Nếu mình muốn phân thắng phụ với lão hòa thượng này thì ít ra là phải mất nửa giờ”.

Hắn nóng bắt Thiết Diện bà bà phải đưa Lăng Trung Ngọc ra, nên không muốn dây dưa với Hoa Quang đại sư. Hắn liền phát huy “Kim Cương Bát Nhã thần công” vào lòng bàn tay đẩy mạnh ra. Lập tức một luồng đại lực tách rời bàn tay Hoa Quang đại sư. Hắn cười mát nói :

- Cảm ơn đại sư có lòng tứ giáo, nhưng hiện Đào mỗ có việc gấp xin chờ lại một chút được chăng?

Hoa Quang đại sư tuy đã luyện Huyền môn nội công đến trình độ tối cao vô thượng, nhưng lão bị Đào Vĩnh Trạch đẩy một cái liền cảm thấy khí huyết nhộn nhạo. Đồng thời một luồng khí âm hàn tà độc theo kinh mạch Thủ thiếu dương chuồn vào. Lão phải ngưng thần vận khí để chống cự hàn lãnh.

Đào Vĩnh Trạch chưa dứt tiếng cười đã bằng mình vọt đến trước mộ Thúc Vi tiên tử. Lão quát hỏi :

- Thiết Diện lão quý! Mụ còn ẩn nấp vào đâu?

Dực Trọng, Thiết Diện bà bà, Lư Đạo Lân, ba tay võ công tối cao phái Thanh Thành chiếm giữ phương vị để chờ nghênh chiến.

Bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch la lên :

- Ha ha! Té ra mụ núp ở đây. Sao còn chưa ra?

Hắn nhảy vọt lên như con chim ưng khổng lồ lướt qua đầu bốn người nhảy đến trước mặt một pho tượng đá mé hữu phần mộ Thúc Vi tiên tử. Lão quát to một tiếng giơ bàn tay ngang như lưỡi đao chém vào đầu tượng đá.

Nguyên lúc hắn nhảy xổ về phía bọn Thiết Diện bà bà để thi hành độc thủ thì đột nhiên thấy pho tượng đá lay động.

Hắn vừa phóng chưởng tượng đá ngã liền. Một người nhảy vọt ra.

Người này xuất hiện thật đã ra ngoài ý muốn của Đào Vĩnh Trạch. Lão đứng trơ như tượng gỗ. Phát chưởng thứ hai không phóng ra nữa.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, bọn đệ tử phái Thanh Thành đột nhiên yên lặng cả lại.

Thiết Diện bà bà dương cặp mắt thao láo trông rất khó coi. Dường như mụ vừa kinh hãi, vừa vui mừng, lại thêm phần bên lên nữa.

Hiển nhiên người này xuất hiện đã khiến cho mụ vô cùng kinh ngạc.

Cảnh Quyên Quyên la thất thanh :

- Lãnh thư thư! Lãnh thư thư!

Thiếu nữ ẩn núp phía sau pho tượng đá chính là Lãnh Sương Quân, con gái Đào Vĩnh Trạch, khi đồ của phái Thanh Thành.

Lãnh Sương Quân ngẩng đầu lên lẳng lặng không nói gì, nhìn Cảnh Quyên Quyên vẫy tay một cái, rồi lại đưa mắt ngó Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch ngập ngừng hỏi :

- Sương Quân! Người... người đến đây làm chi.

Lãnh Sương Quân đứng trước mộ Thúc Vi tiên tử thung thủng đáp :

- Bữa nay là ngày kỵ sự phụ hài nhi. Hài nhi tới đây tảo mộ, đồng thời xin phụ thân bãi cuộc can qua.

Đào Vĩnh Trạch ngơ ngác :

- Sao? Người bảo ta thôi ư?

Thiết Diện bà bà đập mạnh cây Long đầu trượng xuống đất ra chiều tức giận hỏi :

- Lãnh Sương Quân! Ta không ngờ ngươi còn vác mặt tới đây, lại dám ở trước mộ sư thúc nói câu đó nữa. Định bãi can qua đâu phải chuyện dễ dàng? Ngươi có biết bốn vị đại trưởng lão Cái bang chết về tay ai không? Ngươi có biết phụ thân ngươi đây rầy tội ác không thể tha thứ, vừa rồi hấn đã khinh mạn ai?

Dực Trọng vội can ngăn :

- Sư thúc không nên nổi nóng.

Lão quay lại nhìn Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Ngươi nói đúng đó! Câu chuyện bữa nay dĩ nhiên không thể dừng tay, nhưng cao nhân mà ngươi muốn tìm kiếm bây giờ đã thấy rồi đó. Năm trước cũng ngày hôm nay y bị Chưởng môn đuổi ra khỏi môn lương không còn là đệ tử phái Thanh Thành nữa. Bây giờ ngươi đã tin rằng y không phải là người mà chúng ta bố trí để ám toán ngươi chưa? Hay lắm, mời ngươi mau mau rời khỏi chỗ này. Nếu ngươi muốn tiếp tục chiến đấu thì ra ngoài kia.

Lãnh Sương Quân cặp mắt long lanh ngấn lệ như muốn trào ra. Thiết Diện bà bà mắng nàng là sự dĩ nhiên và nàng đã liệu trước. Nhưng Dực Trọng ngày thường vẫn bên vực che chở nàng mà bây giờ lão cũng không chu toàn cho. Đó là một điều khiến nàng phải tủi thân.

Nhưng càng đau lòng hơn hết ở chỗ cả hai bên đều giữ thái độ ương ngạnh.

Xem chừng một huyết kiếp vô lâm này sức người không tài nào vãn hồi được.

Tuy Lãnh Sương Quân đau buồn tủi nhục, nàng vẫn mím môi chịu đựng không để nước mắt trào ra, lặng lẽ nghe Dực Trọng nói cho hết lời.

Đào Vĩnh Trạch ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Sương Quân! Ngươi đã nghe thấy chưa! Thiết Diện lão quỷ không nhận ngươi là sư muội nữa, ngươi còn giúp mụ làm chi?

Hấn cười lạt nói tiếp :

- Hừ! Đừng nói bọn chúng không muốn đình thủ, dù cho mụ lão quỷ có dập đầu bình bình lạy ta ba trăm cái, ta cũng không chịu bãi cuộc can qua.

Trong lòng hấn biết rõ nhân vật thần bí ẩn núp trong bóng tối quyết không phải là con gái hấn. Vì thế hấn vẫn theo đúng kế hoạch cũ là bắt Thiết Diện bà bà trước rồi sẽ truy ra người kia.

Giọng nói cùng sắc mặt Đào Vĩnh Trạch đầy vẻ hung dữ. Hấn nói xong không lý gì đến con gái nữa. Sát khí đằng đằng, hấn quay lại nhìn Thiết Diện bà bà quát :

- Ngươi còn chưa lại lãnh tội, hay là muốn ta phải động thủ? Ta đã có lời nói trước, quyết ra tay chẳng nề nang gì. Mụ còn chần chờ thì cả bè lũ tánh mạng không toàn.

Hấn vung song chưởng lên chưa đánh ra mà khí lạnh đã quét tới trước mặt Thiết Diện bà bà khiến cho mụ phải run lên.

Giữa lúc ấy đột nhiên Lãnh Sương Quân lạng người ra đứng giữa Đào Vĩnh Trạch cùng Thiết Diện bà bà. Nàng lớn tiếng nói :

- Xin hai bên hãy nghe tiểu nữ một lời.

Đào Vĩnh Trạch hạ tay xuống. Lãnh Sương Quân nói tiếp :

- Tiểu nữ có mấy biện pháp điều đình, chẳng hiểu có thi hành được không, xin hai bên châm chú.

Đào Vĩnh Trạch giục :

- Ngươi nói gì thì nói đi!

Lãnh Sương Quân trở vào hấn đáp :

- Phụ thân đã hạ bốn vị đại trưởng lão Cái bang, lại còn ỷ mạnh lấn át tôn sư các phái. Đó là những điều tội lỗi của phụ thân.

Đào Vĩnh Trạch nghe nàng phê bình mình đã thấy nóng mặt, “hừ” lên một tiếng. Nếu người nói đó không phải là con gái hần thì hần chẳng chịu nghe hết lời đã phóng chưởng đánh chết tươi.

Lãnh Sương Quân quay lại nhìn Thiết Diện bà bà nói tiếp :

- Vô lâm có câu: “Giết người bắt quá đầu rơi đất”. Nếu gia phụ chịu hối lỗi, tiểu nữ hy vọng bà bà tha thứ cho y. Dĩ nhiên hối lỗi không phải chỉ nói suông bằng miệng là xong, tiểu nữ sẽ xin gia phụ phải làm ba việc.

Đào Vĩnh Trạch sắc mặt xám xanh dần giọng hỏi :

- Muốn ta hối lỗi ư? Muốn ta năn nỉ mù ư? Chà! Người nói với ai vậy? Người có biết rằng phụ thân người sống đã từng này tuổi đầu chưa chịu cúi đầu trước một người nào?

Hần lại từ từ giơ tay mặt lên.

Nhưng hần nhìn Lãnh Sương Quân, thấy mắt nàng long lanh ngấn lệ, vẻ mặt bi ai khẩn cầu, bất giác hần buông tiếng thở dài rồi dừng tay lại, chậm chạp hỏi :

- Nào! Ba việc là những việc gì? Người hãy nói nốt đi để cho ta nghe.

Lãnh Sương Quân đáp :

- Điều thứ nhất là phụ thân phải hối tội trước Dực bang chúa Cái bang, Hàn chưởng môn phái Manh Sơn và Chưởng môn phái Thanh Thành. Điều thứ hai là phụ thân rời khỏi vô lâm. Còn điều thứ ba, hài nhi biết phụ thân đã lấy được bí lục võ công của Võ Hạo Thiên. Nếu pho bí lục này còn để trong tay phụ thân thì các phái tất không yên lòng vì sợ phụ thân truyền thụ cho ác đồ để gây đại họa về sau.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vì thế mà điều thứ ba là hài nhi xin phụ thân giao bí lục võ công của Võ Hạo Thiên lại cho một nhân vật đức cao đạo trọng tức là Thống Thiên hòa thượng, trụ trì chùa Thiếu Lâm. Chưởng môn sư thư! Nếu ba điều này mà gia phụ ưng chịu thì sư thư cũng nên lùi lại một bước.

Lịch sử Võ Hạo Thiên, bọn đệ tử các phái không hay, nhưng Chưởng môn họ đều biết hết. Mọi người nghe nói Đào Vĩnh Trạch đã lấy được bí lục võ công của Võ Hạo Thiên đều giật mình kinh hãi.

Thiết Diện bà bà nghe nàng nói tới đây, sắc mặt có vẻ hòa hoãn lại. Mụ đã coi tình hình động thủ vừa qua và biết rõ những người hiện diện tại trường, kể cả Thống Thiên hòa thượng, Hoa Quang đại sư đều không chống nổi Đào Vĩnh Trạch.

Mụ nghĩ thầm trọng bụng :

- “Lãnh Sương Quân điều đình như vậy thì không thể kể y là kẻ đã phản bội sư môn. Nếu ba điều kiện của y mà Đào lão quái ưng chịu thì vấn đề này có thể xét lại”.

Thực ra mụ chỉ muốn gỡ thế diện, trong lòng đã ưng lắm rồi. Mụ trầm ngâm không đáp là không muốn chịu nước lép tỏ thái độ trước. Đây cũng chỉ là vấn đề thế diện.

Thống Thiên hòa thượng lớn tiếng niệm Phật hiệu rồi chấp tay nói :

- Những lời Lãnh cô nương nói đây rất hợp lý. Đào thí chủ! Họa phúc hoàn toàn tùy thuộc vào ý nghĩ của thí chủ.

Nên biết Đào Vĩnh Trạch tuy là người đại ác khôn bẻ tha thứ, nhưng nếu hần dâng bí lục võ công của Võ Hạo Thiên thì thật là đại hạnh. Theo truyền thuyết mấy đời trong vô lâm thì pho bí lục này dung hợp hết thấy những môn sở trường của các phái chính tà. Thật là môn võ học khái quát, nó cống hiến rất nhiều cho sự hưng thịnh của nền võ học.

Lúc này lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm. Nếu còn quyết đấu nữa thì bất luận ai thắng ai bại cũng gây nên một trường họa kiếp cực kỳ thâm trọng.

Trăm ngàn con mắt đổ dồn về Đào Vĩnh Trạch thấy thần sắc hần vẫn trơ trơ.

Có điều cứ bề ngoài mà coi thì hần không phần nộ đáng sợ như trước nữa.

Bọn Thống Thiên hòa thượng, Thiết Diện bà bà chỉ kỳ vọng ở chỗ Đào Vĩnh Trạch nghĩ đến tình cốt nhục mà chịu bãi binh.

Ngờ đâu Đào Vĩnh Trạch lúc này đang thương tâm cực điểm, nên bề ngoài hẳn trầm tĩnh khác thường, không ai nhìn thấy nổi phần uất của hắn.

Sau một hồi lặng lẽ, Đào Vĩnh Trạch nổi lên một tràng cười rộ đến kinh thiên động địa. Tiếng cười của hắn rung động cơ hồ làm thủng màng tai bọn đệ tử các phái. Những người công lực kém cúi lặn ra chết giấc.

Sau cơn cười đầu tóc Đào Vĩnh Trạch đứng dựng cả lên. Hắn la ó :

- Giỏi lắm! Ủng hộ ta sinh ra đứa con gái này! Nó là một giọt máu duy nhất. Sương Quân! Người bắt phụ thân ngươi phải khuất nhục van lơn kẻ khác ư? Đào mỗ dù làm nên tội nghiệt đầy trời tưởng cũng không phải chịu cuộc báo ứng này.

Lãnh Sương Quân bình tĩnh nói :

- Phụ thân ưng thuận ba điều thì hài nhi cũng ưng thuận điều kiện của phụ thân là bắt luận trước kia phụ thân đã gây nên bao nhiêu tội nghiệt, hài nhi vẫn nguyện ý nhìn nhận người cha đầy lòng từ ái. Sau khi phụ thân rời khỏi võ lâm, cha con chúng ta sẽ tìm đến một nơi thủy tú sơn kỳ để cùng nhau vĩnh viễn hưởng thú thiên luân. Hài nhi quyết không xa rời nửa bước. Gia gia ơi! Gia gia có bằng lòng không?

Mấy câu này khiến cho Đào Vĩnh Trạch đang nổi lời đình bồng bình tĩnh trở lại. Bây giờ nước mắt nàng trào ra đầy mặt.

Đào Vĩnh Trạch đứng trước cảnh cốt nhục thâm tình, hắn nghĩ tới người vợ yêu quý đã qua đời, rồi hồi tưởng lại cảnh tượng bao nhiêu năm trước. Người ngoài không thể trông rõ nổi tịch mạch quanh hieu trong lòng hắn. Con gái hắn nguyện ý suốt đời thị phụng, cùng hắn tiêu dao ngoài cõi tục. Cái đó chẳng là nguyện vọng suốt đời của hắn ư? Liệu hắn có chịu hy sinh giấc mộng làm bá chủ võ lâm không?

Đào Vĩnh Trạch vẽ mặt băng khuâng, bao nhiêu làn sóng tư tưởng dào dạt, cơ hồ hắn muốn buột miệng nói ngay :

- Hay lắm! Nữ nhi! Ta theo lời ngươi và đây cũng là lần thứ nhất ta chịu đầu hàng một người thứ hai ngoài ta.

Nhưng hắn không có dũng khí để thốt nên lời. Mục quang hắn nhấp nháy vô định, không hiểu trong lòng hắn nghĩ gì.

Lãnh Sương Quân nhìn Đào Vĩnh Trạch không chớp mắt. Lần này nàng đứng ra điều đình chỉ có một tia hy vọng Đào Vĩnh Trạch bị thâm tình phụ tử làm cho dao động.

Thấy nét mặt Đào Vĩnh Trạch mỗi lúc một thêm từ hòa, trái tim Lãnh Sương Quân đập thành thịch. Tâm can nàng cực kỳ hồi hộp. Nàng vừa hoan hỉ lại vừa bi thương, tự nhủ :

- “Nếu phụ thân chịu tiếp thụ cách điều giải của mình thì võ lâm tránh khỏi một trường kiếp nạn, khi ấy ta bầu bạn với phụ thân suốt đời. Không hiểu người ngoài sẽ tưởng tượng ra sao?”

Nàng biết Đào Vĩnh Trạch đối với bản phái có mối thù sâu tựa bể. Dù cuộc điều giải này thành tựu, nàng vẫn chưa chắc mối cừu hận có thể nhân cơ hội này mà tiêu trừ được. Nàng nhìn nhận kẻ đại thù của môn phái làm phụ thân so với việc cắt đứt sư môn dù nó là một mối khổ tâm cho riêng nàng, nhưng nàng vẫn sợ Chưởng môn sư thư khó bề lượng thứ. Trước nay nàng đã mang một tâm nguyện là trở về sư môn thì từ đây vĩnh viễn không thực hành được.

Trong đầu óc nàng đột nhiên lại xuất hiện hình ảnh Lăng Trung Ngọc. Nàng nhớ tới ba năm trước đây cũng ngày hôm nay nàng bị sư thư đuổi khỏi môn trường rồi Lăng Trung Ngọc đưa nàng xuống núi đã nói những lời giải khuây cho nàng nghe.

Lúc này nàng nhớ rõ môn một mảy câu :

- Trong vẫn là trong, đục vẫn là đục. Bông sen dưới bùn chẳng chịu vết nhơ. Y là y, cô nương là cô nương, có liên can gì đến nhau mà phải phiền não?

Nàng không ngờ bữa nay vì cứu vãn một trường bạo kiếp mà trong, đục hợp dòng, nàng sắp về ở với cha già.

Rồi nàng tự hỏi :

- “Lăng Trung Ngọc biết việc này thì chàng sẽ đối đãi với mình ra sao?”

Quả vậy! Nàng đã nghe tin Lăng Trung Ngọc chết rồi. Nhưng đó chỉ là nguồn tin duy nhất của võ lâm đưa ra, nàng không chịu nhẹ dạ tin lời.

Nhưng ý nghĩ này chẳng qua như một đám mây nhỏ bé không che nổi khí nóng của mặt trời. Nàng nhiệt tâm cam chịu khuất mình, hy sinh cứu người, đồng thời cũng là cứu phụ thân ra khỏi vòng tội nghiệt. Thế thì nhất thiết không còn gì đáng nghĩ ngợi. Lăng Trung Ngọc cũng không đáng nhớ tới làm chi nữa.

Miệng nàng lẩm bẩm :

- Ta chỉ mong sao cho trong lòng được yên. Chàng biết cho ta hay khép tội ta là tùy ở chàng.

Điều đáng tiếc là nàng cam nguyện khuất mình, hy sinh cứu người, nhưng mục đích nàng vẫn không đạt được.

Đang lúc nàng hy vọng thành công, Đào Vĩnh Trạch đột nhiên biến sắc lạnh lùng nói :

- Ba điều kiện của người nêu ra, ta không làm được một điều nào cả.

Thế là tình phụ tử không thắng được dã tâm của hắc đầu muốn xưng bá võ lâm...

Tình thực mà nói thì Đào Vĩnh Trạch kiêu ngạo đến cùng cực. Hắc đầu chỉ ngần ngừ một chút rồi lại hạ quyết tâm. Giữa lúc hắc đầu sắp thắng lợi thì khi nào hắc đầu chịu khom lưng năn nỉ kẻ địch mà hắc đầu vẫn khinh thường.

Hắc đầu nghĩ bụng :

- “Ta một đời mạo hiểm cả đến tính mạng, trải qua muôn ngàn gian khổ để tìm cho được pho bí lục võ công này là để làm gì?”

Nghĩ tới đây hắc đầu liền quyết tâm không chịu đình thủ.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lãnh Sương Quân hoàn toàn tuyệt vọng. Thanh âm Đào Vĩnh Trạch tuy đầy vẻ bình tĩnh, từ hòa nhưng đối với nàng nó còn ghê gớm hơn cả tiếng sét nổ lưng trời.

Lập tức nàng thấy trời xoay đất chuyển, người nàng lão đảo muốn té.

43. Mượn Lửa Hồng Quái Chưởng Đấu Tu La

- Ngốc hài tử! Người có một người cha thiên hạ vô địch chẳng hay hơn ư?

Hắc đầu đẩy Lãnh Sương Quân ra rồi đi về phía Thiết Diện bà bà.

Hắc đầu bước một bước, sát khí lại nổi lên một tầng.

Nhưng Đào Vĩnh Trạch vừa đi được ba bốn bước. Lãnh Sương Quân lại rượt tới.

Đào Vĩnh Trạch chau mày chưa kịp nói gì, bỗng nghe đánh “soạt” một tiếng.

Lãnh Sương Quân đã rút thanh Bích Y kiếm ra khỏi vỏ.

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng hỏi :

- Người định thù nghịch với ta chăng?

Hắc đầu chưa dứt lời, đột nhiên đã thấy Lãnh Sương Quân xoay kiếm lại đâm vào ngực mình.

Thiết Diện bà bà la lên một tiếng :

- Trời ơi!

Đồng thời nghe đánh choang một tiếng. Một luồng thanh quang vọt lên không.

Thanh bảo kiếm đã tuột khỏi tay Lãnh Sương Quân, nàng ngã lăn ra.

Đào Vĩnh Trạch tiến về phía trước, hai tay chụp xuống Thiết Diện bà bà.

Nhưng giữa lúc ấy, hần đột nhiên cảm thấy hai luồng đại lực cùng đánh tới.

Nguyên Thống Thiên hòa thượng và Hoa Quang đại sư đã nhân lúc Đào Vĩnh Trạch đối đáp với Lãnh Sương Quân, tiến lại hộ vệ cho Thiết Diện bà bà.

Vừa thấy Lãnh Sương Quân đột nhiên ngã ra, hai vị đại sư không hẹn mà nên đồng thời hạ thủ.

Đào Vĩnh Trạch đón tiếp Thống Thiên hòa thượng bằng chưởng bên trái và Hoa Quang đại sư bằng chưởng bên mặt.

Hai tiếng ầm ầm vang động như sấm rền. Đào Vĩnh Trạch lùi lại ba bước.

Thống Thiên hòa thượng và Hoa Quang đại sư cũng không đứng vững lùi ra hai bên.

Giữa lúc ấy, Thiết Diện bà bà đã ôm Lãnh Sương Quân chạy về.

Đào Vĩnh Trạch tức giận quát lên :

- Y là con gái ta, ta phải đưa y về nhà. Y sống hay chết cũng không việc gì đến các người mà các người phải can thiệp.

Thống Thiên hòa thượng lên tiếng :

- A di đà Phật! Lão tăng mà không can thiệp thì chỗ này còn ai can thiệp nữa?

Nhà sư quay lại hỏi Thiết Diện bà bà :

- Lão tăng nói vậy có đúng không? Chưởng môn nhân! Vụ này phải chăng Chưởng môn muốn can thiệp?

Thiết Diện bà bà giao Lãnh Sương Quân lại cho một nữ đệ tử. Mục nghiêm nghị đáp :

- Bản nhân lấy tư cách là Chưởng môn phái Thanh Thành xin tuyên bố kể từ ngày hôm nay cho Lãnh Sương Quân trở về môn phái.

Lãnh Sương Quân hy sinh tánh mạng để bảo hộ cho mục khiến mục cảm động vô cùng. Đáng tiếc là bây giờ nàng không nghe thấy gì cả.

Theo lẽ luật võ lâm khi xảy việc phụ thân cùng sự phụ đối địch thì đệ tử theo thầy chứ không theo cha. Trừ phi đệ tử cam nguyện thoát ly bản phái không kể.

Hành động của Lãnh Sương Quân tỏ ra nàng không về phe với phụ thân và quyết tâm liệt danh vào phái Thanh Thành, mọi người đều thấy rõ. Vì vậy, Thiết Diện bà bà chính thức tuyên bố cho nàng trở lại môn trường, vậy Đào Vĩnh Trạch không có phép can thiệp đến nàng nữa.

Thống Thiên hòa thượng nói mấy câu nghiêm nghị hợp lý, Đào Vĩnh Trạch không chịu phục thiện, toan tranh cướp Lãnh Sương Quân.

Lãnh Sương Quân hai mắt nhắm nghiền, mặt không còn chút huyết sắc.

Thiết Diện bà bà sa lệ nói :

- Đường như y đã tắt hơi rồi.

Thống Thiên hòa thượng chấn mạch rồi nói :

- Không phải đâu. Y không sao cả.

Thiết Diện bà bà ngơ ngác hỏi :

- Sao? Y không việc gì ư?

Thống Thiên hòa thượng đáp :

- Y không việc gì nhưng bây giờ có gọi y cũng không hồi tỉnh được.

Thiết Diện bà hỏi :

- Y trúng phải thuốc mê hay sao?

Thống Thiên hòa thượng lắc đầu đáp :

- Không phải! Nếu y trúng thuốc mê thì đã dễ dàng, nhưng y trúng phải một thủ pháp điểm huyết độc môn. Lão tăng chỉ biết thế mà không biết tại sao ra thế.

Nguyên Đào Vĩnh Trạch thấy Lãnh Sương Quân rút kiếm tự sát, hấn động tâm liền sử dụng công phu “Tiêu Dao chỉ” đã chép trong bí lục Vô Hạo Thiên điểm huyết cho nàng ngã ra.

Phép điểm huyết này không hại gì cho thân thể, nhưng không có người biết cách giải cứu thì mê man vĩnh viễn không sao hồi tỉnh lại được.

Đào Vĩnh Trạch sợ dĩ thi triển công phu này một là không muốn để nàng cự nự bên mình, hai là không cho nàng tự sát, ba là vạn nhất nàng bị đối phương cướp đi cũng không ai giải khai huyết đạo được.

Thiết Diện bà nghe Thống Thiên hòa thượng nói đã yên tâm được một phần. Mụ hỏi :

- Nhưng làm thế nào bây giờ?

Thống Thiên hòa thượng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Nếu phen này vô sự thì sau khi việc lão tăng dùng “Nhất chỉ thiên công” đã thông kinh mạch cho y là y có thể hồi tỉnh.

“Nhất chỉ thiên công” là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Khi dùng đến nó phải hao phí công lực và ít ra là mất hai giờ mới đã thông được kỳ kinh bát mạch. Vì vậy mà Thống Thiên hòa thượng không thể thi cứu ngay lúc này được.

Thiết Diện bà nghĩ lại mình trước kia đối đãi với Lãnh Sương Quân tàn nhẫn thì không khỏi bẽ bàng. Mụ thấy Thống Thiên hòa thượng chẳng quản hao phí công lực, nguyện ý cứu nàng tỉnh lại, mụ càng cảm kích bội phần.

Dực Trọng nói :

- Trước hết ta phải đưa Lãnh sư muội về chùa để khỏi bị Đào lão quái cướp mất.

Thiết Diện bà nói :

- Sư đệ nói phải lắm, nhưng cần nhờ một vị võ công cao cường mới bảo vệ cho y được.

Cảnh Quyên Quyên kéo tay mẫu thân. Phùng Linh liền cười nói :

- Ta biết người thích bầu bạn với Lãnh sư huynh người. Được rồi, mẹ con ta cùng về vậy.

Võ công Phùng Linh có thể đứng liền sau Thống Thiên hòa thượng và Hoa Quang đại sư là người thích đáng nhất được lựa chọn vào vụ này.

Phùng Linh ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Ngụy Tô. Người cũng về núi Vô Đang với ta để trông nom cho mấy tên đồ đã bị thương. Chúng là trai cả phải để người săn sóc mới tiện.

Thực ra Phùng Linh trước nay không câu nệ về việc phân biệt nam nữ, huống chi mấy tên đồ đệ Vô Đang đều là hậu bối của bà. Bà bảo Ngụy Tô đi theo vì trong lòng muốn kén gã làm nữ tỳ. Bà sợ gã ở lại có khi bị thương trong lúc hỗn chiến.

Cuộc hội chiến võ lâm lần này là một thịnh sự trăm năm khó có một lần, Ngụy Tô tuy muốn ở lại xem, nhưng gã cũng thích kẻ cận Cảnh Quyên Quyên.

Ngụy Tô nghe Phùng Linh gọi thì mừng rỡ khác nào chỉ phải bỏ món cá mà được ăn món bàn tay gấu.

Thống Thiên hòa thượng quay lại hỏi Đào Vĩnh Trạch :

- Đào thí chủ! Thí chủ muốn điều tra ra cao nhân thì cao nhân đó đã lộ diện rồi. Công việc mà thí chủ còn muốn trông nom cũng đã có người trông nom giúp. Bây giờ thí chủ muốn đấu chưởng với lão tăng nữa không?

Đào Vĩnh Trạch nghĩ :

- “Nếu còn đấu nữa để bắt cho bằng được Thiết Diện bà bà thì nhất định sẽ gây ra một cuộc hỗn chiến. Khi ấy Hoa Quang đại sư và Thống Thiên hòa thượng đồng thời ra tay thì mình khó nắm vững được phần thắng”.

Đào Vĩnh Trạch lại tính toán :

- Cứ cục diện trước mắt, dùng theo phép xa luận chiến thì mình cũng nắm chắc sẽ đả bại được mấy chục cao thủ. Huống chi Sương Quân lại theo hòa sư môn, mình không vì câu nói của Thống Thiên hòa thượng thì cũng phải nghĩ đến con gái mà tiếp tục cuộc chiến đấu.

Hắn ngạo nghễ gật đầu.

Sau cơn hỗn loạn bình tĩnh trở lại, mọi người quay về khu đất bằng phẳng và khôi phục hình thể đối lập vừa rồi.

Đào Vĩnh Trạch mặt lạnh như băng, ra chiều kiêu ngạo, khiến người không rét mà run. Dương Xích Phù và Hạng Hồng Huy đứng hai bên hắn.

Dương Xích Phù vừa bị Ngô Thiên Lăng hất ngã, gân mạch ống chân bị thương phải đi tập tễnh. Hắn cúi đầu buồn bã. Hạng Hồng Huy trái lại mặt mũi hớn hở ra chiều đắc ý.

Nguyên vừa rồi gã chui luồn trong đám đông, thi triển bản lãnh “Diệu thủ không không” ăn cắp được ít đồ vật tỷ như những hạt Phật châu của Trí Thiên đại sư, hoa châu ở trên giày Thiết Diện bà bà, hồ điệp tiêu, thứ ám khí độc môn của Lư Anh Hào. Ống ngọc tiêu của Lâm Sanh đeo luôn bên mình cũng bị gã giật mất.

Hạng Hồng Huy là đệ nhất thần thủ trong thiên hạ. Hễ hắn thấy cái gì hay mắt là lại ngứa tay. Gã không cần vật lấy cắp có giá trị hay không và làm như người thích sưu tập những đồ kỷ niệm. Gã càng lấy được những đồ của danh nhân đã dùng qua, càng cho là trân quý. Bữa nay gã cắp được khá nhiều đồ của những tay cao thủ nổi danh võ lâm đủ để khoe khoang suốt đời.

Đào Vĩnh Trạch đưa cặp mắt ngó Hạng Hồng Huy lạnh lùng nói :

- Lấy Bồ Thiên cao ra đây!

Hạng Hồng Huy ngơ ngẩn nghĩ thầm :

- “Ta lấy đâu được Bồ Thiên cao bây giờ? À phải rồi! Nhất định sư phụ bảo ta lấy một thứ linh dược”.

Nhưng vừa rồi gã ăn cắp được nhiều loại thuốc cao. Nào bình, nào hộp có đến mười mấy thứ mà gã không biết thứ nào là Bồ Thiên cao.

Đào Vĩnh Trạch không muốn nói với gã mà chỉ khẽ vỗ vai gã một cái.

Lập tức mấy tiếng lách cách vang lên. Những “kỷ niệm phẩm” ly kỳ cổ quái xếp đồng xuống đất.

Đào Vĩnh Trạch trở vào cái bình ngọc cổ cao nói :

- Lấy thuốc cao thoa cho sư thúc.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đồ ngốc ơi! Lấy của người ta mà không biết cách dùng thì thật ngu quá còn tự xưng là thần thủ làm sao được? Từ nay ngươi phải hỏi sư thúc cho biết thêm.

Hạng Hồng Huy dạ một tiếng, rồi cúi xuống cầm bình ngọc. Chỉ trong chớp mắt, lúc gã đứng thẳng lên, người ngoài chỉ trông thấy gã cầm một cái bình ngọc cổ cao, còn cả đồng vừa bình vừa hộp đặt dưới đất vừa rồi cũng đi đâu mất hết.

Nguyên lúc gã lấy chiếc bình này thì đồng thời đã cất giấu hết những thứ kia đi. Thủ pháp gã thần tốc đến độ mọi người không trông rõ mới thật là kỳ.

Người ta thường nói: Tiểu thủ tam chỉ thủ (tên cấp vật có ba tay). Thủ pháp gã lúc này tưởng chừng không phải chỉ ba tay mà là Bát tý Na Tra hay Thiên tý Như Lai. Cử động của gã tựa hồ đã biến thành thuật tà ma.

Những nhân vật bị Hạng Hồng Huy ăn cắp đồ đều trợn mắt há miệng, ghê thay cho tên thần thủ đệ nhất thiên hạ.

Ngô Thiên Lăng vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ ra đến mang tai. Nguyên bình cao “Bổ Thiên” kia là của lão.

Thứ cao này chuyên để nối gân tiếp cốt, công hiệu cực kỳ mau lẹ. Những chỗ gân cốt mới bị đứt gãy mà bôi nó vào thì không đầy nửa giờ là đã liền như cũ.

Dĩ nhiên sư tôn các phái võ lâm đều nhận biết Bổ Thiên cao là vật báu của phái Không Động, nên mới nghe đến ba chữ “Bổ Thiên cao” Ngô Thiên Lăng đã dòm ngó Hạng Hồng Huy.

Vừa rồi Đào Vĩnh Trạch trong khi đại náo, Ngô Thiên Lăng tiếp một chưởng của hắn tuy bị hất lùi lại, nhưng đã đánh rách được tay áo hắn và đã thương Dương Xích Phù. Đem ra so sánh thì lão đã chiếm phần hơn nên lão dương dương đắc ý. Ngờ đâu thứ diệu dược của bản môn lại bị đồ đệ của Đào Vĩnh Trạch đánh cắp mất mà không biết thì thật là một chuyện bẽ mặt, nên lão hổ thẹn vô cùng.

Thực ra Đào Vĩnh Trạch cũng không có ý làm nhục Ngô Thiên Lăng, vì Dương Xích Phù bị thương, thuốc của hắn không công hiệu và mau lành bằng Bổ Thiên cao của Không Động, nên hắn kêu Hạng Hồng Huy lấy cao này.

Hạng Hồng Huy và Dương Xích Phù đang lùi ra thì Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Tỷ đấu mấy cuộc rồi?

Hạng Hồng Huy đáp :

- Tất cả bảy cuộc, mỗi bên thắng ba còn một cuộc hòa. Thế là bình thủ.

Đào Vĩnh Trạch vẫy tay cho Hạng Hồng Huy lùi lại rồi rảo bước tiến vào trung tâm không trường đồng dục nói :

- Tỷ đấu nhiều keo rồi mà trời cũng không còn sớm nữa. Bây giờ Đào mỡ vào đấu một cuộc để chung kết. Đào mỡ xin lĩnh giáo các vị đạo sư Chương môn, cùng các bậc cao minh. Nếu các vị thắng được Đào mỡ, thì Đào mỡ tự tử ngay lập tức. Vạn nhất là Đào mỡ thắng thì... ha ha! Xin các vị y theo lời hứa, tức là các Chương môn nhân theo về Đào mỡ.

Rồi hắn hỏi tiếp :

- Bây giờ các vị Chương môn đồng thời xuất thủ hay luân lưu tỷ đấu cùng Đào mỡ?

Nguyên theo lời Đào Vĩnh Trạch đã nói với Thống Thiên hòa thượng thì hãy để những tay cao thủ hai bên tỷ đấu với nhau trước. Nếu bên Thống Thiên hòa thượng thắng, Đào Vĩnh Trạch tối hậu mới xuất đấu theo biện pháp này thì cuộc đại hội Thanh Thành ít ra phải tới năm ba ngày mới kết liễu. Bây giờ Đào Vĩnh Trạch nóng nảy không muốn chờ đợi, tự động đề nghị xuất trường, hắn muốn đem võ công tuyệt thế của mình để cường bách các môn phái lớn phải phục tòng.

Thống Thiên hòa thượng kể ra có thể đòi duy trì điều ước cũ để tiếp tục cuộc đấu, nhưng vì địa vị tôn cao, lại muốn giữ vẻ nghiêm nghị với mười tám môn phái lớn, không lẽ cự tuyệt lời khiêu chiến của Đào Vĩnh Trạch. Điều mà hòa thượng còn ngần ngại là chưa biết đưa ai ra tỷ đấu với Đào Vĩnh Trạch bây giờ.

Tuy Đào Vĩnh Trạch bằng lòng cho Chương môn các phái đồng thời xuất thủ, nhưng bọn Thống Thiên hòa thượng, Hoa Quang đại sư nào phải nhân vật tầm thường mà chịu tiếng kém cõi hiệp Chương môn nhân các phái lại để vậy đánh một mình Đào Vĩnh Trạch? Ngay phép xa luân chiến cũng là chịu nước lép rồi.

Bỗng một thanh âm khàn khàn cất lên :

- Đào lão đệ! Lão phu không biết tự lượng, vừa rồi mới đấu chưởng với lão đệ một chút chưa đủ hứng thú. Bây giờ lão phu muốn thí mạng để bồi tiếp lão đệ một keo được chăng?

Lão này chính là Ngô Thiên Lãng. Lão ý mình già nua lên mặt kiêu đời.

Lão vừa bị một phen tởa nhuệ trong lòng bất phục, nên không nghĩ gì nữa tự nguyện xuất chưởng.

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng đáp :

- Hay lắm! Ngô trưởng lão đã muốn chỉ giáo, Đào mỗ rất lấy làm hân hạnh.

Ngô Thiên Lãng nói :

- Lão đệ hãy chờ một chút.

Lão lấy ra một chiếc ống tròn sơn đen bóng nhoáng. Lão ấn ngón tay cái vào đáy ống, lập tức một tia lửa phun ra.

Lão chưa đi tới trước mặt Đào Vĩnh Trạch mà tia lửa cũng không phải phun vào hắn. Lão cầm ống lửa tự đốt cháy tay mặt của lão.

Khi Ngô Thiên Lãng mới lấy ống lửa ra mọi người đều ngạc nhiên nghĩ bụng :

- “Một vị lão tiền bối lớn tuổi võ lâm sao còn làm trò này?”

Nguyên những bậc võ công đã luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa thì một cái cắt tay nhắc chân hay hái hoa trảy lá cũng phát huy uy lực mãnh liệt phi thường, mà Ngô Thiên Lãng lại phải mượn vật bên ngoài để trợ lực. Vì thế nên những nhân vật thành danh còn tàng trữ ám khí bất luận thứ gì lợi hại đến đâu cũng không gọi là cao thủ hạng nhất. Đó là nguyên nhân khiến quần hùng ngơ ngác khi thấy Ngô Thiên Lãng vừa lấy ống đồng ra.

Ai nấy đều tự hỏi :

- “Lão này vẫn kiêu ngạo lắm sao lại dùng đến hỏa khí? Bản lãnh Đào Vĩnh Trạch đã đến thế, chẳng lẽ hắn còn sợ hỏa khí của lão?”

Ngờ đâu Ngô Thiên Lãng không dùng ống lửa đốt Đào Vĩnh Trạch mà lại tự đốt tay mình. Tình trạng này càng khiến cho mọi người kinh ngạc hơn nữa.

Con người bất luận võ công cao cường đến đâu cũng chỉ là tấm thân bằng xương bằng thịt. Ngô Thiên Lãng lấy lửa đốt mình thật là một chuyện ra ngoài sức tưởng tượng của quần hùng.

Ngô Thiên Lãng thấy mọi người lộ vẻ kinh dị, rất lấy làm đắc ý, cười ha hả nói :

- Lão phu sợ lạnh nên trước khi xuất trận phải sưởi tay một chút có chi mà các vị phải ngạc nhiên?

Trên khu thảo bình Bằng Phách thần chưởng phát lãnh khí ra lúc này, bây giờ cũng chưa tiêu tan hết. Chỗ này quả lạnh hơn những nơi khác nhiều. Nhưng ai cũng biết đâu phải Ngô Thiên Lãng sợ lạnh mà là lão nói chơi vậy thôi.

Hạng Hồng Huy nghĩ thầm :

- “Ta đã thường thấy thuật sĩ nuốt đao. Phải chăng lão này cũng dùng ảo thuật để hăm người? Để ta coi xem lão giở trò gì?”

Gã đang ở bên cạnh không trường nấu thuốc. Trong lò lửa đỏ như than hồng. Gã động tâm nhìn Ngô Thiên Lãng cười nói :

- Nếu lão sợ lạnh thì bên này có lò lửa đỏ hồng đây, lại mà sưởi ấm.

Ngô Thiên Lãng nói :

- Vậy càng hay.

Lão cầm ống lửa liệng một cái trúng vào gốc cây khô. Chỉ trong khoảnh khắc lửa cháy hết nửa cây.

Hạng Hồng Huy giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Ngọn lửa này so với lửa trong lò còn lợi hại hơn nhiều”.

Băng Xuyên Thiên Nữ vội liệng ra trái Băng đạn dập tắt ngọn lửa để khỏi biến thành hỏa tai.

Ngô Thiên Lãng ngồi xếp bằng bên lò lửa, xỏ hai tay vào đồng than hồng, nói luôn miệng :

- Thú quá! Thú quá!

Hạng Hồng Huy gấp ngó rồi tiến dần đến gần bên lão.

Bỗng nghe Ngô Thiên Lãng “hừ” một tiếng rồi quát hỏi :

- Thằng giặc non này! Mi lại muốn đến ăn cắp đồ của ta chẳng?

Hạng Hồng Huy bỗng lộn đi mấy vòng ra xa ngoài mấy trượng, lêu bêu như chó cụt đuôi.

Chuyến này thật là oan uổng cho gã. Gã chỉ muốn cho giàu kinh nghiệm giang hồ nên lại coi xem Ngô Thiên Lãng giỏi trò quỷ thuật gì.

Ngô Thiên Lãng vừa bị vỗ cạy liền được dịp trả thù. Lão thấy gã đến sau lưng liền hất xương sống về phía sau một chút.

Hạng Hồng Huy vừa đụng phải lão, lão liền phát huy hộ thể thần công đẩy hẳn ra xa mấy trượng.

Kể ra với bản lĩnh Ngô Thiên Lãng thì Hạng Hồng Huy muốn ăn cắp cũng không thể được. Vừa rồi lão để hết tâm thần vào Đào Vĩnh Trạch nên mới mất cắp. Bây giờ lão dụng tâm trừng phạt gã mà gã lại ý mình có thân pháp xuất quỷ nhập thần nên già gan đến tận sau lưng lão, liền bị đả kích ngay.

May ở chỗ Hạng Hồng Huy vừa thấy tình hình nguy ngay lập tức né tránh.

Tuy gã bị hất văng đi nhưng đã phòng bị trước nên không đến nỗi bị thương.

Ngô Thiên Lãng rút tay ra thũng thảng đứng dậy hỏi :

- Đào sư đệ! Vừa rồi chúng ta mới đấu một chiêu, chưa đủ hứng thú, bây giờ lại tiếp tục đấu chiêu nữa không?

Lão vỗ hai bàn tay vào nhau nghe choang choảng như tiếng kim thuộc. Tia lửa bắn ra tung tóe.

Mọi người nhìn kỹ thấy hai bàn tay Ngô Thiên Lãng đỏ hồng tựa hồ như hai tấm sắt vừa rút ở lò ra, thấy đều kinh hãi tự hỏi :

- “Chẳng lẽ lão đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại thân pháp, tấm thân sắt thép chém không vào?”

Đào Vĩnh Trạch thấy hai bàn tay lão đỏ hồng, khí nóng tỏa ra bốn mặt cũng lấy làm kỳ, nghĩ thầm :

- “Không trách người ta bảo võ công lão này rất quái dị, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Nhưng hẳn vẫn không ra chiều khiếp sợ, hững hờ đáp :

- Lão đã thách đấu chiêu thì Đào mỗ xin phụng bồi. Phóng chiêu đi!

Ngô Thiên Lãng ra chiêu “Thiên Mã Đằng Không”, phóng cả hai chiêu, một chiêu đánh vào trước ngực, một chiêu đánh vào mặt đối phương. Chiêu pháp hung dữ vô cùng.

Hai bàn tay đỏ hồng của lão nếu bị Đào Vĩnh Trạch đánh trúng thì chẳng khác gì đánh vào khối lửa.

Đào Vĩnh Trạch tuy thần công quảng đại song không khỏi mấy phần úy kỵ.

Hắn phóng một chiêu trên không, không dám đụng vào bàn tay đối phương, nhưng vẫn phát huy Tu La thần công đến bậc thứ chín.

Ngô Thiên Lãng nung đỏ hai bàn tay cốt để Đào Vĩnh Trạch không dám đụng vào thì Tu La thần công không thể phát huy được. Tình trạng này, Ngô Thiên Lãng chỉ phải đón những chiêu lực cách không của đối phương mà thôi.

Tuy lão cảm thấy áp lực mãnh liệt, hơi thở khó khăn, nhưng cũng không hề gì.

Trái lại Đào Vĩnh Trạch vì có lòng úy kỵ, nên lão sấn gần tới khiến hắn phải tránh đông né tây, hiển nhiên ở vào tình trạng hạ phong.

Nhờ lực Đào Vĩnh Trạch lợi hại phi thường. Sau một hồi nhìn nhận, hắn biết nhiệt lực ở song chưởng đối phương phát ra không giống như khí chân dương trong người và hắn đoán bàn tay Ngô Thiên Lăng được bọc bằng một thứ kim thuộc rất mỏng. Có điều hắn chưa hiểu đối phương đã bao tay bằng thứ gì bí mật.

Đồng thời hắn chưa nghĩ ra biện pháp nào đích đáng để đối phó với cặp quái chưởng nóng bỏng kia. Vì thế mà hắn chỉ thủ chứ chưa tấn công.

Có một điểm kỳ dị nữa là nếu bàn tay đối phương bọc sắt thì sau khi nung đỏ một thời gian cũng phải nguội dần, thế mà Ngô Thiên Lăng đã đấu tới ngoài ba mươi chiêu, nhiệt độ vẫn không giảm sút.

Đào Vĩnh Trạch nghĩ bụng :

- “Lão này tuy không thể vận dụng khí thuần dương để hại người, song công lực lão cũng không phải tầm thường. Nếu mình dùng Tu La thần công để đối phó mà không đụng chạm vào người lão thì ít ra phải một giờ nửa hai tay lão mới nguội dần đi”.

Nguyên Ngô Thiên Lăng vẫn ngưng tụ chân khí thuần dương vào lòng bàn tay để nuôi dưỡng nhiệt lực.

Đào Vĩnh Trạch dùng phách không chưởng phát ra hàn khí để đối phó, tuy dần dần lợi thế, nhưng trong lúc cấp bách lại không làm cho song chưởng của đối phương nguội lạnh ngay được. Hắn muốn đem võ công tuyệt thế áp đảo tôn sư các phái lớn phải thần phục mà còn kéo dài cuộc đấu với Ngô Thiên Lăng hàng giờ thì có thắng cũng chẳng vinh gì.

Hắn chau mày ngẫm nghĩ được một kế. Giả vờ sợ hãi nhiệt lực ở hai bàn tay đối phương mà lùi hoài về phía sau.

Ngô Thiên Lăng vận chưởng như đao, đánh tới tấp theo thế liên hoàn.

Đào Vĩnh Trạch chân bước loạn choạng tựa hồ đứng không vững.

Ngô Thiên Lăng liền ra chiêu “Hoành Vân Đoạn Nhai”. Tay trái đẩy ra, tay phải chém xuống.

Đột nhiên trước mắt lão hoa lên một cái rồi cảm thấy sau gáy có luồng gió thổi.

Nguyên Đào Vĩnh Trạch đã sử Thiên La bộ pháp quanh tới sau lưng, hà một hơi lạnh vào tai lão.

Cử động Đào Vĩnh Trạch nhanh như điện chớp, Ngô Thiên Lăng cũng không phải tay vừa. Lão cảm thấy có điều bất tiện liền xoay tay lại phóng ra một chưởng, song đã chậm mất một chút.

Bỗng nghe đánh roạt một cái. Vạt áo lão bị Đào Vĩnh Trạch xé rách một đoạn. Màng tai lão bị khí lạnh thổi vào khiến cho tai ù mất lóa.

Đào Vĩnh Trạch ra chiêu này cũng như Lăng Trung Ngọc vừa ám thị cho Băng Xuyên Thiên Nữ dùng Băng đạn liệng vào lỗ tai Dương Xích Phù. Nhưng công lực của Ngô Thiên Lăng còn cao thâm hơn Dương Xích Phù nên lão còn gắng gượng chống đỡ được. Có điều cử động của lão chậm chạp hơn trước.

Nguyên lúc này Đào Vĩnh Trạch chỉ muốn dùng Thiên La bộ và Âm Dương trảo để thắng đối phương. Nhưng hắn cố ý khoa trương võ công mới xé rách một mảnh vạt áo của Ngô Thiên Lăng để bọc tay rồi cười nói :

- Nào! Mời lão lại đây đối chưởng!

Đoạn hắn tiến lên phóng chưởng đánh bình một tiếng. Hai chưởng đụng nhau, mảnh áo bao tay Đào Vĩnh Trạch lập tức cháy rụi.

Đào Vĩnh Trạch rút chưởng về lùi lại, thổi một cái cho tàn áo bay đi.

Vì hai chưởng đụng nhau nhanh như điện chớp, nên mảnh áo bao tay Đào Vĩnh Trạch tuy bị cháy rụi mà da thịt lão không bị tổn thương chút nào.

Đào Vĩnh Trạch cười ha hả nói :

- Mới có một chưởng chưa đủ hào hứng. Chúng ta tiếp tục nữa đi.

Ngô Thiên Lãng sau khi dụng chưởng với đối phương, khí âm hàn đã truyền vào lòng bàn tay lão rồi theo thủ thái dương kinh mạch chuyển vào trong người.

Biến diễn này khiến cho nhiệt độ trong lòng bàn tay lão bị giảm sút rất nhiều.

Kể ra Đào Vĩnh Trạch không cần dùng đến mảnh áo rách bao tay cũng có thể tiếp xúc được rồi.

Hai bên trao đổi bốn chưởng phát ra những tiếng “bình bình”. Bây giờ Ngô Thiên Lãng mặt xám như tro tàn, Đào Vĩnh Trạch cười lạt nói :

- Vẫn chưa đủ hứng thú!

Bình một cái, hai bên lại đấu thêm một chưởng. Phát chưởng này Ngô Thiên Lãng không chịu nổi nữa, lão học máu tươi ngòi phệt xuống đất.

44. Thấy Ma Quỷ Hoa Quân Hào Bở Vía

- Đồ đệ của Đào mỗ đã lấy Bửu Thiên cao của lão. Bây giờ Đào mỗ tặng một viên Lục Dương đan để cứu mạng lão, thế là có vay có trả. Đào mỗ khỏi bị mang tiếng ăn không của lão.

Thứ Lục Dương đan này Đào Vĩnh Trạch đã gom góp sáu thứ độc dược cực nhiệt mà chế nên. Người thường chỉ uống một viên là thất khiếu chảy máu ra mà chết. Nhưng dùng nó để trị thương phát ra bởi Tu La thần công thì nó có tác dụng dĩ độc công độc mới bảo toàn được tính mạng.

Ngô Thiên Lãng bị bức bách phải nuốt một viên thuốc, nhưng lão cảm thấy luồng chân khí ôn hòa theo thiếu dương kinh mạch chu lưu đi khắp thân thể. Lão biết không phải Đào Vĩnh Trạch lừa gạt mình mà Lục Dương đan này quả là một thứ linh dược duy nhất để giải trừ khí hàn độc về Tu La thần công.

Theo luật lệ của võ lâm thì khi đã tiếp thụ thuốc giải của địch nhân, người chịu ơn không được thù hằn đối phương nữa.

Ngô Thiên Lãng là bậc trưởng bối vào hàng tuổi cao nhất võ lâm. Trước trường hợp bất đắc dĩ đã chịu ơn Đào Vĩnh Trạch đành bảo toàn tính mạng, lão tức giận mà không làm sao được, chỉ trợn ngược cặp mắt trắng dã lên.

Hạng Hồng Huy cười nói :

- Sư phụ ta lấy hảo tâm đối với người, Hạng mỗ cũng không kể đến mối tiền cừu nữa, lại đưa lão về đây.

Gã nói xong liền chạy tới.

Hai tên đệ tử phái Không Động hấp tấp chạy đến. Một gã đã được trưởng lão bản phái chỉ định kế nhiệm chức Chương môn sau này, lớn tiếng quát :

- Ai mượn thẳng ăn cắp làm bộ ân cần?

Hạng Hồng Huy cười đáp :

- Sư đệ! Sao sư đệ lại vô lễ với tiểu huynh như vậy? Hay lắm! Nếu sư đệ phục thị cho lão này thì càng nhẹ việc cho tiểu huynh khỏi tốn hơi sức.

Đoạn gã cười rộ lướt mình sát bên cạnh Ngô Thiên Lãng một cái, trở về nguyên vị.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, gã đã thi triển nghề cũ, đánh thố cặp bao tay bằng tơ thiên tằm của Ngô Thiên Lãng.

Ngô Thiên Lãng đang lúc buồn bực, lão không biết mình đã bị Hạng Hồng Huy lột mất bao tay.

Chương môn phái kiếm pháp vừa hổ thẹn vừa căm tức, vì theo lời Đào Vĩnh Trạch đã nói với Thống Thiên hòa thượng thì phái Không Động bị bại về tay Đào Vĩnh Trạch, vận mệnh phái của y chỉ còn trông vào

Thống Thiên hòa thượng và Hoa Quang đại sư may ra có thắng được Đào Vĩnh Trạch chăng? Nếu không thì y bị bắt buộc phải vào làm môn hạ Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch ngẩng đầu trông trời cười lên mặt kiêu ngạo hỏi :

- Còn vị Chuông môn nào muốn tiến lên nữa không?

Đại diện phái Manh Sơn là Tán Nông Ẩn lớn tiếng quát :

- Đào lão tặc! Người khinh người quá lắm!

Lão tiến ra giữa trường rồi dừng bước, bỗng thấy một người cũng đồng thời tới nơi. Người này là Tề Thiên Nhạn, Chuông môn phái Kỳ Liên.

Đào Vĩnh Trạch cười nói :

- Hay lắm! Hai vị cùng ra khiến cho ta đỡ mất thì giờ.

Tán Nông Ẩn ngần ngừ một chút chưa kịp lùi lại thì Đào Vĩnh Trạch đã phát tay áo một cái ngăn cản đường lùi.

Tán Nông Ẩn có sư huynh Chuông môn bị Đào Vĩnh Trạch đả thương đến nay vẫn chưa lành, nóng lòng rửa hận. Lão nghĩ bụng :

- “Đại địch ở trước mặt thì còn kể chi đến thể diện? Ta đã vì sư huynh rửa hận thì có hai người chọi một cũng đành, chẳng lẽ mình còn rút lui để nhường kẻ khác”.

Lão liền rút trường kiếm ra lập tức phóng chiêu đâm Đào Vĩnh Trạch.

Tề Thiên Nhạn, Chuông môn phái Kỳ Liên là bạn thân với Ngô Thiên Lăng.

Y ở giữa hai phe chính tà, không câu nệ tiểu tiết võ lâm. Huống chi đối với Đào Vĩnh Trạch, mình y không nắm được phần thắng chút nào.

Đào Vĩnh Trạch thi triển “Bàn Long Nhiễu Bộ” quay sang mé bên Tán Nông Ẩn. Nhưng hắn chưa đứng vững đã nghe tiếng gió do binh khí đánh ra thổi tới sau lưng. Đó là Tán Nông Ẩn đã phóng chiêu thứ hai đánh tới.

Kiểm quang lấp lánh biến hóa vô cùng. Cả Đào Vĩnh Trạch cũng hơi chột dạ.

Hắn cười nói :

- Kiểm pháp của ông bạn còn cao minh hơn lệnh sư huynh một bậc. Ông bạn đáng là nhân vật thứ nhất trong phái Manh Sơn. Còn Thiên Cương chuông nữa phóng ra luôn đi!

Đào Vĩnh Trạch đang nói thì Tán Nông Ẩn đã sử liền bảy chiêu cực kỳ biến ảo phức tạp mà kiếm chiêu cũng vô cùng lợi hại. Kiểm quang lúc chập chờn trước mặt khi lấp lánh sau lưng, thần diệu phi thường.

Kiểm pháp của lão nổi tiếng về bốn chữ quyết yếu là “Lang, Chuẩn, Tiệp, Biến” (Hung dữ, trúng đích, mau lẹ, biến hóa). Vì kiểm pháp này qua lại không rõ tông tích nên gọi là “Thiên Độn kiểm pháp”. Tuy lão đã vận kiếm như gió tưởng chừng mỗi phát đều đâm trúng Đào Vĩnh Trạch song lại chệch mất một chút.

Nguyên mỗi khi mũi kiếm chạm vô áo quần Đào Vĩnh Trạch liền bị nội công thượng thượng của đối phương hất chệch mũi kiếm sang một bên.

Công phu này cũng tương tự như “Triêm Y thập bát diệt” của phái Võ Đang, nhưng lợi hại hơn nhiều.

Đến chiêu thứ tám, tức là lúc Đào Vĩnh Trạch bảo lão phóng Thiên Cương chuông ra, Tán Nông Ẩn bỗng quát lên một tiếng thật to. Quả nhiên kiếm chuông kiếm thi, chuông như sấm động, kiếm tựa chớp nhoáng.

Tay trái lão phóng ra thu về phát sinh một luồng hấp lực mãnh liệt khiến cho người Đào Vĩnh Trạch không khỏi run lên xiêu về phía trước.

Bỗng nghe đánh véo một tiếng. Nhất kiếm này lướt qua trên bá vai Đào Vĩnh Trạch.

Tề Thiên Nhạc liên thủ với Tán Nông Ẩn gặp được cơ hội tốt, lập tức thi triển thân pháp “Bàn Long Chuẩn Bộ” quanh tới phía sau Đào Vĩnh Trạch, phóng một chưởng “Khai Bì thủ” đánh vào sau lưng hắn.

Đào Vĩnh Trạch cất tiếng khen :

- Thiên Cương chưởng quả nhiên danh bất hư truyền.

Đột nhiên hắn phi thân vọt lên như chim ưng lướt qua đầu Tề Thiên Nhạc.

Tề Thiên Nhạc vội xoay mình phát chưởng. Bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch lớn tiếng quát :

- Hay lắm! Bây giờ ta lại muốn coi “Hỗn Nguyên khí công” của ngươi.

Phát chưởng đánh ra đến bộp một tiếng như đập vào da thuộc. Tiếp theo là một tiếng “roac” vang lên.

Quần hào chưa nhìn rõ hai người đã lui ra.

Bức xiêm sau lưng Tề Thiên Nhạc tan ra từng mảnh. Tay áo Đào Vĩnh Trạch cũng bị đứt một miếng.

Thần sắc Đào Vĩnh Trạch vẫn như thường. Còn Tề Thiên Nhạc thì như người đã uống mấy chung rượu, nét mặt xanh lướt có đốm màu hồng.

Nguyên Tề Thiên Nhạc đã luyện Hỗn Nguyên khí công mà là công phu “Nhai đả” tối thượng.

Đào Vĩnh Trạch đã phát huy Tu La thần công đến bậc thứ chín cũng chỉ làm cho nội tạng đối phương rung động một chút, chứ chưa bị thương.

Tề Thiên Nhạc ngoài môn Hỗn Nguyên khí công, y còn là tay đệ nhất võ lâm về môn “Phân cân thác cốt”. Địch nhân hễ đến gần trước mặt là lập tức bị y đánh gãy chân tay.

Đào Vĩnh Trạch nhờ có bộ pháp “Thiên La bộ” kỳ diệu nên mới tránh khỏi.

Tuy hắn né tránh mau lẹ mà cũng bị đứt một mảnh tay áo.

Đào Vĩnh Trạch đối phó với hai người liên thủ hợp đấu thành ra có mấy phần úy kỵ. Trong lúc nhất thời hắn không dám tiến sát vào tỷ đấu. Hắn phóng song chưởng bằng Kim Cương chưởng lực cực kỳ mãnh liệt. Tay trái đánh Tề Thiên Nhạc, tay phải đánh Tán Nông Ẩn. Luồng lực đạo tựa hồ lay non dốc biển.

Tề Thiên Nhạc vừa bị trúng một chưởng của hắn, lực phủ ngũ tạng đều bị chấn động. Tuy y bị thương nhưng trong lòng cũng đã khiếp sợ.

Thiên Cương chưởng lực của Tán Nông Ẩn có thể miễn cưỡng chống chọi nhưng kiếm chiêu của lão bị chưởng lực Đào Vĩnh Trạch hất ngược lại nhất nào cũng chỉ phóng ra xa được ba thước là cùng.

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã qua lại hơn hai chục chiêu. Về “Thiên Độn kiếm” và “Thiên Cương chưởng”, Đào Vĩnh Trạch lãnh hội đến chỗ tinh hoa.

Đột nhiên hắn thu Kim Cương chưởng lực về, đổi dùng “Du Thân Bát Quái chưởng” đấu với hai người.

Tán Nông Ẩn cảm thấy chưởng lực đối phương đã giảm sút liền phóng trường kiếm như vòng cầu đánh ra.

Đào Vĩnh Trạch cười lạt nói :

- Hai vị đấu với ta gần ba mươi chiêu rồi, tưởng đã mệt lắm, nên nghỉ đi thôi!

Hắn búng ngón tay giữa một cái, một dãy hàn phong nhắm bắn vào mắt Tán Nông Ẩn.

Hai mắt Tán Nông Ẩn cay sè, nước mắt nhỏ giọt. Lão thấy bóng Đào Vĩnh Trạch lơ mơ lạng tới trước mặt, vội ra chiêu “Bạch Hồng Quán Nhật” đâm tới. Đây là một chiêu liều mình với cường địch cho hai bên cùng bị tử thương.

Bỗng nghe một tiếng rú thê thảm. Trước mặt lão một bóng người như khúc gỗ ngã lăn ra. Khi lão nhìn lại thì người ngã lăn ra đó là Tề Thiên Nhạc chứ không phải Đào Vĩnh Trạch.

Nguyên trong chớp mắt vừa rồi, Đào Vĩnh Trạch đã sử dụng “Tá lực công phu” thượng thượng trong phép “Hoán Chuyển Càn Khôn”. Hai ngón tay khẽ đặt vào sóng kiếm của Tán Nông Ẩn để dẫn dụ cho nó đâm vào Tề Thiên Nhạc.

Nhát kiếm này Tán Nông Ẩn đã phát huy đủ mười thành công lực lại thêm vào kinh lực của Đào Vĩnh Trạch thì Tề Thiên Nhạc dù có công phu chịu đựng đến đâu cũng không chịu nổi.

Mũi kiếm của Tán Nông Ẩn rạch vào da bụng y thành một vết thương dài năm sáu tấc.

Đào Vĩnh Trạch vỗ tay, lạng người sang một bên, vừa cười vừa nói :

- Đó là các người tự dẫm thương nhau, đừng oán ta nhé! May ở chỗ vết ngoại thương này các người đã có thuốc dầu trị được, chắc không cần phải ta tặng thuốc cho nữa đâu.

Tán Nông Ẩn vừa bẽ bàng lại vừa phẫn nộ, nhưng lúc này lão cũng không tái chiến được nữa, đành lạng lẽ đỡ Tề Thiên Nhạc về bản trận.

Lúc này trời đã hoàng hôn, bóng tịch dương đỏ như huyết.

Thiết Diện bà bà đã thua luôn mấy keo, người nào cũng ra chiều chán nản.

Long Chính Phong đứng đằng sau Địch Bình Thạch khẽ nói :

- Lãng đại hiệp mà không xuất hiện thì thật hỏng bét!

Địch Bình Thạch trong lòng cũng lấy làm lạ, nghĩ bụng :

- “Vừa rồi có người ngấm ngầm chỉ điểm cho Băng Nga (tức Băng Xuyên Thiên Nữ). Nếu người đó là Lãng Trung Ngọc thì chắc y xuất hiện rồi mới phải. Chẳng lẽ y chết thật rồi chăng?”

Hoa Quang đại sư đứng lên thũng thẳng nói :

- Đào thí chủ! Vừa rồi lão tăng đã được thí chủ ban cho một chuông, bây giờ lão tăng muốn được lãnh giáo tuyệt thế thần công của thí chủ.

Lão không làm bộ thủ thế chi hết, nói mấy câu này rồi thũng thẳng tiến vào giữa trường.

Hoa Quang đại sư và Thống Thiên hòa thượng thịnh danh ngang nhau, được tỷ như núi Thái Sơn, sao bắc đầu trong võ lâm. Mấy chục năm nay lão chưa giao thủ với ai. Phen này lão xuất trận là một chuyện phi thường.

Lập tức bao nhiêu con mắt đổ dồn vào nhìn lão. Ai nấy trong lòng hồi hộp vô cùng.

Nên biết Thống Thiên hòa thượng bắt đầu tỷ võ đã cùng Đào Vĩnh Trạch đánh một chuông và hiển nhiên lão bị kém thế.

Nếu chuyện này Hoa Quang đại sư ra trận mà bị bại về tay Đào Vĩnh Trạch thì đến lượt Thống Thiên hòa thượng là keo tối hậu chắc cũng không địch nổi. Vì thế cuộc quyết đấu giữa Hoa Quang đại sư và Đào Vĩnh Trạch, không những quan hệ đến thể diện võ lâm ở Trung Nguyên, nó còn là một cuộc đấu sinh tử tồn vong.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Đại sư là một nhân vật được toàn thể võ lâm kính ngưỡng. Đào Vĩnh Trạch này được đại sư giáo chỉ còn ân hận nào bằng? Nếu Đào mỗ có chỗ kém cỏi xin đại sư chỉ điểm cho.

Hắn đưa tay vạch thành đường cánh cung từ từ đẩy ra. Đến khi hắn vừa dứt lời, đột nhiên chuông thế đẩy mạnh hơn và nhanh như điện chớp.

Giọng lưỡi Đào Vĩnh Trạch cực kỳ lịch sự mà phát chuông ra chẳng nề nang gì.

Đào Vĩnh Trạch lập tâm thử sức với Hoa Quang đại sư, hắn đã sử dụng Bát Nhã thần công, kiêm cả cương nhu. Vừa rồi tỷ đấu với hai vị Tán, Tề hắn toàn dùng nội lực dương cương là Kim Cương chuông đã hơn được đối phương mấy phần.

Hoa Quang đại sư đứng sững như non chò song chuông đối phương đánh tới.

Tả chưởng lão cũng vạch thành đường cánh cung nhẹ nhàng đánh ra, tựa hồ không phí chút hơi sức.

Đào Vĩnh Trạch tựa hồ như cành cây trước gió. Người run lập cập lùi lại ba bước.

Bọn đệ tử phái Nga My lớn tiếng hoan hô như sấm dậy.

Nên biết Hoa Quang đại sư tuổi ngoại thất tuần. Từ ngày đầu xuất gia vẫn tu luyện nội gia tâm pháp chính tông của phái Nga My. Lão đã ngưng tụ hơn sáu mươi năm công lực thì đâu phải chuyện tầm thường.

Đào Vĩnh Trạch tuy lấy được nửa pho bí lục võ công của Võ Hạo Thiên, nhưng mới luyện được ba năm thì về nội lực nhất định chưa thâm hậu bằng Hoa Quang đại sư.

Tiếng hoan hô chưa dứt, Đào Vĩnh Trạch đã phóng chưởng thứ hai đánh tới.

Hoa Quang đại sư thấy đối phương vừa ra tay, kinh phong đã nổi lên thì cho là hấn dùng Kim Cương chưởng lực cực kỳ uy mãnh, nên vẫn sử dụng “Phất Vân thủ” để đối phó. Đồng thời lão tăng gia nội lực hơn lần trước một chút.

Hai cùng đụng nhau. Luồng lực đạo cương mãnh của Đào Vĩnh Trạch đột nhiên tiêu tan không còn thấy tăm tích đâu nữa. Nhưng chỉ trong chớp mắt nó biến ra Tu La thần công mang theo khí hàn lãnh khủng khiếp.

Từ khí thuần dương chuyển sang thuần âm, lòng bàn tay lạnh buốt khôn tả.

Luồng khí hàn này loáng cái đã thấm vào trong người Hoa Quang đại sư.

Luyện Kim cương bát nhã chưởng và Tu La thần công đến trình độ như Đào Vĩnh Trạch tưởng trong võ lâm không còn nhân vật nào nữa. Hấn còn lợi hại hơn ở chỗ tính chất hai thứ võ công tương phản nhau mà trong chớp mắt đã hoán cải được ngay. Vì vậy nên công lực Hoa Quang đại sư đã thâm hậu đến thế, lão cũng không khỏi chấn động tâm thần.

Tuy lão đã lập tức dụng hộ thể thần công để phát tán khí hàn độc trong người, nhưng cũng bị thương rồi.

Hoa Quang đại sư lùi lại ba bước, chân đứng chưa vững mà khí hàn độc lại lạnh thấu xương. Đồng thời Đào Vĩnh Trạch phóng ra phát chưởng thứ hai. Hoa Quang đại sư cặp lông mày đứng dựng lên, trầm giọng nói :

- Đào thí chủ cố tình bức bách, lão tăng còn mấy rở xương khô này đành đưa cho thí chủ là xong.

Hai chưởng giao nhau bật lên tiếng nổ như sét đánh.

Đột nhiên thấy hai người đều đứng ngậy ra đương trường như hai pho tượng đá.

Nguyên Hoa Quang đại sư quyết tâm hy sinh tính mạng mình. Sau khi lão tiếp một chưởng của Đào Vĩnh Trạch đã biết ngay công lực mình nhiều lắm chỉ chống được ba chưởng nữa là cùng. Đến chưởng thứ tư lão không chắc còn đỡ được và đến chưởng thứ năm tất bị trọng thương.

Địa vị của Hoa Quang đại sư không có thể rút đầu chịu thua trước Đào Vĩnh Trạch mà chỉ còn cách chiến đấu cho đến chết. Vì vậy lúc đón tiếp chưởng thứ hai của Đào Vĩnh Trạch lão đã vận công lực đến độ chót vào bàn tay.

Hoa Quang đại sư đã cần khổ tu luyện “Thái Thanh khí công” trong sáu mươi năm há phải chuyện tầm thường.

Đào Vĩnh Trạch thấy lòng bàn tay đối phương phát sinh một luồng hấp lực rất mãnh liệt. Trong lúc cấp bách, hấn không rút ra được.

Đào Vĩnh Trạch chấn động tâm thần, hững hờ đáp :

- Đại sư quá nặng lời. Chính đại sư bức bách Đào mỗ, xin đại sư thành toàn cho.

Trong võ lâm, khi xin đối phương nói đến hai chữ thành toàn là ý nói đem tính mạng giao phó cho đối phương. Nhưng Đào Vĩnh Trạch nói câu này là ngược lại. Hấn muốn bảo Hoa Quang đại sư đã bức bách hấn phải liều mạng chiến đấu thì kết quả chỉ là mạng sống yếu chết. Dù hấn bị thua phải chết cũng không oán hận, mà hấn thắng thì quyết không tha mạng cho Hoa Quang đại sư.

Bỗng thấy đỉnh đầu Hoa Quang đại sư nghìn giọt bốc lên một luồng bạch khí.

Sắc mặt Đào Vĩnh Trạch thay đổi dần dần, từ màu xanh biến sang màu tía rồi màu tía biến sang màu đen. Đó là hiện tượng về uy lực Tu La thần công đã phát huy đến cực điểm.

Bọn Thống Thiên hòa thượng, Tán Nông Ẩn, Dịch Bình Thạch thấy luồng bạch khí trên đầu Hoa Quang đại sư mỗi lúc một dày đặc thì biết là khí thuần dương trong người đại sư tiêu hao mỗi lúc một nhiều. Trước tình hình này, hiển nhiên Hoa Quang đại sư đang đi vào chỗ thất bại.

Sau một lúc luồng bạch khí trên đầu Hoa Quang đại sư bốc lên dày đặc thêm và tràn ra như một làn mù đặc bao phủ lấy hai người.

Vàng thái dương đã lặn non tây. Bức màn đêm bốn mặt rủ xuống dần dần.

Mục lực mọi người nhìn không rõ mấy nữa. Nhưng hơi thở mọi người trong trường mỗi lúc một cấp bách thêm, bao nhiêu cặp mắt theo dõi cuộc đấu không chớp.

Bốn bề yên lặng như tờ, tưởng chừng mũi kim rơi cũng nghe tiếng động.

Giữa lúc tịch mịch đến cực độ, bỗng Long Chính Phong “ồ” lên một tiếng.

Dịch Bình Thạch nhìn theo ánh mắt gã thì thấy trong đám loạn thảo ngay bên cạnh có mấy bông hoa không biết tên là gì đang từ từ nở ra.

Cánh hoa màu hồng pha màu trắng tươi đẹp phi thường. Mỗi cơn gió thổi qua là một lần mùi hương kỳ lạ phi thường đưa tới.

Mùi hoa phảng phất có mùi huyết tanh, nhưng nó lại khiến cho người ta thấy dễ chịu vô cùng.

Mọi người nghe Long Chính Phong vừa la lên một tiếng đều bắt đầu chú ý thì thấy bụi cỏ dưới gốc cây ở xa cũng như ở gần đều có mấy bông hoa kỳ quái nở ra.

Thoáng trong một lượt tựa hồ như đám áng đỏ nổi lên pha lẫn với ráng chiều rực rỡ làm cho lóa mắt.

Thứ hoa nở vào buổi chiều sau lúc hoàng hôn thật là một cảnh tượng phi thường. Huống chi những bông hoa kỳ dị này lại nở khắp nơi hoang dã càng là một hiện tượng quái đản, khiến cho mấy trăm tay cao thủ cả hai bên đều vô cùng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Hoa Quang đại sư và Đào Vĩnh Trạch đang quyết đấu sinh tử mà chú ý lực cũng phải dao động.

Băng Xuyên Thiên Nữ bỗng la lên :

- Nguy rồi! Đây là hoa Ma Quỷ!

Dịch Bình Thạch nói :

- Đúng là hoa A Tu La rồi! Các vị phải mau mau bế tắc hô hấp, phong tỏa huyết đạo.

Nguyên trên núi Hy Mã Lạp Nhã có một thứ hoa gọi là A Tu La. Thứ hoa này tỏa ra một mùi hương khiến cho gân cốt người phải mềm nhũn. Người phát giác thứ hoa này đầu tiên là Khổ Hạnh tăng ở Ấn Độ.

Nguyên chữ Phạn A Tu La nghĩa là ác ma, nên người ta đặt cho nó là hoa A Tu La.

Băng Xuyên Thiên Nữ là Công chúa xứ Ni Bạc Nhi đã được thấy thứ hoa này nên nàng vừa ngửi mùi hương kỳ dị đã quyết đoán nó là hoa Ma Quỷ không còn nghi ngờ gì nữa.

Mùi hương của hoa khiến cho gân cốt người ta mềm nhũn mất sức đề kháng.

Vì nó chỉ sinh trưởng được ở nơi rét lạnh nên trên đỉnh núi Hy mã Lạp Nhã mới có mà thôi. Nhưng hiện giờ đang buổi dương xuân, núi Thanh Thành đã băng tan tuyết rửa, thế mà mới vào lúc hoàng hôn và chỉ trong khoảnh khắc hoa Ma Quỷ đã nở khắp triền núi, há chẳng là chuyện quái đản?

Dịch Bình Thạch không còn suy nghĩ gì được nữa, vì thứ hoa Ma Quỷ này lúc vừa nở ra mùi hương đã nồng nặc khiến y ngửi phải liền thấy tâm thần hoảng hốt.

Còn những người khác tựa hồ say sưa ngây ngất.

Địch Bình Thạch lẩm bẩm :

- Chắc là Đào Vĩnh Trạch giở trò quái quỷ gì đây.

Nhưng y đưa mắt nhìn thì cả bè lũ hần cũng ngây ngất như người say rượu.

Mã Hồi Hồi lên tiếng chửi bâng quơ :

- Đồ ma quỷ! Người giở trò gì đây?

Hần huy động cây quái bồng lấp loáng có ánh sáng từ trong đám đông chạy ra.

Địch Bình Thạch càng lấy làm kinh dị vì thấy người phe Đào Vĩnh Trạch cũng bị thương thì chẳng lẽ có người đệ tam nào ngấm ngấm hí lộng quỷ thần?

Người đó đã khiến cho hoa Ma Quỷ ở núi Thanh Thành nở ra được thì thần thông hẳn còn hơn cả Đào Vĩnh Trạch hay sao?

Y vừa động tâm, bỗng nghe Lãng Tiêu Tử ở phe Đào Vĩnh Trạch la lên :

- Mã lão đệ! Phải đề phòng có kẻ ám toán!

Giữa lúc chớp nhoáng này một bóng trắng đột nhiên lướt qua trên đầu Mã Hồi Hồi.

Mã Hồi Hồi vùng quái bồng lên chưa nhìn rõ là vật gì đánh tới mình, bỗng một tiếng bốp vang lên thật to. Cây lôi điện bỗng tuột tay văng đi.

Nguyên bóng trắng lướt qua đầu hần đi giày đế đĩnh, cây Lôi Điện bỗng chưa kịp đánh ra đã bị người kia đá trúng hỏ khẩu.

Địch Bình Thạch cả kinh nghĩ thầm :

- “Không biết người con gái này ở đâu tới? Nguyên một môn khinh công của y đã chẳng kém gì di mã”.

Hạng Hồng Huy vọt người lên không, gã giơ cây đĩnh ba có bôi thuốc độc, gọi là tam mai táng môn đĩnh.

Thân pháp thiếu nữ kia mau lẹ khôn tả. Đến Hạng Hồng Huy khinh công trác tuyệt cũng không đuổi kịp.

Cây Tam Mai Táng Môn đĩnh liệng tới sau lưng nàng, không hiểu nàng đã dùng công phu tà môn gì mà chỉ nghe thấy ba tiếng lách cách, cây Tam Mai Táng Môn đĩnh đã văng ngược trở lại cắm phập vào một cành tùng lớn.

Trừ thiếu số đại sư võ học, còn ngoài ra chỉ nhìn thấy hai bóng trắng đuổi nhau trên không, chớp mắt đã vào đến trung tâm không trường.

Trong kiếm trường, Đào Vĩnh Trạch và Hoa Quang đại sư vẫn đứng trơ như hai pho tượng đá, không ai nhúc nhích. Hai người đối với cảnh tượng kỳ dị phát sinh bên ngoài tựa hồ trông mà chẳng thấy nghe mà không thấy rõ.

Hạng Hồng Huy bỗng la lên :

- Sư phụ hãy để ý!

Tiếng la chưa dứt bỗng nghe đánh sầm một tiếng, một trái đạn nổ tung bốc khói lửa ở giữa Đào Vĩnh Trạch và Hoa Quang đại sư.

Trong làn khói lửa có vô số hàn quang lấp loáng nhỏ như lông trâu.

Long Chính Phong lớn tiếng gọi :

- Giang cô nương! Cô nương đấy ư? Lãng đại hiệp đâu?

Thiếu nữ này chính là Giang Mỹ Linh. Nàng nhân lúc Đào Vĩnh Trạch cùng Hoa Quang đại sư liêu mạng tỷ đấu, đột nhiên ra tay báo thù. Trái đạn mà Giang Mỹ Linh liệng ra đó chính là Độc Vụ Kim Châm Hỏa Diệm đạn, một thứ ám khí kịch độc bí truyền của nhà họ Giang.

Nàng ở trên hoang đảo ba năm cùng Lăng Trung Ngọc luyện nửa pho trên về bí lục võ công của Võ Hạo Thiên. Dĩ nhiên bản lãnh nay nàng khác trước xa lắm rồi.

Một nắm Mai Hoa châm nhỏ như lông trâu lẫn trong đám khói đen theo chân lực nội gia của nàng nên phát ra những tiếng vo ve như phá tan bầu không khí.

Giữa đám khói mù mờ mịt, bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch gầm lên một tiếng thật to. Trong chớp mắt khói tan lửa tắt.

Áo cà sa của Hoa Quang đại sư đã bị cháy mấy chỗ và còn cầm vô số Mai Hoa châm lấp loáng ngân quang. Đào Vĩnh Trạch không hề gì cả.

Hai người cùng lùi lại cách nhau đến sáu bảy trượng.

Long Chính Phong la lên :

- Hồng бет! Hồng бет! Không phải cô ta giúp bọn mình. Cô ta... cô ta...

Động tác mấy mặt nhanh như điện chớp, Long Chính Phong chưa dứt lời, Hạng Hồng Huy đã rượt tới sau lưng Giang Mỹ Linh. Gã phóng kiếm đâm tới.

Giang Mỹ Linh vẫn không ngoảnh cổ lại. Bỗng nghe đánh chát một tiếng.

Mũi kiếm của Hạng Hồng Huy đâm trúng sau lưng nàng rồi văng ngược trở lại.

Mũi kiếm quẩn lên không dùng được nữa.

Hạng Hồng Huy kinh hãi không bút nào tả xiết.

Nên biết công phu của gã hiện nay có thể liệt vào hạng cao thủ hạng nhất.

Thế mà hắn đâm trúng Giang Mỹ Linh vẫn không làm cho nàng bị thương, trách nào gã chẳng hoang mang, tự hỏi :

- “Thị đã luyện được tẩm thân đến trình độ đao thương chém không vào ư? Chẳng lẽ bản lãnh thị còn ghê gớm hơn sư phụ mình mấy phần hay sao?”

Gã có biết đâu Giang Mỹ Linh đã dùng hộp ngọc của Võ Hạo Thiên làm hai tẩm kính độ tâm trước ngực và sau lưng, thì những đao kiếm thông thường làm sao đụng đến da thịt nàng được.

Giang Mỹ Linh phát tay áo một cái Hạng Hồng Huy đã lăn đi mấy vòng ra xa ngoài ba trượng.

Nàng không ngó gì tới Hạng Hồng Huy, chạy thẳng về phía Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch quát lên :

- Nữ tặc! Té ra là mi!

Hắn cho người ẩn mình tức là Giang Mỹ Linh. Hắn thấy bản lãnh nàng như vậy thì biết nàng đã luyện nửa pho bí lục của Võ Hạo Thiên nhưng hắn cho là cơ sở võ công của nàng chưa thâm hậu cho nên hắn sợ Lăng Trung Ngọc hơn là sợ nàng.

Đào Vĩnh Trạch vừa thấy Giang Mỹ Linh đi tới liền sử dụng Thiên La bộ pháp, lạng người đi một cái theo mé bên tiến lại gần.

Hắn vừa cử động thân hình đột nhiên thấy một đạo hàn quang bắn ra.

Giang Mỹ Linh né tránh rút kiếm ra chiêu. Cả ba động tác mau lẹ khôn tả.

Thanh bảo kiếm của nàng là một trong ba thứ bảo vật của Võ Hạo Thiên để lại. Nó được chế luyện bằng một thứ kim thuộc dưới đáy biển, tuy mỏng như giấy mà sắc bén dị thường.

Đào Vĩnh Trạch vừa thấy ánh kim quang, bất giác chấn động tâm thần. Hắn ngừng đầu lên phát huy Bát Nhã thần công, vung ngón tay búng vào sóng kiếm của Giang Mỹ Linh.

Bỗng nghe đánh keng một tiếng, Giang Mỹ Linh tuy đã luyện được nửa bộ bí lục võ công. Song nội lực nàng còn kém Đào Vĩnh Trạch xa. Hấn búng vào sóng kiếm cũng làm nàng chấn động tâm thần, khí huyết nhộn nhạo.

Chỉ trong chớp mắt trước ngực nàng tựa hồ bị vật nặng ngàn cân đè ép cực kỳ khó chịu.

May mà Đào Vĩnh Trạch đã tỷ đấu hồi lâu với Hoa Quang đại sư nên công lực hần giảm đi ba phần. Nếu không thế thì cái búng vừa rồi đủ làm cho Giang Mỹ Linh bị thương nội tạng.

Động tác của hai bên đều nhanh như điện chớp, Giang Mỹ Linh mượn đà búng của đối phương vọt mình lên cao.

Một luồng hàn quang xanh biếc như cầu vòng vạch lên không gian.

Đào Vĩnh Trạch tuy không bị thương nhưng ba chòm râu dài dưới cằm bị lưỡi bảo kiếm hót đứt chỉ còn lại phân nửa. Đồng thời lúc hấn vận Bát Nhã thần công mùi hương của hoa Ma Quỷ thừa cơ chuồn vào.

Đào Vĩnh Trạch cảm thấy đầu óc choáng váng, vội vận chân khí đẩy làn khí độc trong ngực ra ngoài.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Giang Mỹ Linh đã hạ mình xuống ra ngoài xa mấy trượng ngay bên cạnh Hoa Quang đại sư.

45. Huỳnh Y Quái Đảo Lộn Chiến Trường

Giang Mỹ Linh cười lạt một tiếng vung kiếm lên chém cây Thiên Sơn thần mang làm hai đoạn.

Địch Bình Thạch giật mình kinh hãi. Bỗng thấy thanh quang lấp lánh.

Giang Mỹ Linh đã đến trước mặt. Nàng cười lạt nói :

- Tiểu nữ muốn thử Thiên Sơn kiếm pháp của các hạ.

Địch Bình Thạch ra chiêu “Huyền Ô Hoạch Sa”, thanh Du Long kiếm vung ra.

Hai kiếm giao nhau đánh choang một tiếng. Tia lửa bắn tung tóe.

Thanh bảo kiếm của Giang Mỹ Linh hàn quang rực rỡ. Thanh Du Long kiếm của Địch Bình Thạch bị mẻ một miếng.

Địch Bình Thạch ngăn người ra. Chiêu thứ hai chưa phóng tới, đột nhiên thấy gió lạnh quét vào mặt, khí lạnh thấm vào da, hai mắt cay sè. Y vừa lỏng tay một chút, thanh Du Long kiếm liền bị Giang Mỹ Linh đoạt mất.

Hoa Quang đại sư giương mắt lên hỏi :

- Thí chủ phải chăng là con cháu nhà họ Giang?

Lão hắt cà sa một cái. Nhưng mũi mai hoa chằm cắm vào, rớt xuống lả tả như mưa.

Đại thanh khí công của lão trên đời có một không hai. Tuy áo cà sa cắm đầy mũi Mai Hoa chằm mà không một mũi nào đâm vào tới da thịt lão.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Đại sư đã nhận ra lai lịch tiểu nữ, nên lượng thứ cho tiểu nữ vừa rồi đã trót mạo phạm. Viên thuốc này có thể giải trừ chất độc hoa Ma Quỷ. Tiểu nữ trót lầm lỡ, xin tặng thuốc để chuộc tội.

Nàng nói xong búng viên thuốc ra.

Hoa Quang đại sư nói :

- Được rồi, lão tăng tin lời thí chủ.

Rồi tiếp lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Nguyên công lực của đại sư đủ khiến cho bách tà không xâm nhập vào được. Kể ra đại sư không cần phải uống thuốc. Nhưng vì lão vừa đối chưởng với Đào Vĩnh Trạch, nguyên khí tổn thương rất nhiều. Mùi hương hoa Ma Quỷ tuy không độc hại được lão, nhưng cũng nên đề phòng.

Hoa Quang đại sư một là muốn tỏ lòng tín nhiệm Giang Mỹ Linh, hai là thấy trước mắt bao nhiêu chuyện quái dị kế tiếp xảy ra, lão đồ chùng sẽ có cuộc phong ba dữ dội, không kể đến lời khen chê của người ngoài, chỉ cần sao hết sức trị thương đặng đối phó với cục diện nguy nan, vì thế mà lão không ngần ngại uống thuốc của Giang Mỹ Linh ngay để mua chuộc nhân tình.

Lúc này bọn cao thủ bên Đào Vĩnh Trạch đã chia nhau bốn mặt tám phương rượt theo Giang Mỹ Linh. Người đi đầu tiên là Lăng Tiêu Tử vung cây phát trần ra chiêu “Vạn Tiến Toàn Lâm” đánh vào đại huyệt sau lưng Giang Mỹ Linh.

Giang Mỹ Linh xoay tay lại hươi kiếm ra gạt. Ánh hàn quang vừa lóe lên, cây phát trần đã bị hót đứt một đoạn.

Đột nhiên nàng cảm thấy thanh bảo kiếm trĩu xuống. Thì ra đốc kiếm đã bị đuôi phát trần quấn lấy.

Châu phát trần này làm bằng tơ ô kim huyền, nó luyện thành cương mà hóa nhu, nếu người không có nội công tinh thuần thì khó lòng sử dụng được.

Giang Mỹ Linh vì quá khinh địch, suýt nữa bị thất bại. May nội công nàng đã luyện đến trình độ tùy tâm thu phát. Nàng vừa thấy có điều khác lạ liền ngưng tụ nội gia chân lực vào mũi kiếm. Thanh kiếm mỏng như giấy lập tức biến thành trầm trọng dị thường.

Lăng Tiêu Tử vận kinh lực để đoạt bảo kiếm mà không nhúc nhích được chút nào.

Giang Mỹ Linh nghiêng mình đi xoay lại, toan vận dụng “Huyền Công chỉ” để thủ thắng thì bọn Dương Xích Phù, Mã Hồi Hồi bên Đào Vĩnh Trạch tiếp tục tới nơi.

Hoa Quang đại sư giương cặp lông mày lên lạnh lùng nói :

- Lăng Tiêu đạo hữu! Công phu đạo hữu đã đến mực tuyệt vời. Lão tăng muốn tiếp đạo hữu một chiêu để Giang cô nương cùng Dương thí chủ tỷ thí võ công với nhau.

Lão thổi phù một cái, cây phát trần đang quấn vào đốc kiếm Giang Mỹ Linh lập tức rời ra.

Lăng Tiêu Tử thấy Hoa Quang đại sư sau khi bị thương mà công lực còn ghê gớm như vậy, không khỏi giật mình kinh hãi vội nói :

- Tại hạ không dám...

Rồi thu phát trần lùi lại.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Tiện nghi cho lão mũi trâu.

Nàng vung bảo kiếm lập tức phát ra những thanh âm như tan vàng nát ngọc.

Thanh trường kiếm của Dương Xích Phù bị chém đứt làm hai đoạn. Cây lôi điện bổng của Mã Hồi Hồi cũng bị mẻ một đầu.

Mã Hồi Hồi biết là ghê gớm. Hấn tiếp một chiêu rồi lập tức lùi lại.

Dương Xích Phù vừa mới dùng Bồ Thiên cao để nối gân cốt, nhảy nhót chưa được linh mẫn bị Giang Mỹ Linh đá một phát lăn đi tròn trọc.

Những bông Ma Quỷ nở từ lúc Giang Mỹ Linh đột nhiên xuất hiện đến bây giờ là hết. Nàng bị thua Đào Vĩnh Trạch nhưng thắng được nhiều tay cao thủ về phe lão như bọn Lăng Tiêu Tử, Mã Hồi Hồi. Nàng lại tặng thuốc cho Hoa Quang đại sư. Bao hành động đó chỉ mất một thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Giang Mỹ Linh đã lựa chọn thời cơ lợi nhất để tập kích. Nàng không ngờ Đào Vĩnh Trạch sau một cuộc ác đấu hầy còn công lực cao thâm đến một trình độ khiến nàng phải ngạc nhiên.

Độc vụ của nàng đã vô hiệu mà kim châm cũng chẳng ăn thua. Chỉ còn nhờ được lưỡi bảo kiếm sắc bén nàng cắt được của hắc ba chòm râu. Nàng tự biết tức mình không địch nổi hắc, đành tính bài chuồn ra ngoài cùng Lăng Trung Ngọc tìm biện pháp khác.

Lạ ở chỗ Đào Vinh Trạch trong khoảng thời gian này vẫn đứng trơ như phổng đá giữa không trường chứ không rượt theo Giang Mỹ Linh.

Thống Thiên hòa thượng lưu tâm ngắm ngẫm theo dõi thấy cặp mắt Đào Vinh Trạch loang loáng tựa hồ đang tìm kiếm hoặc thám thính điều chi. Thần sắc hắc rất là cổ quái.

Hòa thượng động tâm, bỗng nghe có tiếng chân người từ phía xa xa vọng lại, cực kỳ cấp bách.

Nhà sư giật mình kinh hãi tự hỏi :

- “Bọn cao thủ này ở đâu tới đây?”

Hòa thượng ngắm ngẫm đếm tiếng bước chân thì dường như có tới mười hai, mười ba người.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe Đào Vinh Trạch lớn tiếng la :

- Hay lắm! Người cũng đến rồi ư?

Hắc vừa dứt lời thì thấy một lũ người toàn mặc áo vàng từ trong đám loạn thảo xuất hiện.

Những tiếng la ó rầm trời, tiếng này chưa dứt tiếng kia lại nổi lên. Bọn huynh y quái (quái nhân áo vàng) chẳng biết nết tẻ chi hết, xông vào không trường thấy người là giết.

Quái nhân đi đầu là một lão già mặt đỏ, thân thể cao lớn, không mang binh khí mà động thủ vô cùng lợi hại.

Lão đang đi mà có người cản đường liền vung chưởng đánh vỡ đầu đối phương.

Chỉ trong chớp mắt đã mười mấy tên đệ tử các phái chết về chưởng lực của lão.

Quyền Chưởng môn phái Manh Sơn là Tán Nông Ẩn sử Thiên La bộ pháp ra cản đường lão, y phóng kiếm đâm tới.

Nhất Vân kiếm pháp của y lập lời không nhất định. Y trở đông đánh tây, trở nam đánh bắc. Hai nhất veo veo lướt qua bên tai lão mặt đỏ.

Hai chiêu này Tán Nông Ẩn phóng ra cực kỳ hiểm độc mà lão mặt đỏ cũng tránh thoát một cách vừa khéo.

Tán Nông Ẩn tưởng nhất kiếm thứ ba có thể đâm chết đối phương không ngờ mũi kiếm chỉ còn cách cổ họng lão chừng ba tấc thì cánh tay y đột nhiên rũ xuống.

Tán Nông Ẩn dường như bị thôi miên, khiến chiêu phát ra không có sức mạnh.

Lão mặt đỏ phóng chưởng đánh “bốp” một tiếng trúng vào sau lưng Tán Nông Ẩn bắn ra ngoài ba trượng. May y thấy nguy cơ kịp sử Thiên La bộ pháp và phép “Di Hình Hoán Vị”. Nếu không thế thì cũng bị đối phương đập vỡ đầu rồi.

A La tôn giả gầm lên một tiếng thật to ra ngăn chặn lão mặt đỏ, phóng ra một chưởng. Hắc muốn “lấy đạo người để trị người”, đập vỡ đầu lão mặt đỏ.

Hai chưởng giao nhau đánh sầm một tiếng. Lão mặt đỏ lùi lại ba bước.

A La tôn giả quát lên một tiếng. Hai tay chấn động, hắc đánh ngã một người áo vàng đứng bên rồi chạy như bay xuống núi.

Chưởng lực A La tôn giả có thể đánh tan bia vỡ đá. Du già khí công của hắc cũng đã luyện đến trình độ thượng thặng. Cuộc tỷ thí vừa rồi, đến Thống Thiên hòa thượng của Thiếu Lâm cũng không địch nổi. Thế mà bây giờ lão mặt đỏ mới đầu một chưởng hắc đã cúp đuôi chạy trốn.

Những tôn sư các phái trong trường thấy vậy chẳng ai là không kinh hãi.

Địch Bình Thạch đứng gần hơn hết đã nhìn rõ. Sau khi A La tôn giả tiếp phát chưởng của lão mặt đỏ thì sắc mặt hắn lập tức xám lại như tro tàn, liền bụng bảo dạ :

- “Té ra A La tôn giả bị trúng độc. Công lực của hắn như vậy tưởng không còn chất kịch độc nào trên thế gian xâm nhập vào được. Không ngờ chỉ trong nháy mắt hắn đã bị thương nặng như vậy”.

Địch Bình Thạch móc ra hai viên Bích Linh đan bào chế bằng thứ sen mọc trên đỉnh núi Thiên Sơn đưa cho Bằng Xuyên Thiên Nữ nói :

- Nàng uống viên Bích Linh đan này đi rồi đôi ta thi triển “Song kiếm hợp bích” quyết đấu với lão một cuộc.

Địch Bình Thạch vừa dứt lời thì Giang Mỹ Linh đã vọt tới chặn đường lão mặt đỏ. Nàng thét lớn :

- Giỏi thật! Thằng cha này viện trợ cho Đào lão quái làm dữ! Người đã lấy cắp Bích độc chân kinh của nhà ta mà còn dám đến đây diễu võ dương oai.

Giang Mỹ Linh vừa vung bảo kiếm thì lão mặt đỏ cũng vung tay áo lên.

Trong tay áo một làn khói ngũ sắc bay ra.

Giang Mỹ Linh biết đây là một thứ mù độc rất lợi hại. Nàng vung kiếm chém rồi lập tức nhảy vọt sang bên né tránh.

Roạc một tiếng! Tay áo của lão mặt đỏ bị nàng cắt đứt.

Lão mặt đỏ sợ thanh bảo kiếm của Giang Mỹ Linh lợi hại phi thường, lão đứng lại không dám rượt theo.

Giữa lúc Giang Mỹ Linh lạng người lướt đi, bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch bật lên tiếng cười quái gở. Đoạn hắn tung mình như con chim ưng khổng lồ vọt qua đầu mấy người xông tới trước mặt lão mặt đỏ.

Lão mặt đỏ hỏi :

- Chúng ta lại hợp tác phen nữa được chăng? Người thì để phần lão, ta chỉ lấy thanh bảo kiếm.

Lão mặt đỏ chưa dứt lời, Thống Thiên hòa thượng đã giơ tay lên quăng xâu niệm châu ra. Một trăm lẻ tám hạt niệm châu tản ra bốn phía như một tấm lưới từ trên không chụp xuống người Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch cười ha hả nói :

- Thế là lão hòa thượng còn chút gia tư cuối cùng cũng tung ra nốt.

Người còn lơ lửng trên không, hắn đã xoay mình vung hai tay áo thành một vòng tròn. Những hạt niệm châu ở trên không mười phần bị hắn cuốn mất đến bảy tám. Nhưng huyết Dũng Tuyền dưới mắt cá chân, huyết Thần Đinh ở sau gáy và huyết Dũ Khí ở cạnh nách hắn đều bị niệm châu đánh trúng. Tuy không có gì đáng ngại, song cũng bức bách lão phải hạ mình xuống đất. Tiếng cười mới phát ra nửa chừng rồi phải ngừng lại.

Kinh công của Giang Mỹ Linh không cao thâm bằng Đào Vĩnh Trạch.

Nhân lúc này nàng vọt ra khỏi khu thảo bình, chạy xuống sườn núi. Nàng vừa chạy vừa hô lớn :

- Đa tạ hòa thượng đã viện trợ cho. Nhớ câu “Gieo đào trả mận”, tiểu nữ cũng mở một đường cho các vị đây.

Nàng liền liệng ra hai trái độc hỏa đạn. Hỏa quang từ trong đồng cỏ rậm bùng lên cháy loang ra. Nó đốt luôn cả những hoa A Tu La ở sườn núi.

Độc hỏa đạn của Giang Mỹ Linh tuy không trừ hết được mùi hương kỳ dị của hoa A Tu La, nhưng dĩ độc công độc, nó cũng có tác dụng làm cho chất độc của hoa giảm bớt đi.

Chỉ trong chớp mắt Đào Vĩnh Trạch đã lại đến trước mặt lão mặt đỏ. Hắn cười khàn khàn nói :

- Hay lắm! Vương Trung Thuyên! Té ra ngươi vẫn chưa chết! Người muốn quăng một mẻ lưới quét hết nhân vật võ lâm có cả ta ở trong đó. Hừ! Người tưởng ý vào thứ cổ yêu quái là có thể hoành hành không úy kỵ gì nữa. Nếu thế thì người coi thường ta quá.

Lão mặt đỏ cười lạt đáp :

- Người không ngờ ta lại tới đây để tính toán món nợ cũ từ hai mươi ba năm trước. Chà! Người tưởng đã luyện được Tu La thần công là có thể xưng hùng xưng bá với thiên hạ. Vậy người cũng chỉ là một kẻ cuồng vọng.

Nguyên hai mươi ba năm trước, Vương Trung Thuyên đánh tới chỗ nhà họ Giang ẩn cư. Khi ấy Đào Vĩnh Trạch với hãn xưng là “Vô lâm nhị ác”. Lão chuyên dùng độc, còn võ công lại kém Đào Vĩnh Trạch xa.

Vương Trung Thuyên biết nhà họ Giang có môn võ học gia truyền cực kỳ lợi hại, dù lão đem theo độc dược mê hương cũng khó bề thủ thắng. Vì thế mà lão đã yêu cầu Đào Vĩnh Trạch hợp tác để đoạt pho võ học của nhà họ Giang.

Hôm ấy trời tối gió lộng, Vương Trung Thuyên đốt mê hương lên lén vào giết cả nam nữ lão ấu trong nhà này hơn ba mươi mạng không để sót một móng. Chỉ còn một người đàn bà thai nghén trốn thoát. Chính là mẫu thân Giang Mỹ Linh.

Vương Trung Thuyên nhân lúc Đào Vĩnh Trạch đánh giết gia đình họ Giang lấy cấp pho võ học di biên. Sau khi thành công, hai ông bạn đồng mưu hợp tác đều nảy dị tâm.

Vương Trung Thuyên đột nhiên dùng độc đao đâm lén vào sau lưng Đào Vĩnh Trạch làm cho hãn bị thương. Lão tưởng Đào Vĩnh Trạch sau cuộc ẩu đả bị kiệt lực rồi chỉ một đao này là đủ kết liễu tính mạng hãn.

Ngờ đâu võ công Đào Vĩnh Trạch cao thâm hơn sự dự đoán của lão. Trước khi chất độc phát tác, hãn còn đánh cho Vương Trung Thuyên bị trọng thương rồi cướp lại pho võ học di biên của nhà họ Giang.

Ngày ấy Đào Vĩnh Trạch đã luyện thành môn Kim Cương chưởng. Hãn đã thương tam tiêu kinh mạch trong người Vương Trung Thuyên và độ chừng họ Vương chỉ sống được ba ngày nữa là nhiều. Vì chất độc phát tác ngay lúc ấy, hãn không rượt theo họ Vương được nữa.

Ai ngờ Vương Trung Thuyên lại không chết. Đồng thời hãn đem theo pho bách độc chân kinh mà Đào Vĩnh Trạch chưa phát giác.

Sau hai mươi ba năm, Vương Trung Thuyên lại xuất hiện đột ngột vào lúc tối hậu quan đầu.

Vương Trung Thuyên khổ tâm nghiên cứu bách độc chân kinh trong hai mươi ba năm trời, tìm ra được thứ dược vật bồi dưỡng cho hoa Ma Quỷ và có thể thôi thúc hoa nở sớm ở nơi ẩm áp. Vương Trung Thuyên đã tính toán cho trăm cây Ma Quỷ ở núi Thanh Thành đồng nở hoa. Mỗi cây đổ đồng trổ chừng mười bông, cả thảy có đến mấy ngàn bông. Thế là lão đã giăng một tấm lưới độc khổng lồ vô hình trên núi Thanh Thành.

Lão chắc mẫm những cao nhân hiện nay dù đã luyện nội công đến trình độ xuất thần nhập hóa thì gặp phải mùi hương mấy ngàn bông hoa Ma Quỷ cũng phải gân tan xương nhũn, mất hết sức chống chọi.

Lão có biết đâu Đào Vĩnh Trạch đã luyện được bí lục võ công của Võ Hạo Thiên, chờ cho hãn sau bao cuộc ác đấu mỗi một để hạ thủ.

Đào Vĩnh Trạch ở giữa đám hoa Ma Quỷ mà dám mở miệng lớn tiếng thóa mạ thì võ công hãn so với ngày trước quả đã cao thâm gấp mười.

Vương Trung Thuyên thấy vậy, tuy ngoài miệng nói cứng, song trong lòng kinh hãi vô cùng.

Lão vừa ngăn người ra một chút đã nghe Đào Vĩnh Trạch lớn tiếng quát tháo.

Đồng thời hãn phóng chưởng lực ra mang theo Tu La thần công đến bậc thứ chín quạt vào mặt lão.

Vương Trung Thuyên cũng quát lên một tiếng thật to. Một luồng mù rực rỡ từ trong tay lão bay ra. Đó là ngũ độc tán, một chất độc ghê gớm vô cùng. Đám mù độc loang ra bao phủ lấy người Đào Vĩnh Trạch.

Giữa đám khói mù mờ mịt, bỗng nghe đánh “vù” một tiếng. Đào Vĩnh Trạch đã vận tuyệt đỉnh thần công thổi mạnh một hơi làm tan luồng mù độc.

Đào Vĩnh Trạch cùng Vương Trung Thuyên tỷ đấu một chưởng. Họ Vương rú lên một tiếng rùng rợn, người lão run bắn bật tựa hồ phát nóng phát lạnh.

May mà Đào Vĩnh Trạch sau cuộc ác đấu với Hoa Quang đại sư, công lực đã giảm đi ba thành. Hơn nữa vì hãn vận khí thổi tan mù độc, công lực lại giảm thêm hai phần. Nếu không thể thì phát chưởng của hãn có thể đánh chết Vương Trung Thuyên rồi.

Đào Vĩnh Trạch cũng cực kỳ khó chịu. Bàn tay Vương Trung Thuyên có chất kịch độc. Hãn tiếp chưởng của lão rồi cả lòng bàn tay lẫn hồ khẩu nổi lên vô số mụn đỏ. Một cánh tay ngứa ngáy tê chồn, cơ hồ không phát huy kinh lực được nữa.

Hãn vội vận động huyền công rồi lạng người đi phóng chưởng ra theo thế liên hoàn.

Hai người áo vàng bên Vương Trung Thuyên đồng thời chạy đến. Một người tiếp chưởng của Đào Vĩnh Trạch. Còn một người sử La Hán thần quyền của phái Thiếu Lâm đánh một đòn nặng vào trước ngực Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch có hộ thể thần công luyện đến trình độ tối cao. Hãn vừa nghĩ tới là thần công tự phát sinh.

Thoi quyền của người áo vàng đánh vào trước ngực hãn nghe “chát” một tiếng như đánh vào kim thuộc chứ không phải đánh vào tấm thân bằng xương bằng thịt.

Người này giật mình kinh hãi. Thoi quyền chưa kịp thu về, hãn đã bị nội lực của Đào Vĩnh Trạch hất ra xa ngoài ba trượng.

Còn người đón tiếp phát chưởng của Đào Vĩnh Trạch thì bị thương khá nặng.

Cánh tay mặt trật khớp, ngã lăn xuống đất, miệng học máu tươi.

Đào Vĩnh Trạch tuy đắc thắng liền mấy phen mà trong lòng không khỏi nao núng.

Công lực hãn đã như vậy thì dù có bị giảm đi một nửa cũng vẫn đủ để chống chọi với bất luận tay cao thủ nào hiện hữu trên thế gian. Vậy mà hãn thấy người áo vàng ngang nhiên tiếp hãn một chưởng chỉ bị thương chứ không mất mạng làm hãn sợ hãi.

Huỳnh y quái tuy bị hãn hất ngã liền nhưng chưa đến nỗi bị trọng thương.

Còn hãn cũng thấy đau ê ẩm trong ngực vì thoi quyền của đối phương đánh trúng.

Đào Vĩnh Trạch là tay võ học tinh thâm. Lão nhận ra ngay bọn huỳnh y quái đi theo Vương Trung Thuyên đều là những tay cao thủ hạng nhất, không một người nào hèn kém. Hãn mới thử sức hai người đã được chứng thực những điều quan sát của mình là đúng.

Đào Vĩnh Trạch kinh hãi tự hỏi :

- “Mười hai tên huỳnh y quái này đều có đủ tư cách làm tôn sư một phái mà sao ta lại chẳng biết một tên nào? Vương Trung Thuyên kiếm bọn họ ở đâu tới? Sao họ lại chịu cúi đầu nghe theo Vương Trung Thuyên sai khiến?”

Hãn tự lượng dù mình có đấu đến tổn thương nguyên khí cũng chẳng thể đả bại toàn thể mười hai huỳnh y quái này. Huống chi Vương Trung Thuyên là tay cao thủ sử độc bậc nhất thiên hạ. Ngoài ra trong bọn chính phái cũng còn có tay thần công trác tuyệt như Thống Thiên hòa thượng.

Đào Vĩnh Trạch tính thế rồi không dám đấu thêm, đưa tay ra hiệu vây cánh rồi băng mình chạy đi.

Bọn huỳnh y quái mười hai người tẩu tán mọi chỗ. Trong lúc nhất thời chưa tụ tập được, mà người nào cũng sợ Đào Vĩnh Trạch thần công tuyệt thế nên không dám rượt theo.

Chẳng những Đào Vĩnh Trạch không hiểu lai lịch bọn huỳnh y quái mà cả tôn sư các phái hiện diện tại trường cũng chẳng ai biết một tên nào. Hết thấy đều kinh dị vô cùng.

Đào Vĩnh Trạch bỏ chạy rồi, mười hai tên huỳnh y quái không còn úy kỵ gì nữa cứ tìm chỗ đông người sẵn vào đánh chết. Mỗi tên trong mười hai người đều có một thứ công phu độc đáo cực kỳ tàn nhẫn. Bọn chúng hoặc dùng chưởng đánh, chỉ đâm, hoặc dùng đao chém, kiếm hót, hoặc dùng độc được ám khí.

Những tay hảo thủ tập trung tại núi Thanh Thành ngoài một số võ công trác tuyệt, không để khí tà độc xâm nhập vào mình. Còn đa số không thể bẻ tắc hô hấp được lâu liền bị mùi hương của hoa Ma Quý xâm

nhập vào người. Người nào cũng tựa hồ uống phải rượu nóng, đầu nhức mắt hoa, không phát huy kinh lực được nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc, thầy nằm khắp chỗ, máu loang mặt đất.

Thống Thiên hòa thượng vội hạ lệnh rút lui.

Vương Trung Thuyên uống một viên thuốc để tạm thời ngăn ngừa Tu La thần công đã làm cho hắn cảm thấy trong người lạnh buốt. Hắn dẫn ba tên huynh y quái rượt theo.

Thống Thiên hòa thượng vội cởi áo cà sa vung ra. Lập tức trên mặt đất nổi lên một đám hồng vân ngăn cản bọn quái nhân.

Bỗng nghe tiếng gió vù vù, tiếp theo là một tiếng “huych” vang lên, Vương Trung Thuyên đi trước bị hất ngã lăn ra.

Hoa Quang đại sư phấn khởi thần lực cũng đã thương một tên huynh y quái.

Còn hai tên nữa không dám đuổi theo, tự ý rút lui.

Hoa Quang đại sư, Thống Thiên hòa thượng, vợ chồng Dịch Bình Thạch chia ra bốn đường để yểm hộ cho đệ tử các phái theo những ngã đường mà Giang Mỹ Linh đã đốt hết hoa cỏ chạy xuống núi Thanh Thành.

Bọn đệ tử các phái tụ tập ở đây đều là những người được lựa chọn.

Ngoài mấy chục tên bị thương rất nặng, kỳ dư hít phải mùi hương hoa Ma Quỷ cũng không vận dụng nội gia chân lực được. Nhưng họ đủ sức chạy đi.

Dưới sự thống lãnh của Thống Thiên hòa thượng, bất luận hạng người bị thương nặng, bị thương nhẹ hay chưa bị thương đều được tám tay cao thủ đoạn hậu cho họ rút lui. Trận này tuy bị thua xiểng liểng song trận thế vẫn không rối loạn.

Vương Trung Thuyên lớn tiếng bảo đồng bọn :

- Giết thêm được tên nào hay tên ấy. Còn những người đã chạy trốn rồi, mình đừng đuổi theo nữa.

Bọn huynh y quái không hiểu rõ lai lịch này là ó om sòm như một đám dã thú điên cuồng. Hễ chúng gặp người là giết bất luận chính tà.

Bọn đệ tử chính phái vì có người cầm đầu nên số thương vong không nhiều lắm. Còn bè đảng của Đào Vĩnh Trạch mới đến thì mười mấy người võ công tối cao đã đi thoát rồi. Ngoài ra mạnh ai nấy chạy dầy xéo lên nhau rất là hỗn loạn.

Chỉ trong khoảnh khắc chúng bị bọn huynh y quái giết chết gần hết.

Mật Lăng pháp sư cả giận ra đón hai tên huynh y đang chạy tới. Lão gầm lên một tiếng thật to. Chính là “Sư Tử Hống công” vô thượng của nhà Phật.

Hai tên huynh y quái bị tiếng gầm như sét đánh lập tức chảy máu mũi ra, toàn thân bủn rủn, vội chạy lùi lại.

Hơn chục tên đệ tử phái Lạt Ma ở Tây Vực xúm xít chung quanh Mật Lăng pháp sư vội theo lão phá vòng vây mà chạy.

Thực ra Mật Lăng pháp sư gầm lên như vậy cũng bị hao tổn chân khí rất nhiều. Giả tỷ Vương Trung Thuyên tiếp tục đánh nữa thì lão cũng khó lòng mà thoát chết.

Phe Đào Vĩnh Trạch may được Mật Lăng pháp sư không chịu bỏ chạy lấy mình mới cứu mạng được cho mười mấy người.

Hai gã thiếu niên bị Đào Vĩnh Trạch lừa gạt cho làm đồ đệ là cháu Thiết Diện bà bà tên gọi Tào Anh Trung và Tào Anh Mẫn hãy còn ngây ngô chưa biết gì. Chúng lại chưa từng gặp chiến trận bao giờ. Thấy Đào Vĩnh Trạch bỏ trốn mất tích, chúng sợ hết hồn, chạy lăng quăng.

Bỗng thấy Hạng Hồng Huy lao đi như gió lướt qua trước mặt. Hai tên huynh y quái vừa la ó vừa rượt theo gã. Chúng liền đồng thanh la gọi :

- Hạng sư ca! Cứu tiểu đệ với!

Tiếng gọi chưa dứt, Hạng Hồng Huy đã lướt qua như một dây khói không còn thấy tông tích đâu nữa.

Hai thằng nhỏ đang sắp chết về tay huynh y quái bỗng có tiếng quát :

- Loài chuột nhắt! Sao dám hung hăng đến thế?

Đột nhiên một vòng khí lạnh tỏa ra trước mặt hai tên huynh y quái. Tiếp theo hai đạo kiếm quang đồng thời đánh tới. Đây chính là vợ chồng Dịch Bình Thạch.

Nguyên Băng Xuyên Thiên Nữ liệng Băng Phách đạn ra trước để ngăn cản hai tên huynh y quái rồi phóng kiếm ngăn chặn chúng, đang cứu anh em họ Tào.

Dịch Bình Thạch tuy bị Giang Mỹ Linh đoạt mất thanh Du Long kiếm, nhưng Thiên Sơn kiếm pháp vẫn còn. Y sử dụng Thanh Cương kiếm cũng uy mãnh phi thường. Huống chi Băng Xuyên Thiên Nữ còn thanh Băng Phách Hàn Quang kiếm, một vật báu trên đời hiếm có.

Vợ chồng Dịch Bình Thạch đã uống thuốc Bích Linh đan nên không sợ mùi hương của hoa Ma Quỷ. Hai người phóng kiếm ra như hai con rồng tranh hạt châu. Hai tiếng phập phập vang lên. Cánh tay mặt hai tên huynh y quái đều bị chặt đứt.

Dịch Bình Thạch tra kiếm vào vỏ. Tay trái ôm Tào Anh Trung, tay mặt cắp Tào Anh Mẫn cướp đường mà chạy.

Băng Xuyên Thiên Nữ chặn mặt sau. Nàng nhờ có Ngọc kiếm và Băng đạn xông ra khỏi dịch trận.

Bọn huynh y quái bị Băng đạn ngăn trở, hung hiểm phi thường không dám rượt theo.

Vợ chồng Dịch Bình Thạch cứu người xong lại mở đường tháo chạy mà chỉ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà đã theo kịp đại hội.

Hai người giao trả anh em họ Tào cho Thiết Diện bà bà.

Mụ liền quát mắt lên, lớn tiếng quát mắng :

- Hai thằng súc sinh này! Còn dám vác mặt về gặp ta nữa ư? Sao bọn mi không đi theo sư phụ?

Mụ giơ Long đầu trượng lên toan đánh.

Dục Trọng vội khuyên can :

- Xin Chưởng môn sư thư nghĩ tình chúng nhỏ dại chưa biết gì mà tha cho một phen.

Hai anh em quì mọp dưới đất khóc ròng năn nỉ tổ sư mẫu tha tội.

Thực ra Thiết Diện bà bà rất thương xót hai đứa cháu này, nhưng ở trước mặt các tôn sư các phái, bắt buộc dĩ mụ phải làm dữ. Vừa nghe lời khuyên giải của Dục Trọng, mụ liền thừa cơ tha cho chúng.

Chưởng môn các phái kiểm điểm lại thì số người vừa mất tích vừa bị giết là tám mươi chín người, bị trọng thương sáu mươi hai người, còn bị thương nhẹ không biết bao nhiêu mà kể.

Hoa Quang đại sư thở dài nói :

- Không ngờ cuộc đại chiến này lại đi đến kết quả như vậy. Cả hai phe chính tà cùng thua liểng xiểng.

Dục Trọng nói :

- Cái tên Vương Trung Thuyên, tại hạ đã nghe thấy ba mươi năm trước đây, còn lai lịch cả bọn huynh y quái thì chẳng biết một tên nào. Không ngờ cuộc thảm bại này lại chẳng về tay Đào Vĩnh Trạch mà về tay bọn huynh y quái mới thật là kỳ.

Trong bọn Chưởng môn các phái lớn thì Chưởng môn Cái bang Dục Trọng biết nhiều hiểu rộng hơn cả mà còn không rõ lai lịch bọn huynh y quái thì dĩ nhiên những người kia cũng không thể hiểu được.

Thống Thiên hòa thượng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bản lãnh Đào Vĩnh Trạch đã cao cường, ngoài vợ chồng Thiên Sơn Địch đại hiệp (tức Địch Long) e rằng không còn nhân vật võ lâm Trung Nguyên nào địch lại hắn. Nay còn thêm Vương Trung Thuyên và bọn huynh y quái, tên nào cũng tàn ác. Như vậy kiếp nạn võ lâm rồi đây khó lòng tránh khỏi. Bây giờ xin mời các vị về tiểu tự dưỡng thương nghỉ ngơi. Một mặt thám thính lai lịch bọn huynh y quái, một mặt mời vợ chồng Địch đại hiệp xuống núi cùng nhau tìm kế đối phó.

Chùa Thiếu Lâm tuy cách núi Thanh Thành khá xa, nhưng trong chùa còn mấy trăm nhà sư võ công cao cường. Vậy chùa này là nơi tỵ nạn chữa thương lý tưởng hơn hết.

Chưởng môn các phái nghe Thống Thiên hòa thượng nói vậy đều ngổ ý tán đồng. Chỉ có Thiết Diện bà bà chau mày không nói gì.

Thống Thiên hòa thượng đưa mắt nhìn mục hỏi :

- Thiết Diện đạo hữu! Có phải đạo hữu đang lo lắng về vùng tiểu sư muội của đạo hữu không?

Thiết Diện bà bà nghe Thống Thiên hòa thượng hỏi trúng tâm sự thì đỏ mặt lên đáp :

- Đúng thế! Bọn huynh y quái thật là đáng lo. Tại hạ sợ chúng chia một bọn đến chùa quấy rối. Lãnh Sương Quân đang mê man bất tỉnh. Vạn nhất y lọt vào tay bọn ác ôn này thì tôi... còn mặt mũi nào mà nhìn thấy Thúy Vi sư cô ở tuổi vàng?

Mục nghĩ tới những điều hiểu lầm Lãnh Sương Quân ngày trước. Mục rất hối hận việc nhân ngày đại hội phái Thanh Thành năm trước đã không dung tình đuổi nàng ra khỏi môn trường. Mục còn nghĩ đến lần này nàng hy sinh tính mạng để bảo vệ cho mục, hơn nữa nàng còn là truyền nhân độc nhất của Thúy Vi tiên tử...

Mà hổ thẹn vô cùng.

Thống Thiên hòa thượng nói :

- Vụ này đáng lo thiệt. May ở chỗ Lãnh cô nương đã có mẹ con Phùng thí chủ bảo vệ. Lão tăng tưởng dù ít người không địch lại số đông nhưng họ cũng đủ cứu y đem đi được. Có điều ở trong chùa không phải chỉ một mình Lãnh Sương Quân trị thương mà còn mấy vị đồ đệ phái Võ Đang nữa, e rằng Phùng Linh thí chủ khó lòng chiếu cố cho hết được.

Vợ chồng Địch Bình Thạch và Lôi Chấn Tử đồng thanh nói :

- Để chúng tôi đi tiếp viện.

Thống Thiên hòa thượng đáp :

- Nếu được ba vị tiếp ứng thì thật là hay!

Bọn Địch Bình Thạch toan động thân thì Thống Thiên hòa thượng lại lên tiếng :

- Hãy khoan! Để xem ai đã đến kìa!

Giữa lúc ấy bỗng nghe một tiếng hú dài từ xa vọng lại.

Địch Bình Thạch nhận ra là thanh âm di mẫu y, liền cả mừng reo lên :

- Bọn họ thoát hiểm trở về.

Chỉ trong khoảnh khắc đã thấy bóng người chấp chớn xuất hiện đang đi vòng quanh khu thung lũng.

Lúc này đã nửa đêm nhưng nhỡn lực quần hùng rất linh mãnh nhìn rõ người đi đầu chính là Phùng Linh.

Lôi Chấn Tử và Địch Bình Thạch đều cất tiếng gọi. Nhưng hai người vừa mừng vừa lo.

Nguyên bọn môn phái Võ Đang có chín người bị thương đều về đây đủ đi theo Phùng Linh. Song bọn Cảnh Quyên Quyên, Ngụy Tô và Lãnh Sương Quân thì không thấy đâu.

Chuyện kỳ dị này cần phải kể lại từ đầu.

Nhắc lại Phùng Linh đem Lãnh Sương Quân về chùa rồi, bà thử dùng công phu giải huyết của phái Hồng giáo để giải khai huyết đạo cho Lãnh Sương Quân nhưng vô hiệu. Bà ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm :

- “Quả nhiên ngoài vòm trời này có vòm trời khác, ngoài cõi người này có cõi người khác. Phép điểm huyết của Đào lão tặc thật tai ác, cả mình cũng không giải khai được. Tuy chưa tử đấu võ công với Đào lão quái, nhưng cứ vậy này mà suy thì mình phải thua hẳn mất. Bây giờ chỉ còn mong Thống Thiên hòa thượng đắc thắng trở về để giải cứu cho Lãnh Sương Quân”.

Bà liền đem Lãnh Sương Quân an trí vào trong tịnh thất dãy Cảnh Quyên Quyên cùng Ngự Tô trông nom cho nàng. Rồi bà đi trị thương cho những đệ tử phái Võ Đang.

Cảnh Quyên Quyên ghé vào tai Lãnh Sương Quân gọi luôn mấy tiếng nhưng nàng vẫn không trả lời.

Cảnh Quyên Quyên nước mắt chạy quanh hạ thấp giọng xuống nói :

- Lãnh thư thư thật là đáng thương!

Ngự Tô nói :

- Thống Thiên hòa thượng đã bảo y chưa bị thương chỉ hôn mê bất tỉnh.

Vậy chờ hòa thượng về đây là có cách cứu được, sư muội bất tất phải nóng lòng.

46. Trên Giường Bệnh Sương Quân Mất Tích

- Tại sao sư ca lại biết rõ tâm sự tiểu muội? Tiểu muội hận mình chẳng được cùng Lãnh thư thư nói mấy câu từ trước. Tiểu muội có rất nhiều điều cần hỏi y. Hỡi ơi! Mấy năm nay tiểu muội buồn đến chết, vì không sao tìm được người để nói chuyện tâm sự.

Ngự Tô nét mặt buồn rầu gượng cười đáp :

- Nếu vậy thì tiểu huynh cũng rất phục Lãnh thư thư của sư muội. Nàng ở với sư muội chưa được mấy ngày mà sư muội đã nhận y làm bạn tri kỷ.

Gã thở dài nói tiếp :

- Ôi! Quả nhiên mỗi người có một duyên phận, dù mình miễn cưỡng cũng không thành sự.

Cảnh Quyên Quyên ngẩng người ra hỏi :

- Sư ca!... Sư ca nói gì vậy?

Ngự Tô đáp :

- Tiểu huynh nói là ai có duyên phận nấy, miễn cưỡng không được. Tỷ như chúng ta chơi với nhau từ nhỏ mà trong con mắt sư muội coi ta... không thân bằng y...

Ngự Tô trước nay không biết khéo nói nhưng đây là một do tình cảm phát ra nên có vẻ rất thành khẩn lại thêm mấy phần phần khích, chua cay.

Cảnh Quyên Quyên là người chân thật ngay thẳng. Hồi trước cô đã bị Lăng Trung Ngọc chiếm cứ cả cõi lòng. Vì thế mà cô không phát giác ra được Ngự Tô có tình ý với mình. Bây giờ cô nghe câu nói cay chua của gã, ngấm nghĩ lại ý tứ lời nói mới biết vị sư huynh đã có lòng say mê cô.

Ngự Tô nói câu này tuy khen ngợi Lãnh Sương Quân mà thực ra ám chỉ Lăng Trung Ngọc.

Cảnh Quyên Quyên đối với Lăng Trung Ngọc có một mối tình khăng khít đến chết không quên, khiến cho Ngự Tô phải ngổ lời khen ngợi mà thực ra có ý ghen tuông.

Ngọn gió đêm đem lại mùi hương thoang thoảng. Bóng trăng ngoài cửa sổ xuyên qua cành lá rậm rạp ló ra như dòm rõ hai người.

Ánh trăng bạc soi vào nét mặt Cảnh Quyên Quyên ửng hồng càng khiến cho cô càng xinh đẹp.

Ngụy Tô cúi đầu xuống không dám nhìn nàng.

Cảnh Quyên Quyên cũng lẳng lặng không nói gì. Cô tựa lưng vào cửa sổ ngơ ngẩn xuất thần hồi lâu, rồi đột nhiên cất giọng :

- Sư ca! Tiểu muội biết là sư ca rất quan tâm đến tiểu muội. Tiểu muội rất lấy làm cảm kích. Chính vì chuyện chúng ta đã chơi với nhau từ thuở nhỏ cho tới lúc lớn khôn nên tiểu muội coi sư ca như người trong nhà. Chẳng một ai có thể thay vào sư ca và tiểu muội không bao giờ đem sư ca so sánh với người khác.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng tiểu muội đối với Lãnh thư thư có nhiều tình cảm khác nữa. Tiểu muội ưa thích y, kính phục y và... thương xót y nữa... Hỡi ơi! Sư ca đã hiểu rõ chưa?

Ngụy Tô buồn rầu đáp :

- Tiểu huynh hiểu rõ rồi. Nhưng... nhưng...

Cảnh Quyên Quyên hỏi :

- Nhưng làm sao?

Ngụy Tô thở dài đáp :

- Hỡi ơi! Chẳng nói đến nữa là hơn. Cốt sao sư muội hiểu rõ tâm sự cho tiểu huynh là đủ.

Cảnh Quyên Quyên tuy nói về Lãnh Sương Quân mà thực ra cô tự cáo tố mối tình cảm của cô đối với Lăng Trung Ngọc. Cái đó Ngụy Tô dĩ nhiên hiểu rõ.

Gã muốn đem câu “người chết rồi chẳng thể sống lại” để khuyên nhủ nàng, nhưng Cảnh Quyên Quyên không nói rõ tên Lăng Trung Ngọc ra, nên gã cũng không tiện mở miệng.

Cảnh Quyên Quyên ruột rối như mớ bòng bong. Lúc này cả hai người đều không dám nhắc đến tên Lăng Trung Ngọc thì nó lại từ miệng Lãnh Sương Quân thoát ra.

Lãnh Sương Quân tựa như người mơ mộng, nàng khẽ gọi hai tiếng :

- Trung Ngọc! Trung Ngọc!...

Thanh âm nàng ú ớ nhưng Cảnh Quyên Quyên nghe rõ. Cô không khỏi sửng sốt vội chạy đến trước giường vỗ vào người Lãnh Sương Quân mà gọi :

- Thư thư! Tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!

Lãnh Sương Quân chưa tỉnh. Nàng vẫn ú ớ gọi :

- Trung Ngọc! Trung Ngọc đừng xa tiểu muội...

Nàng thở dốc lên một tiếng rồi nói lí nhí :

- Ủa! Trong vẫn là trong, đục vẫn là đục. Ca ca... nói đúng đó. Đệ đệ... đừng đi đâu nữa.

Cảnh Quyên Quyên chấn động tâm thần. Cô điểm vào huyệt Linh Phủ của Lãnh Sương Quân hỏi :

- Lãnh thư thư! Thư thư nói gì vậy? Bên cạnh thư thư chỉ có tiểu muội mà thư thư lại tưởng là ai?

Người Lãnh Sương Quân hơi rung động một chút, nhưng hai mắt nàng vẫn nhắm nghiền. Có điều nàng không nói mơ nữa.

Cảnh Quyên Quyên giải huyệt cho nàng không ngờ lại khiến nàng mê đi.

Nguyên vừa rồi Phùng Linh đã dùng phép “Đại tạng giải huyệt” để giải khai huyệt đạo cho Lãnh Sương Quân. Tuy nó không kiến hiệu lập tức nhưng cũng kích thích được đến thần kinh khiến cho nàng đang ở tình trạng hôn mê mà có một chút trí giác trở lại.

Thần trí Lãnh Sương Quân đang ở trong vòng mê man, nàng nhìn thấy lơ mơ có người ngồi bên mình thì dĩ nhiên nàng kêu tên con người mà nàng vẫn nghĩ tới.

Nguyên phép điểm huyết của Đào Vĩnh Trạch trái ngược hẳn với phép điểm huyết của những nhà võ học chính tông, nên Cảnh Quyên Quyên giải huyết cho nàng lại khiến nàng mất hết tri giác.

Cảnh Quyên Quyên đứng thộn mặt ra vì cô sợ quá!

Ngụy Tô đột nhiên lên tiếng :

- Tiểu huynh cứ tưởng là gã Long Chính Phong nói lảng nhảng, ngờ đâu lại là sự thực.

Cảnh Quyên Quyên hỏi :

- Sư ca! Sư ca nói gì vậy?... Long Chính Phong... bảo sao?

Ngụy Tô đáp :

- Gã đã bảo hồi Lăng Trung Ngọc còn sống có mối thâm tình với Lãnh Sương Quân nên ngày đại hội Thanh Thành lần trước y đã hết sức biện bạch cho nàng. Nay xem ra nàng vẫn nhớ đến y không lúc nào quên. Than ôi! Người đã chết rồi làm sao mà sống lại được.

Cảnh Quyên Quyên la lên :

- Hừ! Thôi đừng nói nữa! Thôi đừng nói nữa!

Lâu lâu cô không nhin được liền hỏi :

- Ngày hội Thanh Thành lần trước. Vụ đó thế nào?

Ngụy Tô đáp :

- Hiện nay đã kể sống người chết thì chuyện đó còn nhắc đến làm chi? Than ôi! Chẳng nói nữa là xong.

Cảnh Quyên Quyên la lên :

- Hai vị đó đều là bạn rất thân với tiểu muội, nên việc gì có liên quan đến họ, tiểu muội cũng muốn biết. Vậy Ngụy sư ca nói đi!

Nguyên ngày hội Thanh Thành lần trước, Lăng Trung Ngọc can thiệp cho Lãnh Sương Quân là một việc làm chần động võ lâm. Có điều ai cũng sợ làm xúc động Cảnh Quyên Quyên nên phải giấu cô. Nay cô đã phát giác ra mối ẩn tình Lãnh Sương Quân đối với Lăng Trung Ngọc liền hỏi vắn hoải.

Ngụy Tô nghĩ thầm trong bụng :

- “Hay là ta nói cho Quyên Quyên nghe? Hoặc giả có thể làm đoạn tuyệt lòng quyến luyến của nàng đối với Lăng Trung Ngọc mà quay về với mình chăng?”

Gã liền đem câu chuyện đã nghe được kể lại cho Quyên Quyên hay.

Gã nói tiếp :

- Bốn năm trước sư muội chưa được nghe câu chuyện Long Chính Phong nói tới việc gã lên Lao Sơn để thám thính tin tức Lăng Trung Ngọc ư? Hồi ấy Lăng Trung Ngọc chuẩn bị cùng Lãnh Sương Quân ra biển rồi sau không hiểu tại sao y lại đưa Giang cô nương đi theo.

Cảnh Quyên Quyên hỏi :

- Sư ca nghe ai nói vậy?

Ngụy Tô hỏi lại :

- Ô hay! Bá mẫu chưa kể cho sư muội nghe ư?

Ngụy Tô đã biết rõ Phùng Linh cố ý giấu con gái bà, nhưng nay gã muốn cô đoạn tuyệt với Lăng Trung Ngọc thì thà để cho cô khóc một hồi. Vì thế gã đem câu chuyện nghe được ở miệng Phùng Linh thuật lại ra nói cho Cảnh Quyên Quyên biết.

Lạ thay! Cảnh Quyên Quyên chẳng tỏ vẻ gì đau đớn như gã đã tiên đoán.

Cô chỉ ngăn người ra một lúc rồi nở nụ cười thê lương tự nói để mình nghe :

- Lãnh thư thư! Tiểu muội tưởng cảnh ngộ mình đáng thương. Ngờ đâu tình trạng thư thư so với tiểu muội lại đáng thương hơn. Tiểu muội còn có mẫu thân, có sư ca. Thư thư mà mất y thì chẳng còn một người thân nào khác. Hỡi ơi! Tại sao con người chết đi rồi không thể sống lại được?

Cô rướm nước mắt, miệng lẩm bẩm :

- Giả tỷ y mà còn sống lại được thì tiểu muội nhất định đem tâm sự của thư thư nói cho y hay. Tiểu muội chắc rằng y được nghe lời tiểu muội rất không khỏi động tâm. Tiểu muội sẽ khuyên nhủ y vĩnh viễn không rời xa thư thư nữa.

Nên biết Cảnh Quyên Quyên lòng dạ ngây thơ chẳng chút thiên tư. Tuy mối tình đầu cô quyến luyến Lăng Trung Ngọc khó mà xóa nhòa được, nhưng cô phát giác ra lòng kính yêu đối với Lãnh Sương Quân cũng chẳng khác chi lúc cô đem lòng yêu Lăng Trung Ngọc. Bây giờ cô phát giác ra vụ này mà thực tình chẳng đem lòng ghen tuông chút nào. Cô chỉ cảm thấy Lãnh Sương Quân ở vào tình cảnh đáng thương hơn.

Mảnh trăng tỏ tròn vành vạch giữa đêm rằm chiếu ánh sáng xuống vùng cành lá rậm rạp xanh biếc, xuyên qua cửa sổ tưới khắp lên người Quyên Quyên.

Nàng tự nói với mình hồi lâu rồi trầm tĩnh lại. Dưới ánh trăng tỏ trông nàng chẳng khác một pho tượng nữ thần.

Ngụy Tô ngây người ra mà nhìn sư muội. Bỗng gã cảm thấy ở trong người cô tựa hồ có một luồng ánh sáng thanh khiết bao bọc lấy khiến cho người trần không dám đụng vào. Đầu óc gã dần dần yên tĩnh lại.

Nhưng giữa lúc ấy đột nhiên gã phát giác ra trên má cô lăn xuống hai hạt lệ trong như ngọc. Gã tự hỏi :

- “Nàng nghĩ gì vậy? Nàng thương Lăng Trung Ngọc chẳng thể tái sinh hay là buồn cho mệnh vận Lãnh Sương Quân? Có khi nàng khóc người khác là để tự khóc mình”.

Cảnh Quyên Quyên đã nghĩ gì? Cô nhớ tới một việc đã qua về bốn năm trước. Cô đã bị Đào Vinh Trạch cầm tù trong một tòa thạch thất và liên tưởng đến tình trạng gặp Lãnh Sương Quân lần đầu tại đó. Cô mới gặp Lãnh Sương Quân một lần mà chẳng khác tình cố cựu. Cô kể cho Lãnh Sương Quân biết mình có mối tình cảm với Lăng Trung Ngọc, chẳng giấu diếm nàng chút nào. Khi ấy Lãnh Sương Quân lại chỉ điểm cho cô đến Lao Sơn mà kiếm Lăng Trung Ngọc. Sau đó nàng còn tìm thiên phương bách kế để cứu cô ra.

Cảnh Quyên Quyên còn nhớ cả lúc Lãnh Sương Quân nhắc tới Lăng Trung Ngọc, trong khóe mắt nàng ẩn giấu ánh lệ.

Khi đó Cảnh Quyên Quyên lại tưởng Lãnh Sương Quân động mối thương tâm cho thân thể nàng.

Bây giờ Cảnh Quyên Quyên mới biết rõ là tâm sự Lãnh Sương Quân ngày trước hoàn toàn giống tâm tình của cô trong lúc này. Có điều lúc đó Lăng Trung Ngọc hãy còn sống ở thế gian mà Lãnh Sương Quân cố nhịn nỗi đau khổ của mình, nàng chẳng ngần ngại gì đem hành tung Lăng Trung Ngọc nói rõ cho cô hay.

Hiện giờ Cảnh Quyên Quyên đã hoàn toàn nhận thấy rõ Lãnh Sương Quân vì muốn thành toàn cho cô mà hy sinh cả mối tình của nàng đối với Lăng Trung Ngọc.

Lãnh Sương Quân nằm thẳng cẳng không nhúc nhích dưới ánh trăng tỏ khiến cho trong cặp mắt Cảnh Quyên Quyên mường tượng như người nàng đang bao phủ một làn ánh sáng trong bạch, thánh thần.

Cảnh Quyên Quyên khúc ruột quặn đau khê cát tiếng gọi :

- Hảo thư thư!

Cô còn muốn nói :

- Đáng tiếc là y đã chết rồi!

Ngụy Tô la lên :

- Sư muội! Sư muội...

Cảnh Quyên Quyên ngắt lời :

- Tiểu muội... Tiểu muội không khóc đâu.

Cô lại bên cửa sổ, mở cửa ra hít một làn không khí thanh lương rồi ngấm ngấm lau khô nước mắt.

Trong thời gian chớp nhoáng này, bỗng ngọn cây rung động dường như có bóng người. Nhưng thoáng cái lại chẳng thấy đâu nữa.

Cảnh Quyên Quyên giật mình kinh hãi lớn tiếng la :

- Trung Ngọc!

Bỗng thấy trắng tỏ giữa trời cây lặng gió ngừng. Cô nhìn ra xa thì chỉ thấy phiến đá giống hình người ngoài ra chẳng có chi khác.

Ngụy Tô run lên cất tiếng gọi :

- Sư muội! Sư muội, sư muội trông thấy ai vậy?

Thấy cánh cửa sổ mở toang, gã chạy ra ngoài cũng chẳng thấy bóng một người nào.

Cảnh Quyên Quyên ấp úng nói :

- Chẳng lẽ mình hoa mắt. Y... Y còn sống lại thế nào được?

Ngụy Tô nhin mỗi đau trong lòng, gượng cười nói :

- Sư muội cùng y là đôi bạn tốt mà tiểu huynh vừa nhắc tới y thì trách nào sư muội không tưởng tượng ra y. Trong lòng đã nghĩ nhiều thì nhìn thấy ảo ảnh xuất hiện là thường.

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Tiểu muội đi kiểm má má. Tiểu muội thấy hơi ớn gáy. Vừa rồi Lãnh thư thư nói mơ thì chắc y đã có chút trí giác. Tiểu muội kêu má má đến giải huyết cho y.

Ngụy Tô đáp :

- Sư muội ở đây với y. Để tiểu huynh đi cho.

Gã chưa dứt lời thì dường như có người bên cạnh buông tiếng thở dài.

Ngụy Tô giang hồ kinh hãi. Giữa lúc ấy bỗng nghe Cảnh Quyên Quyên thét lên lanh lảnh. Thanh âm cô đầy vẻ kinh hãi phi thường.

Ngụy Tô quay đầu nhìn lại. Nguyên gã đã khoa chân bước ra ngoài cửa phòng rồi. Gã thò đầu nhìn vào bất giác sợ hãi rụng rời.

Trong nhà chẳng có một ai. Cả Lãnh Sương Quân nằm dài trên giường cũng không thấy đâu nữa.

Cảnh Quyên Quyên ngăn người ra, trở về phòng. Nàng giương cặp mắt kinh ngạc lên nhìn bốn phía la thầm :

- “Trời ơi! Sự thực chứ đâu phải mộng ảo. Lãnh thư thư của ta đang mơ mộng cũng biến đâu mất rồi”.

Ngụy Tô la lên :

- Sư muội hãy coi kìa! Cái cửa này...

Nguyên bên giường bệnh có một cái cửa ngách thông ra vườn sau. Lúc trước cửa này vẫn đóng chặt mà bây giờ Ngụy Tô khẽ đẩy một cái liền mở ra được ngay. Gã phát hiện then cửa đã bị người nào rút ra rồi.

Không cần hỏi cũng biết nhất định có người lên vào phòng do cửa ngách mà cướp Lãnh Sương Quân chạy đi.

Thật là một sự rất đổi ngạc nhiên. Mới trong nháy mắt mà người kia đã cướp được Lãnh Sương Quân chạy đi đến quỷ thần cũng không hay biết.

Trong nhà, ngoài cửa đều không có vết chân người.

Ngụy Tô cùng Cảnh Quyên Quyên liền xuyên cửa ngách chuồn ra rượt theo thì chỉ thấy trăng tỏ giữa trời, sao thưa lấp lánh. Trong vườn vắng vẻ kinh người, nào thấy bóng Lãnh Sương Quân đâu?

Thực ra trong lòng hai người đã biết rõ nhân vật bí ẩn kia đã che lấp được tai mắt mình để cướp Lãnh Sương Quân chạy đi thì bản lãnh họ phải cao hơn gấp mười. Hai người đuổi làm sao kịp? Dù có đuổi kịp chẳng nữa cũng không phải là đối thủ của họ.

Ngọn gió đêm đưa lại mùi hương phảng phất. Nó không giống mùi hoa thơm mà khiến cho người ta phải tâm thần hoảng hốt.

Cảnh Quyên Quyên buông tầm mắt nhìn ra thì thấy cách đó không xa có mấy cây hoa cao chừng ba thước.

Mấy cây hoa này tuy thấp lùn, nhưng những bông hoa lớn bằng miệng bát mẫu hồng mẫu trắng xen nhau như đập vào mắt.

Nàng kinh dị nghĩ thầm :

- “Lạ thiệt! Trong vườn trước không có thứ hoa này mà nay bỗng đâu mọc ra mới thật là kỳ!”

Ngụy Tô la lên :

- Vụ này là thế nào đây? Trời ơi! Ta chẳng khác chi người say rượu. Cản nào đâm ra hồ đồ mất rồi!

Bỗng Cảnh Quyên Quyên rút kiếm ra cầm tay lớn tiếng quát :

- Ai?

Hai bóng người ẩn ở phía sau hòn non bộ đột nhiên chuồn ra.

Một người ăn mặc ra kiểu quan nhân. Còn một người mặc áo dài màu vàng.

Người quan nhân cười ha hả nói :

- Hai đứa nhỏ kia đừng chạy nữa. Các ngươi sẽ được việc cho chúng ta. Lão Tề! Đừng hạ sát chúng!

Xem chừng người này đã nhận định có thể giết Ngụy Tô và Cảnh Quyên Quyên một cách dễ dàng.

Cảnh Quyên Quyên cả giận, phóng kiếm đâm tới.

Người quan quân rút một cái roi da vung lên đánh véo một tiếng quăn lấy cây kiếm thanh cương của Cảnh Quyên Quyên.

Cây trường tiên vừa vung ra, Ngụy Tô cũng phóng kiếm đâm tới. Công lực gã tương đối cao hơn, kiếm phong rít lên veo veo.

Cảnh Quyên Quyên liền thuận thế ra chiêu “Thuận Thủy Thôi Chu”, mũi kiếm chém về phía trước.

Vị quan quân kia không ngờ Cảnh Quyên Quyên sau khi đã hít phải mùi hương Ma Quỷ hoa mà công lực còn được như vậy.

Hắn ra một chiêu không đoạt nổi cây thanh cương ở trong tay Quyên Quyên.

Trong lúc cây trường tiên của vị quan quân chưa kịp rút về thì Ngụy Tô đã phóng kiếm đâm vào vạt áo hắn chỉ sai chừng nửa tấc là trúng yếu huyệt.

Người mặc áo vàng cười nói :

- Thiên Sơn kiếm pháp quả nhiên không phải tầm thường.

Hắn phóng chưởng ra đánh vù một tiếng. Chưởng phong xô ra một làn hương rất đậm.

Ngụy Tô loạng choạng người đi xuýt nữa té nhào.

Mùi hương mà người áo vàng phóng ra chẳng những làm cho gân cốt người ta phải mềm nhũn mà chưởng lực hắn cũng hùng hậu phi thường.

Ngụy Tô vội ra chiêu “Đại Tu Di kiếm thức” trong Thiên Sơn kiếm pháp.

Luồng kiếm quang vạch thành những vòng tròn từ trên xuống dưới.

Chiêu “Đại Tu Di kiếm thức” này dùng để hộ thân rất thần diệu. Kiếm thức vừa phóng ra là toàn thân từ trên xuống dưới dường như có một làn ánh sáng bao bọc.

Dù bản lãnh người áo vàng cao thâm đến đâu mà hai bàn tay không và trong lúc cấp bách cũng chẳng thể đả phá được thứ kiếm pháp phòng thân này.

Vị quan quân kia lại vung cây trường tiên ra. Đồng thời người áo vàng cũng né mình phóng chưởng ra hai bên. Mé tả hất Ngụy Tô lùi lại hai bước, mé hữu đẩy cây kiếm thanh cương của Cảnh Quyên Quyên ra một bên.

Vị quan quân liền nhân lúc chớp nhoáng này thi triển thân pháp “Bộ Tẩu Linh Lung” tiến tới, quát tiên đánh véo một cái.

Bóng tiên lấp loáng đập trúng lưng Ngụy Tô một phát khá nặng.

Một mảnh áo to bằng cái quạt lá bồ dánh vào ngọn rồi bay tung lên rồi rách tan từng mảnh như bướm bướm.

Trên lưng Ngụy Tô lộ ra vết thương dài. Cảnh Quyên Quyên kinh hãi vô cùng, thét một tiếng. Nàng múa kiếm nhanh như gió rồi cả người lẫn kiếm nhảy xổ tới.

Vị quan quân gầm lên một tiếng, nghiêng mình chuồn ra.

Nguyên hấn cũng đã bị mũi kiếm của Ngụy Tô đâm trúng bả vai thành một lỗ thủng.

Cảnh Quyên Quyên kiếm đâm sên. Người cô xiêu đi. Lão áo vàng lạng tới nhằm chụp vào cổ tay cô.

Cảnh Quyên Quyên bỗng thấy một luồng lực đạo nhu hòa đỡ mình lại, cô mới đứng vững.

Bỗng cô nghe tiếng Ngụy Tô lọt vào tai :

- Sư muội đừng hoang mang! Cứ tựa lưng vào tiểu huynh mà cầm cự!

Ngụy Tô người đầy máu me vẫn quyết tử chiến. Gã một tay dắt sư muội, một tay biến đổi kiếm thức thành thế công.

Đây là “Đại Tu Di kiếm thức”, gã đánh mấy chiêu liền cực kỳ lợi hại mà toàn là phép đánh liều mạng để hai bên cùng chết.

Người áo vàng cười lại nói :

- Ta thử xem thăng lỗi còn cầm cự mấy hơi? Bạch lão đệ! Lão đệ bắt tất phải hoang mang.

Cuộc chiến đấu sinh tử này khiến hai người cùng chung hoạn nạn đều cam tâm hy sinh tính mạng để phòng vệ cho nhau và đồng thời cũng cảm thấy đối phương có chân tình với mình.

Tình trạng này tuy không hẳn là ái tình nhưng cũng cảm thấy nó vượt lên trên mối tình sư huynh, sư muội.

Cảnh Quyên Quyên thấy vị quan quân tựa hồ như người đã từng quen biết.

Bây giờ cô thấy người áo vàng gọi hấn là Bạch lão đệ mới nhớ ra đã gặp hấn ở trên núi Lao Sơn năm trước. Hấn chính là Phó thống lĩnh Ngự lâm quân tên gọi Bạch Lương Ký.

Hấn cũng là tay gan dạ dám sấn lên núi Thanh Thành là nơi đầy cao thủ tụ tập. Bây giờ hấn xuất hiện nơi đây khiến cho Cảnh Quyên Quyên phải ngạc nhiên.

Cảnh Quyên Quyên càng lầy lăm lẹ hơn nữa là cuộc chiến đã xảy ra trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mà sao mẫu thân cô chẳng biết chi hết?

Cho đến bây giờ sao không thấy bà tới cứu viện.

Bản lãnh Bạch Lương Ký cũng chẳng kém gì Cảnh Quyên Quyên. Còn bản lãnh người áo vàng thì hơn hấn hai người.

Huống chi hai người đã hít phải mùi hương Ma Quỷ hoa hồi lâu thành ra say sưa ngây ngất. Dù có muốn liều mạng cầm cự cũng không nổi nữa.

Đang lúc kịch chiến, bỗng nghe hai tiếng “chát chát”. Ngụy Tô lại bị trúng hai roi. Tay chân gã đều có vết thương, máu tươi chảy ra không ngớt.

Cảnh Quyên Quyên lớn tiếng hô :

- Má má!

Nhưng vẫn không có tiếng người đáp lại.

Cô gọi luôn mấy câu chẳng thấy mẫu thân trả lời thì trong lòng không khỏi hoang mang vô cùng.

Nguyên cô đã không chống nổi, lại há miệng to lớn tiếng gọi, liền hít vào nhiều mùi hương của thứ hoa quái dị. Vì thế mà cô đầu nhức mắt hoa, toàn thân nhũn ra. Cô ráng chống đỡ song không vận được chút kinh lực nào.

Cô đang mê man thì nghe tiếng lão áo vàng cười đắc ý nói :

- Ngã rồi! Ngã rồi!

Cảnh Quyên Quyên như người bị thôi miên, lập tức mất hết tri giác. Người cô nhũn ra rồi quả nhiên té xuống.

Ngụy Tô đột nhiên thấy lưng nhẹ bỗng, giật mình quay lại lớn tiếng gọi :

- Sư muội! Sư muội...

Gã chưa dứt lời thì chính mình cũng bị điểm trúng huyết đạo.

Giữa lúc ấy, thanh âm Phùng Linh từ viện trước vọng vào. Nhưng đáng tiếc là Cảnh Quyên Quyên và Ngụy Tô đã mê man không nghe thấy gì nữa.

Tại sao Phùng Linh lại đến chậm? Nguyên bà cũng gặp phải cường địch.

Cường địch mà bà gặp còn lợi hại hơn cả Bạch Lương Ký cùng lão áo vàng.

Bạch Lương Ký lên vào chùa bà đã biết rồi. Lúc đó bà đang ngồi trong nhà tĩnh thất thì nghe thấy trên mái ngói hơi có tiếng lao xao, liền biết ngay có khách dạ hành tới nơi. Bà cũng nhảy vọt lên mái nhà không một tiếng động thì thấy bóng người kia đang từ góc thềm Tầng Kinh các ở mé Tây lướt nhanh ra rồi nhảy vọt lên ngọn cây lớn ở vườn sau. Thân pháp hần tuy rất mau lẹ, nhưng dưới ánh trăng tỏ bà cũng nhận ra được hần là một quan chức trong đám Ngự lâm quân đã bị bà đả bại trên đường đi Lao Sơn thì không khỏi cười thầm miệng lẩm bẩm :

- Té ra là thằng cha này! Hần lớn mật dám tới đây, tưởng trong chùa không người, định phóng hỏa cướp của chăng?

Bản lãnh của Phùng Linh chỉ đưa tay ra một cái là bắt được hần ngay.

Bà ngắt mấy lá cây toan thi triển công phu “Phi Hoa Trích Diệp” nhưng bà lại nghĩ thầm :

- “Gã tiểu tử này là Phó thống lãnh Ngự lâm quân tới đây làm chi? Ấu là ta theo sau hần để trêu cợt hần một phen”.

Đang lúc xoay chuyển ý nghĩ thì trong tòa nghinh khách đình ở góc Đông bắc lại có bóng người chuồn ra.

Dưới ánh trăng tỏ bà nhìn rõ người này mình mặc áo vàng, thân thể cao lớn.

Bà tự nhủ :

- “Lão này bản lãnh còn cao hơn Bạch Lương Ký một bậc. Nhưng Quyên Quyên và Ngụy Tô có thể đối phó với chúng được. Ta bắt tất phải hoang mang. Để coi phía sau còn tay cao thủ nào nữa không?”

Đột nhiên một mùi khó ngửi bay tới, Phùng Linh run lên, đưa mắt nhìn về phía có mùi tanh thổi lại. Bà thấp thoáng nhìn thấy trong bụi cỏ rậm có đến hai chục bông hoa màu hồng xen lẫn màu trắng.

Bà la thăm :

- “Nguy rồi!”

Nguyên bà đã qua chơi Tây Tạng mấy năm và biết đó là Ma Quỷ hoa.

47. Ma Quỷ Hoa Mê Loạn Tâm Thần

Phùng Linh lập tức ngấm ngấm vận nội lực, phong tỏa những huyết đạo, thi triển công phu “Bát Bộ Căn Thuyền” rượt theo về phía trước.

Giữa lúc ấy mé Đông nam vắng vắng có tiếng quát tháo vọng lại.

Đó chính là phía mà Thúy Vi tiên tử phái Thanh Thành cư trú. Mà cũng là nơi đệ tử các phái tỷ võ cùng Đào Vĩnh Trạch.

Phùng Linh là tay võ học cao thâm, dù tiếng đánh giết từ đằng xa vọng lại bà cũng nghe rõ bọn người này đều không phải hạng tầm thường và phân biệt được cả lộ số không giống nhau.

Bà càng kinh hãi hơn tự hỏi :

- “Đây là bọn Đào Vĩnh Trạch đột nhiên phái thêm nhiều cao thủ đến hay là các đại sư bên này nhất tề kéo ra”.

Lại nghe những tiếng còi hiệu khẩn cấp vang lên. Nếu lời đoán sau của bà mà trúng thì càng tỏ ra bất lợi. Nếu không nguy ngập tất nhiên những tay võ học đại sư các phái không đồng thời xuất mã.

Phùng Linh chẳng khi nào nghĩ tới đoàn người này không phải là những tay cao thủ trợ giúp cho Đào Vĩnh Trạch, cũng chẳng phải là những đại sư võ học các phái.

Đó là bọn áo vàng do Vương Trung Thuyền chia hai đường dẫn tới một toán để phá cuộc đại hội tỷ võ do phái Thanh Thành triệu tập. Còn một toán ít hơn thì đến khuấy nhiễu phá hủy chùa chiền.

Toán này có bốn người thì hai người là Bạch Lương Kỳ và một tên áo vàng đã tiến vào vườn sau. Còn hai tên áo vàng nữa ở trên cây dòm ngó Phùng Linh.

Bản lãnh Phùng Linh há phải tầm thường. Bà vừa cảm thấy có điều khác lạ, chỉ ngưng thần một chút đã nghe rõ chỗ hai người áo vàng ẩn thân.

Phùng Linh lập tức giơ tay lên thi triển khí công thượng hạng “Phi Hoa Lạc Diệp”. Ta bà đã nắm một nắm lá vàng tung ra.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, bỗng nghe tiếng cười the thé nổi lên. Một bóng người vọt lại nhanh như chớp.

Đó là một người áo vàng thân thể cao lớn. Hắn xòe bàn tay lớn bằng cái quạt lá bồ nhằm chụp xuống đầu Phùng Linh. Ngón tay út hắn gần chạm tới thì một mùi máu tanh xông vào lỗ mũi bà.

Bà đã luyện nội công đến trình độ xuất thần nhập hóa mà ngửi phải cũng không khỏi buồn nôn, rất là khó chịu.

Phùng Linh khi nào lại để đối phương chụp trúng? Bà thi triển thân pháp thấp thoáng vọt đi. Đồng thời bà bẻ một cành cây vạch ngang trên không một cái nhằm đâm vào trước ngực người áo vàng bằng một chiêu rất kỳ dị.

Nội lực Phùng Linh đã đến trình độ có thể liệng hoa là dả thương hay đánh chết địch nhân tức khắc. Vay cành cây ở trong tay bà so với đao kiếm thông thường còn lợi hại gấp mười.

Bà phóng ra một chiêu kiếm mộc mà tiếng gió rít lên veo veo như tiếng khí giới. Thủ pháp rất là kỳ dị.

Bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Người áo vàng né tránh, mũ hắn bị cành cây khều lên để lộ cái đầu trọc lóc, thì ra hắn là một nhà sư.

Hắn vừa lùi lại thì một bóng người khác đã nhảy xổ tới. Người này thân hình ngũ đoản, thấp hơn người thường ít ra là một cái đầu.

Người này sử cây phát trần quét một cái gần tới lưng Phùng Linh.

Phùng Linh thay đổi phương vị. Tay trái bà cầm một sợi dây tung ra.

Phát trần bị cuốn vào dây. Hai bên liền giựt mạnh một cái mà cả hai người đều không rung động.

Phùng Linh lại phóng cành cây đâm tới.

Người áo vàng vội buông phát trần ra, thi triển thân pháp “Hạc Tử Phiên Thân” lộn ra ngoài.

Bỗng nghe đánh vù một tiếng. Chiếc mũ trên đầu người áo vàng liền bị hất ra để lộ búi tóc buộc cao trên đỉnh đầu. Hắn là một đạo sĩ.

Cả hai người áo vàng này đều thân thủ mau lẹ lướt qua lướt lại nhanh như gió. Chúng đã là những nhân vật hiếm thấy trong võ lâm.

Không ngờ Phùng Linh còn mau lẹ hơn địch nhân một bậc. Nào bẻ cành cây, nào cởi dây lưng, nào né tránh, nào phản kích. Những động tác thành thục liên tiếp và nhanh như điện chớp.

Hai người áo vàng đánh một chiêu không trúng liền lùi lại bày thành thế y dắc, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi.

Phùng Linh ngó lại cành cây thấy đoạn đầu bị gãy một khúc như đao chém thì bà cũng hơi run sợ.

Dưới ánh trăng tỏ, bà nhìn thấy một tảng một đạo, trên mặt đều dính mấy miếng lá cây.

Nhà sư nở một nụ cười quái dị. Còn đạo sĩ vẻ mặt rất khó coi, nhưng cả hai đều không có chút huyết tích nào.

Về mặt hai người trơ như gỗ không biến đổi, dưới ánh trăng càng tỏ ra kỳ bí đáng sợ, coi như chẳng khác bộ mặt ma quỷ.

Công phu “Phi Hoa Trích Diệp” của Phùng Linh có thể đánh chết người. Thế mà trên mặt hai người áo vàng còn dính mấy mảnh lá cây mà không chút vết máu, miệng chúng cũng không bật tiếng rên, khiến Phùng Linh không khỏi lấy làm kinh dị.

Bà tự hỏi :

- “Da mặt chúng sao dày đến thế? Hay là không phải bộ mặt bằng da thịt”.

Nhà sư cao lớn bật lên tiếng cười the the đưa bàn tay to tướng ra chụp xuống người Phùng Linh.

Chưởng phong của hắn tiết ra một mùi máu tanh so với đạo sĩ còn có phần khó ngửi hơn.

Cành cây dùng làm kiếm của Phùng Linh đâm ra, nhưng nhà sư đã phòng bị từ trước nên đâm không trúng. Bà lập tức thi triển tuyệt kỹ “Phi Ưng Phốc Kích” nhảy vọt lên cao.

Đạo sĩ thấp lùn dường như đã liệu trước đối phương có thể tấn công bằng cách này. Hắn nhảy lên trước và vọt cao hơn Phùng Linh. Hắn vung cây phát trần tỏa ra như tấm lưới từ trên không chụp xuống đầu bà.

Phùng Linh sử dụng môn khinh công mà bà đã được một dị nhân ở đất Tạng truyền thụ cho. Lúc người còn ở trên không cũng có thể biến đổi phương hướng.

Đạo sĩ thấp lùn đã chiếm được tiên cơ. Giả tỷ là người khác thì không tránh được thế công của hắn. Nhưng Phùng Linh đối phó một cách dễ dàng. Bà vừa thấy phát trần chụp xuống, lập tức xoay mình chuyển hướng, đồng thời miệng thối ra một hơi chân khí.

Cây phát trần của đối phương lập tức bị hất đi.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Đạo sĩ đã bị trúng một mũi kiếm mọc vào đầu vai. Hắn bị rách áo và máu tươi nhỏ giọt.

Nhà sư cao lớn thấy đồng bạn bị nguy liền phóng ra hai phát chưởng cách không.

Phùng Linh đang chơi vui trên không chẳng thể duy trì tư thế này được lâu.

Phát kiếm thứ hai chưa kịp phóng ra thì người bà đã theo đạo sĩ hạ xuống đất.

Đạo sĩ thấp lùn bị trúng kiếm ở vai chảy máu. Những mảnh lá dính ở mặt hấn đã bị Phùng Linh thổi bay hết, những chỗ mặt đó chỉ lõm vào chứ không thấy giọt máu nào chảy ra mới thật là kỳ.

Phùng Linh động tâm lên tiếng :

- Té ra các người là lũ quái vật bắt tử đến đây trá hình dã quỷ để hãm người. Định đại hiệp dung dưỡng các người, chứ ta quyết chẳng dung tha...

Nguyên hai lão áo vàng này thì lão đạo lùn thấp đạo hiệu là Quy Linh Tử.

Còn nhà sư cao lớn là một Hồ tăng. Lúc vào Trung Quốc lão mới dùng pháp hiệu Thích Đạo An.

Hai người này gặp nhau ở dọc đường kết bạn xuống Mông Cổ. Chúng định dựng chùa ở Mông Cổ để thu đồ đệ.

Chúng bị Hồng giáo Lạt ma làm khó dễ nên liên kết với nhau và đã sát hại bảy tay cao thủ Hồng giáo.

Hồng giáo pháp vương phái đệ tử lên núi Thiên Sơn cầu viện Dịch Long.

Dịch Long một là nể mặt Pháp vương, hai là nghe nói hai người này đã làm nhiều việc bại hoại ở vùng Mông Tạng nên khăng khải xuống núi, một mình đi phó hội. Dịch Long ỷ vào tuyệt nghệ cùng hai tên ma đầu kịch đấu suốt một ngày trời.

Dịch Long đã sử dụng thanh kiếm Du Long chặt đứt ngón tay vô danh bên trái Quy Linh Tử, lão lại phóng Thiên Sơn thần mang bắn thương Thích Đạo An.

Từ đó hai người mai danh ẩn tích, tính đến nay gần hai chục năm.

Phùng Linh đã được nghe Dịch Bình Thạch kể chuyện này, nhưng vì cách lâu ngày nên lúc hoảng hốt bà không nghĩ ra là bọn họ.

Hai người này một cao một thấp, hình dong cổ quái. Sau khi giao thủ, Phùng Linh lại phát giác lộ số võ công của bọn họ không giống võ công các phái ở Trung Nguyên. Đồng thời bà phát giác tay trái đạo sĩ thấp lùn khuyết một ngón nên đoán ra lai lịch bọn chúng.

Hai lão áo vàng bị Phùng Linh nói huych toẹt lai lịch mình ra lại nhớ đến mối thù xưa liền dùng dùng nổi giận.

Thích Đạo An cười khàn khạch nói :

- Bần tăng đang định tìm đến phái Thiên Sơn để trả hận, không ngờ lại gặp mù đây để thử chưởng lực của nhà Phật thì còn gì hay bằng?

Quy Linh Tử cũng cười lạt nói :

- Chưa biết ai chẳng tha ai. Tăng huynh! Bần đạo nhận ra con yêu tinh già này là tiểu di của Dịch Long. Chúng ta hãy bắt lấy mù thì lo gì Dịch Long chẳng dẫn xác tới. Như vậy đỡ cho chúng ta khỏi phải lên núi Thiên Sơn.

Phùng Linh ghét cay ghét đắng kẻ nào bảo bà tuổi già làm dáng, trong lòng sát khí đằng đằng. Lập tức bà sử ngay thần chiêu về Thiên Sơn kiếm pháp của phái Thiên Sơn đánh ra.

Kiếp pháp này hư thực khó biết, biến ảo khôn lường. Một cành cây khô mà tựa hồ biến thành mấy chục thanh kiếm gỗ.

Quy Linh Tử và Thích Đạo An thấy bốn mặt tám phương đều có hình bóng Phùng Linh thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Quy Linh Tử la lên :

- Ngươi to rồi!

Bỗng nghe đánh “soạt” một tiếng. Da mặt hắn bị thanh kiếm cây đâm thủng một chỗ. Nhưng lúc này đột nhiên Phùng Linh cảm thấy mùi máu tanh xông vào mũi.

Tuy bà né tránh đã mau nhưng cũng bị đầu ngón tay của Thích Đạo An chỉ vào đầu vai.

Chỉ trong khoảnh khắc trên áo bà có in hai vết ngón tay đỏ hồng.

Quy Linh Tử bị đứt miếng da mặt, cặp mắt to nhỏ không đều của hắn hoàn toàn lộ ra.

Nguyên hai lão này đều đeo mặt nạ. Quy Linh Tử có ý để cho Phùng Linh vạch một nhát kiếm cây vào mặt nạ của mình thì Thích Đạo An mới có thể nhân cơ hội thanh kiếm cây chưa thu về kịp mà hạ thủ.

Giả tử trong tay Phùng Linh cầm thanh kiếm thật thì hắn không dám mạo hiểm như vậy.

Phùng Linh vì khinh địch mà xuýt nữa bị thảm hại. Lúc đứng vững thân hình thì hai lão áo vàng đã đoạt được lợi thế.

Hai lão áo vàng liên thủ đối địch đã chiến đấu được suốt một ngày với Dịch Long thì công lực của chuyện không phải tầm thường.

Phùng Linh kiêm thông võ nghệ các phái, nhưng lộ số võ công của bà rất phức tạp. So với Dịch Long bà còn sút kém một bậc.

Giả tử chiến đấu theo cách thông thường thì mình bà chơi với hai người haoạc giả còn có thể giữ được thế quân bình. Nhưng bữa nay bà bị mùi hương Ma Quỷ hoa xâm nhập thể phủ lại bị độc huyết chuồng của Thích Đạo An chỉ vào vai. Nếu còn kéo dài tất nhiên bà phải kém thế.

Huyết độc chuồng của Thích Đạo An là một môn công phu rất lợi hại của phái tà. Uy lực của nó tuy chưa bằng Tu La thần công, nhưng mỗi khi chuồng xô ra mùi tanh là có thể khiến cho người ta trúng độc ngay.

Phùng Linh ngậm vận thần công. Cách một khoảng thời gian bà mới thay đổi hơi thở. Tuy bà không đến nỗi trúng độc ngay, nhưng hít phải mùi huyết tanh hôi bà không buồn nôn.

Chính vì thế mà bà nghe rõ tiếng Cảnh Quyên Quyên cùng Ngụy Tô đánh nhau ở vườn sau, bà không dám mở miệng kêu gọi con gái.

Theo nhận xét của Phùng Linh thì Bạch Lương Ký và lão áo vàng kia đã đánh với Cảnh Quyên Quyên cùng Ngụy Tô, bất quá chỉ ở vào thế quân bình là cùng. Bà định bụng hạ hai lão áo vàng này rồi hãy vào vườn sau thu thập bọn kia.

Dè dàu Thích Đạo An và Quy Linh Tử càng đánh càng hăng. Chẳng những bà khó bề thủ thắng mà còn lâm vào thế kém.

Cảnh Quyên Quyên cùng Ngụy Tô vì công lực tương đối kém hơn nên không chịu được mùi hương của hoa Ma Quỷ liền bị địch nhân bắt sống.

Lúc Phùng Linh nghe thanh âm con gái kêu la, bất giác bà rối loạn tâm thần.

Phùng Linh vừa lên tiếng đáp liền cảm thấy lực phủ ngũ tạng nhộn nhạo cả lên.

Nguyên bà rối loạn tâm thần, chân khí không khỏi tiêu tan.

Giữa lúc khẩn cấp này bà mở miệng, mùi hương hoa Ma Quỷ và màu máu tanh ở huyết chuồng Thích Đạo An lừa vào phủ tạng.

Phùng Linh xây xẩm mặt mày, biết là nguy rồi.

Giữa lúc thời gian chớp nhoáng này Quy Linh Tử vung cây phát trần cuộn lấy cành cây của Phùng Linh.

Thích Đạo An đưa hai ngón tay ra cặp lấy sợi dây lưng của Phùng Linh, đồng thời vung c chuồng đánh vào trước ngực bà.

Phùng Linh đầu óc băng khuâng nhìn thấy bị độc chuồng của đối phương đánh trúng đến nơi. Dè dàu một chuyện bất ngờ xảy ra đột ngột.

Thích Đạo An bỗng la hoảng. Tiếp theo Quy Linh Tử cũng rú một tiếng điên cuồng. Hai tiếng kêu rú này khủng khiếp như tiếng gầm của dã thú bị thương.

Phùng Linh chưa hiểu đã phát sinh sự gì quái lạ thì hai người chịu bỏ bà vọt qua tường chạy trốn.

Phùng Linh định thần lại thở phào một cái, nhưng chỉ thấy trăng sao đầy trời, cánh hoa rung động. Ngọn cây lắc lư một chút. Bà nhìn khắp chỗ mà ngoài mình ra chẳng có bóng người thứ hai nào.

Phùng Linh ngơ ngẩn chẳng hiểu ra sao. Bà coi tình hình này chỉ biết là nhất định có cao nhân ngấm ngấm giải cứu mình.

Bà tự hỏi :

- “Người cứu ta sao lại không xuất hiện? Người này vừa ra tay đã khiến cho hai tên ma đầu bị thương trốn chạy thì bản lãnh họ cao cường hơn cả Thống Thiên hòa thượng và Hoa Quang đại sư”.

Bà nghĩ tới nghĩ lui thì trên đời nay họa chẳng chỉ một mình Đào Vĩnh Trạch là có bản lãnh xuất quỷ nhập thần. Nhưng chẳng đời nào hắn lại cứu bà. Ngoài Đào Vĩnh Trạch khắp võ lâm không còn nhân vật nào như vậy.

Phùng Linh ngơ ngẩn hồi lâu rồi nghĩ thầm :

- “Bất luận y là ai, nhưng rốt cục vẫn là người phe mình. Y đã ngấm ngấm giúp ta thì dĩ nhiên cũng ám trợ Quyên nhi”.

Bà tự nhủ :

- “Thích Đạo An và Quy Linh Tử bản lãnh ghê gớm là thế còn không tránh khỏi một đòn của người bí mật thì bọn Bạch Lương Ký hai người khỏi cần nói đến việc gì ta phải lo lắng về Quyên nhi?”

Phùng Linh đoán như vậy thật là có lý.

Ngờ đâu bà vào tới vườn sau tìm khắp mọi chỗ vắng chẳng thấy bóng Cảnh Quyên Quyên và Ngụy Tô đâu. Bà lại vào sục tìm trong tịnh thất thì Lãnh Sương Quân cũng mất tích hồi nào.

Người nào đó đã ám trợ Phùng Linh sao lại không cứu Ngụy Tô và Cảnh Quyên Quyên?

Phùng Linh giật mình kinh hãi. Bà nghĩ mãi mà không sao tìm ra được đáp án.

Sau một hồi suy tưởng bà kết luận :

- Ba người này bị mất tích chỉ có hai trường hợp. Một là bị địch nhân bắt. Hai là bị cao nhân trong bóng tối đem đi. Điều thứ hai có phần hợp lý hơn...

Phùng Linh cho là nếu bọn họ được cao nhân đưa đi thì sau này tự nhiên sẽ biết, chứ bây giờ có rượt theo cũng bằng vô dụng.

Góc Tây bắc trong vườn bỗng có tiếng lách cách vọng lại.

Phùng Linh đột nhiên tỉnh ngộ. Nơi đó là nội điện chùa Huyền Nữ. Mười hai người bị thương hiện đang điều trị tại đó. Chín người trong bọn là đệ tử phái Võ Đang.

Bọn này bị độc hỏa của Đỗ Minh Chiêu đốt thương và thương thế rất trầm trọng. Tuy nhiên họ đã được rịt thuốc Kim san thánh dược, không nguy gì đến tính mạng. Có điều họ không thể khôi phục công lực lại được trong một thời gian ngắn. Vạn nhất định nhân tìm đến bọn này thì hậu quả khó mà lường được.

Bỗng nghe văng vẳng có tiếng sột soạt dường như bọn này đang bò vậy.

Phùng Linh không khỏi chấn động tâm thần, bà tự hỏi :

- “Tại sao bọn họ muốn bò vậy? Phải chăng có địch nhân lên vào? Hay họ đã phát giác ra tông tích địch nhân?”

Phùng Linh liền bỏ đi ý nghĩ rượt theo con gái, vội đến Huyền Nữ điện.

Đang lúc thẳng thốt bà chưa kịp bảo rõ thân thế đã đẩy cửa bước vào.

Vừa khoa chân qua cửa bà liền bị hai mũi trường kiếm trở vào trước ngực.

Đây là hai môn hạ phái Võ Đang, Tùng Thạch đạo nhân và Quách Gia Huệ.

Bản lãnh hai người này còn kém Phùng Linh xa, dĩ nhiên không làm cho bà tổn thương được. Có điều nhân lúc hấp tấp, xuyết nữa bà bị hai người đâm trúng.

Mũi kiếm chỉ còn cách người ba tấc, bà hốt hoảng phất tay áo một cái đẩy được mũi kiếm chéch sang một bên.

Hai người kia phát giác ra Phùng Linh lập tức dừng tay lại.

Phùng Linh trông vào trong điện thấy chín tên đệ tử phái Võ Đang đều chống kiếm đứng vững. Chúng đã bày thành Cửu Cung kiếm trận.

Còn ba người bị thương nữa thì đã khỏi hẳn rồi. Họ cầm binh khí đứng ở giữa trận để điều động.

Phùng Linh còn nhận thấy Tùng Thạch đạo nhân và Quách Gia Huệ ít ra đã phục lại năm thành công lực.

Vụ này chẳng có chi kỳ lạ, nhưng lạ ở chỗ trong làn không khí có mùi thanh hương thoang thoảng. Đó là mùi hương của Thiên Sơn tuyết liên.

Phùng Linh lấy làm kinh dị vội hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Tùng Thạch đạo nhân cũng rất lấy làm lạ hỏi lại :

- Phùng lão tiên bối! Vừa rồi bọn tại hạ hôn mê đi sao lão tiên bối không tới đây?

Phùng Linh đáp :

- Hừ! Đạo trưởng cùng bọn ta không ở trong một môn phái. Dù lão thân có nhiều hơn mấy tuổi, đạo trưởng bắt tất phải xưng hô như vậy. Cứ “tiền bối” hoài khiến cho lão thân phát gán.

Tuy bà gần sáu mươi tuổi nhưng nét mặt chỉ bằng người mới bốn chục. Vả lại từ thuở nhỏ tự tâm tự tính không thích người ta kêu mình là hạng tuổi già.

Tùng Thạch đạo nhân chưng hửng, bèn lên nói :

- Té ra người ngấm ngầm cứu tỉnh bọn bản đạo lại là nhân vật nào khác.

Phùng Linh hỏi :

- Dĩ nhiên là người khác. Nhưng sự tình xảy ra làm sao? Nói mau đi!

Tùng Thạch đạo nhân đáp :

- Lúc trời tối, bọn bản đạo nghe bên ngoài dường như có tiếng chiến đấu toan gằng gượng đứng dậy thì thấy một mùi hương rất kỳ quái khiến toàn thân nhũn ra rất là khó chịu...

Đạo nhân ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Mùi hương lúc đó so với mùi hương còn lưu lại trong điện, khí vị thật khác nhau xa.

Phùng Linh nói :

- Lão thân biết rồi. Ban đầu các vị ngửi thấy mùi hương của Ma Quỷ hoa...

Đoạn bà nghĩ thầm trong bụng :

- “Tùng Thạch đạo nhân ở phái Võ Đang bản lãnh cũng xấp xỉ với Lôi Chấn Tử. Thảo nào y hít mùi hương Ma Quỷ hoa, rồi vẫn còn cử động được”.

Tùng Thạch đạo nhân nói :

- Bản đạo cố gắng cự quấy nhưng người nhũn ra không sao dậy được.

Trong đại viện cũng im bật. Thực là một sự hiu quạnh ghê hồn. Bần đạo đảo mắt nhìn quanh thì thấy bọn sư đệ mắt nhắm cày cày như người hôn mê.

Tùng Thạch đạo nhân nói tiếp :

- Bần đạo hoang mang lại hít một hơi hương khí nữa thì lập tức cảm thấy đầu nhức mắt hoa rồi đi từ chỗ lơ mơ đến chỗ toàn thân mất trí giác.

Phùng Linh nghĩ bụng :

- “Giả tỷ lúc đó địch nhân lén vào trong điện thì hậu quả khó mà lường được. Nếu xảy chuyện bất ngờ thì ta chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn thấy Lôi Chấn Tử cùng Thống Thiên hòa thượng nữa”.

Tùng Thạch đạo nhân nói tiếp :

- Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, bần đạo lại ngửi thấy mùi thanh hương thấm vào phế phủ và trong người dường như có một luồng hơi ấm áp chu lưu rất dễ chịu. Trong lúc mê man, bần đạo cảm thấy dường như có người đứng bên mình. Nhưng đến khi mở mắt ra được thì lại không thấy ai cả. Chẳng bao lâu bọn sư đệ cũng lục tục tỉnh dậy. Họ cũng nói là có cảm giác như vậy.

Tùng Thạch đạo nhân ngừng lại một chút rồi kể tiếp :

- Chỗ bị thương không thấy đau đớn gì nữa. Mọi người chỉ vận công lực thì ai cũng cảm thấy đã khôi phục được đến bốn năm thành, chứ không li bì như trước.

Tùng Thạch đạo nhân hít mạnh một hơi thở nói tiếp :

- Lúc bọn bần đạo tỉnh táo cả lại rồi thì nghe rõ bên ngoài có tiếng hô hoán biết là địch nhân đã tiến vào chùa. Vì vậy mà bọn bần đạo bày Cửu Cung kiếm trận này để chuẩn bị đối phó với địch nhân nếu chúng tới đây, không ngờ lại là Phùng tiên bối. À quên, Phùng nữ hiệp tiến vào thành ra vô ý mạo phạm.

Tùng Thạch đạo nhân thuật chuyện xong hỏi :

- Có phải địch nhân lén vào chùa đã bị Phùng nữ hiệp đuổi chạy rồi phải không?

Phùng Linh đỏ mặt đáp :

- Đây là hương khí của Thiên Sơn tuyết liên mọc trên tuyết núi Thiên Sơn. Chắc khi các vị bị hôn mê có người nhét Bích Linh đan vào miệng. Nhưng người ấy là ai thì hiện giờ chưa đoán ra được. May ở chỗ các vị đã đi lại được. Chúng ta đi kiếm Thống Thiên hòa thượng và Hoa Quang đại sư. Hoặc giả hai vị này có biết manh mối gì chẳng?

Phùng Linh liền dẫn bọn này ra đi. Dọc đường ai cũng nghi ngờ trong dạ.

Nên biết Bích Linh đan chế bằng một thứ sen mọc trên tuyết ở núi Thiên Sơn.

Chỉ phái Thiên Sơn là có thứ thuốc này.

Trong mình Phùng Linh chỉ có hai viên Bích Linh đan mà số người bị thương lên có đến mười hai người không đủ phân phát, nên bà không cho họ uống.

Phùng Linh tự hỏi :

- “Chẳng lẽ thư phụ ta tới đây? Nếu không phải y thì còn ai có nhiều Bích Linh đan đến thế? Nhưng nếu y tới đây thì sao lại không ra mặt cùng mình tương kiến? Nhất là y xưa nay vốn không phải hạng người đùa cợt thì tất không giở trò giỡn chơi với mình”.

Phùng Linh tuy thông minh mà không nghĩ ra được chỉ vì bà tưởng Lăng Trung Ngọc chết rồi nên không nghĩ tới vụ này có thể do chàng mà ra.

Lăng Trung Ngọc sau khi ở ngoài hoang đảo trở về đã một lần lên núi Thiên Sơn để ngắm ngẫm thăm Cảnh Quyên Quyên.

Chàng ở trên núi ba ngày mà không ai phát giác ra.

Trong ba ngày đó chàng đã ngó trộm thấy Cảnh Quyên Quyên mấy lần mà lần nào cô cũng đi liền với Ngụy Tô.

Lăng Trung Ngọc còn phát giác ra Ngụy Tô có mối tình rất tha thiết với Quyên Quyên. Còn Cảnh Quyên Quyên tuy vẫn giữ mối tình sâu xa với chàng, nhưng cô với Ngụy Tô cũng là tình sư huynh, sư muội.

Cứ hiện tình mà xét, Lăng Trung Ngọc tiên đoán nếu chàng không lộ diện, Cảnh Quyên Quyên không hiểu chàng còn sống ở nhân gian thì lâu dần hai người đó có thể thành đôi bạn tình.

Vì Lăng Trung Ngọc có quan niệm như vậy, nên trong kỳ đại hội tỷ võ ở núi Thanh Thành, chàng chỉ ám trợ Lôi Chấn Tử, ám trợ Phùng Linh rồi ám trợ Băng Xuyên Thiên Nữ. Thủy chung chàng cũng không lộ diện để đấu với Đào Vĩnh Trạch.

Thời kỳ chàng ở núi Thiên Sơn ba ngày, tiện đó chàng hái mười mấy trái tuyết liên ở núi Thiên Sơn về chế luyện được ba mươi hạt Bích Linh đan. Không ngờ nhờ cái đó mà cứu được cho bọn đệ tử phái Võ Đang.

Phùng Linh đến gặp đại hội rồi, bà trò chuyện với Thống Thiên hòa thượng mới biết con gái mình không phải bọn này cứu và Dịch Long cũng không tới.

Thống Thiên hòa thượng và Hoa Quang đại sư cũng phát giác ra có người nấp trong bóng tối để viện trợ, nhưng không biết người ấy là ai mà không phỏng đoán ra được chút manh mối nào hết.

Lãnh Sương Quân, Cảnh Quyên Quyên và Ngụy Tô ba người lâm vào tình trạng nào thành một vấn đề khiến mọi người điên đầu và xao xuyến trong lòng.

Nhưng hiện giờ đại địch đang ở trước mắt khiến bọn họ không rảnh để mở cuộc điều tra.

Phùng Linh đành đi theo mọi người đến chùa Thiếu Lâm rồi đóng tại đó.

48. Giang Mỹ Linh Dùng Kế Giữ Anh Hùng

Lúc nàng ở trong tình trạng mê mẩn, nàng mơ thấy dường như mình mọc hai cánh bay bổng lên tít tầng mây. Nàng còn lơ mơ nhìn thấy Lăng Trung Ngọc đột nhiên chạy tới bên nàng. Đồng thời nàng tưởng chừng chàng vuốt ve nàng và cảm thấy khoan khoái không bút nào tả xiết.

Chỉ trong khoảnh khắc, khí huyết trong người nàng lưu thông thư thái. Khắp tứ chi bách thể trong người tưởng chừng được cởi mở.

Lãnh Sương Quân ra khỏi giấc mơ rồi vẫn còn nghĩ tới Lăng Trung Ngọc.

Lúc này nàng vừa mới có tri giác dĩ nhiên chưa mở mắt ra đã cất tiếng khẽ gọi :

- Trung Ngọc! Trung Ngọc!

Bỗng tai nàng nghe thấy thanh âm rất quan ghé xuống bên tai nàng gọi :

- Sương Quân! Đúng rồi! Tiểu đệ đây mà!

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần. Nàng mở bừng mắt ra thì trước mắt quả nhiên thấy Lăng Trung Ngọc đứng đó.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này nàng không hiểu mình đang nằm mơ hay là sự thực.

Nàng lại cảm thấy Lăng Trung Ngọc nắm lấy tay mình nói bằng một giọng rất âu yếm :

- Sương Quân thư thư đừng sợ nghe! Tiểu đệ đây mà, tiểu đệ chưa chết đâu.

Lãnh Sương Quân bất giác nắm chặt lấy tay chàng. Quả nhiên lòng nàng đang sợ hãi khôn tả.

Nàng sợ không phải Lăng Trung Ngọc mà là ma quỷ hiện hình, hay cảnh tượng trước mắt chỉ là ảo ảnh chứ không phải sự thực. Nàng hoài nghi đây là một cơn ác mộng.

Dần dần Lãnh Sương Quân cảm thấy bàn tay Lăng Trung Ngọc nóng hổi, dường như nàng nghe cả tiếng trái tim Lăng Trung Ngọc đang đập nhịp nhàng...

Nàng cảm thấy mình đang chạm vào người có da có thịt hần hoi, không phải là mộng mị, cũng không phải là ảo ảnh.

Lãnh Sương Quân mơ màng khẽ hỏi :

- Đây là đâu? Tại sao đệ đệ lại ở bên mình ta? Bọn họ đâu cả rồi?

- Bọn họ đi tới đâu? Sao lại chỉ có đôi ta mà thôi.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đây là một sơn động. Lãnh thư thư bị Đào Vĩnh Trạch điểm huyết. Bọn họ đưa thư thư về chùa Huyền Nữ để trị thương. Tiểu đệ lẻn vào đưa thư thư đến đây, không một ai hay biết.

Lãnh Sương Quân trấn tĩnh tinh thần. Tâm trí nàng dần dần tỉnh lại.

Tình trạng vừa rồi từng lớp một hiện ra trong đầu óc nàng.

Nàng nghĩ thầm :

- “Té ra mình chưa có chết mà chỉ bị họ điểm huyết”.

Rồi nàng la thầm :

- “Trời ơi! Sao không để cho ta chết quách đi?”

Lúc này ruột nàng trăm mối tơ vò, tưởng chừng can trường đứt từng khúc một.

Lăng Trung Ngọc cảm thấy lòng bàn tay Lãnh Sương Quân lạnh ngắt, vội tìm lời an ủi.

Chàng thủ thủ nói :

- Sương Quân nhất thiết đều là việc đã qua thì ta cứ coi nó như một cơn ác mộng...

Đoạn chàng nói tiếp :

- Nay lòng trời còn tựa khiến chúng ta lại được trùng phùng. Từ nay trở đi, vĩnh viễn chúng ta không chia rời nhau nữa. Bọn người kia không liên can gì đến ta, vậy ta cũng chẳng dính líu đến họ làm chi.

Giữa lúc ấy có tiếng hú từ xa vọng lại.

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần, vì đây là tiếng hú của phụ thân nàng.

Nguyên lúc này Đào Vĩnh Trạch đang phá vòng vây đi trốn xuống chân núi Thanh Thành. Hắn dùng tiếng hú này để bắt liên lạc với bọn đồ đệ.

Lăng Trung Ngọc nghe tiếng hú của Đào Vĩnh Trạch cũng không khỏi chấn động tâm thần.

Chàng nghe tiếng hú biết là Đào Vĩnh Trạch có bị tổn thương chân khí, nhưng thương thế không lấy gì trầm trọng.

Trong khoảng thời gian chớp mắt này, hình bóng Giang Mỹ Linh đột nhiên lại hiển hiện trong đầu óc chàng.

Lăng Trung Ngọc tự hỏi :

- “Đào Vĩnh Trạch bị thương nhẹ còn Giang Mỹ Linh thì sao? Không hiểu có đến nỗi hai bên cùng tử thương chăng?”

Nhưng lúc này Lăng Trung Ngọc chẳng thể phân tâm mà lo nghĩ chờ Giang Mỹ Linh được.

Chàng nắm tay Lãnh Sương Quân bỗng thấy tay nàng run bần bật. Chàng còn đang ngơ ngẩn thì Lãnh Sương Quân đã rút tay ra rồi.

Lăng Trung Ngọc nhìn nàng bằng con mắt ngạc nhiên vì thấy sắc mặt nàng lợt lạt trông mà ghê sợ.

Lần này Lãnh Sương Quân lên núi, nàng ôm mối hy vọng rất lớn được cùng phụ thân vui vẻ.

Nàng hy vọng mỗi tình phụ tử sẽ lay chuyển được tấm lòng sắt đá của Đào Vĩnh Trạch. Nàng có ngờ đâu lại đưa đến kết quả thế này.

Tiếng hú của Đào Vĩnh Trạch không nghe thấy nữa, nhưng tiếng hú đó khác nào muôn trượng sóng dữ khích động lòng nàng, khiến lòng nàng cũng nổi sóng theo.

Lăng Trung Ngọc khuyên nàng coi những việc đã qua như những cơn ác mộng. Nhưng hiện giờ cơn ác mộng đó lại chưa qua.

Chồn sơn động tuy yên tĩnh hòa bình, nhưng nàng vẫn tưởng tượng đến màn kịch gió tanh, mưa máu trên núi Thanh Thành.

Một điều khiến cho nàng phập phồng lo sợ hơn là cơn ác mộng đó sẽ đưa đến kết quả nào?

Nàng tự hỏi :

- “Chưởng môn sư thư còn sống hay chết?”
- “Tôn sư các phái bị hành hạ cách nào?”
- “Mệnh vận phụ thân ta sẽ ra sao?”
- “Cuộc điều giải đã thất bại. Kiếp nạn giang hồ không cơ vãn hồi, ta khó mà biết tương lai vô lâm sẽ đi về đâu?”

Nàng cảm thấy trước tình hình này, bất luận kết quả ra sao, nàng đều phải ôm mối hận ngàn thu.

Lãnh Sương Quân sau khi tỉnh lại bị hãm vào tình trạng tâm thần hỗn loạn.

Mối tâm tình nóng hổi biến thành tê lạnh, tê lạnh đến độ mất hết cảm giác về ái tình.

Trước những cảm giác này, dù Lăng Trung Ngọc có nói bao nhiêu lời ân ái liệu nàng còn tiếp thụ được chăng?

Sau hai người cùng lẳng lặng không nói gì.

Lăng Trung Ngọc nhìn khoe mắt nàng cũng cảm thấy nội tâm nàng đang đau đớn, nhưng chàng biết dùng lời nói thế nào để an ủi nàng bây giờ?

Chàng đưa mục quang nhìn vào sơn động nhận thấy đêm đã khuya rồi.

Đêm càng khuya khí trời càng giá lạnh, lòng người càng tăng thêm phần lạnh buốt.

Lãnh Sương Quân nghiêng răng tự nhủ :

- “Bữa nay may mà ta không chết, nhưng ta tự coi mình như kẻ chết rồi. Ta phải tìm một nơi không có bóng người để khỏi phải nhìn thấy ai nữa...”

Lúc này thực tình lòng nàng đã chán nản hết mọi sự và nàng cảm thấy bẽ bàng không muốn gặp đồng đạo vô lâm nữa.

Lăng Trung Ngọc lại cầm lấy bàn tay run rẩy của nàng trầm giọng nói :

- Sương Quân! Những việc thư thư làm bữa nay, tiểu đệ đã nhìn thấy hết rồi. Thư thư đã hết lòng hết sức mà kiếp nạn vô lâm không tài nào tiêu tan được. Đó không phải là tội ở thư thư.

Nguyên chàng định nói :

- Những việc thư thư không làm được, tiểu đệ sẽ làm thay cho.

Nhưng chàng nghĩ lại cảm thấy mình chưa chắc đã làm gì được. Nhiều lắm là giết chết Đào Vĩnh Trạch.

Việc này chàng có thể ngấm ngầm hành động nhưng không thể nói ra trước mặt Lãnh Sương Quân được, vì chàng mà nói ra thì chỉ tổ gieo nặng vết thương vào lòng nàng.

Hành động này chẳng những không an ủi Lãnh Sương Quân mà nó còn biến thành một mối ân hận suốt đời nàng.

Lãnh Sương Quân từ từ ngẩng đầu lên nói :

- Trung Ngọc! Đa tạ đệ đệ bữa nay đã cứu ta. Nhưng đệ đệ không cứu còn hay hơn và ta vẫn đem lòng cảm kích...

Nàng thở dài nói tiếp :

- Đệ đệ đi đường của đệ đệ, ta đi đường của ta. Bữa nay ta còn được gặp đệ đệ lần nữa là trong lòng thỏa mãn lắm rồi. Ta không dám mong gì hơn nữa.

Bây giờ đệ đệ đi đi.

Lăng Trung Ngọc đứng ngăn cửa động run lên hỏi :

- Sương Quân! Thư thư định đi đâu? Thư thư phải nhớ lời sư phụ lúc lâm chung. Lão nhân gia đã trình trọng ủy thác kiếm phổ cho và mong thư thư trở thành truyền nhân của lão nhân gia.

Lãnh Sương Quân không nói gì. Lăng Trung Ngọc lại tiếp :

- Cái đó thư thư đã nói với tiểu đệ! Bất luận thư thư bị điều oan khuất gì cũng chẳng thể cô phụ ân sư đã hao tổn tâm huyết mười mấy năm trời để tài bồi cho thư thư.

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần. Dĩ nhiên nàng còn nhớ đến ngày đại hội lần trước ở trên núi Thanh Thành, nàng bị Thiết Diện bà bà đuổi ra khỏi môn trường, nàng đã nói những gì với Lăng Trung Ngọc để biểu lộ tâm tình của nàng. Khi đó tuy nàng bị nổi oan khuất nhưng so với cảnh tào ngộ ngày nay chưa thấm vào đâu.

Lãnh Sương Quân không hiểu cuộc xáo trộn bên ngoài ra sao, nhưng cũng chẳng hiểu mình đã hôn mê từ lúc nào, cùng là vụ Thiết Diện bà bà tuyên bố trước mặt mọi người cho nàng trở lại môn trường.

Trong lòng nàng hiện giờ chỉ còn một ý nghĩ :

- “Chuyến này không hiểu bao nhiêu người ở các môn phái đã chết về tay phụ thân?”

Rồi nàng than thầm :

- “Phái Thanh Thành và phụ thân đã gây nên đối đầu rất sâu cay thì người bị hại tất nhiên là nhiều lắm. Tuy ta vẫn không chết, nhưng còn mặt mũi nào trông thấy các bạn đồng môn?”

Dù sao mấy câu nói của Lăng Trung Ngọc cũng có ảnh hưởng với nàng.

Lãnh Sương Quân trầm ngâm hồi lâu rồi khẽ đáp :

- Trung Ngọc! Đa tạ đệ đệ đã nhắc tới điều đó. Đệ đệ cứ yên lòng. Ta sẽ vì mối tình sư đệ mà sống thêm nữa. Đệ đệ không đi thì nhường lối cho ta đi.

Lăng Trung Ngọc cực kỳ xúc động. Chàng la lên :

- tại sao chúng ta không ở với nhau được? Nếu thư thư không muốn lại bị lôi cuốn vào trong vũng nước xoáy thì cùng đệ đệ kiếm một nơi hoang đảo mà ở. Tại đó chúng ta không thấy mặt ai mà cũng chẳng dính líu đến chuyện đời nữa...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta có thể hết tâm hết sức chinh lý lại môn võ học của ân sư để sau này mở mang cho rộng lớn. Chờ khi tuổi già, thư thư sẽ kiếm lấy một tên đệ tử hợp duyên mà truyền kỳ thuật cho khỏi mai một. Như thế có phải hai bề vẹn cả không?

Những lời Lăng Trung Ngọc nói đây chính là hợp với lý tưởng của Lãnh Sương Quân.

Nàng động tâm bất giác dừng bước lại.

Nhưng chỉ trong nháy mắt đầu óc nàng lại nổi lên ý niệm khác.

Nàng nhớ tới Cảnh Quyên Quyên là một cô gái thiện lương, rồi tự hỏi :

- “Nay ta đã ngán ngẩm sự đời, chỉ vì lời di chúc của ân sư mà sống thêm ngày tháng, nhưng ta lại thành chướng ngại vật của hai người đó hay sao?”

Bỗng thấy nàng nhắm mắt lại, vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo. Nàng khẽ đẩy Lăng Trung Ngọc rồi chạy ra khỏi động.

Lãnh Sương Quân không nói nửa lời. Lăng Trung Ngọc biết ý nàng đã quyết chẳng thể nào vẫn hồi được.

Chàng thấy vẻ mặt thờ ơ của Lãnh Sương Quân, không tự chủ được nữa, bất giác né người sang một bên để nhường lối cho nàng lách qua.

Lãnh Sương Quân ra khỏi sơn động, đầu óc nàng trống rỗng trong lòng không ngớt tự hỏi :

- “Bây giờ ta đi đâu?”

Nàng nín nhịn hồi lâu, bây giờ mới để cho đôi dòng lệ nhỏ giọt.

Lăng Trung Ngọc nghe rõ tiếng nàng nức nở liền rượt theo lớn tiếng gọi :

- Sương Quân! Thưa thưa hãy chờ tiểu đệ! Không được rồi! Chẳng lẽ chúng ta cứ thế này mà vĩnh viễn chia tay! Chao ôi! Thưa thưa hãy chờ lại một chút để tiểu đệ nghĩ xem còn điều gì cần nói với thưa thưa không.

Chàng toan cất bước rượt theo Lãnh Sương Quân thì đột nhiên có tiếng la gọi rất thê lương. Dường như có người gọi đích danh chàng.

Lăng Trung Ngọc ngẩng đầu lên coi thì thấy bên gốc cây lớn có bóng một cô gái áo đen tóc xòa. Cô trợn hai mắt lên mà nhìn chàng, tựa hồ giống u linh quỷ mị.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi, chàng toan đuổi theo Lãnh Sương Quân mà dường như bị lực lượng vô hình níu chân chàng lại khiến chàng cất bước không nổi.

Cô gái áo đen này chẳng phải ai xa lạ. Nàng chính là Giang Mỹ Linh.

Giang Mỹ Linh hai mắt trợn ngược. Khóe miệng nàng máu tươi nhỏ giọt.

Da mặt nàng co dúm lại cơ hồ thay đổi dòng mạo. Hiển nhiên nàng đã bị trọng thương và đang nhịn cơn đau khổ đến cùng cực.

Lăng Trung Ngọc thấy thiếu nữ áo đen đột nhiên xuất hiện thì giật mình kinh hãi. Thật là một điều ra ngoài sức tưởng tượng của chàng. Nàng hiện lên như một cái oan hồn vào lúc khẩn cấp tối hậu việc nàng lại bị trọng thương.

Lúc Đào Vinh Trạch cùng những vị sư tôn các phái tỷ vò, Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh mai phục ở trên đỉnh núi Thanh Thành để chờ cơ hội trả thù.

Sở dĩ Lăng Trung Ngọc yên tâm rời Giang Mỹ Linh để nàng ở lại một là vì lúc đó Đào Vinh Trạch đang tỷ đấu nội lực cùng Hoa Quang đại sư. Hai là Võ Hạo Thiên để lại ba vật báu nàng đã giữ hai. Tấm áo nàng mặc là thứ áo chế bằng san hô. Tay nàng lại cầm thanh bảo kiếm có thể chém tan bia vỡ ngọc.

Vì thế Lăng Trung Ngọc cảm chắc dù nàng thân thập không được như ý thì cũng quyết chẳng đến nỗi lâm vào tình trạng nguy hiểm. Huống chi tại trường còn có Thống Thiên hòa thượng, Hoa Quang đại sư đều là những tay cự phách vào hàng nhất võ lâm.

Đồng thời việc đi cứu Lãnh Sương Quân là cần cấp, nên chàng bỏ nàng ra đi.

Không ngờ lúc này Giang Mỹ Linh xuất hiện ngay trước mặt mà nàng lại bị trọng thương đầm máu.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lăng Trung Ngọc không khỏi cảm thấy có điều hối hận.

Chàng hối hận là mình không nên rời xa nàng một cách khinh suất để nàng tự ra đấu với một tên đại ma đầu, võ công tuyệt thế.

Hiện thời Lăng Trung Ngọc ở vào tình trạng khó quyết định. Mặt trước chàng muốn đuổi theo Lãnh Sương Quân. Mặt sau Giang Mỹ Linh đang chờ chàng cứu trị.

Ruột chàng rối như mớ bòng bong, không biết đi về ngã nào. Nhất là lúc này chàng không thể ngần ngừ được giây lát...

Thoáng cái Lãnh Sương Quân đã vượt qua thung lũng biển vào khu rừng rậm. Cả bóng sau lưng nàng cũng không nhìn thấy nữa.

Lăng Trung Ngọc buông tiếng thở dài thườn thượt. Chàng biết Lãnh Sương Quân đi chuyến này không còn cơ hội nào tái ngộ nữa.

Chàng buồn bã quay đầu chạy đến trước mặt Giang Mỹ Linh.

Bỗng nghe nàng hần học nói :

- Ta tưởng ngươi có kẻ khác rồi, từ nay không hỏi gì đến ta nữa.

Nàng chưa dứt lời, miệng lại phun máu tươi ra ồng ộc.

Lăng Trung Ngọc vội khuyên can :

- Linh muội đừng nóng giận! Để trị thương xong rồi sẽ nói.

Chàng sờ mạch nàng. Ban đầu chàng giật mình kinh hãi, đột nhiên vừa tức vừa giận quát hỏi :

- Sao cô lại dùng thủ đoạn này để gạt ta?

Giang Mỹ Linh cười lạt hất tay Lăng Trung Ngọc ra, lạnh lùng nói :

- Được rồi! Ta lừa ngươi đó, ngươi bắt tất hỏi han đến ta nữa. Hãy đi mau mà rượt Lãnh thư thư! Đi đi! Đi lẹ đi!

Nguyên Giang Mỹ Linh bị thương là chuyện thật. Có điều thương thế của nàng không phải Đào Vinh Trạch gây ra, mà chính vì nàng muốn ngăn trở Lăng Trung Ngọc không để chàng rượt theo Lãnh Sương Quân. Nàng liền vận dụng thần công của tà phái làm chấn đoạn tam tiêu kinh mạch.

Nguyên tam tiêu kinh mạch bắt đầu từ ngón tay vô danh vào uyển bộ qua cánh tay rồi lên bả vai để giao thông với Túc thiếu dương kinh, qua trước ngực dẫn vào huyệt Đản Trung rồi thông đến tâm trạng.

Nếu bị tổn thương trầm giọng thì tâm tạng đứt ra mà chết, nhẹ cũng khó lòng tránh khỏi lệnh lao thổ huyết rồi từ đây tinh thần bạc nhược biến thành phế nhân.

Tam tiêu kinh mạch quan hệ đến mạng người như vậy, nếu Giang Mỹ Linh bị địch nhân chấn động mà đứt ra thì nàng còn chạy hết một quãng đường bảy tám dặm đi từ trường tỷ võ mặt trước núi cho đến khu phụ cận chùa Huyền Nữ thế nào được?

Vả lại triệu chứng kinh mạch bị người ngoài làm đứt khác với tự dùng nội lực chấn động cho đứt. Vì thế mà Lăng Trung Ngọc chấn mạch biết ngay là Giang Mỹ Linh tự hủy mình.

Chàng vừa kinh hãi lại vừa tức giận, mặc dầu chàng ở với nàng đã ba năm và hiểu rõ tính nết nàng rồi.

Dù Giang Mỹ Linh tự làm chấn đoạn kinh mạch thì thương thế của nàng cũng là sự thật.

Thời cơ cấp bách. Nếu Lăng Trung Ngọc không cứu cấp ngay thì nàng chẳng chết cũng thành phế nhân.

Trước tình trạng này Lăng Trung Ngọc còn trách nàng nữa ư?

May ở chỗ Giang Mỹ Linh tự chấn thương dù sao cũng còn nhẹ hơn bị người ngoài làm chấn đoạn.

Lăng Trung Ngọc thi triển Huyền công phong tỏa các huyệt đạo trong người Giang Mỹ Linh mà Tam tiêu kinh mạch phải đi qua.

Một mặt chàng trị thương cầm máu để nàng phục hồi chân lực. Một mặt chàng dùng chân lực bản thân trút vào người nàng cho chóng mạnh.

Trong khoảng một giờ, nét mặt Giang Mỹ Linh mới dần dần có chút huyết sắc và tinh thần cũng khôi phục lại từ từ.

Lăng Trung Ngọc lắc đầu nói :

- Mỹ Linh! Ta sợ cô rồi! Sao cô lại nóng nảy làm càn như vậy? Cô có điều chi nói rõ với ta có hay hơn không?

Giang Mỹ Linh cười lạt hỏi lại :

- Ta chưa thóa mạ người về tội bội tín, bất nghĩa mà người còn trách ta tự ý làm càn ư? Người với ta đang tử tế chẳng có chuyện gì nhưng người còn nào Lãnh thư thư, nào Cảnh muội muội thì người còn để lời ta vào tai nữa chẳng?

Rồi nàng thét lên :

- Ta e rằng lúc này ta nói tử tế với người thì người đã chạy theo Lãnh thư thư không biết đến phương trời nào rồi.

Lăng Trung Ngọc then đỏ mặt lên tự nhủ :

- “Giả tử mình không nhìn thấy Giang Mỹ Linh bị thương thì không khéo mình đã đi theo Lãnh Sương Quân rồi thật”.

Giang Mỹ Linh lại buông tiếng cười lạt hỏi :

- Thế nào? Câu ta nói có trúng vào tâm khảm người không? Bây giờ người đi mà rượt theo Lãnh thư thư! Sao không đi đi, còn đứng đó làm chi?

Lăng Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn Giang Mỹ Linh hỏi lại :

- Cô bảo sao? Bây giờ ta không muốn phân biện với cô nữa. Ta chỉ hỏi cô, ta làm gì mà bội tín bất nghĩa?

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Lúc ở ngoài hoang đảo dưới sự uy hiếp của thúc tổ cô ta, mình phải mạo nhận là vợ chồng với cô, nhưng ta có hứa lời với cô ta đâu? Ba năm trời ở với nhau, hai bên cùng theo lễ mà đối đãi, chẳng có chuyện gì đáng kể là bội tín bất nghĩa”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Giang Mỹ Linh đã cười lạt hỏi lại :

- Ba năm trước ở trên đỉnh núi Kim Kê người đã ưng thuận với ta làm gì?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta ưng lời cùng cô ra biển để kiếm pho bí lục võ công của Võ Hạo Thiên. Việc đó chẳng đã làm xong rồi ư?

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Đúng thế! Việc đó xong rồi, nhưng còn việc nữa thì sao?

Lăng Trung Ngọc chấn động tâm thần, ngập ngừng đáp :

- Còn việc nữa là giúp cô để trả thù. Cái đó...

Giang Mỹ Linh cười lạt nói :

- Chẳng lẽ người không nhớ...

Nàng ngừng lại một chút rồi cất giọng lạnh lẽo hơn hỏi :

- Việc đó người đã làm chưa?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta tưởng cô bây giờ có thể báo được thù rồi. Ai ngờ... Ai ngờ lại để cho ma đầu trốn mất.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Té ra người cũng biết Đào Vĩnh Trạch trốn rồi ư? Việc người giúp ta trả thù chưa làm xong mà người toan bỏ ta không nghĩ gì đến nữa hay sao? Như thế chẳng phải là bội tín, bất nghĩa hay sao? Lời hứa của người còn đáng kể nữa không?

Lăng Trung Ngọc bị nàng thống trách cứng hòng không biết nói sao?

Nguyên Lăng Trung Ngọc đã hứa lời với Giang Mỹ Linh là trước khi chưa giúp nàng trả xong mối oan cừu thì quyết không rời xa nàng.

Chàng buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm :

- Té ra cô lấy vụ này ràng buộc ta. Bữa nay chính là thời cơ tốt nhất để giúp cô trả thù. Thời cơ bỏ lỡ rồi, không biết đến bao giờ mới làm xong việc đó.

Lăng Trung Ngọc nhăn nhó cười tự nhủ :

- “Hỡi ơi! Số mạng mình chắc bị yêu ma ám ảnh”.

Nên biết Lăng Trung Ngọc hứa giúp Giang Mỹ Linh báo thù đã nói rõ là để tự tay nàng đâm chết kẻ thù chứ không thể làm thay nàng cho mau lẹ được.

Muốn đạt tới mục đích này chỉ có hai biện pháp. Một là giúp nàng luyện tập môn võ công tuyệt đỉnh của Võ Hạo Thiên khiến bản lãnh nàng thực sự thắng Đào Vinh Trạch.

Còn điều thứ hai là tìm cách khiến cho Đào Vinh Trạch hao tổn công lực để Giang Mỹ Linh chỉ đánh một đòn là thành công.

Hiện nay chàng dùng biện pháp thứ hai, nhưng vì Cảnh Quyên Quyên và Lãnh Sương Quân có mặt tại trường, chàng không muốn lộ diện. Chàng tưởng mượn tay bọn Hoa Quang đại sư, Thống Thiên hòa thượng hãy làm hao tổn công lực của Đào Vinh Trạch trước đi.

Ngờ đâu Giang Mỹ Linh vẫn chưa báo thù xong, trở lại với hai bàn tay không.

Cơ hội này bỏ lỡ, Đào Vinh Trạch không biết trốn đi phương nào? Dù có kiếm được hãn thì chuyện Giang Mỹ Linh muốn báo thù cũng không phải là một việc dễ.

Bữa nay Lăng Trung Ngọc đã xem Đào Vinh Trạch phô trương bản lãnh, chàng biết là một mình Giang Mỹ Linh dù có luyện được môn võ công tuyệt đỉnh của Võ Hạo Thiên thì cũng chưa thắng nổi lão.

Lăng Trung Ngọc lại tự hỏi :

- “Liệu ta đã nắm vững phần thắng Đào Vinh Trạch chưa? Vì ta và hãn mỗi người được nửa pho bí lục và cùng luyện đến trình độ tối cao thì cũng chỉ kẻ tám lạng người nửa cân chứ biết ai hơn ai được”.

Huống chi nửa bộ mà Đào Vinh Trạch đoạt được là phần dưới, chú trọng về cách khắc địch chế thắng, thì lão còn có thể chiếm được thượng phong mới đúng.

Tóm lại theo như lời hứa thì Lăng Trung Ngọc phải chờ Giang Mỹ Linh trả thù xong mới được tự do và chàng không biết đến năm nào tháng nào mới làm xong việc này để thoát ly nàng được.

49. Suốt Ngày Đêm Theo Dõi Địch Nhân

- Trung Ngọc! Mấy năm nay ta làm phiền ngươi đã nhiều mà bây giờ còn đem lời hứa để trói buộc ngươi, chắc trong lòng ngươi oán hận ta lắm. Thôi đành thế này vậy. Trong lòng ngươi đã không muốn thì chúng ta chia tay. Sau này ta sống chết thế nào, ngươi bắt tất phải hỏi tới nữa.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trung Ngọc! Ta vui lòng để ngươi bỏ lời hứa cũ mà ta cũng không bảo ngươi là kẻ bội tín phụ nghĩa nữa.

Nàng vừa nói liên hồi vừa nức nở khóc càng tỏ ra trong lòng đau khổ vô cùng. Tình trạng thật đáng thương. So với lúc vừa rồi nàng gay gắt sỉ vả hai thái độ hoàn toàn khác nhau.

Lạ thay! Trước đây khoảnh khắc Lăng Trung Ngọc rất lấy làm phiền não vì không tài nào dứt nàng ra được thì bây giờ nàng nói như oán như than lại khiến cho chàng hổ thẹn trong lòng.

Bất giác chàng tự hỏi :

- “Cô ta tự chấn động cho đứt kinh mạch tuy khác với lẽ thường nhưng phải chăng cô hoàn toàn vì ta mà làm thế? Cô đem cả sinh mạng để lưu ta lại, mà ta chỉ chực đứt tình. Vậy còn thóa mạ ta là kẻ bạc tình phụ nghĩa cũng không thể trách cô được”.

Chàng nghĩ thế rồi đem so sánh mối thâm tình giữa chàng và Lãnh Sương Quân thì mối tình của Giang Mỹ Linh đối với chàng cũng thật cảm động.

Hưởng chi chàng đã ở với cô ngoài hoang đảo ba năm, sớm tối trông thấy nhau mà bây giờ nhất định chia tay chàng hẳn tâm sao được?

Hai hàng lệ của Giang Mỹ Linh đã khiến cho Lăng Trung Ngọc phải mềm khúc ruột. Bất giác chàng khẽ nắm lấy tay nàng và lau nước mắt cho nàng.

Chàng cương quyết nói :

- Bậc đại trượng phu đã hứa làm việc gì khi nào còn hối hận? Cô cứ yên lòng, bất luận thế nào ta cũng giúp cô báo đền mối thù sâu tựa bể này.

Giang Mỹ Linh gạt nước mắt mỉm cười ngẩng mặt lên nhìn chàng hỏi :

- Nếu mười năm mà tiểu muội không trả được thù thì làm thế nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta sẽ ở với cô mười năm không rời cô chứ sao?

Giang Mỹ Linh lại hỏi :

- Nếu suốt đời tiểu muội không trả được thù thì làm thế nào?

Lăng Trung Ngọc không ngần ngại gì đáp ngay :

- Ta sẽ ở với cô suốt đời.

Giang Mỹ Linh nói :

- Chao ôi! Nếu thế thì tiểu muội làm phiền cho Ngọc ca thái quá. Ngọc ca ơi! Ngọc ca tận tâm với tiểu muội như vậy, khiến tiểu muội cảm kích không biết đến thế nào mà nói.

Dứt lời nàng lại sa lệ.

Mấy câu nói cực kỳ ôn nhu, bất giác Lăng Trung Ngọc băng khuâng trong dạ.

Đột nhiên hình ảnh Lãnh Sương Quân lại xuất hiện trước làn nước mắt của Giang Mỹ Linh...

Lăng Trung Ngọc mặt nóng bừng. Trước mắt chàng cảnh vật lơ mơ, lòng chàng run lên. Chàng khẽ buông tay Giang Mỹ Linh ra.

Giang Mỹ Linh nói :

- Không những tiểu muội chỉ có một kẻ thù là Đào Vĩnh Trạch mà còn kẻ khác lợi hại hơn.

Lăng Trung Ngọc hững hờ hỏi lại :

- Sao ta chưa từng nghe cô nói tới bao giờ?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Thực tình tiểu muội đến bây giờ mới biết ra.

Rồi nàng đem việc sau khi Lăng Trung Ngọc đi rồi Vương Trung Thuyên đã dùng bọn người áo vàng tới phá tan cuộc đại hội trên núi Thanh Thành tình hình ra sao thuật lại cho chàng nghe.

Dĩ nhiên nàng nói cả lai lịch Vương Trung Thuyên cùng mối oan cừu của hắn với nhà họ Giang.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Thảo nào Đào Vĩnh Trạch bị thương chạy trốn. Té ra không phải hắn bị thương về tay Hoa Quang đại sư.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Vương Trung Thuyền là một tay cao thủ đệ nhất thiên hạ về dùng độc. Dưới trướng hắn có mười ba tên mặc áo vàng mà bản lĩnh tên nào cũng ghê gớm. Đối với bọn này quả còn khó khăn hơn đối với Đào Vĩnh Trạch”.

Lăng Trung Ngọc lại nói :

- Bất luận cô có bao nhiêu kẻ thù, dù là những tay lợi hại đến đâu, ta cũng chờ cho cô rửa thù xong mới ly khai cô.

Giang Mỹ Linh xá dài đến tận đất nói :

- Kiếp này tiểu muội xem chừng chẳng còn cách nào báo ơn Ngọc ca được, đành để kiếp sau xin làm trâu ngựa đền nghĩa trúc mai.

Nàng nói câu này ngấm ngầm có ý nghĩa là đem thân này hứa với chàng để báo đền ơn đức. Nhưng Lăng Trung Ngọc đã chung tình với người khác thì kiếp này nàng không trả được.

Lăng Trung Ngọc vội đỡ nàng dậy vờ như không biết, khẽ cất tiếng hỏi :

- Cô đừng nói vậy. Trước kia ta bị thương về tay Đào Vĩnh Trạch, há chẳng là cô đã chữa cho ta ư?

Giang Mỹ Linh lẳng lẳng không nói gì. Lăng Trung Ngọc lại nói tiếp :

- Được rồi! Hiện giờ cô bị trọng thương mới khỏi, không nên nghĩ vợ nghĩ vãn. Hãy vào trong sơn động này nghỉ một đêm.

Bỗng chàng la lên :

- Ô hay! Sao cô lại thêm một thanh kiếm nữa.

Nguyên vừa rồi Giang Mỹ Linh cúi xuống xá dài, thanh trường kiếm đựng xuống đất đánh keng một tiếng. Lăng Trung Ngọc mới để ý thì ra thanh kiếm này không phải là thanh kiếm mà Võ Hạo Thiên đã để lại cho.

Bỗng thấy hàn quang lấp lánh thấu qua vỏ kiếm. Thật là một thanh kiếm phi thường.

Lăng Trung Ngọc càng lấy làm kỳ hơn nữa, vì dường như chàng chưa nhìn thấy thanh kiếm này bao giờ.

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Đây là thanh Du Long kiếm của phái Thiên Sơn, chẳng lẽ ca ca không nhận ra ư?

Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm kinh hãi hỏi :

- Cô giỡn chơi cách này chẳng là thái quá ư?

Nên biết thanh Du Long kiếm là vật chí bảo trấn sơn của phái Thiên Sơn.

Địch Long lại là một nhân vật đệ nhất võ lâm. Nếu lão mất thanh kiếm này là một điều sỉ nhục rất lớn cho phái Thiên Sơn.

Bất luận Địch Long tính tình khoáng đạt đến đâu mà biết vụ này y nhất định phải truy cứu.

Theo quy củ võ lâm thì sự này chẳng thể cười xòa một cái là xong. Vì thế mà Lăng Trung Ngọc bảo Giang Mỹ Linh giỡn cợt một cách thái quá.

Giang Mỹ Linh chẳng thèm để tâm đáp :

- Tiểu muội không giỡn đâu! Ngọc ca nên nhớ chúng ta là đệ tử của Võ tổ sư. Tiểu muội đã dập đầu đón tiếp di vật của tổ sư và thề nguyện tuân theo những lời di huấn làm truyền nhân cách thế của lão rồi.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Lời di huấn của Võ tổ sư có một điều là kẻ lãnh thụ võ công bí mật phải báo mối thù ngày trước cho lão nhân gia đã thất bại dưới thanh kiếm của Địch Huyền Thanh. Địch Huyền Thanh chết rồi thì phải kiếm

truyền nhân của y và đã bại bọn họ. Có như thế mới khỏi phụ lòng Võ tổ sư đã khổ tâm luyện võ công ngoài hoang đảo.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Võ Hạo Thiên qua đời trước đây ít ra là hai trăm năm. Không ngờ chúng ta ngày nay lại tìm ra bí lục võ công của tổ sư. Nhưng phần mộ Địch Huyền Thanh cũng không còn nữa thì cô đi đâu để báo thù?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Địch Bình Thạch là nội tôn của Địch Huyền Thanh. Nay ta lấy thanh Du Long kiếm của gã cũng có thể làm tan một phần nỗi oán hận ngày trước của tổ sư. Hiện giờ ta chưa rảnh để lên núi Thiên Sơn rửa hận cho tổ sư.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi. Chàng không ngờ Giang Mỹ Linh lại đem lời di huấn của Võ Hạo Thiên ra làm chuyện thật.

Giang Mỹ Linh lại cất giọng ôn nhu nói :

- Trung Ngọc! Ngọc ca cũng chịu ân huệ của Võ tổ sư, vậy Ngọc ca giúp ta trả mối thù này là đi lấy lại nửa pho bí lục. Nếu chúng ta luyện được trình độ thiên hạ vô địch thì khi đó chẳng những bắt được phái Thiên Sơn phải thần phục mà còn khiến cho các bang phái khắp thiên hạ cũng phải cúi đầu trước võ công của Võ tổ sư.

Nàng ngừng lại một chút, mắt sáng rực lên nói tiếp :

- Có như thế mới khỏi phụ lòng Võ tổ sư và nhà họ Giang của tiểu muội đã chịu bao nhiêu nỗi gian truân khổ sở trong mấy trăm năm.

Lăng Trung Ngọc nhăn nhó cười hỏi :

- Theo lời cô thì không những chúng ta phải giết một tên Đào Vĩnh Trạch mà còn phải trừ khử thêm mấy tên vào cỡ Đào Vĩnh Trạch nữa hay sao?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Đào Vĩnh Trạch tàn sát người vô tội gây công phẫn cho võ lâm. Chúng ta luyện toàn bộ võ công của Võ tổ sư thành tựu rồi thì không cần giết người nào cũng khiến cho các nhà các phái phải khâm phục.

Lăng Trung Ngọc không ngờ Giang Mỹ Linh lại có dã tâm như vậy. Chàng ấp úng :

- Cái đó... Cái đó...

Rồi chàng không biết nói gì nữa.

Giang Mỹ Linh lại nói tiếp :

- Chẳng giấu gì Ngọc ca. Mấy năm trời ở trên đảo Hỏa Sơn tiểu muội đã ngày đêm suy tính khi về Trung thổ rồi phải làm thế nào để trả oán cho nhà họ Giang và trừng hưng môn hộ. Tiểu muội còn nghĩ cách làm thế nào cho võ lâm thần phục. Tiểu muội đặt kế hoạch rất chu đáo, rất tinh vi.

Lăng Trung Ngọc chậm rãi hỏi :

- Kế hoạch thế nào? Cô nương thử nói nghe.

Giang Mỹ Linh ra chiều tự phụ đáp :

- Tỷ như chúng ta có thể dùng kiếm pháp đã bại Địch Long, dùng nội công chiến thắng Thống Thiên và Hoa Quang đại sư. Khi đó trong thiên hạ còn ai là người dám tranh phong với bọn ta nữa?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nếu vậy thì cô coi nhân sĩ võ lâm tầm thường quá. Ta nghĩ rằng nên theo quy củ võ lâm lấy đức phục người còn hơn là ý vào võ công để giết người.

Giang Mỹ Linh nói :

- Vừa rồi tiểu muội nói đó mới là một phần trong kế hoạch. Tóm lại chỉ cần Ngọc ca theo lời tiểu muội sẽ có thủ đoạn khỏi cần phải giết một ai mà khiến cho những người có võ học trong thiên hạ phải cam tâm thành phục.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Bất luận dùng thủ đoạn gì đối với Đào Vĩnh Trạch cũng không được. Bằng cô có dã tâm như vậy thì võ lâm vĩnh viễn không có ngày nào yên tĩnh”.

Bỗng nghe Giang Mỹ Linh nói tiếp :

- Từ ngày Võ tổ sư trốn ra ngoài hoang đảo đến nay đã ba trăm năm. Nhà họ Giang phải mai danh ẩn tích không dám lộ diện trên chốn giang hồ, hết đời này qua đời khác phải gắng tìm cho thấy bí lục võ công của Võ tổ sư để mong có ngày nở mặt với đời, khôi phục gia thanh. Nay Giang gia chỉ còn lại một mình tiểu muội chẳng lẽ tiểu muội lại cô phụ mối hoài vọng của tổ tiên mấy đời ư?

Lăng Trung Ngọc trước nay không sợ hãi điều chi mà nay nghe nàng nói vậy không khỏi ớn da gà.

Chàng nghĩ thầm :

- “Từ thuở nhỏ cô hấp thụ nền gia giáo như vậy, trách nào cô chẳng có ý nghĩ này được”.

Chàng biết Giang Mỹ Linh là người cố chấp. Trong bụng đã định việc gì thì bất luận bằng thủ đoạn nào cũng cố làm cho bằng được.

Trong lúc nhất thời khó mà đánh tan được ý nghĩ của cô, chàng đành đáp :

- Việc lớn thế này, rồi sau chúng ta sẽ từ từ thương lượng. Cô bị trọng thương mới khỏi, không nên quá khích động mà cần nghỉ ngơi mới được.

Giang Mỹ Linh sau khi dùng cả nhu lẫn cương giữ được Lăng Trung Ngọc, trong lòng đâm ra tự tin. Nàng cho là từ nay Lăng Trung Ngọc nhất định đối với cô ngôn thỉnh kế tòng.

Bây giờ nghe Lăng Trung Ngọc nói vậy, tuy chàng tỏ ra bất mãn nhưng cũng không phải đối.

Cô nghĩ thầm :

- “Chỉ cần sao cho Lăng Trung Ngọc không rời khỏi bên mình là mình sẽ có biện pháp khiến chàng phải cúi đầu thần phục”.

Nàng mệt quá rồi cần phải nghỉ ngơi, nên không nói gì nữa. Trong lòng tràn trề hy vọng, nàng yên trí ngủ vùi.

Lăng Trung Ngọc canh gác ở bên mình Giang Mỹ Linh. Bao nhiêu luồng sóng tư tưởng dồn dập trong lòng.

Bất giác chàng cảm thấy lạnh chần tâm can.

Lăng Trung Ngọc đưa mắt nhìn qua kẻ động thấy Giang Mỹ Linh đang ngủ say. Cặp môi anh đào hé mở như đang mỉm cười.

Chàng biết là nàng đang đi vào cõi mộng đẹp. Người đẹp lúc ngủ có vẻ kiều mỵ riêng biệt. Dưới mắt chàng nụ cười của Giang Mỹ Linh đẹp như hoa xuân mới nở khiến cho lòng người phải say đắm.

Lăng Trung Ngọc ở với Giang Mỹ Linh ba năm chàng đã nhìn thấy không biết bao nhiêu nụ cười của nàng, mà chưa từng thấy nụ cười khả ái như đêm nay bao giờ.

Nhưng nụ cười của người đẹp càng khả ái bao nhiêu, càng cảm thấy hãi hùng bấy nhiêu.

Mỗi hãi hùng này chàng mới cảm thấy đây là lần thứ nhất. Mặc dầu trong ba năm trời thường khi ngồi đối diện chàng đã cảm thấy mỗi khủng khiếp khôn tả.

Nhưng mỗi cảm giác đêm này càng lợi hại hơn nhiều. Thậm chí mục quang chàng cơ hồ không dám nhìn vào nụ cười của Giang Mỹ Linh lúc nàng đang mơ mộng.

Bắt đầu từ hôm chàng quen biết Giang Mỹ Linh, chàng tưởng chừng như lúc nào cũng bị ám ảnh không tìm ra được đường lối thoát.

Chàng tự hỏi :

- “Nàng chân tình luyện ái ta hay có dụng tâm gì?”
- “Nàng yêu cầu ta giúp đỡ để lấy được bí lục võ công của Võ Hạo Thiên là giúp nàng luyện thành võ công thượng thặng hay còn điều gì nữa”.
- “Phải chăng nàng còn muốn ta giúp nàng chinh gia phong, xưng hùng thiên hạ?”

Bao nhiêu ý niệm nổi lên trong đầu óc khiến chàng bất giác lại ngó vào Giang Mỹ Linh.

Xiêm áo nàng còn loang lổ vết máu, do sự chống chọi kinh địch gây ra.

Lăng Trung Ngọc lại run lên. Ý niệm khủng khiếp có thêm mấy phần cảm động.

Bất giác chàng la thầm :

- “Chao ôi! Dù nàng dụng tâm gì thì ta cũng không thể phủ nhận nàng có mối chân tình với ta”.

Bên ngoài vắng trăng tỏ dường như đột nhiên bị mây đen che phủ, trong động tối sầm lại.

Lăng Trung Ngọc có cảm giác là mình đã bị Giang Mỹ Linh lôi kéo rớt xuống vực thẳm tối đen không đáy.

Lúc này chàng không khỏi nhớ tới Lãnh Sương Quân. Hai cô cùng đẹp như hoa mà sao nhiều chỗ khác nhau đến thế?

Lãnh Sương Quân đẹp như ánh chiều dương buổi sớm, dù giữa lúc nàng thương tâm nản chí đến cực điểm mà trong con người nàng vẫn cảm thấy hy vọng như đang tiến lên. Nó còn gieo vào đầu óc người ta một ý nghĩa khoan hòa, lương thiện...

Chàng thấy ở Giang Mỹ Linh một thứ chặt hẹp thiên lệch, tà ác và dã tâm.

Rồi chàng la thầm :

- “Nay Lãnh Sương Quân gặp bao nhiêu cảnh ma chiết, không hiểu bây giờ nàng ở đâu và thương tâm đến thế nào? Trời ơi! Chẳng lẽ suốt đời ta bị ràng buộc vào Giang Mỹ Linh để cùng cô rớt xuống vực thẳm đen tối?”

Lăng Trung Ngọc nghĩ tới đây, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo. Chàng bước qua mình Giang Mỹ Linh toan lén lút bỏ đi.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh trăng lại chiếu vào.

Giang Mỹ Linh bỗng trở mình, nụ cười trên môi nàng đã biến mất.

Phải chăng trong giấc mơ nàng đã thấy điều gì bất như ý?

Nàng mím môi dường như có điều chi oán hận pha lẫn vẻ sầu bi.

Lăng Trung Ngọc liền dừng bước lại tự trách :

- Mình đã hứa lời có lý đầu lại không giữ cho trọn vẹn. Trong mình nàng mang mối huyết hải thâm cừ. Thân nàng cô đơn khổ sở mà mình nhẫn tâm để cho Đào Vĩnh Trạch gia hại không nhìn đến ư?
- Thôi thôi! Ta không nghĩ đến những điều gì tà ác của nàng...
- Dù nàng có mấy phần tà khí cũng là nhân nàng đã hấp thụ từ thuở nhỏ nên gia giáo như vậy. Ngày còn rộng thảng còn dài, nàng sẽ biến cải tâm tính.

Rồi chàng tự hỏi :

- “Ta không nghĩ gì đến nàng nữa, há chẳng là để nàng đi vào đường tà đạo?”

Thế rồi Lăng Trung Ngọc dừng lại không đi nữa.

Suốt đêm chàng không ngủ, để nguyên áo dài nằm xuống bên Giang Mỹ Linh đợi chờ sáng.

Giang Mỹ Linh sau một đêm ngủ ngon, sáng hôm sau nàng tỉnh dậy chẳng những nét mặt trở lại hồng hào mà còn tinh thần nhanh nhẹn. Công lực mười phần cũng đã khôi phục được bảy tám.

Giang Mỹ Linh nhìn thấy Lăng Trung Ngọc để cả áo ngoài nằm xuống bên nàng thì bật lên tròng cười khanh khách.

Nàng lôi Lăng Trung Ngọc dậy lại và cười chàng ngủ say như chết...

Giang Mỹ Linh có biết đâu Lăng Trung Ngọc trần trọc suốt đêm không ngủ vì bao nhiêu ý nghĩ xâm chiếm đầu óc chàng. Cả lúc chàng toan bỏ đi nàng cũng không hay.

Hai người ngó lại chiến trường hôm trước một lượt thì thấy thây phơi đầy nội.

Tình trạng cực kỳ thảm khốc.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Cơ hội này bỏ lỡ rồi, đành tìm cơ hội khác. Ngọc ca thứ nghĩ coi, chúng ta đi kiếm Đào Vĩnh Trạch hay là đi kiếm Vương Trung Thuyên trước?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cả hai người này chúng ta chẳng thể trong một thời gian ngắn mà tìm thấy được. Việc báo thù không nên nóng nảy. Ta còn có một việc gấp cần phải làm ngay.

Giang Mỹ Linh cười hỏi :

- Tiểu muội biết rồi. Ngọc ca đi cứu Cảnh muội muội chứ gì? Có điều tiểu muội không hiểu là tại sao Ngọc ca đã đến chùa Huyền Nữ còn để cho Cảnh muội muội bị địch nhân bắt mất?

Lăng Trung Ngọc hỏi lại :

- Sao cô cũng biết vụ này?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Tiểu muội trông thấy Bạch Lương Ký dùng tấm áo chiến bào bọc một người. Đáng lẽ tiểu muội không biết là ai. Nhưng vì áo chiến bào bọc không đủ kín, tuy cuốn lấy thân thể người y nhưng để lộ mớ tóc mây xòa ra. Vì thế mà tiểu muội hiểu ngay là Cảnh muội muội.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Sao cô lại đoán chắc là y?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Vụ này dễ đoán lắm. Trong chùa Huyền Nữ chỉ có ba người đàn bà, Phùng Linh thì không thể bị bắt mà cũng không phải Lãnh Sương Quân. Nếu không là Cảnh Quyên Quyên thì còn ai vào đây?

Lăng Trung Ngọc tính lại thời gian thì ngày hôm qua lúc chàng bỗng Lãnh Sương Quân về sơn động, Giang Mỹ Linh đã đến khu phụ cận chùa Huyền Nữ.

Chàng còn nghi là những lời chàng nói với Lãnh Sương Quân đều bị Giang Mỹ Linh nghe lỏm hết. Vì thế mà nhất cử nhất động của chàng, nàng đều đoán trước được cả.

Giang Mỹ Linh lại hỏi :

- Hay lắm! Bây giờ đến lượt Ngọc ca trả lời tiểu muội. Sao lúc đó Ngọc ca đã cố ý để địch nhân bắt Quyên Quyên đem đi rồi bây giờ lại tìm đến cứu y?

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Hôm qua ngoài Bạch Lương Ký, cô còn trông thấy ai nữa không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Tiểu muội còn thấy một người mặc áo vàng giống hệt Bạch Lương Ký. Người này cũng dùng chiến bào để trùm một người khác mà hắn bắt được. Người bị bắt là đàn ông nhưng tiểu muội không biết là ai?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Gã là đệ tử của Dịch Long tên gọi Ngụy Tô.

Giang Mỹ Linh ngẩn người ra một chút rồi cười nói :

- Hay lắm! Ngọc ca bắt tất phải nói nữa. Tiểu muội đã hiểu chỗ dụng ý của Ngọc ca rồi.

Nguyên Lăng Trung Ngọc đã lên nghe câu chuyện giữa Cảnh Quyên Quyên và Ngụy Tô. Chàng biết Cảnh Quyên Quyên đối với mình vẫn có một mối tình tha thiết, chỉ còn chờ ngày vãn đóng thành thuyền.

Lăng Trung Ngọc còn biết rõ sau khi Bạch Lương Ký bắt được Ngụy Tô cùng Cảnh Quyên Quyên rồi, nhất định hắn lưu lại làm con tin để rồi đây uy hiếp Dịch Long.

Vì thế chàng phó tâm để cho Bạch Lương Ký và người áo vàng bắt họ đem đi rồi sau chàng sẽ ngấm ngầm an bài diệu kế để gặp Ngụy, Cảnh thành hảo sự.

Kế hoạch của Lăng Trung Ngọc là để Ngụy Tô cùng Quyên Quyên bị bắt rồi chàng mới đi giải cứu.

Trước hết chàng khiến cho Ngụy Tô tỉnh táo lại và khôi phục võ công, sau chàng sẽ ngấm ngầm giúp gã đả bại địch nhân. Bản lĩnh chàng đã cao hơn họ nhiều thì việc này chàng chẳng phí chút hơi sức cũng thành sự, mà chàng vẫn không cần lộ diện.

Chàng hành động như vậy thì bề ngoài Ngụy Tô cứu Cảnh Quyên Quyên.

Hai người họ trải qua một phen hoạn nạn thì mối tình cảm chắc sẽ tăng lên đôi phần.

Ngoài ra hai người đơn độc ở với nhau, dĩ nhiên họ dễ gần gũi nhau hơn.

Giang Mỹ Linh trong lòng hớn hở vì nàng biết chỗ dụng tâm của Lăng Trung Ngọc.

Nàng cho là cách an bài của chàng chỉ vì nàng, nên lòng riêng khắp khỏi mừng thầm.

Nàng tự nghĩ :

- “Cảnh Quyên Quyên mà có nơi rồi là ta giảm được một kẻ địch. Nếu chỉ còn một Lãnh Sương Quân thì cách đối phó có thể dễ dàng hơn”.

Giang Mỹ Linh tính như vậy nên nàng yên lòng không nói gì nữa.

Bạch Lương Ký làm Phó thống lĩnh Ngự lâm quân. Lăng Trung Ngọc chắc hẳn bắt được Cảnh Quyên Quyên rồi tất giải về kinh sư. Vì thế chàng cùng Giang Mỹ Linh rời khỏi núi Thanh Thành liền đi suốt ngày đêm tiến lên mặt Bắc.

Dọc đường Giang Mỹ Linh chỉ hỏi Lăng Trung Ngọc về ý nghĩa huyền diệu luyện công, chứ không nói gì đến chuyện ngày sau nàng sẽ ra sao? Vì trong tâm nàng cho là Lăng Trung Ngọc chẳng thể nào thoát khỏi tay mình.

Lăng Trung Ngọc cũng miễn cưỡng giúp nàng báo thù rồi sẽ làm tiêu tan mối dã tâm của nàng định hàng phục các môn phái.

Giang Mỹ Linh không nhắc tới vụ này nữa nên chàng cũng không dă động đến.

Cước trình hai người đều mau lẹ mà mỗi ngày chỉ nghỉ mấy giờ, lại đi suốt đêm nên sau ba ngày đã tới một tiểu thị trấn tên gọi trấn Thanh Nghiêu thì phát hiện ra tung tích Bạch Lương Ký.

Bạch Lương Ký cùng người áo vàng đi chung một cỗ xe. Ngoài ra còn một tên phu xe.

Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm theo dõi cỗ xe ngựa này đi tới nhà khách điểm đó rồi, lại đưa Giang Mỹ Linh tìm một khách điểm khác để ngủ trọ.

Đêm đã hết canh ba, Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh thay đồ quần áo dạ hành trở lại nhà khách điểm kia để cứu người.

Hai người đến phòng trọ của Bạch Lương Ký thì nghe thấy hần đang nói chuyện thầm kín với người áo vàng.

Mục lực Lăng Trung Ngọc luyện đến trình độ nhìn trong bóng tối cũng rõ đồ vật. Chàng nhòm qua khe cửa thấy Bạch Lương Ký và người áo vàng ngủ chung giường nhưng không thấy Ngụy Tô và Cảnh Quyên Quyên đâu mà cũng không thấy hai cái bọc lớn như Giang Mỹ Linh đã tả.

Lăng Trung Ngọc sững sốt một chút, nhưng chàng đã rút được nhiều kinh nghiệm giang hồ liền đoán ngay ra đây là ngụ ý của Bạch Lương Ký.

Dĩ nhiên Bạch Lương Ký sợ có người khám phá ra chuyện bí mật nên không dám đem Ngụy Tô cùng Cảnh Quyên Quyên đang mê man vào khách điểm mà giấu chúng ở trong xe ngựa, giao cho phu xe coi giữ.

50. Trung Ngọc Cướp Người Không Lộ Diện

Ngụy Tô và Cảnh Quyên Quyên đều bị điểm huyết nên chúng không sợ hai người trốn thoát được.

Lăng Trung Ngọc nghĩ bụng :

- “Ta hãy nghe xem bọn chúng nói chuyện gì đã”.

Bỗng nghe Bạch Lương Ký khẽ nói :

- Hàn đại ca! Vụ này thật là kỳ quái. Đến nay đã là bốn ngày mà bọn chúng sao không thấy bóng một người nào về đây. Đại ca là người biết nhiều hiểu rộng thử đoán xem có xảy ra chuyện gì bất ngờ không?

Người áo vàng được kêu bằng Hàn đại ca trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Theo lẽ ra thì Thích Đạo An và Quy Linh Tử hai người đủ đối phó được với Phùng Linh.

Hần ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Dù có xảy ra chuyện bất trắc gì nữa, môn hạ Vương Trung Thuyên có đến mười ba người, mà võ công người nào cũng vào cỡ võ học đại sư, chẳng lẽ bọn chúng lại gặp chuyện không hay? Bọn chúng đã nói rõ hễ chúng ta xong việc đi ngay đến và gặp nhau trên con đường này.

Hàn đại ca lại nói tiếp :

- Đến bây giờ vẫn chưa thấy ai xuất hiện, thật là một việc không hợp lý chút nào. Tiểu đệ nghĩ mãi không ra. Chúng ta về tới kinh sư chỉ còn ba bốn ngày đường. Cứ về tới nơi là sẽ rõ hết mọi sự.

Bạch Lương Ký nói :

- Tiểu đệ cảm thấy trong lòng áy náy...

Hàn đại ca ngắt lời :

- Có phải Bạch đại ca sợ bọn họ đều bị giết về tay Đào Vinh Trạch rồi không?

Bạch Lương Ký cười đáp :

- Dù Đào Vinh Trạch có thần thông quảng đại cũng chẳng thể giết chết bọn họ được. Huống chi lão Vương Trung Thuyên đã trồng hoa A tu la tại trường tỷ võ rồi...

Bạch Lương Ký ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ tính rằng phen này mà Đào Vinh Trạch trốn thoát thì số mạng gã lớn quá.

Hàn đại ca cất giọng âm trầm hỏi :

- Vậy đại ca lo chuyện gì?

Bạch Lương Ký đáp :

- Tiểu đệ e rằng bọn họ có ý bỏ bọn mình. Cũng có thể Vương Trung Thuyên nghĩ rằng chúng ta gặp nạn rồi. Ít ra tiểu đệ cũng lo bọn họ đem pha công lao của chúng ta.

Rồi hần hỏi :

- Hàn đại ca! Đại ca coi Vương Trung Thuyên có phải là người tốt không? Tiểu đệ nhận thấy hần có dã tâm nếu phải giết hết nhân vật võ lâm thiên hạ để được Hoàng thượng phong thưởng thì hần cũng cam lòng. Hần còn có ý định được phong lên ngôi chí tôn trong võ lâm, hoặc bao nhiêu vệ sĩ cùng Ngự lâm quân tại triều đều thuộc quyền thống lãnh của hần. Khi nào hần lại muốn cho người của chúng ta xen vào?

Bạch Lương Ký hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Mỗi quan hệ của hai người chúng ta với hần không có gì thân thiết, e rằng sau này chúng ta khó lòng tránh khỏi chịu quyền xếp đặt của hần.

Hàn đại ca nói :

- Mỗi lo của Bạch đại ca rất có lý. Thảo nào hần cự tuyệt lời thỉnh cầu của Tần Đại và Cảnh Thuần. Hần muốn giết cả Đào Vĩnh Trạch. Tiểu đệ xem ra đó không phải là lấy việc công để trả thù riêng. Điều quan trọng hơn là hần đồ kị bản lãnh của Đào Vĩnh Trạch nên sợ liên hiệp với lão rồi, lão sẽ được Hoàng thượng trọng dụng.

Bạch Lương Ký nói :

- Ý nghĩ của Vương Trung Thuyên dĩ nhiên là thế, nhưng Tần Đại, Cảnh Thuần lại muốn kéo bè để Đào Vĩnh Trạch cũng được Hoàng thượng trọng dụng thì mưu cơ của hần cũng bằng vô dụng.

Bạch Lương Ký lại nói tiếp :

- Năm trước Đào Vĩnh Trạch đột nhiên từ bỏ chức Đông xướng Tổng quản rồi nhất tâm mưu đồ bá chủ võ lâm, không hợp sức với triều đình nữa. Tiểu đệ nghĩ rằng mục đích của Đào Vĩnh Trạch chưa chắc đã phải là mong Hoàng thượng thăng thưởng.

Hàn đại ca nói :

- Bất luận thế nào thì lần này công việc của chúng ta cũng làm được một cách thuận lợi. Chúng ta vừa ra tay đã bắt được người thế thì Vương Trung Thuyên còn nói gì được nữa? Hần có muốn mặt sát bọn ta cũng không nổi. Trừ khi hần dám ám sát bọn ta mà thôi.

Bạch Lương Ký nói :

- Chắc hần chưa dám lớn mật như thế. Có điều từ đây đến kinh sư còn ba bốn ngày đường. Chúng ta phải hết sức đề phòng vì phái Thiên Sơn giao du rất rộng.

Hàn đại ca cười nói :

- Bạch huynh cứ yên tâm. Xe ngựa hiện dừng lại ở ngoài sân và tiểu đệ đã xếp đặt đầu vào đó. Dù có động tĩnh gì cũng không qua mắt chúng ta được.

Lăng Trung Ngọc lén nghe câu chuyện giữa hai người, chàng hiểu rõ lai lịch bọn chúng thì ngấm ngấm kinh hãi nghĩ bụng :

- “Té ra sau lưng Vương Trung Thuyên còn có người khác mà người này lại là đương kim hoàng đế. Xem chừng ông Hoàng đế bé con này dã tâm cũng không nhỏ, muốn diệt cho bằng hết nhân vật võ lâm thiên hạ”.

Lăng Trung Ngọc không sợ oai quyền Hoàng đế mà chàng chỉ lo cho những nhân vật chính phái võ lâm.

Giang Mỹ Linh bấm vào lòng bàn tay Lăng Trung Ngọc nói rất khẽ :

- Tiểu muội tuy khiến cho Ngọc ca phải dây vào một bọn cường địch. Nhưng Ngọc ca có vì tiểu muội mà báo thù thì cũng là việc giúp đỡ cho Lanh thư thư của Ngọc ca. Vậy Ngọc ca đừng trách oán tiểu muội nữa.

Nàng dùng phép “Thiên độn truyền âm”. Công lực của nàng tuy còn kém Lăng Trung Ngọc và Đào Vĩnh Trạch nhưng trong vòng năm ba trượng dù là bậc đại sư võ học nổi tiếng hiện nay cũng không nghe được nàng nói gì. Huống chi Lăng Trung Ngọc lại ở gần nàng, mà Bạch Lương Ký và Hàn đại ca lại không phải là nhân vật hạng nhất thì dĩ nhiên chẳng nghe thấy gì.

Lăng Trung Ngọc đỏ mặt lên. Chàng không ngờ trong lòng mình nghĩ gì Giang Mỹ Linh cũng đoán được hết.

Thực ra Giang Mỹ Linh mới đoán ra được một nửa. Lăng Trung Ngọc không phải chỉ vì một mình Lãnh Sương Quân mà thôi.

Thanh âm Bạch, Hàn trong phòng nói mỗi lúc một nhỏ thêm. Chắc là họ bàn chuyện dã tâm của Vương Trung Thuyên. Họ đều có vẻ sợ sệt dường như kẻ miệng vào tai mà nói với nhau.

Lăng Trung Ngọc bỏ hết tạp niệm chú ý lắng tia nghe thì đột nhiên bên ngoài có hơi thở rất khẽ.

Lăng Trung Ngọc không khỏi giật mình kinh hãi, vì chàng nhận ra có hai nhân vật võ công cực cao đã tiến vào khách điểm.

Chàng tự hỏi :

- “Chẳng lẽ bọn Phùng Linh đã tới?”

Về khinh công hai người này đại khái chỉ thua chàng và Giang Mỹ Linh cùng một người đặc biệt mà thôi. Vì thế ban đầu chàng nghĩ là Phùng Linh.

Sau chàng nghe tiếng bước chân hơi có vẻ trầm trọng thì la thầm :

- “Nguy rồi!”

Số là Lăng Trung Ngọc nghe ra tiếng hai người công vật nặng vượt qua tường.

Lập tức chàng nhớ tới Ngụy Tô và Cảnh Quyên Quyên bị giấu ở trong xe ngựa, không khỏi la thầm :

- “Nếu là Phùng Linh thì không sao, nhưng là người khác thì thật hỏng bét!”

Lăng Trung Ngọc liền ra hiệu cho Giang Mỹ Linh rồi dùng thuật Thiên độn truyền âm bảo nàng :

- Cô hãy ở lại đây để nghe xem chúng có nói gì nữa không, ta ra ngoài kia xem sao?

Giang Mỹ Linh nói :

- Tiểu muội biết rồi! Ngọc ca cứ việc ra cứu người đi!

Hai người khách vào lúc nửa đêm này, bước chân tuy trầm trọng một chút, song so với những người dạ hành bình thường thì cước bộ hãy còn nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thanh âm này có lọt vào tay Lăng Trung Ngọc là một tay đại hành gia thì mới phân biệt được từng bước.

Bạch Lương Ký và Hàn đại ca ở trong phòng dường như chưa phát giác ra tiếng động.

Lăng Trung Ngọc vẫn đứng yên chưa chạy ra sân. Trước sân có hai cỗ xe ngựa dừng lại. Nhưng một cỗ của Bạch Lương Ký đi chàng đã để ý từ ban ngày rồi, nên bây giờ chàng nhận ra ngay chẳng khó khăn gì.

Lăng Trung Ngọc mở mui xe coi thì thấy gã phu xe ngồi tựa vào thành xe.

Chàng giật mình kinh hãi khi nhìn rõ mặt gã tím bầm, miệng há hốc ra, dường như bị độc kích bất thành linh nên chưa kịp bật tiếng la.

Lăng Trung Ngọc đẩy người gã thì thấy toàn thân gã cứng đờ, nhưng trong mình không thấy thương tích gì, chỉ có kinh mạch trong mình chạy nhanh hơn người thường nhiều.

Lăng Trung Ngọc tuy là người biết nhiều hiểu rộng mà trong lúc thảng thốt chàng cũng không nhận ra gã bị thương thế nào?

Bất giác chàng run lên tự nghĩ :

- “Người này thân thể cứng đờ mà mạch chạy dồn dập. Hiển nhiên nội công gã tương đương thâm hậu ít ra là vào cỡ Bạch Lương Ký. Coi tình hình này thì dường như không phải gã bị điểm huyệt”.

Rồi chàng tự hỏi :

- “Lạ thật! Cao thủ này ở đâu tới đây? Mà mới trong nháy mắt ai đã làm cho gã bị thương, không hiểu bằng cách nào?”

Lăng Trung Ngọc vốn là người say mê võ học. Giả tỷ là lúc bình thời thì nhất định chàng điều tra cho ra manh mối từ tình hình người này bị thương và nghiên cứu người đã thương võ công đến thế nào.

Nhưng lúc này chàng đâu có rảnh để nghĩ tới chuyện đó được. Chàng liền nhảy lên xe thì thấy bên trong có một cái rương sắt cao tới năm thước. Nắp rương bốn mặt đều có lỗ thủng như tổ ong.

Lăng Trung Ngọc khẽ nhắc một cái mở nắp ra được ngay. Nhưng bên trong rỗng không chẳng có một thứ gì.

Chàng chỉ ngửi thấy mùi Ma Quỷ hoa còn phảng phất.

Lăng Trung Ngọc lục soát hết mọi chỗ trong xe mà chẳng thấy bóng Ngụy Tô cùng Cảnh Quyên Quyên đâu cả.

Trước tình hình này, chàng nghĩ thầm :

- “Chắc là Bạch Lương Ký bỏ hai người vào cái rương sắt này. Hai người mới vào vừa rồi không biết cách mở rồi chẳng hiểu họ dùng thủ pháp gì khoan ra nhiều lỗ xung quanh mới mở lên được. Những lỗ như tổ ong này tựa hồ bị công phu Kim Cương chỉ dùi ra. Nhưng trong thiên hạ làm gì có người công lực thâm hậu dùng ngón tay mà xuyên thủng thiết bản được?”

Lăng Trung Ngọc trong lòng nghi hoặc. Chàng nằm phục xuống đất để nghe tiếng bước chân hai người kia thì họ đi khỏi đã đến hơn một dặm.

Chàng lẩm bẩm :

- Bất luận chúng là ai, ta cũng phải đuổi theo xem rồi sẽ tính.

Lập tức chàng thi triển khinh công tuyệt đỉnh rượt theo.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chàng đã đuổi ra ngoại thành và kịp hai người.

Vừa ngó thấy đối phương, Lăng Trung Ngọc không khỏi bật cười. Chàng đang nghi ngờ đoán quanh đoán quẩn không hiểu cao nhân phương nào. Té ra là Băng Xuyên Thiên Nữ và chồng nàng là Dịch Bình Thạch.

Dịch Bình Thạch công Ngụy Tô, còn Băng Xuyên Thiên Nữ công Cảnh Quyên Quyên đang chạy lẹ về phía trước.

Lăng Trung Ngọc bụng bảo dạ :

- “Hai người này tuy không phải là hạng thần công tuyệt đỉnh như ta đã phỏng đoán, nhưng họ ỷ vào Thiên Sơn thần mang và Băng Phách đạn, so với ba năm trước đây đã cao hơn nhiều”.

Nguyên Lăng Trung Ngọc thấy hai người cứu thoát Ngụy Tô và Cảnh Quyên Quyên rồi, đáng lẽ chàng dừng tay, nhưng chàng nhất tâm xúc tiến cho đôi này thành hảo sự, nếu bây giờ chàng bỏ qua thì không hợp với kế hoạch đã định trước.

Chàng ngăn ngừa một lúc rồi quyết định trên cột vợ chồng Dịch Bình Thạch.

Lăng Trung Ngọc liền bốc một nắm đất bóp nát thành bụi rồi vận khí thổi về phía vợ chồng Dịch Bình Thạch cho đất vụn rơi xuống như mưa.

Nguyên Dịch Bình Thạch đã đề phòng có người theo dõi. Gã đưa mắt nhìn bốn mặt, lắng tai nghe tám phương.

Lăng Trung Ngọc thổi bụi đất rất khẽ, nhưng cũng phát ra tiếng veo veo.

Dịch Bình Thạch thấy có điều khác lạ liền phóng ra một chưởng cách không.

Nhưng bụi đất lập tức tới tấp bay đi.

Nhưng một viên lớn bằng hạt đậu lướt qua mu bàn tay Dịch Bình Thạch.

Tuy nó chưa làm trầy da chảy máu nhưng cũng đau rất.

Địch Bình Thạch giật mình kinh hãi, gã đặt Ngụy Tô xuống đảo mắt nhìn bốn phía để tìm kiếm tông tích địch mà chẳng thấy một bóng người nào.

Gã ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi :

- “Chẳng lẽ lại là Đào Vinh Trạch rượt theo?”

Lúc này Băng Xuyên Thiên Nữ cũng đặt Cảnh Quyên Quyên xuống rồi. Hai vợ chồng chống kiếm đứng yên chuẩn bị đối phó với kinh địch.

Lăng Trung Ngọc muốn đoạt Ngụy, Cảnh hai người thì thật dễ như trở bàn tay.

Cái khó là ở chỗ chàng không muốn lộ chân tướng cho bọn kia biết, chàng định cướp người một cách êm thấm không một tiếng động.

Địch Bình Thạch lớn tiếng hỏi :

- Hai người này là sư đệ cùng với sư muội ta. Các hạ bắt chúng, dĩ nhiên tại hạ chẳng thể tọa thị điềm nhiên. Coi thân thủ các hạ thật không phải tuồng chó cắn trộm. Nếu các hạ có điều chi xích mích với phái Thiên Sơn ta thì vợ chồng Địch mỗ xin bồi tiếp.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Tội gì các hạ phải làm khó dễ với tại hạ mà giở trò hí lộng quý thần? Sao không đường đường xuất hiện để nói chuyện.

Địch Bình Thạch đoán chắc kẻ trêu cợt mình nhất định là người đã bắt sư đệ cùng sư muội gã, nên gã nói mấy câu này.

Thật là những câu nói đắc thế không tự ty mà cũng không kiêu ngạo.

Lăng Trung Ngọc nghe gã nói phải bưng miệng cho khỏi phì cười.

Bỗng có tiếng cười khúc khích bật lên.

Bên rừng cây bóng người thấp thoáng. Giang Mỹ Linh đã hiện thân.

Trong tay nàng cầm thanh bảo kiếm. Dưới ánh trăng mờ thanh kiếm nhả ra một làn hàn quang xanh biếc. Đó chính là thanh Du Long kiếm của Địch Bình Thạch.

Giang Mỹ Linh cười hỏi :

- Không dám! Không dám! Địch thiếu chủ môn sao lại xưng hô tiện thiếp như vậy?

Địch Bình Thạch tức giận vô cùng! Gã liệng một mũi Thiên Sơn thần mang tới mau như tên bắn.

Giang Mỹ Linh vung kiếm lên gạt. Mũi Thiên Sơn thần mang bị chặt làm đôi.

Nàng lại cười ha hả nói :

- Quả nhiên là một thanh bảo kiếm. Tiện thiếp từng nghe núi Thiên Sơn có hai báu vật là mũi Thần mang rắn hơn sắt thép và thanh bảo kiếm sắc bén có thể chặt vỡ đá tan bia.

Giang Mỹ Linh chưa nói hết lời, Băng Xuyên Thiên Nữ đã liên tiếp liệng ra ba trái Băng Phách đạn.

Giang Mỹ Linh thân hình thấp thoáng, chợt tả chợt hữu. Ba trái Băng đạn đều lướt qua mình nàng.

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã nhảy xổ tới trước mặt Địch Bình Thạch cách xa không đầy một trượng.

Băng Xuyên Thiên Nữ sợ trượng phu sơ hở, nàng rút thanh Băng Phách Hàn Quang kiếm ra lập tức sử chiêu “Băng Hà Giải Đổng”. Mũi kiếm rung động hàn quang lấp lánh. Những chấm băng kể có hàng ngàn hàng vạn giọt tưới xuống.

Địch Bình Thạch dùng cây Thanh Cương kiếm thông thường phóng chiêu “Truy Phong bát thức”. Thức nọ liên tiếp thức kia như nước sông Trường giang ào ào xô tới, uy lực ghê người.

Giang Mỹ Linh trước những thế kiếm cấp công của vợ chồng Địch Bình Thạch, nàng không dám vùng kiếm đón đỡ chỉ trông vào thân pháp mau lẹ lướt qua lướt lại vào giữa kẽ hở của song kiếm.

Địch Bình Thạch chỉ sợ Giang Mỹ Linh cướp Cảnh Quyên Quyên và Ngụy Tô chạy đi, nên gã sử dụng Truy phong kiếm pháp đánh rất rất không để cho nàng lại gần được.

Lăng Trung Ngọc lập tức chụp lấy cơ hội này. Chàng thi triển khinh công tuyệt đỉnh từ trong rừng cây bay vọt ra.

Tay trái chàng chụp lấy Cảnh Quyên Quyên, tay phải cấp Ngụy Tô, chớp nhoáng đã lui vòa trong rừng.

Đồng thời chàng dùng thuật “Thiên độn truyền âm” bảo Giang Mỹ Linh :

- Cô chớ làm càn bậy, chỉ cốt sao cho bọn họ xa ra một chút là lập tức đi ngay. Chúng ta sẽ gặp nhau ở chốn sơn đầu cách đây chừng mười dặm.

Giang Mỹ Linh đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi! Ngọc ca cứ yên tâm.

Lăng Trung Ngọc nói câu vừa rồi chỉ có mình Giang Mỹ Linh nghe thấy, nhưng môi miệng cô mấp má để trả lời chàng liền bị Địch Bình Thạch đứng đối diện với nàng để ý trông thấy.

Gã động tâm vội quay đầu nhìn lại thì Ngụy, Cảnh hai người đã mất hút.

Địch Bình Thạch kinh hãi vô cùng, bật tiếng la thất thanh :

- Trời ơi! Ta bị mắc kế diệu hồ ly sơn rồi. Con yêu nữ này còn đi với đồng bọn tới đây.

Giang Mỹ Linh cười khanh khách nói :

- Địch thiếu chưởng môn! Bữa nay Thiếu chưởng môn bị thua rồi.

Nàng giơ thanh Du Long kiếm lên ra chiêu “Ngọc Nữ Xuyên Thoa” nhanh như chớp điện.

Địch Bình Thạch phân tâm một chút không kịp đón đỡ.

Bỗng nghe đánh roạt một tiếng. Vạt áo gã bị mũi kiếm của đối phương đâm thủng.

Địch Bình Thạch tức giận quát lên :

- Giỏi lắm! Ta chỉ hỏi con yêu nữ kia, kẻ nào đi với người.

Gã phóng ra những chiêu Truy Phong bát thức nhanh như gió.

Băng Xuyên Thiên Nữ cũng sử thanh Băng Phách, Hàn Quang kiếm cực kỳ ghê gớm. Kiếm ảnh vùng vẫy thành một luồng hàn quang chụp xuống Giang Mỹ Linh.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Các vị muốn đánh nữa, nhưng tiện thiếp xin kiêu đây!

Tiếng cười chưa dứt, nàng thi triển thân pháp “Tế Hung Xảo Phiên Vân” đã vọt ra xa ngoài ba trượng.

Khinh công nàng tuy vào hạng trác tuyệt, nhưng Địch Bình Thạch phóng kiếm cũng nhanh như chớp nhằm chém xuống vai Giang Mỹ Linh.

May trong mình nàng mặc áo ngọc giáp. Nếu không thế thì nàng đã bị trọng thương về chiêu kiếm này.

Kể ra Giang Mỹ Linh một mình chọi với hai người thì dĩ nhiên không địch nổi hai vợ chồng Địch Bình Thạch, nhưng khinh công nàng còn hơn đối phương một bậc. Một khi nàng đã thoát ra khỏi phạm vi luồng kiếm quang, nàng liền lướt người trên đỉnh núi chớp mắt đã mất hút.

Địch Bình Thạch một là muốn cứu người, hai là muốn đoạt lại bảo kiếm ra sức rượt theo.

Chỉ trong khoảnh khắc cả ba người đều chạy xa rồi.

Lăng Trung Ngọc ở trong rừng cây đến một chỗ đất trống đặt Ngụy, Cảnh hai người xuống.

Chàng thấy hai người tựa hồ ngủ say, hơi thở đều đặn và có mùi Tuyết liên hoa.

Lăng Trung Ngọc biết ngay là Dịch Bình Thạch đã nhét Bích Linh đan vào miệng họ và thứ hương mê người của Ma Quỷ hoa đã bị giải trừ.

Nhưng hai người vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, hiển nhiên họ bị phong tỏa huyết đạo.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm trong bụng :

- “Không hiểu đây là cách điểm huyết của gia phái nào? Tại sao Dịch Bình Thạch lại không giải khai được”.

Lăng Trung Ngọc xem xét kỹ càng hồi lâu, chàng chợt động tâm xé rách vạt áo sau lưng hai người thì thấy dưới huyết Đại Truy có một nốt đỏ lớn bằng đồng tiền.

Bỗng chàng run lên miệng lẩm bẩm :

- Té ra lão Hàn đại ca nào đó là người họ Hàn ở Phong Đô.

Thủ pháp điểm huyết của nhà họ Hàn khác hẳn với mọi phương pháp điểm huyết. Cái đó kêu bằng án huyết. Họ dùng công phu “Kim Sa thủ” chỉ vào huyết đạo trọng yếu của địch nhân. Chỉ có nhà đó mới giải cứu được. Vả lại phép án huyết này đã dùng chưởng lực “Hồng Sa thủ” nếu để chậm một thời gian khá lâu rồi thì dù có giải khai được huyết đạo, cũng không thể khôi phục nội lực ngay được.

Lăng Trung Ngọc tự nhủ :

- “Thủ đoạn của bọn này thật là thâm độc, may gặp được mình mới có thể cứu gỡ”.

Nguyên bí lục của Vô Hạo Thiên dung hợp những món sở trường của các phái chính tà, Lăng Trung Ngọc lấy được nửa bộ trên. Trong đó có một thiên chuyên nói về các cách phá giải những thủ pháp điểm huyết rất âm độc.

Nếu Ngụy Tô và Cảnh Quyên Quyên không gặp được Lăng Trung Ngọc thì Dịch Bình Thạch đành chịu bó tay. Họ chỉ còn cách đưa hai người về chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn để nhờ Thống Thiên hòa thượng dùng thần công tuyệt đỉnh đả thông huyết đạo. Nếu vậy thì lại chậm mất mấy ngày.

Thống Thiên hòa thượng tuy có thể giải khai huyết đạo, nhưng ít nhất hai người cũng giảm mất ba năm công lực.

Lăng Trung Ngọc rất quan tâm đến Cảnh Quyên Quyên. Chàng quan sát cẩn thận kinh mạch của cô, biết rằng cô không bị thương chỗ nào khác, chàng mới yên lòng.

Nhưng lúc này Lăng Trung Ngọc chợt sinh ra mấy phần thương cảm. Chàng nhớ lại trước kia cùng ở với Cảnh Quyên Quyên, nàng đã đối với chàng bằng một mối tình rất thân thiết...

Tuy chàng không muốn cho mối tình cảm này biến thành tình vợ chồng, nhưng mối tình nhi nữ thuần khiết không một vết bụi đủ khiến cho chàng suốt đời không quên, vĩnh viễn ghi vào tâm khảm.

Lăng Trung Ngọc cúi xuống nhìn Cảnh Quyên Quyên thấy cô như người đang ngủ say, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Chàng tự hỏi :

- “Ta phải mau cứu cho bọn họ tỉnh lại. Nếu không thể thì hai người kia đuổi tới nơi mình phải bỏ họ lại cho bọn kia phát lạc, thì còn ăn thua gì?”

Chàng liền theo kế hoạch đã định trước, thi hành thủ thuật giải huyết cho Ngụy Tô trước. Chàng thấy gã nét mặt trẻ măng thuần khiết mà không tà khí, liền thở phào một cái tự nhủ :

- “Đôi này thật là thiên nhiên giai ngẫu. Mình có làm bà nguyệt cũng chẳng có chi đáng tiếc nữa? Cuộc đời của Quyên muội nhất định mỹ mãn hơn ta nhiều. Ta chỉ mong cho đời nàng tốt đẹp, cần gì phải thương cảm?”

Chàng lập tức thi triển huyền công đả khai huyết đạo cho Ngụy Tô.

Chàng cố ý chỉ dùng nửa phần nội lực để sau một lúc gã mới hồi tỉnh lại rồi là lập tức khôi phục lại công lực được ngay.

Tiếp theo chàng lại giải khai huyết đạo cho Cảnh Quyên Quyên và chàng vận dụng nội lực ít hơn để cô hồi tỉnh chậm hơn Ngụy Tô một lúc.

Lăng Trung Ngọc thi hành thủ đoạn xong, thấy Cảnh Quyên Quyên quần áo xốc xếch liền kéo cho gọn ghẽ lại.

Miệng chàng luôn luôn tự khuyên nhủ mình :

- Bất tất phải thương cảm cô! Bất tất phải thương cảm cô!

Nhưng bất giác chàng nhỏ đôi giọt lệ xuống mặt Cảnh Quyên Quyên.

Lăng Trung Ngọc lau ráo nước mắt rồi ẩn mình trên một ngọn cây lớn cành lá rậm rạp.

Bỗng nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Chàng ngưng thần nhìn ra thì quả nhiên thấy Bạch Lương Ký và Hàn đại ca đi tới.

Lúc này Ngụy Tô đã tỉnh hẳn rồi. Gã ngơ ngác nhìn ra bốn phía rất lấy làm kỳ, thất thanh la gọi :

- Quyên Quyên! Quyên muội mau dậy mà coi! Chúng ta ở chỗ nào đây?

Tiếng la của gã chưa thấy Cảnh Quyên Quyên trả lời thì Bạch Lương Ký đã reo lên :

- Ha ha! Té ra thằng lỏi ẩn ở đây!

Ngụy Tô đứng phắt dậy rút kiếm ra.

Bây giờ gã mới phát giác Cảnh Quyên Quyên nằm duỗi dài bên gã và cô chưa tỉnh lại.

51. Giang Mỹ Linh Đại Chiến Địch, Phùng

- “Bất luận thế nào ta cũng phải liều mạng chiến đấu. Không thể để chúng thương hại đến Quyên muội”.

Chàng vùng trường kiếm lên không chờ bọn chúng đến nơi đã tiến đánh trước.

Lăng Trung Ngọc khen thầm :

- “Thằng lỏi này khá đây! Ta giao phó Quyên muội cho gã quả đã không lầm”.

Nên biết Ngụy Tô tuy được chân truyền về môn kiếm pháp của phái Thiên Sơn, nhưng công lực của gã còn nông cạn. Dù lấy một chọi một cũng chưa chắc ăn đứt, mà bây giờ một mình gã phải địch với hai người thì quyết nhiên chẳng thể nào chống chọi được với Bạch Lương Ký và lão họ Hàn.

Về điểm này Lăng Trung Ngọc đã hiểu rồi, mà Ngụy Tô cũng biết thế.

Lăng Trung Ngọc ẩn trên ngọn cây lạnh lùng theo dõi. Giả tỷ chàng là tình địch của Ngụy Tô thì chỉ cứu một mình Cảnh Quyên Quyên đem đi rồi để mặc Ngụy Tô ở lại. Gã có lọt vào tay địch nhân hay không, chàng cũng chẳng cần lý gì đến.

Bạch Lương Ký còn ở ngoài xa hơn mười trượng chưa tiếp xúc với Ngụy Tô.

Đột nhiên hắn ọe một tiếng rồi bao nhiêu thực vật nôn ra hết.

Lão họ Hàn giật mình kinh hãi, vội hỏi :

- Bạch đại ca! Đại ca làm sao thế?...

Lão chưa dứt lời chợt thấy bụng đau sôi lên ùng ục. Hắn cũng ọe lên một tiếng và nôn ra hết. Cả nước mát nước mũi cũng trào ra. So với Bạch Lương Ký, lão còn thảm bại hơn.

Trong kẽ ngón tay Lăng Trung Ngọc đã kẹp sẵn hai mũi Kim Xà trùy. Chàng chỉ còn chờ nếu Ngụy Tô gặp thấy nguy là phóng ám khí ra để ngấm ngấm giúp gã.

Hiện giờ chàng thấy bọn họ chưa giao thủ mà Bạch Lương Ký và lão áo vàng họ Hàn đột nhiên mưa tháo ra, thì không khỏi sửng sốt. Nhưng chàng tỉnh ngộ ngay, cười thầm tự nhủ :

- “Mỹ Linh thật giống tinh linh cổ quái. Không hiểu cô ta ngấm ngấm động thủ chơi khăm thế nào? Vậy càng hay! Cách này của cô so với mình dùng Kim Xà trùy hãy còn kín đáo hơn”.

Bạch Lương Ký còn đang ôm bụng mà nôn mửa thì Ngụy Tô đã phóng kiếm đâm tới.

Hắn vội sử thân pháp “Đại Loạn Yêu Tà Sáp Liêu”, hai chân uốn cong rồi lui lui lảng tránh.

Tay hắn cầm cây cầu long tiên dài đến hơn trượng. Vừa chuyển động thân hình, hắn vừa vung tiên quét ngang.

Đúng là một chiêu bại trung cầu thắng và tỏ ra có chân tài thực học, chứ không phải hạng tầm thường.

Đáng tiếc là ngọn tiên vừa phóng ra nhưng nội lực không đủ.

Bỗng nghe đánh cắc một tiếng. Đầu ngọn roi của hắn bị chặt mất ba tấc.

Lão họ Hàn càng bị thảm hơn. Lão thi triển công phu Hồng Sa thủ đánh ra một chưởng. Kể về công lực lão thì ít ra phát chưởng này cũng có thể đẩy trạch mũi kiếm của Ngụy Tô đi.

Nhưng lưỡi kiếm của Ngụy Tô bị cây roi của Bạch Lương Ký quán lấy, phát chưởng của lão họ Hàn mà đánh tránh thì nhứt định Ngụy Tô phải té nhào ngất xỉu.

Không ngờ đầu ngọn tiên của Bạch Lương Ký lại bị Ngụy Tô chặt đứt.

Phát chưởng của lão họ Hàn phóng ra hoàn toàn không một chút kinh lực.

Luồng kiếm quang lấp lánh. Máu ở hai đầu ngón tay bị chặt cụt chảy ra đầm đìa.

Ấy là còn may lão rút tay về mau lẹ không thì cả bàn tay đã bị lưỡi kiếm của Ngụy Tô hót đứt rồi.

Cứ tình hình này mà đoán thì chắc là Giang Mỹ Linh đã ngấm ngấm bỏ thuốc độc vào bình trà cho hai lão kia uống, mà lại là một thứ dược vật không mùi vị không màu sắc.

Lúc hai lão nằm trên giường nói chuyện, bình trà để gần ngay bên cửa sổ.

Giang Mỹ Linh dùng một cây ngâm trà thò vào vôi bình rồi thổi thuốc tán vô trong mà bọn chúng không hề phát giác.

Bọn chúng nói chuyện đến nửa đêm tất nhiên khát nước liền rót trà ra chén uống.

Hai lão Bạch, Hàn uống trà rồi thì trong khoảnh khắc nghe bên ngoài có tiếng lịch kịch.

Chúng trở dậy chạy ra xem liền phát giác đồng bọn là tên phu xe đã chết cứng, còn hai người bị bắt cũng mất tích. Chúng kinh hãi không bút nào tả xiết, vội vàng hốt hoảng sục tìm.

Bây giờ bọn chúng xuất hiện nghênh địch cùng Ngụy Tô. Chúng thấy bên mình gã không có tay cao thủ nào khác đã hơi yên lòng.

Hai lão tuy không biết Ngụy Tô được ai giải khai huyết đạo mà giải khai bằng cách nào? Nhưng trong bụng vẫn chắc mẩm dù hai tên tù binh có giải khai được huyết đạo thì công lực cũng chẳng thể khôi phục lại được và chúng cho là thò tay ra bắt lại dễ như chơi.

Dè dẫu dược vật của Giang Mỹ Linh cho chúng uống vào vừa đến lúc phát tác.

Dược vật này trước khi phát tác thì chẳng thấy có chi khác lạ. Nhưng nó vừa phát tác đã lên cơn dữ dội làm cho ngũ tạng nôn nao đau khổ vô cùng, thì còn phát huy kinh lực nội gia thế nào được?

Trường hợp này xảy ra phản lại hẳn với sự tiên liệu của bọn chúng. Người bị giảm phần lớn công lực không phải Ngụy Tô mà là chính bọn họ.

May ở chỗ nội lực của chúng đã đến trình độ đáng kể. Chúng vận khí chống chọi rồi không nôn mửa nữa.

Nhưng rủi thay! Ngụy Tô vừa thấy chúng đã thi triển cuộc đấu liều mạng.

Gã vừa xô ra đã phát huy ngay “Truy Phong bát thức” trong Thiên Sơn kiếm pháp.

Chiêu số nào cũng toàn là đánh liều mạng.

Ngụy Tô vừa ra mấy chiêu, Bạch, Hàn hai người đã luống cuống và lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Bạch Lương Ký la lên :

- Ngụy to rồi! Chắc là chúng ta đã trúng độc.

Hắn chưa dứt lời thì đột nhiên thấy Cảnh Quyên Quyên chạy tới lớn tiếng gọi :

- Tô ca! Vụ này là thế nào đây? Té ra Tô ca đang đánh nhau với hai tên ác tặc.

Cô rút trường kiếm ra nói tiếp :

- Bất tất phải hoang mang! Tiểu muội đã đến giúp một tay đây!

Thực ra lúc này Ngụy Tô đánh chiêu nào đắc thủ chiêu ấy, đâu phải gã hoang mang.

Những kẻ hoang mang lại là Bạch Lương Ký và lão Hàn đại ca.

Cảnh Quyên Quyên chưa nhảy vào vòng chiến đã nghe hai tiếng rắc rắc vang lên.

Cây trường tiên của Bạch Lương Ký gãy mất một đoạn và đầu vai bị mũi kiếm của Ngụy Tô đâm thủng.

Bạch Lương Ký không chịu được luồng chân khí trời lên. Hắn lại ọe một tiếng rồi mửa cả uế vật ra, tiếp theo thổ đến máu tươi.

Hắn không dám trùng trình cầm đầu chạy trốn.

Lão họ Hàn để cả áo lẫn người xuống triền núi. So với Bạch Lương Ký lão còn chuồn lẹ hơn.

Cảnh Quyên Quyên sợ bị uế vật phun vào vội nhảy sang bên né tránh.

Ngụy Tô chạy đến bên cười hỏi :

- Quyên muội cũng tỉnh lại rồi ư? Trong mình cảm thấy thế nào? Hai tên ác tặc đã bị thương chắc không dám trở lại rượt theo nữa.

Cảnh Quyên Quyên giương cặp mắt thao láo ngơ ngác nhìn bốn phía lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Thật chẳng khác chi một giấc mộng. Tại sao chúng ta lại đến trốn này? Vì lẽ gì mà Tô ca thoát thân được? Tiểu muội không việc gì, còn Tô ca thì sao?

Ngụy Tô đáp :

- Tiểu huynh cũng chẳng hiểu vụ này ra sao cả. Khi tỉnh lại đã thấy mình ở đây rồi. Có điều tiểu huynh cảm thấy mùi vị Bích Linh đan chắc có Dịch sư huynh tới đây.

Cảnh Quyên Quyên hỏi :

- Tiểu muội cũng nghĩ thế. Nhưng nếu Dịch sư huynh đến đây thì sao lại không thấy y đâu.

Lăng Trung Ngọc ẩn trên cây cười thâm nghĩ bụng :

- “Họ đoán trúng một nửa. Để họ gặp Dịch Bình Thạch thì họ không ngờ có ta nữa”.

Bỗng nghe Ngụy Tô đáp :

- Lúc tiểu huynh vừa hồi tỉnh thì dường như nghe ở góc Tây nam có những tiếng ám khí rít lên ghê gớm. Chắc là Dịch sư huynh bắn Thiên Sơn thần mang ra. Bây giờ chúng ta đi về phía đó xem sao.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lúc tiểu huynh tỉnh lại thấy mình ở trên sườn núi này. Ngoài hai người chúng ta, chẳng còn một ai nữa.

Gã kể tiếp :

- Sau một lát thì bọn Bạch Lương Ký hai người tới đây. Cứ tình hình này chắc là Dịch sư huynh giải khai huyết đạo cho chúng ta rồi, còn gặp cường địch nào khác là hiện giờ đang rượt theo địch nhân.

Gã ngừng nghĩ một chút rồi tiếp :

- Còn bọn Bạch Lương Ký thì hẳn là đến sau, nên cước trình của bọn chúng không đuổi kịp Địch sư huynh.
Cách giải thích này có vẻ hợp tình hợp lý.

Lăng Trung Ngọc gật đầu tự nói một mình :

- Thằng nhỏ này tuy còn là con cừu non mới ra đời mà xem chừng về bề lịch duyệt xét đoán sự việc như mắt trông thấy. Gã chỉ trệt ở chỗ là không biết ta ở trong bóng tối hí lộng quỷ thần. Nếu không thế thì gã đoán trúng hoàn toàn.

Cảnh Quyên Quyên cười hỏi :

- Sao Tô ca không kêu tiểu muội tỉnh lại? Muốn sánh cường một mình đấu với hai tên ác tặc phải không? Để coi Tô ca một sức tới chừng nào.

Cô vẫn cho là vì tiếng chiến đấu làm cho cô kinh tỉnh. Cô có biết đâu Ngụy Tô dù muốn kêu cô tỉnh lại cũng không thể được.

Mấy câu cô nói bề ngoài coi như lời trách móc mà thực ra có lòng thương Ngụy Tô.

Ngụy Tô trong lòng cảm thấy ngọt bùi, ngơ ngẩn cười nói :

- Tiểu huynh không mệt! Không mệt thật mà!...

Mắt gã chiếu ra những tia phấn khởi nói tiếp :

- Sư muội! Tiểu huynh rất lo cho muội. Trời ơi! Đầu tóc sư muội rối bù rồi để tiểu huynh gỡ cho.

Ngụy Tô đánh bạo lán gần vào Cảnh Quyên Quyên.

Cảnh Quyên Quyên mặt đỏ như ráng chiều khẽ cúi đầu xuống nhưng nàng không kháng cự để Ngụy Tô chải đầu cho mình.

Lăng Trung Ngọc ngấm ngấm vui mừng cho gã, nhưng trong nỗi vui mừng lại có chút cay chua. Đột nhiên chàng tự nhủ :

- “Việc ta muốn làm đã làm xong rồi. Hỡi ơi! Ta còn ở đây ngó trộm họ làm gì”.

Lăng Trung Ngọc nén lòng thi triển khinh công “Đạp Tuyết Vô Ngấn” từ ngọn cây lướt đi. Chỉ trong khoảnh khắc, chàng ra khỏi khu rừng.

Ngụy Tô cùng Cảnh Quyên Quyên đang mê man trong giấc mộng thần tiên nên chẳng nghe thấy gì hết.

Lăng Trung Ngọc chạy một mạch đến đầu núi là nơi chàng đã ước hẹn tương hội với Giang Mỹ Linh.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên không thấy bóng Giang Mỹ Linh đâu cả thì giật mình kinh hãi vội thi triển công phu “Phục Địa Thỉnh Thanh” ngưng thần lắng tai nghe.

Sau một khắc, chàng nghe văng vẳng ở góc tây nam có tiếng đánh nhau chát chúa, cách đó chừng sáu bảy dặm.

Chàng sinh lòng ngờ vực tự hỏi :

- “Khinh công của Mỹ Linh so với vợ chồng Địch Bình Thạch còn cao hơn một bậc mà sao đến bây giờ vẫn chưa thoát?”

Nhắc lại Giang Mỹ Linh dẫn dụ vợ chồng Địch Bình Thạch ra chỗ khác rồi, Băng Xuyên Thiên Nữ không ngớt dùng Băng Phách đạn để ngăn trở nàng.

Giang Mỹ Linh tuy không sợ gì nhưng cước trình chậm lại một chút.

Nàng còn có thể dùng làn khói mù để che tai mắt Băng Xuyên Thiên Nữ rồi thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà trốn chạy.

Nhưng nàng bị Băng Xuyên Thiên Nữ liệng Băng đạn rất quá làm cho rét run.

Nàng tức giận cướp lấy thanh Băng Phách Hàn Quang kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ.

Lúc đang chạy như mây bay gió cuốn, Giang Mỹ Linh đột nhiên dừng bước, thi triển công phu “Phất Vân thủ” cướp giật thanh bảo kiếm của đối phương.

Khinh công cả ba người này đều vào hạng nhất, tăng gia cước bộ nhanh như tên bắn.

Đang chạy lẹ quá mà muốn dừng lại đột ngột thật là khó khăn.

Băng Xuyên Thiên Nữ và Địch Bình Thạch chưa được đến trình độ này. Hai người không ngờ Giang Mỹ Linh dừng bước một cách đột ngột, đà người vẫn lao về phía trước.

Giang Mỹ Linh nhằm đúng lúc xoay tay ra chiêu, ngón tay nàng đã đặt vào chuôi kiếm của đối phương.

Băng Xuyên Thiên Nữ thấy một luồng kinh lực ghê gớm nhả ra, nhưng nàng đang chạy rất mau nên đứng không vững, chúi về phía trước xuyết nữa té nhào.

Chiêu “Phất Vân thủ” của Giang Mỹ Linh vừa nhu vừa cương, nó là một công phu tay không đoạt kiếm rất lợi hại.

Dù là người võ công cao hơn mà đã bị ngón tay Giang Mỹ Linh nắm vào binh khí rồi là nàng vẫn đoạt được như thường.

Song thanh bảo kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ so với bất luận thứ binh khí nào cũng khác hẳn, vì trong hộp băng của nó có một hòn ngọc muôn năm luyện thành. Thân kiếm cũng như chuôi kiếm đúc liền vào nhau, nó không sờ trường về sắc nhọn như những thanh bảo kiếm thông thường. Chuôi kiếm và thân kiếm đều lạnh toát.

Giang Mỹ Linh đã luyện được môn Tu La thần công đến bậc tám nên vẫn chịu được khí lạnh này, nhưng chiêu “Phất Vân thủ” của nàng lại không dùng đến Tu La thần công và không tiêu giải được khí âm hàn.

Giang Mỹ Linh đụng vào chất hàn ngọc tuy chịu đựng được nhưng huyết dịch và chân khí không lưu thông được như thường, nên công lực giảm đi mấy phần.

Chất hàn ngọc muôn năm này trơn tuột tựa như một vật hữu hình vô chất mà Băng Xuyên Thiên Nữ dùng quen rồi nên vung múa một cách dễ dàng.

Giang Mỹ Linh thì nắm không chặt, tay vừa sờ vào đã trơn tuột mất.

Võ công Băng Xuyên Thiên Nữ so với Giang Mỹ Linh chỉ kém một chút.

Nàng chúi người đi rồi lập tức đứng vững lại được ngay, liền xoay tay kiếm chém ngược trở lại.

Giang Mỹ Linh nhân lúc bất thành linh ra chiêu đắc thủ, mà không đoạt được bảo kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ.

Nàng không khỏi giật mình kinh hãi.

Động tác của Băng Xuyên Thiên Nữ vừa dừng lại thì cây Thanh Cương kiếm của Địch Bình Thạch đã chém tới nơi.

Gã ra chiêu “Đảo Xái Kim Điếu”, kiếm ảnh trùng điệp. Bốn mặt tám phương đều có mùi kiếm đậm tới.

May là võ công của Giang Mỹ Linh rất phức tạp nên có thể tùy cơ ứng biến.

Trong lúc nguy cấp chỉ hơi lơ là một chút là bị kiếm pháp của Thiên Sơn hạ thủ, nàng dùng “Thiên La bộ pháp” lướt tránh làn kiếm quang, rồi tìm đường rút lui.

Mặt trước Băng Xuyên Thiên Nữ sử dụng Băng xuyên kiếm pháp nhanh như chớp. Tay trái nàng ra chiêu “Vạn Lý Phi Sương”, tay phải ra chiêu “Thiên Sơn Lạc Diệp”. Kiếm khí trùng trùng dấy như chớp loáng.

Giang Mỹ Linh bị vây vào giữa vòng mưa kiếm quang. Nàng tức giận nghĩ thầm :

- “Giỏi lắm! Ta vì nể mặt Trung Ngọc ca, bất quá muốn giỡn chơi một lúc với họ mà họ liều mạng tỷ đấu với ta”.

Đang lúc kịch chiến bỗng nghe đánh soạt một tiếng. Giang Mỹ Linh rút thanh bảo kiếm của Vô Hạo Thiên lưu lại ra khỏi vỏ.

Thanh kiếm này đúc bằng một thứ vàng hiếm có ở đáy biển. Nó nhẹ như cánh ve sầu, nên gọi là “Tài Vân”. Nó còn lợi hại hơn thanh Du Long kiếm.

Thanh “Tài Vân” kiếm đựng vào thanh Băng Phách Hàn Quang kiếm cũng là vật chí bảo hiếm có, bật lên một tiếng choang rùng rợn.

Thanh Băng Phách kiếm đưa lên phóng ra một luồng khí xanh mờ mịt.

Giang Mỹ Linh cảm thấy một luồng khí lạnh từ lưỡi kiếm truyền vào đến lòng bàn tay.

Bàn tay hai người cùng run lên. May là cả hai thanh bảo kiếm đều không bị tổn thương chút nào.

Giang Mỹ Linh hất mạnh một cái cho hai thanh kiếm rời nhau. Tay trái nâng cầm thanh Du Long, tay phải cầm thanh Tài Vân. Uy lực ghê gớm vô cùng.

Băng Xuyên Thiên Nữ nhờ có bảo kiếm nên chống được. Địch Bình Thạch lùi lại liền mấy bước.

Giang Mỹ Linh cả mừng. Nàng toan phá vòng vây để xông ra thì Địch Bình Thạch đột nhiên giơ mũi trường kiếm lên vạch thành một đường hình cánh cung.

Bảo kiếm của Giang Mỹ Linh vẫn theo thế trước. Nàng chắc mẩm sẽ chặt gãy trường kiếm của Địch Bình Thạch mà sao lại không đựng tới.

Giang Mỹ Linh giật mình kinh hãi, thì thanh bảo kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ cũng quét tới nơi. Chiêu số của nàng giống hết chiêu thức của trượng phu.

Có điều một thuận một nghịch. Hai vàng kiếm quang hợp vào làm một liên bao vây Giang Mỹ Linh vào trong vòng tròn.

Nguyên Địch Bình Thạch đã sử đến chiêu tuyệt diệu “Đại Tu Di kiếm thức” trong Thiên Sơn kiếm pháp. Chiêu này gồm cả thủ lẫn công. Nhất là về mặt thủ thì nó không để lộ chỗ sơ hở nào cho đối phương đánh vào được.

Dù là gặp phải cao thủ võ công cao thâm hơn mình một bậc cũng không thể đánh bại được ngay.

Võ công Giang Mỹ Linh so với Địch Bình Thạch có hơn một chút, nàng lại ý một mình hai thanh bảo kiếm, nếu lấy một chọi một thì chỉ trong vòng mười chiêu là thoát khỏi vòng vây được ngay.

Nếu đánh tới ba mươi chiêu thì nàng phá được Đại Tu Di kiếm thức.

Đánh tới năm mươi chiêu thì có thể khiến cho Địch Bình Thạch bị thương.

Nhưng hiện giờ đối phương lại thêm Băng Xuyên Thiên Nữ. Cả hai vợ chồng sử dụng Đại Tu Di kiếm thức phối hợp với nhau thành chiêu tuyệt diệu, nên Giang Mỹ Linh dù có hai thanh bảo kiếm mà vẫn không chạy thoát.

Vợ chồng Địch Bình Thạch thành thế “Song kiếm hợp bích” đánh mỗi lúc một ráo riết.

Giang Mỹ Linh la thầm :

- “Hiện giờ chắc Trung Ngọc đợi ta đến gan ruột bòn chòn. Dĩ nhiên chàng có thể tìm tới đây, nhưng ta không nghe thấy thanh âm chàng mà lại cất tiếng gọi chàng đến giải vây thì ra mình chịu nước lép”.

Giữa lúc nguy cấp, nàng nghĩ ra được diệu kế. Trong lúc kịch chiến nàng để một chỗ sơ hở.

Địch Bình Thạch cười thầm tự hỏi :

- “Đây là kế dụ địch mà định lừa được sao?”

Gã liền tương kế tựu kế, vung cây kiếm Thanh cương thành một đóa kiếm hoa tựa hồ lướt từ tả sang hữu đánh véo một cái nhưng đâm vào huyết Ngọc Hành dưới nách Giang Mỹ Linh.

Đồng thời thanh bảo kiếm của Băng Xuyên Thiên Nữ cũng quét ngang tới.

Song kiếm hợp bích đã thành thế giết người.

Cả hai vợ chồng đều nghĩ thầm trong bụng :

- “Dù cho con yêu nữ này cao thâm gấp mười cũng khó mà thoát khỏi chiêu này”.

Trong mình Giang Mỹ Linh có mặt bảo giáp. Bỗng nghe đánh tách một tiếng. Mũi kiếm của Dịch Bình Thạch đã đâm trúng nhưng đột nhiên cảm thấy nhẹ bẫng. Nguyên Giang Mỹ Linh thấy gã không kịp thu kiếm về để biến chiêu.

Tay trái nàng cầm thanh Du Long kiếm gạt bảo kiếm của Bằng Xuyên Thiên Nữ, còn thanh Tài Vân kiếm ở trong tay phải hốt ngang Thanh Cương kiếm của Dịch Bình Thạch.

Giang Mỹ Linh thoát ra được vòng vây cười khanh khách nói :

- Dịch thiếu chương môn! Xin tha thứ cho ta không rảnh để bồi tiếp được nữa!

Ngờ đâu tiếng cười chưa dứt bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo quát lên :

- Hãy đứng lại đã!

Tiếp theo là tiếng Dịch Bình Thạch la gọi :

- Gia gia!

Giang Mỹ Linh giật mình kinh hãi ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy trên sườn núi có một nam một nữ đứng đó. Người đàn bà dường như là Phùng Linh, còn người đàn ông ba chòm râu dài, tướng mạo oai nghiêm, vào trạc năm sáu chục tuổi.

Hai bên đứng cách nhau ít ra là nửa dặm. Nhưng tiếng người đàn ông quát lên đồng dạng như tiếng chuông đồng làm chấn động màng tai Giang Mỹ Linh.

Dịch Bình Thạch đã kêu lão bằng gia gia thì đương nhiên lão là Dịch Long, Chương môn phái Thiên Sơn.

Nguyên Dịch Long giữ địa vị là tay cao thủ hạng nhất trong thiên hạ. Tuy lão không muốn tham gia cuộc đại hội trên núi Thanh Thành để cùng tôn sư các phái bao vây Đào Vĩnh Trạch.

Nhưng lão rất băn khoăn, nên không đợi Thanh Thành phái người đến mời, cũng cùng bà vợ xuống núi về đến Trung Nguyên.

Lão có ý chuẩn bị vạn nhất mà trong cuộc đại hội Thanh Thành mà các vị tôn sư các phái có dấu hiệu thất bại thì lão sẽ ước hẹn với Đào Vĩnh Trạch đơn đả độc đấu một phen.

Không hẹn mà nên, một hôm Dịch Long vào trong chùa trên trái núi này ngủ trọ.

Chừng nửa đêm, Dịch Long bỗng nghe tiếng ám khí Thiên Sơn thần mang rít lộn như xé bầu không khí. Lão vội chạy ra coi thì vừa gặp lúc Dịch Bình Thạch thua trận.

Lão lại ngó thấy thanh Du Long bảo kiếm lọt vào tay Giang Mỹ Linh thì dù là người hàm dưỡng sâu xa cũng phải đùng đùng nổi giận. Giang Mỹ Linh tuy đã luyện xong nửa pho bí lục của Võ Hạo Thiên mà lại chưa được thành thuộc Năng vừa thấy Dịch Long tới khi nào còn dám chống chọi chỉ ỷ vào khinh công trác tuyệt để né tránh hoặc tẩu thoát. Vừa nghe Dịch Long quát “Đứng lại”, nàng càng chạy nhanh hơn.

Dịch Long chau mày hỏi :

- Anh muội! Anh muội bắt lấy con yêu nữ này để hỏi ả coi sao lại đoạt thanh bảo kiếm trấn sơn của chúng ta. Ắt có mối thù gì với phái Thiên Sơn.

Nên biết Dịch Long tuy tức giận đến cực điểm, nhưng lão là nam tử trượng phu mà ra tay tróc nã một thiếu nữ thì có điều không tiện, nên lão giục bà vợ động thủ.

Phùng Anh vốn là người thuần hậu, mỉm cười đáp :

- Đại ca bắt tất phải nổi giận. Con nhỏ này đã đoạt được kiếm ở trong tay Dịch Bình Thạch thì cũng là một tay hiểm có. Tiểu muội bắt thị lại cho đại ca ôn tồn hỏi thị, không nên khiến thị phải sợ hãi.

Giang Mỹ Linh đang chạy như bay bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo lạch phạch rồi đột nhiên một bóng trắng lướt qua bên mình.

Giang Mỹ Linh nhìn kỹ lại thì ra Phùng Anh đã vượt qua lên phía trước nàng để chắn đường.

Giang Mỹ Linh sợ run tự hỏi :

- “Giả tử mộ này đâm ta một kiếm vào sau lưng thì liệu ta còn sống được chăng?”

Nàng tưởng lầm Phùng Anh là Phùng Linh rồi bụng bảo dạ :

- “Khinh công của Phùng Linh tuy cao hơn ta nhưng bản lãnh mộ vị tất đã hơn ta mấy. Ta đã có hai thanh bảo kiếm thì hay dở gì cũng phải thử coi, còn hơn là để lọt vào tay họ”.

Phùng Anh cười nói :

- Tiểu cô nương! Bất tất phải chạy nữa. Cô cứ trả lại thanh Du Long kiếm cho ta rồi quay lại cùng chúng ta trò chuyện. Chỉ cần cô nói hợp đạo lý là chúng ta chẳng làm khó dễ gì đâu.

Giang Mỹ Linh nói :

- Được rồi! Văn bối sẽ trả kiếm lại cho tiền bối.

Đột nhiên cô vung thanh Du Long kiếm ra chiêu “Bạch Hồng Quán Nhật” mũi kiếm nhằm đâm vào trước ngực Phùng Anh.

Nàng còn sợ khinh công của đối phương cao quá, phóng một kiếm khó lòng thành công. Tay phải nàng cầm thanh Tài Văn kiếm cũng phóng liền ra chiêu “Phong Quyển Hoa Lạc” nhằm chém vào hai chân Phùng Anh.

Hai thanh kiếm một trên một dưới ra chiêu cực kỳ hiểm độc.

52. Lãng Trung Ngọc Cứu Thoát Mỹ Linh

Ngờ đâu nàng còn đang ngẫm nghĩ, trước mắt bỗng lóe lên một vùng bóng sáng. Hai thanh bảo kiếm không biết đã bị vật gì quẩn lấy. Một luồng lực đạo vừa nhu vừa cương tựa hồ nắm lấy tay nàng khiến cho hồ khẩu ngậm ngậm đau nhức.

Giang Mỹ Linh kinh hãi không biết đến đâu mà nói. Nàng gắng sức giựt mạnh hai thanh kiếm theo thế “Hạc Tử Phiến Thân” lộn người đi xa ba trượng.

Bỗng trên không rít lên hai tiếng veo veo. Hai mảnh vải trắng phát phơ rớt xuống.

Bây giờ Giang Mỹ Linh mới biết vừa rồi Phùng Anh quẩn bảo kiếm vào tay áo.

Phùng Anh chau mày nói :

- Con nha đầu này nhỏ tuổi mà đã man trá như vậy. Nếu là kẻ khác thì chắc đã bị người đâm thấu ruột rồi.

Địch Bình Thạch la lên :

- Má má! Con yêu nữ này độc ác ghê gớm. Má má đừng lịch sự với thị.

Phùng Anh tuy chưa bị thương. Nhưng mộ đã luyện nội gia công lực mấy chục năm trời và thi triển công phu tuyệt đỉnh “Lưu Vân Thi Tự” mà chưa đoạt lại được bảo kiếm ở trong tay Giang Mỹ Linh, khiến mộ không khỏi ngạc nhiên.

Mộ nghĩ thầm trong bụng :

- “Lần trước ta về núi đến nay chưa được mười năm mà trên chốn giang hồ đã sản xuất được nhân vật lợi hại thế này. Thật là hậu sinh khả úy”.

Mộ không dám khinh địch nữa. Tiện tay mộ bẻ một cành liễu còn cả lá. Mộ nhằm đánh vào cổ tay đối phương nghe “veo” một tiếng.

Lúc này Giang Mỹ Linh đã biết rõ mộ là vợ Địch Long tên gọi Phùng Anh.

Tuy trong lòng nàng khiếp sợ, nhưng vẫn ỷ vào hai thanh bảo kiếm trong tay.

Nàng tính thầm trong bụng :

- “Hai vợ chồng lão này cũng nổi tiếng ngang nhau. Địch Long muốn giữ địa vị tiền bối lòng danh thiên hạ, quyết chẳng khi nào liên thủ với vợ để uy hiếp một kẻ bé nhỏ tuổi như ta. Ta không thể tin là hai thanh bảo kiếm này chẳng địch nổi càn liễu của mẹ”.

Nàng liền đưa thanh kiếm ở tay trái ngang ra để phòng thân. Còn thanh Tà Vân kiếm ở tay phải bỗng vung lên không đánh loáng một cái để đón càn liễu.

Bỗng nghe đánh xẹt một tiếng. Giang Mỹ Linh đã chém xuống một kiếm.

Chiêu kiếm này của nàng chỉ cắt đứt được hai mảnh lá liễu.

Phùng Anh cũng không khỏi run lên. Bà đã chắc chiêu này đánh toạc hổ khẩu Giang Mỹ Linh và hất bắn thanh kiếm đi, nhưng lại đánh trúng vào cánh tay nàng.

Mẹ đánh liền ba chiêu mà không hiểu tại sao đều bị Giang Mỹ Linh tránh khỏi.

Nguyên Giang Mỹ Linh biết là nguy rồi, lập tức nàng thi triển “Thiên La bộ pháp”.

Bộ pháp né tránh này phát nguyên từ phái Thanh Thành để tránh cường địch, nhưng nó được Võ Hạo Thiên khổ tâm nghiên cứu, thêm vào những điều mới sáng tạo, so với sự truyền thụ của bản môn là phái Mạnh Sơn nó thần diệu hơn nhiều.

Vì thế mà Phùng Anh đang lúc nóng nảy vẫn không làm gì được Giang Mỹ Linh.

Phùng Anh nghĩ bụng :

- “Không trách Vạn nhi để thị cướp mất bảo kiếm. Quả nhiên võ công thị có điều quái dị. Đến mình đây còn không coi ra lộ số. Kiểu này xem chừng phải ba chục chiêu trở ra mới mong hạ được thị”.

Phùng Anh lại phóng kiếm đâm ra. Nàng cảm thấy mũi kiếm dường như bị một luồng lực đạo tương phản kéo ra ngoài. Thanh Du Long kiếm xuất nữa rút khỏi tay Giang Mỹ Linh bay đi.

Giang Mỹ Linh giật mình kinh hãi. Nàng vội huy động thanh Tà Vân kiếm định hót đứt càn liễu để hóa giải lực đạo đang uy hiếp thanh Du Long kiếm.

Bỗng thấy càn liễu của Phùng Anh nghiêm nhiên như một con linh xà vẫy vùng loạn lên chợt trở về mé đông chợt quảy sang mé tây, thấp thoáng không nhất định, làm cho Giang Mỹ Linh phải hoa mắt, rối loạn tâm thần vì không biết mẹ đánh tới phía nào.

Bỗng thanh bảo kiếm bị dính vào càn liễu. Giang Mỹ Linh lại càng khiếp sợ.

Nguyên Phùng Anh thi triển nội công tâm pháp huyền bí khiến cho càn liễu dính vào để cường đoạt thanh bảo kiếm trong tay Giang Mỹ Linh.

Càn liễu của Phùng Anh nhẹ bằng như không. Nó theo ánh kiếm của Giang Mỹ Linh mà lướt tới không một tiếng động. Khi gặp cơ hội nó lại đụng vào sóng kiếm một cái.

May ở chỗ Giang Mỹ Linh có hai thanh bảo kiếm. Thanh kiếm mé tả bị nguy thì thanh kiếm mé hữu lại cứu. Thanh kiếm mé hữu bị nguy thì thanh kiếm mé tả lại cứu. Giả tỷ nàng chỉ có một thanh bảo kiếm thì đã bị Phùng Anh đoạt mất rồi.

Tuy nhiên sau mười chiêu qua lại. Chẳng mấy chốc nàng mồ hôi toát ra đầm đìa, chỉ còn cách đón đỡ chứ không còn tấn công được nữa.

Phùng Anh vẫn múa nhanh càn liễu.

Chỉ trong khoảng khắc Giang Mỹ Linh đã cảm thấy cặp kiếm của mình không còn lối thoát mà toàn thân nàng cũng bị càn liễu vây phủ.

Nhắc lại Lăng Trung Ngọc theo thanh âm tìm kiếm Giang Mỹ Linh. Khi chàng gần tới nơi, trước hết chàng nhìn thấy Giang Mỹ Linh đang chiến đấu với Phùng Anh một cách cực nhọc. Cái ngó thứ hai chàng thấy Địch Long đứng trên sườn núi lại càng kinh hãi vô cùng.

May ở chỗ khinh công chàng tuyệt cao có thể tương đương với vợ chồng Địch Long.

Chàng vừa ngó thấy hai người lập tức ẩn thân ngay.

Địch Long cũng đang ngưng thần chú ý coi vợ mình cùng Giang Mỹ Linh tỷ kiếm nên không phát giác ra tung tích Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc la thầm :

- “Ta muốn cứu nàng thoát hiểm thì cũng có thể cố gắng làm được nhưng khó mà thoát khỏi tai mắt vợ chồng Địch Long. Còn viện trợ một cách ngấm ngầm thì nhất định không thể được. Biết làm thế nào bây giờ?”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, chợt nghe cách chỗ mình mấy thước có tiếng động sột soạt.

Lăng Trung Ngọc định thần nhìn kỹ thấy có hai người ẩn trong bụi cỏ rậm chỉ hở ra nửa móng.

Chàng nhận thấy hai người này thân thể có mấy điểm đặc biệt liền biết ngay là Quy Linh Tử và Thích Đạo An.

Nguyên hai lão này sau khi bị thương ở chùa Huyền Nữ liền chuồn ẩn mình trong sơn động gần đó để điều trị. Tuy thương thế không nặng lắm nhưng cũng chần chờ mất nửa ngày. Còn Vương Trung Thuyền thì không biết đi đâu mất rồi.

Bọn chúng nghe tiếng đánh nhau đã tưởng Ngụy, Cảnh hai người bị vây, không ngờ lại phát giác ra vợ chồng Địch Long xuất hiện tại chốn này.

Hai lão này trước kia đã có lần xuýt bị mất mạng dưới lưỡi kiếm của Địch Long, nên chúng sợ quá phải ẩn vào trong bụi cỏ rậm không dám thở mạnh.

Lăng Trung Ngọc chưa nghĩ được kế hoạch cứu nguy cho Giang Mỹ Linh, bỗng nghe Địch Long quát hỏi :

- Kẻ nào nấp nánh tại đây?

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi tưởng lão phát giác ra hành tung mình thì thấy vợ chồng Địch Long chạy lẹ về phía Quy Linh Tử và Thích Đạo An ẩn nấp.

Hai lão Quy, Đạo này tuy nín thở, nhưng nghĩ tới ngày trước đã bị đau khổ về thanh kiếm của Địch Long không khỏi toàn thân run bần bật phát ra tiếng xào xạc.

Thanh âm này chẳng những Địch Long và Địch Bình Thạch nghe thấy mà cả Băng Xuyên Thiên Nữ cũng phát giác ra được.

Cùng lúc ấy, Phùng Anh lớn tiếng quát :

- Không buông kiếm ra thì còn chờ gì nữa?

Mụ vung cành liễu quẩn lấy chuôi kiếm Du Long.

Giang Mỹ Linh còn chịu làm sao nổi? Đột nhiên nàng cảm thấy đau thấu tâm can. Hổ khẩu dường như bị toạc ra.

Thanh Tài Vân kiếm ở tay mặt chưa kịp giải cứu thì thanh Du Long kiếm đã bị cành liễu của Phùng Anh lôi cuốn mất.

Lăng Trung Ngọc thấy Địch Long sắp tới nơi liền rung động tâm cơ. Chàng đứng cách hai người không đầy hai trượng nên nhảy một cái tới nơi. Chàng nắm lấy Thích Đạo An rất mau lẹ rồi giơ lên.

Một tay chàng nắm vào xương tỳ bà hấn còn một tay lột lấy mặt nạ của hấn đeo vào mặt mình nhanh như chớp.

Tiếp theo chàng chụp lấy Quy Linh Tử. Hai ngón tay cái chàng ấn vào Truy huyết hai người.

Mấy động tác của Lăng Trung Ngọc liền nhau như một cử chỉ.

Địch Bình Thạch chợt thấy một bóng đen chuồn ra, gã còn đang ngơ ngác, bỗng nghe đánh vù một cái, Lăng Trung Ngọc tay trái xách Thích Đạo An, tay phải xách Quy Linh Tử đã nhảy vọt qua đầu gã.

Lúc này vào khoảng nửa đêm tuy bóng trăng sáng tỏ nhưng vẫn không được như ban ngày, vả lại Lăng Trung Ngọc đeo mặt nạ nên Dịch Bình Thạch chỉ thấy bóng đen lù lù có ngờ đâu là chàng.

Phùng Anh ra chiêu đắc thủ liền hất càn liễu một cái liệng thanh Du Long kiếm ra xa hơn mười trượng.

Tiếp theo mục lại đoạt luôn cả võ kiếm.

Giang Mỹ Linh sợ thất thần vừa bình tĩnh lại thì càn liễu của Phùng Anh bỗng rung lên nghe đánh soạt một tiếng. Mục đã đánh trúng vào huyết Trí Đường ở sau lưng nàng.

Giang Mỹ Linh mình mặc áo bảo giáp hộ thân vừa nghe tiếng gió do càn liễu phát ra, lập tức thi triển công phu “Điên Đảo Huyết Đạo” là một công phu tối thượng trong tà phái.

Tuy nhiên, Phùng Anh đã sử dụng nội gia chân lực, càn liễu mềm yếu trong tay mục biến thành cứng rắn hơn là cây phán quan bút đúc bằng thép nguyên chất.

Giang Mỹ Linh bị mục đánh trúng đau điếng người, mắt hoa lên chân bước loạn choạng.

Phùng Anh nói :

- Dù ngươi có muốn chạy cũng không chạy được nữa. Vậy hãy đi theo ta để khỏi phải chịu đau đớn.

Càn liễu của mục lại nhắm trúng Chiêu Hồn huyết ở sau tai Giang Mỹ Linh, mục chỉ cần điểm khẽ một cái là Giang Mỹ Linh phải ngã đi ngay. Nhưng mục có ý niệm từ bi, luyện tiếu võ công của Giang Mỹ Linh. Càn liễu nhằm trúng huyết đạo rồi mà không điểm tới.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, bỗng nghe hai tiếng vù vù rất mãnh liệt.

Nguyên Lăng Trung Ngọc tay xách hai người dùng làm vũ khí liệng về phía Phùng Anh.

Phùng Anh tai nghe tường bốn mặt, mắt trông rõ tám phương. Lăng Trung Ngọc từ trong bụi cỏ vọt ra mục đã nghe rõ tiếng động. Nhưng mục không ngờ chàng lại tới mau đến thế được. Dù mục là nhân vật số nhất số nhị trong võ lâm cũng không khỏi chấn động tâm thần, tự hỏi :

- “Bên địch có tay cao thủ như vậy, phải chăng hẳn là Đào Vĩnh Trạch?”

Lúc Lăng Trung Ngọc liệng Thích Đạo An cùng Quy Linh Tử ra, đồng thời chàng giải khai huyết đạo cho bọn họ.

Hai người kia đã lâm vào tình trạng sinh tử tối hậu, bỗng cảm thấy chân tay cử động được liền thi triển tuyệt kỹ bình sinh.

Thích Đạo An người còn lơ lửng trên không đã phóng chưởng đánh ra.

Càn liễu của Phùng Anh đang nhằm vào Huyết Vận huyết ở sau tay Giang Mỹ Linh liền bị chưởng phong của Thích Đạo An hất trệch sang một bên.

Võ công của Phùng Anh đã độ xuất thần nhập hóa. Mục vừa động tâm liền rung càn liễu một cái, lập tức điểm trúng huyết Mạch Môn của Thích Đạo An.

Lại nghe “cắc” một tiếng. Càn liễu của Phùng Anh bị gãy đôi.

Thích Đạo An đột nhiên như điều giấy đứt dây té huych xuống đất.

Nguyên vừa rồi tuy hẳn bị điểm trúng huyết đạo, nhưng cũng nắm được càn liễu. Trong lúc chớp nhoáng nội lực sắp bị tiêu tan hẳn còn bẻ gãy được càn liễu.

Quy Linh Tử vung cây phát trần, tiếp liền Thích Đạo An quần được nửa càn liễu của Phùng Anh. Phùng Anh nhả chưởng lực ra, càn liễu khác nào cây cung cứng bắn đến cách một cái.

Quy Linh Tử hổ khẩu bị chấn động không thể chịu nổi để rút cây phát trần xuống đất. Càn liễu xuyên thủng bả vai Quy Linh Tử.

Quy Linh Tử ngã quay ra không nhúc nhích được nữa.

Chiêu này tuy nhanh như điện chớp, nhưng trong lúc chớp nhoáng này, Lăng Trung Ngọc đã cứu Giang Mỹ Linh ra khỏi vòng nguy hiểm chạy trốn.

Địch Long đứng trên sườn núi thấy thế giật mình kinh hãi. Ban đầu lão tưởng là Đào Vĩnh Trạch, nhưng sau coi tướng mạo không phải là lão già ngoài sáu mươi thì nghĩ thầm :

- “Thằng quỷ này ở đâu đến? Võ công hấn cao cường như vậy, chắc chẳng kém gì Đào Vĩnh Trạch. Thế là một nhân vật ghê gớm nữa lại xuất hiện”.

Lão liền lớn tiếng gọi :

- Địch Long này ở núi Thiên Sơn muốn dùng võ công tìm bạn. Các hạ đã tới đây sao không tạm thời lưu lại để chúng ta trò chuyện vài câu.

Lăng Trung Ngọc không trả lời. Chàng ôm Giang Mỹ Linh càng chạy lẹ hơn.

Địch Long trợn mắt lên quát :

- Các hạ mà không dừng bước thì đừng trách Địch mỗ vô lễ.

Lão vung tay lên một cái, ba ngọn Thiên Sơn thần mang xé bầu không khí bay tới.

Nên biết võ công Địch Long tỷ như núi Thái Sơn như sao Bắc Đẩu trong vũ lâm. Lão đi đến đâu cũng được người ta kính trọng phi thường.

Bây giờ lão theo lễ mời mọc mà Lăng Trung Ngọc không đáp lại một lời là vô lễ.

Lão có biết đâu Lăng Trung Ngọc không dám lên tiếng, thì cho là chàng có ý khinh mình nên phóng ra ba mũi thần mang.

Nên biết Thiên Sơn thần mang là một thứ ám khí rất lợi hại, rất bá đạo mà lại do một tay cao thủ đệ nhất thiên hạ phát ra.

Lăng Trung Ngọc nghe tiếng gió rít trên không cũng đủ hết hồn.

Chàng liền thi triển môn “Đàn Chỉ thần công” mà chàng đã học được ở trong bí lục võ công của Võ Hạo Thiên.

Chát chát hai tiếng. Mũi Thiên Sơn thần mang bị hất đi.

Mũi thứ ba không bắn trúng chàng nhưng trúng vào sau lưng Giang Mỹ Linh.

Bỗng nghe đánh bùng một tiếng. Giang Mỹ Linh tựa hồ trái cầu da tung lên trên không rồi hất ra ngoài xa đến năm sáu trượng.

Chỗ chàng đứng vừa rồi có hai đoạn đen láy giống như mũi tên rớt xuống.

Lăng Trung Ngọc thấy thế mới yên tâm.

Chàng vội thi triển thân pháp “Yến Tử Tam Sao Thủy”, một môn khinh công tuyệt đỉnh, vọt đi đỡ lấy Giang Mỹ Linh.

Chàng đón được Giang Mỹ Linh rồi cắp nàng chạy như bay chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái, chớp mắt đã lướt đi được nửa dặm, chườn qua một khu thung lũng.

Nguyên công lực bản thân của Giang Mỹ Linh chẳng thể nào chống đỡ được Thiên Sơn thần mang của Địch Long. May mà nàng trong tay có thanh bảo kiếm Tài Vân nổi danh thiên hạ. Mặt khác Địch Long đứng cách xa nàng. Mũi Thiên Sơn thần mang lúc bắn tới nơi đã giảm sức mạnh rồi.

Giữa lúc sinh tử quan đầu, nàng vận hết dư lực vung kiếm một cái chặt đứt đôi được mũi Thiên Sơn thần mang. Tuy nhiên nàng cũng bị một luồng lực đạo cực kỳ cường mạnh hất tung lên.

Lúc Giang Mỹ Linh còn chơi vơi trên không, nàng phải lộn người đi ba vòng mới làm tiêu giảm được sức mạnh hất người nàng đi.

Giang Mỹ Linh dĩ nhiên kinh hồn táng đởm, song Dịch Long cũng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi nghĩ ngợi, vì Giang Mỹ Linh dùng bảo kiếm chặt đứt được Thiên Sơn thần mang đã đành, còn bản lãnh Lăng Trung Ngọc hất được hai mũi thần mang ra thì không phải chuyện tầm thường.

Nên biết Lăng Trung Ngọc muốn tránh mặt không để Dịch Long khám phá ra chân tướng mình. Sau khi hiện thân chàng đã sử dụng võ công mà chàng học được trong pho bí lục của Võ Hạo Thiên.

Chàng không lộ một chút công phu nào của bản môn ra.

Dịch Long là người biết nhiều hiểu rộng. Trong khoảnh khắc này lão nghĩ ngay tới những nhân vật tối lợi hại trong các phái chính tà cùng những môn võ liên quan tới phái họ, nhưng lão không nghĩ ra được là ai có võ công tương tự như địch nhân trước mắt.

Lão nghĩ lui nghĩ tới mà không đoán ra được lai lịch của Lăng Trung Ngọc.

Lúc này Phùng Anh đã kiểm chế được Quy Linh Tử và Thích Đạo An. Mụ muốn rượt theo Giang Mỹ Linh thì thấy Dịch Long đã tới trước mặt. Lão nói :

- Hiện đã có hai lão này, vậy chúng ta cứ truy cứu ở chúng là điều tra được lai lịch của gã kia.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thăng cha đó bản lãnh không kém gì chúng ta đâu. Bây giờ mình có rượt theo vị tất đã kịp.

Theo nhận xét của Dịch Long thì lão tướng Thích Đạo An và Quy Linh Tử nhất định cùng một phe với Lăng Trung Ngọc. Lão có biết đâu là mình đã đoán trật lất.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng bước chân người từ đằng xa chạy lại.

Dịch Bình Thạch lấy lại được Du Long kiếm rồi muốn tiến ra nghinh địch.

Dịch Long nói :

- Hãy khoan! Nghe khinh công của hai người này thì chân bước vững vàng và mau lẹ, tựa hồ như người bản phái.

Rồi lão dùng phép truyền âm nhập mật của bản môn phát ra một tiếng hú.

Chỉ trong giây lát quả nhiên nghe rõ thanh âm Ngụy Tô và Cảnh Quyên Quyên gọi :

- Sư phụ! Di phụ!

Nguyên hai người này nghe tiếng thần mang rít trên không mới tìm được tới nơi.

Phùng Anh bản tính ôn hòa. Mụ thấy trượng phu chủ trương không rượt theo địch nhân, hướng chi lại có đồ đệ và cô cháu vừa tới dĩ nhiên mụ chẳng muốn đa sự làm chi.

Nhắc lại Lăng Trung Ngọc đỡ Giang Mỹ Linh chạy đi được vài dặm, không thấy tiếng người rượt theo, Giang Mỹ Linh mới yên tâm dừng bước.

Bngõ nghe Lăng Trung Ngọc bật lên tiếng cười khúc khích.

Giang Mỹ Linh tức quá hỏi :

- Tiểu muội đã bị thất bại, thanh Du Long kiếm đã bị người đoạt lại mất. Ngọc ca còn thích gì mà cười?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cô thử coi lại người mình xem có đẹp không?

Lúc này trời đã sáng rõ. Bên đường có một con rạch nước nhỏ, Giang Mỹ Linh liền cúi xuống soi bóng mình, bỗng nàng la lên một tiếng :

- Trời ơi!

Nàng đưa tay sờ lên đầu, hần học nói :

- Được lắm! Có một ngày kia tiểu muội phải gọt cái đầu Dịch Long như thế này.

Nguyên lúc nàng vung thanh kiếm Tài Vân để gạt Thiên Sơn thần mang, tuy nàng chặt đứt được một mũi và khỏi mất mạng, nhưng lưỡi kiếm cũng hót luôn cả nửa mái tóc của nàng. Bây giờ nàng biến thành người nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ, không vào loại nào hết.

Vừa rồi hai người còn mãi chạy cho thoát nạn nên chưa phát giác ra.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Đó là bảo kiếm của cô tự hót tóc cô. Sao cô lại cầm hận Dịch Long?

Giang Mỹ Linh trợn mắt lên hỏi lại :

- Sao lại không cầm hận lão?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì thanh Du Long kiếm bị họ đoạt là một việc hay. Nếu không thế thì cha mẹ Dịch Bình Thạch khi nào chịu bỏ qua. Bọn họ mà ra mặt thì cô liệu còn trốn thoát được chăng?

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Ngọc ca sợ vợ chồng Dịch Long đến thế ư? Hừ! Tiểu muội xem chừng vì lý do Cảnh Quyên Quyên mà ra. Giả tỷ Dịch Long có giết chết tiểu muội thì chắc Ngọc ca cũng chẳng chịu vì tiểu muội mà trả oán.

Lăng Trung Ngọc cười mát hỏi :

- Cô nghĩ thế thật ư?

Giang Mỹ Linh đang lúc tức giận buột miệng nói ra, nhưng rồi cô lại hối hận.

Nên biết vừa rồi cô bị Phùng Anh kiềm chế không nhúc nhích được. Nếu không có Lăng Trung Ngọc ra tay thì nàng trốn sao thoát khỏi bàn tay mụ.

Nàng nghĩ tới đây dĩ nhiên không biết trả lời sao được.

Lăng Trung Ngọc nghiêm nghị nói :

- Nếu cô còn làm nhộn nữa thì ta không can thiệp đến thật đấy. Một là vì ta không muốn cô ra mặt đối đầu với phái Thiên Sơn. Hai là nếu có ra mặt cũng không thể địch nổi Dịch Long.

Chàng giơ hai ngón tay giữa và ngón tay trở bên phải cho Giang Mỹ Linh coi.

Hai ngón tay này đã đen sì cả lại.

Nguyên vừa rồi chàng đã dùng “Đàn Chỉ thần công” để búng hai mũi Thiên Sơn thần mang mà bị thương.

Giang Mỹ Linh nói :

- Được rồi! Vụ phái Thiên Sơn hãy để đó. Chờ giết xong Đào Vĩnh Trạch rồi sẽ liệu. Dù sau này tiểu muội có đối đầu với Dịch Long cũng không phiền đến Ngọc ca phải giúp đỡ. Ngọc ca cứ yên lòng.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Ngón tay Ngọc ca có đau không?

Nàng vừa hỏi vừa lấy thuốc tán sát vào ngón tay cho chàng.

Nàng lại cầm ngón tay bị thương của Lăng Trung Ngọc thổi mấy cái. Cử động của nàng rất êm ái, khiến cho Lăng Trung Ngọc dù có muốn nói nữa cũng không nổi.

Giang Mỹ Linh lấy tấm khăn lụa ra cười nói :

- Bây giờ ăn mặc thế này có giống một cô gái bán hàng không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Như vậy chỉ giống một cô gái trẻ bán đậu hủ trong một thị trấn nhỏ.

Giang Mỹ Linh khẽ đập vai chàng một cái làm mặt giận nói :

- Anh chàng này nhảm quá mà trông xấu như quỷ.

Lăng Trung Ngọc bật cười kéo tấm mặt nạ ra nói :

- Nhờ có tấm mặt nạ này mà không bị Địch Long khám phá ra chân tướng. Nhưng bây giờ thì nên bỏ đi để cô khỏi gọi là quỷ sứ.

Hai người lại tiếp tục thượng bộ.

Vào lúc xế chiều xa trông thấy một tòa thị trấn.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Đây là địa phương nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đây là huyện thành huyện Hưng Định. Từ đây đi Bắc kinh còn ba ngày đường.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Hai người kỵ mã từ phía sau rượt tới.

Hai người kỵ mã này đều là lão già mà cưỡi ngựa rất hay.

Bỗng nghe tiếng roi lách cách. Hai con ngựa, một mé tả, một mé hữu đi lướt qua hai bên Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc sững sờ dừng chân.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Trung Ngọc! Ngọc ca có nhận ra hai người đó không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Dừng lên tiếng! Để nghe xem họ nói gì.

Hai con ngựa đã chạy đi mấy chục trượng, song Giang Mỹ Linh và Lăng Trung Ngọc là những tay cao thủ nghe rõ cả tiếng gió. Lỗi tai hai người rất linh mẫn.

Bỗng nghe thanh âm họ lúc dứt lúc nói.

Một người nói :

- Ông bạn quên là Vân nhị ca hiện trú ở ngoài cửa Đông thành ư? Tối nay ta đi thêm một quãng vào thăm y.

Người kia cười ha hả nói :

- Phải đấy! Có lẽ Vân nhị ca cũng giống chúng ta. Họ tiếp được....

Hai con ngựa chạy rất mau mà tiếng hai người nhỏ mãi đi nên chỉ nghe được đến đây còn về sau không nghe rõ nữa.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Mấy câu này là nghĩa làm sao? Hình như hai lão đã đến bước đường cùng, móc túi không còn tiền để vào trọ khách điếm. Họ nhớ tới một người bạn ở gần đây định vào đó để ngủ nhờ chứ gì?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Cô này khinh người thật...

53. Dừng Hương Mê Dọ Thám Vân Trang

- Cô có biết hai lão này là ai không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Tiểu muội mà biết thì còn hỏi làm chi?

Nguyên nàng định nói đùa để cho Lăng Trung Ngọc nói ra.

Quả nhiên Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Ta cho cô hay, cô đừng coi hai lão này là hạng áo vải tầm thường. Hai lão còn ghê gớm hơn cả cô nữa. Một lão là Liễu trang chúa ở Tam Liễu trang tỉnh Sơn Đông. Gia tài lão có hàng cự vạn, nhưng rất ít người biết lão là cao thủ võ lâm.

Giang Mỹ Linh nói :

- Ủa! Ngọc ca nói vậy thì ra lão là Liễu Tam Xuân ư? Tiểu muội chẳng thấy có chi khác lạ.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Trước đây ba năm thì cô không địch nổi lão đâu.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Sao Ngọc ca biết vậy?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Sư phụ ta võ công tuyệt thế mà về đường lịch duyệt giang hồ lại càng ít người bì kịp. Lão nhân gia thường nhắc với ta những kỳ nhân dị hành. Vì thế mà kẻ khác không biết đến nhiều nhân vật võ lâm. Còn ta hầu như biết gần hết.

Giang Mỹ Linh lại hỏi :

- Còn lão kia là ai?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Lão kia là Vạn Y Thường. Vì lão có bộ mặt dài thườn thượt như mặt ngựa mà lại có vẻ âm trầm nên người ta kêu lão bằng Vạn Vô Thường.

Giang Mỹ Linh cười hỏi :

- Con quỷ vô thường đó có bắt hồn Ngọc ca không?

Lăng Trung Ngọc cũng cười đáp :

- Không phải lão bắt hồn ta mà là ta bắt hồn lão.

Giang Mỹ Linh nói :

- Chuyện đó thế nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Lão là Chương môn Hắc Hồ quyền. Một lần ta lên nhà gây với hắn. Võ công lão không phải tầm thường. Ta phải đánh đến chiêu thứ mười mới thắng một chương.

Giang Mỹ Linh nói :

- Thảo nào vừa rồi lúc lão lướt qua bên mình Ngọc ca, dường như có đưa mắt nhìn Ngọc ca một cái.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Đại khái lão đã nhận ra ta là một người quen mặt, nhưng chưa chắc lão nhớ được người đánh lão ngày trước là một tên khất cái quần áo rách rưới lại như kẻ điên khùng.

Giang Mỹ Linh nói :

- Theo lời Ngọc ca thì hai lão này đáng kể là những tay cao thủ võ lâm rồi. Nhưng không hiểu lão có gì đặc biệt ở chỗ nào?

Nàng cười nói tiếp :

- Bây giờ Ngọc ca lại đi đánh bọn họ một chập, chắc không cần phải dùng tới ba chiêu thì bọn họ đã phải kêu cứu rồi.

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Thực tình ta đang muốn đi đánh hai lão một trận.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Ngọc ca bảo tiểu muội là người tà mà tiểu muội xem ra Ngọc ca vẫn chưa thay đổi tà khí. Họ không có thù hằn gì, sao đại ca lại muốn đánh họ? Ngày trước Ngọc ca đã đánh bại họ còn chưa thích ư? Huống chi bây giờ chúng ta còn có việc bên mình.

Lăng Trung Ngọc nghiêm sắc mặt nói :

- Nói đánh là nói đùa thôi. Ta chỉ muốn theo dõi họ để thám thính một ít tin tức. Cô có biết hai lão này là những nhân vật không chịu lộ diện trên chốn giang hồ? Nhất là Liễu Tam Xuân ôm cái gia tài kếch sù nên không chịu ra ngoài một cách khinh xuất.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Ngọc ca càng nói càng hồ đồ. Bọn lão đã ít qua lại với những nhân vật giang hồ thì còn nghe tin tức gì ở nơi họ?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đó chính là điều đáng chú ý. Cô coi họ hối hả đi ngựa không dừng vó, lật đật trên đường. Đây là đường quan đạo thông đến kinh thành. Nhất định bọn họ có việc đi Bắc kinh.

Lăng Trung Ngọc ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vương Trung Thuyên muốn thu thập cả nhân vật ngoài chính phái. Không chừng bọn này có liên quan với Vương Trung Thuyên. Dù không có chuyện đó biết đâu mình chẳng lượm được tin tức khác.

Giang Mỹ Linh nói :

- Ngọc ca nói cũng có lý. Theo nhận xét của tiểu muội thì đoàn võ sĩ áo vàng của Vương Trung Thuyên dường như tên nào cũng võ công cao cường hơn hẳn. Bọn chúng quy phục Vương Trung Thuyên e rằng còn có mưu đồ gì khác. Vậy chúng ta có phải đi theo họ một ngày hay nửa ngày cũng hay.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Vân nhị ca mà hai lão đề cập tới chắc là Vân Trung Hiệu cư trú ở ngoài cửa Đông huyện Hưng Định. Lão là Chuồng môn nhân về Du Long đảo. Ta biết địa chỉ lão. Nhưng ngày trước chỉ đi qua Hưng Định chứ chưa gặp mặt lão lần nào. Lão này tuy cũng gia tư bách vạn nhưng khác với Liễu Tam Xuân ở chỗ lão sơ tài trượng nghĩa và danh vọng khá lớn. Nhưng đã là người nghĩ đến thân gia, lão không muốn gây sự với ai. Tuy lão là một nhân vật khá giả mà chỉ có người xung quanh biết đến chứ không nổi tiếng trên chốn giang hồ.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Hay lắm! Tiểu muội biết ý Ngọc ca rồi. Đêm nay tiểu muội cùng Ngọc ca vào Vân gia trang thám thính, nếu có phải động thủ thì tiểu muội sẽ nhẹ đòn với Vân Trung Hiệu là xong.

Hai người vào thành tìm đến một khách điếm, ăn cơm chiều rồi ngồi tĩnh tọa.

Sau khi luyện xong thì đêm đã sang canh hai.

Giang Mỹ Linh tinh thần thoải mái cười nói :

- Nội công tâm pháp của phái Thiên Sơn mà Ngọc ca truyền thụ cho quả nhiên kỳ diệu. Đem nó so với những điều sở học trong bí lục võ công của Võ tổ sư thì đúng là một chính một phản và đều đã có đến ngàn năm nay. Đêm qua tiểu muội không ngủ và bây giờ chỉ thở hít một lúc đã khôi phục được tinh thần lại ngay.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Hiện giờ chúng ta đi đuổi theo là vừa.

Giang Mỹ Linh mở cửa sổ rồi hai người cùng chuồn ra.

Lăng Trung Ngọc bỗng lên tiếng :

- Trời ơi! Suýt nữa ta quên trả tiền phòng.

Chàng móc một đỉnh bạc quăng vào trong phòng, đoạn cùng Giang Mỹ Linh tung mình vọt lên nóc nhà.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Tiểu muội vẫn tưởng Ngọc ca chưa đổi hết tà khí, không ngờ Ngọc ca càng ngày càng tỏ ra là người phái chính, nhớ cả đến việc trả tiền phòng.

Vân gia trang ở ngoài cửa Đông thành Hưng Định, chỉ cách thành chừng vài dặm. Hai người chạy trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà đã tới nơi.

Trong Vân gia trang rất nhiều phòng ốc mà trong lúc thoáng thốt Lăng Trung Ngọc không hiểu Vân Trung Hiên ở phòng nào.

Chàng lần đi kiểm phòng có ánh đèn. Đến một nơi bỗng chàng nghe có tiếng người khóc lóc, và tiếng roi vọt quất xuống vọng ra.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Vân Trung Hiên chẳng lẽ không phải là người lương thiện và chỉ giống như những hạng tài chủ khác. Hắn cũng đặt hình đường khảo đả người ta chăng?”

Hai người liền lại gần phòng thì thấy đây là một gian phòng bé nhỏ. Một cụ già béo ỳ mắt đầy những thịt đang cầm bì tiên quất xuống. Cụ vừa đánh vừa mắng một thiếu nữ.

Tiếng cụ thét lên the thé :

- Lão gia thương mẹ mi chết không có cỗ quan tài mới lấy mười lạng bạc trắng tinh cho cha người. Nếu người chẳng có lòng phúc đức thì đã chẳng đem người về. Hừ! Lão gia đối với người biết bao ơn cao đức cả để người phục thị lão gia đêm nay mà người còn tỷ tê khóc lóc.

Thiếu nữ quỳ xuống năn nỉ :

- Lão má má! Xin lão má má cầu lão gia miễn cho tiểu nữ. Tiểu nữ thù thuở nhỏ đã hứa gả cho người ta rồi.

Cụ ác phụ lại quất bì tiên đánh chát một cái và mắng chửi :

- Mi thật chẳng biết trời cao đất rộng là gì. Lão gia đã mua mi về thì mi là người của lão gia. Ai biết mi có người ta rồi hay không?

Lăng Trung Ngọc lửa giận bùng bùng bụng bảo dạ :

- “Té ra Vân Trung Hiên làm phúc cách này đây! Hắn bỏ ra mười lạng bạc để mua thiếu nữ nhà lương thiện hầu cung cấp sự dâm dật cho hắn”.

Bỗng nghe tiếng rú :

- Trời ơi!

Đầu lưỡi cụ ác phụ nhô ra dài đến mấy tấc trông như một cục gỗ rớt tạch xuống đất.

Nguyên Giang Mỹ Linh đã ra tay không một tiếng động phóng ra một mũi thâu cốt châm xuyên vào cổ họng cụ ác phụ.

Giang Mỹ Linh và Lăng Trung Ngọc đẩy cửa bước vào.

Thiếu nữ kia sợ quá toàn thân run bần bật, nói không ra lời.

Giang Mỹ Linh giỡn giành y :

- Cô đừng sợ! Nhà cô ở đâu? Chờ lát nữa ta sẽ đưa về.

Thiếu nữ khầu đầu mấy lạy. Cô định thần lại một chút rồi đáp :

- Nhà tiểu nữ ở trong thôn này.

Giang Mỹ Linh quay lại nhìn Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Đêm nay tiểu muội làm một điều nghĩa hiệp.

Lăng Trung Ngọc khẽ nói :

- Đừng lên tiếng, có người tới đó.

Rồi bên ngoài có tiếng người gọi :

- Ngụy má má! Ngụy má má!

Giang Mỹ Linh bóp mũi bắt chước thanh âm mụ ác phụ hỏi lại :

- Chuyện gì vậy?

Người kia đáp :

- Đêm nay lão gia có khách không cần Hỷ Liên phục thị nữa. Má má cũng nghỉ hơi sức, bắt tất phải đánh thị nữa.

Giang Mỹ Linh chờ cho người kia bước vào liền thò tay chụp lấy gã cười nói :

- Kể ra lòng dạ ngươi hãy còn tử tế.

Tên gia đình thấy nàng nắm chặt đầu thâu xương vội la lên :

- Xin nữ đại vương tha mạng cho.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Tha ngươi cũng chẳng khó gì. Nhưng chủ nhân ngươi ở đâu?

Tên gia đình run như thắt lằn đứt đuôi đáp :

- Ở Trầm Hương các.

Giang Mỹ Linh lại quát :

- Nói quanh! Ai biết Trầm Hương các của lũ ngươi ở đâu?

Tên gia đình đáp :

- Ở đây... đi ra mé Tây... có một cái ao. Trên bờ ao có một cái gác. Đó chính là...

Gã chưa dứt lời đã nghe đánh huych một tiếng. Gã ngã lăn quay xuống đất.

Nguyên Giang Mỹ Linh nóng nảy không chờ cho hắn nói hết lời, vừa nghe gã nói tới đó liền điểm huyệt gã.

Giang Mỹ Linh nghĩ tới gã vừa xin cho cô gái nên dùng thủ pháp nhẹ nhàng.

Chỉ sau một giờ là huyệt đạo có thể tự giải khai được.

Giang Mỹ Linh nói :

- Ngươi ở đây đừng có lên tiếng. Để ta đi thu thập Vân lão tặc rồi sẽ đưa cô về nhà.

Nàng cùng Lăng Trung Ngọc để thiếu nữ lại rồi đi thám thính Trầm Hương các.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Ta tưởng tới đây dò hỏi tin tức mà hóa ra lại cùng cô tạm quyền chức hiệp khách. Mỹ Linh! Lại phiền cô lần nữa. Cô có đem theo “Kê minh phản hồn hương” không?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Phải đấy! Nhà họ Vân đông người lắm. Dù chúng ta không sợ nhưng một khi đã động thủ thì bọn họ la làng làm phiền cho mình. Vậy dùng mê hương làm cho cả nhà mê hết đi rồi Ngọc ca bắt lấy ba lão già mà thẩm vấn một cách bình yên.

Hai người chia nhau làm việc.

Chỉ trong khoảnh khắc Lăng Trung Ngọc đã tìm đến Trần Hương các.

Chàng nhảy vọt lên nóc nhà, bám lấy mái hiên thò đầu nhìn vào trong.

Ba lão kia tuy đều là những tay cao thủ võ lâm. Nhưng Lăng Trung Ngọc khinh công trác tuyệt, cử động của chàng không phát ra một tiếng động.

Trong gác có bốn người. Ba lão già đang ngồi tựa cửa sổ bên một cái bàn trông ra ao sen. Trước mặt mỗi lão đặt một chén trà thơm.

Ao sen dưới vầng nguyệt tỏ bốc lên mùi hương thoang thoảng. Cảnh vật thật là thanh tú.

Lăng Trung Ngọc cười thầm lắm lắm :

- Lão họ Vân này biết cách hưởng thụ đây, ra tuồng phong nhã lắm.

Một hán tử đứng bên Vân Trung Hiền dường như là tên quản gia vừa mới lên bẩm :

- Chuyến này nhờ Huyện thái gia phái sai dịch giúp đỡ nên thu nợ được mau chóng. Đồng thiện đường trong huyện xin sự phụ quyền cho một ít tiền.

Nguyên hán tử này vừa là quản gia vừa là đồ đệ của Vân Trung Hiền đi đòi nợ xong ngay đem về báo cáo.

Vân Trung Hiền nhấp một hớp trà thùng thẳng nói :

- Việc đó nên lắm! Quyền cho năm trăm lạng. Sáng mai người đem đi và bảo họ đem danh nghĩa của ta phát đến tay người nghèo mà người phải đứng trông nom đừng để bọn chúng lũng đoạn.

Liễu Tam Xuân cười khanh khách nói :

- Vân nhị ca thật là một nhân vật từ thiện. Phóng tay đã cho ra năm trăm lạng bạc.

Vạn Y Thường nói :

- Ta đã nói là Vân nhị ca là người thế nào rồi mới được huyện thái gia đòi nợ giùm cho y. Như vậy nhà nghèo cũng không oán trách được. Cái đó bất quá bằng nhử một sợi lông của y cũng đủ khiến cho bao nhiêu người cảm kích. Liễu đại ca! Đại ca nên trông gương y mà làm.

Vân Trung Hiền cười ha hả nói :

- Vạn lão đệ nói thế chẳng hóa ra Vân mỗ là người ham mua danh vọng, giả mạo từ thiện ư?

Vạn Y Thường vội đáp :

- Lão huynh bắt tất phải đa tâm. Tiểu đệ rất khâm phục tác phong của lão huynh. Tiểu đệ nghe lắm người tự xưng là nghĩa hiệp, coi Vân huynh cùng hàng ngũ với họ. Ha ha!

Vân Trung Hiền vuốt râu cười nói :

- Chúng ta là chỗ tương tri nói đùa một chút cũng chẳng sao. Tình thực thì nếu Vân mỗ không đi lại với họ, đại khái họ cũng chẳng mời mình đâu.

Liễu Tam Xuân hỏi :

- Thế ra Vân huynh đã nhận được thiệp mời mà sao chưa đi?

Vân Trung Hiên đáp :

- Vân mỗ đang định thỉnh giáo hai vị. Chúng ta có nên đi hay không?

Liễu Tam Xuân đáp :

- Sao lại không đi?

Vân Trung Hiên nói :

- Các vị với Vân mỗ đã có tình thâm thì cùng đi với nhau. Minh mà đắc tội với bạn hữu hào kiệt giang hồ, anh hùng hiệp khách thì cũng khó coi. Bằng không đi lại đắc tội với Tư Không đại nhân mà còn lo gây ra tai vạ. Thật là tiến thoái lưỡng nan. Biết làm thế nào cho phải?

Vạn Y Thường cười nói :

- Vân huynh có tính tài trọng. Việc này mà cẩn thận quá thì rồi hối hận cũng không kịp.

Vân Trung Hiên nói :

- Vậy xin thỉnh giáo Vạn huynh.

Vạn Y Thường đáp :

- Chuyến này đức Hoàng thượng đã quyết tâm định quét một mẻ lưới bắt hết những người kêu bằng giang hồ hào kiệt, anh hùng hiệp khách mà có dạ chống đối triều đình. Tư Không đại nhân đã mời chúng ta tiến kinh không ngoài việc muốn chúng ta ra sức giúp ngài...

Vân Trung Hiên không chờ Vạn Y Thường hết lời đã nhăn nhó cười nói :

- Chẳng giấu gì hai vị lão huynh, Vân mỗ đã sao lãng võ công lâu năm...

Vạn Y Thường mỉm cười ngắt lời :

- Vân nhị ca hà tất phải khiêm tốn. Còn ai không biết Du Long đao là nhất tuyệt trên võ lâm. Hơn nữa trong đại nội thiếu gì cao thủ, chưa chắc cần đến bọn già chúng ta phải liều mạng. Chắc Vân nhị ca muốn nói là Tư Không đại nhân vì muốn có một ít nhân vật kêu bằng chính phái, và muốn chúng ta có đủ mặt để tránh khỏi có kẻ lọt lưới. Nếu chúng ta không đi tất khiến cho Tư Không đại nhân sinh lòng ngờ vực.

Vân Trung Hiên hỏi :

- Hai vị có nhiều tin tức. Theo nhận xét của hai vị thì chuyến đi này Vương Trung Thuyên xuống núi muốn quét hết cả những môn phái lớn liệu có thành công chăng?

Vạn Y Thường đáp :

- Vương Trung Thuyên xuống núi là việc rất bí mật mà Vân huynh còn biết thì đủ rõ tin tức của Vân huynh rất tinh thông.

Vân Trung Hiên cười khanh khách nói :

- Đâu có! Đâu có! Vạn huynh lại khách sáo rồi!

Vạn Y Thường nói :

- Có một việc tiểu đệ e rằng Vân huynh chưa biết là trước đây nửa tháng Vương Trung Thuyên đã lén tập hợp cùng Đào Vĩnh Trạch trong lúc tỷ võ trên núi Thanh Thành rồi thừa cơ đánh lén khiến cho các phái chính tà đều bị thua xiểng liểng. Vừa bị thương vừa bị bắt không biết bao nhiêu người mà kể. Tiểu đệ cùng Liễu đại ca vì nghe được tin tức này nên lật đặt tiến kinh.

Liễu Tam Xuân nói :

- Tiểu đệ e rằng Tư Không đại nhân mời chúng ta vì ngài sợ bao nhiêu công lao đều lọt vào tay một mình Vương Trung Thuyên chiếm hết.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Vương Trung Thuyên nổi tiếng là tay thâm độc. Vậy chúng ta quy phục Tư Không đại nhân còn hơn quy phục hắn nhiều.

Vạn Y Thường nói tiếp :

- Vì thế nên Vân nhị ca mà muốn giữ theo lời cổ huấn để bảo vệ thân mình, tiểu đệ e rằng trước khi bị người chính phái trả thù đã gặp độc thủ của họ Vương rồi.

Lăng Trung Ngọc nghe tới đây mười phần đã hiểu được bảy tám.

Giữa lúc ấy bỗng Vân Trung Hiên bật lên tiếng la :

- Ô hay!

Rồi đứng phắt dậy.

Tên đệ tử làm quản gia vội hỏi :

- Sư phụ, chuyện gì vậy?

Vân Trung Hiên đáp :

- Đến giờ này đáng lý chúng phải đem bánh đường cùng yến xào lên rồi mới phải, mà sao không thấy một người nào? Để ta phải thân hành xuống xem vì chuyện gì?

Tên quản gia rất lấy làm lạ nói :

- Cây chuyện nhỏ mọn đó cần chi lão nhân gia phải nhọc mình? Để đệ tử đi kêu bọn chúng bưng lên.

Vân Trung Hiên nói :

- Bọn nha đầu nhà này quen nết ăn bơ làm biếng. Chuyến này ta phải cho chúng một bài học mới xong.

Tên đệ tử trong lòng nghi hoặc nghĩ thầm :

- “Sư phụ không ngồi bồi tiếp quý khách lại đi giáo huấn mấy tên nha hoàn. Như vậy há chẳng bất cận nhân tình thái quá ư?”

Gã còn đang ngẫm nghĩ chợt nghe có tiếng cười rúc rích nói :

- Yến xào đã bưng lên đây.

Đồng thời rít lên mấy tiếng veo véo! Vân Trung Hiên đã liệng ra hai cây Thấu Cốt đinh.

Nguyên lúc này Giang Mỹ Linh đang đi tới. Trong ba lão này thì võ công Vân Trung Hiên cao thâm hơn hết.

Lão đã nghe tiếng động vì vu nên giả vờ đi giục bọn nha hoàn làm yến xào để ra ngoài xem xét, khỏi khiến cho kẻ dạ hành sinh lòng ngờ vực.

Hai mũi Thấu Cốt đinh vừa bắn ra lập tức có người “ôi” lên một tiếng ngã lăn xuống đất. Người này chính là Trang chúa Tam Liễu trang tên gọi Liễu Tam Xuân.

Đây là Lăng Trung Ngọc muốn trêu cợt bọn này chơi. Chàng thi triển môn công phu tá lực kêu bằng “Tứ lạng bát thiên cân”. Chàng cũng tung ra hai mũi mai hoa trâm rồi mượn sức Thấu Cốt đinh chuyển hướng chia ra đánh vào Liễu Tam Xuân và Vạn Y Thường.

Võ công Vạn Y Thường khá hơn nên tránh kịp chỉ bị mũi Thấu Cốt đinh làm cho trầy da. Còn Liễu Tam Xuân bị Thấu Cốt đinh đánh trúng huyệt Hoàn Khiêu ở đầu gối.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Món yến xào này chẳng ngon lành gì!

Nàng xoay tay tát đánh “bốp” một cái vào mặt Vân Trung Hiên.

Tiếp theo nàng thi triển tiểu Cầm Nã thủ pháp chụp vào xương tỳ bà lão.

Không ngờ nàng chụp sênh. Vân Trung Hiên đã kịp né tránh rồi.

Nàng ngăn người ra một chút nhìn thấy Vân Trung Hiên lạng người đi lập tức rút đao ra thủ thế đánh liều mạng.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Lão bằng hữu! Lão có nhận được tại hạ không?

Vạn Y Thường vừa nghe rõ thanh âm chàng đã hồn lạc phách bay la lên :

- Người...! Người là độc thủ phong cái...

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Chính thị! Lão còn nhận được tại hạ cũng giỏi đấy. Nếu lão muốn tại hạ tha mạng thì nên riu riu vâng lời ta mà đứng lại ngay.

Vạn Y Thường nghe chàng nói chẳng khác gì tiếp được thánh chỉ, đứng yên không nhúc nhích.

Tên quân gia chưa biết Lăng Trung Ngọc lợi hại như thế nào, toan cướp đường chạy trốn. Gã vừa cất bước liền bị Lăng Trung Ngọc nắm cổ lôi lại.

Lăng Trung Ngọc đường hoàng ngồi xuống cười nói :

- Tại hạ muốn coi Du Long đao pháp của Vân trang chúa! Nào! Một, hai, ba, bốn...

Chàng đếm đến mười bảy chiêu bỗng nghe đánh choang một tiếng. Thanh đơn đao của Vân Trung Hiên đã rớt xuống đất.

Giang Mỹ Linh tiện tay điểm vào ma huyết của lão.

Kể ra võ công Vân Trung Hiên còn có thể đối phó mười mấy chiêu nữa nhưng vì lão nghe tiếng Lăng Trung Ngọc đã sợ hãi bủn rủn cả người.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Nếu lão đánh theo qui củ thì còn có thể chống được đến chiêu thứ mười bảy. Chúng ta nên tha cho lão. Có điều bình sinh rất ghét những kẻ giả đạo đức nên không thể nhiều dung được.

Liễu Tam Xuân lồm cồm đứng dậy quay về phía Lăng Trung Ngọc năn nỉ :

- Lăng... Lăng đại hiệp! Trước lão nhân gia đã ưng lời không giết lão phu.

Lăng Trung Ngọc gật đầu đáp :

- Ngày ấy ta chỉ có ý muốn thử võ công của lão chứ không muốn giết.

Vạn Y Thường vội nói :

- Lăng đại hiệp! Đại hiệp cũng nhận lời với tại hạ.

Lăng Trung Ngọc cười ha hả nói :

- Các vị nhớ được những lời ngày trước là hay lắm, nhưng còn một điều mà các vị không nhớ...

Hai lão Liễu và Vạn đồng thanh :

- Điều chi?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Khi ấy ác tích của các vị chưa rõ rệt, tại hạ còn coi các vị là bạn võ lâm đồng đạo nên không giết, có phải thế không?

Vạn Y Thường đáp :

- Đúng thế. Lão nhân gia nói đúng như vậy. Nếu không thì tại hạ đã chẳng dám tỵ dẫu.

54. Vào Đế Kinh Hào Kiệt Cải Trang

- Bây giờ các vị giúp kẻ dữ làm ác định giết hết võ lâm đồng đạo. Thiên lý khó nổi khoan dung. Vậy Lăng mỗ thay trời làm đạo thì buông tha thế nào được?

Vân Trung Hiên vội la lên :

- Lão phu đã không muốn đi mà hai vị nay cổ võ hoà. Chắc lão nhân gia mà tha chết cho lão phu thì lão phu xin nguyện y phân tán gia tài.

Câu nói sau cùng của lão chắc vì Giang Mỹ Linh mắng lão là người giả nhân nghĩa.

Hai lão Liễu, Vạn kêu la rầm lên, một mặt chối cãi, một mặt thề thốt sửa đổi luôn mồm. Chúng xin Lăng Trung Ngọc tha thứ rồi từ đây rời khỏi võ lâm không dám dính líu đến chuyện đời nữa.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Đừng làm rùm lên, các vị muốn ta tha mạng thì phải y theo một điều kiện.

Cả ba lão như người vâng lệnh hoàng ân, lập tức đồng thanh kêu ca :

- Tại hạ xin y theo!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Tư Không đại nhân mà các vị vừa nói đó là ai?

Vân Trung Hiên đáp :

- Là Thống lĩnh Ngự lâm quân Tư Không Hóa.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Được rồi. Cái đó phải có giấy mực. Mỗi vị viết cho ta, viết...

Giang Mỹ Linh đột nhiên cướp lời :

- Viết cho ta một bài thơ Đường.

Lăng Trung Ngọc sững sốt.

Giang Mỹ Linh giương cặp mày liễu lên nói :

- Ngọc ca giao cho tiểu muội. Tiểu muội xin bảo đảm không làm sai trật.

Lăng Trung Ngọc cùng nàng ở với nhau đã lâu. Mỗi lần nàng giương mắt lên là tỏ ra đã hiểu ý kiến của chàng. Nhưng lần này chàng nghe Giang Mỹ Linh bảo ba người kia làm thơ Đường thì không sao hiểu được.

Vân Trung Hiên hỏi :

- Viết thơ gì?

Giang Mỹ Linh làm bộ ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Làm một bài thơ không dài mà cũng không ngắn. Được rồi! Viết một bài thơ của lão Đỗ!

Vân Trung Hiên hỏi :

- Bài nào?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Bài Bình Xa Hành.

Liễu Tam Xuân và Vạn Y Thường then thùng ập ứng đáp :

- Tại hạ... tại hạ chưa đọc qua.

Vân Trung Hiên nhơn nhơn đắc ý nói :

- Tại hạ xin viết ngay được. Có điều chữ không đẹp, mong cô nương bao dung.

Nguyên Liễu, Vạn hai lão đều dốt nát. Còn Vân Trung Hiên đã được dự hàng phong nhĩ có thuộc Đường thi. Bài thơ nổi tiếng của Đỗ phủ này hai bữa trước đây lão mới viết để tặng cho một tên đệ tử mà lão vừa ý.

Giang Mỹ Linh nói :

- Hay lắm! Còn hai vị kia không đọc Đường thi thì cứ theo lão viết từng chữ một. Ta bắt cần biện pháp nào, miễn là viết được thì thôi.

Vân Trung Hiên cầm bút viết :

“Xa lân lân, mã tiêu tiêu”.

Liễu Tam Xuân, Vạn Y Thường trán toát mồ hôi. Hai lão đó từng chữ viết theo Vân Trung Hiên mà không dám chậm hơn người nhiều.

Khi Vân Trung Hiên ngừng bút thì hai lão kia sau một lát cũng viết xong.

Vân Trung Hiên thấy hai lão viết chữ lệch lạc như trẻ con thì lấy làm hãnh diện. Lão tranh đưa bức viết của mình một cách rất cung kính cho Giang Mỹ Linh coi và nói :

- Cô nương! Cô nương là một nhà văn tự, xin coi lại cho.

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Hay lắm! Chữ này tốt thật!

Cô vừa dứt lời, Vân Trung Hiên trong lòng sung sướng tươi cười.

Giang Mỹ Linh bất thành linh thò ngón tay ra đâm mạnh vào cổ họng lão một cái.

Vân Trung Hiên không ngờ Giang Mỹ Linh hạ độc thủ một cách đột ngột.

Cổ họng bị đâm thủng, máu tuôn ra như suối, chết ngay lập tức.

Hai lão Vạn, Liễu hồn vía lên mây, vừa la được hai tiếng “tha mạng” rồi không thốt ra được lời nào.

Giang Mỹ Linh đã dùng thủ pháp rất trầm trọng điểm vào tử huyệt chúng.

Nàng ra tay nhanh như chớp. Dù Lăng Trung Ngọc có muốn ngăn nàng đừng giết người cũng không kịp được.

Lăng Trung Ngọc tức giận nói :

- Mỹ Linh! Sao cô tàn độc như vậy? Ta đã nhận lời tha mạng cho họ kia mà.

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Đó là Ngọc ca hứa lời chứ tiểu muội có ưng chịu đâu?

Tên đệ tử của Vân Trung Hiên muốn trốn chạy, nhưng gã sợ quá hai chân nhũn ra không cất bước được.

Giang Mỹ Linh nói :

- Ta đã giết ba lão rồi, không thể để người sống được.

Nàng giơ phi đao lên liệng chết nốt tên đệ tử, quần gia của Vân Trung Hiên.

Lăng Trung Ngọc nắm chặt lấy tay Giang Mỹ Linh quát :

- Nếu cô còn giết người bữa bãi thì ta phé bỏ võ công cô đó.

Giang Mỹ Linh cười hỏi :

- Đại anh hùng! Đại hiệp khách! Các hạ bóp tại hạ đau quá. Có buông tay ra không? Các hạ mà không buông tay thì từ nay tại hạ không lý gì đến các hạ nữa. Bốn tên này không giết không được. Các hạ tưởng tại hạ thích giết người chăng?

Lăng Trung Ngọc không tự chủ được, bắt giắc buông tay ra hỏi :

- Mấy người này tuy tư cách đề hèn, nhưng tội không đáng chết. Sao cô lại giết bọn họ là nghĩa lý gì?

Giang Mỹ Linh hững hờ đáp :

- Ngọc ca đã trà trộn vào chốn giang hồ bấy nhiêu năm mà còn có người coi là “đại ma đầu” thì thật uổng quá! Hừ! Có thể mà cũng không biết.

Nàng cất giọng trong trẻo nói tiếp :

- Ngọc ca hãy ngồi xuống đây để tiểu muội nói cho mà nghe.

Nhìn vẻ mặt Giang Mỹ Linh giận dữ, lửa giận của Lăng Trung Ngọc không bốc lên được. Chàng bèn y lời ngồi xuống.

Giang Mỹ Linh cười hích hích nói :

- Đáng tiếc đây không có gương để Ngọc ca lúc làm dữ soi vào xem có đáng khiến cho người ta phải cười đến trợn quai hàm không?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cô nói mau đi! Nếu không đủ lý lẽ thì ta vắn cổ đó.

Chàng nói đến hai chữ vắn cổ rồi chính mình cũng không nhịn được phải phì cười.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Có phải Ngọc ca định bắt ba lão viết thư cho Tư Không Hóa không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đúng thế! Ta muốn bảo họ viết thư tiến cử, rồi chúng ta giả làm đệ tử của chúng cầm thư đến ra mắt Tư Không Hóa.

Giang Mỹ Linh cười hỏi :

- Kể ra Ngọc ca cũng có diệu kế, nhưng Ngọc ca có dám bảo đảm bọn chúng giữ kín chuyện không?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Chúng đã viết thư cho mình chẳng lẽ trong thư lại không nói là chuyện này bí mật ư?

Chàng nói tiếp :

- Bọn chúng đã sợ vỡ mật khi nào còn dám tiết lộ.

Giang Mỹ Linh nói :

- Mấy tên hoạt đầu này như tục ngữ thường nói: “Lượng hẹp không phải người quân tử, không độc sao phải đáng anh hùng?”. Vậy giết bọn chúng đi là an toàn hơn hết.

Giang Mỹ Linh tuy biết Lăng Trung Ngọc có thể cũng nghĩ đến chuyện này rồi. Giả tỷ trường hợp này xảy ra từ mấy năm trước thì chàng đã giết họ ngay.

Nhưng từ ngày chàng quen Lãnh Sương Quân, tính tình chàng đã dần dần biến đổi. Chàng thà chịu mạo phạm nguy hiểm chứ không muốn giết ba người này.

Chàng nghe Giang Mỹ Linh nói vậy thì không phản đối vào đâu được. Tuy chàng thấy Giang Mỹ Linh hành động tàn bạo mà chàng cũng không mở miệng.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Mọi người đều nhận Ngọc ca là một tay đại hành gia trên chốn giang hồ song tiểu muội xem ra Ngọc ca hãy còn thiếu bề lão luyện.

Nàng giương cặp mắt lên nhìn chàng nói tiếp :

- Ngọc ca bảo chúng viết thơ tiến cử, việc đó rất là không ổn. May mà tiểu muội tâm linh xúc động, kịp thời đổi giọng biểu bọn chúng viết một bài thơ Đường.

Lăng Trung Ngọc chợt tỉnh ngộ hỏi :

- Chắc cô tưởng bọn chúng cố ý không dùng bút tích thường ngày mà tả tự khác đi? Hoặc cố ý hí lộng quỷ thần trong lời văn?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Đúng thế! Ngọc ca hãy còn thông minh mới đoán trúng được chỗ dụng ý của tiểu muội. Bây giờ chúng ta đã có bút tích của họ, muốn viết gì thì viết.

Bỗng nàng la lên :

-Ồ! Vân Trung Hiên võ công đã giỏi lại ở gần kinh thành, e rằng y quen nhiều người trong kinh.

Nàng trầm ngâm một lát rồi tiếp :

- Chúng ta trá hình làm đệ tử của hai lão Liễu, Vạn quách.

Nàng cầm bút phỏng bút tích của hai lão viết một bức thơ. Quả nhiên nàng viết giống hệt như chữ họ.

Lăng Trung Ngọc coi rồi, vừa vui mừng lại vừa sợ hãi, nghĩ thầm trong bụng :

- “Nàng thông minh thế này mà lỡ ra đi vào đường tà thì so với Đào Vĩnh Trạch e rằng còn lợi hại hơn”.

Giang Mỹ Linh đọc hai bức thơ giả mạo lại rồi đưa cho Lăng Trung Ngọc một bức nói :

- Tiểu muội ghét cay ghét đắng thằng cha Liễu Tam Xuân, vậy Ngọc ca mạo xưng là đệ tử của hắn.

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Thằng cha Mã Kiếm Vô Thường (tức Vạn Y Thường) trước nay không thu nữ đệ tử. Nếu cô mạo xưng là đồ đệ hắn thì nhất định phải lòi đuôi.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Tiểu muội đã nghĩ kỹ rồi. Ngọc ca thử coi đầu tóc tiểu muội xem cải trang có được không?

Mọi người trong Vân gia trang hãy còn hôn mê bất tỉnh. Giang Mỹ Linh tiến vào nội thất kiếm một bộ quần áo đàn ông mà nàng mặc vừa.

Đầu tóc nàng đã bị Dịch Long hớt một nửa, nàng liền tìm một con dao cạo soi gương cắt ngắn đi cho đều nhau. Nàng đội mũ vào rồi hỏi Lăng Trung Ngọc :

- Ngọc ca thử nhìn xem tiểu muội hóa trang thế này được không?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Cô xinh đẹp quá! Mà làm môn hạ Mã Kiếm Vô Thường thì không được. Để ta thay đổi dung mạo cho một chút.

Việc thay đổi dung mạo của Lăng Trung Ngọc coi như trò đùa. Chàng đã có thuốc dịch dung của Kim Xà tôn giả, liền thay đổi dung mạo cho Giang Mỹ Linh bằng cách điểm thêm vào mặt nàng hai nốt ruồi đen.

Bây giờ ngoài tám thân nàng thấp bé, nàng đã thành một nhân vật thô hào trên chốn giang hồ.

Giang Mỹ Linh soi gương cười nói :

- Hay lắm! Tuy người có xấu đi một chút nhưng đứng trước Vương Trung Thuyên, hẳn khó lòng mà nhận ra được.

Lăng Trung Ngọc thêm vào hai túm râu mép, chàng đã biến thành một tên đệ tử trì trọng của Chương môn.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Không ngờ chúng ta lại giả làm đệ tử của hai lão này. Tiểu muội đã giết chết họ, thế thì đối với họ không khỏi e thẹn.

Giang Mỹ Linh tha cho cô thôn nữ đã bị Vân Trung Hiền mua, trở về nhà.

Nàng lại cho mười lạng bạc để phụ thân cô đem trốn đi nơi khác.

Mọi việc xong xuôi thì trời vừa sáng. Hai người lập tức lên đường nhằm phía kinh đô tiến phát.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Đây là một hảo sự thứ nhất trong đời tiểu muội. Tiểu muội cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng.

Lăng Trung Ngọc cũng cười nói :

- Lòng dạ nghĩa hiệp ai cũng có cả. Chỉ sao giữ được bản tánh khỏi mê muội là có thể thành hảo nhân được.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Ngọc ca thật càng ngày càng hủ hóa. Tiểu muội coi chừng rồi Ngọc ca có ngày biến thành một tay gõ đầu trẻ. Có điều Ngọc ca chắc chưa nghĩ đến. Ngọc ca thử đoán coi tiểu muội làm việc này với mục đích gì?

Lăng Trung Ngọc hỏi lại :

- Cô bảo sao?

Giang Mỹ Linh cười khanh khách nói :

- Tiểu muội cốt làm cho Ngọc ca được vui thích.

Lăng Trung Ngọc tưởng chừng trái tim mình chìm hẳn xuống. Thực tình chàng không nghĩ tới động cơ của Giang Mỹ Linh.

Chàng lại nghĩ :

- “Nàng muốn làm vui lòng ta cũng là một việc hay. Huống chi nàng nói huych toẹt ra đủ thấy nàng chân thật và chưa đến nỗi hoàn toàn không cứu vãn được. Có điều từ này e rằng ta khó mà xa nàng được”.

Ba bữa sau hai người tới Bắc kinh. Tư Không Hóa làm Thống lãnh Ngự lâm quân nên việc hỏi địa chỉ hẳn chẳng khó khăn gì.

Hai người cảm thơ tiến cử, mạo xưng là đệ tử Liễu Tam Xuân và Vạn Y Thường xin vào ra mắt.

Tư Không Hóa đang ở diễn võ trường đôn đốc việc luyện võ cho quan quân dưới trướng. Hắn thấy đệ tử của Liễu Tam Xuân và Vạn Y Thường tới nơi thì trong lòng khoan khoái vô cùng.

Hắn xem thư rồi thùng thảng nói :

- Sư phụ các người đều ở nhà hưởng phúc gia đình, không trách ta thỉnh mà họ không đến. Ha ha! Họ ngồi nhàn để các người phải một phen tâm khổ. Trước hết các người hãy nghỉ ngơi cho khỏe sức.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nếu các người muốn ở đây làm công sai thì sáng mai ta dẫn người đến gặp Vương phó tướng để xem có chỗ khuyết nào thì bổ xung các người vào.

Hắn trở tên quần gia đã đưa hai người vào và bảo gã :

- Người tiếp đãi bọn chúng cho tử tế, rồi sáng mai dẫn chúng đi gặp phó tướng.

Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh vẫn đứng yên.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Bọn tiểu nhân không phải đến đây xin làm công sai.

Tư Không Hóa có vẻ không bằng lòng lạnh lùng nói :

- Phải rồi! Sư phụ các người đều là những tay phú hào. Chắc các người cũng là con nhà giàu, dĩ nhiên không muốn làm công sai.

Rồi hần cất cao giọng hơn nói tiếp :

- Thôi được! Các người đã không muốn làm công sai thì về đi. Ta không dám lưu các người nữa.

Giang Mỹ Linh nói :

- Không phải ý kiến như vậy. Đại nhân đã trách lầm sư phụ của tiểu nhân.

Tư Không Hóa hỏi :

- Sao? Phải chăng y không chịu lai kinh vì có duyên cớ gì khác?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Lúc sư phụ sai tiểu nhân đi người có nói: “Nếu Tư Không đại nhân coi ta thịnh trọng thì ta thân hành đến kinh để ra sức cho đại nhân...”

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão nhân gia còn bảo: “Bây giờ ta đã nhiều tuổi mà đối phó với đám tuổi trẻ giang hồ, Tư Không đại nhân e rằng sức ta không đủ địch lại bọn cao thủ hạng nhất. Vậy người thử đi một chuyến. Người đã học được hết võ công của ta lại vào hạng niên thiếu. Vậy người đi đi còn hơn là ta”. Sư phụ tiểu nhân nói tới đây rồi đóng cửa lại. Lão gia còn dặn: không nên nói việc này với ai.

Nàng ngập ngừng nói tiếp :

- Vì đại nhân có chỗ hiểu lầm gia sư nên tiểu nhân đành mặt dày nói cho đại nhân hay. Sự thực là như vậy, chứ không phải lão gia vì tiếc thân mình mà phái tiểu nhân đi thay.

Tư Không Hóa nói :

- Ủa! Té ra sư phụ người nói vậy. Thế thì...

Lão quay sang hỏi Lăng Trung Ngọc :

- Còn sư phụ người có dặn gì không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Gia sư chỉ dặn: “Chuyến này người đi vì Tư Không đại nhân ra sức, tức là vì Hoàng thượng ra sức. Người phải một dạ trung thành không được suy bi chức tước. Hoàng thượng hiện đang quyết tâm tiêu trừ các phái chính tà không chịu quy thuận triều đình”.

Chàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Gia sư còn bảo: “Chuyến này người đi không chừng sẽ gặp phải nhiều cường địch, nhưng võ công của người so với nhân vật võ lâm các phái cũng chống lại được phần nào rồi đó. Dĩ nhiên người không nên khiếp nhược nhưng cũng đừng tham công thái quá”.

Chàng ngừng lại đưa mắt nhìn Tư Không Hóa nói tiếp :

- Lúc đó tiểu nhân có hỏi lại nên tránh những hạng người nào thì gia sư bấm đốt ngón tay tính xong đáp: “Nếu gặp phải Chương môn phái Thiên Sơn là Dịch Long, Thống Thiên hòa thượng trụ trì chùa Thiếu Lâm, Hoa Quang đại sư phái Nga My, và tên đại ma đầu khét tiếng hiện nay là Đào Vĩnh Trạch. Người chớ tham công mà dây vào bốn người đó. Còn đối phó với người khác thì ta tưởng người không đến nỗi làm mất mặt về thể diện sư môn”.

Lăng Trung Ngọc là tay lão luyện giang hồ. Chàng trả lời khéo hơn Giang Mỹ Linh nhiều. Miệng chàng không nói ra sư phụ khen mình thế nào mà giọng lưỡi tự coi mình là kẻ không vừa.

Theo lời chàng thì ngoại trừ bốn người là Đào Vĩnh Trạch, Thống Thiên hòa thượng, Hoa Quang đại sư và Địch Long, còn ngoài ra không một ai là địch thủ của chàng.

Tư Không Hóa giật mình kinh hãi tự hỏi :

- “Ta chưa từng biết bản lãnh của bọn Liễu Tam Xuân và Vạn Y Thường ra sao, nhưng ít ra cũng phỏng đoán được đôi chút. Sao hắn dám tự phụ như vậy? Hắn làm như đệ tử của mình thắng được hết cả tôn sư các phái. Đây chẳng qua là hai đứa nhỏ tuổi có ý khoác lác bịa đặt ra để lừa gạt ta trọng dụng chúng”.

Hắn có biết đâu người đứng trước mặt là ngôi sao chổi làm chấn động giang hồ với ngoại hiệu Kim Xà sứ giả Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc bây giờ bản lãnh phi thường. Chàng nói vậy hãy còn là khiêm tốn.

Giang Mỹ Linh nói :

- Công việc văn bối đã bầm rõ rồi vậy xin cáo biệt.

Tư Không Hóa nói :

- Hãy khoan! Hãy khoan!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Đại nhân có điều chi dạy bảo?

Tư Không Hóa đáp :

- Bản tòa có điều thất kính. Té ra hai vị là những thiếu niên anh hùng. Vừa rồi bản tòa có điều sơ khoáng, mong hai vị đừng trách.

Hắn giơ tay ra nắm lấy tay Lăng Trung Ngọc ra chiều thân thiết.

Lăng Trung Ngọc chưa biết lai lịch Tư Không Hóa. Chàng tự hỏi :

- “Ngày trước mình bôn tẩu giang hồ chưa từng nghe ai nói đến tên Tư Không Hóa, chẳng hiểu lão nhờ điều chi mà làm đến Thống lãnh Ngự lâm quân”.

Hai người đều có ý thử võ công đối phương. Tư Không Hóa ngầm vận Tiên Thiên Thái Ất thần công. Một luồng kinh lực kiềm cả nhu cương từ trong lòng bàn tay nhả ra...

Lăng Trung Ngọc bụng bảo dạ :

- “Mình coi hắn không ra. Nhưng nội công hắn thuộc về đạo gia chính tông. Lạ ở chỗ bọn chính tông không chịu đem chân truyền dạy cho đệ tử tục gia mà sao hắn lại biết? Hay là hắn trước kia đã làm đạo sĩ rồi sau hoàn tục?”

- Kể công lực hắn tuy chưa bằng mấy vị đại sư võ học đương thời nhưng đại khái hắn cũng ngang hàng với những tay cao thủ đệ nhất phái Toàn Chân như Lăng Tiêu Tử chứ không kém.

Tư Không Hóa đã phát huy Tiên Thiên Thái Ất thần công từ ba thành lên đến bảy thành mà lạ thay lúc nào cũng không thấy phản ứng chi hết.

Thần công phát ra tựa hồ vật nặng gieo xuống biển cả chìm đâu mất tích, tức là nó sâu không biết tới đâu là cùng.

Tư Không Hóa trong lòng kinh hãi không dám sử đủ mười thành công lực vội buông tay ra.

Thực tình Lăng Trung Ngọc không dám để lộ bản lãnh một cách thái quá, chàng chỉ phát huy công lực vừa đủ để đối phó với hắn. Địch cương thì chàng mạnh, địch yếu thì chàng rút bớt lại. Không thể thì Tư Không Hóa tất bị đau khổ rồi.

Lăng Trung Ngọc lại thấy Tư Không Hóa cầm tay Giang Mỹ Linh, nhưng lần này hắn cẩn thận hơn, phát huy ngay tám chín thành công lực từ đầu.

Giang Mỹ Linh chưa luyện nội công đến trình độ thượng thặng như Lăng Trung Ngọc, nên nàng đành phải chống đỡ một cách cứng rắn.

Công lực hai bên ở vào trạng thái quân bình.

Giang Mỹ Linh chau mày một cái. Nàng ngấm ngấm vận Tu La thần công đưa kinh lực từ đầu ngón tay giữa đẩy ra.

Tư Không Hóa cảm thấy hồ khẩu mình dường như bị mũi kim thêu đâm vào, tuy không lấy gì làm đau cho lắm, nhưng cảm thấy cực kỳ hàn lãnh. Lập tức kinh lực của hắn bị tiêu tan.

Hắn vội giựt tay về ca ngời :

- Công lực ông bạn này thâm hậu lắm!

Hắn sinh lòng ngờ vực nghĩ bụng :

- “Vạn Y Thường là Chương môn phe Hắc Hổ quyền, và chuyên luyện ngoại gia công phu mà gã này nội công lại thâm trầm như thế là nghĩa làm sao? Thái Ất thần công của ta quái dị như vậy mà gã hóa giải được. Hiển nhiên là thứ nội công âm nhu của phái tà”.

Rồi hắn tự hỏi :

- “Phải chăng Vạn Y Thường đã giấu công phu bí mật này không truyền thụ ra ngoài? Hay là người nào khác mạo xưng đệ tử của lão”.

Trong lòng hắn đã hoài nghi, hắn liền lưu Giang, Lăng hai người lại rồi quay sang một vị võ sư già đứng bên :

- Nam Cung sư phụ! Trước kia sư phụ cùng Vạn Y Thường tỷ thí võ công bao giờ chưa?

Lão võ sư này tên là Nam Cung Ất. Lão cùng sư phụ Tư Không Hóa đồng hành với nhau. Võ công lão rất cao thâm. Tư Không Hóa mời lão đến làm giáo đầu cho bọn Ngự lâm quân.

Lão vừa nghe Giang Mỹ Linh khoa trương võ công đã lấy làm bất mãn liền đáp :

- Phải rồi! Hai chục năm trước Vạn lão đại đã phô diễn môn Hắc Hổ quyền cho lão phu coi. Lão phu có nói môn Hắc Hổ quyền tuy cương kinh uy mãnh phi thường, nhưng bên trong còn có nhiều sơ hở.

Lão nói tiếp :

- Lão Vạn không tin liền cùng lão phu chiết chiêu. Trao đổi đến chiêu thứ ba mươi hai, lão Vạn sử một chiêu rất cương mãnh là “Hắc Hổ Thâu Tâm” liền bị Âm Dương thần công của lão phu kèm chế, lão ta mới chịu phục. Việc này đã xảy ra hai chục năm, không hiểu những chỗ sơ hở về quyền pháp đó đã hồi bổ chưa?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Gia sư có nhắc vụ đó. Lão nhân gia bảo đó không phải là quyền pháp bản môn sơ hở mà vì lúc đó kinh nghiệm lâm địch của lão gia chưa được phong phú. Khi Nam Cung lão sư dùng Âm Dương chương kèm thế cầm tay lão gia, đáng lý lão gia phải dùng một chiêu khác thì phổ chiết, ngày rằm sẽ tới với Nam Cung lão sư.

Nam Cung Ất đột nhiên biến sắc hỏi :

- Lão sư nói thế thật ư? Nếu vậy thì lão phu phải thỉnh giáo Giang huynh vài chiêu chân truyền của lệnh sư. Vậy chúng ta thử đấu một cuộc xem sao?

Giang Mỹ Linh và Lăng Trung Ngọc đều thay đổi tên giả, nhưng chữ họ thì vẫn đồng âm.

Giang Mỹ Linh đổi là Giang Mai. Lăng Trung Ngọc đổi là Lâm Trọng. Vì thế nên Nam Cung Ất kêu Giang Mỹ Linh bằng Giang huynh.

55. Hào Kiệt Trổ Tài Quần Hùng Khiếp Đảm

- Nam Cung lão sư là bậc trưởng bối, đệ tử đâu dám mạo phạm?

Nam Cung Ất ngửa mặt lên lạnh lùng nói :

- Học nghiệp không có trước sau, ai đạt thì người đó làm thầy. Giang huynh đã thành tựu đến trình độ cao thâm, bắt tất phải khách sáo. Lão phu đã thiết tha với võ công, dù có lỡ bị thương cũng không trách Giang huynh. Vậy Giang huynh không cần suy nghĩ, cứ việc thi triển những tuyệt chiêu.

Quan quân trong trường diễn võ vội nhường cho hai người đi vào.

Ai cũng nghĩ bụng :

- “Thằng lỏi này khá ngông cuồng, ăn nói khoác lác mà không biết tự thẹn, dám ngang nhiên đòi tỷ võ với Nam Cung Ất. Chính sư phụ gã còn chưa phải là đối thủ của lão thì gã tỷ đấu với lão khác nào trứng chọi với đá”.

Kể ra Giang Mỹ Linh đấu với Nam Cung Ất là kẻ dưới chống với người trên, kẻ yếu đấu với người mạnh phải nên cẩn thận mà hành động, hay ít ra là thế đứng phải cho kín môn hộ, song nàng lại hững hờ như không, cười nói :

- Tuy gia sư đã chỉ điểm cho văn bối những yếu quyết, song y rằng văn bối chưa khéo vận dụng. Nếu có chỗ nào kém cỏi mong Nam Cung lão tiên bối cùng các vị chỉ giáo cho.

Nam Cung Ất hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Chiêu đầu của lệnh sư là “Thanh Thủ thức” trong Hắc Hổ quyền. Giang huynh không tiến chiêu đi chẳng lẽ để cho lão phu động thủ trước chẳng?

Nên biết theo quy củ võ lâm thì khi hai bên đấu võ bao giờ bậc trưởng bối cũng nhường cho kẻ văn bối ra chiêu trước.

Nam Cung Ất còn có ý nói: “Đến sư phụ người ngày trước đối với ta còn giữ phận văn bối mà sao người dám vô lễ thế”?

Nguyên lão thấy Giang Mỹ Linh cũng đứng đĩnh chưa ra tay mới nói câu này.

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Chiêu thứ nhất là “Khởi thủ thức” thông thường. Văn bối bắt tất phải canh cái.

Tay trái nàng nắm lại thành quyền, tựa hồ vái chào mà không phải vái chào.

Khi nàng tới gần trước Nam Cung Ất, người nàng nhoai ra như kẻ mỗi lưng.

Mấy câu nói của Giang Mỹ Linh càng tỏ ra nàng chẳng cam tâm là kẻ văn bối thủ lễ tương kiến.

Nam Cung Ất tức giận vô cùng. Lão nghĩ bụng :

- “Gã bảo chiêu đầu là “Khởi thủ thức” thông thường”. Vậy ngay chiêu đầu ta làm cho gã phải bẽ mặt”.

Lão liền nhảy xổ lại xòe mười đầu ngón tay như lưỡi câu chụp tới.

Đó là chiêu “Kính Đức Đoạt Tiên” trong ba mươi sáu chiêu “Đại Cầm Nã thủ” cực kỳ lợi hại.

Giang Mỹ Linh đang nhoai người ra hai tay vừa đưa lên thì thấy đối phương ra chiêu Cầm Nã thủ chụp xuống mình. Nếu hai tay không bị bẻ gãy cũng bị trẹo đi.

Công lực Nam Cung Ất không phải tầm thường. Cầm Nã thủ của lão lại càng ghê gớm. Thủ cước vung tới đầu kinh phong rít lên tới đó.

Giang Mỹ Linh cũng hơi chột dạ nghĩ thầm :

- “Quả nhiên bản lãnh lão này cũng gớm lắm! Ta không nên khinh địch”.

Đầu ngón tay của Nam Cung Ất toan chụp xuống cổ tay Giang Mỹ Linh thì đột nhiên nàng thi triển “Thiên La bộ”, một bộ pháp rất thần kỳ.

Người nàng xiêu đi một chút vừa tránh khỏi chiêu Cầm Nã thủ của đối phương cho khe không đầy sợi tóc. Tay nàng lại thuận thế biến thành quy quyền nhằm đập vào khuỷu tay Nam Cung Ất.

Nam Cung Ất cả kinh vội rút tay về. Bỗng nghe đánh chát một tiếng.

Quyền chưởng giao nhau, hai bên đều lùi lại ba bước.

Giả tử Nam Cung Ất không rút tay về lệ thì cánh tay lão tất bị Giang Mỹ Linh đánh gãy.

Nam Cung Ất hừ một tiếng rồi hỏi :

- Đó là lối quyền gì của Giang huynh?

Giang Mỹ Linh liệng người đi một cái.

Bỗng nghe véo véo véo! Nàng vừa đánh luôn ba quyền vừa đọc :

- “Hắc Hổ Phi Giác”! “Hắc Hổ Đăng Sơn”! “Hắc Hổ Đoạt Thực”!

Nàng chờ cho Nam Cung Ất gỡ xong ba chiêu rồi liền nói tiếp :

- Ba chiêu này đều do chiêu “Hắc Hổ Xuất Động” biến hóa ra. Chắc hẳn bối sử không đúng chẳng?

Ba chiêu này đều trong Hắc Hổ quyền và là những chiêu thức thông thường.

Dĩ nhiên Nam Cung Ất biết rồi. Nhưng lão không nhận ra Giang Mỹ Linh đầu tiên thủ chiêu gì?

Lão nghĩ bụng :

- “Hoặc giả đây là một bí chiêu trong Hắc Hổ quyền mà ngày trước Vạn Y Thường chưa thi triển lúc lão đấu với ta. Theo những tên thằng lỏi này vừa kể ra thì sau khi Hắc Hổ Xuất Động rồi nó vượt khe, lên núi và tìm ăn kẻ cũng hợp lý”.

Chớp mắt hai người đã đấu ngoài hai chục chiêu.

Nam Cung Ất ngấm ngấm nóng ruột, bụng bảo dạ :

- “Quyền pháp thằng lỏi này chưa có gì là thuần thực cho lắm, nhưng công lực gã lại ghê gớm hơn cả sư phụ đang hỏi trài tráng là nghĩa làm sao?”

Nguyên Giang Mỹ Linh học môn Hắc Hổ quyền này ở Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc trước kia đã có phen tỷ đấu với Vạn Y Thường. Đến chiêu thứ hai mươi ba thì chàng đã bại lão.

Lăng Trung Ngọc thông hiểu hai mươi ba chiêu Hắc Hổ quyền, vì chàng luyện tập có căn bản còn Giang Mỹ Linh có thông minh đến đâu cũng không thể trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi mà học được thành thuộc. Vả chiêu đầu của nàng vốn không phải Hắc Hổ quyền.

Đại Cầm Nã thủ của Nam Cung Ất cực kỳ lợi hại. Giang Mỹ Linh sử đến chiêu thứ hai mươi ba hai mà vẫn chưa thủ thắng. Nàng nóng ruột la lên :

- Coi chừng! Đây là chiêu “Hắc Hổ Thâu Tâm”.

Nàng đánh một quyền xuống trước ngực Nam Cung Ất.

Nam Cung Ất ra chiêu “Phúc Vũ Phiên Vân”, vẫn là thủ pháp mà ngày trước lão đã đối phó với Vạn Y Thường. Lão dùng “Âm thủ Dương chưởng” để kèm chế tay Giang Mỹ Linh.

Giang Mỹ Linh không chờ cho song chưởng của lão giáng xuống đã biến chưởng thành quyền xông vào.

Bình một tiếng. Nàng đã đánh trúng vào trước ngực Nam Cung Ất.

Nam Cung Ất lão đảo người đi lùi lại mấy bước, lâu lắm mới đứng lại được.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Gia sư đã bảo muốn phá “Âm thủ Dương chưởng” của Nam Cung tiền bối thì phải dùng đến chiêu “Thanh Thủ thức” mới xong. Quả nhiên đúng thật. Nam Cung lão sư! Lão có bị thương không?

Bọn quan quân thấy Nam Cung Ất bị đả bại ai nấy đều không khỏi kinh hãi.

Có ai ngờ Giang Mỹ Linh bề ngoài tuy dùng thủ thức về Hắc Hổ quyền mà thực ra nàng đã phát huy công lực theo bí lục của Võ Hạo Thiên.

Nàng lại dùng Thiên La bộ pháp lạng người đi. Trong Hắc Hổ quyền có giấu Thiên Tinh chưởng lực đẩy nội kinh của Nam Cung Ất lên mới đả bại được lão.

Nam Cung Ất tuy có chút hoài nghi, nhưng đối phương rõ ràng đã sử dụng Hắc Hổ quyền đánh bại lão chẳng thể nào chối cãi vào đâu được.

Nam Cung Ất vừa hổ thẹn vừa tức giận lớn tiếng nói :

- Giỏi lắm! Bản lãnh Giang huynh cao cường hơn cả sư phụ. Tư Không đại nhân! Đại nhân đã có người anh hùng thiếu niên này thì còn dùng đến lão hủ này làm chi nữa.

Lập tức lão chạy ra cổng lớn đi ngay.

Tư Không Hóa muốn lưu lại, chắc lão cũng không chịu.

Tư Không Hóa chưa từng tỷ thí với Vạn Y Thường, hấn nghĩ bụng :

- “Gã thiếu niên này đã sử Hắc Hổ quyền pháp thì chắc không phải là gã mạo xưng đệ tử của Vạn Y Thường”.

- Thế mới biết việc luyện võ công một phần do sự chuyên cần, còn một phần do tư chất của con người được trời ban cho. Đệ tử giỏi hơn sư phụ cũng là chuyện thường.

- Vả lại Vạn Y Thường không nổi tiếng lừng lẫy võ lâm thì thằng nhỏ này bản lãnh cao cường như thế, gã có giả mạo thì giả mạo làm đồ đệ người khác, hà tất phải giả mạo làm đồ đệ Vạn Y Thường?

Lúc này Tư Không Hóa đối với Lăng Trung Ngọc cũng có chỗ hoài nghi, vì vừa rồi hấn phát huy đến chính thành công lực mà không phát giác ra được công lực của chàng sâu nông thế nào, nên hấn không dám thử nữa.

Hấn ngẫm nghĩ một chút rồi kêu một quan quân ngự lâm tới, giới thiệu :

- Vị quan quân này là Hồ Diên Phúc, một tay cao thủ vào hạng khá trong Ngự lâm quân. Gã luyện nội gia công phu đã đến trình độ tối cao. Chưởng lực của gã có thể đập vỡ đá tan bia.

Tư Không Hóa lại hỏi Hồ Diên Phúc :

- Nghe nói người đã đến Liễu gia trang để báỉ kiến Liễu trang chúa, tất bọn người nhận biết hai vị này?

Hồ Diên Phúc ngó Lăng Trung Ngọc. Chàng cười nói :

- Hồ Diên tướng quân! Có phải tướng quân cùng lệnh sư là Ma Đồ Cương người ở Ký Bắc cùng tới ra mắt gia sư không?

Chàng nói tiếp :

- Tại hạ nhập môn chưa lâu nên hồi đó chưa lên được địa vị tiếp khách, chỉ đứng hầu ở dưới thềm. Tại hạ nhận được Hồ Diên tướng quân mà e rằng Hồ Diên tướng quân không nhận ra tại hạ.

Nguyên chàng biết rất nhiều chuyện võ lâm, nên vừa nghe đến tên Hồ Diên Phúc liền biết ngay lai lịch cùng sư môn của gã.

Đồ Cương cùng Liễu Tam Xuân ngang tuổi nhau, giao tình rất hậu, Lăng Trung Ngọc nghe Tư Không Hóa nói đến hai chữ “báỉ kiến” liền đoán Hồ Diên Phúc nhất định ngang hàng với sư phụ mình, và nhất định hấn chưa thử võ công Liễu Tam Xuân.

Chàng đoán vậy quả nhiên trúng thật.

Hô Diên Phúc rất ưa nịnh nọt, liền đáp :

- Đúng thế! Tại hạ nhớ ra rồi. Có phải gã đệ tử thiếu niên bưng trà bữa đó là công tử không? Ha ha! Thoảng cái đã mười năm. Bây giờ công tử cao lớn quá rồi nhỉ?

Lăng Trung Ngọc cười thầm nói :

- Tướng quân nhớ dai thật. Sư phụ tại hạ tán dương võ công của tướng quân lắm!

Hô Diên Phúc hỏi :

- Thế ư? Mới đây ta đã luyện được môn Thiết chương toái thạch. Đáng tiếc là gia số không giống nhau, nên không được lão nhân gia chỉ điểm cho.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Gia sư bảo môn Kim Cương chương của Đồ gia là một chương lực cường mãnh nhất thiên hạ. Gia sư còn nói: “Về ngoại gia công phu hiện nay thì hai thầy trò tướng quân là những nhân vật đáng kể. Dù người có nội gia khá nhất cũng còn kém mấy phần”.

Hô Diên Phúc nét vui sướng lộ ra ngoài mặt, nói xen vào :

- Công tử quá khen rồi!

Lăng Trung Ngọc lại nói tiếp :

- Gia sư còn nói chỉ có Miên chương của bọn ta họa may mới kiềm chế được Kim Cương chương lực của Đồ gia.

Hô Diên Phúc đột nhiên biến sắc hỏi :

- Công lực Miên chương của lệnh sư chắc đã truyền cho công tử?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cái đó tại hạ không dám nói. Đáng tiếc là gia số hai nhà khác nhau. Nếu không thế thì tại hạ muốn xin Hô Diên tướng quân chỉ giáo cho.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Gia sư thường nói: “Nhu lăng chế cương. Ai mà luyện đến chỗ tuyệt diệu thì ngoại gia công phu kém hơn một chút”. Đến nay tại hạ chưa gặp được tay cao thủ ngoại gia vào hạng đệ nhất, nên không biết cái đó là chân hay giả?

Hô Diên Phúc thở hồng hộc nói :

- Lâm huynh đã đến giúp sức Tư Không đại nhân thì chúng ta là bạn đồng liêu. Giữa bạn đồng liêu không cần câu nệ những quy củ thông thường trong võ lâm. Chúng ta cứ thử chơi có hề chi?

Tư Không Hóa đang muốn hai người tỷ thí để hẳn đứng ngoài xem công lực của Lăng Trung Ngọc đã đến trình độ nào.

Lăng Trung Ngọc vẫn cố ý khước từ.

Tư Không Hóa liền lên tiếng :

- Hô Diên tướng quân nói phải đó! Rồi đây các vị sẽ đều ra ngoài đối phó với địch nhân. Vậy người cùng nhà mà gia số bất đồng nên tập dượt trước đi để chuẩn bị đối địch. Thế cũng là hay!

Tư Không Hóa lại nói tiếp :

- Chỗ đồng liêu tỷ thí võ nghệ khác với ngoài giang hồ. Ai thắng ai bại đều không nên nhận đó là chuyện thực.

Vừa rồi hần thấy Nam Cung Ất tức mình bỏ đi, tuy hần biết Hô Diên Phúc tính tình thẳng thắn mau lẹ mà lại là thuộc hạ của mình thì dù có bị thua cũng không đến nỗi bỏ đi như Nam Cung Ất, nhưng hần cũng đoán trước rào sau.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Đúng thế! Gia số chúng ta không giống nhau thì bắt tất ần định giá trị bằng chiêu thức.

Hô Diên Phúc hỏi :

- Bây giờ nên tỷ thí bằng cách nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Tướng quân biết nhiều hiểu rộng mà tại hạ vừa mới đến khi nào dám tiếm việc. Vậy để tùy tướng quân vạch đường lối tỷ thí, tại hạ xin bồi tiếp là xong.

Hô Diên Phúc nghe chàng nói mấy câu ngon ngọt nộ khí lại giảm bớt rất nhiều. Hần vội hỏi :

- Không dám, không dám! Chúng ta hãy chơi trò “mượn ba trả năm” được không? Tại hạ nhường công tử đánh ba quyền trước rồi công tử lại nhường tại hạ đánh năm quyền.

Hần ý mình ngoại gia công phu rất cao thâm, chắc Lăng Trung Ngọc không đả thương được. Lúc đến lượt hần, hần sẽ đánh luôn năm chiêu lo gì Lăng Trung Ngọc chẳng van xin. Ngoài mặt hần ra vẻ nhường cho người mà thực ra hần muốn chiếm phần tiện nghi.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cách này hay lắm, nhưng tại hạ muốn lộn ngược lại đề nghị, không phải “mượn ba trả năm” mà là “mượn năm trả ba”. Hô Diên tướng quân đánh trước tại hạ năm quyền rồi tại hạ kính hoàn ba quyền. Tại hạ tự nguyện buồn lỗ vốn.

Hô Diên Phúc lẩm bẩm :

- Chà! Thăng lôi này coi thường Kim Cương chưởng lực của ta thì rồi người tự rước lấy cái đau khổ, đừng có trách ta.

Hần liền cười đáp :

- Lâm huynh nghệ cao mật lớn, đã tự nguyện thua lỗ chẳng lẽ tại hạ lại khước từ thì ra coi thường Lâm huynh quá.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Đúng thế! Tại hạ cũng muốn nói câu đó!

Chàng vừa nói vừa lấy gót chân trái làm trục, xoay bàn chân thành cái vòng tròn. Chàng đứng vào trong vòng rồi nói :

- Mời tướng quân phát chiêu!

Hô Diên Phúc hỏi :

- Lăng huynh làm thế là có ý gì?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Kim Cương chưởng lực của Hô Diên tướng quân sở trường về đường cương mãnh. Hễ đánh bật được tại hạ ra khỏi vòng này tức là thắng rồi đó.

Cái vòng chỉ lớn hơn miệng bát một chút, vừa lọt cho hai bàn chân chàng đứng vào.

Hô Diên Phúc lửa giận bùng bùng hô :

- Nào! Kim Cương chưởng pháp đây! Công tử phóng Miên chưởng ra mà hóa giải.

Theo cách mượn ba trả năm thì trên thực tế chỉ kể những chiêu tấn công những chiêu phản kích mà thôi. Trong cuộc tỷ đấu có thể dùng quyền hay dùng chưởng tùy ý, chỉ bắt buộc không được ra chiêu chống đỡ.

Đằng này Hồ Diên Phúc để cho Lăng Trung Ngọc dùng Miên chưởng hóa giải kể ra cũng là có chút lương tâm, không muốn chiếm phần tiện nghi thái quá.

Hồ Diên Phúc vung song chưởng đánh ra, chưởng lực ghê gớm khác nào lay non dốc biển.

Bỗng nghe đánh cách một tiếng, tưởng chừng như có người bị chặt gãy lưng.

Mọi người giật mình kinh hãi. Khi nhìn rõ lại thì không phải người mà là một khúc gỗ.

Nguyên Lăng Trung Ngọc khê phất tay áo một cái. Hồ Diên Phúc thu thế về không kịp, song chưởng của hắn đánh vào một cái cọc gỗ bách trong diễn võ trường khiến cho cây cọc cứng rắn đó gãy làm hai đoạn.

Hồ Diên Phúc cả giận, hắn đứng vững lại rồi xoay chưởng nhanh như gió đánh véo sau lưng Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc khê khom lưng xuống. Hồ Diên Phúc lại bị chàng dùng cách tá lực đả lực hất ngược lại.

Chát! Song chưởng của Hồ Diên Phúc vượt qua đỉnh đầu chàng đánh trúng vào cái trống đá. Cái trống này liền vỡ thành bốn mảnh.

Tư Không Hóa lắc đầu, toan kêu Hồ Diên Phúc dừng tay.

Hồ Diên Phúc tay đánh vỡ trống đá, cổ tay bị chấn động cực kỳ đau đớn.

Hắn vừa kinh hãi vừa tức giận gầm lên một tiếng như tiếng trâu rừng nhảy xổ tới Lăng Trung Ngọc. Song chưởng đẩy mạnh ra. Chiêu này hắn vận hết sức bình sinh để công kích.

Lại một tiếng “bình” vang dội!

Hồ Diên Phúc đã đánh trúng vào lưng Lăng Trung Ngọc.

Áo ngoài Lăng Trung Ngọc bị rách mấy miếng. Người chàng khê xiêu đi.

Nhưng hai chân vẫn đứng nguyên trong vòng, không xê xích nửa bước.

Hồ Diên Phúc hai tay rũ xuống, đứng trơ như tượng gỗ.

Nguyên hắn đã bị Lăng Trung Ngọc dùng nội công tối thượng hấp hết chưởng lực, bây giờ không sử dụng được nữa.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Hồ Diên tướng quân còn hai quyền có đánh nữa không?

Hồ Diên Phúc đáp :

- Tại hạ nhận thua rồi. Công tử đánh chết tại hạ đi. Chính tại hạ không muốn sống nữa.

Hắn bị mất hết kinh lực tưởng là mình đã bị đối phương phế bỏ võ công rồi.

Giả tỷ Lăng Trung Ngọc y ước phản kích thì dĩ nhiên hắn đành bó tay chờ chết. Nhưng hắn cũng là một hán tử cương cường, bị mất võ công rồi thì tự nguyện chịu chết chứ không năn nỉ xin tha.

Lăng Trung Ngọc mỉm cười nắm tay hắn nói :

- Hồ Diên tướng quân lại quá khiêm tốn rồi. Nhiều lắm là chúng ta ở vào thế quân bình, sao lại nhận thua?

Hồ Diên Phúc bỗng thấy một luồng nhiệt lực từ lòng bàn tay Lăng Trung Ngọc truyền vào. Lập tức tinh thần cùng khí lực được khôi phục lại. Bây giờ hắn mới biết võ công mình chưa bị phế bỏ.

Hồ Diên Phúc nói :

- Dù có theo lời ước của công tử mượn năm trả ba, tại hạ cũng không muốn đón ba quyền của công tử nữa. Bậc đại trượng phu đã nói một lời là không thay đổi. Tại hạ có chết về bàn tay của công tử cũng không oán hận.

Lăng Trung Ngọc bụng bảo dạ :

- “Cha này kết bạn được đây”.

Chàng liền cười hỏi :

- Đúng thế! Nếu theo đúng lời ước hẹn vay năm trả ba, Hồ Diên tướng quân mới đánh ba quyền còn lại hai nữa. Tướng công đã không đánh nữa thì tại hạ còn đánh làm chi! Tình thực mà nói Kim Cương chưởng lực của tướng quân thật hiếm thấy trong võ lâm. Nếu tướng quân đánh hai quyền nữa thì chưa chắc gì tại hạ đã chịu nổi. Chúng ta đã là bạn đồng liêu, tướng không nên tỷ đấu cho đến lúc kẻ thắng người bại.

Hồ Diên Phúc dĩ nhiên hiểu rõ Lăng Trung Ngọc muốn bảo toàn thể diện cho hần. Nếu chàng thực tình coi hần là kẻ địch thì vừa rồi chàng đã dùng nội lực phản chấn cho hần bị trọng thương rồi.

Bây giờ trên thực tế tuy Hồ Diên Phúc bị thua đau, song nội lực chưa mất, mà người ngoài chưa ai nhìn ra hần bị bại. Dù hần có rõ ràng ở vào thế hạ phong song không đến nỗi mất mặt.

Hồ Diên Phúc trong lòng xiếc bao cảm kích. Đồng thời hần cũng cực kỳ kinh dị, nghĩ thâm trong bụng :

- “Công phu Miên chưởng của Liễu Tam Xuân mình chưa thấy qua, chỉ nghe sư phụ nói là chưa đến trình độ bậc nhất, chẳng thể nào chống đỡ được Đại Lực Kim Cương mà sao đồ đệ của lão lại ghê gớm đến thế?”

Cuộc chiến này chẳng những Hồ Diên Phúc khâm phục Lăng Trung Ngọc sát đất mà các quan quân Ngự lâm quân kể cả Tư Không Hóa cũng không khỏi kinh hãi.

Tư Không Hóa bụng bảo dạ :

- “Bản tâm ta muốn mời Liễu Tam Xuân và Vạn Y Thường lai kinh làm tai mắt mà nay bọn họ không tới, nhưng đã cho hai tên đồ đệ thì cũng giúp ta được một tay rất đắc lực. Thế là một việc bất ngờ, ta cũng chẳng cầu gì hơn nữa”.

Trải qua hai phen tỷ thí vừa rồi các quan quân đều coi Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh bằng con mắt khác thường.

Tư Không Hóa cũng trọng đãi hai người, mời họ sung vào chức giáo đầu Ngự lâm quân.

Thấp thoáng bảy ngày trôi qua. Hôm ấy vào lúc hoàng hôn, Giang, Lăng hai người bỗng tiếp được thông tư của Tư Không Hóa mời cùng bọn chúng đi phó yến.

Cuộc hội yến này, ngoài Tư Không Hóa, Lăng Trung Ngọc, Giang Mỹ Linh còn mười tám vị quan quân. Hồ Diên Phúc, Bạch Lương Ký và lão họ Hàn cũng có trong đó.

Bạch, Hàn hai lão sắc mặt vàng xạm, vẻ mặt lừ khừ.

Lăng Trung Ngọc từ ngày đến kinh rồi, đây là lần thứ nhất chàng gặp chúng.

Nghe người khác bàn chuyện, chàng biết bọn chúng về đây đã ba bữa. Chàng chắc chúng lâm vào trạng thái này là vì uống phải chung trà độc của Giang Mỹ Linh tối hôm đó nên nguyên khí bị tổn thương. Đến nay mới dần dần khôi phục.

Bạch Lương Ký và Hàn đại ca tuy mấy lần bị Lăng Trung Ngọc trêu cợt mà thủy chung vẫn không gặp mặt chàng, dĩ nhiên chúng không nhận ra chàng.

Hai người bị mấy phen cay đắng, nên vừa bèn lên vừa tức giận. Dọc đường chúng hần học nói :

- Chúng ta đã bắt được hai tên đệ tử phái Thiên Sơn. Giận thay cho Vương Trung Thuyền không đến tiếp ứng, chỉ còn hai ngày đường là về tới kinh không ngờ bị Chưởng môn của bọn chúng là Địch Long đến cứu đem đi mất!

Tư Không Hóa an ủi chúng nói :

- Nếu Địch Long đến thì dù chính bản tọa cũng đành giương mắt ra mà chịu để hần cướp người đem đi. Các vị trốn thoát được lưới kiếm của hần đã là may lắm rồi. Lần này các vị tỏ ra hết sức hết lòng, ta không nên lấy thành bại luận anh hùng. Trên sổ công lao, bản tọa sẽ ghi tên các vị.

Lăng Trung Ngọc cười thầm nghĩ bụng :

- “Bạch Lưỡng Ký đem tội mình trút ráo lên đầu Dịch Long mà hắn cũng tin ghi công cho kẻ lừa gạt”.

Thực ra Tư Không Hóa chưa chắc đã tin, nhưng vì hắn lịch duyệt thể thái rất sâu xa, không tiện nói toạc ra để lung lạc bộ hạ.

Lão họ Hàn nói :

- Chỗ bọn thuộc hạ thất bại không có chi đáng kể mà chỉ giận ở chỗ công lao mình để bọn Vương Trung Thuyên chiếm mất. Tối nay chúng ta lại mở tiệc mừng công của hắn thì thật là mất mặt cho bọn thuộc hạ.

Tư Không Hóa đáp :

- Đây là đức Hoàng thượng hạ chỉ cho Khấu tổng quản thiết yến mừng công cho hắn, hai vị không đi không được. Nếu không có mặt hai vị thì hắn không thể khoa trương công lao được.

Lăng Trung Ngọc nghe họ bàn chuyện nhau mới biết đêm nay Khấu Phương Cao, Tổng quản trong đại nội, thiết yến khánh công cho Vương Trung Thuyên.

Từ khi triều đình phế bỏ Đông Tây xưởng, những võ sĩ trong triều thuộc về hai tập đoàn.

Một tập đoàn do Tổng quản Khấu Phương Cao thống lãnh giữ việc thị vệ trong cung.

Một tập đoàn do Thống lĩnh Ngự lâm quân là Tư Không Hóa trông coi.

Nay lại thêm một hạng người như Vương Trung Thuyên thành ra ba tập đoàn.

Ba tập đoàn này tranh giành công lao mà mong được đức vua sủng ái.

Khấu Phương Cao đặc tiệc mừng công cho Vương Trung Thuyên cũng không phải là bản tâm hắn mà vì phải tuân lệnh đức Hoàng thượng.

Theo lời bàn tán của bọn họ, Lăng Trung Ngọc lại biết thêm Vương Trung Thuyên cố ý chần chờ để ngày hôm qua mới về tới kinh.

Lăng Trung Ngọc không khỏi hoài nghi tự hỏi :

- “Nếu sau cuộc đại hội Thanh Thành mà bọn chúng ra về ngay thì đáng lý chúng tới kinh trước mình mới phải, vậy trong mười ngày trời bọn chúng đi đâu?”

56. Lăng Trung Ngọc Đả Bại Vô Phi

Vương Trung Thuyên và Khấu Phương Cao tiến lại nghinh tiếp.

Vương Trung Thuyên vừa ngó thấy Giang Mỹ Linh không khỏi sửng sốt, nghĩ bụng :

- “Gã này coi quen quá!”

Giang Mỹ Linh đã cải nam trang, lại bôi thuốc thay đổi sắc mặt, Vương Trung Thuyên không ngờ nàng là nữ nhi và là kẻ thù của hắn.

Sau mấy câu chuyện hàn huyên, yến tiệc bày ra.

Tư Không Hóa dĩ nhiên bồi tiếp Khấu Phương Cao, Vương Trung Thuyên và mấy người nữa ngồi chủ tịch.

Giang Mỹ Linh và Lăng Trung Ngọc ngồi ở bàn bên cạnh. Đây là Tư Không Hóa đặc biệt coi trọng hai người, mới xin Khấu Phương Cao xếp đặt như vậy.

Mọi người yên vị đâu đó rồi, Tư Không Hóa nâng chung rượu lên mời Vương Trung Thuyên :

- Công lao của Vương tiên sinh phen này thật kinh thiên động địa! Chưởng môn các phái và những nhân vật võ lâm có danh vọng, có những ai bị bắt?

Vì Vương Trung Thuyên đã khoe khoang trước mặt hoàng đế nói là hắn đem quét một mẻ lưới cho hết nhân vật võ lâm nên Tư Không Hóa mới cố ý hỏi móc.

Vương Trung Thuyên mặt đỏ bừng lên đáp :

- Chuyến này tại hạ đem người đi ít quá nên để bọn họ trốn thoát song cũng giết được mười mấy người, ngoài ra còn bắt được hơn chục nhân vật khá trọng yếu.

Khấu Phương Cao cười nói :

- Lần này tuy chưa hoàn toàn thành công, nhưng cũng khiến cho những kẻ tự xưng là anh hùng võ lâm, hào kiệt giang hồ phải kinh hồn táng đờm.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đức Hoàng thượng đã nói là lần này tạm do bản chức đại diện ngài để kháng công. Chờ bao giờ Vương tiên sinh quét hết nhân vật võ lâm khi đó Hoàng thượng sẽ thân hành truyền thiết yến để khánh công cho tiên sinh và phong quốc sư. Bọn ta cũng dự phần vinh hạnh.

Khấu Phương Cao nói câu này nửa ra tán dương nửa ra trào phúng.

Vương Trung Thuyên nghĩ bụng :

- “Chờ ngày ta thành đại công thì cũng là ngày chức Tổng quản đại nội của người và chức thống lĩnh Ngự lâm quân của Tư Không Hóa phải thay bậc đổi ngôi. Hừ! Khi đó không chừng các người chẳng còn được ngồi dự yến nữa”.

Tư Không Hóa hỏi :

- Vương tiên sinh đã bắt được những nhân vật thế nào? Có thể nói cho tại hạ nghe được không?

Vương Trung Thuyên đáp :

- Tại hạ sẽ giao bọn người bị bắt cho Khấu tổng quản coi giữ, để y tâu thánh thượng xem ngài xử trí cách nào.

Hắn ngừng đầu lên trầm giọng hô :

- Hiến phu!

Khấu Phương Cao cười nói :

- Tuy tại hạ đại diện cho Hoàng thượng khao công, nhưng tiên sinh giao người bị bắt thì tại hạ không dám lãnh. Có điều tại hạ muốn coi xem những nhân vật thế nào để canh giữ, hà tất phải dùng nghi thức hiến phu.

Lăng Trung Ngọc cũng nóng biết những nhân vật nào bị bắt. Chàng định thần nhìn ra thì thấy bốn tên áo vàng áp giải một lũ tù phạm đi qua hành lang tiến tới.

Khấu Phương Cao chỉ huy cho mấy tên vệ sĩ đem bọn tù phạm xét nghiệm tướng mạo rồi kê vào danh sách rồi tổng lao.

Ngoài hành lang có đặt một công án. Khấu Phương Cao ngồi bàn giữa, Vương Trung Thuyên và Tư Không Hóa ngồi hai bên để giám thị.

Vương Trung Thuyên miệng nói tay trở từng tên tù phạm và thuật lại bọn chúng là những người thế nào?

Mấy trăm võ sĩ trong nhà đại sảnh đều đứng dậy chăm chú nhìn những người bị bắt để ở ngoài hành lang.

Lăng Trung Ngọc thở phào nhẹ một cái tự nhủ :

- “May bọn này chỉ vào hạng nhì, hạng ba trong võ lâm”.

Trong bọn có mấy tên tương đối trọng yếu hơn là Đỗ Tử Tường ở phái Hoa Sơn, Phương Đồng Hòa của phái Không Động, nhà sư Hoài Chân ở phái Thiếu Lâm.

Khấu Phương Cao cười khanh khách hỏi :

- Vương tiên sinh đã lâu không bước chân vào chốn giang hồ đại khái không nhận được mặt những nhân vật đầu não các phái phải không? Những người bị bắt này ở trong phái họ bắt quá là đệ tử trong đời thứ hai.

Tư Không Hóa cười nói :

- Chẳng phải tiên sinh không nhận ra, nhưng Chưởng môn các phái lớn đâu phải là chuyện bắt được một cách dễ dàng? Chỉ bắt được mấy tên đệ tử có mặt mũi cũng là khó rồi.

Lão nói tiếp :

- Việc hiến phu xong rồi, chúng ta còn quay về dự tiệc để uống rượu mừng công cho Vương tiên sinh chứ?

Vương Trung Thuyên nét mặt xám xanh, lạnh lùng nói :

- Còn một vị chắc Tư Không đại nhân nhận được ra mụ là ai rồi.

Bỗng thấy hai tên áo vàng áp giải một tù phạm đơn độc vào. Người đàn bà này đã khá lớn tuổi.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi, bỗng nghe Tư Không Hóa la thất thanh :

- Thiết Diện bà bà, Chưởng môn phái Thanh Thành.

Vương Trung Thuyên lạnh lùng nói :

- Quả nhiên Tư Không đại nhân nhận được mụ. Bản lãnh tại hạ tuy còn kém đại nhân xa mà việc bắt Chưởng môn cũng không thấy khó quá như lời đại nhân vừa nói.

Tên áo vàng nhơn nhơn đắc ý lớn tiếng bảo :

- Đã giải đến một phạm nhân là Thiết Diện bà bà, Chưởng môn phái Thanh Thành.

Nhà đại sảnh ồn ào cả lên :

- Ha ha! Quả nhiên là Thiết Diện bà bà.

- Tránh ra! Tránh ra! Để ta coi Chưởng môn phái Thanh Thành oai danh chấn động Giang Nam xem mặt mũi thế nào?

- Ha ha! Té ra là một mụ già!

- Ngày mà còn mụ ma Thúc Vi tiên tử, oai danh phái Thanh Thành lừng lẫy là thế, không ngờ người kế vị của bà ta lại là cái bị thối.

- Nếu Thúc Vi tiên tử bây giờ còn sống thì chắc bà ta phải tức chết đứng như Từ Hải.

Những lời nghị luận trào phúng ồn ào lên một lúc.

Lăng Trung Ngọc đưa mắt nhìn ra thì thấy Thiết Diện bà bà tóc bạc da mồi hình dong tiêu tụy.

Nguyên mụ được dung dưỡng hơn người. Tuy tuổi đã vào trạc ngũ tuần mà chưa lộ vẻ già nua. Thế mà bây giờ cách đây không đầy một tháng trời mụ đã già đi bằng chục năm.

Lăng Trung Ngọc cơ hồ không nhận ra mụ. Tuy mặt mụ rất tiêu tụy mà vẫn còn có vẻ quật cường.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Mụ này khiến cho ai cũng chán ghét, nhưng mụ là Chưởng môn sư thư của Lãnh Sương Quân...”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng Thiết Diện bà bà quát lên :

- Loài chuột nhắt! Sao dám làm nhục ta?

Đột nhiên mụ đập đầu vào cột.

Lăng Trung Ngọc kinh hãi vô cùng, toan chạy lại cứu cấp.

Giang Mỹ Linh mỉm cười khê nói :

- Mụ đó chết thế nào được? Việc gì Ngọc ca phải nóng nảy?

Hai gã áo vàng cười ha hả hỏi :

- Mụ muốn chết ư? Đâu phải là chuyện dễ thế?

Nguyên Vương Trung Thuyên bắt được mụ rồi, hắt dùng hoa A Tu La chế thành thuốc rồi lại lấy mũi kim rạch da mụ rót thuốc cho thấm vào huyết quản.

Hoa A Tu La có thể khiến cho xương cốt người ta nhũn ra, nên lúc này Thiết Diện bà bà không bằng người thường, chẳng thể phát huy được nội lực.

Mụ vật đầu vào cột trán sưng vù lên, nhưng chỉ đau đớn mà thôi.

Hai tên áo vàng áp giải mụ đã biết trước mụ không còn đủ lực để tự sát.

Chúng có ý để cho mụ lời chuyện xấu xa, nên không thì khi nào còn cho mụ cựa quậy.

Vệ sĩ nâng Thiết Diện bà bà dậy đem giam vào nội lao.

Bọn Khấu Phương Cao trở vào bàn tiệc.

Tư Không Hóa hỏi :

- Thiết Diện bà bà tuy là Chương môn phái Thanh Thành nhưng không phải thủ phạm.

Vương Trung Thuyên giương mắt lên hỏi lại :

- Sao? Phái Thanh Thành không phải là bọn đối đầu với triều đình ư? Chính đức Hoàng thượng đã bảo tại hạ là các phái khác còn đỡ nhưng phái Thanh Thành thì chẳng thể khoan dung cho một tên nào.

Khấu Phương Cao nói :

- Vương huynh có điều chưa hiểu. Thiết Diện bà bà tuy giữ địa vị Chương môn, nhưng quyền hành phái Thanh Thành lại ở cả trong tay sư đệ mụ là Dực Trọng.

Vương Trung Thuyên hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

Khấu Phương Cao đáp :

- Nhà chồng Thiết Diện bà bà cũng dòng đại lương thần ở huyện Trác.

Thiết Diện bà bà tuy không quý phục triều đình, nhưng cũng không có điều chi chống đối. Sư đệ của mụ là Dực Trọng làm Bang chúa Cái bang mới chính là người đã nhiều phen phản nghịch triều đình. Vì thế mà Vương huynh bắt được Thiết Diện bà bà, cố nhiên cũng là một công lao, nhưng nếu bắt được Dực Trọng thì công lao lại càng lớn hơn.

Tư Không Hóa nói :

- Lại còn vợ chồng Dịch Long, có bắt được họ thì Hoàng thượng mới cam tâm. Hoàng thượng không nói với Vương huynh hay sao?

Hai người bảo nhau mỗi người một câu cố ý gièm pha công lao của Vương Trung Thuyên.

Vương Trung Thuyên đang lấy làm đắc ý khác nào bị bọn họ dội gáo nước lạnh vào mình. Lão cảm tức nói :

- Kể ở ngoài bâng quan nói rất dễ dàng, nhưng người đứng ra động thủ thì lại rất ít.

Câu nói của hắn đã chỉ rõ cuộc chiến ở Thanh Thành lần này Tư Không Hóa chỉ đứng tự thủ bàng quang, và bao nhiêu Ngự lâm quân đem đi chẳng dùng được việc gì.

Bạch Lương Ký tức quá vẻ mặt xám xanh. Tư Không Hóa cũng hầm hầm tức giận.

Khấu Phương Cao vội dàn xếp :

- Hiện nay đại công chưa thành, chúng ta nên đồng tâm hiệp lực đừng gây chuyện tranh hơi. Chuyện này tại hạ vì nghe lời Vương tiên sinh nói đã nắm chắc phần thắng nên mới phái ít người trợ lực. Cái đó là hảo ý của Tư Không đại nhân không muốn tranh công với Vương tiên sinh. Vậy Vương tiên sinh đừng hiểu lầm.

Rồi lão cười ha hả mấy tiếng cho hai người yên tĩnh lại. Tuy hắn nói là điều đình mà thực ra có ý thiên về Tư Không Hóa.

Vương Trung Thuyên phần vì e ngại cho địa vị mình, phần vì nghĩ tới mình quả đã khoa trương thái quá trước mặt Hoàng đế. Bây giờ hắn muốn nổi nóng mà không tiện.

Khấu Phương Cao rót đầy rượu vào chung cho hai người rồi cười khanh khách nói :

- Chúng ta hãy cạn chung này rồi sẽ bàn kế phá địch.

Uống cạn chung rượu, Khấu Phương Cao nói tiếp :

- Tại hạ nghe nói quần đệ tử các phái lớn đều tụ tập ở chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn. Nếu chúng ta có đủ nhân lực thì chỉ tung một mẻ lưới là quét hết.

Hắn đảo mắt nhìn quanh rồi trầm giọng nói :

- Triều đình không muốn giương danh việc này, chẳng nên điều động đại đội quan quân mà chỉ nên ngầm hành động. Tại hạ thiết tưởng Vương tiên sinh vẫn chủ trương mọi việc, lựa lấy một số cao thủ đem đi nên chăng. Bao nhiêu vệ sĩ, thủ hạ của Tư Không đại nhân và của tại hạ đều để Vương tiên sinh tùy ý sử dụng.

Vương Trung Thuyên lạnh lùng đáp :

- Những tay cao thủ bên địch tụ hội đông như kiến cỏ há phải chuyện đùa. Mười ba vị huynh đệ cùng đi với tại hạ, tại hạ đã biết rõ bản lĩnh của họ rồi. Mười ba vị đó có thể so tài cao thấp với bọn cao thủ đối phương, nếu võ công kém cỏi thì đã mất mạng một cách vô ích rồi.

Hắn có ý nói: “Bọn thủ hạ của Tư Không Hóa và Khấu Phương Cao không thể tin được bản lĩnh của chúng”.

Khấu Phương Cao là người trầm trọng, nén lòng tức giận cười gượng hỏi :

- Theo lời Vương tiên sinh thì bọn tại hạ có lựa hảo thủ phái đi giúp sức, nhưng Vương tiên sinh vẫn không yên tâm thì làm thế nào?... Hay là...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vậy xin Vương tiên sinh tự lựa chọn lấy nên chăng?

Vương Trung Thuyên đáp :

- Theo lẽ ra tại hạ không nên tiếm việc, nhưng vì vâng lời trọng thác của đức Hoàng thượng cần làm việc cho cẩn thận và cách lựa người phải cho nghiêm chỉnh là lẽ tự nhiên.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thôi, bây giờ chúng ta làm thế này cho tiện. Xin Tư Không đại nhân hãy lựa chọn những tay hảo thủ lấy một mớ đưa ra để tỷ thí với bọn anh em của tại hạ. Nếu họ chống cự được ba chục chiêu mà không thất bại thì đại khái có thể lấy đưa đi chùa Thiếu Lâm.

Hắn chậm rãi nói tiếp :

- Hãy chọn Ngự lâm quân trước rồi hãy lựa tới đoàn thị vệ trong cung.

Thấy Vương Trung Thuyên ra chiều hách dịch như vậy, Tư Không Hóa không nhịn được nữa lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không biết lượng sức mình muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của Vương tiên sinh để xem có thể đi chùa Thiếu Lâm được không.

Vương Trung Thuyên sững sốt hỏi ngay :

- Tư Không đại nhân muốn nói giỡn cùng tiểu đệ chăng? Võ công của đại nhân đã vào hạng siêu quần, tiểu đệ trước nay vẫn rất là bội phục thì còn tỷ thí làm chi. Ha ha! Phải chăng đại nhân có ý muốn cho tiểu đệ phải lòi cái xấu ra mà bắt tiểu đệ phải tỷ thí công phu?

Vương Trung Thuyên lúc này tưởng nói mấy câu đùa cợt này là để cho Tư Không Hóa bớt giận. Dè đâu Tư Không Hóa không ngẩng mặt lên mà cũng không nói gì tỏ ra mặc nhiên thừa nhận.

Vương Trung Thuyên không thể hạ đài được nữa.

Khấu Phương Cao muốn tìm lời khuyên giải, bỗng thấy một quan quân chạy tới nhìn Tư Không Hóa thì lễ nói :

- Thống lĩnh đại nhân! Hà tất đại nhân phải thân tự động thủ để tổn thương địa vị? Tỳ chức tuy bất tài cũng xin chịu bất cứ cuộc khảo nghiệm nào để cho người ta khỏi chê cười là trong đám Ngự lâm quân ngoài Thống lĩnh không còn một người nào đáng kể.

Y nói xong đứng giương mắt nhìn chăm chặp Vương Trung Thuyên.

Khấu Phương Cao đang khổ vì không có cách nào điều giải, liền thừa cơ hỏi ngay :

- Tướng quân chịu đựng bất cứ nhân vật nào của Vương tiên sinh ư? Thật là một lời hùng tráng! Tướng quân họ tên gì? Đường như bản chức chưa gặp bao giờ? Phải chăng tướng quân mới đến?

Người đó là Lăng Trung Ngọc.

Tư Không Hóa nghe chàng nói vậy thì rất lấy làm vừa ý. Hắn đã tính thầm :

- “Thường nghe thấy Vương Trung Thuyên võ công rất là kỳ bí, vị tất mình đã nắm được phần thắng. Chi bằng ta nhường cho gã này tỷ thí với lão”.

Hắn liền cười đáp :

- Lâm huynh đây là cao đồ đắc ý nhất của Liễu Tam Xuân mới đến sung chức giáo đầu. Nội ngoại công phu đều có mấy phần hỏa hầu. Vương tiên sinh có nguyện ý chỉ điểm cho y mấy chiêu chăng?

Vương Trung Thuyên hắng giọng một tiếng, nghĩ thầm trong bụng :

- “Liễu Tam Xuân thì đã là cái thá gì? Đệ tử hắn đáng tỷ thí với ta thế nào được? Nhưng Tư Không Hóa đã cực lực tiến cử...”

Dù sao Vương Trung Thuyên vẫn có chút nể mặt Tư Không Hóa, hắn vừa hắng giọng một tiếng đã thấy vẻ mặt Tư Không Hóa rất khó coi. Hắn liền cất cao giọng hô :

- Vô Phi đại sư, mời đại sư giúp tại hạ tuyển lựa nhân tài để cử đi chùa Thiếu Lâm?

Một nhà sư Tây Tạng khoác áo cà sa màu vàng dạ một tiếng đứng lên.

Nhà sư này là một tay cao thủ ở Hoàng giáo bên Tây Tạng.

Vương Trung Thuyên kêu lão ra để tỷ thí với Lăng Trung Ngọc. Kể ra như vậy cũng có điều khuất tất lão. Nhưng Vương Trung Thuyên muốn phô trương oai phong bên mình mới kêu Vô Phi đại sư đến.

Hắn nghĩ thầm trong bụng :

- “Tư Không Hóa đã trịnh trọng tiến cử người của hắn thì ta phải làm cho hắn mất mặt trước”.

Hắn chắc mẫm chỉ trong vòng mười chiêu là Vô Phi đại sư sẽ hạ được tên quan quân trẻ tuổi không biết trời cao đất dày là gì kia.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Hay lắm! Tại hạ hãy lãnh giáo võ công của vị này trước rồi sẽ mời Vương tiên sinh chỉ điểm.

Câu này chàng nói tỏ ra chẳng coi Vô Phi đại sư vào đâu.

Vương Trung Thuyên lạnh lùng nói :

- Bây giờ chưa biết đâu, hãy tỉ thí xong rồi sẽ nói.

Vô Phi đại sư thân thể khôi vĩ, cao hơn Lăng Trung Ngọc vừa một cái đầu, lão đi xuống trường đấu đứng phía trên nhìn xuống, ngó Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Tướng quân dùng binh khí gì thì lấy ra đi.

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Võ công của tại hạ không kể một thứ gì. Đại sư dùng khí giới nào là tại hạ dùng khí giới đó.

Vô Phi đại sư lẩm bẩm :

- À thằng lỏi này ngông cuồng thật! Để ta cho ngươi biết thân!

Lão ngạo nghễ nói Lăng Trung Ngọc một cái rồi lạnh lùng đáp :

- Bàn tăng trước nay không dùng binh khí cho bận, chỉ hai bàn tay trắng đối phó với địch.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Hay lắm! Thế thì tại hạ cũng dùng tay không để bồi tiếp.

Vô Phi đại sư đã luyện võ công bí truyền của phe Hoàng giáo là Đại Tạng chưởng. Chưởng này so với Kim Cương Thiết Xa chưởng, hoặc những võ công đồng loại ở Trung Nguyên thì nó còn lợi hại hơn nhiều.

Nhà sư Tây Tạng giờ bàn tay lên một cái. Lập tức một luồng máu tanh xông ra.

Lăng Trung Ngọc vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Chàng nhìn bàn tay đỏ như máu của Vô Phi đại sư cười nói :

- Công phu Đại Tạng chưởng của đại sư kể ra đã khá lắm, nhưng còn thiếu một chút hỏa hầu.

Vô Phi đại sư sững sốt tự hỏi :

- “Thằng lỏi này sao lại biết công phu của mình được?”

Nên biết Đại Tạng chưởng là môn tuyệt học bí truyền của phe Hoàng giáo.

Đừng nói người ngoài mà ngay những vị Lạt Ma cao cấp trong bản giáo cũng chẳng mấy người biết tới. Thế mà Lăng Trung Ngọc có huych toẹt ra chàng còn dám bảo hỏa hầu của lão chưa đủ thì trách vào Vô Phi đại sư chẳng kinh hãi.

Lăng Trung Ngọc lại nói tiếp :

- Đại Tạng chưởng mi luyện được đến trình độ tối cao thì bề ngoài chẳng khác chi người thường. Hiện giờ trong lòng bàn tay của đại sư còn đỏ như máu và phát ra mùi tanh tức là chưa phải là như thường được. Nhiều lắm là đại sư mới luyện được chín thành hỏa hầu.

Vô Phi đại sư lại càng kinh ngạc, hỏi :

- Đúng thế! Bàn tăng mới được đến bảy thành hỏa hầu. Nhưng tướng quân có dám đón tiếp một chưởng của bàn tăng không?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Dù cho ai luyện tới trình độ “lò lửa xanh rờn”, tại hạ cũng không sợ. Huống chi đại sư mới có bảy thành.

Vô Phi đại sư đưa tay ra vạch một đường cánh cung hô lớn :

- Tiếp chưởng!

Nhà sư từ trên cao đánh xuống nhằm đập vào đầu Lăng Trung Ngọc.

Nếu Đại Tạng chưởng này mà đập vào người thường thì lập tức gân chùn xương gãy, huyết dịch trúng độc. Chỉ trong ba ngày nhất định phải chết.

Lăng Trung Ngọc có ý hí lộng thần thông, không phóng chưởng ra kháng cự.

Vô Phi đại sư phong chưởng có mùi máu tanh nhằm đầu Lăng Trung Ngọc đập xuống đánh “bình” một tiếng.

Lăng Trung Ngọc cúi đầu xuống. Phát chưởng đánh trúng sau lưng chàng.

Lập tức trên lưng hiện ra hai vết bàn tay đỏ hồng.

Vô Phi đại sư thấy đối phương không né tránh thì ngẩn người ra một chút.

Lăng Trung Ngọc đã xoay mình lại hô lớn :

- Đại sư hãy tiếp một chiêu của tại hạ!

Vô Phi đại sư thấy đối phương đứng nguyên chịu đòn lão đang khiếp sợ ngẩn người.

Lăng Trung Ngọc lại quát :

- Đại sư mau mau phóng chiêu ra! Bản lãnh của đại sư chẳng thể chịu nổi Đại Tạng chiêu của tại hạ đâu.

Vô Phi đại sư bây giờ đã cảm thấy chiêu tâm của Lăng Trung Ngọc sắp đè vào trước ngực lão. Lão giật mình kinh hãi vội vùng chiêu lên chống cự.

Bỗng nghe đánh “bộp” một tiếng. Song chiêu giao nhau như đánh vào khối đá chết.

Lòng bàn tay của Vô Phi đại sư bị rách nát máu tím bầm rướm rướm chảy ra.

Đại Tạng chiêu của lão hiển nhiên đã bị Lăng Trung Ngọc phá rồi. Nếu muốn luyện thành lại cho trình độ hiện thời thì phải khổ công mất mười năm trời.

Vô Phi đại sư mặt xám như tro tàn, vẻ kinh hãi không bút nào tả xiết.

Lão ú ớ la lên :

- Người... người... sao lại biết sử dụng công phu Đại Tạng chiêu?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Tại hạ chẳng đã nói: Đại sư dùng khí giới nào là tại hạ dùng khí giới đó. Đại sư sử dụng công phu gì thì tại hạ sử dụng công phu ấy. Có điều đại sư bắt tất phải hoang mang. Tại hạ tuy sử dụng Đại Tạng chiêu nhưng giữ mối thuần chính hòa mình không để đại sư trúng độc. Vậy đại sư cứ về điều dưỡng là khỏi, chứ không quan ngại gì đến tính mạng.

Như Lăng Trung Ngọc đã dung hợp các phái chính tà lại nghiên cứu tinh vi nữa trên pho bí lục võ công của Võ Hạo Thiên. Nửa pho trên này toàn giảng về tinh nghĩa võ học.

Lăng Trung Ngọc học một biết mười. Ngoại trừ những môn thần công tối thượng, còn bất cứ công phu gì, chàng chỉ ngó qua là biết.

Có điều chàng phóng Đại Tạng chiêu lực mà không làm cho đối phương trúng độc được tức là chàng chưa học đến chỗ tối cao về Đại Tạng chiêu.

Vô Phi đại sư cũng chưa luyện tới chỗ “lò lửa xanh rờn” nên lão không hiểu, lão cho là Lăng Trung Ngọc phóng chiêu lực nhẹ đòn đối với mình.

Vô Phi đại sư không dám nói gì nữa, vội vàng tìm vào gian tịnh thất để điều trị.

Vô Phi đại sư mới đấu một chiêu với Lăng Trung Ngọc đã bị trọng thương khiến cho mấy trăm võ sĩ đứng quanh võ trường quan chiến đều phải khiếp sợ đến trợn mắt há miệng.

Nếu không phải chính mắt họ trông thấy thì ai nói họ cũng không tin được trường hợp khủng khiếp này. Họ càng kinh ngạc hơn là đệ tử Liễu Tam Xuân mà võ công đã ghê gớm đến thế.

Tư Không Hóa cũng trong lòng rất đổi kinh nghi. Người khác chưa biết rõ Liễu Tam Xuân chẳng nói làm chi, hẳn được nghe miệng Nam Cung Ất nói ra thì Liễu Tam Xuân chỉ sở trường về môn Miên chiêu mà thôi.

Miên chiêu và Đại Tạng chiêu nguyên là hai thứ công phu chẳng có chỗ nào liên quan đến nhau. Thế mà Lăng Trung Ngọc lại dùng Đại Tạng chiêu để đả bại Vô Phi đại sư thì thật là một điều khó giải thích.

Bây giờ Tư Không Hóa rất đổi hoài nghi lai lịch Lăng Trung Ngọc, nhưng hắn lại muốn mượn tay chàng để dành thể diện cho Ngự lâm quân. Hắn định bụng chờ xong cuộc hội yến này sẽ hỏi lại kỹ càng.

Tư Không Hóa đưa mắt nhìn Vương Trung Thuyên.

Vương Trung Thuyên vì đã đưa ra đề nghị khảo nghiệm võ công bọn Ngự lâm quân mà bây giờ Lăng Trung Ngọc nắm mất chuỗi rồi, nên tuy lão phần nộ đến cực điểm cũng không dám nổi nóng.

Tư Không Hóa nói :

- Trong cuộc tỷ thí ngẫu nhiên thất thủ bị hại là thường. Cái đó chẳng qua là thiên mệnh, trách tiên sinh thể nào được.

57. Trên Yến Tiệc Lão Quái Xuất Hiện

Khấu Phương Cao thấy Lăng Trung Ngọc sử dụng liền một lúc bảy tám thứ công phu khác phái thì trong lòng rất đổi hồ nghi.

Hắn không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Sư phụ của vị Lâm huynh này có đúng là Liễu Tam Xuân thật không? Vừa rồi tiểu đệ không nghe rõ được.

Tư Không Hóa đáp :

- Đúng đó! Lâm huynh đây là cao đồ đặc ý nhất của Liễu lão tiên bối.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Liễu lão tiên bối có thân bút trịnh trọng tiến cử. Bữa nay được thấy thành thủ y thì quả nhiên trò chẳng kém thầy.

Lão vừa nói vừa ngấm ngầm đưa mắt ra hiệu cho Khấu Phương Cao.

Khấu Phương Cao đã đồng sự lâu năm với Tư Không Hóa, dĩ nhiên là hiểu tâm lý hắn.

Ý kiến của Tư Không Hóa vẫn hoài nghi lai lịch của Lăng Trung Ngọc, nhưng phải nhờ chàng để áp đảo Vương Trung Thuyên, vì vậy mà không tiện truy cứu ngay lúc này. Cái đưa mắt cho Khấu Phương Cao là để họ Khấu che chở cho.

Khấu Phương Cao nghĩ thầm trong bụng :

- “Vương Trung Thuyên tuy là con người đáng ghét, nhưng mình giữ chức Tổng quản trong đại nội mà lại để một tên không rõ lai lịch trà trộn vào cung mưu đồ chuyện gì, thì mối quan hệ về trách nhiệm không phải tầm thường”.

Hắn ngần ngại một lúc rồi nhìn Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Bản chức từng nghe lệnh tôn chỉ sở trường về công phu Miên chương mà công tử võ công cực kỳ quảng bác. Phải chăng ngoài Liễu tiên bối, công tử còn đi theo nhiều bậc danh sư khác?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Về võ học thông hiểu một lẽ trăm lẽ cũng dung hợp được. Tại hạ chỉ biết gia sư đặc biệt sở trường về công phu. Miên chương mà thực ra đối với những môn võ học thượng thặng khác, lão nhân gia cũng có biết qua.

Chàng ngừng lại một chút rồi quay sang nhìn Vương Trung Thuyên cười hỏi :

- Vương tiên sinh còn muốn tỷ thí nữa không?

Vương Trung Thuyên hận Lăng Trung Ngọc thấu xương. Tuy công phu sử độc của lão đã đến bậc tuyệt thế vô song, nhưng lão tự vẫn thân thi võ công lão chưa chắc đã phải là tay địch thủ của Lăng Trung Ngọc.

Mà trong trường hợp này nếu sử dụng độc vật thì tất nhiên bọn quan quân bên Ngự lâm quân không chịu khâm phục.

Vì thế hắn đành dẹp lửa giận, gượng cười đáp :

- Lâm giáo đầu đã thắng luôn hai trận thì có thể đi chùa Thiếu Lâm được rồi. Vậy tiếp tục lựa người khác cho lệ.

Khấu Phương Cao càng sinh lòng ngờ vực nghĩ bụng :

- “Tuy ta chưa hiểu Liễu Tam Xuân thế nào, nhưng võ công lão sâu nông ra sao thì không thể giấu được người đã biết căn nguyên lão. Nếu thật như lời gã họ Lâm vừa nói thì Liễu Tam Xuân há chẳng là một nhân vật võ công tối cao đời nay ư? Sao mười năm trước đây đến Nam Cung Ất còn thắng được lão ta.”

Lão lại tự hỏi :

- “Công phu của Liễu Tam Xuân tuy là ghê gớm, nhưng tướng lão không hơn được ta, lại còn kém cả Tư Không Hóa một chút. Thế mà sao đồ đệ lão ghê gớm như vậy? Chắc gã họ Lâm này nói chuyện hồ đồ”.

Tư Không Hóa đang lo về vụ chưa biết kêu ai ra tay khi Vương Trung Thuyên đã tiếp thụ sự khảo nghiệm Lăng Trung Ngọc rồi.

Bỗng Khấu Phương Cao hỏi ngay :

- Trong bọn Ngự lâm quân của Tư Không huynh có vị giáo đầu Nam Cung Ất phải không? Bữa nay lão có tới đây chăng?

Tư Không Hóa đáp :

- Lão đã cáo thoái rồi.

Khấu Phương Cao hỏi :

- Lão rút lui hồi nào? Tiểu đệ nhớ mới gặp lão chưa lâu.

Tư Không Hóa đáp :

- Đúng thế! Lão rời khỏi Ngự lâm quân chưa đầy mười ngày.

Khấu Phương Cao lại càng kinh dị, biết là sự rút lui của Nam Cung Ất tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Giữa lúc ấy có tiếng ồm ồm của lão già la lên :

- Ngự lâm quân giáo đầu là Nam Cung Ất xin vào ra mắt Tư Không đại nhân.

Tư Không Hóa sững sốt hỏi :

- Sao lão lại quay trở lại?

Khấu Phương Cao cười nói :

- Vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo lại bò ra. Xin mời Nam Cung giáo đầu vào đây!

Không đầy giây lát, Nam Cung Ất mặt giận hầm hầm sùng sục bước vào đại đường.

Tư Không Hóa ngạc nhiên đứng dậy hỏi :

- Nam Cung lão sư! Chuyện gì vậy?

Nam Cung Ất đảo mắt nhìn Lăng Trung Ngọc rồi lão trở vào Giang Mỹ Linh hỏi :

- Đại nhân! Đại nhân có biết lai lịch hai người này không?

Tư Không Hóa trong lúc thăng thót không biết trả lời ra sao thì Khấu Phương Cao vội lên tiếng :

- Chúng ta đang muốn thỉnh giáo. Nam Cung lão sư đã nói vậy thì nhất định biết rõ họ rồi.

Nam Cung Ất lạnh lùng đáp :

- Gốc ngọn bọn chúng thế nào, cứ hỏi bọn chúng mới biết. Lão phu chỉ hiểu chúng nhất định không phải là đệ tử Liễu Tam Xuân và Vạn Y Thường mà là chúng đã mạo danh.

Câu nói này khiến cho toàn trường chấn động.

Giang Mỹ Linh đột nhiên biến sắc. Tay nắm chuôi kiếm.

Lăng Trung Ngọc thần sắc vẫn thản nhiên, tủm tỉm cười nói :

- Nam Cung tiên sinh vì muốn điều tra lai lịch của bọn vân bối mà đã lao tâm khổ tứ.

Chàng nói câu này là có ý khuyên Giang Mỹ Linh đừng nóng nảy.

Tư Không Hóa lúc này bất đắc dĩ phải cất tiếng hỏi :

- Lai lịch của Lâm giáo đầu ra sao?

Nam Cung Ất nói :

- Lão phu đã đến Liễu gia trang và hỏi rõ thì Liễu Tam Xuân chẳng có tên đệ tử nào họ Lâm cả. Sau lại được biết Vân gia trang đã phát sinh một vụ kỳ án làm chấn động võ lâm.

Tư Không Hóa sững sờ hỏi :

- Ủa! Vụ án đó thế nào?

Nam Cung Ất đáp :

- Trước đây mười ngày Liễu Tam Xuân cùng Vạn Y Thường đến Vân gia trang vào lúc đang đêm rồi Vân trang chúa Liễu Tam Xuân và Vạn Y Thường đều bị ám sát một cách không minh bạch. Cả tên quả gia tức là đại đệ tử tử Vân Trung Hiên cũng bị uống mạng.

Nam Cung Ất nói tới đây, toàn trường lại náo động cả lên.

Tư Không Hóa la thất thanh :

- Có việc ấy ư? Thảo nào tiểu đệ đã phát thiệp mời mà đến nay Vân Trung Hiên cũng chưa thấy tới.

Khấu Phương Cao nghe Nam Cung Ất kể chuyện liền mặt lạnh như tiền quát hỏi Giang, Lăng :

- Vụ án đó có phải các người gây ra không? Các người là người thế nào? Mạo danh đến đây làm chi?

Lăng Trung Ngọc thản nhiên lạnh lùng đáp :

- Phải rồi! Cả ba người đó đều bị tại hạ giết chết!

Vương Trung Thuyền lớn tiếng quát :

- Té ra người là quân gian tặc!

Hắn vươn tay ra toan chụp Lăng Trung Ngọc, Khấu Phương Cao ngăn lại nói :

- Bọn chúng không thể trốn thoát được đâu! Hãy khoan rồi hãy động thủ!

Khấu Phương Cao trầm giọng hỏi :

- Tại sao người lại sát hại ba người kia? Nói ra!

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đại nhân chẳng vừa mới hỏi tại hạ đến đây làm chi? Tại hạ đến đây để vì đại nhân gia súc nên phải giết chết bọn kia.

Khấu Phương Cao hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Tại hạ đã nói rõ như vậy mà đại nhân còn chưa hiểu ư? Nếu tại hạ không nhận làm đệ tử Liễu Tam Xuân thì Tư Không thống lãnh khi nào chịu thu dụng tại hạ.

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi đáp :

- Bọn tại hạ hai người tự vẫn tâm thấy mình có chút bản lãnh muốn vì Hoàng thượng xuất lực mà không đường tiến thân nên phải dùng hạ kế có cơ hội.

Tư Không Hóa nói :

- Té ra là thế! Nhưng thủ đoạn của hai vị như vậy thì không khỏi quá tàn nhẫn.

Hắn nghĩ thầm trong bụng :

- “Nếu họ thực tình mượn cách này để tiến thân thì việc mạo danh muốn cho khỏi lộ chuyện phải giết người để bịt miệng cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Ta được hai người này còn hơn cả ba lão kia nhiều”.

Nên biết Lăng Trung Ngọc là do Tư Không Hóa tiến cử. Đêm nay hắn lại đưa hai người vào cung phó yến. Nếu hai người này quả có âm mưu bất chính hay làm gian tế thì Tư Không Hóa không tránh khỏi sự liên lụy, nên hắn chỉ nghĩ về khía cạnh tốt đẹp.

Tư Không Hóa cho những vùng giết người để bịt miệng và mạo danh để tiến thân tuyn là hành vi tàn ác, nhưng đối với họ cũng chẳng có chi đáng kể.

Khấu Phương Cao là một tên gian quyết già dặn, hắn nghe Lăng Trung Ngọc nói vậy thì trong lòng bán tín bán nghi. Nhưng hắn chưa nắm được bằng chứng xác thực. Nhất là Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh đều là tay võ công cao cường, hắn không khỏi có mấy phần úy kỵ, nên không dám lập tức ra lệnh bắt người và chưa quyết định bề nào.

Vương Trung Thuyên bỗng rót hai chung rượu cười ha hả nói :

- Lượng nhỏ chẳng phải người quân tử, không độc sao thành đáng trọng phu! Lâm giáo đầu đã dám nói dám làm, đúng là người trong ngô bối. Nào! Ta mời giáo đầu uống một chung để tỏ lòng hiệp lực, đồng tâm quyết giết cho kỳ hết những nhân vật võ lâm khắp thiên hạ.

Lăng Trung Ngọc đón lấy chung rượu. Chàng đưa mắt nhìn Giang Mỹ Linh thì thấy nàng liếc mắt ra hiệu.

Lăng Trung Ngọc liền cười nói :

- Tửu lượng của tại hạ kém lắm. Chung rượu của các hạ nhỏ hơn một chút vậy tại hạ xin trao đổi cho các hạ.

Chưa dứt lời chàng liền đoạt lấy chung rượu của Vương Trung Thuyên còn một tay chàng đưa chung rượu của mình sang.

Vương Trung Thuyên cả giận nói :

- Ngươi! Ngươi thật vô lễ! Úi chao...

Hắn chưa dứt lời Giang Mỹ Linh đã bước lại đứng sau lưng vươn tay ra nắm lấy cổ hắn.

Vương Trung Thuyên vừa mở miệng toan la thì Lăng Trung Ngọc đã đổ chung rượu đó vào miệng hắn.

Vương Trung Thuyên cũng là tay áo để. Hắn nhân cơ hội chớp nhoáng này vùng thẳng tay đánh ra.

Lăng Trung Ngọc vội buông tay, dùng Thiên La bộ pháp né tránh.

Vương Trung Thuyên tay trái đập đánh choang một tiếng. Chung rượu rớt xuống đất. Lập tức mặt đất có luồng hỏa quang cháy lên.

Nhưng một phần chung rượu đã đổ vào miệng hắn rồi.

Vương Trung Thuyên há miệng phun ra. Một tia rượu phun vào mặt Lăng Trung Ngọc.

Giữa lúc ấy trong tay áo hắn lại bắn ra một luồng khói ngủ sắc.

Động tác của Lăng Trung Ngọc còn mau lẹ hơn. Vừa nghe chàng bật lên tiếng cười khanh khách, chàng đã nắm được hai tên đồng đảng của Vương Trung Thuyên giơ lên làm hai lá mộc.

Một tên liền bị khời độc thổi vào mù mắt, còn tên nữa bị tia rượu độc phun vào mặt khác nào bị lửa đốt. Da mặt đen thui lại.

Lăng Trung Ngọc quát hỏi :

- Vừa rồi các hạ còn nói những gì đồng tâm hiệp lực với tại hạ, mà sao lại ngấm ngầm hạ độc?

Biến diễn xảy ra đột ngột khiến cho toàn trường phải chấn động.

Tư Không Hóa cũng sợ đến ngẩn mặt ra.

Khấu Phương Cao vội đứng vào giữa hai bên để ngăn cản. Hấn la lên :

- Có điều chi các vị hãy lấy lời tử tế bảo nhau chẳng hay hơn ư?

Vương Trung Thuyên quát lên the thé :

- Thằng lỏi này hiển nhiên là gian tế đến nằm vùng mà Tư Không đại nhân còn o bế chúng?

Vương Trung Thuyên chuyển đi vừa rồi đem theo mười lăm tên đồng đảng.

Trừ ba tên bị thương còn lại mười ba tên mặc áo vàng nhảy ủa lại bao vây Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh vào giữa.

Cuộc ác chiến đã như tên lấp cung, chỉ cần đụng vào là bắn ra.

Giữa lúc khẩn trương kiếm tuốt cung giương, tình thế cực kỳ khẩn trương bỗng nghe có tiếng người cười the thé nói :

- Vương Trung Thuyên! Ta cũng đến mừng công người đây.

Tiếng cười choang choảng như tiếng lệnh vờ làm chấn động màng tai mọi người.

Tiếp theo lại hai tiếng huỳnh huyếch vang lên!

Từ bên ngoài một người tiến vào. Người này thân thể cao lớn là một lão già mặt mũi hồng hào. Lão vừa bước tới đã nắm ngay lấy hai tên Ngự lâm quân giữa lúc chúng định hỏi lai lịch lão. Lão liệng hai tên này vào làm đổ cả bàn tiệc.

Hai tên quân này đều không phải hạng tầm thường thế mà lão túm ngay được. Hai người này chẳng kháng cự được chút nào chỉ kêu lên một tiếng rồi bị xách lên như xách một đôi gà con liệng ra.

Các võ sĩ chung quanh thấy uy thế lão mãnh liệt như vậy đều phải đứng yên.

Tư Không Hóa và Khấu Phương Cao đều giật mình kinh hãi vội chạy ra coi thì một đạo nhân ở sau lưng lão già xuất hiện đột ngột la lên :

- Không nên động thủ! Vị này là Đào Vĩnh Trạch tiên sinh.

Tiếp theo lại mấy người nữa la lên :

- Phải chăng đây là Đào lão gia, Bát Tý Thần Long Đào Vĩnh Trạch nguyên trước đã làm Đông xướng Tổng quản?

Tư Không Hóa sửng sốt, bây giờ mới định thần, liền cất tiếng hỏi :

- Lăng Tiêu đại huynh đây ư? Đào lão tiên sinh tới đây có việc gì?

Theo sau Đào Vĩnh Trạch còn có nhiều người lục tục tiến vào đứng sắp hàng sau lưng lão.

Những người đó là thủ hạ của Đào Vĩnh Trạch, tên gọi Dương Xích Phù, đệ tử lão là Hạng Hồng Huy, một tay nổi tiếng phái Toàn Chân là Lăng Tiêu Tử cùng tiền nhiệm Thống lãnh Ngự lâm quân Tần Đại Sơn và Cảnh Thuần.

Lăng Tiêu Tử và Tư Không Hóa cùng là môn hạ Toàn Chân. Sau khi phái này suy nhược, Lăng Tiêu Tử trốn lên ẩn cư trên núi Đại Tuyết sơn. Tư Không Hóa tiếp tục làm quan đến chức Thống lĩnh Ngự lâm quân.

Hai người này tuy đi đường khác nhau nhưng cùng một chí nguyện, muốn trùng hưng phái Toàn Chân.

Đào Vĩnh Trạch là tên đại ma đầu nhất hiện nay. Lão đã làm Đông xướng Tổng quản thời Tiên hoàng. Miệng lão nói là đến dự yến khánh công, nhưng thực ra không một ai biết lão đến đây với mục đích gì? Mấy trăm tên võ sĩ toàn trường đều sợ bỏ vía. Khấu Phương Cao cũng táng đờm kinh hồn, sắc mặt tái mét.

Toàn trường đều ngưng thần chú ý vào người Đào Vĩnh Trạch.

Lăng Tiêu Tử nói :

- Việc này không liên quan gì đến ai cả. Đào lão tiên sinh chỉ thanh toán nợ nần với một mình Vương Trung Thuyên. Vậy các vị cứ yên tâm.

Đào Vĩnh Trạch buông tiếng cười rộ hỏi :

- Vương Trung Thuyên! Có phải người định tru diệt hết những nhân vật võ lâm khắp thiên hạ không? Được lắm! Nay Đào mỗ dẫn thân đến cửa, sao người còn chưa động thủ?

Tư Không Hóa nghe Đào Vĩnh Trạch nói như vậy mới yên lòng. Hắn giữ thái độ ngồi trên núi xem cuộc hổ đấu, liền tránh sang một bên.

Khấu Phương Cao muốn giữ cho đại cuộc an toàn, liền mạnh bạo đứng ra chắn trước mặt Vương Trung Thuyên.

Lão thùng thẳng lên tiếng :

- Đào lão tiên sinh! Xin tiên sinh hãy dẹp lời đình, nghe tại hạ nói một lời.

Đào Vĩnh Trạch gương cặp mắt lên hừ một tiếng rồi hỏi :

- Điều gì?

Khấu Phương Cao đáp :

- Vương Trung Thuyên đắc tội với tiên sinh. Vậy tiên sinh tìm y để vấn tội là việc rất hợp lý. Nhưng đây là yến tiệc khánh công do chỉ dụ của đức Hoàng thượng. Xin tiên sinh vì kính trọng đức chí tôn mà tạm để thể diện cho y.

Hắn nghiêng đầu lại nói tiếp :

- Vương tiên sinh! Tiên sinh hãy rót một chung rượu để bồi tội Đào lão tiên sinh.

Đào Vĩnh Trạch cười lạt hỏi :

- Hẳn dụng tâm thâm độc định giết lão phu. Vụ này đâu có thể bồi tội được?

Tư Không Hóa tuy chẳng ưa gì Vương Trung Thuyên, nhưng lúc này hắn cũng cảm thấy sự tình rất nghiêm trọng vội tìm cách điều đình, liền dắt Lăng Tiêu Tử ra một bên nói :

- Sư huynh! Xin sư huynh khuyên can Đào lão tiên sinh giúp cho. Tiên sinh mà muốn báo thù cũng chẳng gấp gì, nhưng nếu... nếu...

Đào Vĩnh Trạch cười khanh khách hỏi :

- Nếu giết Vương Trung Thuyên đi thì các vị lấy gì để tâu lại Hoàng đế? Có phải các hạ có ý thế không?

Khấu Phương Cao cùng Tư Không Hóa không thể nghĩ tới thể diện của Vương Trung Thuyên được nữa. Hai người vội khom lưng chấp tay đồng thanh nói :

- Đó đúng là bản ý của tại hạ. Đào lão tiên sinh, là người thông tình đạt lý, vậy xin mời tiên sinh uống chung rượu bồi tội này đi.

Đào Vĩnh Trạch cả cười nói :

- Yến khánh công biến thành rượu bồi tội cũng là một chuyện rất thú vị. Đáng tiếc lão phu không muốn uống chung rượu của lão.

Bỗng lão ta sa sầm nét mặt quát lên :

- Vương Trung Thuyên! Lúc ở trên núi Thanh Thành thái độ ngươi oai phong lẫm liệt, bây giờ ngươi để đầu cả rồi? Có giỏi ra cùng ta quyết một trận sống mái.

Đào Vĩnh Trạch có ý muốn cho Vương Trung Thuyên phải mất mặt dưới con mắt mọi người. Lão định làm như mèo bắt chuột hãy vờ chơi một lúc rồi mới cầu cổ ăn thịt.

Bỗng nghe đánh bùng một tiếng, một đám khói mù bốc lên lan tràn khắp chỗ rất mau lẹ.

Trong nhà đại sảnh tuy thấp đến mấy chục ngọn cung đăng mà làn khói mờ mịt làm cho người đứng trước mặt cơ hồ không nhìn rõ bóng.

Nguyên Vương Trung Thuyên thấy cuộc điều đình thất bại mà Khấu Phương Cao cùng Tư Không Hóa đều có ý muốn hy sinh hắn. Hắn lại không dám ra liều mạng với Đào Vĩnh Trạch, nên phóng ra làn khói mù để yểm hộ ngõ hầu chạy thoát thân.

Làn khói mù tỏa ra luồng hơi rất khó ngửi xông vào mũi.

Mọi người đều sợ làn khói độc này đều tới tấp chạy ủa ra cửa lớn định đến một nơi khoáng đảng.

Nhà đại sảnh lập tức biến thành một tình trạng loạn xà ngầu.

Đào Vĩnh Trạch lớn tiếng quát :

- Chạy đâu cho thoát?

Lão vung tay ra đánh véo một tiếng nắm lấy đầu một người.

Vương Trung Thuyên đã quyết định chủ ý “ba mươi sáu chước, chạy là thượng sách”. Khói mù vừa phóng ra, lập tức hắn co giò chạy như bay.

Chiêu chụp của Đào Vĩnh Trạch tuy nhanh như điện chớp mà cũng chậm mất rồi.

Người hắn chụp được không phải là Vương Trung Thuyên mà là kẻ đứng bên mình mặc áo vàng.

Người này tên là Tiêu Trạ, một trong Ký Bắc tam ma. Công lực gã cũng rất thâm hậu chẳng kém gì Vương Trung Thuyên.

Người áo vàng bị Đào Vĩnh Trạch nắm trúng xương tỳ bà đau thấu cốt tủy.

Hắn vội vung tay đánh ra.

Giữa luú lâm nguy luồng lực đạo phản kích mãnh liệt phi thường. Cẳng tay hắn đánh trúng vào trước ngực Đào Vĩnh Trạch chẳng khác gì một thoi thiết trụ.

Đào Vĩnh Trạch không khỏi chấn động tâm thần, mắt tối sầm lại.

Lão nổi giận đùng đùng xiết chặt ngón tay bật lên những tiếng lắc cắc.

Xương tỳ bà của Tiêu Trạ bị vỡ tan nát. Hắn nhũn người ra lăn xuống đất, muốn lồm cồm ngồi dậy cũng không được.

Vương Trung Thuyên võ công đã luyện đến trình độ bậc nhất, mắt có thể trông thấy mọi vật lúc đêm tối. Hắn phóng khói mù ra chỉ vì gặp lúc nguy cấp để gây bóng tối cho mình chạy trốn.

Làn khói mù tuy có chất độc nhưng rất ít. Giang Mỹ Linh và Lăng Trung Ngọc đã đề phòng những bất trắc có thể xảy ra, bỏ Bích Linh đan vào miệng ngậm nên không sợ gì nữa.

Vương Trung Thuyên chuồn theo cửa ngang mà chạy trốn toan chui xuống đường bí mật trong cung. Chân hắn vừa bước qua ngưỡng cửa Lăng Trung Ngọc đã đuổi đến sau lưng.

Khấu Phương Cao biết rõ Đào Vinh Trạch đến đây với mục đích gì rồi, hắn còn hiểu tuy lão là một tên đại ma đầu nổi tiếng về lòng dạ hung tàn, thủ đoạn độc ác, nhưng không đến nỗi định hành thích hoàng đế. Hắn sợ Đào Vinh Trạch không bằng sợ Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc đã không rõ lai lịch mà để chàng lẻn vào nội cung làm kinh động đức hoàng đế thì hậu quả không biết đến đâu mà lường. Vì thế nên hắn rất chú ý đến Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc chỉ còn thò tay ra là chụp được Vương Trung Thuyên, bỗng thấy kinh phong thối lại, chàng né mình mà tránh không kịp. Khấu Phương Cao đã chụp được khuỷu tay chàng.

Khấu Phương Cao hạ thấp tay xuống nắm lấy huyết Khúc Trì của Lăng Trung Ngọc trầm giọng quát hỏi :

- Lâm giáo đầu! Giáo đầu định sấn vào nội cung làm gì?

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Thằng cha này làm Tổng quản đại nội, quả nhiên công lực không phải tầm thường”.

Khấu Phương Cao vừa đụng vào người chàng liền bị Hộ thân thần công trong người chàng xô ra phản ứng.

Khấu Phương Cao bỗng cảm thấy một luồng nội lực hất ngược lại mà chỗ tay chạm vào người chàng bỗng mềm rũ như không xương. Chớp mắt hắn đã bị hất lùi lại hai bước. Hắn không khỏi giật mình kinh hãi.

Lăng Trung Ngọc hất lùi Khấu Phương Cao rồi. Tiếp theo chàng xoay tay hất mạnh một cái.

Bỗng nghe đánh “bình” một tiếng. Một bóng người đột nhiên bắn tung lên không.

Người này bản lãnh không phải tầm thường, thò tay ra nắm lấy xà nhà.

Người y hãy còn đu qua đu lại như đánh đu.

Người này chính là đệ tử của Đào Vinh Trạch tên gọi Nhất đại thần khâu Hạng Hồng Huy.

Gã nhân lúc hỗn loạn, tính trộm cắp lại nổi lên không khỏi ngứa nghề. Hắn nắm lấy thời cơ nước đục mò cá muốn ăn cắp một vật gì để làm kỷ niệm và để khoa trương tài nghệ.

Gã vừa thò tay vào túi Tư Không Hóa lấy được bốn bức văn thư Ngự lâm quân còn là giấy trắng.

Tiếp theo gã lại nhân lúc Khấu Phương Cao động thủ với Lăng Trung Ngọc, ăn cắp một chiếc tụy yên hồ bằng ngọc bích.

Gã đang định bụng móc túi Lăng Trung Ngọc liền bị chàng phóng chiêu “Phát Vân thủ” hất tung lên.

Chiêu “Phát Vân thủ” này của Lăng Trung Ngọc có sức nặng bảy, tám trăm cân, nếu mà rớt xuống đất thì nhất định vỡ tan đầu óc.

May ở chỗ Hạng Hồng Huy khinh công trác tuyệt. Lúc hắn còn chơi vơi trên không đã chuyển mình nhảy lên mấy bước, đưa tay ra nắm lấy xà nhà đu qua đu lại mấy cái vì đà hất hãy còn mãnh liệt.

Đào Vinh Trạch lúc này đã đập chết Tiêu Trạ, lão thấy tình trạng không khỏi kinh hãi.

Lăng Trung Ngọc đẩy lui Khấu Phương Cao và hất Hạng Hồng Huy bằng thủ pháp “Phát vân thủ”. Đó chính là môn tuyệt học bí truyền trong bí lục võ công Vô Hạo Thiên.

58. Giết Vương Trung Thuyên Tìm Ra Bí Đạo

- Người là ai?

Hắn phóng ra một chưởng vận đến chín thành Tu La thần công đánh vào đầu Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc sử công phu “Đàn Chỉ thần công” búng ngón tay đánh bốp một tiếng trúng hỏ khẩu Đào Vinh Trạch. Lập tức chưởng lực của lão giảm đi mấy phần.

Nhưng chàng chỉ dùng chỉ địch chưởng không khỏi kém uy mãnh một chút, chàng loạng choạng người lùi lại mấy bước.

Đào Vĩnh Trạch thấy mình sử Tu La thần công mà vẫn chưa đủ thương được đối phương thì kinh hãi không bút nào tả xiết.

Đồng thời lão đoán chắc đối phương là Lăng Trung Ngọc, nhưng sao tướng mạo lại không đúng.

Lão đang muốn xấn lại để coi cho rõ thì đột nhiên Lăng Trung Ngọc xoay mình lại nhổ nước miếng ra.

Đào Vĩnh Trạch chau mày lạng người né tránh.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Người biết ta là ai không? Người dám vào đây hành hung, ta coi không thuận mắt chút nào.

Đào Vĩnh Trạch cả giận lại phóng ra chiêu thứ ba.

Chiêu này hần vận lực đạo Kim Cương chưởng đến tột độ. Chưởng lực vừa phát ra thể mạnh dường nghiêng non dốc biển để tấn công.

Đột nhiên hai bóng người từ mé bên chuồn ra. Một người cây cây Hàng Ma chữ, một người tay sử Thiết luân bát đều là những thứ binh khí rất là trầm trọng.

Cả hai người cùng lớn tiếng quát :

- Trả lại mạng của tam đệ ta.

Hai cây binh khí trầm trọng cùng nhằm đánh vào đầu Đào Vĩnh Trạch.

Nguyên hai người này đều ở trong bọn Ký Bắc tam ma. Một người tên gọi Bảo Húc, một người là Vương Ân.

Đào Vĩnh Trạch gầm lên một tiếng, vung cả song chưởng ra, tay trái đánh Hàng Ma chữ, tay mặt đánh Thiết luân bát.

Kim Cương chỉ lực uy mãnh không biết đến đâu mà nói. Hai bàn tay bằng thịt thắng được hai thứ binh khí bằng thép đúc.

Hai tiếng choang choang rùng rợn. Hàng Ma chữ của Bảo Húc bị hất ngược lại.

Hần thu thế về không kịp đập Hàng Ma chữ vào một tên áo vàng vỡ đầu chảy óc.

Vương Ân là một tay công lực cao nhất trong bọn Ký Bắc tam ma. Nhưng cây Thiết luân bát của hần bị Đào Vĩnh Trạch đánh trúng làm hần toạc hổ khẩu chảy máu, cơ hồ nắm không vững.

Hai đầu cây Thiết luân bát hình bánh xe và có răng như răng cưa. Vương Ân đang lúc lùi lại thuận đà tay kéo mạnh một cái. Áo Đào Vĩnh Trạch liền bị rách mấy miếng.

Đào Vĩnh Trạch cả giận lại phóng chưởng đánh ra.

Lăng Trung Ngọc nhân lúc hỗn loạn hớn lên :

- Sóng vai nhau mà tiến lên!

Chàng vung tay đón lấy phát chưởng của Đào Vĩnh Trạch rồi lập tức thi triển Thiên La bộ pháp lảng tránh.

Bọn đồng đảng của Vương Trung Thuyền cho là đồng bạn hô hoán đến viện trợ. Chúng thấy Đào Vĩnh Trạch hung mãnh như vậy đều sợ run, nhưng ai nấy đều một lòng chống địch.

Bọn chúng chắc Đào Vĩnh Trạch không chịu buông tha nếu chúng bỏ chạy liền đánh liều xông vào quyết sống mái.

Lập tức bọn áo vàng chưa bị thương còn được chín tên nhất tề xông lại bao vây Đào Vĩnh Trạch vào giữa.

Lăng Trung Ngọc ở trong đám khói mù len lén chuồn đi.

Không phải chàng khiếp sợ Đào Vĩnh Trạch mà chàng phải chiếu cố cho Giang Mỹ Linh, vì chàng vừa nghe nàng dùng thuật “Thiên độn truyền âm” kêu chàng ra mau.

Nhắc lại Vương Trung Thuyên theo cửa ngang chuồn ra tiến vào hậu đường.

Hắn biết rõ muốn rời khỏi Ly cung còn có một đường bí mật. Hắn vừa bị Lăng Trung Ngọc đổ rượu độc vào miệng. Tuy hắn đã phun ra nhưng hãy còn dính trong cổ họng chút ít.

Nguyên hắn đã bỏ vào rượu ít thuốc độc chế bằng mật công, bản ý để hại Lăng Trung Ngọc, ngờ đâu lại hại chính mình.

Mật công là một chất kịch độc vô cùng. May công lực hắn rất thâm hậu và hắn uống thuốc giải rồi nên không đến nỗi chết ngay lập tức.

Nhưng hiện giờ độc tính phát tác. Vương Trung Thuyên phải tìm gấp một nơi vắng vẻ để vận công trị thương.

Đường địa đạo bí mật kia chính là nơi lý tưởng để tránh cường địch và điều trị thương thế.

Đào Vĩnh Trạch ở bên ngoài gây cuộc chiến đấu làm kinh động cả tòa Ly cung.

Những người bảo vệ trong cung đều biết Đào Vĩnh Trạch là một tên đại ma đầu giết người không gớm tay. Họ có biết đâu bản ý Đào Vĩnh Trạch tới đây là chỉ để đối phó với Vương Trung Thuyên. Vì thế Vương Trung Thuyên sợ vỡ mật phải tìm nơi ẩn nấp.

Vương Trung Thuyên đang đầu nhức mắt hoa, tìm không thấy cửa vào đường hầm, đang bôn chồn trong dạ bỗng nghe có tiếng quát :

- Chạy đâu cho thoát?

Vương Trung Thuyên vung tay liệng ra hai cây Bạch Cốt thích.

Nhưng công lực hắn bị chất độc phát tác làm giảm sút rất nhiều. Hai mũi độc cốt thích phóng ra xa chưa được một trượng đã rớt xuống, dĩ nhiên không chạm vào địch nhân.

Vương Trung Thuyên chợt thấy một người mặc quân phục Ngự lâm quân vội la lên :

- Ta không phải là địch nhân. Người không nhận ra ta ư?

Người quan quân lạnh lùng đáp :

- Ta nhận được tiên sinh là Vương Trung Thuyên. Đức Hoàng thượng đưa trọng kim làm lễ sinh yêu cầu tiên sinh giết hết nhân vật võ lâm rồi lên chức Quốc sư.

Vương Trung Thuyên nói :

- Phải rồi! Người đã nhận ra ta. Vậy chúng ta đều là người vì Hoàng thượng xuất lực. Trước nay lại không thù oán, sao người còn làm khó dễ ta?

Quan quân đáp :

- Hại một người nhất định gây thành cửa hận. Ta hỏi tiên sinh, tiên sinh cùng Giang gia có thù oán gì mà lại đi giúp Đào lão ma đầu giết hại mọi người của Giang gia?

Vương Trung Thuyên giật mình kinh hãi la lên :

- Người... Người là ai?

Người quan quân này chính là Giang Mỹ Linh. Nàng rút kiếm ra lớn tiếng quát :

- Người hỏi ta là ai làm chi? Muốn tốt thì đưa Bách Độc chân kinh ra đây, bằng không người sẽ biến thành con quỷ không đầu dưới lưỡi kiếm của ta.

Nàng vung tay một cái. Thanh Tà Ván bảo kiếm đánh ra một tiếng chém vào cây cột đá.

Lập tức bụi đá bay mù. Cây cột mẻ một miếng lớn.

Vương Trung Thuyên biến sắc lùi lại mấy bước đáp :

- Bách Độc chân kinh ta không để trong mình. Người để ta ra mới lấy cho người được.

Giang Mỹ Linh không hiểu rõ Bách Độc chân kinh hẳn có đem theo trong mình không, nên chưa động thủ ngay.

Bây giờ nàng nghe lão nói vậy, nàng liền sa sầm nét mặt.

Giang Mỹ Linh là người thông minh tuyệt thế liền biết ngay Bách Độc chân kinh nhất định ở trong mình hẳn.

Nàng liền cười lạt hỏi :

- Chân kinh không ở trong mình người ư? Để ta lục soát coi.

Chưa dứt lời nàng đã chém soát một cái. Áo Vương Trung Thuyên liền bị rách hết.

Nhân lúc chớp nhoáng này, Vương Trung Thuyên lập tức động thủ. Trong tay áo hắn vọt ra một luồng mù độc. Đồng thời hắn lại tung ra một nắm Mai Hoa châm có tẩm thuốc độc.

Giang Mỹ Linh quét một kiếm rồi lập tức xoay mình. Nắm Mai Hoa châm đều đâm vào sau lưng nàng.

Trong mình nàng mặc bảo giáp, Mai Hoa châm đâm không thủng lá tả trút xuống như mưa.

Tuy nàng ở giữa đám khói mù song trong miệng đã ngậm Bích Linh đan nên không việc gì.

Bỗng thấy Vương Trung Thuyên tựa lưng vào cây cột gỗ thở lên hồng hộc.

Trước ngực hắn phanh ra, hắn bị mũi kiếm sườn qua gây thành hai vết máu.

Giang Mỹ Linh toan tiến lại giết hắn thì đột nhiên hắn lấy pho Bách Độc chân kinh ra.

Vương Trung Thuyên quát :

- Nếu người còn tiến thêm một bước là ta xé tan cuốn sách này. Để ta chết người cũng không lấy được chân kinh nữa.

Giang Mỹ Linh cười lạt hỏi :

- Người không muốn sống nữa thật ư?

Vương Trung Thuyên đáp :

- Người lùi lại mười bước rồi ta liệng sách ra cho. Nếu người ỷ mạnh làm nhục ta thì Vương Trung Thuyên này thà chết chứ không chịu nhục.

Giang Mỹ Linh nghĩ thầm :

- “Thằng cha này chết đến gáy rồi mà còn muốn giữ thể diện. Được lắm! Để ta gạt hắn một phen”.

Nàng liền vừa lùi vừa nói :

- Người cứ liệng sách xuống đất là ta tha mạng cho không giết.

Giữa lúc ấy chân cây cột gỗ dường như có tiếng chuyển động.

Giang Mỹ Linh quát hỏi :

- Người giở trò gì đây?

Nàng nói rồi lướt tới.

Vương Trung Thuyên toan xé nát sách bỗng thấy hổ khẩu tê chồn.

Nguyên Giang Mỹ Linh tiến lại mau quá. Nàng đã liệng độc châm trúng huyệt đạo trên tay hắn. Cuốn Bách Độc chân kinh liền rớt xuống đất.

Vương Trung Thuyên la thất thanh :

- Ta biết người rồi! Người là một đứa cô nữ nhà họ Giang. Đây là chuyện quả báo. Bách Độc chân kinh đó, ta trả lại cho người.

Lúc này hắn đã lăn quay ra mặt đất. Thanh âm mỗi lúc một yếu ớt.

Giang Mỹ Linh vẫn chưa yên lòng. Nàng tiến lại đâm hắn một kiếm, mới biết là hắn đã chết rồi.

Giang Mỹ Linh giết xong Vương Trung Thuyên, trong lòng hoan hỉ, bước lại lượm chân kinh.

Ngờ đâu tay vừa đụng vào sách đã cảm thấy như bị lửa đốt.

Giang Mỹ Linh cả kinh vội buông ra. Lòng bàn tay đã phỏng lên mấy chỗ và từ ngón tay giữa đi thẳng lên ngựa ngáy vô cùng.

Lập tức toàn thân nàng mất hết sức lực, đầu choáng váng mắt hoa. Nàng dùng phép “Thiên độn truyền âm” kêu Lăng Trung Ngọc đến cứu.

Lăng Trung Ngọc chạy tới nơi thấy dưới chân cột gỗ có hai người nằm quay ra đó, máu chảy đầy mặt đất.

Một người là Vương Trung Thuyên, còn một người là Giang Mỹ Linh. Cây cột gỗ vẫn còn rung chuyển.

Lăng Trung Ngọc cho là hai bên đánh nhau gây thành thảm cuộc lưỡng bại câu thương. Chàng kinh hãi vô cùng.

Giang Mỹ Linh vội nói :

- Tiểu muội bị trúng độc rồi. Trước hết Ngọc ca hãy phong tỏa huyết Ủy Trung bên tay mặt và huyết Kiên Tĩnh. Lẹ đi!

Lăng Trung Ngọc nghe nàng còn nói được cũng hơi yên tâm một chút liền theo lời phong tỏa huyết đạo.

Giang Mỹ Linh lại nói tiếp :

- Ngọc ca, dùng vải bọc tay, bọc lấy cuốn sách này lên cho tiểu muội.

Lăng Trung Ngọc nghe nàng nói như vậy biết bìa sách này có độc. Chàng muốn khảo nghiệm công lực mình xem đến đâu liền dùng ngón tay khẽ chạm vào thì thấy ngón tay phát ngứa.

Nguyên chàng đã luyện nội công đến trình độ chính tà hợp nhất, dù có gần mọi tà khí cũng không xâm nhập vào được. Chàng thấy mình đụng vào mà không trúng độc thì trong lòng cũng khoan khoái.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Thứ thuốc độc đổ vào cuốn sách này thật là ghê gớm. E rằng nó độc chẳng kém gì mật công và mào hạc”.

Chàng không dám thử thách nữa, liền xé áo để lót tay lượm cuốn sách lên.

Giang Mỹ Linh nói :

- Hiện giờ chúng ta lấy được Bách Độc chân kinh lại rồi, chỉ còn nửa pho bí lục của Vô Hạo Thiên ở trong tay Đào Vĩnh Trạch nữa mà thôi.

Lăng Trung Ngọc đưa mắt nhìn thấy Vương Trung Thuyên mặt đen xám lại, thất khiếu chảy máu tử trạng rất thảm khốc. Chàng nghĩ đến hắn cũng là một tay cao thủ võ lâm, không khỏi cảm xúc buồn tiếng thở dài nói :

- Người ta thường nói “Sinh ư nghệ tử ư nghệ”. Lão này chuyên nghề dùng độc thì lại chết về thuốc độc. Ta không nên lấy cuốn sách này nữa.

Giang Mỹ Linh nói :

- Đây là bí lục gia truyền của nhà tiểu muội, lẽ nào lại không lấy lại được. Ta đã biết chất độc đó vào sách thì rồi đây sẽ tìm cách giải độc trên cuốn sách này là xong.

Nàng rất lấy làm đắc ý mỉm cười nói tiếp :

- Ha ha! Mình đã có bản chân kinh này, nếu đoạt lại cả nửa bộ bí lục kia nữa rồi liên thủ với nhau thì trong thiên hạ còn ai địch nổi?

Lăng Trung Ngọc trong khoảnh khắc này chợt nghĩ ra một ý niệm. Chàng muốn xé nát cuốn sách bỏ đi. Nhưng chàng thấy Giang Mỹ Linh lộ vẻ khoan khoái, nên không khiến nàng phải đau lòng, đành giao sách lại cho nàng.

Chàng thở dài nói :

- Nó là báu vật truyền gia của cô, vậy cô thu lấy. Ta mong rằng cô sử dụng nó một cách khéo léo.

Giang Mỹ Linh nói :

- Xin Ngọc ca xục tìm trong mình Vương Trung Thuyền xem còn đồ vật gì thì lấy ra.

Lăng Trung Ngọc xét trong người hắn thấy mười mấy bình thuốc hoàn mà không biết thứ nào là thuốc độc, thứ nào là thuốc giải.

Giang Mỹ Linh ngó qua rồi nói :

- Cha này thật là tàn độc. Lúc lâm tử còn dùng thủ đoạn ác nghiệt. Trong người hắn lại không để thứ thuốc giải này. May mà trong miệng tiểu muội đã ngậm Bích Linh đan nếu không thì cũng theo hắn xuống châu Diêm Vương rồi.

Nàng nói xong móc ra một hộp ngân châu nói :

- Ngọc ca! Phiền Ngọc ca dùng ngân châm đâm vào bảy huyệt Địa Khuyết, Giáp Phủ, Quy Tàng, Trúc Tân, Huyền Cơ. Chích bảy chỗ huyệt đạo là có thể giữ trong bảy ngày độc tính chưa phát tác.

Lăng Trung Ngọc đã ở với nàng mấy năm và học được thuật châm chích của nàng. Chàng liền theo phép mà làm. Chàng lại dùng chân lực bản thân để giúp nàng thôi công quá huyết.

Nét mặt Giang Mỹ Linh lần lần khôi phục lại vẻ hồng hào.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Trong mười mấy bình thuốc này có bình nào đựng thuốc giải chất độc của Ma Quỷ hoa không?

Giang Mỹ Linh lượm một bình nhỏ sắc trắng. Trong bình có mấy chục viên thuốc màu lục lớn bằng hạt đậu đen.

Nàng mở nắp kê vào mũi người nói :

- Phải rồi! Đây là thuốc giải độc Ma Quỷ hoa.

Lúc này bên ngoài tiếng la ó làm chấn động màng tai, nghe chừng Đào Vĩnh Trạch đã chiếm thượng phong.

Tiếp theo lại có tiếng chân người vọng lại.

Lăng Trung Ngọc lại lấy bình thuốc giải ra rồi nhìn kỹ lại cây cột gỗ mà Vương Trung Thuyền đã tựa vào đó. Lúc này cây cột yên lại rồi không chuyển động nữa.

Giang Mỹ Linh nói :

- Cây cột này tất có điều chi quái lạ. Nhưng chúng ta bắt tất tìm hiểu nữa mà phải chạy cho mau.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Chúng ta không thể chỉ chiếu cố cho mình mà còn phải cứu chín người tù phạm nữa.

Chàng liền hết sức đẩy mạnh cây cột chuyển động mấy cái.

Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên để hở một cái cửa hầm chật hẹp vừa một người vào lọt.

Cây cột gỗ này to đến hai người ôm. Bên trong rỗng không. Đó là cửa hầm để tiến vào đường hầm bí mật.

Nguyên Vương Trung Thuyền vừa rồi bảo Giang Mỹ Linh lùi lại mười bước, rồi sẽ liệng Bách Độc chân kinh ra trả nàng. Chính vì lão đã kiểm ra đường hầm này nên nói vậy để dùng kế hoãn binh.

Nhưng sau đó hắn bị trúng mũi ngân châm không đủ khí lực để đẩy cây cột cho chuyển động. Lực đạo đã mất hết, hắn không tìm được cách mở cửa hầm.

Giữa lúc ấy bốn năm tên vệ sĩ từ bên ngoài chạy vào.

Lăng Trung Ngọc vung tay một cái, Kim Xà trùy bắn trúng huyết đạo của bọn chúng.

Mấy tên vệ sĩ chưa kịp rú lên một tiếng đã ngã lăn xuống đất.

Lăng Trung Ngọc liền đỡ lấy Giang Mỹ Linh theo cửa hầm nhảy xuống. Bên trong có mấy tên vệ sĩ canh giữ thấy hai người mặt quân phục Ngự lâm quân vội hỏi ngay :

- Bên ngoài có chuyện chi mà náo động thế?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Nguy rồi! Nguy rồi! Đào lão quái đã đánh vào tới nơi.

Bọn vệ sĩ sợ xanh mặt. Có tên bình tĩnh hơn nói :

- Các vị theo cửa hang tiến vào nhất định bọn họ trông thấy rồi. Vậy chúng ta phải bịt chặt cửa hầm này.

Trong cửa hầm có một cái cửa đá. Gã liền đóng lại. Gã còn sợ như vậy chưa được kiên cố liền nhờ Lăng Trung Ngọc giúp sức khiêng hai cái đòn đá lại chặn lấy.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Đường địa đạo này thông tới đâu?

Vệ sĩ đáp :

- Thông ra ngoài Ly cung cho tới bờ sông Ngự Hà. Chao ôi! Chúng ta mau tới đó phong tỏa cửa hầm.

Bọn vệ sĩ kinh tâm táng đờm. Trong lúc thăng thốt, chúng không kịp vặn hỏi Lăng Trung Ngọc tại sao biết con đường hầm này?

Lăng Trung Ngọc nắm lấy gã nói :

- Bây giờ chúng ta bắt tất phải hoang mang. Đào lão quái đang đánh giết trong cung. Hắn làm gì có thì giờ ra ngoài để tìm cửa vào. Trong cung còn mấy trăm vệ sĩ thì chắc bị hắn giết hết. Để mặc kệ họ. Bây giờ các vị hãy làm chuyện này cho ta.

Mấy tên vệ sĩ đồng thanh hỏi :

- Việc gì?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Khẩu tổng quản muốn đề phòng chuyện bất ngờ nên bảo ta thông tri cho các người di chuyển bọn tù phạm đến một nơi khác.

Tên vệ sĩ kia kinh ngạc hỏi :

- Còn chỗ nào an toàn hơn chỗ này nữa?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Khẩu tổng quản truyền lệnh như vậy, chúng ta chỉ biết vâng lệnh mà làm.

Mấy tên vệ sĩ đã bình tĩnh trở lại một chút. Trong bọn này có một tên lão luyện sinh lòng ngờ vực, liền hỏi lại :

- Di chuyển đến nơi tòa mới được chứ?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cứ ra khỏi tòa Ly cung này là tự nhiên có người tiếp ứng.

Tên vệ sĩ kia hỏi :

- Ô hay! Sao những lời người nói dường như tiền hậu bất nhất? Vừa rồi người tán thành việc phong tỏa địa đạo này rồi kia mà?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cái đó chỉ là tạm thời ngăn trở bọn Đào Vĩnh Trạch tiến vào đường hầm. Chứ ta có bảo người phong tỏa các đường ra đầu. Làm sao mà tiền hậu bất nhất?

Tên vệ sĩ nói đầu lại lên tiếng :

- Chẳng phải là bọn ta không tin ông bạn, nhưng đây là một việc trọng đại, khất Khẩu tổng quản có đưa lệnh bài cho ông bạn mới phải. Vậy ông bạn đưa lệnh bài ra cho đủ bằng cứ.

Lăng Trung Ngọc giả mạo truyền lệnh, chàng biết khó làm cho họ tin mình được. Chỗ dụng ý của chàng là chuyện thực, bất quá chàng muốn thử thám thính cho biết mà thôi.

Bây giờ theo lời bọn vệ sĩ nói chàng đã chứng thực được bọn tù phạm bị giam ở trong đường địa đạo này, thì không nên dằng dai với họ nữa.

Chàng cười ha hả đáp :

- Hay lắm! Có lệnh bài đây các người không tin thì lại mà coi.

Mấy tên vệ sĩ giương mắt lên để chờ chàng lấy lệnh bài ra.

Lăng Trung Ngọc tiếng cười chưa dứt, đột nhiên chàng ra tay nhanh như sét đánh không kịp bưng tai. Chàng dùng thủ pháp cực kỳ thần tốc điểm huyết bọn họ.

Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh điểm huyết bọn vệ sĩ rồi đi thẳng vào trong. Dọc đường gặp mấy tên vệ sĩ nữa mà chúng cũng mặc sắc phục Ngự lâm quân nên chẳng một ai tra hỏi.

Hai người đi chưa được bao lâu thì đến một gian thạch thất. Bên ngoài có một đoàn vệ sĩ canh gác.

Lăng Trung Ngọc lớn tiếng tuyên bố :

- Chúng ta vâng lệnh trên đến đây tuần tra bọn tù phạm. Trong này không có chuyện gì chứ?

Vệ sĩ trưởng đáp :

- Không có chuyện chi hết, còn bên ngoài náo loạn thế nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Bên ta bị Đào Vĩnh Trạch giết khá nhiều. Hiện giờ Vương tiên sinh và Tư Không đại nhân đang chiến đấu cam go với họ, Khẩu tổng quản còn lo bọn tù vượt ngục nên phải chúng ta tới đây kiểm soát.

Vệ sĩ trưởng đáp :

- Ông bạn phúc trình Khẩu tổng quản cho rằng ngài hà tất phải quan tâm.

Bọn tù phạm này tuy đều là những tay cao thủ võ lâm, mong bọn chúng đã trúng phải chất độc của Vương tiên sinh, công lực bị tiêu giảm phần lớn. Tại hạ đã tăng thêm xiềng khóa và nơi đây mấy tầng canh gác, dù chúng có chấp cánh cũng chẳng bay ra thoát được.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Hay lắm! Người làm như vậy là tốt, nhưng ta vâng lời tới đây cũng phải coi sơ lại một lần đặng biết đường báo cáo.

Tên vệ sĩ trưởng này đã nhận ra Lăng Trung Ngọc vừa trở bản lãnh phi thường ở ngoài tỷ số.

Hắn nghĩ thầm :

- “Chắc là Khẩu tổng quản thấy hắn võ nghệ cao cường nên lâm thời điều động hắn tới đây để tăng gia cuộc phòng vệ”.

Hắn lấy chìa khóa ra. Đột nhiên trong lòng hắn nghĩ thầm :

- “Không phải! Không phải! Khẩu tổng quản đã phái người đến kiểm tra sao không phải thuộc hạ của mình mà lại điều động người bên Ngự lâm quân? Và hai người này mới tới đây khi nào Khẩu tổng quản đã tín nhiệm họ?”

Nên biết Ngự lâm quân và Đại nội vệ sĩ tuy là công sai của Hoàng đế nhưng không cùng một hệ thống.

Khẩu tổng quản không phái thủ hạ của mình mà lại cử dụng người của Tư Không Hóa là không hợp tình hợp lý chút nào.

Tên vệ sĩ trưởng còn đang ngần ngừ chưa quyết, bỗng thấy có gió mát rượi.

Lăng Trung Ngọc đã lướt qua bên mình hần cười nói :

- Không dám phiền vệ sĩ trưởng phí công, ta tự mở lấy cũng được.

Vệ sĩ trưởng giật mình kinh hãi. Bây giờ hần mới phát giác là chiếc chìa khóa ở trong tay đã bị đối phương cướp mất rồi.

Vệ sĩ trưởng cả giận quát hỏi :

- Ô hay! Sao ngươi lại vô lễ thế?

Chưa dứt lời hần đã vung tay ra chụp Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc cong lưng tra chìa khóa vào lỗ khóa. Chàng chẳng lý gì đến dòn tập kích của tên vệ sĩ trưởng.

Tên vệ sĩ này rất tinh thâm về Cầm Nã thủ pháp. Hần chụp trúng bả vai Lăng Trung Ngọc rồi tự hỏi :

- “Có nên bóp nát xương tỳ bà thằng cha này không?”

Hần còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên cảm thấy một luồng đại lực hất ngược lại. Lập tức hần ngã người ra chống bốn vó lên trời.

Lăng Trung Ngọc đã dùng nội lực thượng thặng “Triêm Y thập bát diệt” hất ngã vệ sĩ trưởng.

Đồng thời chàng mở cửa nhà lao.

Bên trong chỉ thấy một màu tối đen và một đồng người chân tay bị xiềng khóa bằng sắt đung chạm nhau bật thành tiếng kêu loảng xoảng.

Chàng liền dùng phép “Thiên độn truyền âm” bảo Giang Mỹ Linh :

- Cô vào bẻ gãy xiềng khóa cho họ và chờ ta phát lạc bọn chúng.

Lúc này tên vệ sĩ trưởng đã lồm cồm bò dậy hô lớn :

- Đập chết hai tên này đi!

Trong nhà giam ngoài những vệ sĩ canh giữ còn có đến mười mấy tên, hấp tấp lấy binh khí ra, nhảy xổ lại.

59. Trong Đường Hầm Hào Kiệt Cứu Tù Nhân

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Các ngươi lớn mật dám trái thượng lệnh! Ta nghĩ tình đồng liêu giảm kinh điển trách phạt. Các ngươi chỉ phải nằm đây một lúc.

Rồi chàng dùng công phu độc môn điểm huyết bọn chúng. Chân bước theo Thiên La bộ pháp xuyên vào trong đám đông như bướm xuyên hoa.

Chỉ trong khoảnh khắc mười mấy tên vệ sĩ đều bị chàng điểm trúng ma huyết ngã lăn xuống đất.

Lăng Trung Ngọc tiến vào lao phòng. Bốn góc phòng lao đều có ánh sáng yếu ớt và những tiếng loảng xoảng như tiếng kim ngọc vang lên.

Lúc chàng định thần nhìn kỹ thì ra những bọn tù phạm mà Vương Trung Thuyền vừa giao cho Khấu Phương Cao cũng giam ở đây.

Những người kia thấy hai vị quan quân Ngự lâm quân tới đều kinh ngạc sợ hãi.

Mười tám vị La Hán chùa Thiếu Lâm có một vị là Hoài Chân hòa thượng quát hỏi :

- Các người lại muốn giở trò gì?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Tại hạ muốn mời đại hòa thượng ăn một bữa thịt chó.

Hoài Chân tức giận nói :

- Người ăn nói càn rỡ. Đệ tử phái Thiếu Lâm ta ai muốn giết thì được chứ làm nhục thì không được. Ta hỏi thật người muốn điều chi?

Giang Mỹ Linh cầm kiếm chặt đứt xiềng khóa mở tay chân cho nhà sư.

Lăng Trung Ngọc nói :

- À quên! Người xuất gia cử ăn thịt chó. Vậy xin mời uống viên thuốc này.

Chàng móc ra một viên thuốc đưa tới trước mặt Hoài Chân hòa thượng cười nói :

- Hòa thượng hãy uống cái này cho khoan khoái. Nếu không ăn thịt chó thì cũng ra ngoài kia chơi một lúc giải buồn.

Chàng đưa tay trái ra bóp hàm dưới nhà sư.

Hoài Chân không tự chủ được phải há miệng ra.

Lăng Trung Ngọc liền nhét thuốc giải vào miệng lão.

Hoài Chân hòa thượng cảm thấy một luồng khí nóng thấu vào huyết Đan Điền và quả nhiên trong lòng khoan khoái khôn tả.

Chỉ trong khoảnh khắc, nhà sư thấy tinh thần khôi phục, ngẩn người ra ngó Lăng Trung Ngọc không biết nói sao.

Lăng Trung Ngọc cả cười hỏi :

- Bây giờ hòa thượng đã tin lòng tại hạ chưa?

Hoài Chân chấp tay thi lễ hỏi :

- Bần tăng hiểu lòng thí chủ rồi. Xin thí chủ cho biết cao tính đại danh là gì? Tôn sư là ai?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Tại hạ là một tên vô danh tiểu tốt trong võ lâm chưa vào môn phái nào. Thôi chẳng nói làm chi nữa.

Chàng lại móc lấy một viên để vào lòng bàn tay rồi trao cả bình cho Giang Mỹ Linh nói :

- Thứ thuốc giải này rất linh nghiệm, cô cho mỗi người uống một viên.

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Hay quá! Vị lão thái bà này tiểu muội ngán lắm để Ngọc ca đưa cho bà ta.

Giang Mỹ Linh cặp mắt long lanh thấy Lăng Trung Ngọc lưu lại một viên liền đoán biết tâm lý chàng.

Lăng Trung Ngọc đến bên Thiết Diện bà bà chặt đứt dây xiềng khóa ở nơi tay mụ rồi cười nói :

- Đại chúng môn! Chúng môn bắt tất phải để tại hạ cho uống.

Thiết Diện bà bà cặp mắt lấp lánh có ánh sáng trong bóng tối nhìn Lăng Trung Ngọc chăm chăm như người nhìn thấy ma quỷ, mặt run lên quắt hời :

- Người là ai?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Tại hạ đã nói là một tên vô danh tiểu tốt không đáng để Đại chưởng môn hời tới.

Thiết Diện bà bà lạnh lùng nói :

- Lão thân trước nay không chịu ơn huệ của ai một cách dễ dàng trừ khi lão thân biết rõ lai lịch người đó.

Mụ nghe thanh âm Lăng Trung Ngọc rất quen thuộc và sinh lòng ngờ vực và nghĩ thầm trong bụng :

- “Nghe thanh âm gã này tựa hồ gã là Lăng Trung Ngọc. Nhưng sao gã lại chưa chết? Chẳng lẽ Phùng Linh đã lừa gạt ta? Huống chi nếu quả thật là gã thì khi nào gã có lòng dạ tử tế mà cứu ta nữa?”

Nguyên Lăng Trung Ngọc cũng chẳng ưa gì Thiết Diện bà bà. Bây giờ chàng lại thấy mụ kiêu ngạo như vậy thì nghĩ ngay tới ngày trước mụ đối đãi với Lãnh Sương Quân rất bạc bẽo. Trong lúc nhất thời lửa giận lại bốc lên.

Chàng liền dùng phép truyền âm nhập mật nói vào tai cho mụ nghe để mụ phải khó chịu :

- Mụ nhất định muốn biết ta là ai ư? Tại hạ nói cho mụ hay. Tại hạ chính là người bị mụ đuổi xuống núi Thanh Thành và không cho vào bái mộ. Tại hạ cứu mụ chỉ vì nể mặt sư muội của mụ là Lãnh Sương Quân. Mụ đã nghe rõ chưa?

Chàng chưa dứt lời, Thiết Diện bà bà đã gầm lên một tiếng thật to, miệng thổ máu tươi rồi ngất đi.

Biến diễn đột ngột này phát sinh ra ngoài ý nghĩ của mọi người nên ai cũng kinh hãi. Trong bọn tù phạm có một tên đệ tử phái Thanh Thành là Lữ Đại Lâm vội chạy lại la gọi :

- Chưởng môn nhân! Chưởng môn làm sao thế?

Lăng Trung Ngọc thấy Thiết Diện bà bà tức quá đến thổ huyết ngất đi thì trong lòng không khỏi hối hận nghĩ thầm :

- “Mụ lão quái bà kiêu ngạo quật cường đến thế. Thật là chuyện không ngờ!”

Chàng cầm mạch cho mụ rồi quay lại bảo Lữ Đại Lâm :

- Lệnh Chưởng môn nhân lúc vừa kinh hãi vừa vui mừng mà xúc động quá nên thổ huyết. Chắc không lo gì đến tính mạng. Hiện giờ, việc trốn chạy là cần kíp. Vậy huynh đài hãy công bà ta lên rồi đi theo tại hạ.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- À! Đây là viên thuốc giải, huynh đài cầm lấy chờ khi bà tỉnh lại lập tức cho bà uống. Nếu bà không chịu thì huynh đài phải liệu cách nhét vào miệng bà.

Giàng Mỹ Linh cười thầm nghĩ bụng :

- “Hiển nhiên người chọc tức cho người ta chết giấc, bây giờ lại còn lên mặt tử tế”.

Lữ Đại Lâm chẳng hiểu vì lẽ gì, gã không khỏi kinh ngạc tự hỏi :

- “Tại sao Chưởng môn nhân lại không chịu uống thuốc của gã?”

Lăng Trung Ngọc thấy gã ngẩn người ra liền cười nói :

- Theo chỗ tại hạ suy đoán thì quý Chưởng môn chắc là vì hổ thẹn và phẫn nộ, trong lúc nhất thời nên mới phát sinh trạng thái này.

Lữ Đại Lâm ồ lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế!

Gã thấy viên thuốc cũng giống như viên thuốc mình vừa uống thì không nghi ngờ gì nữa, liền lấy cất đi một cách rất thận trọng.

Lúc này mọi người tù thấy Lăng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh lai lịch không rõ, trong lòng rất lấy làm quái lạ nhưng cũng tin tưởng ở hai người rồi.

Lư Đạo Lân nhìn Lăng Trung Ngọc ngỏ lời tạ ơn rồi theo lời chàng, công Chương môn thư thư leo đèo theo chàng đi ra địa đạo.

Trong địa đạo hãy còn mấy tên ngục võ sĩ.

Một số người nghe có tiếng ở cửa nhà lao liền sấn vào.

Lúc này trong nhà ngục có đến hơn ba chục đệ tử các phái đều đã khôi phục công lực. Lăng Trung Ngọc chẳng cần động thủ, bọn kia cũng thu thập được hết bọn võ sĩ này.

Chỉ trong khoảnh khắc, mọi người đã đến cửa ra ở đầu ngoài đường địa đạo.

Miệng đường hầm này cũng có cửa đá đóng chặt.

Hoài Chân hòa thượng toan mở cửa, Lăng Trung Ngọc lắng tai nghe, thấy bên ngoài như có tiếng bước chân người liền nói :

- Hãy khoan! Chàng nắm lấy hai tên võ sĩ bị thương nằm dưới đất rồi mở cửa đá liệng hai tên đó ra.

Đột nhiên hai tiếng rú thê thảm như xé tâm can người ta. Tiếp theo một luồng gió lạnh ủa vào.

Lăng Trung Ngọc liệng hai tên võ sĩ ra rồi lập tức chuồn ra theo thì gặp ngay Đào Vĩnh Trạch phóng chưởng đánh tới.

Bình! Lăng Trung Ngọc người hơi xiêu đi lùi lại nửa bước.

Đào Vĩnh Trạch lúc này đã đoán chắc đây là Lăng Trung Ngọc thì trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Lão mừng là công lực mình còn hơn đối phương một bậc. Kinh hãi là vì Lăng Trung Ngọc phải đón tiếp Tu La thần công của lão đến chín thành mà thần sắc chàng vẫn thản nhiên.

Lão nghĩ thầm trong bụng :

- “Nếu lúc này mình không trừ khử gã đi thì sẽ thành một mối lo tâm phúc”.

Nghĩ vậy, lão vừa chiếm được thượng phong liền phóng ra chiêu thứ hai nhanh như điện chớp.

Một chưởng âm nhu, một chưởng dương cương đều đến trình độ tối cao.

Khắp thiên hạ tưởng chỉ có một người ghê gớm như Đào Vĩnh Trạch.

May mà Lăng Trung Ngọc đã hiểu rõ võ công của lão đến chỗ ảo diệu, chàng liền thi triển thân pháp “Bàn Long Nhiều Bộ”, người chàng né qua một bên, bật ngón tay giữa ra để tiêu giải chưởng lực Tu La thần công bên tay trái hẳn.

Tay phải chàng sử nội lực “Tứ lạng bá thiên” nhẹ nhàng đón lấy.

Bỗng nghe đánh “bình” một tiếng.

Đào Vĩnh Trạch phóng chưởng vào quăng không. Nhưng đó là Kim Cương chưởng lực mãnh liệt phi thường và lão đứng cách đoàn người không xa nên bọn Ngự lâm quân quan bị đánh chết một tên.

Diễn biến xảy ra rồi, mọi người liền lén lút chạy đi. Trong một khoảng chu vi chừng năm trượng trống không chẳng còn một ai.

Lăng Trung Ngọc đem hết những điều sở học của mình và vận hết công lực cùng chiêu số cũng không giải khai được chưởng phong của Đào Vĩnh Trạch một cách dễ dàng. Chàng phải loạng choạng người đi lùi đến ba bước.

Đào Vĩnh Trạch hú lên một tiếng dài rồi quát hỏi :

- Hảo tiểu tử! Người còn định trốn nữa ư?

Chiêu thứ ba như gió táp mưa xa lại đánh tới. Tay phải lão từ Kim Cương chưởng biến thành “Âm Dương Bạch Cốt trảo”. Năm ngón tay như móc câu chụp xuống.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, năm ngón tay của lão vừa búng chụp nhằm vào chỗ đại huyệt của Lăng Trung Ngọc.

Công lực của lão ghê gớm đến thế thì dù chàng có sử dụng công phu thượng thặng để phong tỏa huyệt đạo cũng khó lòng tránh khỏi.

Toàn thân Lăng Trung Ngọc ở trong phạm vi chưởng ảnh của đối phương.

Dù chàng dùng bộ pháp gì cũng đều khó lòng tránh né.

Năm ngón tay của Đào Vĩnh Trạch chia thành năm luồng lực đạo để uy hiếp đối phương.

Lăng Trung Ngọc dùng muốn dùng phương pháp “Tứ lạng bá thiên cân” cũng không đủ đối phó.

Trước tình trạng nguy ngập này Lăng Trung Ngọc không lùi nữa mà lại tiến lên, chàng quát lớn :

- Giải lăm!

Chàng dùng song chưởng ra để nghênh địch. Tay trái chàng phóng chưởng ra để giải khai Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch. Tay mặt phóng Kim Cương chưởng lực đánh vào huyệt Mạch Môn của Đào Vĩnh Trạch. Phép đánh này là lưỡng bại câu thương.

Chiêu trảo của Đào Vĩnh Trạch nếu chụp trúng vào kỳ kinh bát mạch của Lăng Trung Ngọc thì cố nhiên kinh mạch chàng đều bị bóp nát. Nhưng đồng thời huyệt Mạch Môn của lão cũng bị đối phương đập tan và ít ra là mất mười năm công phu mới khôi phục lại được.

Tuy nhiên, bằng cách tỷ đấu này Lăng Trung Ngọc vẫn bị kém thế nhiều hơn. Còn Đào Vĩnh Trạch rất nhiều kẻ thù mà bị tổn thương công lực thì e rằng sẽ bị chết không có đất mà chôn.

Vì thế mà hẳn biết rõ mình chiếm được tiện nghi cũng không liều mạng với đối phương.

Thế đánh của hai bên cùng mau lẹ đến cực điểm.

Đào Vĩnh Trạch thấy Lăng Trung Ngọc dùng đến cách đánh cho hai bên cùng chết thì trong lòng không khỏi run lên. Lão không rảnh để nghĩ ngợi thêm nữa, vội thu chiêu về và biến trảo thành “Tiểu Thiên Tinh chưởng lực” đánh ra.

Trường hợp này tuy hai bên cùng lấy chân lực nội gia quyết đấu, song Đào Vĩnh Trạch tự lượng nội công của mình so với đối phương còn thâm hậu hơn. Vậy lão cho là chỉ còn đấu cách này mới hoàn toàn có lợi cho lão.

Dè dẫu Lăng Trung Ngọc tuy công lực có chút kém đối phương, nhưng chàng đã được Phùng Linh truyền thụ nội công tâm pháp chính tông của phái Thiên Sơn cho, vả lại chàng được pho bí lục võ công của Võ Hạo Thiên chuyên giảng về nguyên lý võ học thượng thặng.

Chàng ở ngoài hoang đảo ba năm đã dung hợp được nội công tâm pháp thượng thặng của hai phe chính tà. Vì thế mà nội công cũng uy lực, chàng tuy có kém Đào Vĩnh Trạch nhưng về độ tinh thâm lại có phần hơn.

Song chưởng vừa giao nhau, Đào Vĩnh Trạch lập tức cảm thấy biến diễn ra ngoài ý nghĩ của mình.

Lão nhận xét nội công của đối phương tuy không mãnh liệt để phản kích nhưng dường như nó liên miên vô tận, dù lão muốn xung kích bao lâu, đối phương vẫn cầm cự được.

Đang lúc một bên công kích như sóng xô và một bên kiên cố đề phòng đã tiếp diễn đến bảy tám lần đụng độ cực kỳ mãnh liệt mà người Lăng Trung Ngọc vẫn không chuyển động mấy may.

Bây giờ Đào Vĩnh Trạch mới biết là công lực mình tuy có cao thâm hơn Lăng Trung Ngọc một chút, song muốn đả bại chàng thì e rằng đến ngàn chiêu chưa chắc đã thành công.

Đào Vĩnh Trạch được nửa dưới pho bí lục võ công chuyên về dùng thực lực thâm trọng cùng những công phu tịch độc của các tà phái. Lão thấy cách tỷ đấu nội lực khó bề thủ thắng, liền lập tức thay đổi chiêu thức.

Lão liền chuẩn bị phát huy mọi thứ công phu kịch độc vô cùng tận để thử xem có kiềm chế được đối phương không.

Đồng thời lúc sử dụng mọi công phu, thỉnh thoảng lại phóng chưởng lực bằng Tu La thần công đến chín thành để tấn công.

Lăng Trung Ngọc tuy có thể chống đỡ nổi Tu La thần công, nhưng không phóng chưởng phản kích được thành ra vẫn bị kém thế.

Lăng Trung Ngọc lúc đối phó với Tu La thần công của Đào Vĩnh Trạch tuy có phần kém thế nhưng may ở chỗ Đào Vĩnh Trạch sử dụng thần công này lão phải hao tổn rất nhiều công lực chứ không thể chưởng nộ đánh tiếp liền chưởng kia. Vì thế mà Lăng Trung Ngọc chống chọi mãi được.

Hai bên mở cuộc hỗn chiến trên bờ sông Ngự Hà.

Khấu Phương Cao và Tư Không Hóa thống lĩnh Ngự lâm quân cùng đội vệ sĩ trong cung lại chạm trán với những tay cao thủ võ lâm vừa được phóng thích, lập tức hai bên lại mở cuộc chém giết.

Những người ngấm ngầm theo Đào Vĩnh Trạch tới đây còn có Lăng Tiêu Tử, là một tay võ công cao cường. Kể vai vế lão còn là sư huynh của Tư Không Hóa mà công lực cũng cao hơn hẳn.

Cuộc chiến ở Thanh Thành lão đã bị thua Giang Mỹ Linh. Lúc này tuy nàng đã cải dạng nam trang, nhưng Lăng Tiêu Tử cũng nhận ra vì nàng sử dụng thanh bảo kiếm Tài Vân.

Cửa nhân chạm trán cặp mắt đỏ ngầu. Lăng Tiêu Tử vung cây phát trần để chặn đường Giang Mỹ Linh.

Giang Mỹ Linh trúng phải kịch độc, nàng nhờ có Bích Linh đan để bảo vệ chân khí nhưng công lực đã giảm đi nhiều.

Nguyên nàng không phải là đối thủ của Lăng Tiêu Tử, may nàng nhờ có thanh Tài Vân kiếm, có lợi khí rất quý. Bảo kiếm vung lên liền hóa thành một bức màn kiếm quang để hộ vệ quanh mình.

Lăng Tiêu Tử trong lòng nóng nảy nhưng cũng không làm gì được ngay.

Trong cuộc chôn chiến này lợi hẳn cho một tên đệ tử của Đào Vĩnh Trạch, tên gọi thần thâu Hạng Hồng Huy.

Gã nhân cơ hội nước đục mò cá, lại cấp rất nhiều đồ vật, nhưng gã không dám dây vào Lăng Trung Ngọc.

Gã thấy Giang Mỹ Linh sử dụng cây bảo kiếm sáng loáng thì trong bụng mừng thầm, cười ha hả nói :

- Tại hạ không ăn cắp được thanh Băng Phách Hàn Quang kiếm là vật báu hiếm có trên đời. Ha ha! Tại hạ đành ăn cắp thứ khác vậy.

Hạng Hồng Huy hành động như quỷ mị. Giang Mỹ Linh đã múa kiếm cơ hồ nước cũng không chảy vào được. Thế mà gã đứng bên, nhân chỗ sơ hở mấy lần thò tay ra. Thanh bảo kiếm của Giang Mỹ Linh suýt bị gã cướp mất.

Giang Mỹ Linh đã phóng ra hai mũi độc châm mà vẫn thấy Hạng Hồng Huy vẫn dòm dè bên mình. Nàng chợt động tâm linh đột nhiên lớn tiếng quát :

- Gã tiểu tặc kia sao mà nguoi ngốc thế? Ở đây gần hoàng cung. Trong cung thiếu gì bảo vật sao người không vào đó mà lấy, lại cứ dòm ngó thanh bảo kiếm của ta?

Hạng Hồng Huy mấy lần thò tay ra không sao lấy được kiếm, lại một phen suýt bị chặt đứt đầu ngón tay.

Huống chi Giang Mỹ Linh có nhiều môn ám khí kịch độc, nên gã vẫn có lòng úy kỵ.

Bây giờ gã nghe Giang Mỹ Linh nhắc tới không khỏi sửng sốt cười nói :

- Cô nương nói rất phải! Tại hạ phải lựa chỗ dễ dàng mà ăn cắp mới được.

Gã vọt người đi như một dây khói. Gã đến đã mau lúc đi càng lẹ. Gã chưa dứt lời người đã mất hút.

Khấu Phương Cao ngấm ngấm kinh hãi, nhưng hần bị Hoài Chân hòa thượng cầm chân không sao thoát được.

Đào Vĩnh Trạch đang phát huy toàn lực để đấu với Lăng Trung Ngọc nên để mặc cho tên đồ đệ kia muốn làm gì thì làm.

Khấu Phương Cao chợt dạ nghĩ thầm :

- “Nếu để tên tiểu tặc ăn cắp bảo vật trong đại nội thì dĩ nhiên ta phải chịu trách nhiệm. Nhưng nếu để bọn tù phạm này chạy mất thì tội càng nặng hơn”.

Lúc này bọn chúng đã chiếm được thượng phong.

Khấu Phương Cao liền quát lên :

- Cái gì cũng cần. Trước hết là phải bắt cho bằng được mụ lão thái bà kia.

Giữa lúc nguy cấp muôn phần bỗng nghe tiếng chuông boong boong rất khẩn cấp.

Mặt sau là hoàng cung. Không cần nói cũng biết đó tất nhiên là hồi chuông báo động trong đại nội.

Khấu Phương Cao và Tư Không Hóa giật mình kinh hãi tự hỏi :

- “Chẳng lẽ lại có thích khách lẻn vào trong cung? Hay là bọn thị vệ phát giác ra có Hạng Hồng Huy lẻn vào? Nếu Hạng Hồng Huy đến là chuyện thường. Bằng có thích khách thì sự tình rất nghiêm trọng”.

Bọn kỵ vệ cùng Ngự lâm quân đang cố sức chiến đấu, nhưng nghe thấy tiếng chuông báo động lập tức thể công hòa hoãn lại.

Khấu Phương Cao hô :

- Tư Không đại nhân! Đại nhân hãy lãnh một bộ phận về cung bảo giá.

Hắn chưa dứt lời bỗng thấy cửa điện Thần Võ ở hậu cung mở ra. Bốn người kỵ mã xông tới. Theo sau là một bọn vệ sĩ rất đông. Đoàn người ngựa đi trên đường ngự đạo. Đây là một chuyện không phải tầm thường. Trừ đức Hoàng đế, ngoài ra chỉ có Hoàng tử hay vị thân vương nào địa vị tôn cao mới được đi trên đường này để tiến vào cung.

Bây giờ thấy bốn người kỵ mã đi ra, bọn vệ sĩ cùng quan quân đều cực kỳ kinh hãi.

Trừ cặp Đào Vĩnh Trạch, Lăng Trung Ngọc vẫn tiếp tục tỷ đấu, còn ngoài ra đều dừng lại hết.

Chỉ trong chớp mắt, mấy người kỵ mã đi tới bên sông Ngự Hà. Kỵ sĩ đầu tiên xiêm y hoa lệ, chính là thiếu niên Hoàng tử.

Khấu Phương Cao vừa nhận ra được đây là Đệ nhị hoàng tử mà Hoàng thượng đương kim rất sủng ái, thì kinh hãi vô cùng.

Con ngựa thứ nhì có hai người cưỡi là Hạng Hồng Huy và một lão già vào trạc sáu mươi, hai chòm râu đốm bạc, nhưng tinh thần quắc thước, mặt mũi hồng hào.

Hạng Hồng Huy bị trói hai tay ngồi ở trước lão già. Vừa trông đã biết ngay là gã bị bắt rồi.

Khấu Phương Cao thấy tình trạng này còn kinh hãi hơn là khi nhìn thấy Nhị hoàng tử. Lão tử hỏi :

- Người là ai? Hạng Hồng Huy là tay đệ nhất thần thủ trong thiên hạ, qua lại không lộ hình tính mà sao lại bị bắt giữ?

Con ngựa thứ ba và thứ tư do hai vợ chồng vào hạng thiếu niên đang lỏng buông tay khẩu cho ngựa thả bước một.

Về mặt Nhị hoàng tử rất kinh hãi. Khi Hoàng tử ngó thấy Khấu Phương Cao mới thở phào một cái dường như trút được khối đá đè nặng trên đầu.

Nhị hoàng tử lớn tiếng hô :

- Khẩu đại tổng quản! Dịch tiên sinh đang tìm Tổng quản đó.

Rồi Hoàng tử quay lại hỏi :

- Bây giờ ta về cung được rồi chứ?

Người được kêu bằng Dịch tiên sinh đó mỉm cười đáp :

- Đa tạ Hoàng tử đã đưa ra đây. Bây giờ gặp Khẩu đại tổng quản thì lão phu tự xử trí được rồi. Xin Hoàng tử tùy tiện về cung.

Nhị hoàng tử nghe Dịch tiên sinh nói vậy khác nào được lệnh đại xá vội quay đầu ngựa cùng bọn võ sĩ trở về nội cung.

Khẩu Phương Cao thấy Nhị hoàng tử vừa đến nơi lại lật đật trở về thì chẳng hiểu ra sao.

Hắn toan tiến lại hỏi Dịch tiên sinh là ai, bỗng nghe Hạng Hồng Huy la lên :

- Dịch đại hiệp! Vị kia là sư phụ của văn bối. Xin đại hiệp tha cho văn bối đi thôi!

Người kia gật đầu đáp :

- Được rồi! Người đi đi!

Rồi lão cúi trối buông tay ra.

Hạng Hồng Huy xuống ngựa rồi lại cười hì hì nói :

- Đây là lần thứ nhất văn bối lỡ tay bị bắt. Có điều khắp thiên hạ từ cổ chí kim chắc chưa có lấy người thứ hai nào hành động như văn bối mà được từ hoàng cung chạy ngựa đi ra như văn bối.

Rồi hắn lớn tiếng la :

- Sư phụ! Sư phụ! Sư phụ hãy lưu lại chút khí lực đừng đánh nhau với gã tiểu tử đó nữa. Dịch đại hiệp, Chương môn phái Thiên Sơn đã tới đó.

Khẩu Phương Cao kinh hãi phi thường. Bây giờ hắn mới biết người bắt Hạng Hồng Huy là Dịch Long, một nhân vật được võ lâm đều suy cử là tay cao thủ đệ nhất thiên hạ.

Đào Vĩnh Trạch thấy đồ đệ la gọi thì tâm thần chấn động. Lão nghĩ thầm trong bụng :

- “Mới một tên Lăng Trung Ngọc đã là tay kinh địch với ta, bây giờ lại thêm lão Dịch Long càng lợi hại hơn, ta biết làm thế nào cho được?”

Lăng Trung Ngọc nhân lúc đối phương thần trí hoang mang, chàng rung hai tay, lạng người đến bên Đào Vĩnh Trạch rồi đột nhiên nhảy vọt ra khỏi vòng chiến.

Nguyên Lăng Trung Ngọc một là không muốn lộ chân tướng trước mặt Dịch Long. Hai là Dịch Long giữ địa vị tôn cao quyết không muốn mình liên thủ hợp lực với lão để đánh Đào Vĩnh Trạch.

Chàng liền nhân cơ hội này thoát khỏi tay Đào Vĩnh Trạch, liền dắt Giang Mỹ Linh chạy đi.

Giang Mỹ Linh trúng độc rồi còn phải gắng sức chiến đấu nửa ngày đến nỗi tinh lực kiệt quệ.

Nàng đã bị Dịch Long một vỏ cay. Số là nàng bị trúng Thiên Sơn thần mang suýt mất mạng. Bây giờ nghĩ tới đây còn bỏ vía.

Dịch Long đột nhiên xuất hiện khiến nàng không khỏi hoang mang.

May có Lăng Trung Ngọc đến nơi tiếp viện. Người nàng lão đảo muốn té liền được Lăng Trung Ngọc đỡ lấy. Giang Mỹ Linh nắm tay Lăng Trung Ngọc.

Nàng không nhịn được ọe lên một tiếng, miệng nàng thò ra một búng máu tươi.

Lăng Tiêu Tử lúc này tuy đã dừng tay nhưng vẫn giám thị Giang Mỹ Linh.

Đột nhiên lão thấy một làn bóng trắng xẹt qua như mây bay điện chớp. Lão chưa nhìn rõ thì người kia đã dắt Giang Mỹ Linh chạy đi.

Lăng Tiêu Tử chưa biết là lợi hại, toan đứng ra cản đường.

60. Giục Vó Câu Ra Khỏi Kim Lăng

Đây là Lăng Trung Ngọc đang vội chạy trốn, chàng không có ý đánh chết Lăng Tiêu Tử, nên cái tát này chàng chỉ dùng có ba thành công lực.

Tuy nhiên Lăng Tiêu Tử cũng hoa mắt lên. Mặt nổi rõ năm vết ngón tay.

Địch Long thấy Giang Mỹ Linh lại nhìn thấy thân pháp Lăng Trung Ngọc, lão nhận ra lần trước chàng đã cứu Giang Mỹ Linh khi bị thanh kiếm cây của Phùng Anh đánh rất rát.

Nhưng lão không biết là Lăng Trung Ngọc. Trong lòng rất lấy làm kỳ, lão nghĩ thầm :

- “Mình ẩn cư ít lâu năm không ngờ trong bọn hậu bối đã nảy ra nhân tài như vậy”.

Rồi lão tự hỏi :

- “Gã này chiến đấu ngang sức với Đào lão quái, ta không nên coi thường gã. Nhưng không hiểu sao gã vừa thấy ta lại cầm cổ chạy ngay?”

Giả tử gặp lúc bình thời thì Địch Long nhất định điều tra cho biết rõ, nhưng hiện giờ mục đích lão đến đây là để cứu thoát Thiết Diện bà bà, cùng đối phó với Đào Vĩnh Trạch.

Vì thế mà trong lòng tuy nghi hoặc, nhưng lão cũng không rảnh để nghĩ tới chuyện Lăng Trung Ngọc cùng Giang Mỹ Linh được?

Đào Vĩnh Trạch thấy Lăng Trung Ngọc rời khỏi chiến trường, hẩn trấn tĩnh tâm thần đợi chờ nghinh tiếp Địch Long.

Hắn có ý thủ lễ, liền nắm tay lại thi lễ :

- Tại hạ vốn ngưỡng mộ đại danh từ lâu. Đáng tiếc là trong cuộc đại hội trên núi Thanh Thành đại giá không chịu tới đó thành ra vô duyên chưa được diện kiến.

Tuy hắn giữ lễ với Địch Long, nhưng đồng thời hắn vận nội công tuyệt đỉnh để phát chưởng lực.

Nguyên nội lực đã phát huy đến tột độ thành ra chưởng lực càng mãnh liệt càng thâm trầm mà không phát ra tiếng gió. Luồng hàn phong dường như ngấm ngấm xô tới không một tiếng động nhằm đẩy về phía Địch Long.

Địch Long cười ruồi đáp lễ nói :

- Lão phu nghe Đào tiên sinh đại hiển thần công trên núi Thanh Thành, đáng tiếc là mình không có phúc duyên để được mở rộng tầm mắt. Nhưng bây giờ cũng vậy, mong rằng Đào tiên sinh đừng tiếc lời chỉ giáo. Địch mỗ có thể bồi tiếp ngay lúc này để nhận biết Tu La thần công của Đào tiên sinh.

Đào Vĩnh Trạch thấy Địch Long vẻ mặt vẫn thản nhiên không hề biến đổi thì trong lòng nao núng vô cùng, bụng bảo dạ :

- “Nếu mình chưa tỷ đấu với Lăng Trung Ngọc hồi lâu thì đại khái có thể giữ thế quân bình với lão này. Bây giờ mình đã mệt sức mà giao thủ với lão tất bị thất bại”.

Hắn vội đáp :

- Nơi đây rất gần hoàng cung nếu chúng ta tỷ thí võ công đến trình độ kinh thế hãi tục thì e làm kinh động cửu trùng. Chi bằng tìm một nơi khác là hẹn ngày nào đó có tiện hơn không?

Địch Long vừa bị đối phương vãi chào, thực ra lão ngấm ngấm cảm thấy khí lạnh. Có điều nội công lão cực kỳ thâm hậu, nên Đào Vĩnh Trạch cũng không phát giác ra lão có trạng thái gì khác lạ.

Nội công Dịch Long đã đến trình độ các tà khí không xâm nhập vào được.

Thế mà khi tiếp thụ Tu La thần công đến chín thành của Đào Vĩnh Trạch lão cảm thấy hơi lạnh thì trong lòng không khỏi chấn động.

Lão tính thầm :

- “Lão ma đầu này quả nhiên danh bất hư truyền. Tu La thần công của hắn tuy không đả thương được mình, nhưng mình muốn thủ thắng cũng không phải chuyện dễ”.

Lão liền cười đáp :

- Phải rồi! Đào tiên sinh chiến đấu đã lâu, chẳng khỏi có chút mỏi mệt, khó bề thi triển thần công, nên nghỉ ngơi một lúc. Vậy tùy tôn ý muốn lựa chọn nơi đâu ngày nào để lão phu lãnh giáo Tu La thần công cùng các công phu khác của Đào tiên sinh cũng được.

Đào Vĩnh Trạch nghe lão nhắc hai lượt đến những công phu khác trước mặt mọi người là có ý nhắc việc hắn đã dùng Tu La thần công để ngấm ngấm tập kích.

Hắn không khỏi đỏ mặt lên. Tuy trong lòng phẫn nộ, nhưng hắn phải ráng nhẫn nại.

Đào Vĩnh Trạch bản tính tự phụ đến cực điểm. Trước nay hắn không chịu nhẫn nại như thế bao giờ, nhưng hiện nay gặp phải cường địch là Dịch Long nên đành cố nén.

Đào Vĩnh Trạch ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Sau đây một tháng chúng ta sẽ gặp nhau tại chùa Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn được chăng? Theo chỗ tại hạ biết thì Chương môn các phái hôm ấy cũng lên đó. Võ công của chúng ta ai hơn ai kém để bọn họ chứng kiến.

Đào Vĩnh Trạch dám đưa đề nghị tỷ võ tại chùa Thiếu Lâm trên Tung Sơn vào giữa ngày những tay cao thủ các môn phái tụ hội, dường như hắn đã nắm chắc phần thắng.

Dịch Long nghe lão nói cũng không khỏi nao núng trong lòng.

Những người bàng quan thì nghĩ rằng Đào Vĩnh Trạch hiện giờ ở vào thế kém. Nếu Dịch Long muốn bức bách hắn động thủ lập tức thì dù chẳng giết đi được hắn song ít ra cũng làm cho hắn bị thương và công lực hắn phải giảm đi rất nhiều. Nhưng Dịch Long giữ địa vị cao cả trong võ lâm khi nào chịu chiếm phần tiện nghi của đối phương.

Lão gật đầu đáp :

- Đào tiên sinh đã nói vậy thì lão phu cũng quyết định như thế. Chúng ta sẽ gặp nhau đây một tháng ở chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn.

Đào Vĩnh Trạch lại đảo mắt nhìn mọi người đứng sau Dịch Long nói :

- Tại hạ hy vọng các vị hôm đó cũng đến cho đông đủ.

Hắn chấp tay vái chào mọi người rồi đưa bọn Hạng Hồng Huy đi ngay lập tức.

Đào Vĩnh Trạch đi rồi, Khấu Phương Cao trong lòng vẫn còn thắc mắc.

Dịch Long nghiêm nghị hỏi hắn :

- Khấu đại tổng quản, bạn hữu lão phu phạm vào phép vua như vậy, đại Tổng quản có muốn bắt họ không?

Khấu Phương Cao khi nào dám thù nghịch với Dịch Long, liền đổ trách nhiệm lên đầu Vương Trung Thuyên.

Hắn kính cẩn đáp :

- Dịch đại hiệp hãy dẹp trận lôi đình. Vụ này không liên quan gì đến tại hạ. Đó là hành vi của Vương Trung Thuyên và hiện nay y đã chết rồi.

Dịch Long “ủa” lên một tiếng rồi hỏi :

- Té ra Vương Trung Thuyên đã gây ra vụ này ư? Y chết trong trường hợp nào?

Khấu Phương Cao đáp :

- Y mới vừa bị giết chết bởi tay ông bạn nhỏ tuổi của đại hiệp đó.

Hoài Chân hòa thượng chiến đấu hàng nửa ngày, đầu óc tối tăm. Bây giờ mới chú ý đến cặp Lãng Trung Ngọc và Giang Mỹ Linh thì đã không thấy đâu nữa.

Bồng nhà sư la thất thanh :

- Trời ơi! Hai vị ân nhân chúng ta đi cả rồi ư? Bần tăng chưa kịp ngỏ một lời tạ ơn.

Địch Long chỉ có ý cứu người chứ không muốn làm khó dễ Khấu Phương Cao, liền nói :

- Khấu đại tổng quản đã không muốn bắt giữ bọn họ, thế thì Địch mỗ và bọn chúng xin kiếu đây.

Khấu Phương Cao lúc này thà bị mất quan chứ không dám đắc tội với Địch Long. Dĩ nhiên hẳn không dám nói nửa lời phản đối.

Phía sau hoàng cung là núi Cảnh Sơn.

Địch Long dẫn mọi người lên núi ung dung ra đi.

Lúc này Thiết Diện bà bà vẫn còn hôn mê bất tỉnh, nhưng không sợ có truy binh.

Địch Long nói :

- Chưởng môn nhân làm sao vậy? Đặt người xuống để ta coi.

Lão quan sát kinh mạch thì thấy lục mạch trong người mục không điều hòa, tâm hỏa cực thịnh, hơi thở rất yếu ớt.

Địch Long hỏi :

- Dường như Chưởng môn không phải bị nội thương mà sao lại hư nhược đến thế?

Hoài Chân hòa thượng đáp :

- Bà bà cùng bọn bần tăng đều trúng phải chất độc A Tu La hoa.

Địch Long nói :

- Cứ coi kinh mạch này thì dường như trước đây chưa lâu, bà bà đã chấn động chân khí rồi vì phần nộ mà hôn mê ngất xỉu, chứ không phải chỉ vì trúng độc mà thôi.

Lư Đạo Lân nói :

- Địch đại hiệp thật soi xét đến cả chân tơ kẽ tóc. Ông bạn vừa rồi cũng nói vậy.

Địch Long hỏi :

- Vụ đó thế nào? Người mà các hạ kêu bằng ông bạn đó phải chăng vừa đối địch với Đào Vĩnh Trạch? Hơn nữa các vị đều trúng chất độc A Tu La hoa mà sao các vị đã khôi phục lại công lực ngay được.

Hoài Chân hòa thượng đáp :

- Đúng thế! Chính người vừa rồi đã cho bọn bần tăng thuốc giải.

Địch Long hỏi :

- Phải chăng gã đó cùng đi với con yêu nữ kia? Các vị có biết gã là người thế nào không?

Hoài Chân hòa thượng ngạc nhiên hỏi lại :

- Yêu nữ nào?

Đỗ Tử Tường ở phái Hoa Sơn là người cẩn thận. Gã đã nhìn ra chỗ sơ hở của Giang Mỹ Linh liền đáp :

- Ủa! Có phải đại hiệp nói người mặc sắc phục quan quân xử dụng thanh bảo kiếm đó không? Tại hạ ngờ y là một cô gái.

Hoài Chấn hòa thượng đáp :

- Bất luận y là nam hay nữ thì cả hai người đó đều là ân nhân cứu mạng cho chúng ta sao lại kêu bằng yêu nữ?

Như sư vốn tính thẳng thắn. Nhưng người gọi Giang Mỹ Linh bằng yêu nữ lại là Địch Long, nên nhà sư còn giữ lịch sự một chút. Nếu là kẻ khác thì nhà sư đã lớn tiếng thóa mạ rồi.

Địch Long sinh mỗi nghi ngờ tự hỏi :

- “Như vậy thì yêu nữ nào đó không phải là người đồn mật. Có điều không hiểu tại sao y lại vô duyên vô cớ mấy lần làm khó dễ Thích nhỉ?”

Dù lão là người lịch duyệt việc đời, kiến văn rộng rãi, am hiểu không biết bao nhiêu chuyện ly kỳ cổ quái mà lúc này lão không nghĩ ra Giang Mỹ Linh tại sao lúc chính lúc tà như vậy.

Địch Long lại hỏi :

- Chưởng môn có uống thuốc giải của y không?

Lư Đạo Lân la lên :

- Phải rồi! Tại hạ cùng rất lấy làm kỳ. Sư thư bóp nát thuốc giải ra rồi người hôn mê từ lúc đó.

Mọi người đua nhau đem chuyện đã qua kể lại cho Địch Long nghe.

Địch Long trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Trước hết chúng ta hãy lo cứu tỉnh Chưởng môn lại đã.

Lão đưa ngón tay chỉ vào huyết Mạch Môn Thiết Diện bà bà rồi vận dụng nội lực chính tông của phái Thiên Sơn truyền qua ngón tay trút vào trong người mục để giúp huyết mạch lưu thông.

Thiết Diện bà bà đột nhiên run người lên. Mục ọe một tiếng rồi nôn ứ huyết trong miệng ra.

Lư Đạo Lân vội đem viên thuốc mà Lăng Trung Ngọc để lại nhét vào miệng mục.

Sau một lúc, Thiết Diện bà bà hồi tỉnh.

Lư Đạo Lân mừng rỡ nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Chưởng môn nhân! Chưởng môn nhân thử coi vị này là ai?

Thiết Diện bà bà thở hồng hộc hỏi :

- Hai tên... Hai tên...

Mục toan nói hai tên ma đầu nhưng chưa thốt ra lời thì Lư Đạo Lân đã ngắt lời :

- Hai vị đó cứu bọn ta ra khỏi chốn ngục tù lại tặng chúng ta thuốc giải. Vậy họ là ân nhân của chúng ta. Không hiểu vì lẽ gì bỏ đi rồi?

Thiết Diện bà bà nghe xong tức quá cơ hồ lại ngất đi.

Nên biết giữa phái Thanh Thành với Lăng Trung Ngọc vốn không thù oán.

Chỉ vì năm trước lên núi tảo mộ, Thiết Diện bà bà đang lúc chấn chỉnh môn hộ, không cho Lãnh Sương Quân lên tế điện trước mồ Thúc Vi tiên tử mà xảy ra cuộc xung đột.

Hiện nay mục tuy không muốn tiếp thụ ân huệ của Lăng Trung Ngọc nhưng đã trót nuốt thuốc giải của chàng vào bụng rồi. Vì thế mà ở trước mặt bọn đệ tử, nếu mục kể tên Lăng Trung Ngọc cũng thóa mạ chàng một hồi thì có điều không tiện.

Nhưng mu là người quật cường khó mà nhịn được cái tức này.

Địch Long nâng đỡ cho mục đi mấy bước rồi hỏi :

- Thuốc giải đó linh nghiệm thế nào? Đại thư! Hiện giờ trong người đại thư ra sao?

Thiết Diện bà bà gật đầu đáp :

- Khá lắm rồi. Đa tạ Địch đại hiệp đã cứu trợ cho.

Địch Long cười nói :

- Đó toàn là công lao của hai vị bằng hữu kia không liên quan gì đến tiểu đệ.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Đại thư! Người cho thuốc giải đó tên họ là gì? Chắc đại thư phải biết rõ.

Lư Đạo Lân cũng nói theo :

- Người đó thật tốt bụng. Chàng thấy Chưởng môn không chịu uống thuốc giải của mình liền đặc biệt giao lại cho tiểu đệ. Chưởng môn nhân! Vì lẽ gì ban đầu Chưởng môn không chịu uống thuốc giải của chàng? Phải chăng Chưởng môn nghi ngờ lòng chàng bất chính?

Thiết Diện bà bà cực kỳ bên lên xua tay gạt Lư Đạo Lân đi nói :

- Người đừng nhắc tới chuyện đó nữa.

Nhưng dù mặt có mắng át sự đệ mà chẳng thể không trả lời Địch Long được.

Mặt quay đầu nhìn lại thấy Địch Long đang nhìn mình bằng con mắt kinh ngạc.

Thiết Diện bà bà bắt giắc đỏ mặt lên, nghiêng răng hằn học đáp :

- Địch đại hiệp! Lai lịch gã đó đại hiệp còn hỏi lão thân làm chi. Gã cũng biết đại hiệp rồi đó. Lão thân còn nghe đại hiệp truyền nội công tâm pháp cho gã.

Địch Long chấn động tâm thần. Nếu lão không phải là người có công phu hàm dưỡng thì không khỏi bật tiếng la thất thanh.

Lão tự hỏi :

- “Thế là nghĩa làm sao? Thế là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ Lăng Trung Ngọc còn chưa chết ư?”

Võ học của lão đã đến trình độ thiên hạ đệ nhất nhân. Bây giờ lão nghĩ kỹ lại thấy Lăng Trung Ngọc vừa rồi phô trương mấy món công phu và xem gia số đúng là của Kim Xà tôn giả. Tuy nhiên nó còn phức tạp và biến hóa nhiều hơn dù chàng chưa biết xử hết chỗ biến hóa.

Lúc này Địch Long lòng dạ rối bời, miệng lẩm bẩm :

- Chắc là con lỏi tiểu nha đầu Quyên Quyên biết gã còn sống, không hiểu gã gây chuyện náo động này làm chi?

Rồi lão lại nghĩ :

- “Lăng Trung Ngọc cùng con tiểu yêu theo nhau như bóng với hình. Thậm chí gã dám mạo hiểm xông vào giữa đám Thiên Sơn thần mang để cứu mạng cho con tiểu yêu đó. Mỗi tình này tuyệt đối không phải tầm thường. Chà! Không ngờ mối tình của Lăng Trung Ngọc lại không chuyên nhất, bạ ai yêu người ấy”.

Lão lắc đầu thở dài lẩm bẩm :

- Con người tư cách đã hư đốn thì võ công có cao cường đến đâu cũng không đủ. Lăng Trung Ngọc không nên là hạng người như vậy. Nghĩ lui nghĩ tới không qua khỏi câu “Gần mực thì đen gần đèn thì sáng”. Con tiểu yêu nữ kia gian dối với gã rồi nên thành hư đốn.

Địch Long tuy rất thương tiếc Lăng Trung Ngọc. Nhưng lão ghét tạt xấu như kẻ cừ thù. Đối với Lăng Trung Ngọc tuy lão chưa dám quyết đoán nhưng cũng cảm thấy mấy phần hư đốn rồi.

Lão lại nghĩ tới giữa Cảnh Quyên Quyên cùng Ngụy Tô gần đây mối tình mỗi ngày một thân cận. Sau cùng lão quyết tâm :

- Lăng Trung Ngọc đã thích con tiểu yêu nữ thì để gã đi với nó, chẳng nói cho Quyên Quyên biết làm chi.

Bọn Lữ Đạo Lân không ai có thể tin người đó chính là Lăng Trung Ngọc.

Bọn họ tuy rất muốn biết người đó là ai nhưng thấy vẻ mặt Thiết Diện bà bà cùng Dịch Long đều ra chiều khó chịu nên không tiện hỏi lại nữa.

Nhắc lại Lăng Trung Ngọc dắt Giang Mỹ Linh rời khỏi đấu trường theo cửa đông thành mà chạy rất lẹ.

Đầu đường tuy có quan binh tuần tiểu nhưng chỉ thấy một làn bóng trắng vù qua trước mặt như bay. Đừng nói chuyện ngăn cản mà hình dáng người thể nào chúng cũng không kịp nhìn rõ.

Chàng chạy được một hồi, bỗng nghe Giang Mỹ Linh thở hồng hộc.

Lăng Trung Ngọc thả bước chậm lại thì thấy người Giang Mỹ Linh mềm xèo tựa vào chàng.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Cô làm sao vậy?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Không đi được nữa rồi.

Lăng Trung Ngọc định thần nhìn lại thấy hai mắt nàng đỏ mà mục quang đờ đẫn, liền nói :

- Cô đã trúng chất độc lại ác đấu cùng lão đạo sĩ mũi trâu hàng nửa ngày nên nhọc mệt quá rồi. Nhưng chúng ta ở trong tình trạng này không thể tìm vào lỗ huyệt để nghỉ ngơi được, hơn nữa ở trong thành Bắc kinh này thật lắm chuyện rắc rối, chúng ta đành phải chạy ra ngoài thành tìm một nơi thích hợp để trị thương.

Chàng vừa nói vừa dang tay ra quàng lấy lưng Giang Mỹ Linh tựa như cặp nàng lên để tiếp tục chạy đi.

Giang Mỹ Linh rất lấy làm dễ chịu. Cặp mắt nàng bỗng sáng lên, tinh thần cũng khôi phục lại được mấy phần.

Nhưng rồi nàng lạ nhìn người ra, cúi đầu xuống tựa vào vai Lăng Trung Ngọc.

Hơi thở hỗn hển, tóc tỏa mùi hương thoang thoảng khiến cho đầu óc Lăng Trung Ngọc không khỏi băng khuâng.

Phía trước bỗng có một vị quan quân cỡi ngựa chạy tới lớn tiếng quát :

- Ai? Đứng lại!

Nguyên đây là một vị quan quân trong đội Ngự lâm quân được phái đi tuần phòng ngoài cửa thành vừa về tới nơi.

Hắn nhận ra Giang, Lăng giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao? Các vị đi theo Tư Không thống lĩnh dự yến kia mà?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Phải rồi! Tư Không đại nhân sai bọn tại hạ ra ngoài thành có việc gấp. Ông bạn cho ta mượn ngựa được chăng?

Chàng không đợi tên quan quân trả lời, lập tức hất ngã hắn xuống rồi điếm vào hôn á huyết.

Lăng Trung Ngọc nâng đỡ Giang Mỹ Linh đặt lên lưng ngựa. Hai người cỡi chung một con chạy thẳng ra cửa đông.

Trời mới tờ mờ sáng cửa thành chưa mở.

Viên quan quân giữ thành hỏi lệnh tiền mới cho ra khỏi cửa thành. Lăng Trung Ngọc làm gì có thì giờ cãi lý với hắn. Chàng liền cầm thanh Tài Vân kiếm của Giang Mỹ Linh chặt đứt khóa sắt. Chàng lại phóng chưởng đánh ngã tên quân rồi vọt ngựa chạy ra.

Giang Mỹ Linh dường như mỗi lúc một suy nhược. Nàng ngồi trên lưng ngựa lão đảo muốn té.

Lăng Trung Ngọc đưa tay giữ nàg cho bám sát vào sau lưng rồi phóng ngựa lao đi, một tay giữ lấy nàg. Đến lúc trời sáng rõ, hai người đã rời khỏi thành chừng hơn hai mươi dặm.

Con ngựa này tuy là giống ngựa rất khỏe ở Mông Cổ mà miệng cũng đã sùi bọt trắng.

Lăng Trung Ngọc thu tay về hỏi :

- Cô có thấy đỡ chút nào không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Đỡ được một chút, nhưng khát nước muốn chết.

Lăng Trung Ngọc quay đầu nhìn lại phía xa xa, nói :

- Bây giờ chắc bọn họ đã phân thắng phụ rồi.

Chàng nói xong buông tiếng thở dài.

Giang Mỹ Linh cười nói :

- Ngọc ca vì tiểu muội hy sinh lớn lao khiến cho tiểu muội cảm kích vô cùng.

Nên biết nếu Dịch Long đại chiến cùng Đào Vĩnh Trạch thì là một cuộc chiến cả trăm năm võ lâm cũng khó thấy một lần. Ai không được coi thật uống.

Giang Mỹ Linh đã hiểu rõ gan ruột Lăng Trung Ngọc. Dĩ nhiên nàng đoán biết lý do tiếng thở dài của chàng.

Lăng Trung Ngọc nghe tiếng nàng thánh thót thì nỗi tiếc rẻ trong lòng tan ra như khói.

Chàng cười nói :

- Vì duyên cớ báo thù cho cô, ta mong Dịch Long giết chết được Đào Vĩnh Trạch.

Giang Mỹ Linh nói :

- Không! Tiểu muội lại mong cho Đào Vĩnh Trạch không chết.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nếu được tự tay mình đâm chết kẻ thù dĩ nhiên là sung sướng hơn, nhưng hiện nay Đào Vĩnh Trạch đã thành một tên công địch của võ lâm. Ai cũng mong trừ khử hắn sớm đi. Vậy cô nương chẳng nên cố chấp nhất định đòi tự tay mình đâm chết hắn để báo thù.

Giang Mỹ Linh lắc đầu đáp :

- Đào Vĩnh Trạch mà để kẻ khác trừ khử thì còn được, nhưng tiểu muội không muốn hắn bị giết về tay Dịch Long.

Lăng Trung Ngọc lẳng lặng không nói gì. Hai người cùng hiểu ý kiến của nhau.

Lăng Trung Ngọc hy vọng Dịch Long giết Đào Vĩnh Trạch là muốn cho nàng nhân dịp này hết thù nghịch với Dịch Long.

Nhưng chàng nghe nàng nói câu này thì ra trong đầu óc nàng không lúc nào quên được lời tổ huấn. Võ Hạo Thiên có mối đại thù với thủy tổ phái Thiên Sơn là Dịch Huyền Thanh. Ít ra nàng không quên mình đã thừa kế được tuyệt kỹ của Võ Hạo Thiên, thì cần phải rửa nhục cho sư môn. Vì thế chàng không tranh luận nữa.

Giang Mỹ Linh nói :

- Nếu Ngọc ca sợ Dịch Long thì cứ việc đứng ngoài không dính gì đến hắn.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Ta không sợ bất cứ một ai. Nhưng...

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Nhưng làm sao? Chà! Tiểu muội hiểu ý Ngọc ca rồi. Ngọc ca đối với cô cháu của hắn đến nay vẫn chưa quên được. Thị đã là ý trung nhân của Ngọc ca...

Lăng Trung Ngọc tức giận ngắt lời :

- Cô lại nói nhảm rồi.

Giang Mỹ Linh thè lưỡi ra cười hỏi :

- Mới nói lộn một chút mà Ngọc ca đã nổi nóng ư? Nói lầm rồi thì xin lỗi được không? Thực ra tiểu muội chỉ nên nói Ngọc ca đã có ý trung nhân.

Lăng Trung Ngọc bị nàng khuấy động tâm sự. Hình bóng Lãnh Sương Quân lại nổi lên trong đầu óc chàng.

Giang Mỹ Linh bỗng ho mấy tiếng rồi rên lên nói :

- Khát nước quá! Tưởng chừng như nuốt phải khói lửa!

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Ai bảo cô nói nhiều quá thành ra ráo hòng.

Tuy miệng chàng nói thế song thấy Giang Mỹ Linh ra vẻ cực kỳ khổ sở chàng không khỏi thương tâm.

Lăng Trung Ngọc ngoảnh đầu nhìn quanh rồi cười nói :

- Bên kia đường như có nhà ở, chúng ta qua đó để xin miếng nước trà giải khát.

Giang Mỹ Linh mục lực còn kém Lăng Trung Ngọc nên chỉ thấy một đám đen sì.

Lăng Trung Ngọc lại giục ngựa đi chừng hơn một dặm nữa thì thấy bên đường có một quán bán trà.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Mình chẳng cần xin ai nữa.

Ở miền Bắc những tiệm bán trà này thường kiêm cả bán rượu nhắm nữa.

61. Rời Quán Trà Theo Dõi Địch Nhân

Lúc này trời mới sáng, quán vừa mở cửa đã thấy khách vào, hai vợ chồng lão già vừa mừng rỡ lại vừa kinh dị.

Lăng Trung Ngọc hỏi ngay :

- Có rượu không? Lấy cho tại hạ một cân.

Rồi chàng lại đổi giọng :

- Khoan lấy rượu. Hãy cho một bình trà uống đã.

Mụ già đột nhiên kinh hãi, dường như mụ sợ điều chi, nói không ra lời.

Ông già cất tiếng run run nói :

- Mời đại nhân... hãy ngồi nghỉ. Tiểu lão... đi pha trà.

Bây giờ Lăng Trung Ngọc mới để ý nhìn xiêm áo Giang Mỹ Linh còn đầy vết máu, liền nghĩ bụng :

- “Hai ông bà già này thấy chúng ta bận sắc phục quân quan mà trên mình lại có vết máu thì trách nào họ chẳng hoang mang?”

Lăng Trung Ngọc lấy ra một đĩnh bạc cười nói :

- Bản nhân đã biết có hạng quan sai chỉ muốn ăn uống không của người chẳng chịu trả tiền. Bọn ta không phải là hạng đó. Lão hãy cầm lấy đĩnh bạc này! Tiền trà rượu hết bao nhiêu sẽ tính sau.

Chàng hỏi tiếp :

- Nay! Lão có những món gì để nhắm rượu không?

Lão già mở quán trà này đã mấy chục năm chưa từng thấy vị quan quân nào lại ôn hòa như Lăng Trung Ngọc. Lão ngó đĩnh bạc trắng ngần, nhưng khi nào dám lấy, vội nói :

- Không có lệ thế được! Không có lệ thế được! Lão gia vào tiểu điểm uống trà đã là hãnh diện cho lão hủ rồi. Khi nào tiểu lão dám lãnh tiền của quan quân?

Vả lại chưa có gì bưng ra để lão nhân gia ăn uống. Nếu lão nhân gia có lòng lân tuất đến bọn tiểu dân thì khi nào ăn uống xong tùy tiện thưởng cho chút ít là được.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Lão có thể lệ của lão thì ta cũng có thể lệ của ta. Người khác ăn hàng rồi mới tính tiền, nhưng ta đưa tiền trước rồi mới ăn hàng. Nếu lão không thu lấy tức là coi ta cũng như kẻ khác. Vậy lão thu trước đi. Chúng ta ăn uống xong rồi sẽ tính.

Lăng Trung Ngọc hai ba lần nài ép, lão chủ quán mới chịu cầm lấy đĩnh bạc nói :

- Trong tiểu điểm không có nhiều thức nhắm. Hôm qua mua được mâm thịt bò còn để lại xin đem ra để lão nhân xơi rượu được chăng?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Được lắm! Được lắm! Ta rất thích thịt bò.

Sau một lúc mục già cũng bớt phần khiếp sợ.

Lăng Trung Ngọc hỏi thăm biết vợ chồng này có một trai một gái. Con gái đã gả chồng rồi. Còn con trai bị bắt đi từ năm năm về trước đây, đến nay vẫn chưa được tin tức gì.

Vì thế mà chỉ còn hai vợ chồng già trông nom quán trà.

Phía trong quán còn có căn phòng nhỏ, phòng buồng một tấm rèm. Đó là phòng ngủ của vợ chồng lão.

Trong lúc chờ đợi lão già sắp rượu trà, Giang Mỹ Linh cười nói :

- Bây giờ hai vợ chồng già này không sợ hãi bọn ta. Nhưng mình còn phải chờ lại một lúc mới thượng bộ được. Nơi đây bên đường cái quan, người qua lại rất nhiều mà tiểu muội xiêm áo đầy vết máu để người ngoài trông thấy không tiện.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Cô ăn mặc thế này hơn nửa tháng trời chắc là khó chịu lắm rồi.

Giang Mỹ Linh nói :

- Đúng thế! Cải trang cách khác còn dễ chịu hơn. Mình trá hình quan quân khiến người dân gian hể thấy là chán ghét, là sợ hãi chẳng có gì thú hết.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Càng tốt! Càng tốt!

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Người ta đã không thích thì đại ca bảo còn tốt cái gì?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cô đã biết khiến cho người ta sợ hãi thì đó là một chuyện dễ chịu cho mình sao lại không tốt?

Giữa lúc ngồi rồi chẳng còn chuyện gì mà nói bỗng nghe có tiếng vó ngựa chạy tới. Hai con ngựa dừng lại bên đường. Người cỡi ngựa là những hán tử lưng cài đơn đao.

Một tên nói :

- Hay lắm! Quán trà này có bán cả rượu. Chúng ta hãy vào uống vài chung chơi.

Lăng Trung Ngọc nghe tiếng quen quen. Chàng định thần nhìn lại thì ra hai tên đệ tử phái Thanh Thành là Bạch Anh Kiệt và Lộ Anh Hào.

Hai người này đều đã giao thủ với Lăng Trung Ngọc. Nhưng bây giờ chàng đã cải trang nên chúng không nhận ra.

Bạch Anh Kiệt đưa mắt nhìn vào quán thấy có hai vị quan quân ngồi đó. Gã là người tương đối cẩn thận, ngần ngại một chút rồi hỏi :

- Lộ hiền đệ! Chúng ta nên đi đường gấp hơn, uống hai chung trà là đủ không nên chần chờ nữa.

Lộ Anh Hào nói :

- Vội cóc gì? Từ đây đến kinh thành bất quá còn vài chục dặm. Chúng mình hãy ở lại ăn chút gì rồi đi thẳng mạch đến Bắc kinh hãy ăn cơm, hưởng hồ chi sự phự...

Gã nói đến đây bỗng dừng lại. Nguyên gã bị Bạch Anh Kiệt bóp tay gã một cái.

Lộ Anh Hào tuy là người lỗ mãng, nhưng thấy bạn bóp tay liền hiểu ý tự hỏi :

- “Sư huynh mình vốn tính cẩn thận. Hai tên quan ôn này việc gì phải sợ chúng?”

Nhưng gã trước nay vẫn kính phục sư huynh, không dám nói gì. Gã uống trà xong để lại mấy đồng trả tiền rồi lật đặt ra đi.

Giang Mỹ Linh nhận ra hai gã Bạch, Lộ liền cười hỏi :

- Hai gã này võ công không phải tầm thường. Sao chúng vừa thấy bọn ta đã hoang mang bỏ chạy? Phải chăng bọn này là những tên đại đạo có nhiều trọng án nên sợ oai người công môn?

Lăng Trung Ngọc sinh lòng nghi hoặc ngấm ngấm nghĩ bụng :

- “Xem giọng nói của bọn này dường như chúng biết hiện giờ Thiết Diện bà bà ở đâu rồi. Không chừng việc Địch đại hiệp đến Bắc Kinh cứu mẹ chúng cũng biết rồi. Nhưng đã có Địch đại hiệp đến cứu thì bọn chúng còn vào kinh làm gì? Hay là ở phái Thanh Thành lại xảy chuyện gì nghiêm trọng khác, nên bọn chúng phải đi kiếm Chuồng môn sư thư. Dù bọn chúng không tìm thấy sư thư thì nhất định sẽ tìm đến Địch đại hiệp”.

Bao nhiêu ý niệm lướt qua đầu óc chàng.

Giang Mỹ Linh cười hỏi :

- Ngọc ca nghĩ gì mà thờ người ra như vậy?

Lăng Trung Ngọc đột nhiên nắm lấy tay nàng. Đầu ngón tay bóp hơi mạnh nàng khẽ la ái ái lên một tiếng.

Lăng Trung Ngọc la lên :

- Hồngбет! Hồngбет! Chỗ viết thương của cô lại phát tác rồi ư?

Giang Mỹ Linh là người minh mẫn phi thường. Nàng biết Lăng Trung Ngọc có dụng ý gì liền bật tiếng rên la nói :

- Đúng thế! Tiểu muội không nên uống nửa ly rượu. Vết thương lại vỡ ra. Chao ôi! Đau quá! Không thể đi được nữa rồi. Bây giờ làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?

Vợ chồng lão chủ quán lòng dạ rất tốt vội chạy ra hỏi :

- Khách quan có muốn nằm một chút không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Chính thế! Nhưng không tiện nói ra. Đêm qua bọn ta đi bắt cướp. Bọn cường đạo ghê gớm quá! Người anh em đây bị đánh trọng thương, may không đến nỗi uống mạng. Nhưng bây giờ cất bước không nổi muốn nhờ phòng của lão cho y nằm một lúc. Ta ra ngoài chợ kiếm chút thuốc rồi trở lại ngay.

Lão già nói :

- Được lắm! Phía trước cách đây chừng bốn dặm có một thị trấn, khách quan đi lấy thuốc về lão hủ sẽ nấu cho.

Lăng Trung Ngọc đỡ Giang Mỹ Linh vào trong phòng rồi buông rèm xuống nói :

- Hai lão cứ việc ra ngoài tiếp khách. Ta hãy rịt thuốc dấu tạm thời cho y không phải phiền đến hai lão. Đỉnh bạc kia lão bắt tất phải thối lại nữa để trả tiền phòng.

Giang Mỹ Linh chờ cho vợ chồng chủ quán ra rồi mới hỏi Lăng Trung Ngọc :

- Trung Ngọc ca! Ngọc ca lại giở trò gì đây?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Ta đi mua cho cô một bộ quần áo mới để cô trở lại chân tướng.

Giang Mỹ Linh nói :

- Vậy thì hay lắm! Nhưng tiểu muội e Ngọc ca còn có chuyện gì khác.

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Cô này quý thật! Chẳng điều gì mà giấu giếm được. Ta thấy hai gã vừa rồi có chỗ khả nghi, nên muốn theo dõi lai lịch chúng. Còn cô cũng nên vận công trị thương. Gian phòng này rất thích hợp cho cô. Ta đi một lúc rồi trở về ngay.

Thực ra chàng đã dối Giang Mỹ Linh. Vì chàng sợ nàng đa nghi nên phải nói gạ như vậy về lai lịch hai gã kia chàng chàng đã biết rồi.

Giang Mỹ Linh mỉm cười nói :

- Tiểu muội biết rằng Ngọc ca lại bỏ tiểu muội lại chạy lấy mình. Thôi được! Ngọc ca cứ đi đi!

Lăng Trung Ngọc nghe giọng nói của nàng thì hiển nhiên nàng đã biết Lăng Trung Ngọc còn có việc gì khác và nói dối nàng như vậy mà thôi.

Lăng Trung Ngọc không khỏi tự thẹn. Chàng nghĩ thương thế nàng chưa khỏi, cơ hồ chàng muốn bỏ ý nghĩ đi theo dõi hai người kia.

Nhưng hình bóng một người khác lại thu hút chàng. Chàng nhớ tới Giang Mỹ Linh đã có bảo kiếm phòng thân lại nhiều ám khí kịch độc thì tuy công lực nàng chưa khôi phục được, song cũng có thể đối phó với bọn cao thủ võ lâm.

Lăng Trung Ngọc phân tách như vậy để tự bên lòng rồi cất bước ra đi.

Con ngựa của chàng là giống lương câu ở Mông Cổ. Chàng ra roi cho ngựa chạy thật mau. Chỉ trong khoảnh khắc đã trông thấy hai người ở phía xa xa.

Lộ Anh Hào với Bạch Anh Kiệt lúc này đi tới ngã ba đường. Bạch Anh Kiệt thuở nhỏ đã theo phụ thân đến kinh thành. Gã dừng ngựa lại nhìn nhận rồi nói :

- Đi về con đường mé Đông.

Lăng Trung Ngọc phóng ngựa rượt theo.

Giữa lúc ấy trên con đường nhỏ mé tây đột nhiên có đôi ngựa phóng nhanh tới.

Chỉ trong nháy mắt đã đến trước đầu ngựa Lộ, Bạch. Chúng đứng cản đường hai gã kia.

Lộ Anh Hào cả giận tay nắm chuôi kiếm.

Bạch Anh Kiệt thận trọng hơn ngăn gã lại nói :

- Các vị bằng hữu cho bọn tại hạ mượn đường một chút được chăng?

Gã chưa dứt lời thì người cỡi con ngựa đi trước đột nhiên giơ tay ra vung cao lên.

Lộ, Bạch hai người thấy luồng gió mạnh quạt vào mặt mình thì kinh hãi.

Hai con ngựa của chúng đột nhiên hí một tiếng dài rồi nhảy chồm lên.

Hai người vội vã nhảy xuống thì thấy hai con ngựa tựa hồ phát điên nhảy lung tung một lúc rồi đột nhiên miệng sùi bọt trắng, nằm lẫn ra hét lên khùng khiếp.

Lăng Trung Ngọc nhận ra hai tên mới đến này là đệ tử Đào Vinh Trạch. Gã người cao là đệ tử dưới trưởng Đào lão ma, công lực rất cao thâm, tên là Hạng Hồng.

Còn tên kia là tam đệ tử của lão tên gọi Hắc Hạo.

Lăng Trung Ngọc thấy Hạng Hồng phóng một phát chưởng cách không mà hai gã Lộ, Bạch phải tụt vội xuống thì nghĩ thầm trong bụng :

- “Mấy năm mình không thấy mặt gã mà nay gã đã luyện Tu La thần công đến bậc thứ tư rồi. Thảo nào hai con ngựa không chịu nổi”.

Lúc này Bạch Anh Kiệt đã nổi nóng liền trầm giọng hỏi :

- Giữa lúc ta và các người có thù oán gì? Tại sao các người lại giết hại đôi ngựa của bọn ta?

Hạng Hồng lạnh lùng hỏi :

- Tiểu thư nhà ta đâu?

Bạch Anh Kiệt sững sốt :

- Tiểu thư nào của nhà người? Ta không biết người là ai?

Hạng Hồng cười lạt hỏi lại :

- Gã tiểu tử họ Bạch kia! Người còn giả vờ ngớ ngẩn ư? Các người đến nhà Lãnh Như Băng Thiên ở Tương Dương làm chi? Người đem tiểu thư nhà ta giấu vào đâu? Nói mau.

Lăng Trung Ngọc lúc này đã rời xa bọn chúng chừng nửa dặm, nhưng bọn chúng nói gì chàng đều nghe rõ không khỏi ngẩn người ra.

Nguyên chàng sở dĩ theo dõi hai gã Bạch, Lộ thậm chí bỏ Giang Mỹ Linh còn đang bệnh hoạn vì lẽ chàng muốn dò la tin tức về Lãnh Sương Quân ở bọn chúng. Chàng không ngờ bây giờ lại ở miệng Hạng Hồng nói ra trước.

Chàng nghe chúng nói đến tiểu thư nhà ta thì không nghi ngờ gì nữa và dĩ nhiên trở vào Lãnh Sương Quân.

Lộ Anh Hào cả giận nói :

- Các người đừng nói càn! Lãnh cô nương là sư muội ta. Giữa người với Lãnh cô nương là người thế nào mà người dám nhận là tiểu thư của nhà người?

Hạng Hồng cười lạt hỏi :

- Sư muội người ư? Chưởng môn các người đã đuổi tiểu thư ra khỏi môn trường rồi còn nói gì nữa?

Lộ Anh Hào tức giận nói :

- Đó là việc nội bộ của bản phái. Ai mượn người can thiệp vào.

Bạch Anh Kiệt cũng nói :

- Các người chưa biết việc Lãnh cô nương đã trở về làm môn hạ phái Thanh Thành rồi.

Lộ Anh Hào rút kiếm ra khỏi vỏ, hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Bạch sư huynh! Hà tất sư huynh phải nhiều lời với họ? Chỉ cần hỏi họ có nhường lối hay không?

Hạng Hồng cười nói :

- Hắc sư đệ. Gã tiểu tử này dám hoành hành bá đạo trước mặt chúng ta. Như vậy có đáng tức cười không? Ha ha! Nếu người không muốn nói đến lễ phải thì chúng ta đây là ông tổ không nói lễ phải.

Lộ Anh Hào trợn mắt lên, nhưng lại ản ản nói :

- Nghe bọn người nói vậy thì tựa hồ các người hợp lý lắm. Phải rồi! Chúng ta đến Lãnh gia ở Tương Dương để kiếm sư muội chúng ta. Cái đó có liên quan gì đến các người?

Đoạn gã trợn mắt lên quát :

- Các người có chuyện gì thì nói mau đi!

Hạng Hồng có ý trêu cợt gã liền cười khanh khách thùng thảng đáp :

- Dù cho Lãnh cô nương là sư muội người thì đã sao? Nhà nào cũng có bài vị “Thiên, địa quân, tổ, sư”. Chắc các người phải biết rồi? Sư phụ tuy thuộc hàng trưởng nhưng chưa thân bằng cha mẹ sinh ra. Huống chi mẹ họ Ngu kia bắt quá sư thư của Lãnh tiểu thư. Còn các người mới là sư huynh của nàng. Ta đây vâng lệnh phụ thân nàng đi kiếm nàng trở về. Vậy nàng lạc lõng nơi đâu dĩ nhiên ta phải hỏi cho ra.

Gã lại trợn mắt lên hỏi tiếp :

- Các người đem nàng giấu đâu? Phải nói cho mau!

Bạch Anh Kiệt đã đoán ra bọn này là đệ tử của Đào Vĩnh Trạch, liền ngấm ngầm vận công chuẩn bị chống đối với Tu La thần công của bọn chúng, nên gã để cho sư đệ cãi nhau với họ.

Lộ Anh Hào là người ngay thẳng. Trong tai mắt gã, gã chưa từng coi Đào Vĩnh Trạch là phụ thân của Lãnh Sương Quân. Vì thế mà lúc hai gã kia kêu Lãnh Sương Quân bằng tiểu thư nhà ta, gã chưa nghĩ tới Đào Vĩnh Trạch.

Bây giờ gã khác nào mơ mộng choàng tỉnh giấc. Lập tức gã nóng tiết lớn tiếng thóa mạ :

- Té ra các người là nô tài của Đào lão tặc. Hừ! Ta đang muốn kiếm bọn người để rửa hận.

Hạng Hồng nói :

- Gã tiểu tử kia giữ mồm miệng một chút. Người thóa mạ bọn ta thì còn được, sao người lại dám thóa mạ đến sư phụ ta?

Lộ Anh Hào nói :

- Ta chỉ muốn thóa mạ Đào lão tặc!

Hạng Hồng lạng người đi một cái, phóng chưởng đánh véo tới Lộ Anh Hào.

Đồng thời gã quát lên :

- Người thóa mạ đi! Cứ mỗi câu thóa mạ là ta lại vả vào miệng một cái.

Lộ Anh Hào cũng đã chuẩn bị. Hắn vừa thóa mạ xong lập tức vùng kiếm đâm tới.

Lộ Anh Hào tuy là người lỗ mãng nhưng gã sử một chiêu kiếm cả công lẫn thủ. Chiêu pháp rất tinh diệu.

Ngờ đâu phát chưởng của Hạng Hồng đã vận dụng đến bậc thứ tư về Tu La thần công. Gã lại học được của bào đệ là Hạng Hồng Huy mấy thứ bộ pháp rất xảo diệu.

Lộ Anh Hào thấy khí lạnh như cửa da. Hàn phong thấy xương thì không khỏi chấn động tâm thần. Chiêu kiếm đâm trệch đích.

Hạng Hồng đã bước tới gần. Gã xòe bàn tay to tướng muốn đánh vào trước mặt đối phương.

Giữa lúc Lộ Anh Hào gặp nguy cơ trong đường tơ kẽ tóc thì đột nhiên ánh bạch quang lóe lên xen vào giữa hai người chém tới.

Chiêu đao này của Bạch Anh Kiệt chém tới đột ngột và nhanh như điện chớp.

Hạng Hồng thấy đao quang lấp lánh ở trước mặt thì không khỏi chấn động tâm thần.

Lúc này gã còn kịp tạt vào mặt Lộ Anh Hào một phát rồi mới lạng người đi thì bị khoai đao nhanh như chớp hót đứt mất một nửa vạt áo.

Lăng Trung Ngọc coi tới đây rồi đến thẳng Lãnh gia trang. Tại đây đang xảy ra cuộc chiến, chàng bèn nhân cơ hội ám trợ Dực Trọng và Hàn phu nhân, dưỡng mẩu của Lãnh Sương Quân. Chàng đánh bại Dương Xích Phù lại hăm dọa cho Lăng Tiêu Tử chạy đi. Trong nhà không còn ai chàng liền thi triển khinh công tuyệt đỉnh chuyển trên cây rồi nhảy xuống tiến vào trong nhà mở cửa phòng khê cất tiếng gọi :

- Lãnh Sương Quân! Sao thư thư không lên tiếng. Có phải thư thư giận tiểu đệ chăng?

Thiếu nữ trong phòng lẳng lẳng không lên tiếng, nàng ngẩng đầu lên. Lăng Trung Ngọc đưa mắt nhìn nàng kinh hãi đến gần người ra. Thiếu nữ này không phải là Lãnh Sương Quân mà là Giang Mỹ Linh.

Chàng gắng gượng trấn tĩnh tâm thần, ấp úng hỏi :

- Sao cô... lại đến đây?

Giang Mỹ Linh hừ một tiếng rồi ồm ồm đáp :

- Ngọc ca đến được dễ thường tiểu muội không đến được hay sao?

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Vụ này là thế nào? Ta nghe tin cô ta ở trà quán, sao lại mất tích ở đây rồi à?

Giang Mỹ Linh lên giọng mỉa mai :

- Người khác mất tích thì Ngọc ca bèn chồn trong dạ, hốt hoảng chẳng quản đường xa chạy đến Tương Dương để tìm kiếm. Còn tiểu muội mất tích thì có chi đáng ngại.

Lăng Trung Ngọc không rảnh để mà đấu khẩu với nàng, chàng vội chụp lấy nàng hỏi :

- Lãnh cô nương đâu rồi?

Giang Mỹ Linh cười lạt thủng thẳng hỏi lại :

- Lãnh cô nương ư?

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Y làm sao?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Ngọc ca đi kiếm y?

Mặt nàng có vẻ oán hận run lên bần bật.

Lăng Trung Ngọc thấy người nàng run lên, chàng thất kinh hỏi ngay :

- Có giết y rồi chăng?

Chàng nắm lấy tay Giang Mỹ Linh bóp mạnh một cái. Giang Mỹ Linh nhin đau không nói gì nữa.

Lăng Trung Ngọc cố ý lắng tai nghe thì bên ngoài nhà vắng vắng có tiếng người nức nở.

Lăng Trung Ngọc đẩy mạnh nàng vào tường. Lập tức tường vách bỗng hở ra một chỗ, thành một cái cửa ngầm.

Chàng lúc này đã không giấu hành tung được nữa, hất nàng ra rồi lập tức chạy như bay.

Cửa ngầm này thông ra ngoài, dẫn tới một vườn hoa. Trong vườn hoa rậm rạp có một thiếu nữ cúi cúi bước đi.

Lăng Trung Ngọc đã có tâm niệm, chàng phi thân xuống vọt tới mặt thiếu nữ cất tiếng gọi :

- Sương Quân! Sương Quân! Quân thư thư không việc gì chứ?

Chàng vừa nắm lấy vạt áo Lãnh Sương Quân bỗng nghe đánh soạt một tiếng. Lãnh Sương Quân vung kiếm cắt đứt vạt áo mà Lăng Trung Ngọc đã nắm lấy.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi, toan thì triển Đàn Chỉ thần công để búng bảo kiếm của nàng đi, nhưng lại sợ làm như vậy là đắc tội với nàng.

Lăng Trung Ngọc ngẩn ngơ một chút thì thấy Lãnh Sương Quân đã xoay mũi kiếm trở vào trước ngực chàng. Nàng xẵng giọng :

- Người mà đụng vào người ta là phải chết ngay lập tức ở trước mặt ta.

Lăng Trung Ngọc chân tay luống cuống. Chàng muốn hỏi rất nhiều mà không biết hỏi câu gì.

Bỗng nghe Lãnh Sương Quân nói tiếp :

- Từ nay trở đi, người là người, ta là ta, hai bên không dính líu gì với nhau mà coi như người chưa từng quen biết.

Vẻ mặt cùng giọng nói của nàng cực kỳ lạnh lẽo.

Lăng Trung Ngọc ấp úng nói :

- Thư thư! Thư thư nói vậy là nghĩa làm sao? Thư thư hãy nghe tiểu đệ nói đã...

Lãnh Sương Quân gạt đi :

- Người muốn nói gì thì nói ta cũng không tin được.

Lăng Trung Ngọc trán nổi gân xanh la lên :

- Nhất định thư thư có chuyện hiểu lầm rồi. Y... Y...

Mối liên quan giữa chàng và Giang Mỹ Linh đâu có thể chỉ hai ba câu mà giải thích được?

Vì vậy chàng ấp úng mấy tiếng y rồi không biết nói câu gì nữa.

Lãnh Sương Quân nghe chàng nói lúng túng lại càng tức giận, lạnh lùng chẹn họng :

- Người đừng nhiều lời nữa! Nếu còn đứng đó thì ta kêu người tới bắt.

Dứt lời, quả nhiên nàng lớn tiếng hô :

- Có trộm! Có trộm! Má má! Mau đến đây bắt trộm.

Bọn Hàn phu nhân và Phùng Linh nghe tiếng động trong phòng vội chạy đến thì vừa gặp võ lâm đầu tóc rối tung ở trong phòng xông ra.

Hàn phu nhân thấy một thiếu nữ lạ mặt thì kinh hãi bật tiếng la :

- Ô hay!

Phu nhân chưa kịp hỏi xem nàng là ai thì Giang Mỹ Linh đang cơn tức giận rút thanh Tà Ván kiếm ra tay nhanh như điện chớp.

Bỗng hai tiếng choang choảng vang lên! Lập tức hai lưỡi Liễu Diệp đao của Hàn phu nhân bị chặt đứt.

Phùng Linh cả giận vung sợi lưng ra nhằm quần lấy hai chân nàng.

Ngờ đâu thanh bảo kiếm của Giang Mỹ Linh là một món lợi khí, so với thanh Du Long kiếm còn sắc bén hơn. Thật là chặt sắt như cắt bùn, để sợi lông vào thối một cái cũng bị đứt ngay.

Sợi giây lưng vừa dính vào người Giang Mỹ Linh liền bị làn kiếm quan vòng quanh chặt đứt ra từng mảnh rớt xuống mặt đất. Chỉ còn lại một khúc cầm trong tay Phùng Linh.

Dực Trọng nhận ra Giang Mỹ Linh là một thiếu nữ đã đại náo Đào gia trang ngày trước, vội la lên :

- Đây là người quen!

Phùng Linh trong lòng bàn tay cầm một con cờ dùng thủ pháp “Thiên Nữ Tán Hoa” liệng ra.

Công phu “Phi Hoa Trích Diệp” của bà là một tuyệt nghệ trong võ lâm.

Huống chi con cờ lại nặng hơn bông hoa hay nắm lá cây.

Giang Mỹ Linh tuy có bảo kiếm hộ thân, nhưng huyết Phong Phủ ở sau lưng, huyết Kiên Tĩnh ở vai bên trái và huyết Dịch Mã ở chân bên phải nàng bị con cờ đánh trúng.

May nàng đã học được công phu di chuyển huyết đạo theo trong bí lục của Võ Hạo Thiên nên tuy nàng bị đau nhức mà vẫn còn chịu được.

Phùng Linh nghe tiếng Dực Trọng hô hoán, nên còn năm sáu con cờ nữa mà bà không liệng ra.

62. Trong Tửu Quán Phát Sinh Biến Cố

Lúc này Lãnh Sương Quân đang hô hoán bắt trộm, nên Phùng Linh và Hàn phu nhân không rượt theo Giang Mỹ Linh, hấp tấp chạy về phía phát ra thanh âm.

Phùng Linh cùng Lăng Trung Ngọc trao đổi một chiêu, bà không khỏi giật mình kinh hãi.

Nên biết Lăng Trung Ngọc đeo mặt nạ. Lãnh Sương Quân đã nghe thanh âm mới nhận ra chàng.

Phùng Linh cùng Hàn phu nhân vừa thấy chàng thì không khỏi giật mình kinh hãi.

Lãnh Sương Quân chạy đến trước mặt nghĩa mẫu rồi nàng không chống đỡ được nữa ngã vào lòng bà. Toàn thân nàng nhũn ra.

Hàn phu nhân ôm chặt lấy nàng vừa kinh hãi vừa nóng nảy, khẽ cất tiếng gọi :

- Sương Quân! Sương Quân! Người làm sao thế?

Lãnh Sương Quân ú ớ đáp :

- Má má! Má má mau đưa hài nhi rời khỏi nơi đây!

Giữa lúc ấy từ phía xa xa có tiếng cười khàn khàn của Giang Mỹ Linh vọng lại.

Phùng Linh là người rất thông minh. Bà vừa thấy tình trạng Lãnh Sương Quân như vậy liền hiểu ngay và đoán chắc người kia là Lăng Trung Ngọc.

Bất giác bà nổi giận bưng bưng. Trong tay bà còn sáu bảy con cờ bà liệng hết ra và lớn tiếng quát :

- Không ngờ người còn dám vác mặt đến gặp ta!

Lăng Trung Ngọc buông tiếng thở dài rồi phi thân vượt qua tường vây mà chạy. Chàng xem chừng sự việc đêm nay không còn cách nào giải thích được, nên chàng đành bỏ đi.

Mấy con cờ liệng vào người chàng, chàng cũng không phòng bị. Chàng ý vào thần công hộ vệ của bản thân, tự nhiên phát sinh phản ứng hất cả mấy con cờ rớt xuống. Nguyên chàng không định vận công chống đỡ nên thân thể cảm thấy đau đớn.

Nhưng cái đau khổ về cái thân thể này so với vết thương lòng chưa có gì đáng kể.

Giang Mỹ Linh chạy trên con đường nhỏ ven núi. Lăng Trung Ngọc đã đuổi kịp nàng.

Giang Mỹ Linh dừng bước lại hỏi :

- Ngọc ca từ ở xa chạy đến Tương Dương sao không cùng ý trung nhân tụ họp lâu một chút lại đuổi theo tiểu muội làm chi?

Lăng Trung Ngọc tức quá không giữ được vẻ bình tĩnh. Hai mắt trợn ngược lên, chàng thở hồng hộc hỏi :

- Cô đã nói gì với y?

Giang Mỹ Linh hững hờ đáp :

- Chẳng có việc gì cả. Người mà Ngọc ca ưa thích, tiểu muội về vào còn chưa đủ, khi nào còn dám đắc tội với y.

Lăng Trung Ngọc hỏi gặng :

- Cô đã nói những gì?

Giang Mỹ Linh thủng thẳng hỏi lại :

- Ngọc ca làm gì mà nóng thế? Sao không đến hỏi y?

Nàng ngừng lại một chút rồi cười hích hích nói :

- Ngọc ca cứ yên tâm, tiểu muội đối với y vẫn một lòng tử tế, tiểu muội nói với y toàn những lời mà y mong đợi.

Lăng Trung Ngọc gắt lên :

- Nhưng cô đã nói gì?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Tiểu muội đến đòi y cho uống rượu mừng. Tiểu muội cho y hay ba năm trước đây ở trên hòn đảo hẻo lánh ngoài biển khơi tiểu muội đã cùng Ngọc ca bái đường làm lễ thành thân mà không có cách nào mời y đến uống rượu mừng. Tiểu muội còn khuyên y khi hết hôn nên mời những bậc nổi danh trong võ lâm đến chứng kiến thì cuộc kết hôn đó mới có thể căn cứ được.

Lăng Trung Ngọc tức giận tưởng chừng thất khiếu phun khói. Chàng lắp bắp mắng :

- Cô... Cô... thật là...

Giang Mỹ Linh giương mắt lên quát hỏi :

- Thật là làm sao?

Lăng Trung Ngọc muốn nói cô thật là mặt dày không biết hổ thẹn.

Nhưng nghe tiếng nàng quát, chàng lại nín nhịn đáp :

- Cô thật là quá tệ toàn nói chuyện trò bậy. Ngày ấy ta cùng cô bái đường thành thân là vì có thúc thúc cô bức bách. Ta chẳng đã nói với cô chỉ làm đôi vợ chồng giả mà thôi. Khi về trung thổ sẽ lấy tình huynh muội mà ở với nhau ư?

Giang Mỹ Linh trở giọng hỏi :

- Lăng Trung Ngọc! Ngọc ca còn giữ đạo lý nữa hay thôi.

Lăng Trung Ngọc căm hận vẻ mặt xám xanh. Chàng cố nhẫn nại hỏi lại :

- Giải lắm! Cô còn đạo lý gì? Thử nói cho ta nghe!

Giang Mỹ Linh đáp :

- Dù chúng ta chỉ là đôi vợ chồng giả ở ngoài hoang đảo, nhưng tiểu muội cùng Ngọc ca đã bái đường thành thân rồi có đúng thế không? Tiểu muội chỉ nói sự thực, chứ có nói chuyện hoang đường là vợ chồng thật với y đâu. Ai bảo y chưa nghe tiểu muội nói hết đã chạy đi liền. Sao lại còn trách tiểu muội.

Lăng Trung Ngọc nghe nàng nói quanh co tức đến chết người, hồi lâu mới hỏi :

- Được rồi! Ta lại hỏi cô, bữa trước ở trong quán trà ta vào thị trấn mua quần áo cho cô, bảo cô cứ ở đó chờ mà sao cô không ở lại? Chính cô cố ý bày ra chuyện mất tích phải không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Đúng thế!

Lăng Trung Ngọc hần học nói :

- Ta có điều không chịu nổi. Cô... Cô... Cô...

Chàng mắng Giang Mỹ Linh thâm trong bụng :

- “Là cô đã chia rẽ ta với Lãnh Sương Quân”.

Nhưng chẳng hiểu chàng quá phần uất hay úy kỵ điều chi mà không nói tiếp được nữa.

Giang Mỹ Linh cười lạt hỏi :

- Sao Ngọc ca không chịu được? Hôm ấy vì lẽ gì Ngọc ca lại đánh lừa tiểu muội, nói là ra chợ mua quần áo cho tiểu muội, mà thực ra là đi theo hai tên tiểu tử phái Thanh Thành để dò la tin tức Lãnh Sương Quân. Ngọc ca tưởng tiểu muội không biết hay sao?

Nguyên Giang Mỹ Linh là người thông minh tuyệt đỉnh. Lúc gặp hai gã Lộ, Bạch ở trong quán trà, nàng đã nhìn thấy vẻ mặt Lăng Trung Ngọc có điều khác lạ.

Sau nghe chàng nói thấy giọng lười có chỗ sơ hở, nàng liền sinh lòng ngờ vực.

Vì thế Lăng Trung Ngọc đi rồi nàng bày ra chuyện mất tích rồi đi thám thính cho biết tin tức xác thực. Lập tức nàng chạy thẳng đến Tương Dương và nàng đã đi tới trước Lăng Trung Ngọc nửa ngày. Nàng tin tới Lãnh Sương Quân để chuyện trò to nhỏ.

Khi Lăng Trung Ngọc đến Lãnh gia trang thì nàng đã nấp vào trong sương phòng của Hàn phu nhân.

Lăng Trung Ngọc bị nàng hỏi cũng hơi áy náy, hối hận, nhưng lập tức chàng bị lửa giận che lấp, quắc mắt lên nhìn Giang Mỹ Linh hỏi :

- Dù ta cố giấu cô việc đó, cô cũng không nên làm thế này. Được rồi, ta lại hỏi cô, hai vợ chồng chủ quán bị cô giết rồi phải không?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Đúng thế! Tiểu muội giết họ đi để bịt miệng. Và hai vợ chồng lão đó đã sáu bảy chục tuổi rồi. Tiểu muội không giết họ thì họ cũng chẳng sống được mấy năm nữa.

Lăng Trung Ngọc tức giận quá đổi không dần lòng được. Đột nhiên chàng nhảy lên phóng chưởng đánh ra bình một tiếng vào người Giang Mỹ Linh.

Giang Mỹ Linh có khi nào ngờ Lăng Trung Ngọc lại đánh mình? Cô lảo lộn người đi rồi nhảy chom chồm, thét lạnh lãnh :

- Lăng Trung Ngọc! Người... người... thật là tàn nhẫn. Ta có chết đi cũng quyết không để cho đời người được yên vui đâu.

Nàng bưng mặt chạy đi không thèm nhìn Lăng Trung Ngọc một lần nào nữa.

Lăng Trung Ngọc phóng chưởng đánh Giang Mỹ Linh rồi, đột nhiên chàng cảm thấy đầu óc nhức kịch liệt. Chỉ trong khoảnh khắc toàn thân mất hết sức lực.

Chàng băng khuâng đứng ngẩn người ra.

Sau một lúc lâu chàng mới phục hồi trí giác, lảo lảo một mình :

- Ta đã làm gì? Ta đã làm gì? Sao ta lại đánh y? Sao ta lại đánh y?

Đột nhiên chàng vùng quỳ đánh vào trước ngực rồi gằm lên như người điên :

- Mỹ Linh! Mỹ Linh!

Nhưng Giang Mỹ Linh đã đi xa rồi, chỉ còn nghe tiếng vọng của mình trong khoảng không. Toàn thân chàng run bần bật tựa hồ vừa rồi phát chưởng đánh vào Giang Mỹ Linh lại chính là đánh mình.

Đây là lần đau khổ nhất trong đời, trước đây chàng chưa gặp phải lần nào cay đắng như bây giờ.

Đột nhiên những màn kịch khủng khiếp lần lượt hiện ra trong đầu óc chàng.

Đó là đêm xảy ra cuộc hội chiến trên núi Thanh Thành...

Lúc ấy chàng cứu Lãnh Sương Quân ở chùa Huyền Nữ ra. Chàng toan thố lộ mối tình thì Giang Mỹ Linh đột nhiên xuất hiện, cản trở không để chàng đi theo Lãnh Sương Quân.

Bây giờ chàng mở mắt hẳn hoi mà thấy hình dáng Giang Mỹ Linh đầy mình những máu. Người nàng lao đảo ở trước mặt. Bất giác chàng lại la lên một tiếng thật to và tự hỏi :

- “Mỹ Linh! Phải chăng nàng đã tự tử rồi? Lần này ta làm cho nàng phải đau lòng hơn những lần trước nhiều”.

Nghĩ tới đây lòng chàng lạnh ngắt như người phát điên. Lãng Trung Ngọc chạy loạn khắp cả vùng núi và dùng phép “Thiên độn truyền âm” để hô hoán Giang Mỹ Linh đến mấy trăm lần.

Nhưng chỉ thấy núi non quanh quẽ mà không thấy tiếng Giang Mỹ Linh phản ứng. Có ra chỉ thấy tiếng vọng quanh quẩn trở lại...

Chân tay Lãng Trung Ngọc bị chông gai cào rách da rướm máu. Dù võ công chàng cao thâm tuyệt đỉnh mà phải chống chọi với mọi sự khùng khiếp đột ngột cũng đủ khiến chàng tinh thần mỏi mệt, sức lực kiệt quệ.

Chàng ngồi thừ xuống đất. Bên chàng có một giòng suối chảy qua. Chàng thò tay vốc nước suối lên rửa mặt cùng gột rửa những vết máu dơ trên người.

Đầu óc chàng mới hơi tỉnh táo lại.

Đột nhiên chàng lại nhớ tới khước mắt oán độc nhìn chàng. Bên tai chàng vang lên những lời từ biệt, lời thóa mạ cực kỳ oán hận :

- Lãng Trung Ngọc! Người... thật là tàn nhẫn... Ta có chết đi cũng quyết không để cho đời người được yên vui đâu...

Khước mắt ấy, những lời thống mạ ấy dĩ nhiên khiến cho tâm tình chàng phải run lên. Nhưng nó cũng khiến cho chàng một chút an ủi. Vì chàng nghĩ lại thì Giang Mỹ Linh quyết chẳng để cho chàng được xum họp với Lãnh Sương Quân.

Những lời thóa mạ thấm thía tỏ ra nàng quyết ý báo thù, chứ nàng không đi tự tử.

Lãng Trung Ngọc bất giác lẩm bẩm :

- Trừ khi ta và Lãnh Sương Quân có gặp điều bất hạnh, không thì chẳng khi nào nàng lại chết trước ta.

Lãng Trung Ngọc dần dần tỉnh lại. Nhưng chẳng được bao lâu những ý nghĩ khùng khiếp ở trong lòng lại nổi lên.

Chàng tự vấn tâm :

- Ta yêu Lãnh Sương Quân hay là yêu Giang Mỹ Linh?

Trước nay chàng cảm thấy chỉ yêu một mình Lãnh Sương Quân. Nhưng đêm nay xảy ra biến cố, chàng đánh Giang Mỹ Linh một cái tát tai rồi lòng chàng cảm thấy hối hận vừa bị thương. Chàng ngồi bình tĩnh lại ngẫm nghĩ thì dường như không phải Giang Mỹ Linh đơn phương say mê chàng, mà chàng đối với Giang Mỹ Linh cũng phát sinh một mối tình cảm khó bề giải thích.

Lãng Trung Ngọc càng nghĩ càng hỗn loạn tâm thần. Trời đã sáng từ lúc nào mà chàng cũng không hay.

Ánh chiều dương soi tỏ vùng sơn cốc. Ngọn gió ban mai thức tỉnh đám hoa rừng, Lãng Trung Ngọc cũng cảm thấy sáng suốt trở lại. Chàng lẩm bẩm :

- Giang Mỹ Linh hành động tàn ác, nhất là việc giết vợ chồng ông già chủ quán bán trà. Vợ chồng ông lão này hiền hòa. Việc này khiến ta nhẫn nại thế nào được.

Sau một lúc chàng quyết tâm tự tử :

- “Người mà ta yêu tha thiết dĩ nhiên là Lãnh Sương Quân. Ta quyết không tha Giang Mỹ Linh”.

Chàng nghiêng răng dường như muốn vận dụng toàn lực đẩy hình bóng Giang Mỹ Linh ra ngoài tâm khảm.

Thế rồi chàng đi xuống núi để đến Tung Sơn. Chàng biết Lãnh Sương Quân không muốn gặp chàng nữa. Nhưng chàng đã quyết định ngấm ngầm theo dõi nàng và hy vọng khi nàng bình tĩnh lại sẽ kiếm được người đến giải thích với nàng dùm cho.

Nhắc lại Lãnh Sương Quân sau khi trải qua một đêm như vậy, tuy nàng bị vết thương lòng rất đau đớn, nhưng cái đó thúc bách nàng đi đến quyết tâm là vĩnh viễn không gặp Lăng Trung Ngọc nữa.

Tình trạng này khiến cho nàng bỏ hết tạp niệm và tâm thần nàng so với trước bình tĩnh hơn nhiều.

Sáng hôm sau nàng cùng Phùng Linh, Dực Trọng, Trình Hiệp, Lâm Sinh bốn người cùng đi lên chùa Thiếu Lâm để gặp Chương môn sư thư.

Phùng, Dực hai người rất lo cho bệnh thể mụ chưa khỏi. Phùng Linh cho mụ uống hai viên Bách Linh đan. Dực Trọng sắp đặt mọi việc lại dùng chim bồ câu đưa thư đi thông tri cho đệ tử Cái bang ở mọi Phân đà.

Đoàn người đi đến đâu cũng có người tiếp đón và đổi ngựa.

Dọc đường được bình yên vô sự.

Một hôm đến huyện Yên Sư còn cách núi Tung Sơn chừng ba chục dặm đường, Lãnh Sương Quân muốn đi luôn cho tới chùa Thiếu Lâm hãy nghĩ.

Nhưng trời đã hoàng hôn, Dực Trọng thấy nàng mới khỏi bệnh mà đi đường núi vất vả. Hơn nữa còn cách ngày ước hội với Đào Vĩnh Trạch những hai bữa.

Hắn liền khuyên Lãnh Sương Quân hãy ngủ đỡ ở Yên Sư một đêm sáng sớm mai sẽ đăng trình cũng chưa muộn.

Dực Trọng còn sợ Thiết Diện bà bà trông đợi liền sai đệ tử Cái bang hãy dùng phi vũ truyền thư đưa đến chùa Thiếu Lâm báo tin cho Thiết Diện bà bà biết là bọn họ đã đến Yên Sư rồi.

Lãnh Sương Quân thấy sư huynh xếp đặt đâu vào đấy cũng không dị nghị gì nữa.

Đêm hôm ấy Phùng Linh cùng Lãnh Sương Quân ngủ chung phòng.

Vào khoảng canh ba Lãnh Sương Quân đang lúc mơ màng giấc điệp, bỗng nghe tiếng Phùng Linh la lối, tiếp đến người tiếng động rất là huyên náo.

Nàng giật mình tỉnh dậy thì ngay lúc ấy có người vén màn lên.

Nàng đã gói sẵn thanh Sương Hoa kiếm ở ngay đầu giường, vừa thấy người kia thò tay ra, nàng lập tức rút bảo kiếm thi triển thân pháp “Lý Ngư Đả Đỉnh” đứng phắt dậy cầm kiếm nhằm bàn tay người kia chém tới.

Người kia cử động rất mau lẹ. Trong lúc hoang mang, hắn chụp lấy chiếc gối giơ lên đỡ.

Lãnh Sương Quân vận nội lực ra tới mũi kiếm. Chiêu kiếm đâm thủng chiếc gối. Nhưng nó cũng ngăn chặn cho thể kiếm chậm lại.

Người kia liền buông gối ra lùi lại ba bước.

Lãnh Sương Quân toan nhảy xuống giường thì thấy Phùng Linh đang chiến đấu với một tên hán tử khác.

Trong phòng đồ đạc ngổn ngang. Những bàn ghế cùng bình trà, chung sứ đều bị vỡ tan tành.

Người kia cười nói :

- Cô nương mà muốn đánh là tự rước lấy cái thất bại vào mình.

Hắn vươn tay phải ra. Năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu đột nhiên chụp lấy huyết Mạch Môn.

Lãnh Sương Quân ra chiêu Hoàn vân đoạn phong đột nhiên chém xuống nhanh như điện chớp.

Người kia dường như không ngờ kiếm pháp Lãnh Sương Quân lại thần diệu đến thế. Hắn la lên một tiếng :

- Úi chà!

Rồi vội rút tay về.

Người kia vẫn cười nói :

- Hữu nhất thủ!

Lãnh Sương Quân nghe khẩu âm lạ tai lại vung kiếm chém tới.

Tiếng khí giới bên ngoài đánh nhau chát chúa. Dực Trọng cùng đang lớn tiếng hô hoán. Xem chừng bọn họ đã gặp phải cường địch.

Hán tử đánh nhau với Phùng Linh quát lên :

- Ra ngoài kia đánh dễ xoay sở hơn.

Phùng Linh tức giận quát lên :

- Ta há sợ người chăng?

Nghe giọng lưỡi bà thì dường như vẫn chưa chiếm được phần thắng.

Lãnh Sương Quân trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hán tử vung cước đá vào cửa phòng nhảy vọt ra ngoài. Lãnh Sương Quân cũng theo ra.

Bên ngoài là một khu đình viện. Bọn Dực Trọng đang đánh nhau ngoài này.

Người đối thủ với Dực Trọng là một lão già. râu dài phất phơ sử cặp hổ trảo. Lão đang uy hiếp cây thiết trượng của Dực Trọng và đang chiến đấu ác liệt chưa phân thắng bại.

Trình Hiệu và Lâm Sinh đánh với một tên quan quân đứng tuổi tay cầm cương tiên.

Tên quan quân huy động cây cương tiên rất mãnh liệt, tiếng gió rít lên veo veo. Tuy hẳn một người chơi hai mà vẫn công nhiều hơn thủ.

Nguyên Phùng Linh đang đối địch với người đó là Đại nội Tổng quản Khấu Phương Cao. Người muốn bắt Lãnh Sương Quân là Thống lĩnh Ngự lâm quân Tư Không Hóa.

Lão già đấu với Dực Trọng là Nam Cung Ất. Người chiến đấu với Trình Hiệu và Lâm Sinh là một tay cao thủ bên Ngự lâm quân tên gọi Hồ Diên Phúc.

Hôm Khấu Phương Cao đại diện đức hoàng đế thiết yến khánh công cho Vương Trung Thuyên, lúc trước đã bị Đào Vĩnh Trạch đến sinh sự, sau Lăng Trung Ngọc lại đại náo một phen.

Vương Trung Thuyên, những tù phạm vượt ngục trốn thoát.

Ấy là chưa kể tới hôm đó cha con Địch Long lại tới hoàng cung bắt nhệ hoàng tử uy hiếp y đưa đến hỏi tội Khấu Phương Cao.

Sau vụ đó Hoàng thượng long nhan phần nộ giáng cấp bọn Khấu Phương Cao và Tư Không Hóa. Đồng thời bắt hai người này phải đền tội lập công.

Điều kiện thứ nhất là phải bắt nhân vật đầu não phái Thanh Thành trở lại.

Vì thế Khấu Phương Cao, Tư Không Hóa phải hợp tác với Đào Vĩnh Trạch. Bọn họ đã biết Đào Vĩnh Trạch ước hẹn với Địch Long quyết đấu ở chùa Thiếu Lâm.

Vì thế mà bọn họ thống lĩnh những tay cao thủ trong đại nội đến chùa Thiếu Lâm trước kỳ hẹn. Bọn họ tản mát trong những khu phụ cận núi Tung Sơn cùng các thị trấn gần đó để chờ cơ hội động thủ. Bọn họ đã bàn định nếu không bắt được nhân vật đầu não phái Thanh Thành, thì bắt mấy tên đệ tử phái này đến phó hội, như thế cũng miễn cưỡng phúc trình được rồi.

Bọn Phùng Linh đến trọ trong khách điểm, tai mắt của họ đã biết rồi và tin tức liền truyền ra ngoài nên bọn họ kéo đến bắt người ngay đêm hôm ấy.

Tư Không Hóa tìm Lãnh Sương Quân động thủ vì hẳn nghĩ rằng nàng còn nhỏ tuổi dù võ công có cao cường cũng chỉ đến một trình độ nào thôi. Tư Không Hóa tự mình ra tay đã chắc mẫm bắt được nàng ngay.

Dè đầu Lãnh Sương Quân tuy nhỏ tuổi nhưng là đệ tử chân truyền của Thúy Vi tiên tử. Về môn Huyền Nữ kiếm pháp nàng luyện đến trình độ tinh diệu vô song.

Tư Không Hóa cùng nàng động thủ đã qua lại hai ba chục chiêu mà chưa chiếm được chút tiện nghi nào. Ấy là Lãnh Sương Quân vừa mới khỏi bệnh. Giả tỷ nàng công lực hoàn toàn hồi phục thì nhất định hẳn bị thua rồi.

Nhưng nàng kém ở chỗ bệnh thể mới khỏi, tinh thần chưa hoàn toàn phục hồi. Sau khi qua lại ba chục chiêu, nàng cảm thấy nội lực kém sút.

Tư Không Hóa cả mừng. Hắn biến đổi chiêu pháp, phát huy bảy mươi hai đường đại Cầm Nã thủ. Nào đánh, nào chụp, nào đâm, nào điểm mỗi lúc một khác biệt hơn.

Thật ra Cầm Nã thủ pháp không phải là môn võ công kỳ diệu chi hết. Gặp lúc bình thời thì Lãnh Sương Quân chỉ cần thi triển kinh công là đối phó được dễ dàng. Nhưng hiện giờ, nàng mới khỏi bệnh, khí lực không tăng gia được mà chỉ hao mòn dần, nên thân pháp nàng không linh hoạt như trước.

Tư Không Hóa vận nội lực rất hùng hậu vào đại Cầm Nã thủ. Thanh trường kiếm của Lãnh Sương Quân chém tới mỗi lần đều bị bắt hất đi vòng kiếm mỗi lúc một nhỏ lại, Huyền Nữ kiếm pháp tinh diệu là thế mà dần dần đi đến chỗ không thi triển được nữa.

Phùng Linh thấy vậy cả kinh, muốn lại viện trợ, nhưng chân bà khẽ chuyển động một chút liền bị Khấu Phương Cao phát giác.

Hắn cười hô hô nói :

- Các người đều là nữ Bồ Tát qua sông, tự giữ mình còn chưa xong, mong gì đến chuyện cứu người? Nên yên phận mà chịu thua đi.

Phùng Linh cả giận. Bà nhích người đi từng chút một. Đột nhiên bà vùng hai tay áo ra.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Tay áo bà đã đánh trúng bụng dưới đối phương.

Nguyên Phùng Linh thi triển “Thiết Tư công” đã tưởng Khấu Phương Cao phải bể bụng lòi ruột. Nhưng lúc hai tay áo đập tới bụng dưới hắn chỉ nghe đánh “bộp” một tiếng như đập vào bị bông.

Bà giật mình kinh hãi. Hai tay áo chưa kịp thu về, Khấu Phương Cao đã quát lớn :

- Nằm xuống đi!

Hắn đẩy song chưởng ra. Chưởng lực mãnh liệt tựa nghiêng non dốc biển.

May mà Phùng Linh đã quen chiến đấu. Vừa thấy bất diệu, bà lập tức thi triển tuyệt kỹ “Thất Cầm Phốc Kích”.

Khấu Phương Cao vừa đẩy song chưởng ra bỗng thấy mắt hoa lên.

Phùng Linh đã tung mình lên cao lớn tiếng quát :

- Biết điều thì nằm xuống!

Năm ngón tay chụm lại như mỏ chim hạc từ trên không chụp xuống nhằm mổ vào đầu Khấu Phương Cao.

Khấu Phương Cao đột nhiên thi triển thân pháp “Phụng Điểm Đầu” đưa mình chênh chếch vọt ra xa hơn trượng. Kết quả hai bên không ai bị té nhào.

Chỗ Khấu Phương Cao hạ mình xuống trúng vào giữa khoảng Phùng Linh và Lãnh Sương Quân.

Lúc này hai bên cùng lấy binh khí ra.

Khấu Phương Cao sử dụng cây Lưu Tinh trùy để chống đối với Thiên Sơn kiếm pháp của Phùng Linh.

Cây Lưu Tinh trùy của hắn bằng thép đúc dài tới một trượng ba thước. Lúc thi triển thì trong chu vi hai trượng mưa gió cũng không lọt vào được.

Phùng Linh sở trường về kiếm pháp tinh diệu, thì Khấu Phương Cao lại hơn về mặt công lực thâm hậu.

Phùng Linh đã kiên quyết đến mười năm chưa dùng kiếm để cùng người đối địch. Bà cho là nếu mình thi triển kiếm pháp thì dễ nắm phần thắng lớn. Ngờ đâu kiếm pháp của bà vẫn bị cây Lưu Tinh trùy của đối phương ngăn chặn, không sao xĩa vào được.

Đình viện tửu điểm này không rộng rãi lắm mà ngọn Lưu Tinh trùy của Khấu Phương Cao đã chiếm mất hai trượng không gian nên chỗ né tránh của Lãnh Sương Quân càng bị thu hẹp.

Phùng Linh không thể nào xông ra được, mà hai chỗ chiến đấu bên ngoài thì Dực Trọng cùng Nam Cung Ất giữ được thế quân bình. Còn Trình Lâm hai người song chiến Hồ Diên Phúc cũng bị kém thế, không tài nào cứu viện được.

Lãnh Sương Quân càng ở vào tình trạng nguy hiểm hơn.

Tư Không Hóa cười hỏi :

- Không buông kiếm xuống chịu trói thì còn đợi đến bao giờ?

Tiếng nói chưa dứt, người hấn đã sấn lại. Tay trái hất kiếm, tay phải nhằm chụp xuống đầu vai Lãnh Sương Quân.

Chiêu này độc ác vô cùng.

Lãnh Sương Quân tay kiếm đã bị ngăn chặn không có cách nào xoay lại để chém tới được.

Nàng thấy năm ngón tay Tư Không Hóa khoằm khoằm như móc câu sắp chụp tới nơi. Đầu ngón tay đã đụng vào áo nàng. Hấn chỉ còn nhả kinh lực ra là bả xương vai nàng tất bị gãy nát.

Giữa lúc ngay ngán tựa hồ ngàn cây treo đầu sợi tóc, bỗng có tiếng quát :

- Dừng tay!

Tư Không Hóa nghe thanh âm không khỏi sửng sốt. Móng tay hấn tuy đã làm rách áo Lãnh Sương Quân mà không dám bóp mạnh.

Trong khoảnh thời gian chớp nhoáng này, một bóng đen vọt tới trước mặt Tư Không Hóa nhanh như điện chớp.

63. Đào Vĩnh Trạch Thương Con Trao Bí Lục

Tư Không Hóa kêu to một tiếng loạng choạng người đi lùi lại đến sáu bảy bước. Hấn la lên :

- Đào tiên sinh! Tiên sinh làm gì thế này?

Nguyên người mới đến đó là Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch cất tiếng thóa mạ :

- Gã tiểu tử kia! Sao ngươi lại uy hiếp một đứa con gái?

Tư Không Hóa đáp :

- Đào tiên sinh có chỗ chưa rõ. Y...

Thực ra Tư Không Hóa có chỗ chưa hay là chẳng đời nào Đào Vĩnh Trạch để cho hấn uy hiếp con gái mình?

Tư Không Hóa chưa dứt lời, Đào Vĩnh Trạch đã nổi giận ùng ùng. Lão giơ tay lên tát vào mặt đối phương một cái nhanh như chớp.

Lão còn chưa nguôi giận quát :

- Y... y làm sao? Ngươi mà đụng đến một sợi tóc của y là ta giết ngươi đó.

Lão hầm hầm xách Tư Không Hóa lên chẳng khác gì xách con gà con rồi quăng ra ngoài bức tường vậy.

Đào Vĩnh Trạch tới nơi một cách đột ngột khiến cả hai bên đang chiến đấu đều cực kỳ kinh hãi, bất giác dừng tay lại.

Lãnh Sương Quân cũng đứng thộn mặt ra.

Đào Vĩnh Trạch lại quát lên :

- Các người rút hết đi!

Nam Cung Át thấy thế bất diêu nhảy lên đầu tường trước.

Khấu Phương Cao lảo bầm :

- Chẳng lẽ Đào lão quái điên rồi sao?

Hắn còn đang ngần ngừ thì Đào Vĩnh Trạch đã vung chưởng cách không đánh tới.

Khấu Phương Cao tuy công lực thâm hậu cũng không khỏi khiếp sợ, hắn run lên bần bật, hốt hoảng chạy trốn.

Hô Diên Phúc là một đứa mãng phu toan lý luận với Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch khi nào còn nhẫn nại để nghe gã tranh biện.

Bình một tiếng! Lão đã vung cước đá gã lên không.

May mà Khấu Phương Cao vừa nhảy lên đầu tường còn đứng đó thì người Hô Diên Phúc bay trúng về phía hắn.

Khấu Phương Cao vội chụp lấy Hô Diên Phúc rồi cấp chạy đi.

Tuy Hô Diên Phúc thoát chết nhưng bị phát đá của Đào Vĩnh Trạch thành ra công phu “Kim Chung trảo” mà gã luyện được đã thành phế bỏ.

Nguyên Đào Vĩnh Trạch được tin đệ tử là Hạng Hồng Huy trở về báo cáo nên mới biết tin Lãnh Sương Quân đến chùa Thiếu Lâm.

Vì lão thiết tha với ái nữ nên được tin này lập tức chạy tới chùa Thiếu Lâm thì gặp hai bên đang đánh nhau.

Đào Vĩnh Trạch hất ba tên cao thủ trong đại nội về rồi, lão trợn mắt nhìn Phùng Linh quát hỏi :

- Các người tai điếc cả rồi hay sao mà không rút đi?

Phùng Linh cả giận vung kiếm lại đánh Đào Vĩnh Trạch.

Dực Trọng cũng liều mạng vung cây thiết trượng thi triển Đả Cầu bổng pháp tiến lại.

Đào Vĩnh Trạch mắt lộ hung quang, bật lên tiếng cười the thé, vung chưởng bên trái đánh Dực Trọng, chưởng tay mặt đánh Phùng Linh.

Lãnh Sương Quân thấy Đào Vĩnh Trạch sát khí trùng trùng vội la lên :

- Nếu phụ thân đánh chết bọn họ thì hài nhi quyết không sống nữa.

Đào Vĩnh Trạch đang vung chưởng đánh ra nghe con nói vậy vội xoay mình lại, chưởng lực đang nhả ra đột nhiên thu về năm thành.

Lão nói :

- Được rồi! Nể mặt người ta không giết bọn chúng nữa là xong, nhưng không để bọn chúng đứng đây cho chướng mắt.

Chưởng lực của Đào Vĩnh Trạch hất thiết trượng của Dực Trọng sang một bên.

Công lực Phùng Linh cao thâm hơn Dực Trọng, đòn chưởng của Đào Vĩnh Trạch mới phát huy năm thành công lực không ngăn nổi bà.

Đào Vĩnh Trạch chưa vận đủ chưởng lực mũi kiếm của Phùng Linh rung lên một cái chém ra.

Đào Vĩnh Trạch chưa biết bà chém vào phương nào. Hắn vừa “hứ” một tiếng thì lưỡi trường kiếm của Phùng Linh đã hót xuống vai lão.

Bỗng một luồng nội lực rất mạnh hất trường kiếm của bà lên không chém xuống được.

Lúc đó Đào Vĩnh Trạch đã phát động thần công hộ thể trong người đẩy Phùng Linh lùi lại ba bước, suýt nữa đụng phải cây thiết trượng của Dục Trọng đang quét ngang.

Lãnh Sương Quân tưởng phụ thân mình định hạ sát thủ. Nàng rú lên một tiếng rồi nhảy xổ vào.

Đào Vĩnh Trạch vừa xoay mình lại, lão vươn tay ra ôm lấy nàng nói :

- Ta đã nhận lời người, quyết không thay đổi. Người bắt tất phải quan tâm. Hãy coi ta phát lạc bọn họ.

Lãnh Sương Quân bị phụ thân cấp chặt không động đậy được. Nàng nghe lão nói vậy mới hơi yên lòng.

Phùng Linh lớn tiếng thóa mạ :

- Quân mặt dày kia! Người ỷ mạnh cướp người!

Đào Vĩnh Trạch tức giận nói :

- Có lý nào thế được? Đây là con gái ta. Việc gì đến người? Người còn lăm miệng thì ta cho một cái bạt tai.

Phùng Linh biết lão nói thế nào là làm được thế, nên không dám thóa mạ nữa.

Đào Vĩnh Trạch ôm con vào lòng, vì lão sợ nàng tự sát. Như vậy lão chỉ còn một tay mà phải đối phó với hai tay đại cao thủ nên rất mệt sức.

Đang lúc kịch chiến, bỗng nghe những tiếng rít lên vèo vèo.

Phùng Linh vận kiếm nhanh như gió lại kỳ bí khôn lường.

Chỉ trong khoảnh khắc bà đã đâm luôn bảy tám kiếm vào người Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch nhờ có thần công hộ thân nên hề mũi kiếm chạm vào da liền bị một luồng kinh lực hất ra. Nhưng thân thể hắn tuy không bị thương mà xiêm áo bị rách thành nhiều chỗ thủng.

Trình Hiệu và Lâm Sinh võ công vốn kém cỏi không dám nhào vô chỉ đứng ngoài quan chiến.

Đào Vĩnh Trạch bị Phùng Linh đâm bảy tám nhát, nhưng lão đã có lời hứa trước không tiện ra chiêu sát thủ giết người. Trong lòng lão cực kỳ phẫn nộ.

Hắn vừa nhìn thấy hai gã Trình, Lâm đứng đó bỗng động tâm, nảy ra một chủ ý.

Lão lạng người đi một cái xuyên qua khe hở kiếm trượng nhảy xổ về phía hai gã.

Dục Trọng kinh hãi phi thường vội nhảy tới theo vung chưởng lên cứu.

Ngờ đâu Đào Vĩnh Trạch đang mong như vậy. Vừa nghe hai tiếng chát chát, hai gã Trình, Lâm đã ngã quay ra.

Dục Trọng tưởng sư đệ mình đã bị độc thủ. Y vừa tức giận vừa nóng nảy lớn tiếng quát :

- Đào lão tặc! Ta quyết liều mạng với người.

Y vung trượng lên nhằm giáng xuống đỉnh đầu Đào Vĩnh Trạch. Thế trượng cực kỳ mãnh liệt, đã đánh xuống khó lòng thu về.

Giữa lúc ấy Phùng Linh cũng sử tuyệt chiêu “Đảo Quyên Ngân Hà” từ trên không đánh xuống như chim vỗ mồi.

Hai chiêu độc địa đồng thời đánh xuống.

Đào Vĩnh Trạch chỉ còn một tay đối phó thì e rằng không kịp. Nhưng hiện giờ đối phương đang vội cứu người nên cước bộ so le, tâm tình nóng nảy để cho Đào Vĩnh Trạch có chỗ thừa cơ.

Giữa lúc nguy cơ trong đường tơ kẻ tóc, bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch hú lên một tiếng dài. Lão khẽ giơ bàn tay lên. Cây thiết trượng của Dục Trọng tới trước, bị lão đưa đi một chút thành ra biến đổi phương hướng, cây trượng gạt ngang đụng vào chuôi kiếm của Phùng Linh đang từ trên không đánh xuống.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng.

Thanh trường kiếm của Phùng Linh bị gãy làm hai đoạn. Người bà xô về phía Dục Trọng.

Dục Trọng chân đứng không vững, ngã chúi về phía trước. Hai người cơ hồ đụng vô nhau.

Đào Vĩnh Trạch cười hô hô. Hai ngón tay lão búng mạnh một cái điểm trúng huyệt đạo hai người.

Dục Trọng ngã úp sấp. Còn Phùng Linh mặt ngửa lên trời. Hai người đồng thời té xuống.

Đào Vĩnh Trạch toàn thắng nhưng cũng la thảm :

- “Thật là một phen hú vía!”

Nên biết lão đã hứa lời với con gái là không hại đến tính mạng hai người. Vì thế lão phải dùng xảo kế để lực lượng của hai người tiêu giảm thì mới ung dung kèm chế được cường địch.

Cách xảo kế để thủ thắng của môn tá lực đả lực của những người võ công thượng thặng cần phải tính rất đúng thời gian. Nếu sai một ly là mình phải mất mạng trước.

Lãnh Sương Quân không khỏi kinh hồn táng đởm. Nàng vừa thấy hai người cùng té xuống đất, bỗng thét lên một tiếng thật to rồi ngất đi không biết gì nữa.

Đào Vĩnh Trạch khẽ vỗ lưng nàng một cái và trút chân lực của bản thân vào người nàng cho kinh mạch chạy điều hòa.

Chỉ trong khoảnh khắc Lãnh Sương Quân đã từ từ hồi tỉnh.

Đào Vĩnh Trạch cười hỏi :

- Hải tử! Gia gia đã nhận lời với hải tử thì khi nào lại nuốt lời? Người thử coi xem bọn họ có chết đâu?

Lúc này Lãnh Sương Quân mới nhìn rõ thì thấy bốn người nằm thẳng cẳng dưới đất trên mình không có chút huyết tích và hơi thở họ đều rất trầm trọng.

Bụi đất trước mặt họ vì hơi thở mạnh mà bay tung lên.

Lãnh Sương Quân thấy bốn người bị phụ thân dùng thủ pháp trầm trọng điểm huyệt, tuy họ đã mất hết trí giác nhưng không ngại gì đến tính mạng mới yên lòng.

Đào Vĩnh Trạch đặt con gái xuống, cười nói :

- Hay lắm! Bây giờ cha con ta có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau được.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Hải tử biết ta đã hứa tỳ vô với Dịch Long rồi phải không?

Lãnh Sương Quân lạnh lùng đáp :

- Đúng thế!

Đào Vĩnh Trạch hỏi :

- Bây giờ người đến đây có phải để giúp bọn chúng chống lại phụ thân chăng?

Lãnh Sương Quân hững hờ đáp :

- Nếu phụ thân không sửa đổi lỗi lầm thì trong thiên hạ chẳng một ai là không thù nghịch phụ thân.

Đào Vĩnh Trạch nhấn mạnh :

- Ta hỏi người có về bè với họ không? Người không nên lẩn tránh câu hỏi của ta.

Lãnh Sương Quân bị phụ thân bức bách, nàng sa lệ ngần ngừ hồi lâu mới đáp :

- Hải nhi... thực ra không muốn gặp phụ thân. Vì sư thư của hải nhi đang lâm trọng bệnh nên chuyến này hải nhi mới tới chùa Thiếu Lâm. Không may... không may...

Đào Vĩnh Trạch ngắt lời :

- Không may lại gặp chuyện này phải không?

Lãnh Sương Quân đột nhiên khước mắt chiếu ra những tia sáng hy vọng, đáp bằng một giọng rất ôn nhu :

- Con đường họa phúc nằm trong một ý nghĩ. Nếu gia gia đi đến bờ vực thẳm mà chịu dừng ngựa nghe lời hải nhi thì là một điều đại hạnh trong cái bất hạnh.

Đào Vĩnh Trạch thở phào một cái, nét mặt ra chiều u uất, khác nào bầu trời tối sầm lại. Nhưng sau một lúc sáng tỏ, lão bình tĩnh đáp :

- Được rồi! Để cho tất cả mọi người thiên hạ đối nghịch với ta. Ta chỉ cần mình người không đối địch với ta là đủ...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có một điều lúc ở trên núi Thanh Thành ta đã hỏi người. Bây giờ ta hỏi lại một lần nữa. Ta nghĩ rằng đây là lần tối hậu...

Mắt lão chiếu ra những tia kỳ quan, cất giọng nửa ra đau buồn nửa ra gay gắt hỏi :

- Hải nhi! Người còn muốn nhận ta là phụ thân nữa không?

Lãnh Sương Quân ngừng đầu nhìn thẳng vào mặt phụ thân đáp :

- Câu trả lời của hải nhi vẫn giống như trước, tức là xin phụ thân theo ba điều kiện mà hải nhi đã đưa ra. Được như vậy thì hải nhi nguyện ý thị phụng phụ thân đặng an hưởng tuổi già.

Đào Vĩnh Trạch lẳng lặng không nói gì nữa. Về mặt lão rất kỳ quái không hiểu bụng lão nghĩ gì.

Lãnh Sương Quân trong lòng hồi hộp nhìn phụ thân hồi lâu không biết nói sao.

Đào Vĩnh Trạch bỗng lên tiếng :

- Ba điều kiện đó là những gì, người hãy nhắc lại một lượt cho ta nghe.

Lãnh Sương Quân mắt lại chiếu ra một tia hy vọng, nàng đồng dục đáp :

- Ba điều kiện đó là: thứ nhất, giao bí lục võ công của Võ Hạo Thiên. Thứ nhì, từ nay trở đi phụ thân vĩnh viễn rời khỏi võ lâm. Thứ ba, bồi tội với Chuồng môn các phái đã bị phụ thân gia hại, cầu họ tha thứ cho.

Đào Vĩnh Trạch chưa nói thì Lãnh Sương Quân lại tiếp :

- Phụ thân mà chấp nhận ba điều đó thì hải nhi nguyện ý cùng phụ thân đi kiếm một nơi mỹ thú sơn tri vui hưởng hạnh phúc thiên luân.

Đào Vĩnh Trạch thở dài nói :

- Bây giờ thì chậm mất rồi! Ta đã ước hẹn với Dịch Long ngày kia tỷ võ. Nếu ta ưng chịu lời người thì điều kiện thứ ba không ổn ở chỗ thiên hạ cho là ta sợ lão.

Lãnh Sương Quân nói ngay :

- Không phải thế! Nếu phụ thân tỉnh ngộ thì người ta chỉ ca tụng phụ thân là bậc đại trí đại dũng chứ chẳng ai dám chê cười khinh mạn.

Đào Vĩnh Trạch không chờ nàng hết lời, lão hú một tiếng rồi nói kiên quyết như đinh đóng cột :

- Không được! Người không hiểu ta là người thế nào. Dù chỉ còn một hơi thở ta quyết không chịu uốn gối cúi đầu.

Lão thở dài nói tiếp :

- Huống chi ta phí tâm lực một đời luyện nên bản lãnh như ngày nay chỉ vì mục đích muốn cho võ lâm công nhận mình là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Chẳng những thế, ta không muốn mọi người chỉ nịnh nọt đầu lưỡi mà phải tỷ đấu thực sự để cho họ khẫu phục tâm phục mới nghe. Hiện ta đã ước hẹn với Dịch Long thì nhất định giải quyết một trận sống mái với hắn.

Lãnh Sư Quân khuyên cha không được, nàng rất là thất vọng, ghen ngào hỏi :

- Nếu vậy thì giữa chúng ta còn điều chi mà nói nữa?

Đào Vĩnh Trạch cũng buông tiếng thở dài, vẻ mặt cực kỳ trầm trọng. Đột nhiên mắt lão lộ vẻ ôn nhu, chậm rãi nói :

- Nhưng có một điều ta không ưng thuận với người được mà đó cũng là vì người mà thôi.

Lãnh Sư Quân trông ngược đánh thành thành vội hỏi :

- Điều chi?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Ta có thể đem võ công bí lục mà trao lại cho người. Còn hai điều kiện kia thì ta không thể làm được. Người đã hiểu rõ chỗ dụng ý của ta chưa.

Lãnh Sư Quân sững sờ một lúc. Nàng không đoán ra được chỗ dụng ý của phụ thân.

Đào Vĩnh Trạch nhìn Lãnh Sư Quân bằng cặp mắt sâu thẳm, khe khẽ tiếng hỏi :

- Người có biết Hoàng đế ra lệnh tước nã hết người phái Thanh Thành và đặc biệt là muốn bắt người không?

Lãnh Sư Quân đáp :

- Hải nhi có biết việc đó!

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Người đối địch với người vừa rồi là Thống lãnh Ngự lâm quân Tư Không Hóa. Còn người đối địch với Phùng Linh là Đại Nội tổng quản Khấu Phương Cao.

Đào Vĩnh Trạch ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bản lãnh của người đối với Tư Không Hóa thì còn có thể miễn cưỡng chống lại được. Nhưng đối với Khấu Phương Cao thì ta e rằng người có luyện thêm năm năm nữa cũng không phải là đối thủ của hắn.

Rồi lão hỏi :

- Trong đại nội không phải chỉ có hai tay cao thủ đó mà thôi, thì ta không lo cho người thế nào được.

Lãnh Sư Quân nói :

- Ngày gia sư còn sống, lúc nào cũng bảo hải nhi là phạm làm việc gì trước hết phải tự hỏi việc đó nên làm hay không? Khi cần thiết thì dù mình yếu và địch mạnh, mình ít mà địch nhiều, hay mình phải dấn thân vào nước lửa cũng không lùi bước.

Nàng đàm luận một cách kiên quyết không chịu tiếp nhận nửa pho bí lục, nhưng mặc nhiên đối với phụ thân nàng cũng cảm kích...

Đào Vĩnh Trạch gật đầu nói :

- Dù đường lối làm việc của chúng ta không giống nhau, nhưng chí khí của người thật không hổ là con gái ta.

Sau một lát, Đào Vĩnh Trạch chậm rãi đáp :

- Chuyến này ta ước hẹn tỷ võ với Dịch Long, thực khó mà tiên liệu ai thắng ai bại. Nếu may mà ta đắc thắng, thì thành một bậc chí tôn trong võ lâm, dĩ nhiên ta có thể giúp người được.

Lão thở dài nói tiếp :

- Nhưng ta tự vấn tâm thì cuộc tỷ võ này e rằng dữ nhiều lành ít. Trường hợp mà ta thất bại thì đây là ngày hết đời của ta đó.

Lão nhăn nhó cười nói tiếp :

- Ngày trước lúc ta cùng mẹ con người thất tán không thể chiếu cố cho người phải ký thác người vào một tay người khác, đổi theo họ của người ta. Đó là một việc mà ta ân hận suốt đời. Bây giờ ta truyền nửa pho bí lục cho người chẳng qua là để chuộc lại lỗi xưa. Lúc sinh tiền ta đã không chiếu cố cho người được thì chết đi cũng đành phần cho người một chút.

Lão nhìn nàng nói tiếp :

- Người đã được chân truyền của Thúy Vi tiên tử và luyện được nội công tâm pháp chính tông. Nếu người lại hiểu thấu những điều ảo diệu trong nửa pho bí lục này thì việc trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ không phải là khó.

Rồi lão ra chiêu yên dạ, hỏi lại :

- Được rồi! Bất luận người kêu ta bằng phụ thân hay không đó là việc nhỏ. Tâm sự của ta chỉ có điều là quan trọng. Liệu người có chịu nghe lời ta không?

Mấy câu này lão nói bằng một giọng thê lương khác hẳn với vẻ mặt bình tĩnh, khác nào lời di chúc của người hấp hối.

Bây giờ Lãnh Sương Quân mới hiểu rõ chỗ dụng tâm cực kỳ khổ não của phụ thân. Nàng nghĩ tới cha già phải dẫn mình vào bước nguy hiểm đến tính mạng. Phụ thân nàng đã trải qua trăm cay nghìn đắng mới lấy được nửa pho bí lục võ công mà để lọt vào tay kẻ khác làm lợi khí đối địch với con gái mình thì thật là một điều chua xót không bút nào tả xiết.

Dù cho nàng oán hờn phụ thân đến mấy đi nữa cũng không khỏi cảm động.

Nước mắt đầm đìa, nàng nghẹn ngào bật lên hai tiếng :

- Gia gia!

Hai tiếng ấy vừa ra khỏi cửa miệng nàng rồi, nàng cố chịu không nói gì nữa.

Đào Vĩnh Trạch thấy con gái đón lấy cuốn tàn thư ở trong tay thì tưởng chừng như mình đã trút được viên đá nặng buộc ở trong lòng. Lão cảm xúc bất giác tuôn rơi hàng lệ.

Lão biết con gái không muốn theo mình mà lão không nỡ rời tay, đưa mắt nhìn nàng mấy lần.

Lão đưa tay ra, Lãnh Sương Quân vẫn không nhúc nhích. Lão càng thê thảm hơn cất giọng run run nói :

- Gia gia e rằng đây là lần thấy mặt tối hậu giữa chúng ta. Hài nhi để gia gia coi mặt lại một lần nữa.

Giữa lúc ấy bên tai lão bỗng nghe âm thanh la :

- Đào lão tặc! Người chỉ biết khinh khi những kẻ nhược tiểu sao không dám ra cùng ta quyết một trận sống mái?

Đào Vĩnh Trạch chấn động tâm thần. Lãnh Sương Quân không nghe thấy âm thanh này. Nàng vẫn đứng ngây người như tượng gỗ.

Đào Vĩnh Trạch nghe thanh âm kia rồi nhìn lại mặt con một lần nữa thì thấy mặt nàng vẫn trơ trơ không lộ vẻ gì.

Thanh âm quen thuộc kia lại vắng vắng bên tai :

- Đào lão tặc! Người không dám ra xuất chiến với ta chăng?

Đào Vĩnh Trạch sắc mặt biến đổi khế nói :

- Pho bí lục này hài nhi nên giấu kỹ đừng để lọt vào tay kẻ khác.

Vừa dứt lời, người lão đã vọt qua bức tường vây.

Lãnh Sương Quân cho là phụ thân thấy mình không lý gì đến nên đau lòng biến sắc, tuyệt vọng mà bỏ đi. Nỗi lòng nàng cảm thấy băng khuâng.

Nàng có biết đâu Đào Vĩnh Trạch đã bị Lăng Trung Ngọc dùng phép Thiên độn truyền âm để khiêu khích Đào Vĩnh Trạch bỏ đi.

Nguyên Lăng Trung Ngọc vẫn ngấm ngầm theo dõi để bảo vệ cho Lãnh Sương Quân.

Lúc chàng trọ trong khách điểm gần bên cạnh đã nghe có tiếng đánh nhau chát chúa, chàng vội tới nhưng so với Đào Vĩnh Trạch đã chậm mất một bước.

Chàng thấy Đào Vĩnh Trạch vươn tay ra lại tưởng là lão muốn cắp con gái đem đi. Chàng có biết đâu lão đang trao bí lục cho Lãnh Sương Quân và di chúc cho nàng mấy câu đau khổ.

Đào Vĩnh Trạch liên tiếp văng nghe những lời thách đố mà trong lòng đang lúc uất ức không có chỗ nào phát tiết. Lão đứng phắt dậy vọt về phía phát ra thanh âm tức là chỗ Lăng Trung Ngọc ẩn thân.

Hai người cùng thi triển khinh công tuyệt đỉnh như theo gió đuổi chớp.

Chỉ trong khoảnh khắc đã rời khỏi thị trấn.

Lăng Trung Ngọc có ý dự định, nhắm về phía Tung Sơn mà chạy như bay.

Đào Vĩnh Trạch lớn tiếng quát hỏi :

- Lăng Trung Ngọc! Người đã có gan kêu ta khiêu chiến sao còn trốn chạy?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Ta muốn kiếm một nơi thuận tiện cho cuộc động thủ giữa đôi ta.

Đào Vĩnh Trạch cười lạt hỏi :

- Người muốn động thủ với ta mà cũng phải lựa chọn địa điểm ư? Ta tưởng người chỉ cần tìm chỗ nào phong thủy tốt đẹp để chôn mình cho mát mẻ. Được rồi! Chỗ này tốt lắm. Người tìm làm nơi chôn mình quách đi.

Khinh công Lăng Trung Ngọc cũng chẳng kém gì Đào Vĩnh Trạch. Nhưng về nội công thì chàng còn kém lão một bậc.

Lúc hai người mở miệng nói, tốc độ của Đào Vĩnh Trạch không giảm đi chút nào, nhưng Lăng Trung Ngọc có bị ảnh hưởng.

Trong thời gian chớp nhoáng này Đào Vĩnh Trạch đuổi đã gần kịp liền phóng chưởng đánh tới Lăng Trung Ngọc.

Phát chưởng của lão đã vận đến chín thành Tu La thần công. Dĩ nhiên uy lực không phải tầm thường.

Lăng Trung Ngọc đã đề phòng từ trước, chàng lạng người đi đồng thời sử dụng điểm huyết thủ pháp độc môn xoay tay lại phản kích.

Thủ pháp điểm huyết của Lăng Trung Ngọc đã được sư phụ là Kim Xà tôn giả truyền cho. Nó đáng là hạng thủ pháp điểm huyết lợi hại nhất trong tà phái.

So với phép điểm huyết bí truyền của phe Mật tông trong Hồng giáo nó là đường khác nhưng công hiệu như nhau.

Đào Vĩnh Trạch biết thủ pháp điểm huyết của Lăng Trung Ngọc cực kỳ lợi hại nên cũng có phần úy kỵ. Phát chưởng của lão không dám thi triển một cách chân thực, lão vội dùng Thiên phiêu bộ pháp lảng tránh qua một bên.

Lăng Trung Ngọc nhờ có hộ thể thần công, chàng chỉ cần đối phương không đánh trúng vào người là Tu La thần công vận đến chín thành của đối phương cũng không đủ thương được chàng.

Lăng Trung Ngọc tưởng Đào Vĩnh Trạch cần đứng vững lại rồi mới cùng chàng quyết đấu.

Ngờ đâu Đào Vĩnh Trạch thấy đánh ra một chưởng không công hiệu. Đột nhiên lão quát lên một tiếng thật to rồi phóng cả hai chưởng ra.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi.

Nên biết Tu La thần công làm cho người sử dụng hao tổn chân lực rất nhiều.

Chỉ phóng đơn chưởng cũng không phải là chuyện dễ mà Đào Vĩnh Trạch phóng song chưởng liên hoàn, uy lực phải tăng lên gấp bội, nhưng lập tức nó khiến cho lão cơ hồ hơi thở không thông.

Đào Vĩnh Trạch đánh tới mười mấy chiêu khiến cho Lăng Trung Ngọc khí huyết nhộn nhạo, lực phủ ngũ tạng dường như cũng đảo lộn lên.

64. Lăng Trung Ngọc Bày Tổ Khúc Lòng

Đồng thời hai tay chàng vùng luôn mấy cái phóng ra bảy mũi Kim Xà trùy.

Đào Vĩnh Trạch biết Kim Xà trùy lợi hại đến thế nào rồi. Lão né người đi để tránh đòn rã và Kim Xà trùy.

Lăng Trung Ngọc nhân cơ hội chớp nhoáng này thi triển thân pháp cổ quái của sư môn truyền thụ cho. Người chàng lẩn long lóc thoát ra ngoài mấy trượng khỏi phạm vi chưởng lực của Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch cả giận quát mắng :

- Thằng lỏi này giỏi thiệt! Người bắt chước quân vô lại ư? Được lắm! Ta thử xem ngươi trốn đằng nào cho thoát.

Lão điểm ngón chân rồi vọt người tới nhanh như tên bắn, đuổi Lăng Trung Ngọc như bóng theo hình.

Giữa lúc Đào Vĩnh Trạch đang rượt theo Lăng Trung Ngọc thì đột nhiên có ba người chạy tới.

Một trong ba người là thiếu nữ thét lên :

- Đại di! Lão già này là Đào lão tặc.

Thiếu nữ hô câu này là Cảnh Quyên Quyên nói với Phùng Anh.

Nguyên chùa Thiếu Lâm tiếp được phi vũ truyền thư của Dục Trọng nói là bọn Phùng Linh và Lãnh Sương Quân đã đến huyện thành Yến Sư, cách núi Tung Sơn không đầy ba chục dặm.

Cảnh Quyên Quyên một là khát vọng Lãnh Sương Quân. Hai là sợ nàng gặp truyện bất trắc nên có yêu cầu Phùng Anh cùng nàng đi tiếp đón.

Phùng Anh cũng muốn sớm được cùng muội muội là Phùng Linh tụ hội, nên giục giả Ngụy Tô cùng cô đi ngày đêm.

Phùng Anh không biết người mà Đào Vĩnh Trạch đang rượt theo là Lăng Trung Ngọc. Bà tưởng chàng là một tên đệ tử chính phái nào đó gặp phải độc thủ của Đào Vĩnh Trạch.

Bà lập tức rút kiếm ra. Cả người lẩn kiếm bủa thành một luồng kiếm quang trắng đăm về phía Đào Vĩnh Trạch.

Phùng Anh là đệ tử của một bậc tiền bối hiệp nữ của phái Thiên Sơn, Nữ Oa Lan Châu. Công lực của Phùng Anh so với bà em còn cao hơn và chẳng kém gì trưởng phu là Địch Long.

Bà phóng nhát kiếm này ra nhanh như sấm sét.

Đào Vĩnh Trạch không khỏi run lên phải dừng lại ngay.

Bỗng nghe đánh soạt một tiếng. Luồng kiếm quang lướt qua. Mái tóc của Đào Vĩnh Trạch bị chém đứt một mảnh.

.....

Phùng Anh chắc mẫm nhát kiếm này hạ được Đào Vĩnh Trạch.

.... (không đọc được, trang 859)

toàn thân khiến cho Đào Vĩnh Trạch không đánh vào được.

Phùng Anh giữa làn kiếm quan bao phủ, tà áo bay phất phơ. Thần sắc bà vẫn tự nhiên. Uy thế của Đào Vĩnh Trạch không làm cho bà chần động tâm thần.

Cảnh Quyên Quyên bỗng kinh hãi la lên một tiếng, nín chặt lấy Ngụy Tô.

Nguyên cô trông thấy Lăng Trung Ngọc đeo tấm mặt nạ hình thù rất khủng khiếp. Cô vừa chạm mặt chàng đã phát ớn.

Cô có biết đâu chàng là Lăng Trung Ngọc người mà cô đã lao thân khổ trí mong mỗi tìm kiếm mấy năm trời.

Ngụy Tô vừa trông thấy cũng bỏ vía, giật mình đánh thót một cái, nhưng gã trấn tĩnh được ngay. Gã nói :

- Đừng sợ! Đừng sợ! Đó là người cùng phe với chúng ta.

Phùng Anh cũng nghĩ như gã. Bà lẩm bẩm :

- Người này đã bị Đào Vĩnh Trạch rượt theo thì nhất định là đệ tử chính phái.

Ngụy Tô đang ôm Cảnh Quyên Quyên cho nàng đỡ sợ, bỗng thấy con người hình dong cổ quái kia đang chạy tới, bất giác gã đổ mặt lên liền buông tay ra.

Phùng Anh đang muốn nói với Lăng Trung Ngọc thì chàng đột nhiên lướt qua bên mình như một cơn gió lốc.

Cảnh Quyên Quyên bỗng cảm thấy có một bàn tay vuốt nhẹ mái tóc mình, bất giác nàng kinh hãi lại thét lên một tiếng.

Chỉ trong chớp mắt, Lăng Trung Ngọc đã chạy xa rồi.

Lãnh Sương Quân một mình đứng lại trong sân khách điểm. Sau một lúc thần trí nàng dần dần tỉnh lại. Nàng đưa mắt nhìn tứ phía thì bốn bề im lặng như tờ. Thật là một sự im lặng khiến cho người ta phải hãi hùng.

Nguyên những khách trọ và người nhà trong khách điểm này đều bị Đào Vĩnh Trạch điểm huyết. Nhất là bọn Phùng Linh lại bị lão điểm huyết bằng một thủ pháp trầm trọng hơn. Phải sau mười hai giờ mới tự giải khai được.

Lãnh Sương Quân thử giải khai huyết đạo cho Phùng Linh nhưng vô hiệu.

Nàng đang bồn chồn trong dạ, bỗng nghe thanh âm la lên :

- Đừng lo gì hết. Đã có tại hạ đến giải cứu.

Trước mắt Lãnh Sương Quân lóe lên một cái. Lăng Trung Ngọc đã đứng sừng sững trước mặt nàng.

Lãnh Sương Quân muốn né tránh, nhưng hai chân không chịu tuân theo ý chí điều động.

Lăng Trung Ngọc khẽ buông tiếng thở dài hỏi :

- Lãnh thư thư hãy nghe tiểu đệ nói đôi lời được chăng. Hỡi ơi! Đã còn có ngày nay thì hà tất đã nghĩ tới chuyện đã qua.

Lãnh Sương Quân không nhin được hỏi lại :

- Ngày nay thì thế nào mà trước kia thì làm sao?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Trước kia lần thứ nhất Lãnh thư thư gặp tiểu đệ. Khi ấy ai cũng mắng tiểu đệ là ma đầu. Riêng thư thư vừa nghe đã tin lời tiểu đệ ngay. Sau chúng ta gặp biết bao cảnh ngộ thương tâm, hai người an ủi nhau. Tiểu đệ không ngờ bây giờ thư thư lại đi nghe người ngoài.

Lãnh Sương Quân sững sốt hỏi :

- Người ngoài nào?

Rồi nàng nghĩ ngay tới Lăng Trung Ngọc nói người ngoài đây là Giang Mỹ Linh, lòng nàng bỗng cảm thấy có điều ngon ngọt.

Nhưng nàng nhăn mặt hỏi :

- Người ngoài nào? Người coi vợ con bằng người ngoài ư? Ta không ngờ người lại là kẻ vô tình vô nghĩa đến thế?

Lãnh Sương Quân nói câu này rồi bất giác vành mắt đỏ hoe. Nàng trách Lăng Trung Ngọc là người vô tình, vô nghĩa thì dường như có giọng bênh vực Giang Mỹ Linh mà thực tình nàng đem mối oán hận trong lòng thổ lộ ra ngoài.

Lăng Trung Ngọc vội hỏi :

- Ai là vợ con tiểu đệ.

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Người đã nói ra miệng chẳng lẽ còn giả được sao? Ta không thể tin được trong thiên hạ lại có người con gái vô liêm sỉ đến trình độ mạo nhận kẻ khác làm vợ chồng.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Y bảo y cùng người đã thành hôn trên một hòn hoang đảo mà người làm chứng chính là thúc thúc y. Việc đó có thực không?

Lăng Trung Ngọc không khỏi bẽ bàng, đành gật đầu đáp :

- Đúng thế! Quả có việc ấy thực.

Lãnh Sương Quân biến sắc, phát tay áo một cái muốn bỏ đi ngay, nhưng người nàng trở như gỗ lại thấy trời xoay đất chuyển toàn thân bất lực.

Lăng Trung Ngọc kéo nàng đứng lại thở dài nói :

- Lãnh thư thư không biết rõ nội tình, đó chỉ là kế quyền nghi trong lúc nhất thời. Cái đó là chuyện giả, là vợ chồng giả. Thư thư đã hiểu chưa? Trời ơi! Thư thư còn chưa hiểu ư?

Chàng lắc đầu nói tiếp :

- Hỡi ơi! Tiểu đệ nói thiệt với thư thư đó! Thư thư có biết y là ai không? Y chính là giòng dõi của Thẩm Kháng Thiên Giang Trọng Tử. Giang Kháng Thiên là đại đệ tử của Võ Hạo Thiên lúc đương thời.

Lãnh Sương Quân sững sốt hỏi :

- Cái đó có liên quan gì đến việc các người lấy nhau làm vợ làm chồng?

Lúc này Lãnh Sương Quân tuy đau lòng đến cực điểm nhưng thấy Lăng Trung Ngọc ra vẻ bồn chồn thì lòng nàng lại không nổi, nên lời nói cũng thái độ có vẻ hòa hoãn lại.

Lăng Trung Ngọc liền đem việc quen biết Giang Mỹ Linh từ đầu đến việc ra ngoài hoang đảo và việc giả làm vợ chồng trong nửa tháng thuật lại một lượt.

Chàng mất hàng giờ mới kể xong tiền nhân hậu quả về câu chuyện này.

Sau cùng chàng hỏi :

- Tiểu đệ vì thấy thân thể y đáng thương. Đồng thời y có ơn với tiểu đệ. Vì thế mà tiểu đệ phải nhận lời giúp y báo thù. Tiểu đệ với y như tình anh em. Tâm sự tiểu đệ là thế đó, thư thư đã rõ chưa?

Chàng nói luôn một hồi rồi dừng lại ngó Lãnh Sương Quân. Sau chàng cúi đầu xuống.

Lãnh Sương Quân ngây người như tượng gỗ. Hồi lâu lắm, chẳng ai nói với ai một câu nào.

Trong thời khắc yên lặng này trong đầu óc Lãnh Sương Quân nổi lên rất nhiều mối suy nghĩ như sóng cồn rào rạt.

Trong thiên cổ sự của Giang Mỹ Linh, nàng biết phụ thân mình hung hiểm độc ác, chỉ vì một thiên bí lục vô lâm của Võ Hạo Thiên mà lão giết cả nhà Giang Mỹ Linh.

Vì thế, ban đầu tuy nàng khó chịu với Lăng Trung Ngọc, nhưng rồi nàng cũng thông cảm cho chàng.

Nhưng đối với Lăng Trung Ngọc có một chỗ nàng không thể lượng giải được là tấm lòng nhi nữ rất dễ cảm xúc. Theo lời Lăng Trung Ngọc thì chàng đối với Giang Mỹ Linh chỉ có lòng thương chứ không có lòng yêu. Nhưng chàng là người rất thẳng thắn không chịu quanh co mà sao lại cùng Giang Mỹ Linh làm đôi vợ chồng giả?

Ngoài ra chàng lại ở luôn luôn bên cạnh cô, một lòng hộ vệ cho cô.

Cái đó phải chăng trong lòng chàng có giấu một mối tình yêu chẳng nhiều thì ít mà chính chàng không hay biết?

Lãnh Sương Quân tâm thần mình mẫn nên nàng phát giác ra một cách dễ dàng. Vì lẽ trong con mắt người tình lúc nào cũng trong suốt không để cho một hạt cát che lấp.

Lãnh Sương Quân xoay chuyển bao nhiêu ý nghĩ trong đầu óc. Hồi lâu nàng mới thở dài giọng buồn buồn :

- Trung Ngọc! Ta biết rõ tâm sự ngươi rồi!

Lăng Trung Ngọc khác nào một tên trọng phạm đang chờ lệnh xử quyết.

Chàng vội hỏi ngay :

- Bây giờ Lãnh thư thư đã lượng thứ cho tiểu đệ chưa?

Lãnh Sương Quân khẽ bảo :

- Vụ này không có gì đáng kể là lượng thứ. Người yêu một người bạn nào, sao ta lại ngăn cản người được? Người đã khuyến khích và giúp đỡ ta rất nhiều. Lòng ta thật cảm kích. Nhưng...

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Nhưng làm sao?

Lãnh Sương Quân mặt đỏ như gấc chín, lâu lâu mới đáp :

- Nhưng mối tình nhi nữ, kiếp này ta quyết không bàn tới nữa.

Lăng Trung Ngọc la lên :

- Sương Quân! Thư thư chưa chịu tin lời tiểu đệ chẳng?

Lãnh Sương Quân đáp :

- Không phải thế! Ta tin ngươi không chạy theo đường tà. Sự phụ ta kỳ vọng rất nhiều ở ngươi. Ta cũng mong ngươi thành tựu lớn lao trong nghề võ học và lưu danh muôn thuở trong võ lâm.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Không! Không! Ý tiểu đệ không phải ở chỗ đó.

Lãnh Sương Quân không trả lời điểm này, nàng nói tiếp :

- Hảo ý của ngươi đối với ta, ta đã hoàn toàn hiểu cả. Nhưng cái gì ta đã quyết định là vĩnh viễn không thể thay đổi được. Ta chẳng có gì để báo đáp ngươi. Vậy nửa pho bí lục này ngươi thu lấy mà dùng gọi là trả nghĩa ngươi một chút.

Lăng Trung Ngọc thộn mặt ra không nói gì.

Lãnh Sương Quân đã cầm cuốn sách nhỏ bé nhét vào tay chàng.

Về mặt nàng rất kiên quyết dường như là một mệnh lệnh, Lăng Trung Ngọc không tiếp thụ không được.

Chàng toan nói nữa nhưng trong lúc thăng thốt chàng không biết nói gì cho phải.

Giữa lúc ấy bỗng tiếng Cảnh Quyên Quyên ở bên ngoài la gọi :

- Lành thư thư! Lành thư thư!...

Lăng Trung Ngọc chấn động tâm thần, Cảnh Quyên Quyên cùng Ngụy Tô tới nơi mà chàng lại không muốn cho cô ta hay là chàng hãy còn sống ở thế gian.

Lăng Trung Ngọc ngơ ngẩn nhìn nửa pho bí lục võ công ở trong tay chàng toan trả lại, nhưng đột nhiên chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi cất kỹ nó vào bọc.

Chàng khẽ nói :

- Thư thư đừng để cho Quyên Quyên biết là tiểu đệ.

Đoạn chàng cất giọng run run hỏi một câu tối hậu :

- Sương Quân thư thư! Liệu sau này tiểu đệ còn được cùng thư thư tái hội nữa chăng?

Lãnh Sương Quân lắc đầu. Nhưng nàng thấy Lăng Trung Ngọc hoang mang ngơ ngẩn. Có lẽ nàng vì lòng bất nhẫn lại gật đầu mấy cái.

Lúc này Phùng Anh đã vào tới nơi.

Lăng Trung Ngọc phi thân qua đầu tường mé sau mà ra. Tiện tay chàng búng mấy viên đá mà chàng đã cầm ở trong tay từ trước để giải khai huyết đạo cho bọn Phùng Linh.

Bỗng nghe Cảnh Quyên Quyên la rùm :

- Trời ơi! Lại người quái nhân kia! Vụ này... vụ này là thế nào đây? Má má! Má má ơi! Má má làm sao vậy?

Bọn Phùng Linh, Dực Trọng nằm ngổn ngang trên mặt đất. Chẳng những Cảnh Quyên Quyên giật mình kinh hãi, Phùng Anh cũng hoảng hốt vô cùng.

Cảnh Quyên Quyên toan truy vấn về quái nhân vừa chạy trốn, nhưng trước tình trạng này cô đành ngừng lại không dám hỏi vội.

Phùng Linh công lực thâm hậu. Huyết đạo được giải khai, bà hồi tỉnh trước nhất, giương mắt lên nhìn rồi hỏi ngay :

- Đào lão tặc đâu rồi?

Cảnh Quyên Quyên đáp :

- Đào lão tặc bị đại di đánh đuổi rồi! Má má! Vụ này là thế nào đây?

Phùng Linh mặt đỏ bừng lên ấp úng đáp :

- Vì ta sơ ý nên bị Đào lão tặc ám toán. May mà thư thư tới đây kịp thời.

Phùng Linh còn cho là Phùng Anh đến đánh đuổi Đào Vĩnh Trạch mới chạy đi. Bà liền quay lại nhìn thư thư ngỏ lời tạ ơn.

Phùng Anh cười đáp :

- Quyên Quyên nói không được rõ ràng, đem công lao này khoác vào cho ta mà thôi. Ta cùng Đào Vĩnh Trạch động thủ ở một nơi cách đây ngoài mười dặm. Còn người giải khai huyết đạo cho các vị lại là kẻ khác.

Lúc này bọn Dực Trọng kể tiếp hồi tỉnh, nghe Phùng Anh nói liền hỏi :

- Kẻ đó là ai?

Phùng Anh đáp :

- Y là một quái nhân đeo mặt nạ. Lúc ta cùng Đào Vĩnh Trạch đụng độ, y bị Đào Vĩnh Trạch rượt theo. Không ngờ y lẹ chân về tới đây trước.

Dực Trọng ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Quái nhân đó đâu rồi?

Phùng Anh đáp :

- Y vừa thấy ta cùng Quyên Quyên tới nơi liền lập tức bỏ đi. Người có biết y là ai không?

Phùng Linh nghe lời thư thư kể chuyện thì biết ngay là Lăng Trung Ngọc, liền đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Y... y là đệ tam đệ tử của Hoa Quang đại sư ở phái Nga My. Tính y giống tiểu muội như hệt, chỉ thích làm nhện. Thư thư! Thư thư đã thấy y rồi. Vì y đeo mặt nạ nên không nhận ra mà thôi.

Hoa Quang đại sư chỉ có hai tên đệ tử mà tên nào cũng trang trọng phi thường. Phùng Anh nghe bà em nói vậy không khỏi sửng sốt, nhưng bà đã biết tính muội muội liền đoán ra trong vụ này có điều quái dị.

Phùng Anh cũng không muốn nói toạc lai lịch người đó nên chỉ hàm hồ cho xuôi chuyện chứ không hỏi nữa.

Cảnh Quyên Quyên lại la lên :

- Lãnh thư thư! Làm sao Lãnh thư thư có vẻ không vui? Hay là thư thư không muốn gặp tiểu muội?

Phùng Linh khẽ kéo áo Lãnh Sương Quân. Nàng liền mỉm cười đáp :

- Sao ta lại không muốn gặp muội. Có điều ta đang nghĩ tới Chưởng môn sư thư ta đang bị bệnh mà trong lòng không khỏi lo âu.

Cảnh Quyên Quyên gật đầu nói :

- Bà sư thư của Lãnh thư thư trước kia đối với thư thư tàn tệ, nhưng bây giờ bà nghĩ tới thư thư luôn. Ngày nào cũng hỏi tiểu muội mấy lần thư thư đã đến chưa? Vậy chúng ta chờ đến trời sáng là lập tức khởi hành.

Phùng Anh ngồi trong khách điểm liếc mắt nhìn khắp một lượt rồi đi giải khai huyết đạo cho khách trọ cùng gia nhân nhà này đã bị Đào Vĩnh Trạch điểm huyết.

Bà để lại tiền trả phòng, tiền cơm. Trời mới tờ mờ sáng mọi người đã ra đi, gần trưa thì đến chùa Thiếu Lâm.

Đào Vĩnh Trạch cùng Dịch Long đã ước hẹn cuộc tỷ đấu vào giờ Ngọ ngày mai. Hiện giờ chùa Thiếu Lâm bắt đầu có vẻ khẩn trương. Số đông cao thủ các phái đều đến cả rồi.

Lãnh Sương Quân bản ý chỉ muốn đến thăm bệnh Chưởng môn sư thư rồi quay về núi Thanh Thành để giữ phần mộ sư phụ.

Không ngờ Thiết Diện bà bà bệnh thể cực kỳ trầm trọng. Mụ thấy Lãnh Sương Quân tới nơi mới tỉnh lại một chút.

Thiết Diện bà bà gắng gượng nói chuyện với Lãnh Sương Quân, rồi lại mê man bất tỉnh, hăm vào tình trạng li bì.

Lãnh Sương Quân không tiện bỏ đi cứ ngồi bên giường bệnh để thị phụng Chưởng môn sư thư.

Thiết Diện bà bà đã sắp đặt rất chu đáo. Mụ dự định trong khi bị trọng bệnh thì việc môn phái để cho Dực Trọng tạm quyền chấp Chưởng môn và sau khi mụ chết rồi thì Lãnh Sương Quân lên tiếp nhiệm.

Vì thế mụ không muốn ra mặt thù nghịch với phụ thân nàng.

Tuy thế Lãnh Sương Quân vẫn xao xuyến trong lòng vì Đào Vĩnh Trạch đã nói là lên chùa Thiếu Lâm để cùng Dịch Long khiêu chiến.

Nàng tự hỏi :

- “Nếu phụ thân tới đây mình có nên gặp mặt nữa không?”

Đối với Lãnh Sương Quân đây là một chuyện rất khó chịu.

Sáng hôm sau mọi người ở chùa Thiếu Lâm đều rất đổi hoang mang chờ Đào Vĩnh Trạch tới nơi.

Trong Thập bát La Hán có hai vị Đại Trí, Đại Bi thiền sư ở Ngoại tam đường chờ đợi.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người huyên náo.

Đại Bí giật mình kinh hãi hỏi :

- Chẳng lẽ Đào Vĩnh Trạch đến sớm thế ư?

Đại Trí thiền sư toan nổi hiệu báo động thì thấy ba người lạ mặt tiến vào Ngoại tam đường. Bọn đệ tử canh giữ ngoài cửa ngăn trở không được.

Đại Trí cùng Đại Bi nhận ra một người là Hạng Hồng Huy. Còn hai người nữa là tăng nhân bên Tây Vực, mũi hếch mắt sâu, đã gặp họ trên núi Thanh Thành vào dịp đại hội lần trước.

Đại Trí cùng Đại Bi đồng thanh quát :

- Xin hãy dừng bước!

Hạng Hồng Huy cười hì hì nói :

- Tại hạ không nhẫn nại để các vị thông báo được.

Rồi gã lách mình bên hai vị thiền sư lướt qua.

Đại Trí, Đại Bi tức giận nói :

- Chùa Thiếu Lâm há phải là nơi để người ngoài đến làm huyên náo?

Hai nhà sư bốn chưởng đồng thời đánh ra.

Hai phiên tăng hừ một tiếng rồi hỏi :

- Sao lại có lệ luật khó chịu thế này?

“Bộp bộp” hai tiếng! Phát chưởng của Đại Trí, Đại Bi đánh trúng vai phiên tăng nhưng cũng chẳng khác gì đánh vào miếng da thuộc.

Đại Trí, Đại Bi đồng thời bị hất tung lên.

Thế là hai vị nội công tối cao trong Thập bát La Hán mà còn bị như vậy.

Giả tỷ là kẻ khác thì tất nhiên mất mạng ngay đương trường.

Bọn đệ tử phái Thiếu Lâm cùng các tân khách hiện diện tại trường đều giật mình kinh hãi, lật đật lên tiếng báo động.

Mấy người kia không chờ cho mọi người tới bao vây đã sẵn vào qua cửa tam quan.

Bỗng nghe tiếng người ho hắng. Một vị lão tăng tướng mạo thanh tú mà mặt mũi ồm ồm đi ra. Đó là hai vị trưởng lão ngang hàng với Thống Thiền thượng nhân ở viện Đạt Ma, pháp hiệu là Duy Thức và Duy Chân đại sư.

Hạng Hồng Huy muốn tiến vào nội tam đường trong điện Đạt Ma thì Duy Thức và Duy Chân lên tiếng :

- Xin hỏi thí chủ tới đây có việc gì?

Hạng Hồng Huy bỗng cảm thấy một luồng tiềm lực cương kinh xô tới khiến cho khí huyết gã phải nhón nhạo.

May mà thân pháp gã cực kỳ thần tốc. Gã vừa cảm giác, lập tức nhảy lộn ngược ra xa ngoài ba trượng mới khỏi phạm vi chưởng lực của nhị lão chùa Thiếu Lâm.

Hai vị Phiên tăng vẫn cất bước tiến về phía trước chấp tay hỏi :

- Trong hai vị đây, vị nào là Thống Thiền thượng nhân, trụ trì Phương trượng chùa Thiếu Lâm?

Lời nói chưa dứt, nội lực hai bên đã đụng nhau.

Hai vị trưởng lão chùa Thiếu Lâm đều vận áo tăng bào phùng lên như trống, lại rung rinh tựa hồ gió thổi nước hồ gợn lên từng làn sóng. Hai nhà sư Tây Vực người hơi lão đảo.

Duy Chân đại sư đáp :

- Té ra ba vị có quen biết Phương trưởng bản tự nên đến đây tìm người. Vậy xin hãy chờ một chút để bản tăng sai đệ tử vào thông báo.

Hạng Hồng Huy nói :

- Phiên đại sư mời cả Dịch đại chưởng môn phái Thiên Sơn cùng ra một thể.

Gã đã biết bản lãnh của hai vị trưởng lão không vừa nên chẳng dám coi thường như trước nữa.

Duy Thức đại sư dẫn khách vào Hết duyên tịnh xá ngồi đợi. Phòng này là nơi tiếp khách bên ngoài của chùa Thiếu Lâm.

Sau một lúc, Thống Thiên thượng nhân và Dịch Long song song đi ra.

Thống Thiên thượng nhân là chủ nhân thấy khách cũng là đệ tử nhà Phật nên chấp tay niệm Phật rồi hỏi :

- Đại giá các vị quang lâm, bản tăng phạm lỗi thất minh. Không hiểu ba vị có điều chi dạy bảo?

Hạng Hồng Huy kính cẩn thi lễ nói :

- Tại hạ vâng lệnh gia sư trân trọng đưa lời vấn an đại Phương trưởng cùng Dịch chưởng môn.

Hai nhà sư Tây Vực vừa rồi đã ngấm ngầm so sánh nội lực với hai vị trưởng lão Duy Thức, Duy Chân mà chưa phân cao thấp. Bây giờ họ lại có ý so tài lần nữa.

Thống Thiên thượng nhân và Dịch Long hai người đồng thời chấp tay thủ thế thi lễ.

Hai nhà sư Tây Tạng tự giới thiệu :

- Tiểu tăng là Trúc Pháp Lan và Trúc Pháp Hưu ngưỡng mộ thịnh danh quý tự từ lâu. Lần này được Đào tiên sinh mời đến coi thịnh hội vội quá không kịp chờ đợi nên đến trước để chiêm ngưỡng.

Thống Thiên thượng nhân tủm tỉm cười nói :

- Té ra là thế! Chiêm ngưỡng thì không dám.

Trong mình Thống Thiên có Kim Cương Bất Hoại thần công bảo vệ thân thể.

Người lão không nhúc nhích tựa hồ chẳng thấy gì.

Thống Thiên thượng nhân hoài bão tấm lòng từ bi, vả lại là địa vị chủ nhân nên không muốn ra tay, chỉ ngấm ngầm đón tiếp âm kinh của đối phương mà không phát huy kinh lực phản chấn.

65. Đào Vĩnh Trạch Trở Tài Hùng Biện

Nội gia hai nhà sư Tây Vực vừa phát huy đã cảm thấy tựa hồ viên đá liệt xuống biển cả không còn tấm hơi đâu nữa.

Họ biết là nguy rồi. Bỗng tâm thần chấn động, tưởng chừng như bị một luồng sóng lớn đè xuống khiến cho chúng phải loạng choạng mấy bước cơ hồ đứng không vững.

Dịch Long cười nói :

- Hai vị đứng vững lại rồi ngồi xuống đây nói chuyện.

Hai nhà sư cực kỳ kinh dị, bao nhiêu thái độ ngông cuồng đều mất hết, chúng lại nhìn Dịch Long thi lễ lần nữa rồi nói :

- Bọn tiểu tăng từng nghe danh Dịch chưởng môn là nhân vật thứ nhất ở Trung Nguyên. Quả nhiên danh bất hư truyền. Mong Đại chưởng môn tha tội cho.

Lần này hai nhà sư thi lễ một cách cẩn thận thật sự.

..... (không đọc được)

khỏi lo âu vì công lực hai nhà sư Tây Vực chỉ kém Thống Thiền thượng nhân một chút, còn so với nhiều Chưởng môn các phái lại có phần cao thâm hơn một bậc.

Địch Long xem chừng Đào Vĩnh Trạch chuyển này đón nhiều tay cao thủ đến áp trận, tuy lão chẳng sợ gì, nhưng lúc xảy cuộc hỗn chiến thì đệ tử các phái khó tránh khỏi tử thương nhiều người.

Hạng Hồng Huy đưa bức thư lên. Thống Thiền thượng nhân coi rồi trao cho Địch Long nói :

- Đào tiên sinh không đến chùa Thiếu Lâm nữa, tuy nhiên thời gian tỷ vô không thay đổi. Có điều địa điểm thì xin đưa sang Thương Chương Bình. Vậy Địch chưởng môn nghĩ thế nào?

Địch Long đón lấy thư coi thì đại ý trong thư nói là nếu tỷ vô ở trong chùa Thiếu Lâm e rằng sẽ phát sinh tổn hại đến Phật tượng ngôi chùa cổ kính nên lão không yên lòng và xin qua Thiên Chương bình để hội kiến.

Địch Long cũng lo như vậy liền nhìn Hạng Hồng Huy nói :

- Lệnh sư nói như vậy rất hợp ý lão phu. Vậy nhờ lão đệ phúc bẩm lệnh tôn sư, Địch mỗ xin tới đó đúng kỳ hẹn.

Hai nhà sư Tây Tạng nói :

- Bọn bản tăng từng nghe quý tự là nơi Phật môn thắng cảnh đất Trung Nguyên, chùa chiền đồ sộ trang nghiêm. Quả nhiên mới coi bề ngoài đã thấy cảnh tượng phi thường. Bữa nay bọn bản tăng có cơ duyên tới đây, rất mong được chiêm ngưỡng một phen. Chẳng hiểu Phương trượng có cho phép chăng?

Thống Thiền thượng nhân cất tiếng niệm :

- A di đà Phật!

Rồi đáp :

- Chúng ta cũng là đệ tử nhà Phật. Hai vị lại từ phương xa tới đây. Vậy tiểu tự dĩ nhiên phải kính cẩn tiếp đãi. Duy Thức! Duy Chân! Hai vị cùng Bản Không sư đệ bồi tiếp nhị vị cao tăng đi vãng cảnh chùa.

Bản Không là một giám tự của chùa Thiếu Lâm. Võ công Bản Không đại sư cũng tương đương Thống Thiền thượng nhân.

Thống Thiền thượng nhân đã biết Hạng Hồng Huy là một tay diệu thủ thần châu nên yêu cầu Bản Không đi kèm là có ý giám thị bọn họ.

Tân khách lui ra khỏi Kết Duyên tịnh xá rồi, Thống Thiền thượng nhân chau mày hỏi :

- Địch đại hiệp! Đại hiệp liệu Đào Vĩnh Trạch có hảo tâm vì muốn giữ cho chùa Thiếu Lâm được toàn vẹn mà thay đổi dấu trường chăng?

- Có thể là hấn sợ chúng ta chiếm được lợi nên không muốn tới chùa Thiếu Lâm.

Rồi lão hỏi :

- Thiên Chương bình ở địa phương nào?

Thống Thiền thượng nhân đáp :

- Thiên Chương bình ở phía Bắc núi Tung Sơn, cách bản tự chừng mấy dặm mà thôi.

Địch Long nói :

- Như vậy kể cũng tiện.

Thống Thiền thượng nhân nói :

- Nhưng hình thế Thiên Chương bình là một nơi tuyệt địa.

Địch Long hỏi :

- Địa thế làm sao?

Thống Thiên thượng nhân đáp :

- Thiên Chương bình là một khu đất bằng phẳng ở tận đáy hang núi. Xung quanh quần phong bao bọc. Vì vậy mà gọi là Thiên Chương bình. Nơi đây khá rộng rãi.

Địch Long hỏi :

- Nếu thế thì bọn họ ngấm ngầm bố trí mai phục chẳng là một mối nguy cho bọn ta ư? Có điều Địch mỗ nghĩ rằng Đào Vĩnh Trạch là một đại ma đầu tuy dám làm hết mọi tội ác, nhưng bình nhật hẳn rất tự phụ tưởng không đến nỗi dùng thủ đoạn dê hèn để thắng bọn ta.

Thống Thiên thượng nhân đáp :

- Giữa hai cái hại ta phải cân nhắc xem cái nào nhẹ hơn. Địch đại hiệp nói đúng đó. Có thể bọn chúng bố trí mai phục trong hang núi rồi, nhưng cũng còn hơn là động võ tại chùa Thiếu Lâm.

Trong chùa Thiếu Lâm những tay cao thủ tụ tập rất đông. Sau khi được tin Đào Vĩnh Trạch muốn đến khiêu chiến. Suốt ngày đêm đều có người tuần phòng bốn mặt tại chốn sơn đầu. Người phụ trách công việc tuần phòng là Đại Hùng thiền sư, đứng đầu Thập bát La Hán trông coi.

Thống Thiên thượng nhân là người thận trọng liền kêu Đại Hùng thiền sư tới hỏi.

Đại Hùng thiền sư cho hay là một giải Thiên Chương bình chưa từng phát giác ra một nhân vật nào khả nghi. Thống Thiên thượng nhân mới yên lòng.

Sau một lúc Bản Không đại sư trở về bẩm báo là đã đưa chân tân khách về rồi.

Địch Long cười hỏi :

- Có mất mát gì không?

Bản Không đại sư đáp :

- Bần tăng cũng biết gã đó là một tay điệu thủ thần sầu nên đã gia tâm đề phòng. Bần tăng chỉ dẫn bọn họ đi thăm mấy Đại điện và vài nơi khẩn yếu, chứ không dám đưa họ vào Tầng Kinh các.

Bản Không đại sư lại mỉm cười nói tiếp :

- Hạng Hồng Huy cặp mắt lúc nào cũng sáng quắc. Gã đi tới đâu là để ý đặc biệt tới chỗ đó...

Như sư nói tới đây sức nhớ ra điều gì rồi dậm chân la lên :

- Ôi thôi! Hồng bát...

Thống Thiên thượng nhân sửng sốt hỏi :

- Điều chi vậy?

Bản Không đại sư thở dài đáp :

- Không ngờ mình đề phòng cẩn thận đến thế cùng bị mắc tay gã rồi.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Mất cắp vật gì quan trọng không?

Bản Không đại sư đáp :

- Mất một cái nhẫn bằng cổ ngọc. Tuy không quan hệ gì mấy. Nhưng là một vật bần tăng rất thích...

Nhà sư nhún nhó cười nói tiếp :

- Chiếc nhẫn này tiểu đệ đeo ở ngón tay giữa bên phải. Lúc gã ra đi quay lại sá dài xuống tận đất. Tiểu đệ theo kinh lễ thờ tay ra nâng gã dậy, không ngờ bị gã lấy cắp mất mà bây giờ mới phát giác.

Nguyên Bản Không đại sư sau khi vợ chết mới xuất gia đầu Phật. Cái nhẫn bằng cổ ngọc là di vật của nhà sư, nên nhà sư luyến tiếc vô cùng.

Duy Thức thiền sư cười nói :

- Người xuất gia coi “Tứ đại” đều là không hết thì cái vật thân ngoài đó mất đi cũng chẳng có gì đáng kể. Chúng ta hãy bàn chuyện khẩn yếu bữa nay. Đào Vĩnh Trạch đã thay đổi nơi ước hẹn chiến đấu. Vậy xin hai vị sư huynh phí nhiều tâm lực để bố trí cho cẩn thận.

Thống Thiên thượng nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Bản Không sư đệ! Sư đệ cùng bốn vị trưởng lão viện Đạt Ma và các vị Đại Hùng, Đại Trí, Đại Thông cùng một số đệ tử ở lại giữ chùa. Tăng chúng ở nội tam đường cũng lưu lại phân nửa để đề phòng trong ngoài bất tự. Còn bao nhiêu người đi theo bọn ta đến Thiên Chương bình hết.

Thống Thiên lại nói tiếp :

- Quần đệ tử các môn phái sẽ được Chương môn nhân của họ điều động đưa đi.

Thương nghị đầu đầy rồi, vị Phương trưởng liền truyền pháp dụ trong vòng nửa giờ là mọi việc phải bố trí xong xuôi.

Bọn đệ tử Thiếu Lâm có đến gần ngàn người, tuy một nửa dẫn đi Thiên Chương bình, còn phân nửa cũng đủ củng cố bảo tự.

Còn đệ tử các phái thì hầu hết là muốn đi coi cuộc tỷ võ hiếm có này. Chỉ có mấy cô nữ đệ tử phái Thanh Thành và Quyển Quyển thì xin ở lại đặng phụng thị Thiết Diện bà bà và Lãnh Sương Quân.

Phùng Linh muốn ở lại với con gái nhưng lại tiếc rẽ cuộc nhiệt náo hiếm có này, rồi bà cũng ra đi.

Ngụy Tô là đệ tử của Dịch Long, dĩ nhiên phải đi theo sư phụ. Gã đành tạm thời chia tay với Cảnh Quyển Quyển.

Quần đệ tử phái Thanh Thành kể ra không nỡ ly khai Thiết Diện bà bà trong lúc mù bị bệnh trọng này, nhưng Đào Vĩnh Trạch là công địch của bản phái.

Sau một hồi thương nghị, họ quyết định chỉ lưu Lãnh Sương Quân cùng bốn tên đại đệ tử ở lại. Còn bao nhiêu người đều do Dục Trọng thống lãnh đến Thiên Chương bình áp trận giúp Dịch Long.

Đoàn người rầm rộ đến Thiên Chương bình vào lúc giờ Ngọ.

Bọn Đào Vĩnh Trạch đã chờ ở đó từ trước rồi. Bọn tả hữu của lão ngoài bọn Dương Xích Phù, Hạng Hồng Huy, Ly Tiệm, Lăng Tiêu Tử và mấy vị Phiến tăng vừa đến chùa Thiếu Lâm, còn một số người lạ mặt. Chương môn các phái đều không biết lai lịch chúng.

Thống Thiên thượng nhân hỏi lại bọn đệ tử đã đưa đến Thiên Chương bình giám thị từ trước liền biết rằng Đào Vĩnh Trạch cùng đồng đảng tới nơi, chứ không có cuộc bố trí nào khác.

Hai bên đóng giữ mỗi bên một phương.

Đào Vĩnh Trạch đối diện với Dịch Long.

Thống Thiên thượng nhân từ từ bước ra trung tâm trường đấu giữ địa vị chủ nhân.

Nhà sư cùng Đào Vĩnh Trạch thi lễ trước, nói :

- Hai vị là võ học đương thời, bữa nay giá lâm núi Tung Sơn. Bản tự là địa chủ rất lấy làm vinh hạnh. Nhưng lão tăng trong lòng không khỏi có chỗ lo âu, cần phải trình bày đôi lời trước.

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Đại sư có điều chi thắc mắc xin cứ nói cho hay.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Bản lãnh của hai vị bữa nay khiến cho võ học nổi tiếng dương danh là điều nhất định. Lão tăng mong rằng hai vị đem nghệ thuật ra để giao hữu không đến nỗi làm cho danh sơn mắc vòng kiếp nạn và đồng đạo phải chịu tai ương.

Theo ý Thống Thiên thượng nhân thì rõ ràng là nhà sư già chỉ muốn cho cuộc tỷ võ này là cuộc so tài giữa hai người đừng để phát sinh cuộc hỗn chiến.

Đồng thời nhà sư còn hy vọng hai người phân thắng phụ rồi là dừng lại không làm tổn thương đến tính mạng của nhau.

Địch Long mỉm cười nói :

- Đào tiên sinh là khách. Địch mỗ xin theo ý tiên sinh.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Phương trượng lấy từ bi làm gốc. Đào mỗ bội phục vô cùng. Song Đào mỗ e rằng khó làm được nguyện như Phương trượng. Một là, bữa nay bạn hữu đến tham dự rất đông mà các vị đó không phải là bộ thuộc của Đào mỗ, như vậy thì Đào mỗ ước thúc họ thế nào được? Hai là bữa nay Đào mỗ đến thỉnh giáo Địch chưởng môn. Dĩ nhiên Đào mỗ hy vọng không có chuyện tư tình, để được coi tuyệt kỹ của phái Thiên Sơn ngõ hầu mở rộng tầm mắt. Mặt khác, dĩ nhiên Đào mỗ chẳng dám giấu nghệ thuật vụng về tất nhiên phải cố gắng hết khả năng của mình. Trường hợp này e rằng khó lòng điểm tới mà thôi. Xem chừng chỉ có thể trông vào mệnh trời. Đào mỗ có mất mạng dưới lưỡi kiếm của Địch chưởng môn cũng không hổ thẹn.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Vạn nhất mà Đào mỗ thắng được một chiêu nửa thức, lỡ tay đã thương đến Địch chưởng môn cũng xin các vị tha thứ cho. Sự thực Đào mỗ cũng đồng ý với lão thiền sư. Bữa nay Đào mỗ chỉ xin thỉnh giáo Địch chưởng môn mà thôi, không liên quan gì đến người khác. Trường hợp mà Đào mỗ thua rồi nhưng không mất mạng thì Đào mỗ nhất định từ nay vĩnh viễn lui khỏi võ lâm, sau này quyết không tìm cách trả thù. Hoặc giả có người khác tìm đến Đào mỗ để trả thù thì Đào mỗ sẽ thu xếp với người đó quyết chẳng đa sự làm chi.

Đào Vĩnh Trạch tuy không theo ý Thống Thiên thượng nhân, nhưng lão đã thề nếu thất bại là chịu thua liền.

Cuộc tỷ võ này tuy chỉ ở giữa hai người là lão và Địch Long mà thôi. Dù tựu trung có biến thành cuộc hỗn chiến, lão cũng chỉ tỷ đấu với Địch Long chứ không đánh bữa bãi làm tổn thương đến người khác.

Thống Thiên thượng nhân đã liệu trước Địch Long có thể nắm phần thắng nhiều hơn, miễn sao Đào Vĩnh Trạch không đánh loạn xạ ngẫu nhiên là lão yên tâm rồi.

Nhà sư liền nói :

- Đào tiên sinh đã nói vậy thì lão tăng cũng không nhiều lời nữa. Cuộc tỷ võ ra sao xin hai vị tự định đoạt với nhau.

Nhà sư nói xong từ từ lui ra.

Địch Long nói :

- Đào tiên sinh! Tiên sinh là khách vậy Định mỗ xin nhường tiên sinh vạch ra đường lối tỷ đấu. Định mỗ xin bồi tiếp là xong.

Đào Vĩnh Trạch đã có định kiến, nhưng giả vờ thoái thác một hồi rồi mới nói :

- Đào mỗ tưởng đạo nghĩa về võ học có rất nhiều phương diện tinh thâm có diệu chứ không phải nông cạn như võ kỹ. Đã đến trình độ như hai chúng ta đây, đâu có thể vào trường vung đao múa kiếm, tay đâm chân đá như kẻ thất phu?

Địch Long hỏi :

- Đào tiên sinh nói phải lắm! Vậy theo ý tiên sinh thì tỷ thí thế nào?

Trong lòng lão nghĩ thầm :

- “Vừa rồi Đào Vĩnh Trạch bảo với ta quyết đấu sinh tử và theo mệnh trời mà sao câu dưới đường như có chiều đổi giọng?”

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng đáp :

- Không hẳn là tỷ văn mà cũng không phải tỷ võ. Bữa nay gặp được cơ duyên hiếm có này, nếu đã muốn tỷ đấu thì chúng ta đem những điều sở học ra để so bì ai hơn ai kém.

Địch Long hỏi :

- Võ học mênh mông như biển cả nếu muốn tỷ thí toàn diện thì cách tỷ thí nên thế nào xin tiên sinh chỉ thị?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Võ học tuy rộng bát ngát nhưng theo ngu kiến của Đào mỗ thì cũng không ngoài ba phương diện. Một là kiến thức về võ học. Hai là dũng khí cùng đởm lược về luyện võ. Ba là võ kỹ của bản thân. Tại hạ thiết tưởng rút trong ba phương diện này lấy ra một đề mục để mà tỷ thí. Chẳng hiểu Địch đại chưởng môn có đồng ý chăng?

Địch Long nghĩ thầm trong bụng :

- “Kiến thức và võ nghệ của bản thân quan trọng như nhau. Câu đó lão nói đúng rồi. Còn dũng khí và đởm lược thì có điều lơ mờ không rõ rệt”.

Đào Vĩnh Trạch nói tiếp :

- Võ học đến trình độ tối cao không phải là cái dụng của kẻ thất phu, nó cũng chẳng phải là một thứ đởm lược tuyệt không sợ chết mà là đởm lược về chính khí hạo thiên có thể chống đối được với bất cứ một áp lực nào. Nếu chẳng đủ như vậy thì quyết không phải là Đào Vĩnh Trạch nữa.

Địch Long tuy không hoàn toàn đồng ý với Đào Vĩnh Trạch, nhưng lão cũng cho đại bộ phận lời giải thích của đối phương là hợp lý.

Vì thế lão gật đầu đáp :

- Vậy xin mời tiên sinh ra đề đi.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Địch chưởng môn đã nghiên cứu đạo học trên trời và nhân gian. Đúng lý Đào mỗ không nên tiếm việc ra đề, nhưng Đại chưởng môn cứ suy nhượng hoài, vậy Đào mỗ phải tuân lệnh. Xin Địch đại chưởng môn đừng cười.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Ba điều kể trên ai thắng hai là được. Đào mỗ đã biết Địch đại chưởng môn bụng rộng như biển, thắng bại không để vào lòng, song Đào mỗ cũng nói trước để người ngoài khỏi nghị luận.

Địch Long vuốt râu mỉm cười nói :

- Đào tiên sinh nói phải lắm! Ai được ai thua bất tất phải bận tâm. Địch mỗ mà thua cả hai trường thì đến trường thứ ba khỏi tỷ đấu.

Chưởng môn các phái thấy Địch Long đồng ý về ba hạng tỷ thí này đều không khỏi chấn động tâm thần, trong lòng ngấm ngấm nao núng.

Nên biết nếu tỷ thí về bản lãnh võ công thì bọn người đều nhận thấy Địch Long tương đối nắm được phần thắng nhiều hơn Đào Vĩnh Trạch. Nhưng tỷ đấu về kiến thức và đởm lược thì ai cũng e rằng Đào Vĩnh Trạch ra đề mục xảo trá khó mà liệu trước được sự hơn thua.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Được rồi, bây giờ về vấn đề thứ nhất xin Địch chưởng môn hãy phái một tên đệ tử đặc ý nhất ra tỷ thí về võ kỹ với tiểu đồ.

Địch Long ngạc nhiên hỏi :

- Đào tiên sinh đã nói điều thứ nhất là tỷ thí về kiến thức kia mà?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Đúng thế! Nhưng theo lời Địch chương môn đã nói thì võ học bao la bát ngát nếu hai chúng ta đem tinh nghĩa về võ học mà bàn thì đến ba ngày ba đêm cũng chưa xong mà người ngoài vị tất đã thích nghe chúng ta cao đàm hùng biện.

Lão nói tiếp :

- Chi bằng để hai tên đệ tử tỷ đấu võ công một phen rồi chúng ta coi chúng diễn xuất võ công để chỉ ra những chỗ hơn kém. Đại chương môn giải thích rồi đến Đào mỗ. Như vậy thì chúng ta bình luận võ công. Ai nói được nhiều ưu khuyết là thắng. Còn cứ đàm luận suông về ý nghĩa ám hiệu thì không có căn cứ thực tế.

Địch Long gật đầu nói :

- Biện pháp này cũng như cổ nhân luận kiếm, có bao nhiêu là chỗ bất đồng và cũng là biện pháp đặc biệt.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Địch chương môn đã đồng ý thì xin phái một vị cao đồ ra đi. Còn bên Đào mỗ có tiểu đồ Hạng Hồng Huy là một tên mà Địch chương môn và Thiền sư phương trượng đều đã biết rồi.

Địch Long thấy Đào Vĩnh Trạch đưa Hạng Hồng Huy ra thì không khỏi chau mày nghĩ bụng :

- “Gã này khinh công tuyệt diệu, e rằng Ngụy Tô bên mình khó mà đối phó với gã được”.

Nên biết trường tỷ đấu này thắng hay bại là ở Địch Long và Đào Vĩnh Trạch.

Những kẻ đệ tử đại biểu cho bản môn mà thua người cũng là một sự mất thể diện.

Đại đệ tử của Địch Long là Ngụy Tô tuy được chân truyền về kiếm pháp nhưng về hỏa hầu thì lại chưa đủ.

Địch Long đang còn ngần ngừ thì Địch Bình Thạch tiến ra nói :

- Gia gia! Xin gia để trọng trách này cho hài nhi.

Đào Vĩnh Trạch cười khanh khách nói :

- Nếu được Thiếu chương môn xuất tích thì thiệt là hãnh diện cho tiểu đệ quá rồi. Hồng Huy! Người phải thận trọng thỉnh giáo Thiếu chương môn nghe!

Hạng Hồng Huy cười hì hì nói :

- Xin Địch thiếu chương môn lấy kiếm ra!

Địch Bình Thạch sa sầm nét mặt đáp :

- Người dùng chương ta cũng dùng chương.

Đào Vĩnh Trạch cười nói :

- Địch thiếu chương môn! Thiếu chương môn có chỗ hiểu lầm rồi! Trường tỷ đấu này là cuộc so kiến thức về võ học giữa lệnh tôn cùng lão phu, chỉ căn cứ vào cho tinh hóa nền võ học để làm tài liệu bình phẩm.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Kiếm pháp của quý phái đã lừng danh trong võ lâm mấy trăm năm nay. Nếu Thiếu chương môn lại không dùng kiếm thì lão phu nghị luận vào đâu?

Địch Long nói :

- Thạch nhi! Người cứ dùng kiếm đi!

Địch Bình Thạch không sao được liền rút thanh Du Long kiếm ra.

Hạng Hồng Huy cười nói :

- Thanh kiếm này ánh hào quang lấp lánh trông rất đẹp mắt.

Rồi gã vươn tay ra nhằm chụp vào cổ tay Dịch Bình Thạch.

Dịch Bình Thạch cả giận ra chiêu “Hoành Vân Đoạn Phong” xoay tay lại chém.

Kiểm pháp của gã đã đến trình độ thu phát tùy theo ý muốn. Đột nhiên gã hót một cái nhanh như điện chớp mà lợi hại vô cùng.

Hạng Hồng Huy la thất thanh :

- Ủi chao! Nguy quá!

Người gã lạng đi một cái rồi quay đầu lại cười nói :

- Còn may chưa bị mất tay.

Đoạn gã sử “Thiên La bộ pháp” phối hợp khinh công tuyệt đỉnh.

Gã chưa dứt lời thì đã lướt tới sau lưng Dịch Bình Thạch, đồng thời vươn tay ra muốn đoạt bảo kiếm.

Hạng Hồng Huy tự biết bản lĩnh mình hãy còn kém đối phương xa, nên gã cố ý chọc giận để đối phương sơ hở đặt thừa cơ hạ thủ.

Dịch Bình Thạch quả nhiên trúng kế. Gã mới ra mấy chiêu đã nổi nóng. Có lần bị ngón tay Hạng Hồng Huy sờ vào chuôi kiếm rồi.

May mà Dịch Bình Thạch căn cơ rất vững. Gã vừa thấy có điều bất diệu là chân lực nội gia lập tức phát huy.

Hạng Hồng Huy ngón tay đụng vào kiếm tựa hồ sờ vào điện bị sức phản chấn hất lùi lại ba bước.

Dịch Bình Thạch định thần lại phớt bỏ ý niệm nóng nảy. Gã hú lên một tiếng dài, thi triển “Truy Phong thập bát thức” trong Thiên Sơn kiếm pháp.

Chỉ trong nháy mắt, kiếm pháp biến ảo vô cùng như nước thủy triều dâng lên ào ạt. Đợt sóng này chưa qua đã tiếp đợt sau.

Thân pháp của Hạng Hồng Huy cũng mau lẹ đến cực điểm. Gã phối hợp “Thiên La bộ pháp” với khinh công tuyệt đỉnh và vẫn chuồn đi chuồn lại trong vùng kiếm quang trùng trùng điệp điệp.

Những người quan chiến tại trường cảm thấy đầu nhức mắt hoa và cũng đảo lộn đầu óc như Hạng Hồng Huy xoay sở trong làn kiếm quang.

Dịch Bình Thạch quát lên một tiếng. Kiếm chiêu của gã mỗi lúc một lẹ hơn, và vòng kiếm quang rộng dần mãi ra như một tấm lưới ánh sáng chụp Hạng Hồng Huy vào giữa.

Hạng Hồng Huy tuy miễn cưỡng đối phó được với “Truy Phong thập bát thức” vô cùng kỳ ảo, nhưng nếu gã không thận trọng một chút là lập tức máu đổ đương trường.

Vả lại nội lực của gã không thể dai sức bằng Dịch Bình Thạch.

Hạng Hồng Huy cũng là tay tâm linh ghê gớm, thấy tình thế bất diệu đột nhiên gã mạo hiểm tiến chiêu sát hấn đến trước mặt Dịch Bình Thạch.

Gã búng hai ngón tay một cái, một dây hàn phong như mũi tên lạnh vô hình bắn vào hai mắt Dịch Bình Thạch.

Gã sử công phu “Huyền Âm chỉ”. Công phu này cũng do Tu La thần công mà ngày trước Vô Hạo Thiên biến chế ra. Chỉ lực của gã lúc này chưa đủ để đả thương Dịch Bình Thạch nhưng thân pháp gã rất nhẹ nhàng nên gã dùng một chiêu mạo hiểm để tập kích đối phương.

Địch Bình Thạch tuy nội công thâm hậu, nhưng trông mắt là nơi không luyện nội công tới được. May gã cũng là tay cơ cảnh, vừa thấy có nguy liền nhắm mắt lại, rồi dùng thân pháp “Bàn Long Nhiều Bộ” xoay mình đi.

Tuy nhiên trán gã cũng bị Hạng Hồng Huy búng phải. Lúc gã mở mắt ra thì thấy đỏ xầm và sưng vù, nước mắt chảy ra.

Hạng Hồng Huy cười nói :

- Thiếu chưởng môn! Tại hạ mới đánh một đến nhẹ tưởng chưa đau gì mấy mà sao Thiếu chưởng môn đã khóc rồi?

Địch Bình Thạch cả giận liền ra chiêu sát thủ “Đại Mạc Phong Sa”. Kiếm quang quét ngang một cái. Một lưỡi kiếm biến thành trăm lưỡi từ bốn mặt tấn công vào Hạng Hồng Huy.

Bỗng nghe những tiếng roac roac vang lên. Áo Hạng Hồng Huy bị rách đến năm sáu chỗ mà chưa đủ thương được vào người gã.

Địch Bình Thạch đánh bảy tám chiêu nữa trong lòng lấy làm khó chịu nghĩ thầm :

- “Nếu ta để gã trốn khỏi trăm chiêu thì còn mặt mũi nào mà trông thấy quần hùng tại trường nữa”.

66. Những Cuộc Tỷ Đấu Không Tiền Khoáng Hậu

Hạng Hồng Huy chấn động tâm thần. Gã cảm thấy áp lực rất trầm trọng từ bốn mặt tám phương đè ép.

Tuy gã bộ pháp nhẹ nhàng, thân thủ hời hợt mà không thể nào vào gần được Địch Bình Thạch được, tưởng chừng như đối phương bày ra bức tường đồng vách sắt trong phạm vi tám thước.

Bức tường đồng vách sắt vô hình này vẫn lan rộng ra rồi bao vây lấy Hạng Hồng Huy.

Hạng Hồng Huy la thầm :

- “Ta thua cũng chẳng sao nhưng nếu bó tay chờ chết thì sư phụ còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa? Vậy thua thì thua nhưng cũng phải thua một cách quang vinh”.

Địch Bình Thạch đang từ từ khép vòng lại. Hạng Hồng Huy đột nhiên xông vào mũi kiếm tựa hồ như kẻ liều mạng.

Địch Bình Thạch kiếm thuật đã đến trình độ thu phát tự do. Gã vừa động tâm, mũi kiếm lập tức lướt sang một bên.

Ngờ đâu Hạng Hồng Huy chỉ mong có thể rồi gã thừa lúc áp lực nhẹ đi một chút, lập tức thi triển thân pháp “Nhất Hạc Xung Thiên” là một thứ khinh công tuyệt đỉnh bay vọt lên không. Đồng thời gã sử dụng phu Âm Dương trảo.

Song chưởng gã một tay phát huy luồng chân lực dương cương còn một tay phát huy luồng chân lực âm nhu. Hai luồng chân lực quện vào nhau thành vũng nước xoáy để phá tiềm lực của đối phương vận vào thanh kiếm.

Nên biết công lực của Hạng Hồng Huy đã luyện được đến bảy thành của sư phụ, chẳng những có thể tiên giải được áp lực đối phương mà còn có thể mượn lực đạo bên địch để mình dùng và đặt đối phương vào tử địa.

Địch Bình Thạch biết ngay mình bị mắc lừa. Gã liền dè tay trái xuống và cũng sử dụng đến bảy thành công lực.

Hạng Hồng Huy thi triển tuyệt đỉnh khinh công vọt lên cao rồi đồng thời nhằm đánh Địch Bình Thạch phát ra ba chiêu liền.

Ba chiêu này đều là võ công phái tà trong bí lục của Võ Hạo Thiên. Một là Âm Dương trảo, hai là Tồi Tâm chưởng, ba là Huyền Âm chỉ. Ba chiêu tuyệt học đồng thời phát ra tuy lập tức bức bách đối phương phải lùi lại, song mái tóc của gã cũng bị hót đứt một mảng.

Gã bật lên tiếng cười rồi xoay mình chạy đi.

Hạng Hồng Huy phải trốn chạy một cách hoảng hốt kể là thua rồi. Nhưng Dịch Bình Thạch cũng phải mệt sức mới thắng được.

Dịch Bình Thạch kéo lê thanh kiếm ra chiều hổ thẹn trở về bên Dịch Long.

Đào Vĩnh Trạch cười mát nói :

- Thế là hai bên công giỏi cả. Bây giờ đến lượt lão phu cùng Dịch đại chưởng môn bàn về tinh nghĩa võ học.

Dịch Long nói :

- Đào tiên sinh! Tiên sinh bắt tất phải khách sáo. Chỉ xin tiên sinh chỉ giáo võ công cho bọn trẻ thơ mà thôi.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Vậy càng hay. Trước hết Đào mỗ xin nói ngay là nội công của lệnh lang theo nhận xét của Đào mỗ thì đã luyện đến mức thần khí hợp nhất nhưng chưa đến trình độ “Tam tượng sư nguyên”.

Dịch Long giật mình kinh hãi. Lão không ngờ đối phương hiểu nội công tâm pháp của phái mình rõ như ban ngày.

Nguyên Võ Hạo Thiên ngày trước đã cùng tổ sư phái Thiên Sơn là Dịch Huyền Thanh luận bàn những chỗ ảo diệu về nội công. Võ Hạo Thiên đều ghi cả vào bí lục.

Có điều nội công của phái chính tông cần phải có căn bản vững vàng mới luyện đến trình độ tối cao và ít ra là mất hai chục năm rèn luyện, không dễ dàng như luyện nội công tà phái.

Vì thế mà Đào Vĩnh Trạch tuy theo bí lục hiểu biết nội công tâm pháp, nhưng mới gần được ba năm thì dù lão có gắng công đến đâu cũng chưa được thuần thực. Nhưng lão muốn khoe tài biện bác, miệng tựa sông biển, nói thao thao bất tuyệt.

Dịch Long gật đầu đáp :

- Đào tiên sinh chỉ rõ những chỗ kém cỏi của tiểu tử. Dịch mỗ rất khâm phục.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Xin Dịch chưởng môn đừng khách sáo.

Dịch Long nói :

- Theo nhận xét của Dịch mỗ về nội công của lệnh đồ thì dường như chú trọng nhiều về sự thay đổi bì mao, gọi rửa tủy cốt. Về bá đạo thì có thừa nhưng về vương đạo lại không đủ.

Đây là Dịch Long chỉ theo võ học bản thân mà bình luận võ công của đối phương chứ không tinh tế được như Đào Vĩnh Trạch. Nhưng cũng vạch rõ được chỗ yếu của lão.

Đào Vĩnh Trạch ngấm ngấm bội phục gật đầu mấy cái.

Tiếp theo lão lại bàn đến Thiên Sơn kiếm pháp của Dịch Long.

Nên biết ngày trước Võ Hạo Thiên bị bại dưới lưỡi kiếm của Dịch Huyền Thanh. Sau lão ra ngoài hoang đảo khổ luyện mấy chục năm định về trả thù Dịch Huyền Thanh.

Thiên Sơn công phu tuy đã trải qua hơn hai trăm năm và phái Thiên Sơn đã sản xuất được khá nhiều nhân vật biến cải nội dung khá nhiều, nhưng căn cơ thì vẫn như cũ.

Đào Vĩnh Trạch nói thao thao bất tuyệt như người không cần phải nghỉ, lão nói liền một lúc chỉ mười ba chỗ sơ hở về kiếm pháp của Dịch Bình Thạch.

Tiếp theo lão lại nêu ra mười một điểm tinh diệu trong kiếm pháp này.

Dịch Bình Thạch thộn mặt ra mà nghe, trong lòng ngấm ngấm bội phục.

Đào Vĩnh Trạch ngừng lại một lúc rồi mỉm cười nói :

- Kiểm pháp của lệnh lang tuy có mười ba chỗ sơ hở, song trong đó chỉ có chín chỗ vì y chưa luyện tới. Còn về khuyết điểm của quý phái thì chỉ có bốn mà thôi. Tóm lại so kiểm pháp các phái trong khắp thiên hạ thì quý phái vẫn chiếm hạng nhất.

Địch Long thấy lão càng khen ngợi thì trong lòng lại càng phiền muộn, vì những công phu của Hạng Hồng Huy lão chưa từng được thấy qua. Tuy về công luyện võ học lão có miễn cưỡng chỉ ra được vài ưu khuyết điểm, nhưng so với tài nghị luận của Đào Vĩnh Trạch lão còn thua xa.

Đào Vĩnh Trạch cười nói :

- Tiểu đồ mới vào làm môn hạ được ba năm, võ học của gã lại càng nhiều chỗ sơ hở. Mong rằng Địch đại chương môn đừng tiếc lời chỉ giáo, để Đào mỗ được nghe điều cao luận.

Địch Long trầm giọng nói :

- Bất tất phải nói thêm nữa. Đào tiên sinh võ học uyên thâm, kiến thức quảng bác. Địch mỗ còn kém xa lắm. Vậy cuộc tỷ thí về văn trường Địch mỗ chịu thua rồi.

Lão vừa nói câu này, quần hùng đều tái mặt. Nhiều người lộ vẻ bất bình.

Cuộc tỷ võ chân chính Địch Bình Thạch thắng rồi mà chỉ vì mấy câu đầu lưỡi Địch Long lại chịu thua. Như vậy Đào Vĩnh Trạch chẳng đã chiếm phần tiện nghi quá nhiều?

Nhưng bọn họ đã có lời với nhau trước ai kiến thức nhiều thì người ấy được, nên mọi người dù phần hận mà không làm thế nào được.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Địch đại chương môn khiêm cung tự hạ khiến cho Đào mỗ lại càng kính sợ. Những lời khen ngợi của Đại chương môn càng khiến cho Đào mỗ thêm phần hổ thẹn. Đào mỗ chỉ biết cảm Đại chương môn đã nhường cho keo này. Bây giờ chúng ta bắt đầu tỷ thí kéo thứ hai chẳng?

Địch Long nói :

- Xin Đào tiên sinh ra đề đi.

Trong lòng lão ngấm ngầm hồi hộp không hiểu đối phương lại đưa ra đề mục cổ quái nào.

Đào Vĩnh Trạch cất tiếng hỏi thuộc hạ :

- Dương sư đệ! Sư đệ đã chuẩn bị xong chưa?

Dương Xích Phù đáp :

- Xong cả rồi!

Bỗng thấy hần bùng một cái khay vượt mọi người đi ra. Trên khay đặt một cái chung lớn và hai cái chung nhỏ. Chung lớn đựng đầy nước. Chung nhỏ không có gì.

Mọi người đều lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Không hiểu chúng lại làm trò gì đây?”

Đào Vĩnh Trạch móc ra một gói giấy nhỏ xé ra trước mặt mọi người trút phần trắng trong gói vào trong chén lớn. Lão lắc cho đều rồi rót sang chung nhỏ.

Lão làm xong rồi chậm rãi nói :

- Thứ phần này là do bảy chất kịch độc hợp lại. Hễ ai uống vào là lập tức thất khiếu ứa ra máu mà chết. Cuộc tỷ thí lần này là đấu dũng khí và đởm lược. Không hiểu Địch đại hiệp có đởm lược bồi tiếp Đào mỗ uống hết một chung này không?

Đào Vĩnh Trạch đưa ra biện pháp tỷ thí này thật không một ai nghĩ tới. Lập tức toàn trường huyên náo cả lên.

Ai cũng nhao nhao :

- Rõ ràng họ định ngấm ngấm ám hại Dịch đại hiệp.
- Đừng mắc lừa hần. Nhất định hần uống thuốc giải rồi.
- Hần biết đến ngày tận số, khó bề tránh khỏi công đạo nên hần muốn Dịch đại hiệp cùng chết. Chà! Thật là xảo quyệt.

Người thì thóa mạ Đào Vĩnh Trạch, kẻ lại khuyên can Dịch Long. Tiếng thóa mạ và tiếng khuyên can nổi lên ầm ầm.

Đào Vĩnh Trạch đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn toàn trường rồi thủng thẳng nói :

- Xin các vị đừng huyên náo để Đào mỗ nói một lời.

Thanh âm lão không cao nhưng tiếng nào cũng chan chất như đập vào kim thạch, lọt vào lỗ tai người và lấn át hết thanh âm toàn trường.

Đào Vĩnh Trạch cười khàn khàn nói :

- Nếu nói về thuốc giải thì khắp thiên hạ chẳng đâu bằng thứ tuyết liên ở núi Thiên Sơn. Dịch đại chương môn đã bào chế thành Bích Linh đan mang ở bên mình. Nếu có thuốc giải thì Dịch chương môn phải chiếm phần tiện nghi hơn.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Cuộc tỷ thí đờm lược này không phải là tỷ thí thuốc giải. Dịch đại chương môn cố nhiên thanh danh lẫy lừng thiên hạ mà Đào mỗ cũng không phải hạng hèn mạt trong võ lâm. Các bạn thử nghĩ xem dưới con mắt mọi người ai dám uống rượu độc rồi nhìn đối phương chết, còn mình lại uống vụng thuốc giải để cầu sinh. Như vậy há chẳng sợ anh hùng thiên hạ sỉ tiên ư?

Câu nói này cực kỳ lợi hại, chẹn đường cầu sinh của Dịch Long và khiến mọi người ngơ ngác nhìn nhau không nói sao được nữa.

Bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch cười ha hả nói tiếp :

- Các vị thật khéo đa nghi! Đào mỗ vừa nói là chất độc này gồm những chất Mật công, Mào hạc, Kim tâm trùng, Bức xà diên, Đoạn trường hỏa, Hắc tâm liên, toàn những thứ cực độc chế ra. Nếu chỉ một thứ trong bảy thứ này thì Bích Linh đan có thể giải được. Nhưng cả bảy thứ hợp lại bỏ vào hạc tửu thì trong thiên hạ chẳng có thuốc nào giải được.

Lão cười nói tiếp :

- Vậy cuộc tỷ đấu này rất công bằng. Đào mỗ cùng Dịch đại chương môn uống rượu độc vào rồi cùng chết chẳng ai chiếm được phần tiện nghi cả.

Dịch Long đã có lời hứa trước để cho lão ra đầu đề. Bây giờ lão đưa biện pháp này tuy hoang đường không tưởng tượng được, nhưng nghe ra cũng là công bằng.

Bọn người bên Dịch Long đều lộ vẻ kinh hoàng, nhìn Dịch Long chằm chập mà la thảm :

- “Hồng bát! Hồng bát!”

Ai cũng nghĩ rằng Dịch Long là một nhân vật như vậy khi nào lại phản lời hứa.

Dương Xích Phù bưng khay rượu đến trước mặt mọi người.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Dịch đại chương môn đờm lược hơn người. Bây giờ nhận thua cũng được. Có điều việc gì của Đào mỗ xin Dịch đại chương môn đừng nhúng tay vào.

Dịch Long đã nhận thua một keo rồi. Nếu lại thua thêm keo này thì keo thứ ba không cần tỷ thí nữa.

Theo quy củ võ lâm thì nếu tình trạng này xảy ra, Địch Long lập tức quay về Thiên Sơn. Vì thế mà Đào Vĩnh Trạch ra điều kiện như vậy.

Địch Long hồi lâu không ỏi gì bây giờ mới lên tiếng :

- Đào tiên sinh bắt tất phải nhiều lời. Địch mỗ bồi tiếp là xong.

Thanh âm trầm tĩnh như thường, vẻ mặt rất trang nghiêm.

Thống Thiên thượng nhân tuyên Phật hiệu rồi khê ca tụng :

- Địch đại hiệp! Đại hiệp thật là người đại từ đại bi, đại nhân đại dũng. Tuy đại hiệp không thể phát uy mà thực lòng dạ Bồ Tát.

Tâm tính Địch Long đúng như vậy. Lão biết rõ nếu mình chịu thua thì không còn ai kèm chế được Đào Vĩnh Trạch nữa, nên lão cam tâm cùng chết với tên đại ma đầu để cứu vãn họa kiếp võ lâm.

Địch Long không ngần ngại gì nhận lời uống rượu độc khiến cho Đào Vĩnh Trạch không khỏi ngạc nhiên. Hắn thay đổi sắc mặt nhưng chỉ nháy mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, trầm giọng nói :

- Dĩ nhiên Địch mỗ tín nhiệm Đào tiên sinh lắm.

Rồi tiện tay cầm lấy chung rượu trước mặt.

Đào Vĩnh Trạch cũng cầm lấy chung kia.

Hai người đứng đối diện.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Địch đại chương môn! Bây giờ xin Đại chương môn chỉ định người ra hiệu.

Đếm tiếng một thì chúng ta nâng chung lên. Đến tiếng hai thì đưa chung kề vào miệng. Đến tiếng ba thì chúng ta đồng thời đổ hết vào miệng. Địch chương môn tưởng như vậy là công bằng chưa?

Địch Long đáp :

- Lệnh sư đệ hiện có ở đây. Vậy đề y phát lệnh là xong.

Lão nghĩ thầm trong bụng :

- “Nếu ta chỉ định một ông bạn nào phát hiệu thì e rằng y không hô ra tiếng”.

Dương Xích Phù tùy đã biết trước sư huynh hắn đưa ra biện pháp này là chắc mẫm Địch Long không đồng ý. Dè dặt Địch Long lại ứng thuận một cách dễ dàng khiến hắn đứng ngoài cũng bỏ vía, sắc mặt xanh rờn.

Việc đã đến thế này, hắn không sao được liền hít mạnh một hơi chân khí, hồi lâu mới cất tiếng run run đếm :

- Một.

Địch Long và Đào Vĩnh Trạch đồng thời nâng chung rượu lên.

Các đệ tử chính phái bên Địch Long người thì lấy tay che mặt không dám nhìn ra, người thì khóc thút thít không ra tiếng.

Dương Xích Phù lại hô :

- Hai.

Hai lão Đào, Địch đều kê chung rượu vào miệng.

Địch Bình Thạch chấn động tâm thần mấy lần toan liệng Thiên Sơn thần mang để bắn vỡ chung rượu độc.

Nhưng hắn vừa có ý niệm như vậy, chợt thấy cặp mắt phụ thân loang loáng chiếu vào người gã. Bất giác gã run lên, không làm sao được đành cúi đầu xuống.

Trên sườn núi bốn mặt có đến ngàn người mà đây đây im lặng như tờ. Bầu không khí trong hang đầy vẻ tịch mịch, tưởng chừng một mũi kim rơi cũng nghe thấy.

Trong khoảng thời gian nhợt thở này, bỗng thấy Đào Vĩnh Trạch giơ tay trái lên, hai ngón tay búng một cái.

Chung rượu trong tay Dịch Long rót xuống đất vỡ tan thành từng mảnh.

Rượu độc bắn ra tung tóe bốc lửa xanh lè. Nhưng cỏ xanh hoa dại trên mặt đất dính rượu vào đều khô héo vàng khè.

Dịch Long quát hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Tiếng quát chưa dứt thì Đào Vĩnh Trạch đã cầm chung rượu của mình liệng ra ngoài xa.

Lão nhăn nhó cười đáp :

- Dịch đại chương môn quả là tay đởm lược không vừa. Keo này Đào mỗ chịu thua rồi.

Đào Vĩnh Trạch thách điều kiện này thấy Dịch Long dám uống rượu độc làm hấn thất vọng vô cùng. Lúc trước hấn thắng một keo trong lòng hớn hở vui mừng.

Keo này hấn chịu thua lòng lại mềm nhũn. Sau cùng hấn đi đến quyết định :

- Thà rằng cùng Dịch Long quyết thắng phụ một phen tối hậu còn hơn đem tính mạng ra mà đánh cuộc.

Cuộc tỷ đấu vừa qua, Đào Vĩnh Trạch hăm hở đưa đầu đề ra, khiến cho khách bàng quan phải một phen hú vía. Bây giờ hấn nhận thua, mọi người tưởng chừng như trút bỏ được khối đá nặng ngàn cân đeo ở trong lòng.

Dịch Long nói :

- Dịch mỗ tưởng bắt tất phải đấu đến cuộc thứ ba, không ngờ Đào tiên sinh lại nhường một keo. Dịch mỗ đành phải thỉnh giáo Đào tiên sinh vậy.

Đào Vĩnh Trạch gượng cười nói :

- Chính Đào mỗ muốn biết rõ võ công tuyệt thế của Dịch đại chương môn thì chết mới nhắm mắt được.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vừa rồi đã tưởng hai ta cùng chết, nhưng bây giờ lại không được hưởng diễm phúc đó rồi.

Hấn nói câu này chẳng qua là để đả lòng, nhưng thực ra trong thâm tâm hấn có âm mưu ghê gớm.

Mọi người vừa được một hơi thở nhẹ nhõm thì bây giờ lại khấn trương.

Dịch Bình Thạch nói :

- Gia gia! Gia gia hãy chăm lấy thanh Du Long kiếm này.

Dịch Long cười nói :

- Vậy càng hay. Gần hai chục năm nay ta không dùng đến kiếm. Bữa nay vì nể Đào tiên sinh mà phải phá lệ dùng đến nó...

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Được Đại chương môn có lòng chiếu cố. Vậy xin mời Dịch chương môn ra chiêu.

Dịch Long nói :

- Đào tiên sinh là khách. Dịch mỗ không dám tiên việp.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Nếu vậy Đào mỗ xin thất lễ. Nào mời Đại chương môn.

Mấy tiếng sau lão kéo dài thanh âm nghe rất chói chang như bị ngọn chùy đâm vào lá nhĩ cơ hồ thủng cả màng tai.

Vừa dứt lời, Đào Vĩnh Trạch chấp tay lại xá một cái rồi hắng dặng đẩy song chưởng ra.

Coi bề ngoài ra vẻ đầy đủ nghi thức. Trước khi động thủ không quên nhìn Địch Long thi lễ, mà thực ra hắn đã ngấm ngấm vận chưởng lực đến chín thành Tu La thần công.

Song chưởng cùng hất ra uy lực mãnh liệt phi thường tựa hồ một vũng nước xoáy vòng xô lại không một tiếng động.

Địch Long trong lòng cũng hơi hồi hộp nhưng nét mặt vẫn bình thản. Lão cầm kiếm vái giả. Thân hình thũng thẳng lùi lại ba bước.

Trong lúc chớp mắt này, bộ râu dài của lão phát phơ. Mắt lộ tinh quang, miệng lạnh lùng đáp :

- Đào tiên sinh bắt tất phải đa lễ. Địch mỗ hoàn chiêu đây!

Địch Long rút kiếm ra khỏi vỏ rồi từ từ vung thanh kiếm lên.

Thế kiếm tuy chậm chạp mà bên trong ẩn giấu nhiều biến hóa rất phức tạp.

Đào Vĩnh Trạch biết rõ nếu mình di động thân hình là thanh lợi kiếm của đối phương sẽ đâm theo như bóng theo hình.

Hắn già gan đứng vững không nhúc nhích. Thực ra hắn đã hiểu sâu xa yếu quyết về võ học là lấy bất biến ứng vạn biến.

Muốn đối phó với thứ kiếm pháp thượng thặng của Địch Long, trừ cách đó không còn biện pháp nào khác.

Ngoài Thống Thiên thượng nhân và Hoa Quang đại sư là hai nhân vật như sao bắc đẩu, núi Thái Sơn trong võ lâm, mọi người khác không ai hiểu được nên ngấm ngấm nao núng trong lòng.

Trong trường đấu, Địch Long và Đào Vĩnh Trạch ngưng tụ hết tinh thần vào cuộc chiến đấu, bỏ ra ngoài tai những lời nghị luận của khách bàng quan.

Địch Long cũng không nhúc nhích. Thanh bảo kiếm của lão dừng lại ở trước ngực Đào Vĩnh Trạch khi còn cách chừng ba thước. Mũi kiếm có hơi rung động.

Đào Vĩnh Trạch cũng để bàn tay ngang trước ngực. Thần sắc hắn cực kỳ trầm trọng.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Địch Long ngó thấy Đào Vĩnh Trạch hơi lộ vẻ khiếp sợ liền phóng kiếm đâm tới một cách đột ngột.

Bỗng thấy kiếm khí xô ra vọt lên không rồi lập tức kiếm ảnh mù trời.

Trong một chiêu này Địch Long đã bao vây ba mươi sáu đường huyết đạo của Đào Vĩnh Trạch.

Những tiếng veo veo vang lên. Tiếp theo đánh choang một cái.

Đào Vĩnh Trạch lặn người đi tránh khỏi.

Địch Long rượt theo. Ánh bạch quang cứ nhắm sau lưng Đào Vĩnh Trạch chụp tới. Mặt đất cát bụi bay mù mù dường như bị gió lốc cuốn lên. Cả hai người bị cát bụi bao vây.

Thống Thiên thượng nhân định thần thở phào một cái.

Hoa Quang đại sư nói :

- Thật là nguy hiểm! Thật là nguy hiểm! Xem chừng Địch đại hiệp có vẻ thắng thế.

Tuy Đào Vĩnh Trạch lấy được nửa pho bí lục mà bộ phận chủ yếu là dùng để phá Thiên Sơn kiếm pháp, nhưng Địch Long từ ngày chấp chưởng phái Thiên Sơn đã có sáng chế nhiều chiêu thức mới lạ trong Thiên Sơn kiếm pháp.

Kiểm thế của lão mãnh liệt vô bờ bến. Lão nhân Đào Vĩnh Trạch sơ hở một chút là đột nhiên ra chiêu công kích quả khiến cho đối phương phải luống cuống.

Chiêu kiếm này đã cắt đứt nửa chòm râu dưới cằm lại đâm thủng vật áo trường bào của Đào Vinh Trạch đến sáu bảy chỗ.

Có điều Đào Vinh Trạch cũng là tay lợi hại. Tuy hắn không biết chiêu này, song đã hiểu về nguyên lý Thiên Sơn kiếm pháp.

Giữa lúc tính mệnh lơ lửng treo đầu sợi tóc, hắn liền xử thân pháp “Thiên La bộ” phối hợp với kinh công “Đăng Vân Tung” mà thoát thân được.

Lúc hắn né tránh còn đủ sức xử chiêu “Huyền Âm chỉ” nhằm đâm vào sóng kiếm của Dịch Long.

Tuy nhiên chiêu này chẳng làm gì được vì thanh kiếm Du Long đã luyện đến trình độ rắn như băng.

Dịch Long cũng không khỏi chấn động tâm thần, vì Đào Vinh Trạch đã luyện được môn cách vật truyền công lợi hại nhất trong tà phái.

Đào Vinh Trạch dùng Huyền Âm chỉ để phát huy Tu La thần công búng trúng vào thanh kiếm Du Long. Lập tức một luồng khí âm hàn truyền qua thanh kiếm xông vào tới huyệt Quan Xích trên tay mặt cầm kiếm của Dịch Long.

Huyệt Mạch Môn là chỗ xung yếu của con người. Dịch Long tuy đã luyện nội công kỳ thuần thực, nhưng cũng không thể vận khí phòng ngự được.

Cuộc chiến này Đào Vinh Trạch ở vào tình thế chết hụt. Dù hắn bị đè ép dưới uy lực rất lớn của thanh kiếm Du Long, nhưng hắn vẫn liều mạng phản kích.

Các thứ võ công cổ quái tà độc lần lượt đưa ra không bao giờ hết tựa hồ những cơn sóng cả dồn dập tới.

Thống Thiên thượng nhân là một vị cao tăng đắc đạo lại biết rõ Dịch Long có thể chiếm được thượng phong một cách vững vàng nhưng trước cuộc ác chiến này, nhà sư cũng không khỏi hồi hộp trong lòng.

Bây giờ Dịch Long lại dùng chiến lược của Đào Vinh Trạch tức là dùng bất biến để đối phó với vạn biến. Lão thi triển “Đại Tu Di kiếm thức” trong Thiên Sơn kiếm pháp, để kiếm quang bao phủ cả mình lẫn địch.

Đào Vinh Trạch muốn đánh mạnh thế nào, lão cũng không rời gót nửa bước.

Đào Vinh Trạch phóng ra bao nhiêu chiêu kỳ quái bất tận mà chẳng thể nào phá được vòng kiếm quang hộ thân của Dịch Long để đột nhập.

67. Thiên Chương Bình Biến Thành Biển Lửa

Đào Vinh Trạch thi triển thần công tà phái chỉ ở ngoài vòng kiếm quang của lão. Tiềm lực của hắn đôi khi đụng vào người lão liền bị hóa giải ngay như đá chìm biển cả mất tăm, mà chẳng tổn hại gì cho đối phương được.

Trong lúc kịch chiến bỗng nghe mấy tiếng “roac roac”.

Vật áo của Đào Vinh Trạch bị đâm thủng thêm mấy chỗ. Hắn lại bị trúng một kiếm vào bả vai.

May là Đào Vinh Trạch đã chuẩn bị trước, né tránh rất mau lẹ. Thiên La bộ pháp của hắn đã đến độ xuất thần nhập hóa. Lưỡi kiếm chỉ khẽ đụng vào da thịt, hắn liền tránh được ngay nên bị thương rất nhẹ.

Đào Vinh Trạch vừa kinh hãi vừa nóng nảy, nghĩ thầm trong bụng :

- “Nếu cuộc chiến đấu cứ tiếp diễn thế này thì ta chỉ có phần đỡ gạt. Chung quy tất phải mất mạng về lưỡi kiếm của lão”.

Một ý nghĩ độc ác thoáng qua đầu óc, Đào Vinh Trạch phóng ra những chưởng lực khủng khiếp để hất bảo kiếm của Dịch Long đi rồi sẵn lại nhanh như chớp.

Ngay trong ấy, mấy tiếng vang lên, Đào Vĩnh Trạch đã búng vào súng kiếm ba phát.

Chiêu này thật mạo hiểm! Bỗng thấy lưỡi kiếm lướt qua. Đầu tóc hắn bị hót một mảng lớn, cơ hồ biến thành cái đầu trọc lóc.

Dương Xích Phù và Hạng Hồng Huy bắt giặc la thất thanh.

Tiếng la của bọn này chưa dứt, Đào Vĩnh Trạch xòe năm ngón tay tung vọt người lên nhảy xổ lại.

Địch Long vừa bị đụng mấy cái liên. Huyệt Mạch Môn lão tuy bị lãnh khí tập kích, nhưng nội lực lão không thấy gì hết.

Ba nhát bùng liên tiếp vừa rồi dù nội lực lão tuyệt thế vô song cũng không khỏi chấn động tâm thần. Cổ tay lão hơi tê dại và huy động trường kiếm không được linh lợi như trước.

Đào Vĩnh Trạch nhảy xổ lại, Địch Long không còn đường né tránh quát lên một tiếng thật to rồi nói :

- Giỏi lắm! Để Địch mỗ thử xem Tu La thần công của Đào tiên sinh thế nào?

Chưa dứt lời lão đã liệng thanh Du Long kiếm ra. Một đạo ngân quang bay vọt lên không.

Mọi người còn đang kinh hãi bỗng nghe mấy tiếng binh binh! Bốn chưởng giao nhau dính liền làm một.

Bọn đệ tử chín phái thấy thanh bảo kiếm rời khỏi tay Địch Long đều cả kinh thất sắc.

Họ có biết đâu là Địch Long cố ý bỏ kiếm để tỷ đấu nội công với Đào Vĩnh Trạch.

Nên biết huyệt Mạch Môn của Địch Long không ngớt bị khí âm hàn tập kích, cổ tay lão hơi bị tê chồn thì dù có sử dụng được Thiên Sơn kiếm pháp cũng không linh hoạt như trước được nữa.

Trường hợp này có thể khiến cho Đào Vĩnh Trạch nhân yếu điểm đó mà phản kích. Vì thế lão quyết định đem nội công tinh thuần để tỷ đấu với đối phương mới có cơ nắm vững phần thắng.

Đào Vĩnh Trạch cũng hiểu rõ ý định của Địch Long như vậy. Hắn còn biết nội công mình không bằng đối phương nhưng lão hy vọng phát huy Tu La thần công làm hao tổn chân khí đối phương, may ra có thể thắng được chăng.

Hắn còn quyết định :

- Nếu trường hợp này không thắng địch thì đến lúc tối hậu hãy thi triển nội công cực kỳ lợi hại của tà phái để đánh liều một cuộc cho hai bên cùng chết.

Chỉ trong khoảng khắc, đỉnh đầu Địch Long khác nào nổi nước sôi, nhiệt khí bốc lên ngùn ngụt.

Mấy tay võ học đại sư tại trường biết nội công Địch Long rất tinh thuần mà lão đang phát huy để trực hàn khí trong người lão bị đối phương tấn công vào, nên đều khâm phục vô cùng, mà trong lòng cũng không khỏi lo âu.

Đào Vĩnh Trạch đã luyện nội công thành chính tà hợp nhất nhưng cũng không thâm hậu bằng nội công tinh thuần của đối phương nhưng nó cực kỳ bá đạo.

Đây là cuộc quyết đấu sinh tử của hai bên và đã đến lúc một mất một còn.

Đào Vĩnh Trạch hết sức phát huy nội lực dường như nghiền non dốc biển từ lòng bàn tay phát ra để tấn công.

Chòm râu dài của Địch Long bay phất phơ. Luồng bạch khí trên đỉnh đầu lão mỗi lúc một dày đặc. Lão kiên quyết phi thường. Dù Đào Vĩnh Trạch xung kích đến đâu lão cũng chỉ phòng ngự. Chân không di dịch nửa bước.

Nội lực của Đào Vĩnh Trạch tấn công như điên cuồng đều bị hóa giải không thấy tăm tích đâu cả.

Hai người một chính một tà đều dùng tuyệt đỉnh thần công quyết đấu. Một bên lạnh buốt như tiết trời tháng trọng đông, một bên tự ngày xuân ấm áp. Khí hàn lãnh chung quy bị gió xuân làm cho tan rã.

Mọi người đều chăm chú theo dõi. Đầu óc hoang mang cơ hồ ngừng thở.

Giữa lúc bầu không khí cực kỳ khẩn trương, Thống Thiên thượng nhân nhắm mắt lắng nghe, bỗng nghe thấy dưới lòng đất có tiếng vo ve khê vang lên.

Nhà sư giật mình kinh hãi vội hỏi :

- Đạo huynh! Đạo huynh có nghe tiếng gì không?

Hoa Quang đại sư ngưng thần lắng tai nghe một lát rồi đáp :

- Là thiệt! Dưới lòng đất dường như có vật gì ở mé bên này đang dũi vào.

Thống Thiên thượng nhân hỏi :

- Có giống người không?

Hoa Quang đại sư đáp :

- Không giống! Tiếng sèo sèo tựa hồ như lửa đốt ngòi thuốc nổ?

Thanh âm cực kỳ nhỏ nhẹ, ngoài hai vị đại tôn sư không một ai phát giác ra được.

Thống Thiên thượng nhân càng nghe càng sinh lòng ngờ vực. Lão toan lên tiếng báo động.

Bỗng nghe người bên Đào Vĩnh Trạch la hoảng rầm lên rồi bất thành linh có bóng đen như chim ưng chồm vào đám đông cấp lấy một người chạy biến.

Bên Đào Vĩnh Trạch có Lăng Tiêu Tử, Dương Xích Phù và nhiều tay cao thủ đều không ngăn cản nổi. Người kia vẫn chạy nhanh như bay.

Phùng Anh la lên :

- Ô hay! Muội muội! Muội muội coi người đó có phải bữa trước đã đấu với Đào Vĩnh Trạch không?

Phùng Linh giương cặp mắt lên nhìn chứ không nói gì. Bà nghĩ thầm trong bụng :

- “May mà bữa nay Quyên nhi lưu lại trong chùa”.

Người đeo mặt nạ, động tác thần tốc phi thường. Giữa lúc thanh thiên bạch nhật hắc ám xuất hiện đột ngột như ma quỷ hiện hình.

Ngoài Phùng Linh ra, không một ai hay y là ai, nhưng cũng trông rõ y cấp một người. Người bị cấp đi chính là Thống lãnh Ngự lâm quân Tư Không Hóa.

Bản lãnh Tư Không Hóa thế nào ai cũng biết rồi. Tuy hấn chưa đáng kể là nhân vật tuyệt đỉnh nhưng cũng có thể liệt vào bậc cao thủ hạng nhất. Thế mà người kia vừa vào tới nơi đã bắt được ngay, lại ra vào giữa đám đông như chỗ không người.

Việc quái lạ này thật không một ai nghĩ tới, cả Thống Thiên thượng nhân cũng chấn động tâm thần.

Mọi người còn đang dáo dác om sòm thì người kia đã theo sườn núi chạy xuống rất mau.

Mấy tên đại đệ tử phái Thiếu Lâm vội vàng rượt theo ngăn trở thì người kia trầm giọng la lên :

- Các vị đến đây cũng được việc cho ta.

Y vươn tay ra đoạt lấy cây Phương tiên sạn ở trong tay nhà sư đứng đầu Thập bát La Hán là Đại Bi thiên sư.

Tuy y cấp Tư Không Hóa mà thân thủ vẫn mau lẹ dị thường. Quần đệ tử phái Thiếu Lâm bày thành trận để ngăn cản mà không đụng được đến tà áo của y.

Lúc này Địch Bình Thạch nhận ra chính là người đã cứu Giang Mỹ Linh chạy đi, nên gã sợ có điều bất lợi cho phụ thân liền giơ tay lên phóng ra ba mũi thần mang.

Người kia một tay cấp Tư Không Hóa, một tay cầm Phương tiên sạn đang từ lưng chừng sườn núi nhảy xuống.

Thiên Sơn thần mang bắn tới nhanh như chớp. Chân y chưa chấm đất thì Thần mang đã đến sau lưng.

Thiên Sơn thần mang là một thứ ám khí rất mạnh. Người ở dưới đất còn khó lòng né tránh. Huống chi người kia đang chơi vơi trên không.

Long Chính Phong bỗng la thất thanh :

- Địch thiếu chương môn!... Đừng... Đừng...

Nhưng tiếng gã la đã chậm mất rồi.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Người kia xoay cây sạn lại gạt mũi thần mang thứ nhất bị rớt xuống liền.

Người kia còn đang lơ lửng trên không vội thi triển thân pháp “Hạn Tử Phiên Thân”, thì lại “veo” một tiếng. Mũi Thiên Sơn thần mang thứ hai xuyết nửa trúng lưng y. Nhưng thân pháp y cực kỳ mỹ diệu vừa tránh khỏi.

Giữa lúc khẩn trương này mà ai ai cũng bật lên tiếng hoan hô :

- Tuyệt diệu!

Người kia vừa lộn mình trở lại thì mũi Thần mang thứ ba lại tới. Người kia như sao sa cúi đầu nhảy xuống trúng vào giòng suối ở khe núi. Chỗ này nước xoáy lại thành đầm.

Tiếng la ó và tiếng hoan hô lại vang dội cả một vùng sơn cốc. Có người thấy thân pháp y mỹ diệu hoan hô, có người thấy rớt xuống đầm nước mà la hoảng.

Thống Thiên thượng nhân rất ngạc nhiên nghĩ bụng :

- “Người này võ công trác tuyệt chẳng kém gì Địch Long. Chính ra y có thể gạt mũi thần mang văng đi mà sao y lại nhảy xuống đầm cho ướt át”.

Mọi người còn đang la om sòm thì người kia đã từ dưới đầm nhảy lên. Toàn thân đầm nước, một tay vẫn cắp Tư Không Hóa, một tay cầm Phương tiên sạn chạy như bay xuống núi.

Long Chính Phong thấy người đó không bị thương mới thở phào một cái giờ tay lên vuốt mồ hôi trán.

Tần Tố Hà hỏi :

- Chính Phong! Người làm sao thế? Vừa rồi sao người lại kêu Thiếu chương môn đừng có ra tay?

Long Chính Phong ấp úng đáp :

- Tại hạ coi người này mười phần chắc chín là...

Tần Tố Hà hỏi ngay :

- Là ai?

Long Chính Phong đáp :

- Là Lăng đại hiệp.

Tần Tố Hà nói :

- Người lại nói nhăng rồi. Lăng đại hiệp đã vào bụng cá sâu dưới biển. Gã còn sống ở nhân gian thế nào được.

Long Chính Phong đáp :

- Cô không tin thì thử nhìn kỹ lại mà coi. Tuy y đeo mặt nạ nhưng tầm vóc người không biến đổi được. Cô nhìn không ra, chẳng lẽ cô lại không nghe rõ thanh âm y ư?

Lăng Trung Ngọc vừa rồi có nói một câu, nhưng Tần Tố Hà không để ý.

Lúc này nàng giương mắt lên ngắm kỹ lại thì tầm vóc người kia quả nhiên rất giống Lăng Trung Ngọc, nàng không khỏi sinh lòng ngờ vực.

Lúc này những tiếng reo hò vẫn chưa dứt nên hai người nói chuyện thanh âm bị át đi chẳng một ai chú ý đến họ nói chuyện gì.

Sau một lúc mọi người mới yên lại.

Lúc này Lăng Trung Ngọc đã cấp Tư Không Hóa chạy xuống đáy hang.

Chàng ghé vào tai Tư Không Hóa quát hỏi :

- Hỏa được chôn ở chỗ nào? Nói mau!

Chàng đưa ngón tay đâm vào dưới nách hắn.

Đây là trò đùa của Lăng Trung Ngọc. Chàng vừa đâm một cái thì Tư Không Hóa tưởng chừng như có đến muôn ngàn con rắn độc cắn vào người, đau khổ hơn cả mọi thứ độc hình trên thế gian.

Lăng Trung Ngọc buông hắn ra, vỗ vào vai cho hắn bớt đau rồi quát :

- Người dẫn ta đi để dập tắt ngòi lửa. Nếu không thì còn phải chịu những sự đau khổ hơn nữa.

Những tiếng sèo sèo ở dưới đất mỗi lúc một gần.

Đây là Khấu Phương Cao và Tư Không Hóa bày ra kế độc đã chôn xuống đáy hang rất nhiều thuốc nổ.

Ở dưới đất chỉ khoan rộng một lỗ chừng ba tấc để đặt ống vào, ống này dẫn ra ngoài hang đến một nơi bí mật.

Chúng chờ cuộc chiến đấu lên đến lúc kiệt lực mới hạ lệnh cho người mai phục đốt ngòi lửa lên.

Thiên Chương bình khác nào một cái lòng chảo rộng chừng một dặm vuông núi non bao bọc chung quanh.

Theo địa thế mà nói thì đây là một Tử cốc không đường tháo lui. Nếu hỏa được nổ tung thì cả khi Thiên Chương bình sẽ tan tành.

Ngoài những người trong hang, ai đứng ở chỗ trên sườn núi để quan chiến cũng tan xương nát thịt.

Bọn họ khuyên Đào Vĩnh Trạch thay đổi địa điểm chiến đấu đến Thiên Chương bình vì lý do chùa Thiếu Lâm là nơi họ đóng đại bản doanh. Nếu cuộc chiến xảy ra ở đó sẽ bất lợi cho họ.

Đào Vĩnh Trạch nghe họ nói có lý, lại nghĩ tới con gái ở chùa Thiếu Lâm.

Lúc quyết chiến tại đó, con gái hắn sẽ có ảnh hưởng làm xáo động tâm tình cho hắn.

Thiên Chương bình quả là một võ trường rất tốt cho cuộc tỷ đấu, Đào Vĩnh Trạch liền ưng theo đề nghị của họ.

Họ còn một đề nghị nữa là yêu cầu Đào Vĩnh Trạch đem cả bè phái cùng những người lên chùa Thiếu Lâm đến cả Thiên Chương bình để mở cuộc đại hỗn chiến, nhưng Đào Vĩnh Trạch không tiếp thụ đề nghị này.

Đào Vĩnh Trạch là một tên đại ma đầu, lòng dạ sài lang, thủ đoạn độc ác, không ngờ bọn Khấu Phương Cao, Tư Không Hóa còn nham hiểm hơn. Chúng định quét một mẻ lưới hết cả nhân vật võ lâm, có cả Đào Vĩnh Trạch ở trong.

Tư Không Hóa chạy đến bên một tảng đá lớn, dùng sức mạnh mở phiến đá ra.

Lăng Trung Ngọc lập tức dùng cây Phiên tiên sạn cuốc đất lên thì ở dưới quả thấy một lớp hỏa dược rất dày.

Chàng lại cuốc xuống dưới nữa thì quả nhiên thấy một dây ngòi thuốc ngoằn ngoèo dẫn tới.

Lăng Trung Ngọc lập tức dập tắt ngòi lửa rồi la lên :

- Thật là nguy hiểm.

Dây lửa đã cháy gần đến chỗ chứa thuốc nổ còn cách chừng một trượng mà thôi. Chỉ trong khoảnh khắc nữa là đồng thuốc nổ bén vào ngòi lửa sẽ nổ tung.

Kết quả không biết đến đâu mà lường.

Lăng Trung Ngọc chưa hết kinh hãi lại nghe đánh thùng một tiếng. Một mũi hỏa tiễn nổ tan từ trên không và một trái lửa như sao sa rớt xuống trước mặt mọi người.

Lăng Trung Ngọc liền đánh ra một chưởng cho trái lửa bắn ngược trở lại.

Tiếp theo là mũi hỏa tiễn thứ hai, thứ ba liên tục bắn tới.

Lăng Trung Ngọc cởi áo ướt đầm địa phủ lên đóng thuốc nổ.

Chàng lại điểm huyết đạo Tư Không Hóa rồi liệng hắt lên trên đồng hỏa dược.

Chàng ngừng đầu trông lên thấy bọn Khấu Phương Cao đứng ở trên sườn núi cao đang phóng hỏa tiễn ra tới tấp.

Vì chúng muốn tránh khỏi vạ lây đến mình nên ở trên núi cao.

Ngoài Khấu Phương Cao và những tay cao thủ trong đại nội có thể phóng hỏa tiễn được đến nơi, còn ngoài ra thì hỏa tiễn chưa đến đáy hang đã rớt xuống lưng chừng sườn núi.

Những tiếng la hoảng rầm trời vì cả hai phe chính tà đều có nhiều người trúng hỏa tiễn bị thương.

Biến diễn đột ngột này lập tức khiến cho chiến trường đại loạn.

Những tay cao thủ các phái chính tà vừa kinh hãi vừa tức giận, tới tấp đến đánh Khấu Phương Cao và đồng bọn.

Khấu Phương Cao thống lĩnh ba bốn chục tên vệ sĩ đại nội cùng các tướng lãnh Ngự lâm quân bàn cứ trên chốn sơn đầu, vị trí cao hơn mọi người. Chúng tỏ trên cao vẫn phóng hỏa tiễn xuống không ngớt.

Lúc này cuộc tỷ đấu giữa Dịch Long và Đào Vĩnh Trạch đã đến chỗ khốn yếu tối hậu.

Hai bên đều để hết tinh thần ứng phó với cuộc tấn công của đối phương. Ai mà lơ đãng một chút liền bị nội lực đối phương chấn chết liền.

Vì thế chung quanh xảy ra những chuyện trời long đất lở, hai người vẫn lơ đi như không biết gì.

Thỉnh thoảng có mũi hỏa tiễn bắn tới làm cháy đám cỏ ở bên mình họ, không không cháy tới người họ.

Mục tiêu những hỏa tiễn là đồng thuốc nổ, Lăng Trung Ngọc không thể chia miềm làm hai để đi cứu nơi khác. Chàng lại nhìn thấy Dịch Long rất có thể bị hỏa tiễn bắn trúng.

Ngọn lửa dưới đất đang cháy lan về tiến về phía họ. Nếu chàng không đến cứu viện thì ngọc đá đều ra tro hết.

Lúc này Dịch Long cùng Đào Vĩnh Trạch sắp bị chết cháy trong biển lửa.

Lăng Trung Ngọc là người cơ trí linh mẫn. Chàng vội rời đồng thuốc nổ, lăn mình tiến về phía lửa cháy rồi đến bên hai người.

Lăng Trung Ngọc thi triển thân pháp lý ngư dả đỉnh đứng phát dậy. Chàng vận công lực toàn thân đánh vào giữa hai người để ngăn cản hai bên.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh sầm một tiếng nổ vang làm chấn động màng tai.

Đồng hỏa dược đã bị hỏa tiễn của Khấu Phương Cao bắn trúng và nổ lên tức khắc.

Công lực của Lăng Trung Ngọc chẳng kém gì Dịch Long cùng Đào Vĩnh Trạch. Nhưng lúc này dù chàng vận dụng toàn lực cũng chẳng thể nào đẩy hai người ra được.

May ở chỗ chàng rất thông minh, dùng công phu tá lực cực kỳ xảo diệu trong bí lục võ công của Võ Hạo Thiên làm giảm bớt được ba thành lực đạo của đôi bên.

Kể ra như vậy cũng chưa thể ly khai hai người ra được, nhưng gặp lúc hỏa dược nổ tung mà sức nổ này thì bất cứ tay cao thủ nào cũng không chống chọi được.

Ba bóng người này lập tức bắn đi. Dịch Long bị hất ra ngoài mười trượng.

Đào Vĩnh Trạch công lực kém hơn một chút bị hất về phía sau ngay bên đồng thuốc nổ.

Lăng Trung Ngọc đã chuẩn bị từ trước nên nhảy vọt trên không, chàng chỉ bị cháy xém gót chân một chút. Thương thế nhẹ hơn hết.

May mà Lăng Trung Ngọc đã phủ áo ướt lên đồng thuốc nổ, và cả con người Tư Không Hóa cũng ướt đầm đìa nằm lên trên làm cho thuốc nổ bị ướt một phần.

Chàng đã dự đoán sai trật về sức mạnh chất nổ. Uy lực chất nổ chỉ có một phần trong trăm phần cũng đủ khủng khiếp lắm rồi. Trong khu vực mấy trượng vuông, những tảng đá lớn đều bị tung lên.

Thuốc nổ vẫn tiếp tục cháy và nổ vung như sấm rền không ngớt. Ánh lửa mỗi lúc một lan rộng.

Chỉ trong khoảnh khắc cả vùng sơn cốc mọi vật đều bị sức nóng chảy ra.

Nhất là Tư Không Hóa, hần bị nổ tan xác không còn một mảnh xương.

Thật là một phen nguy hiểm khôn lường. Giả tỷ không có Lăng Trung Ngọc dùng phép tả lực làm giảm ba thành lực đạo của hai người thì song chưởng của họ dính chặt vào nhau chẳng tài nào buông tay ra được.

Cả hai người bị hất tung lên, phần bị chất nổ rung chuyển, phần bị chưởng lực của đối phương chấn động tất nhiên cả đôi bên cùng chết.

Mặt khác nếu hỏa đực không bị ướt thì sức nổ mãnh liệt khó mà lường được. Dù hai lão có bản lãnh thông thần e rằng cũng theo gót Tư Không Hóa mà tan xương nát thịt.

Lúc này trên núi dưới hang biến thành một cuộc loạn xà ngầu.

Những người quan chiến ở Thiên Chương bình tới tấp chạy lên cao để tránh nạn.

Những người ở trên sườn núi thì chạy lại chốn sơn đầu do bọn Khấu Phương Cao chiếm đóng mà tấn công.

Lăng Trung Ngọc may bị nước làm cho ướt hết cả người nên ở trong đồng lửa vẫn xông ra được.

Địch Long cỡi trường bào, lão sử dụng nội công tuyệt đỉnh khiến cho trường bào biến thành gió thổi rít lên veo veo quạt lửa rẽ qua hai bên để xông ra.

Nhưng lão xông ra khỏi hỏa trường thì tấm trường bào đã cháy thành than.

Phùng Anh cùng Thống Thiên thượng nhân vội chạy lại tiếp ứng, cho lão uống thứ Bách hoa ngọc lộ của chùa Thiếu Lâm chế ra để giải cứu độc hỏa.

Trong đám hỏa quang bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch gầm lên một tiếng như hung thần ác sát xông ra.

Hắn phát huy Tu La thần công đến chín thành cho luồng khí âm hàn bảo vệ trái tim, lửa độc không xông vào được. Cái đó còn mạnh gấp ấy trăm lần Bách hoa ngọc lộ hoàn.

Hắn bị nội thương so với Địch Long có phần nặng hơn. Nhưng hắn nhờ có Tu La thần công hộ vệ thân thể mà thoát khỏi biển lửa. Hắn từ trong hỏa trường xông ra. Cứ bề ngoài mà coi thì còn thảm bại hơn Địch Long nhiều.

Hắn cùng Địch Long đồng thời chạy trốn, nhưng mỗi người chạy một ngã.

Thống Thiên thượng nhân cực kỳ kinh hãi. Nhà sư sợ nhân lúc hỗn loạn này mà xảy ra cuộc chém giết tới bởi.

Địch Long ngoảnh về phía Đào Vĩnh Trạch chạy trốn nói :

- Hắn đã bị Địch mỗ chấn thương tam dương kinh mạch. Bên kia đã có Hoa Quang đại sư cùng tân Chưởng môn phái Manh Sơn, vậy hắn còn dám can rở cũng không đủ sợ.

Bỗng nghe Đào Vĩnh Trạch lớn tiếng quát :

- Khấu Phương Cao! Người thật là tàn độc, dám toan đốt chết cả ta? Ta sống đã ngoài sáu mươi tuổi, bữa nay là lần đầu bị người ám toán. Hừ! Nếu ta không giết chết gã tiểu tử này, há chẳng để anh hùng thiên hạ cười cho ư?

Hắn vừa dứt lời thì người đã lướt lên cao mấy chục trượng. Hắn lại tìm chỗ đường tắt rất hiểm trở để lao về phía đầu núi mà bọn Khấu Phương Cao chiếm cứ.

Địch Long thở dài nói :

- Tên đại ma đầu này kiêu ngạo đến cùng cực. Hắn không chịu thua ai chút nào. Thương thế hắn khá nặng mà còn động nộ thì dù hắn có trị thương khỏi được ngay, nhưng cũng không thể sống qua nửa năm nữa. Thế mà hắn còn muốn cùng người động thủ...

Lúc này bọn Địch Bình Thạch cũng đến sơn đầu tiến đánh.

May ở chỗ mấy tên cao thủ trong đại nội đã bị Thiên Sơn thần mang của gã bắn thương, trận thế rối loạn.

Khấu Phương Cao đang muốn rút lui bỗng thấy Đào Vĩnh Trạch xông tới mà lại nói ra miệng đòi giết hắn nên hắn càng sợ bỏ vía, khi nào còn dám lưu lại nữa.

Đào Vĩnh Trạch theo đường thẳng vách núi đã chạy đến sơn đầu. Hắn vung chưởng lên đánh. Mấy tên Thống lãnh Ngự lâm quân liền ngã lăn ra. Bọn này la hoảng một tiếng rồi chạy tán loạn.

Địch Bình Thạch nhằm trúng Khấu Phương Cao phóng Thiên Sơn thần mang bắn tới.

Khấu Phương Cao vội lăn người xuống sườn núi. Thần mang bắn tới nơi không trúng hắn mà lại trúng Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch cười lạt nói :

- Chà! Để ta trả lại người.

Hắn giơ hai ngón tay búng một cái. Mũi thần mang lại chuyển ngược về phía Địch Bình Thạch.

Phùng Linh đứng bên vội đẩy gã ra. Mũi thần mang lướt vèo qua giữa hai người.

Đào Vĩnh Trạch cười ha hả không quay đầu lại, tiếp tục rượt theo Khấu Phương Cao.

Hắn vừa chạy tới chỗ góc núi thì bỗng có hai người nhảy ra lớn tiếng quát :

- Đào lão tặc! Người còn tưởng trốn thoát được chăng?

Một người là Bang chúa Cái bang tên là gọi Dực Trọng. Còn một người là Tán Nông Ân, tân Chủ môn phái Mạnh Sơn.

68. Quái Nhân Trong Động Là Ai?

Phục Ma trượng pháp của Dực Trọng mãnh liệt phi thường. Kiếm pháp của Tán Nông Ân cũng là một danh gia trong võ lâm.

Nếu là lúc bình thường thì Đào Vĩnh Trạch có coi bọn này vào đâu, nhưng hiện giờ hắn đã bị nội thương nên không khỏi hồi hộp trong lòng.

Tán Nông Ân giơ cây Thanh Cương kiếm lên nhằm đâm vào trước ngực Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch xử thân pháp “Bàn Long Nhiễu Bộ” tránh khỏi mũi kiếm. Đồng thời hắn giơ hai ngón tay lên búng lẹ một cái. Một dây hàn phong bắn vào hai mắt Tán Nông Ân.

Tán Nông Ân vung kiếm lên nhanh như điện chớp. Đồng thời y lún thấp người xuống nép vào cạnh sườn ngang lưng đối phương.

Bỗng nghe đánh cách một tiếng, cổ tay y đã bị Đào Vĩnh Trạch búng trúng huyệt Mạch Môn, đau thấu tâm can.

Nhưng Đào Vĩnh Trạch cũng trúng kiếm vào bụng dưới máu tuôn ra không ngớt.

Giữa lúc ấy Dực Trọng vùng thiết trượng dùng thế “Thái Sơn Áp Đỉnh” đánh mạnh xuống.

Đào Vĩnh Trạch gầm lên một tiếng, xoay tay phát chưởng. Đó là Tu La thần chưởng.

Cây thiết trượng của Dực Trọng tuột tay văng đi. Lão sử một chiêu sát thủ tối hậu “Hoành Cầu Thăng Thiên” bằng cây Đả Cầu bổng.

Phát trượng này đánh trúng lưng Đào Vĩnh Trạch.

Mắt hấn tối sầm lại. Miệng ọe một cái rồi hộc máu tươi ra.

Dực Trọng cũng bị chưởng lực của hấn hất ngã xuống đất.

Đào Vĩnh Trạch cả giận lập tứ tung người ngay lên phóng chưởng đánh ra.

Giữa lúc ấy Thống Thiên thượng nhân đã đuổi tới nơi. Nhà sư vùng tay một cái liệng cả một trăm lễ tám hạt niệm châu ra.

Đào Vĩnh Trạch la hoảng một tiếng nhảy vọt lên để lùi lại rồi lặn mình xuống sườn núi.

Một trăm lễ tám hạt niệm châu trúng vào người hấn đa số bị vỡ tan. Chỉ có bảy hạt đánh trúng vào điểm huyết khiến cho thương thế của hấn càng trầm trọng hơn. Chân khí cơ hồ ngưng tụ.

Thống Thiên thượng nhân kêu “A di đà Phật!” rồi nâng Dực Trọng lên.

May ở chỗ y đã luyện Thiếu Dương tâm pháp, nên trúng một chưởng của Đào Vĩnh Trạch cũng chưa đến nổi uổng mạng, nhưng y như người bị bệnh sốt rét, toàn thân run bần bật không ngớt.

Dực Trọng hỏi :

- Đào lão tặc đường như đã bị nội thương. Tu La thần công của hấn uy lực đã kém trước nhiều. Sao lão thiên sư không nhân cơ hội này trừ khử hấn đi.

Thống Thiên thượng nhân nhú cặp lông mày niệm Phật hiệu rồi thủng thẳng đáp :

- Đào Vĩnh Trạch tộc ác ngập đầu, hấn sắp đến ngày tận số, mối thù của cư sĩ không cần trả, tự hấn cũng phải chịu quả báo.

Khấu Phương Cao lúc này hốt hoảng, lêu bêu như chó mất chủ, chạy một mạch hơn mười dặm đường.

Hấn thở phào một cái, bỗng nghe có tiếng quát :

- Hảo tiểu tử! Bữa nay ngươi không trốn thoát khỏi bàn tay ta đâu.

Khấu Phương Cao giật mình kinh hãi, vì thanh âm này rõ ràng là của Đào Vĩnh Trạch. Nhưng chưa trông thấy bóng lão đầu.

Hấn bị Đào Vĩnh Trạch dùng thuật “Thiên độn truyền âm” làm náo loạn tâm thần, nên hấn cực kỳ hoang mang. Tuy hấn hết sức gắng gượng chạy trốn mà hai chân đã nhũn ra.

Chẳng mấy chốc Khấu Phương Cao bị Đào Vĩnh Trạch đuổi kịp.

Hấn la lên :

- Đại địch còn ở trước mắt mà sao Đào tiên sinh lại đối chọi với người nhà?

Đào Vĩnh Trạch lớn tiếng thóa mạ :

- Thúi lắm! Sao vừa rồi ngươi không nói thế? Ngươi toan hạ cả lão phu mà bây giờ còn mong lão phu tha thứ nữa chăng?

Khấu Phương Cao thấy Đào Vĩnh Trạch có ý không chịu buông tha liền không năn nỉ nữa. Hấn cười lạt nói :

- Đào tiên sinh! Tiên sinh chỉ biết trách người mà không tự trách mình. Tại hạ tưởng để tiên sinh cùng Dịch Long chết ráo mà rốt cục chưa giết được tiên sinh...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiên sinh bảo ta ngấm ngầm hại tiên sinh. Vậy ta xin hỏi, trong đời tiên sinh đã ám toán biết bao nhiêu người rồi? Bất quá ta đây mới học đòi tiên sinh một lần mà thôi.

Đào Vĩnh Trạch chưng hửng, không biết đáp thế nào.

Khấu Phương Cao lại toan chạy trốn.

Đào Vĩnh Trạch bỗng quát lên :

- Thà ta phụ người chứ quyết không để người phụ ta. Phải lắm! Đào mỗ một đời làm ác, ba nay có giết người thì đây lại đáng kể là một hảo sự.

Hắn chưa dứt lời đã sử Tu La thần công đánh ra.

Khấu Phương Cao vận toàn lực đón tiếp phát chiêu của đối phương, nhưng cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, toàn thân rét run.

Nhưng hắn chưa ngã xuống ngay. Chính hắn cũng phải lấy làm lạ.

Khấu Phương Cao đã làm đến Tổng quản đại nội thì võ công không phải tầm thường. Hắn loạng choạng mấy cái, lùi lại sáu bảy bước liền.

Hắn tiêu giải được kinh lực vừa bị đánh vào, rồi định thần lại. Trong đầu óc thoáng qua một tia hy vọng.

Hắn nhìn Đào Vĩnh Trạch cười ha hả nói :

- Đào tiên sinh! Té ra tiên sinh bị nội thương rồi! Tiên sinh có giết tại hạ thì chính tiên sinh cũng chẳng thể sống được. Vậy làm khổ nhau có được ích gì? Trong đại nội còn có linh đan. Sao bằng chúng ta giảng hòa có hay hơn không?

Đào Vĩnh Trạch làm gì chẳng biết mình sắp chết đến nơi. Chẳng những thế hắn còn hiểu rõ thương thế của hắn chẳng linh đan nào cứu trị được.

Khấu Phương Cao không hiểu điểm này, nên hắn tưởng dùng đại nội linh đan để gạt Đào Vĩnh Trạch, nhưng hắn đã uống phí tâm cơ.

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng hỏi :

- Đa tạ lòng tốt của người, nhưng người có biết bây giờ ta đang muốn gì không?

Khấu Phương Cao thấy nét mặt đối phương có vẻ khác lạ thì ngần người ra không biết nói sao.

Đào Vĩnh Trạch cười nhạt nói tiếp :

- Ta một đời tung hoành thiên hạ. Chỉ có người bị ta ám toán mà bữa nay xuýt chết về tay người. Nếu vậy thì ra mình chết đuối đũa đèn. Vậy trước khi ta chết mà không giết người thì chết cũng không nhắm mắt.

Khấu Phương Cao run lên hỏi :

- Đào tiên sinh. Tiên sinh không chịu nghe lời nói phải, chẳng lẽ tính mạng mình cũng không muốn giữ nữa chăng?

Đào Vĩnh Trạch cười đáp :

- Phải rồi! Ta đang muốn người cùng chết cho vui.

Tiếng cười chưa dứt, hàn phong nổi lên. Tay trái lão phóng Kim Cương chưởng lực mãnh liệt phi thường. Tay mặt cũng phát huy Tu La thần công đến chín thành.

Hai phát chưởng này đồng phát ra, về âm dương tương phối cương nhu tương tế. Đó là công lực suốt đời Đào Vĩnh Trạch đã luyện mà nên thì Khấu Phương Cao còn sống làm sao nổi?

Bỗng nghe một tiếng rú tưởng chừng tan gan đứt ruột.

Khấu Phương Cao biến thành một đồng đất bùn bầy nhầy nằm dưới đất.

Thịt máu đầm đìa coi rất thê thảm.

Đào Vĩnh Trạch ngửa mặt lên trời cười rộ một hồi, bỗng cảm thấy chân khí tiêu tan, ruột đau như vụn.

Giữa lúc đó đột nhiên có thanh âm lọt vào tai :

- Đào lão tặc! Bây giờ đến lượt ta đòi nợ ngươi. Món nợ bốn mươi ba mạng người, mỗi huyết cừu hai chục năm. Món nợ đó bây giờ ngươi tính sao thử nói ta nghe?

Thanh âm đầy vẻ oán độc. Dù là một tên đại ma đầu giết người không gớm tay mà nghe thanh âm này cũng phải run sợ.

Người nói câu này chẳng ai xa lạ mà chính là Giang Mỹ Linh.

Đào Vĩnh Trạch quay lại đáp :

- Giang cô nương! Cô là người coi cút đã chồng chất ý chí báo thù...

Giang Mỹ Linh cười lạt ngắt lời :

- Đúng thế! Bữa nay đến lượt tên lão tặc phải đền nợ máu rồi đây!

Đào Vĩnh Trạch một mặt ngưng tụ chân khí cho bớt đau ruột, một mặt làm bộ thản nhiên cười nói :

- Giang cô nương! Cô nương nghĩ thế là hoàn toàn sai trật. Chút công lực nhỏ mọn của cô nương thì đối địch với lão phu làm sao được? Nhưng...

Giang Mỹ Linh phì cười hỏi :

- Nhưng làm sao? Lão tặc! Ngươi đừng giả vờ như không việc gì. Ngươi vừa bị thương ta đã hoàn toàn nhìn rõ. Bữa nay mà ngươi còn toan chạy thoát thì chẳng thể nào được đâu.

Giang Mỹ Linh nhảy xổ lại, đồng thời phóng chưởng đánh ra.

Đào Vĩnh Trạch thoáng qua một ý nghĩ trong đầu óc, miệng lẩm bẩm :

- Ba mươi sáu chước, trốn là thượng sách...

Hắn nghiêng chặt hai hàm răng. Hai tay phóng chưởng bằng Tu La thần công.

Đồng thời thân hình thấp thoáng hắn chạy nhanh như điện chớp.

Nên biết dù là con sâu, con bọ đến chết vẫn còn cựa quậy. Đào Vĩnh Trạch tuy bị trọng thương, nhưng Tu La thần công của hắn vẫn còn mãnh liệt. Hai tay hắn phóng chưởng ra, Giang Mỹ Linh không dám đón tiếp vội vàng né tránh.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Đào Vĩnh Trạch đã chạy lên chốn sơn đầu.

Giang Mỹ Linh lại lớn tiếng quát :

- Lão tặc! Bữa nay mà ngươi còn chực trốn ư? Ta thử coi ngươi trốn đường nào cho thoát?

Nàng lao người đi rượt tới.

Đào Vĩnh Trạch khác nào chim đã bị tên, liều mạng trốn chạy.

Thế núi cực kỳ hiểm trở, nội thương hắn lại trầm trọng. Người hắn ngã lăn ra rồi cứ lăn long lóc mình xuống núi.

Bất cứ giống động vật nào cũng có ý niệm cầu sinh, huống chi con người.

Nhất là Đào Vĩnh Trạch, một tên đại ma đầu khét tiếng cố gắng lăn người xuống núi không ngớt.

Đột nhiên hắn cảm thấy như mình đang văng giá vũ rớt xuống hang động.

Đào Vĩnh Trạch than thầm :

- “Phen này thế là xong đời, mình chẳng chết cũng bị trọng thương”.

Hắn ngoảnh đầu trông ra thì lạ thay! Hắn cảm thấy mình rớt xuống vật gì mềm nhũn như nệm bông.

Đào Vĩnh Trạch đảo mắt nhìn quanh một lượt, thì đây là một cái động sâu thẳm tối đen, sâu ít lắm là mười mấy trượng.

Hắn lồm cồm bò dậy thì đột nhiên thấy mặt đất động dậy. Một vật đen sì hiện ra trước mặt.

Hắn nhìn kỹ lại thì là một vật sắc bén tựa hồ là một giống động vật.

Giữa lúc ấy nó giơ bốn móng sắc ra mà chộp lấy.

Đào Vĩnh Trạch thấy vậy cả kinh. Giống vật đen sì kia móng rất sắc bén và chụp lẹ vô cùng. Nó đã chụp được người Đào Vĩnh Trạch.

Giả tỷ vào lúc bình thời thì bản lãnh hắn có coi con vật này vào đâu. Nhưng hiện giờ tình trạng khác hẳn, vì hắn đang bị trọng thương. Mười phần công lực đã mất chín, hắn không có cách nào trốn thoát được móng sắt kia.

Con quái vật sắc đen chụp được Đào Vĩnh Trạch rồi, miệng nó gầm lên một tiếng quái gở, nó tràn mình đi rồi nhảy lên.

Đồng thời con quái vật há miệng rộng đỏ như máu để lộ những chiếc răng sắc nhọn và trắng ớn ngoạm vào đầu Đào Vĩnh Trạch.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng quát :

- Đại hắc hầy dừng tay!

Con quái vật nghe tiếng quát vội dừng lại không ngoạm nữa.

Lập tức nó nằm phục xuống đất ra vẻ rất thuần phục.

Thanh âm lạnh lẽo kia lại vang lên :

- Đại hắc! Kéo nó lại đây!

Con Đại hắc là giống quái vật lông đen nghe hiểu tiếng người. Lập tức nó ôm lấy Đào Vĩnh Trạch rồi chạy về phía trước.

Hắc động này lúc mới vào chỉ thấy tối om, nhưng vào sâu chừng mười trượng thì có tia sáng dần dần rọi vào.

Con quái vật chạy rất mau. Chỉ trong khoảnh khắc nó đã chạy tới bên khối đá lớn trước cửa động.

Nó đặt Đào Vĩnh Trạch xuống, ôm phiến đá mở ra.

Đào Vĩnh Trạch động tâm nghĩ thầm :

- “Té ra trong động này còn có động khác. Không hiểu trong thạch động này có ai ở? Con quái thú khổng lồ này chắc nghe lệnh người kia sai khiến”.

Con quái vật lúc này nằm phục ở cửa động, không dám ngừng đầu lên.

Đào Vĩnh Trạch đưa mắt nhìn vào trong thạch thất. Bất giác hắn sợ quá lùi lại ba bước.

Nguyên trong thạch thất có một con quái vật khác, người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ ngồi trên giường đá. Đầu tóc nó trắng như tuyết và dài che gần hết cả mặt mũi. Hai luồng mục quang xanh lè chiếu qua những sợi tóc xòa xuống lóe ra ngoài.

Trên tấm áo bào màu xám bám đầy tro bụi dày đến một tấc. Trong tay áo rộng thùng thình hiện ra hai cánh tay gãy đứt.

Quái vật vừa ngó thấy Đào Vĩnh Trạch bất giác miệng nó bật lên một tràng cười rộ.

Tiếng cười như hổ thét rống gầm làm chấn động cả gian thạch thất.

Vì con quái vật để tóc xõa xuống mặt nên Đào Vĩnh Trạch không trông rõ diện mạo và không nhận ra là ai. Tuy hắn không có cách nào nhận được đối phương, nhưng nghe tiếng cười quái gở, hắn cũng biết là quái vật đối với hắn chẳng có thiện cảm gì.

Đào Vĩnh Trạch nghĩ thầm trong bụng :

- “Không ngờ dưới chân núi này lại có quái nhân nấu hình ở đây...”

Hắn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe quái vật lạnh lùng lên tiếng :

- Đào Vĩnh Trạch! Không ngờ ngươi tới đây. Sao không tiến vào đi, còn chờ gì nữa?

Đào Vĩnh Trạch nghe nói không khỏi sợ run, tự hỏi :

- “Hắn là ai? Sao lại nhận biết ta?”

Giữa lúc ấy quái vật tức giận quát lên :

- Nếu ngươi không tiến vào thì lão phu đập chết ngay lập tức.

Đào Vĩnh Trạch chấn động tâm thần, hắn không sao được phải từ từ tiến vào thạch thất.

Hắn đưa mắt nhìn trong nhà thì thấy thạch thất này không rộng mấy. Ngoài chiếc giường đá chẳng còn một vật gì khác.

Quái vật vẫn ngồi trên giường không nhúc nhích.

Đào Vĩnh Trạch định thần lại rồi cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?...

Quái vật không chờ Đào Vĩnh Trạch dứt lời đã hỏi chẹn họng :

- Ngươi không nhận ra lão phu ư?

Đào Vĩnh Trạch lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa từng gặp các hạ bao giờ.

Quái vật đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Ngươi đừng giả trang hồ đồ nữa. Họ Đào kia! Hai mươi năm trước lúc ngươi sát hại bốn mươi ba mạng người nhà Giang Mỹ Linh chính mắt lão trông thấy.

Đào Vĩnh Trạch run lên nghĩ thầm :

- “Té ra hắn là một người ở Giang gia. Chắc bữa nay mình không thoát khỏi ma chướng của hắn rồi”.

Hắn vừa nghĩ vừa vận công. Đồng thời hắn mỉm cười hỏi lại :

- Lần đó hoàn toàn là vì có sự hiểu lầm...

Quái vật đột nhiên lớn tiếng ngắt lời :

- Họ Đào kia! Ngươi đừng nỏ mồm nữa. Nếu ngươi tưởng vận công động thủ là tự tìm đường chết đó.

Đào Vĩnh Trạch biến sắc. Quái vật ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trong nội tạng ngươi đã bị trọng thương. Nếu ngươi còn miễn cưỡng động thủ, lập tức ngũ tạng ngươi phải tan nát ra mà chết.

Đào Vĩnh Trạch nghe nói lại càng khiếp sợ tự hỏi :

- “Tại sao lão lại biết mình đã bị trọng thương?”

Lão quái vật đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ. Tiếng cười của lão vừa ra vẻ đắc ý vừa có vẻ trào phúng mà lạnh lẽo đến cực độ.

Đào Vĩnh Trạch thấy lão quái vật hai lần bật lên tiếng cười quái gở thì trong lòng kinh hãi, toan đối đáp thì lại nghe quái vật hỏi tiếp :

- Họ Đào kia! Người sợ lắm phải không?

Đào Vĩnh Trạch cười khò khan mấy tiếng rồi đáp :

- Các hạ đoán sai rồi.

Quái vật lại cười nói :

- Còn người nghĩ thì không sai chứ? Nếu quả người không bị trọng thương thì sao lại rơi xuống độc hắc ám này?

Đào Vĩnh Trạch định thần lại đáp :

- Đó là vì lão phu bất cẩn để xảy chân mà ra.

Quái vật lại nhe răng cười nói :

- Người xảy chân ngã xuống ư? Nếu Tu La thần công của người còn lấy ba thành thì sao con Đại hắc này lại chụp được người?

Mấy câu hỏi này khiến cho Đào Vĩnh Trạch tắc họng không còn biết nói sao.

Nhưng hắn là một tên giảo hoạt, nói :

- Đó là lão phu có chỗ dụng tâm.

Lão quái vật cười khanh khách nói :

- Họ Đào kia! Nếu người còn có chỗ dụng tâm khác, vậy càng hay! Bây giờ người hãy tiếp lão phu mấy chiêu thử coi.

Bỗng thấy lão quái vật thò tay ra như móng chân chim khê búng về Đào Vĩnh Trạch một cái.

Đào Vĩnh Trạch vội la lên :

- Khoan động thủ. Lão phu còn có điều muốn nói.

Lão quái vật vội thu chỉ phong lại, lạnh lùng hỏi :

- Còn điều gì thối tha nữa?

Đào Vĩnh Trạch định thần hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là người nhà Giang Mỹ Linh?

Lão quái vật lại cười đáp :

- Ta là cừu nhân!

Đào Vĩnh Trạch nghe nói trong bụng vừa kinh hãi vừa mừng thầm nói :

- Các hạ đã là cừu nhân nhà họ Giang thì chúng ta cùng một phe với nhau. Tại hạ có một tin rất hay đưa đến cho các hạ...

Lão quái vật cười khàn khàn mấy tiếng hỏi :

- Phải chăng nhà họ Giang còn có người tới không?

Đào Vĩnh Trạch đáp :

- Đúng thế! Giang Mỹ Linh hiện ở trên núi. Các hạ...

Quái vật cả cười ngắt lời :

- Chẳng cần người nói ta cũng biết rồi. Ta không phải kiếm thị rồi thị cũng tự động tới đây.

Đào Vĩnh Trạch cười nói :

- Chúng ta đã là đồng phe thì cùng nhau hợp lực để vận cổ Giang Mỹ Linh, có phải là báo thù được cho các hạ không?

Quái vật đằng hắng một tiếng rồi đáp :

- Thối lắm! Ai là đồng phe đồng đạo với ngươi? Việc của lão phu, lão phu tự lo liệu, cần chi đến kẻ khác quan tâm.

Đào Vĩnh Trạch bị lão thóa mạ thì lửa giận bốc lên âm âm nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ thản nhiên, mỉm cười nói :

- Đó là hảo ý của tại hạ. Tại hạ còn có một tin nữa muốn cho các hạ hay.

Lão quái vật hững hờ nói :

- Tin gì nữa? Nói mau!

Đào Vĩnh Trạch nghĩ thầm :

- “Bọn Giang Mỹ Linh nhất định sẽ tìm tới đây, ta mà khiêu khích cho hai bên đánh nhau là mình ở giữa thủ lợi...”

Hắn cố ý lắc đầu đáp :

- Các hạ không muốn tin lời tại hạ, chẳng nói nữa là xong.

Lão quái vật cười lạt hỏi :

- Ngươi không chịu uống rượu mừng lại đòi uống rượu phạt chẳng?

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng hỏi lại :

- Tại hạ nói ra mà các hạ không tin phỏng được ích gì?

Quái vật tức giận nói :

- Ngươi chưa nói ra sao đã biết là lão phu không tin?

Đào Vĩnh Trạch nhẹ buông tiếng thở dài, ngồi co ro dưới đất đáp :

- Tại hạ bị trọng thương, e rằng chưa nói hết lời đã không chống nổi.

Quái vật cười hỏi :

- Phải chăng ngươi muốn xin lão phu cho thuốc trị thương?

Đào Vĩnh Trạch gật đầu.

Quái vật khẽ vỗ tay mấy cái. Mé tả thạch động bỗng vang lên những tiếng lách cách.

Chỉ trong khoảnh khắc, một khuôn cửa đá hiện ra. Phía trong cửa có bậc đá dẫn xuống.

Sau một lát, một con tinh tinh sắc vàng rất lớn theo bậc đá chạy lên.

Lão quái vật ngó tinh tinh nói :

- Đại hoàng! Lấy bình thuốc màu vàng ra đây.

Con tinh tinh này dường như thông hiểu tiếng người. Nó gật đầu mấy cái rồi xoay mình đi ngay.

Đào Vĩnh Trạch thấy vậy nghĩ thầm :

- “Không ngờ trong thạch động này còn có một thạch động khác”.

Chỉ trong giây lát con tinh tinh sắc vàng đã từ dưới bậc đá nhảy lên, trong tay cầm lấy bình thuốc vàng.

Lão quái vật thò tay lấy bình thuốc vàng, dốc ra ba viên thuốc vào lòng bàn tay rồi nói :

- Thuốc trị thương ở đây, ngươi dám uống không?

Đào Vĩnh Trạch đón lấy thuốc bỏ ngay vào miệng nuốt.

Lão quái vật lạnh lùng hỏi :

- Người không sợ ăn phải thuốc độc ư?

Đào Vĩnh Trạch cười mát đáp :

- Nếu đó là thuốc độc thì tại hạ đã không uống.

Lão quái vật cười lạt đáp :

- Lão phu không tin là người đã nuốt rồi. Người hãy mở miệng để lão phu coi cho rõ.

Đào Vĩnh Trạch không sao được đành há miệng ra.

Đột nhiên lão quái vật ra tay nhanh như điện chớp búng một viên thuốc màu đen bắn vào cổ họng Đào Vĩnh Trạch.

Đào Vĩnh Trạch ọe lên một tiếng. Viên thuốc liền trôi xuống bụng.

Lão quái vật nổi lên tràng cười khanh khách nói :

- Đào lão tặc! Người hãy nhả ba viên thuốc còn giấu ở dưới ngọn lưỡi kia ra đi. Tuy người là tay xảo trá nhưng gạt lão phu thế nào được?

Đào Vĩnh Trạch lắc đầu thở dài hỏi :

- Các hạ thật khéo đa nghi. Tại hạ đã nuốt thuốc xuống rồi.

Lão quái vật cất giọng âm trầm nói :

- Bây giờ thì không của người nhả ra nữa, vì người vừa nuốt xuống rồi.

Đào Vĩnh Trạch chấn động tâm thần tự hỏi :

- “Lão quái vật này tâm cơ còn lợi hại hơn ta. Không hiểu lão muốn giở trò gì nữa?”

Lão quái vật thu tiếng cười lại đáp :

- Bây giờ người phải nói cho thật thì lão phu lập tức lấy thuốc giải cho người.

Đào Vĩnh Trạch kinh ngạc hỏi :

- Thuốc vừa rồi quả là thuốc độc ư?

Lão quái vật gật đầu nói :

- Chẳng những là độc được mà chất lượng nhiều quá. Chỉ trong vòng một giờ là người bị thủng ruột ra mà chết.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng người uống thuốc giải của lão phu thì không lo gì đến tính mạng nữa.

Đào Vĩnh Trạch thở dài đáp :

- Thôi được! Để tại hạ nói hết.

Hắn đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Tại hạ cùng Dịch Long tỷ đầu ở Thiên Chương bình. Kết quả tại hạ đánh chết hoặc đả thương bọn chúng. Kẻ Khấu Phương Cao cũng bị tại hạ trừ diệt rồi...

Lão quái vật cười lạt nói :

- Những cái đó lão phu biết cả rồi.

69. Rượt Ác Ma Quần Hùng Vào Bí Động

- Các hạ biết cả rồi ư?

Lão quái vật đáp :

- Đúng thế, lão phu có nhiều tai mắt bên ngoài, các người hành động gì cũng không qua mắt lão phu được.

Đào Vĩnh Trạch nói :

- Bọn Giang Mỹ Linh, Lăng Trung Ngọc sắp tới động này đó. Nếu quả các hạ muốn tiêu diệt bọn chúng thì ngôi bá chủ võ lâm sẽ về tay mình chẳng khó khăn gì.

Lão quái vật nói :

- Lão phu mà cũng làm bá chủ võ lâm được ư?

Lão nổi lên tròng cười nhắc đi nhắc lại câu này hai ba lượt.

Thanh âm lão quái dần dần nhỏ lại. Lão lạnh lùng hỏi tiếp :

- E rằng lão phu trước khi làm bá chủ võ lâm người đã ngồi thủ lợi rồi có đúng thế không?

Đào Vĩnh Trạch trong lòng hồi hộp nghĩ thầm :

- “Thằng cha này đáo để thật!”

Hắn lắc đầu đáp :

- Các hạ đừng nghi ngờ gì nữa, tại hạ mà chết thì nhất định các hạ cũng chẳng thể ngồi yên trong động này được.

Lão quái vật bật lên mấy tiếng cười khàn khàn nói :

- Đào Vĩnh Trạch, người đừng coi thường tòa động này. Lão phu đã sắp đặt tòa thạch động hai chục năm trời, quyết chí chinh phục võ lâm. Đồng thời lão phu đã liệu trước sau hai chục năm bọn người tạt đến đây...

Đào Vĩnh Trạch háng dặng một tiếng, ngắt lời :

- Nhưng các hạ đã coi võ công bọn Dịch Long quá tầm thường.

Lão quái vật lại cười hô hô đáp :

- Dù bọn chúng có ba đầu sáu tay cũng chẳng thể vào lọt những cơ quan trong bản động. Nếu người không tin thì con Đại hắc dẫn người đi coi.

Đào Vĩnh Trạch lạnh lùng hỏi :

- Các hạ đối đãi với tại hạ như vậy mà không sợ là giúp cho bọn chúng đến đối phó với các hạ ư?

Lão quái vật thản nhiên đáp :

- Người vừa uống thuốc của lão phu chẳng những bị trúng độc mà võ công cũng hoàn toàn mất hết. Bây giờ sức người không trỗi nổi con gà.

Đào Vĩnh Trạch chưa tin. Hắn vội vận động công lực thì quả nhiên mất hết.

Bất giác hắn buông tiếng thở dài nói :

- Đào mỗ một đời vùng vẫy giang hồ, không ngờ nay bị chết đuối địa đê.

Hắn trở gót ra khỏi nhà thạch thất thì giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng chiến đấu vọng lại.

Đào Vĩnh Trạch động tâm, đi lẹ hơn theo sau con Đại hắc chạy vào đường hầm.

Qua mấy khúc quanh lại vào một đường hầm khác. Hắn phóng tầm mắt nhìn ra không khỏi ngẩn người.

Nguyên đường hầm này có thể trông sang một căn thạch thất khác.

Trong căn thạch thất này có rất nhiều người đứng đó, đủ mặt bọn Địch Long, Lăng Trung Ngọc, Thống Thiên thượng nhân, Phùng Anh, Long Chính Phong, Tần Tổ Hà, Địch Bình Thạch, Hoa Quang đại sư.

Lúc này Lăng Trung Ngọc đang chiến đấu với một con trăn rất lớn.

Nguyên Giang Mỹ Linh thấy Đào Vĩnh Trạch nhảy xuống Thiên Chương bình vào trong hắc động liền quay lại nói cho bọn Lăng Trung Ngọc hay.

Bọn Lăng Trung Ngọc lập tức đuổi đến cửa động. Mọi người liền dùng dây leo xuống động.

Ban đầu không thấy gì cả. Nhưng khi mọi người tiến vào trong gian thạch thất rồi liền bị con trăn lớn khùng bố.

Con trăn này sức mạnh vô cùng và mau lẹ dị thường. Nó đấu với Lăng Trung Ngọc đã lâu mà chưa thất bại.

Đào Vĩnh Trạch thấy thế cả mừng nghĩ bụng :

- “Thằng lỏi kia mà bị con trăn nuốt thì hay quá”.

Những người đứng quan chiến đều lo thay cho Lăng Trung Ngọc đến toát mồ hôi.

Giang Mỹ Linh nói :

- Lăng ca ca phải cẩn thận đấy.

Lăng Trung Ngọc quát lên một tiếng thật to. Thanh trường kiếm trong tay đánh liền năm chiêu nhanh như điện chớp mà chiêu nào cũng lợi hại vô cùng.

Nhưng con trăn né tránh rất thần tốc khiến cho năm chiêu kiếm của Lăng Trung Ngọc đều chém sênh.

Con trăn ngẩng đầu lên gầm một tiếng quái gở rồi nhảy xổ lại.

Địch Long la lên :

- Né tránh cho mau!

Lăng Trung Ngọc lạng người đi một cái thì con trăn chỉ còn cách chừng nửa bước.

Địch Long lại hô :

- Nhắm trúng phía dưới cách đầu nó bảy tấc mà đâm.

Thanh trường kiếm thoát khỏi tay Lăng Trung Ngọc bay ra đâm trúng vào phía dưới đầu trăn chừng bảy tấc.

Con trăn gầm lên một tiếng quái gở rồi lập tức nhảy chồm lại vỗ Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc đồng thời đẩy hai tay ra.

Con trăn bị trúng kiếm vào yếu huyệt lăn đi mấy vòng rồi ngã lăn ra không nhúc nhích được nữa.

Lăng Trung Ngọc cả mừng chạy lại bồi thêm mấy chưởng. Thế là con vật chết liền.

Giang Mỹ Linh tiếp lấy thanh trường kiếm ở trong tay Lăng Trung Ngọc mổ con trăn ra.

Nàng nhìn Lăng Trung Ngọc nói :

- Máu con trăn ngàn năm này có thể tăng gia công lực cho Ngọc ca rất nhiều.

Lăng Trung Ngọc theo lời cúi xuống hút khá nhiều máu trăn vào bụng.

Rồi chàng cười hỏi :

- Sao Linh muội biết máu con trăn ngàn năm có thể tăng gia công lực.

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Tiểu muội đã coi cuốn Sơn Hải kinh thì thấy sách này chép là máu con trăn ngàn năm có thể nuôi dưỡng công lực cho người luyện võ. Vì thế mà tiểu muội mong Ngọc ca uống một chút.

Địch Long cười hỏi :

- Giang cô nương biết vậy mà sao cô lại không uống?

Giang Mỹ Linh cười mát đáp :

- Tiểu muội sợ mùi nó tanh lắm.

Hoa Quang đại sư nói :

- Trong động này đã có rắn trăn ngàn năm, tất không phải là sơn động tầm thường. Không chừng có cao nhân dị sĩ trú ở nơi đây.

Lăng Trung Ngọc uống máu trăn rồi ngồi xếp bằng xuống đất để vận công.

Chàng cảm thấy một luồng mát lạnh từ cổ họng từ từ rót vào huyết Đan Điền. Sau đó một luồng nhiệt khí từ huyết Đan Điền lưu thông vào tứ chi bách thể trong người.

Thống Thiên thượng nhân bỗng cất tiếng hỏi :

- Đào Vĩnh Trạch chưa chắc đã rót xuống hang động này. Nếu không thì sao lại chưa thấy hấn đâu?

Giang Mỹ Linh nói :

- Hấn chạy xuống núi trốn rồi lặn xuống động này. Đó là một việc thực. Nếu tiểu nữ đoán không lầm thì động này rất sâu rộng. Có khi hấn đã theo một đường hầm nào khác chuồn đi rồi.

Phùng Anh nói :

- Giang cô nương mà nói vậy thì bọn lão phu thấy có chỗ không tin được.

Giang Mỹ Linh cười lạt hỏi :

- Phùng tiên bối có chỗ nào không thể tin được?

Phùng Anh cười đáp :

- Đào Vĩnh Trạch mình bị trọng thương, công lực giảm sút quá nửa. Hấn mà rót xuống động này thì sao qua được cửa quan có con trăn ngàn năm này canh gác. Con trăn mà nuốt hấn vào bụng thì vừa rồi cô nương mổ bụng nó sao chẳng thấy thi thể Đào Vĩnh Trạch đâu?...

Địch Long cười nói :

- Nàng nói phải lắm. Lão phu tưởng chúng ta nên mau mau ra khỏi khu sơn động này.

Đột nhiên có thanh âm rất lạnh leo vọt ra :

- Đến thì có đường, ra thì có lối. Hừ! Kiếp này đừng hòng ra khỏi động nữa.

Thanh âm này băng lãnh đến cực điểm khiến người nghe phải ớn lạnh xương sống.

Địch Long là một nhân vật số nhất số nhị trong võ lâm. Lúc ở Thiên Chương bình đã chiến đấu cùng Đào Vĩnh Trạch, tuy bị thương nhưng công lực cũng còn năm sáu thành.

Lão cười nhạt hỏi lại :

- Nếu phải là nhân vật đáng kể thì sao không thẳng thắn ra đây nói chuyện, lại cứ núp ở trong đó.

Người trong động bật lên tròng cười ha hả. Tiếng cười quanh quẩn trong hang động rồi truyền ra nghe rất chói tai.

Tiếng cười vừa dứt, người trong động nói dần từng tiếng :

- Người muốn gặp lão phu ư? Cái đó không phải chuyện dễ. Các người còn phải xuyên qua năm cửa quan, mười trạm gác.

Địch Long hững hờ đáp :

- Cái gì mà năm quan mười trạm? Dù cái động quỷ này có đúc bằng gan thép thì lão phu cũng muốn đập thành bình địa.

Lão quay ra nói với quần hùng :

- Chúng ta cứ xông vào phía trong coi!

Thống Thiên thượng nhân xua tay nói :

- Địch chưởng môn xin dừng động nộ. Chúng ta chưa hiểu rõ lai lịch người ở trong động này. Họ có ân oán gì với mnhi hay không cũng chẳng thể biết được. Mục đích của chúng ta chỉ là kiếm Đào Vĩnh Trạch, chẳng nên gây chuyện thị phi với người khác.

Hoa Quang đại sư gật đầu đáp :

- Thượng nhân nói phải lắm!

Rồi lão cất cao giọng hỏi :

- Xin thí chủ ở trong động cho biết cao tính đại danh được chẳng? Chúng ta không ân oán thì tội gì...

Thanh âm lạnh lẽo từ trong động vọng ra ngắt lời :

- Vậy sao các người lại sấn vào tiên động là nơi lão phu tu luyện?

Hoa Quang đại sư đáp :

- Vì bọn bản đạo muốn kiếm Đào Vĩnh Trạch nên mới tiến vào quý động.

Người trong động hỏi :

- Đào Vĩnh Trạch ư? Thằng chó chết đó có dính gì đến lão phu? Các người đến đây làm chi? Rõ ràng các người muốn gây hấn.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Thí chủ lầm rồi. Vì Đào Vĩnh Trạch lão tặc rút xuống quý động nên bọn bản tăng xuống kiếm hấn.

Thanh âm lạnh như băng lại vang lên :

- Các người nói thú vị lắm. Đào Vĩnh Trạch hiện giờ ở đâu, các người đã tìm thấy chưa? Các người muốn ra khỏi động này cũng được nhưng phải tuân theo ba điều kiện của lão phu.

Thống Thiên thượng nhân hỏi :

- Ba điều kiện gì?

Người trong động đáp :

- Điều thứ nhất là trói gã tiểu tử đã giết con rắn thần của lão để lại đó. Điều thứ hai, là Địch lão tặc phải tàn hủy ngũ quan. Điều thứ ba là mỗi người trong các người phải chặt tay rồi cút ngay.

Địch Long cười khanh khách hỏi :

- Lão đã là cái thá gì mà ăn nói ngông cuồng như vậy?

Người trong động lớn tiếng đáp :

- Địch Long lão thất phu! Nếu người quả không phục thì hãy ném mùi năm quan mười trạm của lão phu.

Lúc này Lăng Trung Ngọc đã hành công xong. Chàng thấy trong người khoan khoái lạ lùng, cũng nhảy lên nói :

- Bọn tại hạ không tin năm quan mười trạm gì đó của các hạ, công tử thử vào coi.

Lăng Trung Ngọc rảo bước nhắm tiến về phía tòa thạch thất.

Xuyên qua thạch thất đến một con đường hầm hơi hám tối tăm.

Giang Mỹ Linh đi theo Lăng Trung Ngọc, nàng hỏi :

- Ngọc ca không sợ ư?

Lăng Trung Ngọc cười hỏi lại :

- Sợ gì?

Giang Mỹ Linh đáp :

- Vừa rồi tiểu muội coi Ngọc ca ác đấu với con trăn lớn đã sợ đến toát mồ hôi. Vạ nhất...

Lăng Trung Ngọc dặt tay Giang Mỹ Linh cười nói :

- Giang muội bắt tất phải sợ. Người lành có đất trời chen chỗ, tiểu huynh đã trải qua nhiều phen nguy hiểm rồi cũng qua được một cách bình yên.

Giang Mỹ Linh cất giọng ôn nhu hỏi :

- Chuyến này chúng ta trả xong mối thù, sẽ tìm vào một nơi thủy tú sơn kỳ ẩn lánh, làm nghề cấy lúa trồng tía, không tranh giành gì đến thế sự nữa. Ngọc ca tính vậy có thú không?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Dĩ nhiên là thú!

Chàng nói tiếp :

- Bây giờ tiểu huynh mới phát hiện ra chỉ có một người chân chính yêu tiểu huynh.

Giang Mỹ Linh vội hỏi :

- Ai vậy?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cô ngốc này! Thế mà còn phải hỏi ư?

Giang Mỹ Linh toét miệng cười hỏi :

- Ai? Nói mau! Một nam hán tử mà còn nói úp mở không rõ ràng chút nào hết.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Giang muội thử đoán coi.

Giang Mỹ Linh không nghĩ gì hết đáp ngay :

- Nhất định là Lãnh Sương Quân.

Lăng Trung Ngọc lắc đầu nói :

- Đoán trật rồi. Đối với y tiểu huynh đã sinh lòng chán nản.

Giang Mỹ Linh dậm chân hỏi :

- Ngọc ca khinh nhờn tiểu muội quá. Việc gì còn phải bảo tiểu muội đoán hoài rồi lại chê tiểu muội đoán trật? Sao không nói huych toẹt ra người đó là ai?

Lăng Trung Ngọc không nhin được bật cười đáp :

- Cô này ngốc thật! Người đó xa tận bên trời...

Giang Mỹ Linh hất tay Lăng Trung Ngọc ra, khề đánh chàng một cái, bĩu môi nói :

- Tiểu muội không thích hạng trai bẻm mép như Ngọc ca đâu.

Lăng Trung Ngọc đắc ý cười nói :

- Đánh hay quá! Nếu vậy ba ngày ba đêm tiểu huynh không hỏi gì đến Giang muội nữa.

Đột nhiên thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Thằng lỏi này đã ở nơi tuyệt địa còn nói chuyện ái tình. Chỉ ba phân đồng hồ nữa là Diêm Vương có lệnh đòi người xuống đó.

Thanh âm chưa dứt, từ trong đường hầm đột nhiên thấy ba đạo bạch quang lấp lánh liệng tới Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc vội ôm lấy Giang Mỹ Linh chạy xa ra ngoài ba trượng.

Ánh bạch quang rít qua bên áo chàng. Ba tiếng cười hích hích nổi lên rồi biến vào trong đường hầm.

Lăng Trung Ngọc la thầm :

- “Thật là một phen hú vía”.

Lúc này chàng hãy còn ôm Giang Mỹ Linh trong lòng chưa buông ra. Một mùi hương từ da thịt người xử nữ tiết ra xông vào mũi chàng.

Lăng Trung Ngọc không nhẫn nại được bất giác ôm nàng chặt hơn.

Giang Mỹ Linh đứng thẳng người lên. Hai má đỏ hồng như gấc chín, nàng cười nói :

- Anh chàng này tệ quá!

- Người ta đã cứu cô, cô còn bảo người ta tệ. Đúng là chó cắn Lã Đồng Tân, không biết người hảo tâm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến cùng đường. Đây là một gian thạch thất. Cánh cửa khép lại.

Lăng Trung Ngọc muốn mở cửa tiến vào thì đột nhiên sau lưng có tiếng quát :

- Lăng đại hiệp hãy dừng bước.

Lăng Trung Ngọc sững sờ quay lại hỏi :

- Địch lão tiên bối có điều chi dạy bảo?

Địch Long đáp :

- Bên trong cửa đá này tất có cơ quan rất lợi hại, ta không nên hấp tấp.

Lăng Trung Ngọc gật đầu đáp :

- Địch lão tiên bối rất cao kiến. Nhưng chúng ta cũng phải tìm cách tiến vào.

Địch Long hỏi :

- Để lão phu hãy đánh đổ cánh cửa đá này coi thử nên chăng?

Lão vén áo bào lên, vận công ra bàn tay, lớn tiếng quát :

- Các vị hãy lùi mau ra hai bên.

Tiếng quát chưa dứt, tay phải lão đã phóng chưởng. Chưởng phong vừa xô ra thì chính lão đã lướt về mé hữu xa đến mấy trượng.

Bỗng nghe tiếng cửa đá kẹt một cái rồi nắm tên bạc đồng thời bắn ra. Ánh ngân quang vừa lấp lánh đã tắt ngay.

Lăng Trung Ngọc lắc đầu nói :

- May quá! Nếu Địch lão tiên bối không ngăn trở thì trận mưa ám khí này phóng ra, chúng ta chẳng chết cũng bị trọng thương.

Giang Mỹ Linh chưa hết sợ nói :

- Xem thấy đủ biết trong động này chỗ nào cũng ghê gớm. Thật là nguy hiểm khôn lường.

Lăng Trung Ngọc mỉm cười hỏi lại :

- Chẳng lẽ cô cũng sợ ư?

Giang Mỹ Linh lắc đầu đáp :

- Không phải tiểu muội sợ đâu. Vạn nhất mà chúng ta bị nạn ở đây thật chẳng đáng chút nào. Đồng thời theo tiểu muội phỏng đoán thì Đào Vinh Trạch có bị hãm thân ở trong động này chưa chắc đã sống được.

Thanh âm lạnh lẽo lại vọng lên :

- Sao lại chưa chắc? Hắn còn sống nhăn răng ra đó thôi.

Lăng Trung Ngọc tức giận quát lên :

- Nếu có bản lĩnh hãy chường mặt ra đi! Sao lại núp trong bóng tối thì đâu phải là hảo hán?

Tiếng cười the thé nổi lên rồi nói :

- Ha ha! Thằng lỏi chó ngông cuồng! Chờ lát nữa sẽ thấy.

Thế rồi bầu không khí trở lại tịch mịch.

Quần hào đều dừng bước chưa tiến vào thạch thất.

Lăng Trung Ngọc bước lại gần cửa đá. Chàng vận mục lực ngó vào trong nhà thì chỉ thấy một màu tối om.

Một luồng gió âm hàn thổi vào Lăng Trung Ngọc khiến chàng không tự chủ được phải run người lên.

Giữa lúc ấy thanh âm lạnh lẽo từ trong hõ vọng ra :

- Tiểu tử! Người có dám bước vào trong này không.

Lăng Trung Ngọc tức giận đáp :

- Sao lại không dám?

Chàng vận công lực ra hai tay rồi rảo bước tiến vào.

Lúc nhân chàng bước qua ngưỡng cửa, đột nhiên hai bóng đen to lớn nhảy xổ tới nhanh như điện chớp.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi. Hai tay đồng thời đánh ra hai bên.

Chưởng phong của chàng đã vận đến mười thành công lực.

Bỗng nghe hai tiếng binh binh. Hai bóng đen bị hất ra hai bên.

Đột nhiên trong nhà thấp đèn sáng tỏ.

Lăng Trung Ngọc nhìn lại thì hai bóng đen vừa rồi nhảy xổ tới là hai tượng gỗ.

Hai tượng gỗ lăn ra đất liền bị chàng đập nát.

Lăng Trung Ngọc mắt nhìn vào bất giác thộn mặt ra.

Trong nhà bày một dãy quan tài. Lăng Trung Ngọc đếm được mười ba cỗ.

Lúc này quần hào đều vào nhà cả rồi.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Trong mười ba cỗ quan tài, đây nếu không chứa ám khí thì chắc đựng thầy ma. Hay hơn hết là chúng ta đừng có đựng vào.

Hoa Quang đại sư nói :

- Thượng nhân đoán trúng đó. Nhưng chúng ta mà không động đến thì tất nhiên, họ cũng đã đặt cơ quan thao túng. Vậy trước khi họ phát giác ta hãy phá hủy hết đi là xong.

Lăng Trung Ngọc gật đầu đáp :

- Đại sư nói phải đó! Những cái này để lại nhân gian thật nguy hại vô cùng. Bữa nay nên hủy hết đi!

Dứt lời, chàng giơ tay lên nhằm đánh xuống cổ quan tài thứ nhất.

Nắp quan tài rớt ngay xuống.

Mọi người thấy vậy ai cũng kinh ngạc.

Nguyên trong những quan tài này chẳng có thầy ma cũng không đựng rắn rết chi hết, mà là châu báu phát ra ánh sáng rực rỡ, khiến cho căn nhà càng sáng tỏ. Mỗi hạt châu này có giá trị liên thành, phú xứng địch quốc.

Quần hùng thấy châu báu ai cũng không khỏi động tâm. Bọn họ du lịch giang hồ đã nhiều mà chưa bao giờ được thấy nhiều châu báu đều thế.

Long Chính Phong nhìn Phùng Anh khẽ nói :

- Chúng ta chỉ cần lấy một cổ quan tài này cũng đủ sài suốt đời.

Phùng Anh gật đầu hỏi :

- Phải rồi! Nhưng bọn họ chưa một ai lượm lấy thì chúng ta ra tay trước thế nào được?

Long Chính Phong cười lạt nói :

- Ai mà chả muốn lấy? Chẳng một ai không có ý niệm về danh lợi. Bọn người này chỉ đeo bộ mặt giả đạo đức mà thôi...

Phùng Anh nói :

- Trong thạch thất này đã để nhiều chân báu như vậy, e rằng có cơ quan quan thao túng. Vạn nhất...

Long Chính Phong cười lạt ngắt lời :

- Tiền bối nhất gan quá! Văn bối thấy châu báu để trong quan tài đều bỏ rơi từng bột, làm gì có cơ quan thao túng?

Gã vừa nói vừa nhỏ tay chụp lấy châu báu.

Địch Long vội quát lên :

- Dừng tay!

Tiếng quát chưa dứt, bỗng thấy trong đồng châu báu bốc lên một làn khói xanh.

Long Chính Phong cả kinh thất sắc, loạng choạng lùi lại mấy bước rồi gã lăn ra.

Địch Long ra tay nhanh như chớp đập vào tay Long Chính Phong.

Long Chính Phong rú lên một tiếng thê thảm. Bàn tay mặc gã bị chặt đứt liền.

Phùng Anh lấy làm lạ hỏi :

- Địch huynh! Tại sao huynh lại làm như vậy?

Địch Long nghiêm nét mặt đáp :

- Có thể mới cứu gã được. Nếu lão phu ra tay chậm một chút, chất kịch độc theo cánh tay thấu vào nội tạng, thì gã chẳng tài nào sống được.

Giang Mỹ Linh hỏi :

- Gã trúng phải chất độc gì vậy?

Địch Long đáp :

- Luồng khói xanh bốc lên đó là một thứ kịch độc ghê gớm vô cùng. Chỉ đụng vào da thịt là trúng độc ngay. Còn muốn hiểu đó là chất độc gì thì phải giám định mới biết được.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Còn mười hai cỗ kia chúng ta có nên mở ra coi không?

Địch Long đáp :

- Dĩ nhiên nên mở ra coi.

Trong quan tài bỗng có thanh âm cất lên :

- Sao không mở mau ra? Để chúng ta buồn đến chết mất.

Thật là quái lạ! Thanh âm trong quan tài vọng ra đúng là tiếng đàn bà.

Lăng Trung Ngọc lạnh lùng hỏi :

- Những ai ở trong quan tài là người hay là ma quỷ?

Trong quan tài có tiếng người rên rồi đáp :

- Dĩ nhiên là người!

70. Hoa Nguyệt Cung Quần Hào Trúng Độc

- Nếu là người thì sao lại nằm ngủ trong quan tài?

Người trong quan tài cất giọng bi thương năn nỉ :

- Có ai lại nguyện ý vào trong quan tài mà ngủ bao giờ? Đây là vì người ta hãm hại.

Lăng Trung Ngọc lớn tiếng hỏi :

- Bị ai hãm hại?

Trong quan tài có tiếng thở dài sườn sượt rồi đáp :

- Hỡi ôi! Bọn tiện thiếp bị một tên lão ma đầu hãm hại. Mong rằng đại hiệp giải cứu cho một phen.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nếu đúng như vậy thì chúng ta sẽ cứu các vị ra. Có điều các vị phải y theo chúng ta một điều kiện mới được.

Tiếng người trong quan tài hỏi :

- Điều kiện gì?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Vì bọn ta sợ các vị ám toán nên phải điểm huyết các vị trước rồi mới mở quan tài.

Tiếng người trong quan tài hỏi :

- Sao lại kỳ vậy? Còn cách lần quan tài thì làm sao mà điểm huyết tới nơi được?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Dĩ nhiên là được. Tại hạ có thể cách vật điểm huyết. Bây giờ tại hạ động thủ ngay.

Tiếng cười trong quan tài vọng lên :

- Không được! Không được! Bọn tiện thiếp là đàn bà con gái rất sợ ngựa. Các vị mà điếm vào Dạng huyết thì chúng ta chịu thế nào nổi.

Đột nhiên một trận cười hì hì nổi lên. Mười hai cỗ quan tài đồng thời bật nắp ra. Mười hai mỹ nữ áo trắng ở trong quan tài bước ra. Cô nào cô nấy đều là những bực quốc sắc thiên hương.

Lăng Trung Ngọc từ ngày bốn tẩu giang hồ đến nay chưa từng thấy ai đẹp bằng mười hai cô gái này.

Quần hào thấy thế cũng thộn mặt ra.

Địch Long định thần lớn tiếng quát :

- Đứng lại!

Một cô đứng đầu trong mười hai ả mỹ nữ vừa thở vừa nói :

- Trời ơi! Lão đã nhiều tuổi như vậy mà sao can hỏa còn thịnh đến thế? Chắc là một ông già trai tráng.

Ả quay lại ngó mười hai một cô gái kia cười hí hí mấy tiếng rồi bảo :

- Lão già kia can hỏa còn vượng. Các người lại hạ bớt hỏa khí cho lão.

Đoạn thị ẩn vào tường một cái. Bỗng nghe mỗi cỗ quan tài đều vang lên những tiếng lách cách.

Chỉ trong khoảnh khắc mười ba cỗ quan tài đều chìm xuống không thấy đâu nữa.

Chỗ đặt quan tài vừa rồi bây giờ được thay thế bằng mười ba chiếc giường có đủ đệm gấm, màn hồng.

Biến diễn đột ngột này khiến cho quần hùng rất đổi ngạc nhiên.

Lúc này bảy tám mỹ nhân áo trắng đã vây lấy Địch Long. Ả nào cũng miệng cười tít toét.

Địch Long cả giận lớn tiếng quát :

- Ai mà đến gần lão phu là lão phu đập chết ngay tức khắc!

Lão xoay mình một vòng đồng thời phóng chưởng ra bốn mặt.

Những mỹ nhân áo trắng khác nào như lá mùa thu bay quanh phát phৌ rồi lác đác hạ xuống cách xa ngoài một trượng. Nhưng chẳng ả nào bị thương cả.

Địch Long trong lòng rất lấy làm kỳ!

Nguyên vừa rồi lão thi triển chưởng pháp Thiên Sơn độc môn. Thế mà không đả thương được một ả nào. Trách gì lão chẳng lấy làm kinh ngạc.

Bọn mỹ nữ đều lao nhao la rùm những tiếng quái gở.

Một ả kêu rầm lên :

- Lão già này thật không biết điều. Bọn ta thích lão mà lão lại trở mặt.

Một ả khác chồm miệng lên tiếng :

- Đại khái thanh bảo đao của lão cũng già rồi! Chúng ta tìm một anh chàng khác nhỏ tuổi hơn.

Ả mỹ nữ đứng đầu khê vỗ tay một cái nói :

- Nay các vị sư muội! Bây giờ chúng ta nhảy múa một khúc “Mê nhĩ vũ”.

Những ả kia đều lấy làm phải rồi cởi áo trắng bên ngoài ra để lộ tấm thân nõn nà nhảy múa khúc “Mê nhĩ vũ”.

Các ả đẹp như tiên, giọng hát lại du dương, nhảy múa rất mềm mại.

Ả đứng đầu cất giọng hát :

- Tình lang ơi hỡi tình lang.

Đêm nay trăng tỏ để chàng tiêu dao.

Nhân gian tiên cảnh là đâu.

Cùng nhau chuốc chén nghiên bầu rượu xuân.

Những tiếng hát mê hồn đã làm cho người ta phải say sưa, điệu múa càng khiến cho tâm hồn rạo rực. Dù là một trang hán tử lòng tim dạ sắt cũng ngây vì tình.

Thống Thiên thượng nhân niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Tội nghiệp! Tội nghiệp!

Lão vội nhắm mắt lại không dám nhìn nữa.

Một ả mỹ nữ từ từ tiến sát tới bên người Thống Thiên thượng nhân rồi ngã vào lòng lão, cất giọng ỏn thót hỏi :

- Lão hòa thượng! Phật hiệu lão hòa thượng là gì? Hoàn tục có hay hơn không? Nếu lão hòa thượng chịu hoàn tục thì thiếp nguyện cùng lão kết mối lương duyên.

Thống Thiên thượng nhân lại niệm Phật lớn hơn rồi nói :

- A di đà Phật! Nữ thí chủ đừng nói quá lời. Lão tăng đã xuất gia bốn chục năm, lòng yên như nước...

Mỹ nữ ngắt lời :

- Cái đó có chi là quan hệ. Tiệp thiếp trước cũng làm ni cô nhưng không đủ nhẫn nại để chịu đựng cảnh lạnh lùng hành hạ rồi phải hoàn tục. Lúc trước tiệp thiếp vốn tên là Xuân Tâm, làm ni cô lấy pháp hiệu là Tình Liễu. Ngờ đâu mối tình chưa dứt lại động lòng xuân. Đời người sống được là bao mà chịu đầy đọa vào cảnh khổ hạnh?

Thống Thiên thượng nhân dần dần không nhẫn nại được. Lão nghiêng răng trầm giọng nói :

- Nữ thí chủ phải tự trọng một chút. Nếu không xa ra thì lão tăng có dụng thủ, nữ thí chủ cũng đừng trách oán.

Xuân Tâm cất tiếng nhỏ nhẹ đáp :

- Xin đừng làm cho tiệp thiếp phải cụt hứng. Bọn tiệp thiếp quanh năm ở trong động này chẳng có người đàn ông nào, rất tịch mịch. Lão hòa thượng đã là người xuất gia, sao lại không rủ lòng thương đến bọn tiệp thiếp.

Ả vừa nói vừa đặt môi vào bên miệng Thống Thiên thượng nhân.

Thống Thiên thượng nhân quả không mất tư cách là bậc cao tăng đắc đạo.

Lão nghiêng chặt hai hàm răng. Miệng không ngớt niệm “A di đà Phật!”. Dục hỏa dần dần lắng xuống.

Đột nhiên lão mở bừng mắt quát lên một tiếng đồng thời đẩy song cửa ra.

Xuân Tâm ối lên một tiếng, người ả bay rớt xuống bên Lãng Trung Ngọc.

Lãng Trung Ngọc nhẹ nhàng đỡ Xuân Tâm dậy hỏi :

- Cô nương có bị thương không?

Xuân Tâm lắc đầu đáp :

- Không can gì. Lão hòa thượng hãy còn nhẹ tay. Phát cuồng chẳng có chi đáng kể.

Lãng Trung Ngọc nói :

- Các cô lập tức rời khỏi quỹ động này. Tại hạ phá hủy đến nơi rồi.

Xuân Tâm lắc đầu đáp :

- Tướng công! Tướng công coi Võ Lâm Nhất Tôn thường quá. Công lực của mấy vị đây liên hiệp lại e rằng cũng không chịu nổi ba chiêu của lão.

Lăng Trung Ngọc kinh ngạc hỏi :

- Võ Lâm Nhất Tôn còn chưa chết ư?

Xuân Tâm gật đầu đáp :

- Đúng thế! Lão vẫn chưa chết và còn kinh doanh động Âm Dương này đã hai chục năm trời. Tướng công có biết lão ư?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Gia sư từng nói đến hai mươi năm trước, Võ Lâm Nhất Tôn đã xuất hiện trên chốn giang hồ. Về sau nghe tin đồn lão đã chết rồi.

Xuân Tâm cười nói :

- Lão chưa chết đâu mà chỉ mai danh ẩn tích. Lão đang tích cực chuẩn bị làm bá chủ võ lâm.

Đột nhiên phía trong vách đá có tiếng người lạnh lẽo hỏi vọng ra :

- Xuân Tâm, ngươi định bán đứng chủ nhân chăng? Ta hẹn cho ngươi trong vòng ba chiêu phải đánh chết được thằng lỏi đó. Nếu không thì phải chịu khổ hình “Thất phẩm tam tuyệt”.

Xuân Tâm nghe nói cả kinh thất sắc.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Vừa rồi có phải Võ Lâm Nhất Tôn lão ma đầu đã dùng phép truyền âm cách không?

Xuân Tâm gật đầu.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cô nương đừng sợ gì hết. Tại hạ đến cứu các cô ra khỏi động.

Xuân Tâm lộ vẻ cảm kích, phục xuống đất lạy.

Lăng Trung Ngọc vội đỡ Xuân Tâm dậy nói :

- Cô nương bất tất phải tạ ơn.

Đột nhiên mỹ nữ đứng đầu lớn tiếng la :

- Xuân Tâm! Ngươi lại đây!

Xuân Tâm không sao được từ từ trở lại quỳ xuống trước mặt mỹ nữ kia hỏi :

- Tổ Cầm thư thư! Tiểu muội có lỗi, thư thư lượng thứ cho chăng?

Mỹ nữ được kêu bằng Tổ Cầm đưa mắt nhìn Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Xuân Tâm! Ngươi có thật yêu người đó không?

Xuân Tâm hai má đỏ hồng, bẽn lẽn cúi xuống đáp :

- Chẳng giấu gì đại thư. Tiểu muội vừa ngó thấy y liền đem lòng yêu dấu ngay.

Tổ Cầm cười lạt nói :

- Được lắm! Nhất Tôn vừa nói gì ngươi đã nghe rõ chưa? Bây giờ ngươi chỉ còn có một đường.

Xuân Tâm vội hỏi :

- Đại thư...

Tổ Cầm xua tay ngắt lời, rồi dùng phép truyền âm nhập mật hỏi :

- Cho ngươi được cùng y khoái lạc một giờ, rồi ngươi phải giết hắn để lập công chuộc tội, ngươi có nghe rõ không?

Xuân Tâm biến sắc lắc đầu đáp :

- Cái đó... Cái đó...

Tổ Cầm lạnh lùng ngắt lời :

- Không cái đó cái kia gì cả. Nhiệm vụ của chúng ta là gì? Người không thể vi phạm luật.

Xuân Tâm không sao được đành đáp :

- Tiểu muội biết rồi.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe tiếng Long Chính Phong ra chiều thêm khát gào lên một tiếng. Gã lôi một mỹ nữ chạy lên giường.

Địch Long, Thống Thiên thượng nhân, Hoa Quang đại sư ba người đang ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe tiếng la của Long Chính Phong, Hoa Quang đại sư mở bừng mắt ra nhìn rồi lắc đầu nói :

- Hào kiệt không qua ải má hồng.

Thống Thiên thượng nhân khê hỏi :

- Đạo huynh có cảm giác thế nào?

Hoa Quang đại sư thở phào một cái đáp :

- Trong bốn cửa ải tửu, sắc, tài, khí thì sắc là cửa quan khó qua nhất. Đến bây giờ cũng chưa rõ mình có qua được không?

Địch Long hỏi :

- Chúng ta thử xông ra ngoài nhà thạch thất này được chăng?

Thống Thiên thượng nhân lắc đầu đáp :

- Hiện giờ có mấy người hãm thân vào trong lò son phấn. Chúng ta bỏ đi thế nào được?

Địch Long nói :

- Theo lời Thượng nhân thì chúng ta phải ra tay cứu vớt bọn họ.

Hoa Quang nhăn nhó cười hỏi :

- Tình trạng bọn mỹ nữ rất đáng thương. Liệu đại sư có thể hạ thủ được không?

Thống Thiên thượng nhân thở dài đáp :

- Vấn đề là ở chỗ đó. Bọn chúng bắn tên bằng nước mắt còn lợi hại gấp mười tên gang thép.

Địch Long nói :

- Bây giờ chúng ta muốn tự cứu là phải nhắm mắt lại mà hành động. Cố bỏ hết tạp niệm thì lửa dục mới không bốc lên. Ta phải dùng cách bất biến để đối phó với vạn biến thì bọn họ không cần đánh cũng vỡ.

Hoa Quang đại sư gật đầu nói :

- Địch chương môn nói rất có lý! Nếu không thế thì tắm thân trong sạch của chúng ta mấy chục năm trời sẽ bị hủy diệt trong gian thạch thất này.

Mấy người còn đương bàn bạc bỗng thấy Xuân Tâm từ từ đến bên Lăng Trung Ngọc.

Giang Mỹ Linh vội la lên :

- Con yêu nữ tới đó. Ngọc ca đừng hỏi han gì đến thị.

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Cái đó tiểu huynh biết rồi. Giang muội bất tất phải quan tâm.

Giang Mỹ Linh cười lạt nói :

- Đàn ông thấy đàn bà như mèo thấy chuột.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Giang muội cứ yên tâm. Ngoài núi Vu Sơn không còn đâu có mây mưa nữa, lo gì mà lo?

Xuân Tâm tới gần bên Lăng Trung Ngọc. Chàng hỏi ngay :

- Cô nương đến đây làm chi?

Xuân Tâm buồn rầu thở dài đáp :

- Bọn chúng định sát hại tiện thiếp. Yêu cầu tướng công bảo vệ cho.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Bọn chúng định giết cô ư? Vậy cô nên trốn lẹ đi.

Xuân Tâm lại thở dài sườn sượt nói :

- Trốn ư? Đâu phải chuyện dễ thế được.

Rồi thị dùng phép truyền âm nhậm mật bảo Lăng Trung Ngọc :

- Lúc này các vị bị trúng dâm độc chưa vào sâu nên mau rời khỏi căn nhà này. Nếu không chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà nữa là muốn trốn cũng không thể được.

Lăng Trung Ngọc kinh ngạc hỏi :

- Có thật thế không?

Xuân Tâm nghiêm nét mặt đáp :

- Tiện thiếp còn lừa tiếng công nữa hay sao? Vị tiện thiếp cảm hận bọn chúng nên hy vọng các vị đem tiện thiếp chạy đi.

Lăng Trung Ngọc động tâm vội nói :

- Làm cách nào mà trốn ra khỏi động này được?

Xuân Tâm đáp :

- Nơi đây cơ quan trùng điệp, chỉ có một cái cửa ngầm màu đỏ ở phía bắc là xông ra được...

Xuân Tâm chưa dứt lời đột nhiên ánh ngân quang lấp lánh nhằm bắn tới huyệt Linh Đài trên lưng thị.

Lăng Trung Ngọc ngấm ngầm kinh hãi, chàng vội phóng chưởng đánh ra thì đã chậm mất rồi. Bỗng nghe Xuân Tâm rú lên một tiếng thê thảm ngã lảo lổ ngay xuống chết ngay lập tức.

Lăng Trung Ngọc cả giận quát lên một tiếng thật to rồi vung chưởng nhằm đánh tới Tổ Cầm.

Tổ Cầm háng đặng, phát tay áo một cái hóa giải ngay được chưởng phong của Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc lại càng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Công lực con ranh này gồm thật! Bọn chúng những mười hai đứa mà liên hiệp ra tay thì mình phải mệt với chúng”.

Chàng nghĩ vậy rồi quay lại nói với Dịch Long :

- Dịch lão tiền bối! Không thể chần chờ được nữa. Chúng ta phải lập tức xông ra.

Dịch Long trầm ngâm một lát rồi nói :

- Theo tình thế trước mắt tuy chúng ta có nhiều bất lợi, nhưng lão phu chưa khỏi nội thương, nên nhân bọn chúng chưa ra tay để điều dưỡng thương thể. Lão phu khỏi thương rồi sẽ xông ra cũng chưa muộn.

Lăng Trung Ngọc lắc đầu nói :

- Trước khi chất dâm độc của bọn chúng chưa kèm chế được bọn ta, cần phải xông ra là thượng sách. Nếu chậm lại thì e rằng khó mà thoát được.

Tổ Cẩm đột nhiên lạnh lùng nói :

- Thực ra chất dâm độc đã thấm vào nội tạng các người rồi. Công lực các người đều mất quá nửa. Kiếp này các người đừng hòng thoát khỏi Hoa Nguyệt cung một bước.

Lăng Trung Ngọc tức giận quát :

- Ta không tin rằng Hoa Nguyệt cung lại hãm hại được bọn hán tử lòng như sắt đá.

Dứt lời chàng phóng chưởng như sóng chiều dâng đánh Tổ Cẩm luôn năm chiêu.

Năm chiêu này liền vào như một rửa nước sông Trường Giang cuốn lấy Tổ Cẩm.

Tổ Cẩm lớn tiếng hô :

- Các vị tỷ muội phải nhất tề động thủ.

Ả chưa dứt lời cả mười cô gái nguyệt thiện hoa nhường đồng thời huy động tay áo là là như bướm xuyên hoa qua lại trong nhà thạch thất.

Chiêu thức của Lăng Trung Ngọc tấn công liền bị bọn chúng hóa giải.

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Công lực bọn này không phải tầm thường thì chắc Vô Lâm Nhất Tôn bản lãnh còn ghê gớm hơn nữa”.

Giang Mỹ Linh khẽ hỏi Lăng Trung Ngọc :

- Có cần tiểu muội ra tay giúp Ngọc ca không?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Việc an nguy họa phúc lúc này mọi người đều phải chia phần. Nếu vì một mình tiểu huynh thì Giang muội bắt tất phải trợ thủ. Nếu muốn xông ra khỏi nhà thạch thất thì hết thấy phải đồng tâm hiệp lực.

Thống Thiên thượng nhân giương mắt lên trầm giọng nói :

- Lăng thí chủ nói phải lắm! Lúc này chúng ta phải đồng thời xuất thủ không thể theo luật giang hồ mà đơn độc đấu được.

Nhà sư đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi bảo bọn mỹ nữ :

- Nếu các vị nữ thí chủ mà không ra khỏi căn nhà này ngay thì phải coi chừng một trăm lẻ tám hạt châu ở trong tay lão tăng liệng ra đó.

Tổ Cẩm cười hì hì đáp :

- Trời ơi! Lão hòa thượng là người xuất gia mà sao lại dùng tràng hạt đeo cổ để đánh người.

Thống Thiên thượng nhân cười lạt đáp :

- Phật châu trên cổ lão tăng không phải để đánh người ngay. Nhưng đối với bọn yêu tinh thì không thể tha thứ được.

Tổ Cẩm cười lạt hỏi :

- Lão hòa thượng! Lão hòa thượng nên nói lịch sự một chút. Bọn tiện thiếp là người hán hời đâu phải yêu tinh quỷ quái?

Ả vừa nói vừa cùng đồng bọn xuyên đi xuyên lại như mắc cửi, đồng thời phát nhẹ tay áo.

Tổ Cẩm lại đồng dục nói :

- Bây giờ bọn tiện thiếp múa hát, chẳng làm thương hại gì đến các vị. Lão hòa thượng! Lão hòa thượng chớ hạ sát thủ để đả thương chị em tiện thiếp.

Thống Thiên thượng nhân đảo mắt nhìn quanh quả nhiên không thấy ai có ý động thủ ra chiêu mà chỉ thấy chúng lưng liều mềm mại uốn éo phát tay áo và nhảy múa mà thôi.

Thống Thiên thượng nhân nghĩ thầm trong bụng :

- “Không hiểu bọn chúng làm trò gì thế này?”

Lăng Trung Ngọc đột nhiên ngửi thấy mùi thơm khác lạ xông vào mũi.

Chàng vội phong tỏa các đường huyết đạo trong người.

Địch Long và Hoa Quang đại sư cũng chau mày vì cùng cảm thấy có điều khác lạ.

Lăng Trung Ngọc khẽ hỏi Địch Long :

- Lão tiền bối có cảm giác thấy gì không?

Địch Long đáp :

- Trong thạch thất này có mùi hương mỗi lần một mạnh hơn.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nhất định là chất dâm độc ở trong tay áo bọn chúng phát ra.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Địch Bình Thạch gầm lên một tiếng quái gở, băng mình chạy lại ôm lấy một cô gái chạy lên giường.

Địch Long giật mình kinh hãi lớn tiếng quát :

- Đứng lại!

Địch Bình Thạch dường như không nghe thấy, níu lấy một cô gái đem lên giường toan cởi áo thị ra.

Địch Long thấy tình trạng này, cả giận thét lên :

- Nếu không xuống ngay là chết với ta!

Lăng Trung Ngọc nói :

- Lão tiền bối quát tháo cũng bằng vô dụng. Y bị chất dâm độc xông vào nội tạng. Lửa dục cháy lên bùng bùng mất hết bản tính rồi.

Phía ngoài nhà thạch thất có tiếng cười lại vọng vào :

- Thằng lỏi này nói đúng lắm! Chẳng những gã trúng chất độc mất hết bản tính mà cả bao nhiêu người trong nhà này cũng đều như vậy, chẳng ai trốn thoát.

Địch Long lớn tiếng hỏi :

- Ai vậy?

Bên ngoài lại nổi lên một tràng cười lạnh lẽo khủng khiếp.

Tiếng cười chưa hết thì một lão già tóc bạc mặc áo bào xám đã tiến vào!

Mái tóc bạc dài che lấp cả khuôn mặt không ai nhìn rõ được tướng mạo lão.

Lão già này chân tay gầy như que củi, coi chẳng khác con quỷ sứ từ dưới mả hiện lên giữa lúc canh khuya ở chốn thâm sơn.

Mười một ả mỹ nữ vừa thấy lão già tiến vào đều lay phục xuống đất đồng thanh nói :

- Xin tham kiến Tôn giả!

Lão quái cười khàn khạc mấy tiếng rồi nói :

- Miễn lễ cho. Các người dậy đi thôi.

Cặp mắt lão quái như hai ngọn đèn xanh chiếu qua những sợi tóc trắng che lấp xuống mặt. Lão ngó Tổ Cầm ra chiều đắc ý cười nói :

- Tổ Cầm nguoi làm thế là phải! Xuân Tâm chết là đáng kiếp.

Tổ Cầm vội cúi đầu xuống nói :

- Đệ tử chưa kịp xin chỉ thị của Tôn giả đã thiện tiện xử tử Xuân Tâm. Mong Tôn giả tha tội.

Lão quái cười khàn khàn hai tiếng rồi nói :

- Xử như thế là đúng. Lão phu sẽ trọng thưởng cho.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Lão quái trước mắt này chắc là Vô Lâm Nhất Tôn gì đây”.

Thống Thiên thượng nhân giương mắt lên đảo nhìn lão quái rồi lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng thí chủ là Vô Lâm Nhất Tôn gì đó?

Lão quái cười lạt hỏi lại :

- Phải rồi! Bây giờ các vị đều trúng phải chất dâm độc, tính mạng hoàng toàn ở trong bàn tay lão phu. Vậy các vị còn điều chi muốn nói nữa không?

Thống Thiên thượng nhân ngửa mặt lên cười rộ.

Tiếng cười vang lên không ngớt.

Vô Lâm Nhất Tôn tức giận hỏi :

- Lão đầu trọc Thống Thiên kia! Tại sao lão lại phì cười?

Thống Thiên thượng nhân ngừng tiếng cười lạnh lùng hỏi lại :

- Trên cổ lão tăng đã có một trăm lẻ tám hạt Phật châu thì còn trúng độc làm sao được?

Vô Lâm Nhất Tôn cười lạt nói :

- Té ra lão trọc muốn cùng lão phu động thủ quyết đấu chăng? Thôi đừng mơ mộng nữa? Nếu không tin thì thử vận công xem thế nào?

Thống Thiên thượng nhân nhắm mắt vận khí hành công thì quả nhiên thấy khí huyết nhộn nhạo. Công lực đã mất quá nửa. Lửa dục bốc lên rần rần trong thân thể.

71. Âm Dương Động Nhất Tôn Bị Hại

- Đạo huynh cảm thấy như thế nào?

Hoa Quang đại sư đáp :

- Vừa rồi vì sơ ý một chút thành ra trong mình bị trúng độc rồi.

Địch Long thấy hai lão mập máy môi đã đoán ra hai vị bàn chuyện gì nên liền nói xen vào :

- Con đường tự cứu hiện giờ là phải liên thủ hợp lực đánh ngay một đòn.

Vô Lâm Nhất Tôn háng dặng một tiếng rồi nói :

- Nếu các người động thủ một cách càn rỡ là đi vào con đường táng mạng rất mau lẹ, vì vận động công lực thì huyết dịch lưu thông cấp bách, chất độc phát tác ngay tức khắc.

Thống Thiên thượng nhân tức giận hỏi :

- Thí chủ định làm gì?

Võ Lâm Nhất Tôn đắc ý cười ha hả nói :

- Lão phu nghĩ rằng các vị nên hưởng lạc thú một cách kỳ diệu là hơn.

Địch Long trầm giọng hỏi :

- Hưởng lạc thú một cách kỳ diệu là thế nào?

Võ Lâm Nhất Tôn nổi lên tràng cười quái gở đáp :

- Đó là cái vui kỳ lạ nhất trong những cái vui khắp thiên hạ. Các người cứ ngoan ngoãn làm theo thì có thể sống được.

Địch Long cũng hỏi bằng một giọng gay gắt hơn :

- Sao các hạ không nói rõ thêm chút nữa?

Võ Lâm Nhất Tôn cười đáp :

- Bây giờ tạm thời chưa thể bảo các vị được. Các vị hãy chờ lát nữa sẽ rõ.

Địch Long nào phải nhân vật tầm thường. Ngọn lửa trong lòng lão bốc lên ngàn ngọn.

Lão đưa mắt ra hiệu cho Thống Thiên thượng nhân và Hoa Quang đại sư rồi quát lên một tiếng thật to, phóng cả song chưởng đánh ra.

Cùng một lúc, Thống Thiên thượng nhân và Hoa Quang đại sư cũng phóng chưởng đánh tới.

Võ Lâm Nhất Tôn hăng dặng một tiếng rồi vung chưởng phản kích.

Trong nhà nổi lên những tiếng ầm ầm. Địch Long cùng Thống Thiên thượng nhân và Hoa Quang đại sư đều lùi lại đến sáu bảy bước.

Nguyên mấy vị này trúng phải chất dâm, quả nhiên công lực đã mất đi quá nửa.

Bọn Địch Long đều ngấm ngầm kinh hãi đứng ngẩn người ra một lúc.

Võ Lâm Nhất Tôn cười khàn khàn mấy tiếng hỏi :

- Chắc bây giờ các vị đã biết lời lão phu không phải là lừa gạt rồi chứ?

Địch Long hỏi lại :

- Bọn ta cùng lão vốn không thù không oán mà sao lại thù nghịch bọn ta?

Võ Lâm Nhất Tôn cười lạt đáp :

- Các vị thiện tiện sẵn vào Âm Dương động là phạm đến giới luật của lão phu, lại còn liên thủ tấn công thật là khả ố.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Bọn lão tăng không hiểu đây là chỗ ở của nhất tôn. Mục đích bọn lão tăng tới đây là rượt theo Đào Vĩnh Trạch.

Võ Lâm Nhất Tôn nói :

- Đào Vĩnh Trạch đã quy đầu lão phu thì các vị còn động đến một mảnh lông của hắn thế nào được? Bây giờ các vị chỉ có hai đường.

Địch Long hỏi ngay :

- Là những đường gì?

Võ Lâm Nhất Tôn dần từng tiếng :

- Thuận theo thì sống, đối nghịch là chết.

Địch Long tức giận nói :

- Trước khi bọn ta chưa hoàn toàn mất hết công lực chỉ có cách lựa chọn đường thứ hai.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe Long Chính Phong, Địch Bình Thạch cùng la lên những tiếng quái gở.

Bọn chúng cặp mắt chiếu ra những tia dục hỏa đỏ ngầu toan chuyện mây mưa, la hét om sòm.

Tần Tổ Hà và Giang Mỹ Linh cũng thở lên hồng hộc. Sắc mặt luôn luôn biến đổi. Quả nhiên lửa dục đã đốt cháy tâm can khó lòng nhẫn nại được.

Chỉ có Lăng Trung Ngọc vì phong tỏa huyết đạo sớm hơn nên trong lòng chưa rạo rức. Chàng nghĩ thầm :

- “Công lực của ta mà chọi với Vô Lâm Nhất Tôn chưa chắc đã chiếm được thượng phong. Ta phải giả trang mắc lừa mới là thượng sách”.

Chàng liền la ó om sòm.

Vô Lâm Nhất Tôn đảo mắt nhìn toàn trường thì thấy bọn Địch Long ba người lớn tuổi là còn có nghị lực liền cười lạt nói :

- Lão phu xem chừng ba vị muốn uống rượu phạt rồi đấy.

Đoạn lão khẽ vẩy tay hô :

- Tổ Cầm! Nghe lệnh đây!

Tổ Cầm vội phục xuống đất nhỏ nhẹ đáp :

- Có đệ tử đây!

Vô Lâm Nhất Tôn nói :

- Trước hết hãy thu thập ba lão già kia, đem bọn họ vào Âm Dương cung.

Tổ Cầm dạ một tiếng rồi đứng dậy.

Vô Lâm Nhất Tôn vừa thấp thoáng một cái đã vọt ra ngoài thạch thất.

Tổ Cầm mặt lạnh như tiền trở vào bọn Địch Long ba người lạnh lùng hỏi :

- Các vị tự trời mình lại hay là để bản cô nương động thủ?

Địch Long tức giận quát lên một tiếng phóng chuông đánh ra.

Cùng một lúc, Thống Thiên thượng nhân và Hoa Quang đại sư đều đánh ra một chuông.

Tổ Cầm vẫn đứng nguyên một chỗ, bước chân chưa chuyển động chút nào.

Ả phát tay ra một cái, hóa giải chuông lực của cả ba người.

Tổ Cầm cười lạt nói :

- Vừa rồi Nhất Tôn đã bảo là các vị mất hết công lực rồi thì còn miễn cưỡng động thủ làm chi?

Ả vừa dứt lời đã ra tay nhanh như điện chớp điểm vào huyết đạo ba người.

Thị đã điểm nhanh, chỉ pháp lại rất chuẩn đích khiến Lăng Trung Ngọc ngấm ngấm kinh hãi.

Tổ Cầm nhẹ chuyển gót sen đi tới trước mặt Giang Mỹ Linh, cũng dùng thủ pháp đó để điểm huyết nang.

Lăng Trung Ngọc đã toan động thủ, nhưng chàng sức nhớ tới điều chi, phát chuông sấp ra chiêu lại thu về ngay.

Chỉ trong khoảnh khắc Tổ Cầm đã điểm huyết hết những người trong nhà, chỉ có Lăng Trung Ngọc là thị chưa đụng đến.

Tổ Cầm từ từ tiến lại trước mặt Lăng Trung Ngọc.

Lăng Trung Ngọc ngấm ngấm đề phòng, chuẩn bị đánh ra một đòn Tố Cầm còn cách Lăng Trung Ngọc ba bước thì dừng lại. Thị nhìn chàng một cách lảng lơ và nhoẻn miệng cười.

Nụ cười của thị làm cho người ta phải điên đảo tâm hồn, xem chừng như Lăng Trung Ngọc cũng phải động tâm. Chàng lẩm bẩm :

- Nụ cười của con nha đầu này thật khả ái! Đáng tiếc cho thị gửi mình trong tổ quỷ...

Chàng nghĩ vậy bất giác buông tiếng thở dài.

Cặp mắt Tố Cầm trong như nước hồ thu. Thị nhìn chàng bằng cặp mắt sâu thẳm.

Sau một lúc thị dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Lăng Trung Ngọc :

- Tướng công vì tiện thiếp mà thở dài chẳng?

Lăng Trung Ngọc chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- “À này thông minh tuyệt đỉnh, không thì sao ả trông rõ gan ruột ta mà đoán trúng như vậy?”

Tố Cầm lại tủm tỉm cười nói :

- Mỗi người có một cảnh ngộ khác nhau. Tiện thiếp khâm phục tướng công ở chỗ thông minh tuyệt thế. Trách nào con Xuân Tâm vừa thấy tướng công đã đem lòng say đắm.

Lăng Trung Ngọc ngấm ngấm kinh hãi trong lòng, bề ngoài chàng giả vờ như không có chuyện gì, hỏi :

- Cô nương nói gì vậy, tại hạ nghe không hiểu.

Tố Cầm khẽ thở dài đáp :

- Tướng công chờ một lúc nữa sẽ rõ.

Bỗng thấy thị giơ tay lên vỗ điểm vào Lăng Trung Ngọc mấy cái rồi đồng dục nói :

- Bây giờ ta đã điểm huyết người. Người hãy ngoan ngoãn theo ta đi.

Dứt lời thị trở gót cất bước.

Lăng Trung Ngọc là tay thông minh tuyệt thế. Chàng giả vờ ngồi phệt xuống đất lắc cái đầu chứ không nói gì.

Tố Cầm lại lớn tiếng :

- Bây giờ cuộc sinh tử của các vị hoàn toàn ở trong tay bản cô nương. Các vị hãy theo ta đến yết kiến Tôn giả ở Âm Dương động.

Dứt lời thị cất bước ra khỏi nhà thạch thất.

Mọi người trước tình trạng này không biết làm thế nào đành đi theo sau Tố Cầm ra khỏi nhà thạch thất.

Mọi người đi vào đường hầm, chuyển bảy tám khúc quanh và không hiểu đi đã bao lâu thì tới trước cửa một căn thạch thất.

Trên cửa đá căn nhà có treo ngang một tấm biển khắc ba chữ vàng lớn “Âm Dương cung”.

Tố Cầm giơ tay lên gõ ba tiếng. Cánh cửa đá mở ra.

Lăng Trung Ngọc nhìn vào phía trong, chàng không khỏi ngạc nhiên.

Nguyên trong Âm Dương cung, cách trần thiết cực kỳ hoa lệ, chẳng kém gì chốn Hoàng cung.

Võ Lâm Nhất Tôn đã thay áo mặc tấm cẩm bào ngồi cao ngất ngưỡng trên chiếc ghế Thái sư ở giữa cung. Có điều mặt lão vẫn để mở tọc bạc xỏa xuống che lấp đi.

Bên mình lão là bốn côn gái chim sa cá lặn phụ trách đấm lưng bóp chân cùng bưng rượu dâng trà cho lão.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm trong bụng :

- “Tên ác ma này thật là khả ố! Đến cách đâm đâm tác oai tác phước của lão lại càng đáng ghét. Ta hãy chờ một lúc nữa rồi sẽ hạ thủ...”

Lúc này có đến ba bốn chục cung nữ đứng hai bên diễn tấu khúc nhạc nhu hòa. Ngoài ra còn rất nhiều thiếu nữ lộ thân ca hát nhảy múa rất du dương.

Lăng Trung Ngọc trông vào không khỏi nao động tâm thần. Chàng vội nhắm mắt lại buông tiếng thở dài.

Tổ Cẩm phục xuống ngoài cửa bẩm :

- Đệ tử đã đưa bọn chúng tới đây. Xin Tôn giả phát lạc.

Võ Lâm Nhất Tôn không thèm ngoảnh đầu ra, miệng hững hờ đáp :

- Được rồi! Đem họ vào đây để hưởng một phen lạc thú đã rồi sẽ....

Lăng Trung Ngọc tự hỏi :

- “Rồi sẽ làm sao! Xem chừng cục diện bữa nay dữ nhiều lành ít”.

Tổ Cẩm cúi đầu hỏi lại :

- Xin hỏi Tôn giả cho họ hưởng lạc thứ cách nào?

Võ Lâm Nhất Tôn đáp :

- Hãy để chúng làm một cuộc “Hầu dâm” rồi sẽ tính.

Địch Long tức giận quát :

- Mầu Bưu (tên thật của Võ Lâm Nhất Tôn) kia! Người đừng làm việc thất đức thái quá.

Thống Thiên thượng nhân đầy vẻ lo buồn niệm Phật hiệu rồi hỏi :

- Giữa Mầu thí chủ và bọn lão tăng vốn không thù oán mà sao lại làm việc tổn âm đức đến thế?

Võ Lâm Nhất Tôn Mầu Bưu cười ha hả đáp :

- “Hầu dâm” là lịch sự với các vị rồi đó. Nếu các vị còn rắc rối thì đừng trách lão phu đưa vào tình trạng sống dở chết dở.

Lăng Trung Ngọc tự hỏi :

- “Không biết “Hầu dâm” là thế nào?”

Nguyên chàng chưa từng nghe thấy danh từ này bao giờ nên lẳng lặng để xem họ làm gì.

Chỉ trong khoảnh khắc, một đàn khỉ tử sau cung điện tiến ra. Những con khỉ này đều to lớn. Chúng chạy vào nhà đại sảnh rồi được mấy cô gái cho mỗi con uống một viên thuốc sắc đen.

Chỉ trong khoảnh khắc, những con khỉ kêu ầm lên, hai mắt đỏ sòng sọc.

Hiển nhiên chúng đã uống chất dâm độc và chất độc trong bụng bắt đầu phát tác.

Võ Lâm Nhất Tôn nói lý lẽ một hồi với đàn khỉ rồi trở tay vào bọn Địch Long.

Đàn khỉ liền ủa lại như bầy ong. Mỗi con tìm một người. Đầu tiên chúng xé áo bọn Địch Long.

Bọn Địch Long vì bị điểm huyết nên võ công hoàn toàn mất hết, không còn sức kháng cự mà bầy khỉ này được huấn luyện chuyên môn, sức mạnh vô cùng thì mấy vị còn chống chọi làm sao được?

Bọn Địch Long bị bầy khỉ xé rách tan quần áo rồi còn bị chúng vật ngã xuống đất.

Một con khỉ bám lên lưng một người, và khai diễn cuộc “hầu dâm”.

Võ Lâm Nhất Tôn ngửa mặt lên cười rộ.

Bao nhiêu thiếu nữ trong sảnh đường cũng cười ồ. Những con khỉ phát ra tiếng kêu quái gở.

Lăng Trung Ngọc bị một con khỉ vật ngã. Chàng động thân mình đến gần chỗ ngồi của Võ Lâm Nhất Tôn.

Lúc này mấy con khỉ đã khai diễn cuộc “hầu dâm”. Chàng cố nén tức giận, ngấm ngấm vận công vào hai cánh tay. Cặp mắt chàng không ngớt chú ý nhìn Võ Lâm Nhất Tôn.

Võ Lâm Nhất Tôn đang thích quá cười lăn cười lộn không chú ý đến hành động của Lăng Trung Ngọc.

Giữa lúc ấy một ả mỹ nữ nâng chung rượu đưa vào miệng lão, thị tuyến lão bị che mất.

Lăng Trung Ngọc thấy vậy, đột nhiên nhảy vọt lên phóng song chưởng đánh vào người lão một đòn thật mạnh.

Chàng đã vận đến mười hai thành công lực ra hai bàn tay, hất Võ Lâm Nhất Tôn tung lên rồi rớt xuống ngoài hai trượng.

Võ Lâm Nhất Tôn rú lên hai tiếng rùng rợn. Miệng phun máu tươi ra như tên bắn.

Lăng Trung Ngọc đã đắc thủ, khi nào chịu bỏ qua. Chàng quát lên một tiếng thật to nhảy xổ lại, đồng thời phóng song chưởng đánh ra.

Giữa lúc ấy bỗng nghe Tổ Cầm la lên :

- Lăng đại hiệp hãy coi chừng những ám khí ở sau lưng!

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi đột nhiên xoay mình lại thì thấy ánh ngân quang bắn tới.

Chàng phất tay áo một cái quát lớn :

- Trở lại đi!

Tiếp theo một thiếu nữ rú lên một tiếng kinh khủng rồi ngã lăn xuống đất.

Lăng Trung Ngọc cười lạt xoay mình nhìn lại thì trong khoảng thời gian chớp nhoáng này Võ Lâm Nhất Tôn đã thừa cơ chạy trốn không còn thấy tông tích đâu nữa.

Lăng Trung Ngọc kinh ngạc nói :

- Không ngờ con nha đầu này lại hy sinh tính mạng để cứu tên ma đầu kia.

Chàng quay lại hỏi Tổ Cầm :

- Chúng ta rượt theo chứ?

Tổ Cầm lắc đầu đáp :

- Hắn đã chạy trốn vào đường ngầm rồi. Bây giờ chúng ta hãy cứu người là gấp.

Lăng Trung Ngọc gật đầu đáp :

- Cô nương nói phải lắm!

Biến diễn xảy ra trong nhà đại sảnh một cách rất đột ngột khiến cho bao nhiêu cô gái đều thộn mặt ra.

Tổ Cầm đồng dục tuyên bố :

- Chị em chúng ta đã bị tên lão ma đầu khinh nhờn ức hiếp mười mấy năm trời. Bây giờ chính là lúc chúng ta được giải thoát. Vậy toàn thể chị em mau mau rời khỏi động quỷ này về nhà tụ hội với gia nương.

Mấy chục cô gái trong nhà đại sảnh nghe Tổ Cầm nói vậy đều như rắn không đầu reo lên một tiếng rồi chạy tản đi.

Bây giờ cũng hiểu tiếng người. Chỉ trong khoảnh khắc chúng cũng trốn hết chẳng còn một con.

Lăng Trung Ngọc nhìn Tổ Cầm chấp tay nói :

- Đa tạ cô nương đã có ơn đức cứu mạng cho. Lăng Trung Ngọc này không biết lấy gì báo đáp.

Tổ Cầm nở một nụ cười rất quyến rũ đáp lễ nói :

- Lăng tướng công khách sáo quá. Mần kịch vừa rồi hoàn toàn trông vào cơ trí của tướng công, sao tướng công lại tạ ơn tiện thiếp?

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Lúc ở trong nhà thạch thất kia nếu không được cô nương nhẹ tay thì tại hạ làm gì còn có cơ hội để đả bại lão ma đầu.

Tổ Cẩm cười mát nói :

- Thực ra võ công của tướng công còn cao hơn tiện thiếp, chưa chắc gì tiện thiếp đã điểm huyết nổi tướng công.

Thị đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi nói :

- Bây giờ chúng ta phải mau mau cứu bọn họ và rời khỏi nơi đây.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Họ bị trúng dâm độc cả rồi. Chẳng hiểu cô nương có thuốc giải không?

Tổ Cẩm cười đáp :

- Có, có!

Thị vội lấy một bình thuốc trong bọc ra. Thị mở nắp lấy đưa cho mỗi vị uống một viên rồi nói :

- Bọn họ uống viên thuốc này rồi điều dưỡng trong một giờ là không có gì đáng ngại nữa.

Địch Long ngồi nhòm dậy chấp tay nhìn Tổ Cẩm thi lễ nói :

- Đa tạ cô nương đã cứu mạng cho!

Tổ Cẩm cười mát đáp :

- Lão tiên bối bất tất phải tạ ơn tiện thiếp vì công lao này hoàn toàn ở nơi Lăng đại hiệp.

Thống Thiên thượng nhân niệm Phật hiệu rồi nói :

- A di đà Phật! Bữa nay mà không được hai thí chủ ra tay viện trợ thì bọn lão tăng phải chết về tay lão tặc.

Giang Mỹ Linh thở phào một cái hỏi :

- Tên đại ma đầu đó chạy rồi ư?

Tần Tổ Hà cười hỏi lại :

- Chẳng lẽ vừa rồi cô không trông thấy hay sao? Tình nhân của cô đánh hấn phải bỏ chạy.

Giang Mỹ Linh hai má ửng hồng chum môi hỏi :

- Bà đừng bẻm mép nữa! Đào lão tặc cũng chạy rồi ư?

Lăng Trung Ngọc lắc đầu đáp :

- Chưa thấy hấn đâu, chắc còn ở trong động này.

Giang Mỹ Linh nhảy lên nói :

- Chúng ta đi tìm tên lão tặc đó để thanh toán.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Làm gì mà vội thế? Thương thế cô chưa khỏi, hãy điều dưỡng một giờ rồi hãy kiếm hấn cũng chưa muộn.

Giang Mỹ Linh mỉm cười theo lời chàng ngồi xuống nhắm mắt điều dưỡng.

Tổ Cẩm thấy thế cười nói :

- Giang cô nương đây chịu nghe lời Lăng đại hiệp lắm nhỉ?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Cả nhày còn một món nợ máu Y lại cùng tại hạ lưu lạc giang hồ. Thân thể y thật đáng thương.

Tổ Cẩm buồn rầu thở dài hỏi :

- Thân thể tiện thiếp có đáng thương không?

Lăng Trung Ngọc trong lòng ái ngại không tự chủ được hỏi :

- Thân thể cô nương làm sao?

Tổ Cẩm thở dài nói :

- Tiện thiếp từ thuở nhỏ không cha không mẹ bị đem bỏ vào chốn hoang sơn ba ngày, ba đêm mà không chết. Sau lại bị Võ Lâm Nhất Tôn Mầu lão tặc ôm vào sơn động này. Mười tám năm trời bị tên cầm thú đó hành hạ tồi tàn...

Thị nói đến chỗ thương tâm, nước mắt tầm tã như mưa.

Lăng Trung Ngọc không khỏi nảy lòng thương xót nghĩ thầm :

- “Không ngờ một cô gái đẹp như thiên tiên mà số phận long đong đến thế! Thì ra người đàn bà càng xinh đẹp bao nhiêu thân thể càng thê thảm bấy nhiêu. Không trách người ta thường nói hồng nhan bạc mệnh”.

Chàng nghĩ vậy rồi thở dài nói :

- Cô nương bắt tất phải thương tâm. Tại hạ nhất định tìm cho bằng được Mầu lão tặc để báo thù giúp cô nương. Đồng thời tại hạ sẽ kiếm cho ra song thân của cô nương.

Tổ Cẩm sụp xuống đất lạy nói :

- Lăng tướng công có lòng quá thương. Kiếp này tiện thiếp biết lấy chi báo đáp.

Địch Long hỏi :

- Cô nương bắt tất phải đa lễ. Chắc cô nương biết Đào lão tặc hiện ở chỗ nào trong động này?

Tổ Cẩm đáp :

- Trước đây một giờ, Đào Vĩnh Trạch đã bị phé trừ võ công rồi hần được con Đại hắc dẫn đi kiếm hành tung các vị. Hiện giờ lão còn ở trong động này hay không, tiểu nữ cũng chẳng biết.

Giang Mỹ Linh đứng dậy nói :

- Khí huyết trong mình ta đã tạm bình phục. Vậy mau mau đi kiếm địch nhân.

Quần hào sau một lúc nghỉ ngơi phần lớn đã khôi phục nguyên lực. Bây giờ liền đi theo Tổ Cẩm ra khỏi Âm Dương cung.

Tổ Cẩm đi chưa được bao xa đã chúm môi hít lên ba tiếng còi.

Chỉ trong khoảng khắc một con quái vật sắc đen chạy tới.

Tổ Cẩm cả mừng nói :

- Đại hắc đã đến đây ư?

Đại hắc chạy đến trước mặt Tổ Cẩm gật đầu nguẩy đuôi ra vẻ rất hiền lành.

Tổ Cẩm hỏi :

- Lão họ Đào bây giờ ở đâu?

Con Đại hắc dường như hiểu tiếng người xoay mình đi ngay.

Tổ Cẩm quay lại nói với quần hùng :

- Con Đại hắc dẫn đường cho chúng ta. Vậy các vị đi theo tiện thiếp.

Đại hắc xuyên qua mấy đường hầm đến một gian thạch thất.

Tổ Cẩm nhìn vào thì căn thạch thất này trống rỗng không một bóng người, làm gì có Đào Vĩnh Trạch.

Tổ Cầm kinh ngạc nói :

- Lão họ Đào cũng bỏ trốn rồi.

Giang Mỹ Linh nói :

- Chắc hẳn chưa trốn được xa. Vậy chúng ta đuổi theo cho mau.

Quần hào theo sau Tổ Cầm, họ đi trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, thì đột nhiên họ ra khỏi Âm Dương động.

Tổ Cầm đứng ngoài cửa hang núi giữa mặt lên thở phào một cái rồi nói :

- Đến mười năm nay không được ra khỏi động.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Tự do thật là đáng quý! Bây giờ cô nương đã khôi phục được tự do nhưng Vô Lâm Nhất Tôn còn chưa chết thì cuộc đời tự do của cô nương hãy còn bị uy hiếp.

Địch Long gật đầu nói :

- Lăng đại hiệp nói đúng đó. Muốn được tự do lâu dài, nhỏ cỏ phải chặt gốc.

Tổ Cầm trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ý kiến của hai vị rất đúng. Chắc lão ma đầu đã chạy đến Miêu Cương để dưỡng thương rồi.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Tên lão ma đầu này còn có căn cứ ở Miêu Cương ư?

Tổ Cầm đáp :

- Ở Miêu Cương, Mâu Bưu còn có một người bạn phe Hắc đạo, giỏi nghề phi tiễn đả thương bên địch nên mang sức hiệu là “Bách Bộ Phi Hoa Khách”. Võ công hắn cũng cao thâm khôn lường. Tám năm trước hai tên ác ma này đã gặp nhau.

Địch Long hỏi :

- Có phải ba chục năm trước lúc đại chiến ở núi Hoàng Sơn hắn đã đánh nhau tới Thiên lý biến bức Tăng Phi?

Tổ Cầm cười đáp :

- Đúng đó! Chính hắn đó. Khinh công của Tăng Phi cũng vào bậc nhất võ lâm.

Hoa Quang đại sư nói :

- Theo lời hai vị thí chủ thì hai tên ma đầu đó cấu kết với nhau thật là mối họa lớn cho bạn giang hồ.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Vô Lâm Nhất Tôn Mâu Bưu hiện giờ chưa khỏi thương thế. Chúng ta dùng thế sét đánh không kịp bưng tai trừ hắn ngay đi thì đỡ việc hơn.

Giang Mỹ Linh nói :

- Mối lo tâm phúc của chúng ta là Đào Vĩnh Trạch. Nếu không giết được hắn thì chẳng những chưa báo được mối huyết cừu mà tương lai võ lâm còn gặp kiếp nạn lớn lao.

Tổ Cầm ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Đào Vĩnh Trạch đã bị tước bỏ võ công thì hắn chạy chưa xa đâu. Không chừng có thể tìm thấy hắn ngay gần đây.

Thị thuộc hết địa hình khu này, trở tay về phía đông Thiên Chương bình nói :

- Chúng ta vượt qua mé đông Thiên Chương bình xuống chân núi mà kiếm.

Lăng Trung Ngọc ngừng lên trông trời chiều nói :

- Trời đã muộn rồi. Chúng ta rút mau để tìm kiếm Đào Vĩnh Trạch.

Dứt lời chàng rào bước đi trước chạy nhanh về phía đông Thiên Chương bình.

Quần hào theo sau Lăng Trung Ngọc chạy vội một hồi trong khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà thì đến chân núi mé đông Thiên Chương bình. Phía dưới có một con đường để thông ra ngoài.

Lúc này bóng tịch dương đã xế về tây, chim chóc tìm về tổ.

Lăng Trung Ngọc chạy trước. Mục quang chàng sắc bén trông thấy trên đường thông lộ một lão già cất bước khó khăn, một mình lầm lũi lần đi.

72. Lãnh Sương Quân Vô Tội Bị Thác Oan

- Lão già trước mặt kia nếu không phải là Đào Vĩnh Trạch thì cũng là Vô Lâm Nhất Tôn Mẫu Bư.

Giang Mỹ Linh nói :

- Mười phần đến chín là Đào lão tặc. Chúng ta mau đuổi tới!

Đoàn người chạy như bay. Chỉ trong nháy mắt đã đuổi kịp.

Giang Mỹ Linh trầm giọng quát :

- Đào lão tặc! Người chạy đâu cho thoát?

Lão già nghe tiếng hô quay đầu nhìn lại, trong lòng ngấm ngấm kinh hãi.

Quả nhiên lão này là Đào Vĩnh Trạch.

Giang Mỹ Linh nhận ra là Đào Vĩnh Trạch thì vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Nàng lạnh lùng nói :

- Đào lão tặc! Không ngờ người lại bị chết về bảo kiếm của ta đây.

Đào Vĩnh Trạch dừng bước xoay mình, nghiêm sắc mặt nói :

- Giang cô nương. Cô hoàn toàn hiểu lầm rồi! Món nợ máu hai chục năm trước không phải do tại hạ chủ mưu...

Giang Mỹ Linh vượt lên trước chặn đường Đào Vĩnh Trạch tức giận quát :

- Câm miệng đi! Người chết đến gáy rồi còn muốn giở trò xảo quyệt nữa chăng?

Đào Vĩnh Trạch không thay đổi sắc mặt thủng thẳng đáp :

- Bậc đại trượng phu sống cũng chẳng lấy chi làm mừng, chết cũng chẳng có chi đáng tiếc. Đào mỗ há phải hạn hãm sinh ủy tử. Có điều món nợ máu của nhà Giang cô nương mà cô không tìm ra được hung thủ chân chính...

Giang Mỹ Linh động tâm nghĩ thầm :

- “Tên lão tặc này lâm nguy mà vẫn trấn tĩnh như vậy, thật khiến cho người ta khiếp phục. Nhưng hán muốn đổ tội cho người khác thì mình tin hán thế nào được...”

Nàng lạnh lùng đáp :

- Đào lão tặc! Vậy hung phạm chính là ai? Nếu người nói đúng sự thực thì ta có thể tha cái mạng chó của người được.

Đào Vĩnh Trạch cười ruồi đáp :

- Tại hạ nói ra e rằng Giang cô nương cũng chẳng chịu tin.

Lăng Trung Ngọc hắng đặng một tiếng xen vào :

- Đào lão tặc! Người đừng hoa ngôn xảo ngữ. Ta e rằng bữa nay dù có thần tiên giáng trần cũng không thể cứu được cái mạng con chó của người.

Đào Vĩnh Trạch thở dài nói :

- Té ra là thế! Lão phu chẳng nói nữa là xong.

Địch Long cười ha hả nói :

- Đào lão tặc! Người đừng nghĩ cách đổ vạ cho kẻ khác. Có thể thì lúc lâm tử người còn để lại được chút âm đức.

Đào Vĩnh Trạch buồn rầu nói :

- Một đời lão phu giết người đã lắm. Vậy bữa nay có chết cũng là xứng đáng. Nhưng lão phu hãy còn có điều đáng tiếc...

Lăng Trung Ngọc hỏi ngay :

- Người còn điều chi đáng tiếc? Ta sẽ làm thay người.

Đào Vĩnh Trạch cất giọng thê lương đáp :

- Lão phu còn đứa con gái mà lúc lâm chung chưa được thấy mặt. Đó là một việc rất nên hối hận trong đời người.

Giang Mỹ Linh cười lạt nói :

- Đào lão tặc! Người mong Lãnh Sương Quân đến cứu người chăng?

Không được đâu! Người đừng mơ mộng nữa.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Lão Đào kia! Lão có điều gì trần trời Lãnh Sương Quân thì nói cho ta hay để ta sẽ chuyển tới y.

Đào Vĩnh Trạch lại thở dài nói :

- Lão phu chẳng có di ngôn gì hết mà chỉ mong thấy mặt tiểu nữ lần chót để chết đi mới nhắm mắt được.

Giang Mỹ Linh cười lạt nói :

- Đào lão tặc! Người xuống suối vàng rồi sau này cũng gặp y.

Soạt một tiếng! Nàng rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra.

Ánh hàn quang lấp lánh! Mũi kiếm đã chỉ vào cổ họng Đào Vĩnh Trạch.

Lúc này Đào Vĩnh Trạch mất hết võ công lại bị nội thương rất nặng. Lão ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài rồi nhắm mắt chờ chết.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có bóng người thấp thoáng. Mũi kiếm chỉ vào cổ họng Đào Vĩnh Trạch đã trệch sang một bên.

Trước mặt Giang Mỹ Linh hiện ra một thiếu nữ.

Giang Mỹ Linh giật mình kinh hãi. Nàng định thần nhìn lại thì người đó chính là Lãnh Sương Quân.

Lăng Trung Ngọc rất lấy làm kỳ. Chàng trở mặt ra mà nhìn Lãnh Sương Quân không biết nói sao.

Đào Vĩnh Trạch mở bừng mắt nhìn thấy Lãnh Sương Quân. Cặp mắt tuyệt vọng của lão bỗng lộ ra một tia hy vọng.

Lão cất tiếng trầm trầm gọi :

- Quân nhi!

Lãnh Sương Quân cũng không ngăn được giọt lệ nhảy xổ vào lòng Đào Vĩnh Trạch la lên :

- Gia gia!

Đào Vĩnh Trạch thở dài nói :

- Trước khi gia chết đi còn được thấy mặt hài nhi lần cuối cùng. Thế là lòng ta thỏa mãn rồi. Hài nhi mau chạy đi!

Giang Mỹ Linh hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Lãnh Sương Quân! Phụ thân cô nương một đời làm nên tội ác đã nhiều. Lão chết là đáng kiếp! Ta khuyên cô một câu, không nên hòa mình vào trong vũng nước đục này làm chi.

Địch Long đứng bên cũng nói tiếp :

- Giang cô nương nói phải đó! Đào Vĩnh Trạch một đời làm nên tội ác ngập đầu. Lão chết là đáng lắm, lão phu cũng khuyên cô nương nên dời khỏi nơi đây.

Lãnh Sương Quân cặp mắt lạnh lùng đảo nhìn toàn trường một lượt rồi nghĩ thầm :

- “Những người hiện diện tại đây chẳng một ai không phải là tay hảo thủ đệ nhất giang hồ. Nếu động thủ thì mình cũng chẳng thể cứu được phụ thân”.

Lăng Trung Ngọc chậm chạp tiến lại mấy bước khẽ nói :

- Quân muội ơi! Có biết thời vụ mới là trang tuần kiệt...

Lãnh Sương Quân lạnh lùng nói :

- Các vị đừng bức bách người thái quá. Chẳng lẽ kẻ làm con mở mắt trừng trừng mà nhìn phụ thân bị thảm tử được chăng?

Lăng Trung Ngọc thở dài đáp :

- Nợ máu phải trả bằng máu. Đó là việc chí công. Hiện thời quần hùng đây toàn là những tay cao thủ giang hồ. Nếu Lãnh thư thư muốn động thủ để cứu phụ thân cũng chẳng thể nào chiếm được phần tiện nghi. Khi đó...

Lãnh Sương Quân ngắt lời :

- Đừng nói nữa! Ta hỏi người một câu. Người còn yêu...

Nàng chưa dứt lời Lăng Trung Ngọc đã xua tay gạt đi nói :

- Lãnh thư thư! Bây giờ không phải là lúc nói chuyện yêu đương. Chờ khi xong việc này tiểu đệ sẽ có câu chuyện tâm tình nói lại với thư thư.

Lãnh Sương Quân trái tim chìm xuống nghĩ thầm :

- “Lăng Trung Ngọc hiểu lắm ta rồi...”

Đoạn nàng buồn rầu thở dài nói :

- Hồng rồi! Hồng rồi!

Nàng nói hai câu này rất khẽ chỉ có phụ thân nàng nghe rõ.

Đào Vĩnh Trạch trong lòng buồn bã nghĩ thầm :

- “Nhất định ta phải chết về tay bọn chúng. Nhưng trước khi ta chết ta không nên để liên lụy đến con gái ta”.

Lão còn đang ngẫm nghĩ, liền quay lại bảo Lăng Trung Ngọc :

- Lãng đại hiệp! Đại hiệp ráng mà chiêu cổ cho con gái ta. Ta có chết cũng được nhắm mắt.

Lão dứt lời liền đẩy Lãnh Sương Quân ở trong lòng ra và đập đầu vào khối đá bên đường.

Một tiếng rú thê thảm vang lên! Đào Vĩnh Trạch vỡ óc ra chết ngay đương trường.

Mọi người tại trường đều rất đổi kinh ngạc.

Lãnh Sương Quân thấy vậy gào lên một tiếng đau thương rồi ôm lấy phụ thân chạy đi như bay.

Lãng Trung Ngọc lắc đầu thở dài nói :

- Những người ác đa đoan tất nhiên phải gặp kết quả này.

Địch Long trầm ngâm một chút rồi nói :

- Đào Vĩnh Trạch khi chết rồi mà trường ân oán vẫn chưa xong.

Lãng Trung Ngọc hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối muốn nói Lãnh Sương Quân rồi đây sẽ tìm kế trả thù.

Địch Long đáp :

- Cái đó khó mà biết được. Nhưng Lãnh Sương Quân trong lòng còn giấu nỗi phần hận. Vậy từ nay các vị phải gia tâm đề phòng.

Lãng Trung Ngọc gật đầu nói :

- Đa tạ lão tiền bối có dạ quan hoài.

Thống Thiên thượng nhân ngẩng đầu trông chiều trời rồi nói :

- Trăng rọi đầu cành. Chúng ta nên thượng lô ngay để đuổi đánh Võ Lâm Nhất Tôn chứ?

Địch Long đáp :

- Nhỏ cỏ trừ rễ. Chúng ta nên nhân lúc hấn bị thương mà giết chết đi là hay hơn hết.

Tổ Cẩm cũng gật đầu nói :

- Phải đó! Lúc này không nên buông tha hấn để khỏi mối lo về sau.

Quần hào đồng ý.

Lãng Trung Ngọc nói :

- Đất Miêu Cương cách đây hàng mấy ngàn dặm. Ít ra là phải ba tháng mới tới nơi. Chúng ta nóng nảy một ngày cũng không làm gì. Bây giờ tối rồi chúng ta hãy tìm vào khách sạn nghỉ một đêm cho lại sức rồi sáng mai sẽ thượng lộ.

Quần hào đều đồng ý với Lãng Trung Ngọc, xuyên qua khu rừng rậm trước mặt lên đường quan đạo mà đi. Chẳng mấy chốc đã đến một tòa thị trấn lớn.

Lúc này đèn lửa trong thị trấn đã thấp lên, ánh sáng huy hoàng. Chợ đêm náo nhiệt phi thường. Lãng Trung Ngọc hướng dẫn quần hùng đến một khách sạn rất lớn để ngủ trọ.

Sau một ngày vất vả, quần hùng đều có ý nhọc mệt nên ăn cơm xong là đi ngủ liền. Chẳng bao lâu ai nấy đều đi vào giấc mộng.

Một mình Lãng Trung Ngọc trần trọc trên giường không sao ngủ được.

Những việc ban ngày hiện ra trước mắt chàng.

Đào Vĩnh Trạch bị thảm tử. Lãnh Sương Quân đối với chàng vừa yêu vừa hận. Cả đến màn kịch nguy biến ở Thiên Chương bình cũng lần lượt diễn ra trong đầu óc...

Lãng Trung Ngọc thở phào một cái rồi tự nói với mình :

- Lãnh Sương Quân coi bề ngoài có vẻ lạnh lẽo vô tình, mà trong lòng rất giàu tình cảm. Trước kia ta đã tha thiết yêu nàng nhưng từ ngày phát giác ra Giang Mỹ Linh yêu ta bằng một dạ chân thành, ta lại nhất quyết chung tình với y...

Lăng Trung Ngọc lại thở dài tự hỏi :

- “Không hiểu Lãnh Sương Quân có trách ta là kẻ bạc tình không?”

Ngón ngang trăm mối bên lòng, Lăng Trung Ngọc không sao ngủ được.

Chàng liền khoác áo xuống giường khê mở cửa ra hậu viện.

Lúc này vào khoảng cuối canh ba. Vầng trăng đã xế về Tây. Cả một vùng sáng tỏ như ban ngày.

Lăng Trung Ngọc tâm sự chông chất. Chàng cúi đầu xuống trong dạ bồi hồi khôn xiết.

Bất thành linh chàng nghe tiếng hát thê lương từ đằng xa vọng lại.

Tiếng hát như ẩn như hiện, Lăng Trung Ngọc chú ý lắng tai nghe. Lúc này đã quá nửa đêm bốn bề phẳng lặng như tờ, nên tiếng hát rất nhỏ mà chàng nghe rõ rệt khác thường.

Lăng Trung Ngọc động tâm, ngấm nghĩ một lúc rồi lần theo về phía tiếng hát đi tới.

Hiện giờ bản lãnh chàng đã đến trình độ rất cao. Gặp lúc đêm khuya người vắng, chàng thi triển khinh công chạy như bay.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã chạy đến phía đông thị trấn. Tiếng hát càng nghe càng rõ rệt.

Người hát đúng là một thiếu nữ. Thanh âm phi thường bi thiết như khóc như than, như oán như hận, tưởng đá cũng phải động lòng.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm trong bụng :

- “Giữa lúc canh khuya không biết phụ nữ nhà ai bị điều chi đau đớn mà phát ra tiếng hát bi ai? Tiếng hát ai oán này lại rất du dương khiến người nghe không khỏi bồi hồi trong dạ. Ấu là ta thử đến tận nơi để coi cho biết”.

Chàng vừa ngấm nghĩ vừa tiến bước, bất giác đã đi tới một khe suối.

Tiếng hát từ khu rừng rậm bên khe suối vọng ra.

Lăng Trung Ngọc ngưng thần nhìn theo dòng suối nhỏ thì thấy hai bên bờ toàn những cây thấp. Khe suối này rộng bất quá chừng bảy tám trượng, nước chảy lờ đờ.

Chàng còn cách tiếng hát chừng mười mấy bước liền dừng lại nghe thì thấy bài hát như sau :

Tình nhân ơi! Chàng ở nơi nào?

Chàng có biết sớm chiều lòng ta đau.

Chỉ mong sao một phen thấy mặt.

Dù ta có chết cũng yên giấc ngủ ngàn thu.

Lăng Trung Ngọc nghe rõ không khỏi kinh tâm tự nghĩ :

- “Cô gái này cất tiếng hát để gọi tình lang. Nàng yêu tha thiết như điên như cuồng. Nhưng nàng giấu tình yêu xuống tận đáy lòng nên đối phương không hiểu được...”

Lăng Trung Ngọc càng nghe càng não ruột, bất giác buông tiếng thở dài.

Thanh âm rất quen tai dường như đã được nghe ở đâu rồi.

Lăng Trung Ngọc muốn tới coi cho rõ, nhưng lại sợ đường đột. Chàng vốn là tay hiệp sĩ hiểu lẽ luật võ lâm, không thể dòm ngó chuyện bí mật của người ta.

Chàng liền nhảy lên ngọn cây mà ngồi để nghe tiếng hát bi thương làm xúc động lòng người.

Đột nhiên tiếng hát dừng lại.

Lăng Trung Ngọc lẩm bẩm :

- Tiếng hát này tưởng chừng trên trời mới có, còn dưới thế gian dễ mấy hồi được nghe?

Chàng chỉ sợ nàng thôi không hát nữa.

Lăng Trung Ngọc còn đang ngơ ngẩn thì đột nhiên nghe người ta vừa hát tự nói một mình :

- Tình nhân! Tình nhân! Chàng ở phương mô? Chàng có hiểu lúc này tiện thiếp đang nhớ chàng. Nhớ đến ruột nát hồn tan, nước mắt tràn trề. Ngọc ca ca ơi! Chúng ta hẹn đến kiếp sau sẽ cùng nhau hội ngộ...

Lăng Trung Ngọc nghe tới đâu giật mình kinh hãi tự hỏi :

- “Nàng phải chăng là Lân thư thư?”

Rồi chàng chẳng nghĩ gì nữa lớn tiếng gọi :

- Quân thư! Lân Sương Quân! Thư thư nghĩ gì vậy? Tiệp đệ là Ngọc ca ca của thư thư đây mà.

Tiếng gọi chưa dứt bỗng một thoi quyền đánh trúng vào sau gáy.

Lăng Trung Ngọc rên lên một tiếng ngã lăn xuống đất.

Nguyên Lăng Trung Ngọc từ lúc nghe tiếng hát, bao nhiêu tinh thần đổ cả vào đó. Phía sau có người theo dõi mà chàng chẳng biết gì hết. Vì vậy nên chàng bị ám toán một cách đột ngột.

Thiếu nữ ca khúc hát kia đúng là Lân Sương Quân.

Lân Sương Quân sau khi mai táng cho phụ thân là Đào Vĩnh Trạch rồi nàng đến bên khe suối này hồi tưởng lại cuộc đời thê lương, nàng còn đau khổ hơn mối tình của mình đã thành hão huyền như trăng đáy nước.

Lăng Trung Ngọc đối với nàng có chỗ hiểu lầm, nên nàng không muốn sống nữa mà hát khúc thê lương này.

Đang lúc Lân Sương Quân chán nản mọi bề muốn nhảy xuống suối tự tử thì đột nhiên nghe tiếng Lăng Trung Ngọc la gọi.

Lân Sương Quân rất đổi ngạc nhiên. Nàng dừng lại chưa gieo mình xuống nước. Nhưng nàng chỉ nghe đến “Ngọc ca ca” rồi im bặt.

Trong lòng rất lấy làm kỳ, Lân Sương Quân ngoảnh đầu lại coi thì đột nhiên thấy bóng người thấp thoáng. Chớp mắt hai người đã đến trước mặt nàng.

Lân Sương Quân giật mình kinh hãi, toan quát hỏi thì đột nhiên hai cổ tay tê chồn. Hai tay nàng đã bị hai người nắm giữ.

Diễn biến này khiến Lân Sương Quân lại càng kinh hãi. Kể về võ công thì nàng đâu đến nỗi để người kiềm chế mình một cách dễ dàng như vậy. Nhưng một là vì nàng bị thương quá độ, hai là đối phương ra tay đột ngột. Lúc nàng định thần phản kích thì đã muộn mất rồi.

Lân Sương Quân tĩnh tâm nhìn lại thì đối phương là một người nhỏ nhắn che mặt.

Lân Sương Quân sửng sốt cất tiếng lạnh như băng hỏi :

- Người là ai? Chúng ta vốn chưa quen biết mà sao người lại che mặt không cho nhìn rõ?...

Người nắm tay Lân Sương Quân lạnh lùng đáp :

- Chúng ta chẳng những quen biết nhau mà còn có mối huyết cừu thâm trọng.

Lân Sương Quân run lên trầm giọng hỏi :

- Cừu hận gì? Tôn giá thử nói nghe?

Lúc này Lân Sương Quân cảm thấy cổ tay bị nắm chặt hơn. Cả hai cánh tay cùng tê chồn, kinh lực hoàn toàn mất hết.

Người che mặt nắm tay phải Lãnh Sương Quân cười lạt nói :

- Lãnh Sương Quân. Người chết đến nơi rồi. Ta có bảo người cũng chẳng hề chi. Ta là người độc nhất của một nhà đã bị phụ thân người ngày trước giết chết hết.

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần hỏi :

- Phải chăng cô nương là Giang Mỹ Linh?

Đối phương đắc ý cười đáp :

- Người đoán trúng rồi đó!

Lãnh Sương Quân bất giác bật cười hỏi :

- Nếu là Giang cô nương thì sao lại có thủ đoạn đê hèn đến thế?

Giang Mỹ Linh cười lạt đáp :

- Tôi độc phụ nhân tâm. Người có hiểu câu đó không? Ta đã phí bao nhiêu tâm lực hai chục năm trời, bây giờ mới có cơ hội để báo thù toàn gia bị tru diệt.

Lãnh Sương Quân tức giận hỏi :

- Hôm qua phụ thân ta đã chết rồi mà người còn chưa thỏa mãn ư?

Giang Mỹ Linh hắng giọng một tiếng rồi đáp :

- Đào Vĩnh Trạch tuy chết, nhưng hãn còn lại một đời người nữa.

Lãnh Sương Quân nghĩ thầm trong bụng :

- “Con nha đầu họ Giang này tâm địa độc ác. Đến mình mà thị cũng không buông tha. Thủ đoạn thị như vậy thật chẳng quang minh chánh đại chút nào...”

Đột nhiên Lãnh Sương Quân nhớ tới Lăng Trung Ngọc đã hô hoán mình mà sao chẳng thấy bóng người đâu? Hay chàng cũng bị thị ám toán rồi.

Nàng nghĩ tới đây hãn giọng mấy tiếng rồi nói :

- Giang cô nương. Việc ân oán đời trên, chẳng nên trút lên đầu chúng ta.

Giang Mỹ Linh cười lạt gạt đi :

- Đừng rườm lời nữa!

Lãnh Sương Quân tức giận hỏi :

- Người định hạ thủ cách nào?

Giang Mỹ Linh âm thầm cười đáp :

- Nợ máu phải trả bằng máu. Đó là thiên đạo chí công. Trước khi người chết có di ngôn gì lại nữa không?

Lãnh Sương Quân trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Cổ kim coi cái chết là chuyện gian nan. Trước khi ta chết muốn yêu cầu người một điều...

Giang Mỹ Linh đắc ý cười nói :

- Được rồi! Người cứ nói ra ta sẽ ưng lời yêu cầu của người.

Lãnh Sương Quân đáp :

- Ta muốn gặp Lăng Trung Ngọc một lần nữa.

Giang Mỹ Linh cười lạt đáp :

- Lăng Trung Ngọc ư? Người đừng gặp hãn nữa là hay hơn.

Lãnh Sương Quân hỏi :

- Tại sao vậy? Người đã nói làm cho ta một yêu cầu, người nói rồi tại sao có ý rút lời?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Ta khuyên người không nên coi mặt hấn nữa là hơn.

Lãnh Sương Quân chau mày hỏi :

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ người sợ Lăng Trung Ngọc ngăn cản không cho người hạ thủ?

Giang Mỹ Linh lắc đầu đáp :

- Ta sợ người thấy gã sẽ thêm đau lòng vậy xuống hoàng tuyền hãy gặp hấn là hơn.

Lãnh Sương Quân chấn động tâm thần vội hỏi :

- Y làm sao rồi?

Giang Mỹ Linh dần từng tiếng :

- Hấn chết rồi!

Lãnh Sương Quân nghe nói khác nào sét đánh mang tai, suýt nữa đứng không vững. Hồi lâu nàng mới thở dài hỏi :

- Người vừa mới giết y phải không?

Giang Mỹ Linh gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Lãnh Sương Quân tưởng chừng lửa giận đốt cháy tâm can. Nàng quát hỏi :

- Sao người lại hạ độc thủ giết y? Chẳng lẽ người giận y? Giữa y và người có mối cừu hận gì không?

Giang Mỹ Linh lạnh lùng đáp :

- Chỉ vì hấn yêu người nên ta vừa giết hấn.

Lãnh Sương Quân buồn rầu thở dài hỏi :

- Thi thể y ở đâu? Trước khi chết ta muốn trông mặt y lần cuối cùng.

Giang Mỹ Linh lạnh lùng đáp :

- Được rồi! Để ta điểm huyết đạo trong mình người, khiến người không còn cơ hội phản kích đã.

Lãnh Sương Quân chán nản mọi bề, buồn rầu đáp :

- Tùy ý người muốn làm thế nào thì làm.

Giang Mỹ Linh ra tay nhanh như điện chớp cố điểm vào mười hai chỗ yếu huyết trong người Lãnh Sương Quân rồi mới buông tay ra.

Người che mặt nắm tay trái Lãnh Sương Quân cũng đồng thời buông tay ra.

Lãnh Sương Quân vừa chạy về phía Lăng Trung Ngọc vừa cất tiếng la gọi.

Giang Mỹ Linh lớn tiếng quát :

- Đứng lại!

Lãnh Sương Quân run lên dừng bước hỏi :

- Người lại không đồng ý hay sao?

Giang Mỹ Linh cười lạt đáp :

- Ta chỉ cho người coi chứ không cho người đến gần y. Nếu không, ta sẽ khiến cho người phải thảm tử.

Lãnh Sương Quân gật đầu quay về phía những cây rậm đi tới.

Nàng đi chưa đầy hai chục bước, đã thấy dưới gốc cây có người nằm lả ra đó. Nàng nhìn kỹ lại thì quả là Lăng Trung Ngọc.

Lúc này Lăng Trung Ngọc nằm sòng sượt không nhúc nhích.

Lãnh Sương Quân thấy thảm trạng này liền cất tiếng thảm gọi :

- Ngọc ca ca! Ca ca chết một cách rất thảm khốc! Ngọc ca ca ơi!...

Lãnh Sương Quân như người điên chạy sấn đến bên người Lăng Trung Ngọc nhưng lúc nàng toan ôm Lăng Trung Ngọc lên thì Giang Mỹ Linh đã chạy tới nơi. Cô phóng chưởng đánh vào huyệt Linh Đài của Lãnh Sương Quân.

Lãnh Sương Quân rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lả ra.

Giang Mỹ Linh ra tay nhanh như điện chớp kéo người Lãnh Sương Quân ra hai ba trượng rồi mới buông ra cất giọng the thé quát :

- Tiện nhân ngươi không thủ tín. Vậy đừng trách ta tàn nhẫn.

Lãnh Sương Quân đột nhiên đứng phắt dậy hằn học nói :

- Tiện tỳ ta liều mạng với mi.

Lãnh Sương Quân toan nhảy xổ về phía Giang Mỹ Linh.

Giang Mỹ Linh tức giận quát lên một tiếng rồi phóng song chưởng ra. Hai luồng chưởng phong mãnh liệt phi thường hất Lãnh Sương Quân ra xa một trượng.

Sầm một tiếng! Lãnh Sương Quân ngã lả xuống đất, rú lên một tiếng, miệng nàng phun máu tươi như tên bắn.

Đáng thương cho Lãnh Sương Quân vì huyệt đạo toàn thân bị kèm chế, công lực mất hết nên nàng bị hất đến trọng thương.

Người Giang Mỹ Linh nhanh như quỷ mị vọt tới trước mặt Lãnh Sương Quân.

Một chân đạp lên người nàng, cô lạnh lùng nói :

- Nhỏ rể trừ gốc. Lãnh Sương Quân! Ngươi đừng oán trách ta, mà chỉ oán cha ngươi tàn ác.

Cô giơ tay lên phóng chưởng đánh vào đầu Lãnh Sương Quân.

Lãnh Sương Quân rú lên một tiếng. Óc lắn máu vọt ra tung tóe, chết ngay đương trường.

Thương thay cho một thiếu nữ vô tội, vì mối thù đời trước mà bị lây đến thân mình.

Giang Mỹ Linh đánh chết Lãnh Sương Quân rồi. Cô ngửa mặt lên trời cười rộ mấy tiếng nói :

- Món nợ máu nhà họ Giang bị tru diệt toàn gia nay Giang Mỹ Linh này đã trả xong rồi. Gia gia ơi! Gia gia có khôn thiêng thì từ nay yên giấc ngủ ngàn thu.

73. Lầu Hoàng Hạc Chạm Trán Kinh Dịch

- Cô định đánh chết Lăng Trung Ngọc thiệt ư?

Giang Mỹ Linh cười đáp :

- Không phải thế đâu. Ta chỉ đánh cho y ngất xỉu vì ta không muốn con tiện nhân Lãnh Sương Quân đến gần y. Chờ một lúc y sẽ tự động hồi tỉnh.

Cô ngửa mặt lên nhìn trời chiều rồi nói :

- Cảnh thư thư! Trước khi Lăng tướng công tỉnh lại. Chúng ta phải đem y chạy đi để y không biết rõ nội vụ.

Nguyên người che mặt kia chính là Cảnh Quyên Quyên.

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Hay lắm! Vậy chúng ta đi mau!

Hai người toan trở gót bỗng nghe tiếng cười thâm hiểm vang lên ở sau lưng :

- Giết người thì phải thường mạng, muốn chạy mà được ư?

Cảnh Quyên Quyên lạnh gáy quay lại hỏi :

- Ai?

- Ta đây.

Tiếng nói chưa dứt ánh ngân quang lấp lánh nhằm chụp xuống toàn thân Cảnh Quyên Quyên.

Cảnh Quyên Quyên toan né tránh thì đã không kịp nữa. Cô rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Giang Mỹ Linh chạy đến trước mặt vội dừng bước xoay mình. Nàng toan ra chiêu thì bóng đen thấp thoáng nhằm điểm vào huyệt Bách Hội và huyệt Ngọc Tỉnh trong người nàng.

Thế chụp nhanh như điện chớp. Giang Mỹ Linh cảm thấy nửa người tê chồn, kinh lực mất hết.

Lập tức miệng nàng bị một bàn tay to tướng giữ chặt, rồi cả người nàng bị nhấc bổng lên.

Chỉ trong khoảnh khắc bóng đen đã ôm Giang Mỹ Linh chạy mất hút.

Mảnh trăng tàn đã lặn về phương Tây. Lúc này vào khoảng canh năm.

Lăng Trung Ngọc dần dần hồi tỉnh. Chàng giương mắt nhìn bốn mặt, bất giác giật bắn người lên.

Lãnh Sương Quân bị thảm tử gần chỗ chàng nằm. Óc lẫn máu vẫn còn đang chảy.

Cảnh Quyên Quyên nằm im lìm, không cựa quậy.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho Lăng Trung Ngọc khiếp sợ đến ngẩn người.

Tiếng hát thê lương của Lãnh Sương Quân vẫn còn văng vẳng bên tai.

Chàng tự hỏi :

- “Tại sao nàng lại bị thảm tử?”

Cảnh Quyên Quyên đến đây vào lúc nào? Tại sao nàng chết giắc nằm đây?

Lạ hơn nữa là mình bị ai ám toán?

Lăng Trung Ngọc thử vận động chân khí thì thấy mình không bị thương.

Chàng chẳng khác người lạc trong đám mây mù dày đến năm dặm.

Lăng Trung Ngọc vội kiểm tra lại trên người Cảnh Quyên Quyên liền phát giác ra huyệt Linh Đài trên lưng nàng có đồng tiền khảm vào, huyệt Cự Khuyết cũng vậy.

Lăng Trung Ngọc ra tay nhanh như điện chớp lấy hai đồng tiền ra rồi khẽ vỗ vào Cảnh Quyên Quyên mấy cái.

Cảnh Quyên Quyên liền từ từ mở mắt.

Lăng Trung Ngọc thấy Cảnh Quyên Quyên hồi tỉnh thì vui mừng khôn xiết vội hỏi :

- Cảnh cô nương! Vụ này là thế nào đây? Tại sao cô lại tới chốn này?

Cảnh Quyên Quyên định thần lại thủng thẳng đáp :

- Câu chuyện hơi dài. Để lát nữa tiểu muội hãy nói cho Ngọc ca hay. Nơi đây bốn bề đều có kẻ hung dữ mai phục. Giang cô nương đi đâu rồi?

Lăng Trung Ngọc kinh ngạc hỏi :

- Giang Mỹ Linh cũng tới đây ư? Y tới làm chi? Quanh đây có thấy bóng y đâu?

Cảnh Quyên Quyên giật mình kinh hãi đáp :

- Y tới đây vì nguyên nhân gì tiểu muội sẽ nói sau. Bây giờ chúng ta phải tìm người là việc cần gấp.

Lăng Trung Ngọc phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía. Trời sắp sáng rồi mà chung quanh lạnh ngắt như tờ không một bóng người.

Chàng lắc đầu thở dài hỏi :

- Làm gì có Giang Mỹ Linh. E rằng y đã gặp tai họa bất trắc cũng chưa biết chừng.

Cảnh Quyên Quyên ngược mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi :

- Giang cô nương không có ở đây sao?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Đúng thế! Người chết thì phải còn xác. Tại hạ nghĩ rằng chẳng những y không chết mà đã rời khỏi nơi này đây.

Cảnh Quyên Quyên ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Vụ này thật là kỳ quái! Chẳng lẽ y hạ độc thủ cả tiểu muội?

Câu nói này của Cảnh Quyên Quyên thức tỉnh Lăng Trung Ngọc. Chàng ngó hai đồng tiền trong tay một lúc rồi hỏi :

- Trước nay Giang cô nương không dùng tiền để hại người bao giờ. Vậy hai đồng tiền này ở đâu mà ra?

Cảnh Quyên Quyên đón lấy hai đồng tiền coi qua rồi đáp :

- Lúc tiểu muội vừa ngó thấy một nắm ám khí bắn tới, tiểu muội không hiểu nó là đồng tiền. Tiểu muội nghĩ rằng nhất định còn có người ngoài tới đây.

Lăng Trung Ngọc liền nhớ tới một người liền nói :

- Tại hạ nghe Tổ Cẩm nói Võ Lâm Nhất Tôn có một người bạn ở Miêu Cương ngoại hiệu “Bách Bộ Phi Hoa Khách” sở trường về dùng phi tiền hại người. Trong vòng trăm bước hất bắn ra trăm phát trúng cả trăm, vậy hai đồng tiền này trừ hất ra còn ai nữa.

Cảnh Quyên Quyên kinh ngạc hỏi :

- Nếu vậy, Võ Lâm Nhất Tôn chưa đi xa đâu. Nếu Giang cô nương mà lọt vào tay tên ma đầu đó thì thật hỏng bét.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Chúng ta rượt theo hất cho lẹ!

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Tên Bách Bộ Phi Hoa Khách khinh công tuyệt đỉnh. Hiện giờ hất có thể chạy xa đến ngoài trăm trượng rồi.

Cô ngừng lại một lúc rồi tiếp :

- Dù có đuổi kịp bọn họ vị tất chúng ta đã thắng nổi.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Theo ý cô nương thì chúng ta cùng đi với bọn Địch Long phải không?

Cảnh Quyên Quyên cười đáp :

- Như vậy tương đối chắc tốt hơn. Nhân hiện giờ bọn họ chưa chạy xa. Cả bọn chúng ta đồng thời lên đường rượt theo. Nếu giết được hai tên ma đầu này nữa thì thiên hạ thái bình.

Lăng Trung Ngọc đột nhiên quay nhìn Lãnh Sương Quân lần nữa. Chàng thở dài nói :

- Không thể để Lãnh Sương Quân bộc lộ thi hài ở đây.

Cảnh Quyên Quyên ngó thi thể Lãnh Sương Quân rồi cúi đầu buông tiếng thở dài.

Lăng Trung Ngọc ôm người Lãnh Sương Quân lên rồi khoét huyết mai táng cho nàng.

Táng xong chàng lắc đầu thở dài nói :

- Xưa nay tạo vật ghen ghét gái má hồng. Con người hồng nhan tuyệt đại mà di vào kết quả bi thảm này nghĩ thật đáng thương và đáng hận.

Chàng nói xong hai hàng châu lệ đầm đìa.

Cảnh Quyên Quyên thấy Lăng Trung Ngọc thương xót Lãnh Sương Quân như vậy thì nghĩ thầm trong bụng :

- “Lăng Trung Ngọc thương tiếc nàng đến thế này đủ biết tự cổ chí kim, chữ tình là một điều bí ẩn khó lòng khám phá nhất”.

Lăng Trung Ngọc khóc nức nở một hồi rồi trở gót quay về thị trấn.

Lúc này trời đã sáng rõ, quần hùng dậy cả rồi.

Lăng Trung Ngọc liền đem chuyện mình gặp đêm qua thuật lại cho mọi người nghe.

Địch Long đón lấy hai đồng tiền ngắm nghía hồi lâu rồi nói :

- Đúng rồi! Hai đồng này kêu bằng “Mê hồn tiền” của Bách Bộ Phi Hoa Khách.

Lão đảo mắt nhìn Cảnh Quyên Quyên hỏi :

- Cô nương trúng hai đồng mê hồn tiền này sao không việc gì.

Lăng Trung Ngọc nói ngay :

- Y bị hôn mê bất tỉnh nằm lẩn dưới đất như người chết.

Địch Long gật đầu nói :

- Phải rồi! Ai trúng phải “Mê hồn tiền” cũng hôn mê lập tức. Trong vòng một giờ mà không lấy ra thì sau ba giờ người đó nhất định phải chết.

Lăng Trung Ngọc kinh ngạc nói :

- Thật là một thứ ám khí lợi hại!

Cảnh Quyên Quyên nhìn Lăng Trung Ngọc nở một nụ cười rất quyến rũ rồi khép nép thi lễ nói :

- Lăng ca ca! Tạ ơn ca ca đã cứu mạng cho.

Lăng Trung Ngọc vội đáp lễ nói :

- Cái điều nhỏ mọn ấy cô nương còn nghĩ tới làm chi?

Thống Thiên thượng nhân đứng một bên ho mấy tiếng rồi nói :

- Giang Mỹ Linh thí chủ hiện giờ đang hãm mình vào chốn hang hãm.

Chúng ta phải đi cứu y là việc gấp, không nên theo thói nữ nhi thường tình nữa.

Cảnh Quyên Quyên hai má đỏ hồng cúi đầu xuống đáp :

- Đúng thế! Chúng ta mau đi kiếm Giang thư thư.

Hoa Quang đại sư nói :

- Bách Bộ Phi Hoa Khách có lẽ cấp Giang Mỹ Linh đi Miêu Cương rồi.

Quần hào lập tức lên đường nhằm phía Miêu Cương trực chỉ.

Đoàn người theo nẻo duyên giang mà đi cho tới lầu Huỳnh Hạc.

Hôm ấy vào khoảng giữa trưa. Trời nắng chang chang. Quần hào ai cũng đói bụng.

Khi tới bên lầu, Địch Long nhìn mọi người hỏi :

- Chúng ta sinh trưởng ở phương Bắc khó có dịp qua lầu Huỳnh Hạc. Hiện giờ mọi người vừa đói khát vừa mệt mỏi, vậy hãy lên lầu Huỳnh Hạc tiêu khiển một phen. Đến đêm hãy thượng lộ nên chăng?

Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Văn bối là người thứ nhứt tán thành ý kiến của Địch lão tiền bối. Có điều chúng ta đã lên lầu Huỳnh Hạc thì phải ngâm vịnh một phen mới đúng.

Long Chính Phong cười ha hả nói :

- Lăng đại ca thật nhiều nhã hứng, không ngờ đại ca là một tay tài tử.

Cảnh Quyên Quyên cũng hớn hở vui cười nói :

- Không ngờ trên lầu Huỳnh Hạc từ duy lại thêm một thiên văn tự của chúng ta nữa.

Lăng Trung Ngọc cười mát nói :

- Đề thơ thì không dám, có điều chúng ta nên mượn nơi đây để giải sầu ngâm nga một lúc mà thôi.

Địch Long vỗ vai Lăng Trung Ngọc cười ha hả nói :

- Không ngờ Lăng đại hiệp lại là một tay tiểu tài tử. Nào chúng ta lên lầu uống một phen túy lúy.

Lão rảo bước tiến lên lầu Huỳnh Hạc.

Đang lúc giữa trưa, cuộc buôn bán trên lầu rất náo nhiệt. Quán ăn đầy khách hàng.

Bọn Địch Long ngồi vào một cái bàn bên cửa sổ.

Lăng Trung Ngọc thò đầu nhìn ra ngoài thấy trên làng nước biếc thuyền buồm qua lại. Trên trời không một đám mây. Thật là cảnh trời xanh nước biếc.

Đối cảnh sinh tình, bất giác chàng cất tiếng ngâm :

- Người xưa ngoạn thưởng lầu Huỳnh Hạc.

Cười gió theo chim đuổi mồi sâu.

Người vắng chỉ còn tro dấu vết.

Tới sau ai đó vẫn lo âu.

Cảnh Quyên Quyên vỗ tay cười nói :

- Thơ hay quá! Thơ hay quá! Thơ này nên viết vào tường vách để cho nhà sĩ cùng thưởng thức.

Cô vỗ tay gọi một tên tửu bảo tới nơi nói :

- Đem rượu nhấm lên đây đồng thời đem cả văn phòng tứ bảo ra nữa.

Lăng Trung Ngọc lắc đầu cười nói :

- Đây chẳng qua là ngắm người tiêu sầu, đâu có thể lên thêm đại nhã?

Lúc đó tiểu nhị đem nghiên bút lại.

Cảnh Quyên Quyên cười nói :

- Ngọc ca ca! Tiểu muội mài mực bưng nghiên cho ca ca nhé?

Lăng Trung Ngọc mỉm cười đáp :

- Tại hạ không dám! Tại hạ không dám!

Chàng vừa nói vừa cầm bút viết lên tường :

Trường Giang sông nước mênh mông.

Nhờn như một cội bông bênh chín châu.

Anh hùng Gian Hán đâu đâu.

Chân lang xích mích phải cầu đông phong.

Lăng Trung Ngọc toan viết nữa thì đột nhiên trong một góc lầu có một tiếng người cười lạt nói :

- Gã tiểu tử kia khẩu khí ngông cuồng, gã ở đâu mà dám tới đây mài lông văn thơ?

Lăng Trung Ngọc nghe tiếng chấn động tâm thần. Chàng liền dừng bút ngừng đầu lại coi thì góc lầu về mé Đông bắc có một đại hán mặc áo cẩm bào.

Đại hán này đầu hươu mất chuột, hình dung cổ quái đang giương cặp mắt tức giận mà nhìn chàng.

Lăng Trung Ngọc háng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Phải chăng các hạ muốn nói tại hạ...

Lăng Trung Ngọc chưa dứt lời thì đại hán đã cười lạt lên tiếng :

- Phải rồi! Ta bảo gã tiểu tử đó!

Lăng Trung Ngọc đã dày công hàm dưỡng, chàng nén cơn tức giận còn được, nhưng Long Chính Phong ngồi bên không nhịn nổi nữa. Gã đập bàn đứng dậy quát hỏi :

- Thằng nhỏ kia! Người có mắt hay không?

Đại hán mặt cẩm bào háng giọng một tiếng rồi nói :

- Lão gia cùng mấy ông bạn đây chẳng ai có mắt cả.

Lão nói xong giơ tay phải lên một cái. Mấy chấm vàng bắn tới Long Chính Phong nhanh như điện chớp.

Long Chính Phong giật mình kinh hãi, vội nghiêng người né tránh nhưng đã chậm mất một chút. Gã cảm thấy môi miệng tê chồn, rên lên một tiếng rồi phệt xuống sàn gác.

Quần hào giật mình kinh hãi.

Lăng Trung Ngọc lạng người đến trước mặt Long Chính Phong nâng gã dậy thì thấy hai mắt nhắm nghiền như người đang ngủ say.

Lăng Trung Ngọc ngấm ngấm kinh hãi. Chàng vội cởi vạt áo trước ngực ra coi thì thấy trước ngực gã có một đồng tiền.

Chàng lấy đồng tiền ra coi rồi kinh ngạc nói :

- “Mê hồn tiền”.

Chàng trở tay vào đại hán mặc cẩm bào khẽ quát hỏi :

- Người là ai? Có phải Bách Bộ Phi Hoa Khách không?

Đại hán mặc cẩm bào cười rộ đáp :

- Lão phu là ai, hạng lỗi con như ngươi không đáng hỏi. Nhưng ta cũng nói thật cho ngươi rõ Bách Bộ Phi Hoa Khách là sư phụ ta.

Lăng Trung Ngọc sực nhớ tới điều gì liền trầm giọng hỏi :

- Nửa tháng trước đây có phải người đã ôm Giang Mỹ Linh bên dòng suối nhỏ gần Lý gia trấn đi không?

Đại hán mặc cẩm bào âm trầm cười đáp :

- Thằng lỏi con đừng ngậm máu phun người. Lão phu ở trên lầu Huỳnh Hạc này uống say khướt nửa tháng trời. Các cô nương ở đây thiếu gì mà còn phải đến Lý gia trấn nào nữa?

Địch Long lại gần coi đồng tiền một lúc rồi nói :

- Đồng tiền nào cũng giống hai đồng tiền kia như đúc. Giang cô nương lạc lõng nơi đâu cứ truy vấn gã này sẽ biết.

Đại hán cười ha hả nói :

- Các người còn ăn nói hồ đồ thì đừng trách ta hạ thủ tàn nhẫn.

Địch Long là một nhân vật tôn cao. Hai mắt lão sáng như điện trợn lên nhìn đại hán, cười lạt hỏi :

- Nay ông bạn! Chúng ta không quen biết cũng không thù oán. Sao ông bạn lại động thủ làm tổn thương hòa khí?

Đại hán cười ha hả đáp :

- Lão đầu tử! Nghe giọng lưỡi lão dường như là tay lão luyện giang hồ. Có điều lão gia không quen tai với những luận điệu đó.

Long Chính Phong lúc này đã tỉnh lại. Gã đứng dậy hằm hằm tức giận quát to :

- Người đã cho tiền, bây giờ thiếu gia trả bằng một chưởng.

Dứt lời gã giơ tay lên phóng chiêu “Hồ Điệp Minh Hoa” đánh tới.

Đại hán không né tránh cũng không lùi lại. Gã vùng tay lên đón tiếp phát chưởng của Long Chính Phong rồi cười khàn khàn nói :

- Hảo tiểu tử! Người chưa trông thấy quan tài nên không nhỏ nước mắt.

Hắn khoanh cánh tay mặc thành đường vòng tròn rồi đánh ra ba chưởng nhanh như điện chớp.

Ba phát chưởng này liền vào nhau như một, tựa hồ đợt sóng dữ cuốn lấy Long Chính Phong.

Địch Long vùng tay lên xô ra một luồng kinh phong để ngăn chặn ba phát chưởng của đại hán.

Lão cười gằn nói :

- Ông bạn! Ông bạn không chịu uống rượu mừng mà đòi uống rượu phạt phải không?

Lăng Trung Ngọc chấp tay nói :

- Lão tiền bối hãy nguôi giận! Để văn bối đối đáp với hần.

Đại hán thấy Địch Long chỉ khê vùng tay một cái đã ngăn chặn được ba chiêu của hần thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- “Công lực lão già này quả nhiên không phải tầm thường”.

Hần còn đang ngẫm nghĩ đã thấy Lăng Trung Ngọc tiến về phía trước ba bước dài nói :

- Bằng hữu! Tại hạ hy vọng các hạ giao trả Giang Mỹ Linh thì mọi việc đều bãi bỏ, bằng không...

Đại hán mặc cẩm bào cười lạt hỏi :

- Bằng không thì sao?

Lăng Trung Ngọc cười lạt đáp :

- Bằng không thì bao nhiêu nước ở dưới lầu này các hạ phải uống hết.

Đại hán mặc cẩm bào cười khanh khách nói :

- Các hạ đã ngộ cuồng như vậy, chắc là trong mình mang tuyệt kỹ phải không?

Hắn phất tay áo một cái, ba đồng tiền bay vọt ra.

Mục quang của Địch Long sắc bén phi thường, lão vội la lên :

- Phải coi chừng những “Mê hồn tiền” của hắn.

Lăng Trung Ngọc quát to một tiếng, phóng chưởng đánh ra.

Mấy tiếng leng keng vang lên. Ba đồng tiền bị gạt rớt xuống.

Đại hán mặc cẩm bào thấy vậy trong lòng không khỏi ngấm ngầm khiếp sợ.

Hắn cúi mình xuống vung chưởng ra.

Lăng Trung Ngọc hô :

- Chiêu “Song Phụng Triều Dương” hay quá!

Chưa dứt lời chàng lại tiến lên, phóng tay nhắm đánh vào vai bên phải đối phương rất mau lẹ.

Bỗng nghe một tiếng rú rừng rợn nổi lên.

Đại hán loạng choạng lùi lại bảy tám bước. Cánh tay mặt hắn bị đứt rời rớt xuống đất.

Đại hán mặc cẩm bào đau quá thét lên lanh lảnh. Hắn nghiêng rằng hắn học nói :

- Hảo tiểu tử! Người có giỏi thì canh ba đêm nay chúng ta lại gặp nhau ở hang Quỷ Khốc về mé Tây nam lầu Huỳnh Hạc.

Dứt lời thân hình thấp thoáng, hắn chạy xuống lầu biến mất.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Thằng cha này mình mà không cho nó ném mùi một chút thì hắn lại tưởng bọn mình là hạng tầm thường.

Cảnh Quyên Quyên nói :

- Có lẽ Giang thư thư bị chúng giam ở hang Quỷ Khốc cũng chưa biết chừng.

Địch Long nói :

- Bất luận cô ta có ở hang Quỷ Khốc hay không thì đêm nay chúng ta cũng phải tới đó, cứ tình hình này mà coi thì Bách Bộ Phi Hoa Khách hay bọn nanh vuốt của lão đã vào đất Trung Nguyên rồi. Vậy chúng ta phải tìm cách chặt bớt lông cánh của hắn đi.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Lão tăng từng nghe đã lâu có hai quái nhân ở trong hang Quỷ Khốc kêu bằng Thiên Địa nhị quỷ lâu nay không bước chân vào chốn giang hồ. Không hiểu tại sao hai quái nhân đó lại cấu kết với bọn này?

Lăng Trung Ngọc kinh ngạc hỏi :

- Thiên Địa nhị quỷ ư? Ngày trước văn bối nghe có người nói tới hai người này nửa chính nửa tà. Đến hai chục năm nay họ không xuất hiện trên chốn giang hồ.

Hoa Quang đại sư chen vào :

- Phải đó! Hai lão này đóng cửa hang để tu luyện tuyệt kỹ gì đó mà không ai hiểu.

Long Chính Phong nói :

- Nếu vậy thì hang Quỷ Khốc là một chuyện rắc rối cho chúng ta.

Địch Long trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Chẳng những rắc rối mà thôi, lão phu e rằng Thiên Địa nhị quỷ tái xuất giang hồ, tất gây nên một trường sóng gió dữ dội trong trường võ lâm.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Theo lời lão phu thì chúng ta chẳng nên nhân nhượng, mà phải diệt trừ mối hại lớn này cho võ lâm mới phải.

Địch Bình Thạch nói :

- Lăng đại hiệp nói đúng đó. Chúng ta hãy đi ngay đêm nay mới được.

Phùng Anh và Tổ Cầm đồng thanh nói :

- Vì việc cứu Giang tiểu thư, chúng ta không thể ứ ỷ mọi điều.

Lăng Trung Ngọc liền vỗ tay kêu tiểu nhị.

Gã tiểu nhị chạy lại cung kính hỏi :

- Khách quan có điều chi dạy bảo.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Hang Quỷ Khóc cách đây bao xa?

Tiểu nhị đáp :

- Trong khu hoang sơn cách đây năm chục dặm về phía Tây nam quả có một hang núi kêu bằng hang Quỷ Khóc. Nhưng gần mười năm nay không một ai dám tiến vào hang này.

Tiểu nhị ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tương truyền mười năm trước đây có người luyện võ tiến vào hang này rồi từ đó không thấy ra khỏi hang nữa. Tiểu nhân khuyên khách quan đừng đi là hay hơn hết vì địa phương này rất đáng khùng khiếp.

Lăng Trung Ngọc hỏi lại :

- Mục đích những người kia tiến vào hang để làm gì?

Tiểu nhị đáp :

- Nghe nói vì việc kiếm châu báu gì đó. Hoặc giả có những người vì tính hiếu kỳ, có người lại không tin trong hang có may quỷ nên mạo hiểm tiến vào. Nhưng từ đó tới nay người nào đã vào là mất người ấy.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Hang đó kêu bằng hang Quỷ Khóc, vậy những người ở gần đó có nghe tiếng quỷ khóc bao giờ chưa?

Tiểu nhị gật đầu đáp :

- Thường thường cứ nửa đêm vào khoảng canh ba lại có người nghe tiếng trong hang có quỷ hỏa xuất hiện là thường. Những dân cư ở gần đó mười năm trước đã dọn đi hết.

Địch Long cười nói :

- Đó là Thiên Địa nhị quỷ muốn hý lộng thần thông. Thực ra chỉ có hai lão quỷ này giở trò mà thôi.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Chúng ta đã định đêm nay tới đó thì cần phải chuẩn bị trước mới được.

Tần Tổ Hà cười hỏi :

- Chuẩn bị thế nào?

Thống Thiên thượng nhân đáp :

- Mấy vị nữ thí chủ không nên đi là hơn. Các vị cứ chờ ở khách sạn này. Để năm người bọn lão tăng đi là đủ.

Cảnh Quyên Quyên cười nói :

- Bọn tiểu nữ đi coi vụ náo nhiệt này cũng hay. Thiên Địa nhị quỷ kia không hiểu là người hay là quỷ thật?

Lăng Trung Ngọc cười ha hả nói :

- Dĩ nhiên họ cũng là người. Có điều hạ giả trang làm quỷ để bầu không khí tăng thêm phần khủng khiếp mà thôi.

Cảnh Quyên Quyên bĩu môi hỏi :

- Họ đã là người thì sao bọn đàn bà con gái lại không đi được?

Địch Long cười đáp :

- Chuyến này đi đến hang Quỷ Khốc tất nhiên xảy cuộc chiến đấu dữ dội. E rằng khi đó khó mà chiếu cố cho các cô được an toàn. Vì thế...

Cảnh Quyên Quyên nhìn Tố Cầm và Tần Tố Hà một cái rồi ngắt lời :

- Được lắm! Bọn tiểu nữ lưu lại lầu Huỳnh Hạc để ngắm cảnh ban đêm càng hay.

Địch Long nói :

- Bây giờ hãy còn sớm. Chúng ta vào phòng trong khách sạn điều dưỡng hành công một lúc để chuẩn bị cuộc chiến đêm nay.

Quần hào liền rời khỏi lầu Huỳnh Hạc trở về khách sạn.

74. Huyền Quỷ Trận Ly Kỳ Cổ Quái

Bọn Lăng Trung Ngọc sau khi điều dưỡng một hồi, mặc áo dạ hành len lén nhảy ra khỏi phòng nhắm phía Tây nam mà chạy.

Lúc này bốn bề im lặng như tờ. Trên đường vắng tanh không có một người qua lại.

Bọn Lăng Trung Ngọc thi triển khinh công tuyệt đỉnh chạy như sao sa chớp nhoáng.

Sau chừng một giờ thì đến dưới chân một trái núi hùng vĩ.

Lăng Trung Ngọc dừng bước quay lại hỏi Địch Long :

- Giữa hai trái núi lớn này có một khe núi. Chắc đó là hang Quỷ Khốc. Không hiểu có đúng không?

Địch Long chú ý nhìn vào hang thì thấy hai tòa núi cực kỳ hùng vĩ đứng ở hai mặt nam bắc. Khoảng giữa là một hang núi rất dài. Có một đường thông vào hang núi.

Lão ước lượng hai ngọn núi này ít ra là cao đến mấy chục trượng. Vách núi thẳng tắp như dao cắt. Tuy những người khinh công tuyệt thế cũng khó lòng vượt lên được.

Địch Long gật đầu đáp :

- Có lẽ đúng là hang núi này đây.

Lăng Trung Ngọc vận hết mục lực nhìn vào thì thấy hang sâu không thể dòm tới tận đầu kia được. Một màu tối om khiến cho hang núi thêm phần khủng khiếp.

Long Chính Phong nói :

- Tiếng đồn không ngoa. Quả nhiên đây là một hang quỷ.

Địch Long xua tay khẽ nói :

- Đừng ai lên tiếng! Bọn họ đã chuẩn bị cả rồi.

Thống Thiên thượng nhân cười nói :

- Hang này sát khí đằng đằng. Theo ngu kiến của lão tăng thì chúng ta đừng tiến vào nữa là hơn.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Nhà sư già này tuổi đã bảy mươi mà còn sợ chết mới thật tức cười. Tục ngữ có nói: Càng già càng tham sống sợ chết quả là đúng lắm”.

Chàng liền cười nói :

- Thượng nhân đã không muốn tiến vào hang thì lưu lại cửa hang để làm hậu ứng, cũng là một cử động rất cao minh.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Theo ngu kiến của vãn bối thì trong bảy người, lưu lại ngoài hang ba người để tiếp ứng, còn bốn người tiến vào trước, nên chăng?

Địch Long cười đáp :

- Chúng ta đã đến đây thì nên đồng tâm hiệp lực để trừ diệt mối đại hại cho võ lâm. Nếu chúng làm hai cánh thì e rằng lực lượng bị phân tán.

Hoa Quang đại sư nói :

- Địch chưởng môn nói đúng lắm. Chúng ta vào hết là phải. Dù đây có phải là đầm rồng hang cọp cũng quyết không lùi bước.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Vãn bối tình nguyện đi trước mở đường làm tiên phong được không?

Thống Thiên thượng nhân cười đáp :

- Thí chủ là người tính tình hào hiệp lại mang lòng quả cảm thật khiến cho lão tăng bội phục vô cùng. Có điều Thiên Địa nhị quỷ là những nhân vật rất khó ăn thua với họ. Vậy thí chủ phải cẩn thận lắm mới được.

Bỗng một tràng cười hô hô từ trong hang vọng ra.

Tiếng cười quanh quẩn do hai bên vách núi đập lại càng thêm vang dội hồi lâu không dứt tiếng.

Tiếng cười rộ kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mới từ từ dừng lại.

Tiếp theo một thanh âm lạnh lẽo đưa tới :

- Con lừa trọc đầu nói đúng đó! Nếu các người biết điều thì tự trói mình lại năn nỉ xin tha. Bằng không thì... ha ha...

Thống Thiên thượng nhân cười lạt hỏi :

- Thí chủ là ai mà ngông cuồng đến thế?

Tiếng cười quái gở lại vọng ra rồi tiếng người hỏi :

- Đại danh của lão phu lấy lừng trong cõi hoàn vũ còn ai là không hay? Sao lão trọc lại giả vờ không biết?

Lăng Trung Ngọc háng giọng lên tiếng :

- Người đã là cái thá gì? Nếu có bản lãnh hãy ra đây nói chuyện, sao lại chui rúc trong hang? Mau chường mặt ra cho tiểu gia coi tướng mạo.

Tiếng người trong hang đáp :

- Tiểu tử! Người đừng ở ngoài hang kêu réo om sòm nữa. Nếu quả là tay hảo hán dám tiến vào một bước để ta coi người có nát ra như cám không?

Lăng Trung Ngọc hào khí ngất trời lớn tiếng :

- Có chi mà dám với chẳng dám? Nếu tiểu gia đêm nay không đập hang núi này thành bình địa thì chẳng phải tay hào kiệt.

Chàng rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng toan tiến vào, thì Địch Long đột nhiên kéo chàng lại nói :

- Lãng đại hiệp chớ nên nóng tính. Há chẳng nhớ binh pháp có câu “Công tâm là thượng sách, đánh thành là việc thứ hai!” ư? Đại hiệp đừng để đối phương chọc giận mà tiến vào một cách khinh suất là mắc kế của địch nhân đó.

Lãng Trung Ngọc vội dừng bước chấp tay nói :

- Đa tạ lão tiên bối có lòng chỉ giáo.

Địch Long mỉm cười đáp :

- Lãng lão đệ bất tất phải khách sáo. Hiện giờ chúng ta cùng chia họa phúc, sinh tử có nhau, hà tất phải thủ lễ làm chi?

Địch Long ngừng đầu nhìn vào hang thăm hồi lâu rồi tiếp :

- Hang núi này tiến vào thì dễ nhưng ra thì khó. Hai bên vách núi dựng đứng khó mà trèo lên được. Một tên giữ ải muôn người khôn địch. Nếu bọn chúng đặt mai phục trên núi mà chúng ta cứ tiến vào thì chỉ có một đường chết.

Lãng Trung Ngọc gật đầu nói :

- Lời lão tiên bối thật là hợp lý. Nhưng chẳng lẽ chúng ta đã đến đây còn sợ khó mà rút lui ư?

Hoa Quang đại sư nói :

- Chúng ta đã đi tới đây, nếu không tiến vào thì chẳng những bị bạn hữu giang hồ cười cho đến tởm quai hàm, vả chúng ta không tiến vào, chưa chắc gì bọn chúng đã buông tha mình.

Lãng Trung Ngọc nói :

- Chúng ta hãy nghĩ kế vẹn toàn. Có nên chia làm hai đường mà tiến vào không? Địch lão tiên bối cùng mấy vị trèo lên đỉnh núi mà tiến. Còn vãn bối đi thẳng vào hang. Hai bên có thể hộ ứng với nhau.

Hoa Quang đại sư liền phụ họa theo :

- Phải đấy! Địch chưởng môn cùng Thượng nhân và Long Chính Phong thí chủ theo ngọn núi tiến về phía trước. Lão tăng cùng Lãng thí chủ và Địch Bình Thạch thì đi thẳng vào hang.

Địch Long cười nói :

- Được rồi! Bọn lão phu lên đỉnh núi, cứ theo sườn núi mà quét trừ bọn mai phục rồi hãy tiến vào hang.

Lão quay lại hỏi Thống Thiên thượng nhân :

- Thượng nhân theo Địch mỗ cùng lên đỉnh núi hữu dục hay là lên đỉnh núi tả dục để tiến?

Thống Thiên thượng nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Chúng ta chia ra hai cánh tiến về phía trước có vẻ an toàn hơn. Đồng thời theo cách này còn có thể viện trợ cho người chiến đấu ở trong hang.

Địch Long nói :

- Chúng ta đã quyết định hành trình. Vậy nên đi ngay lập tức.

Lão phát tay áo một cái người đã nhảy ra xa năm sáu trượng.

Long Chính Phong theo sau Địch Long.

Chỉ trong chớp mắt hai bóng người đã biến vào sắc đêm không thấy đâu nữa.

Thống Thiên thượng nhân khẽ dặn Hoa Quang đại sư :

- Các vị tiến vào hang rồi phải cẩn thận hết sức mới được.

Hoa Quang đại sư cười nói :

- Xin Thượng nhân cứ yên lòng. Bần tăng tự biết cách xử lý.

Lúc này Thống Thiên thượng nhân thi triển cước trình lướt trên đỉnh núi mé hữu mà tiến.

Lăng Trung Ngọc muốn cất bước tiến vào thì Hoa Quang đại sư vội kéo áo chàng nói :

- Tạm thời chúng ta chưa nên vội vàng hấp tấp. Hãy chờ bọn địch mai phục hai bên đỉnh núi được tảo thanh rồi tiến vào cũng chưa muộn.

Lão chưa dứt lời đột nhiên trên ngọn núi mé hữu có tiếng rú thê thảm vang lên, một bóng đen tựa hồ điều giấy đứt dây bay xuống hang núi.

Tiếp theo một tiếng còi lanh lảnh thét lên. Hai bên đỉnh núi phát hiện vô số chấm sáng xanh lè.

Hoa Quang đại sư thấy vậy nói :

- Bọn chúng đang mai phục mà không nhin được phải xuất hiện là mất diệu dụng.

Lăng Trung Ngọc quan sát một chút rồi nói :

- Hoặc giả bọn chúng còn có dụng ý gì khác cũng chưa biết chừng.

Hai người đang bàn luận bỗng nghe một tiếng la rùng rợn rồi một bóng người lại rớt vào trong hang.

Nơi bật tiếng la ánh sáng xanh lè lóe lên một cái rồi tắt liền.

Lăng Trung Ngọc kinh ngạc nói :

- Tiếng rú vừa rồi là thanh âm của Long Chính Phong. Gần đó lại có điểm xanh lóe lên rồi tắt ngay thì trong vụ này tất có điều chi khó hiểu.

Địch Bình Thạch nói theo :

- Tiếng la vừa rồi tại hạ cũng nghe rõ rất giống thanh âm của Long Chính Phong.

Lăng Trung Ngọc trong lòng nóng nảy nói :

- Chúng ta thử tiến vào hang xem sao?

Đoạn chàng tung mình vọt đi xa đến năm sáu trượng rồi không thấy bóng đâu nữa.

Hoa Quang đại sư kinh hãi nói :

- Chúng ta phải chạy nhanh. Không khéo Lăng đại hiệp trúng gian kế của bên địch mất.

Hoa Quang đại sư liền vọt theo Lăng Trung Ngọc. Hai người chỉ cách nhau không đầy năm sáu trượng.

Lăng Trung Ngọc vào rồi tìm thấy một lối đi nhỏ ngoằn ngoèo như ruột dê thông vào trong hang.

Hai bên vách núi thẳng tắp. Chàng ngẩng đầu trông lên cao tới mấy chục trượng. Dù là người khinh công tuyệt thế cũng khó lòng trèo lên được.

Hang núi rất chật hẹp mà cổ rậm cao đến hơn thước. Một làn khí lạnh lùng khủng khiếp bao trùm cả khe núi.

Lăng Trung Ngọc tay cầm kiếm, chân không chấm đất lướt nhanh như bay.

Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã vào sâu, khi quay đầu nhìn lại thì không thấy bọn Hoa Quang đại sư đâu. Lòng chàng không khỏi hồi hộp.

Giữa lúc ấy đột nhiên cảnh vật trước mắt biến đổi. Đường như bốn mặt đều là loạn thạch và gai góc mọc đầy không có đường đi.

Lăng Trung Ngọc càng kinh hãi hơn, tự hỏi :

- “Vừa rồi mình tiến vào rõ ràng là một khe núi mà sao bây giờ hình thức bốn mặt đột nhiên biến đổi? Phải chăng đây là ảo ảnh hay mình mất mớ?”

Chàng vội nhắm mắt lẳng lặng một lúc cho trấn tĩnh tâm thần. Lúc nhắm mắt còn khá, sau mở mắt ra lại càng kinh hãi hơn. Nguyên chung quanh chỗ chàng đứng đều là người chết treo. Kẻ thì vỡ đầu, người thì cụt chân cụt tay.

Máu me đầm đìa trông chẳng khác chi bọn quỷ dữ.

Những quỷ dữ này đứng xung quanh chàng cách xa không đầy năm thước, mà tên nào cũng nhăm nháy xổ về phía chàng.

Giữa lúc nửa đêm lại ở chốn thâm sơn cùng cốc mà thấy nhiều ác quỷ như vậy thì dù người lớn mật tới đâu cũng phải kinh hồn tán đởm.

Lăng Trung Ngọc ớn lạnh xương sống, lông tóc dựng đứng cả lên.

Chàng ráng trấn tĩnh tâm thần, quát lên một tiếng thật to rồi vùng trường kiếm chém tới.

Tiếng quát chưa dứt, chàng lại nghe tiếng quỷ khóc thần gào khắp mọi chỗ trong sơn cốc.

Tiếng khóc làm chấn động cả khe hang tưởng chừng như trái núi sắp sập xuống.

Lăng Trung Ngọc cũng bị chấn động, lão đảo muốn té.

Chàng đứng vững lại rồi phóng ra ba chiêu kiếm liên tục.

Bao nhiêu ác quỷ toan nhảy xổ tới đều bức bách lùi lại ba thước.

Nhưng tiếng la tiếng khóc của bầy quỷ vẫn vang lên không ngớt.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Đây chắc là mình đã tiến vào một trận thức gì của bọn chúng. Nếu không thì sao muốn đi nửa bước chẳng được?”

Giữa lúc chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên một người xòa tóc đứng là một nữ quỷ mặt đầy máu tươi nhảy xổ vào chàng.

Nữ quỷ lớn tiếng quát :

- Trả nợ máu ta!

Lăng Trung Ngọc động tâm tự hỏi :

- “Quỷ mà cũng biết nói ư? Hiển nhiên là khẩu âm phương Bắc. Thế thì đúng họ giả trang rồi”.

Chàng không né tránh mà cũng không lùi lại. Tay trái cầm trường kiếm đâm tới bắt buộc nữ quỷ phải lùi ba bước.

Lăng Trung Ngọc vọt tới ra tay nhanh như chớp. Chàng chụp được cổ tay mặt nữ quỷ.

Cách đánh không chịu lùi mà lại tiến này khiến cho bọn nữ quỷ không ngờ.

Nữ quỷ muốn né tránh thì đã không được nữa.

Lăng Trung Ngọc chỉ kiếm vào mặt nữ quỷ khều lên một cái.

Nữ quỷ vội quay mặt sang một bên. Nhưng động tác Lăng Trung Ngọc thần tốc phi thường.

Roạt một tiếng. Đầu mũi kiếm chàng đã móc lấy một tấm mặt nạ.

Con quỷ sứ đứng trước mặt chàng là một trường sắc mặt lợt lạt, không còn huyết sắc.

Lăng Trung Ngọc thấy thế không khỏi ngẩn người ra.

Chàng ấp úng hỏi :

- Quả nhiên người không phải là quỷ ư?

Thiếu nữ không lộ vẻ gì, lạnh lùng hỏi lại :

- Người tưởng trên cõi đời này có quý thật hay sao?

Lăng Trung Ngọc chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm :

- Con quý này hỏi câu đó thật là thú vị.

Chàng hăng dặng đáp :

- Người ta đều nói hang này có quý mà trước mắt ta thấy nhiều quý thật nên ta chẳng thể không tin được.

Thiếu nữ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Ta không thể nói chuyện trần tục.

Lăng Trung Ngọc cười lạt hỏi :

- Thế thì cô nói chuyện siêu nhân chẳng?

Thiếu nữ âm thầm cười đáp :

- Người buông ta ra, ta sẽ nói cho người hay.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Cô nương không gạt ta chứ?

Thiếu nữ cười đáp :

- Ta gạt được người nhưng không thể gạt thanh bảo kiếm ở trong tay người. Nếu người sợ ta trốn thì đêm nay nhất định người phải chết ở trong hang Quỷ Khóc này.

Lăng Trung Ngọc thấy thiếu nữ đứng trước mặt chưa hết tỉnh trẻ còn đầy vẻ ngây thơ. Chàng liền buông tay ra nói :

- Ta không sợ cô trốn.

Thiếu nữ cười khanh khách :

- Người cũng đáng kể là phân nửa bậc siêu nhân rồi đó.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Bây giờ cô nương hãy phát biểu ý kiến để giải thích về siêu nhân đi.

Thiếu nữ đột nhiên thu nụ cười lại và bật lên tiếng khóc.

Cô càng khóc càng to. Tiếng khóc đượm vẻ rất bi ai.

Từ ngày Lăng Trung Ngọc biết đời đến giờ. Đây là lần thứ nhất chàng nghe tiếng khóc bi thảm đến thế. Chàng liền nghĩ ngay đến thân thể thê lương của cô.

Vụ thảm tử của Lãnh Sương Quân lại hiện lên trong đầu óc chàng.

Lăng Trung Ngọc vốn là người chí tình khiến chàng không cầm được nước mắt.

Đột nhiên thiếu nữ ngừng tiếng khóc phá lên cười ha hả. Thị cười đến nỗi người cúi về phía trước rồi lại ngửa về phía sau như kẻ mắc bệnh điên khùng.

Lăng Trung Ngọc từ từ lau nước mắt, nghiêm nghị hỏi :

- Thái độ của cô nương như vậy là nghĩa làm sao?

Thiếu nữ kia không cười nữa, cất tiếng đáp :

- Té ra người là một thằng ngốc.

Lăng Trung Ngọc lại hỏi :

- Cô nói vậy nghĩa làm sao?

Thiếu nữ không trả lời câu hỏi, thị nói :

- Cái ngực của người thật là khả ái. Đêm nay ta muốn...

Rồi đột nhiên thị mỉm cười không nói nữa.

Lăng Trung Ngọc thông minh tuyệt thế. Chàng đã hiểu ý đối phương liền cười mát hỏi :

- Sao cô nương lại bảo tại hạ là chàng ngực?

Thiếu nữ đáp :

- Trên đời chỉ có quỷ sống làm gì có quỷ chết...

Lăng Trung Ngọc lắc đầu cười nói :

- Cô nương càng nói càng đi vào chỗ huyền hư. Tại hạ ngu muội không sao hiểu được...

Thiếu nữ nghiêm nghị nói :

- Quỷ sống thì biết khóc, biết cười, biết cả gạt người, biết kẻ tham ô, biết phường tranh danh đoạt lợi.

Lăng Trung Ngọc vẫn không hiểu gì, hỏi lại :

- Sao quỷ còn biết ham danh đoạt lợi.

Thiếu nữ cười mát đáp :

- Vì thế nên ta vừa bảo người là chàng ngực. Có vậy mà cũng không hiểu.

Giống quỷ càng hám danh đoạt lợi thì cách biểu diễn càng khéo léo, càng đúng sự thực. Lúc nó khóc khiến cho người nghe phải đau lòng, phải xúc động. Lúc nó cười thì nét mặt từ hòa vui vẻ. Trước khi nó ăn thịt người, có lúc nó khóc như kẻ đau lòng, có lúc nó lại vui cười một cách tự nhiên.

Lăng Trung Ngọc lắc đầu nói :

- Những nghị luận quái gở của cô nương tại hạ thật không hiểu.

Thiếu nữ cười đáp :

- Trên đời có rất nhiều hạng quỷ như vậy. Người phải cẩn thận đó.

Lăng Trung Ngọc sững sốt hỏi :

- Cô nương cũng vào hạng quỷ ấy ư?

Thiếu nữ lắc đầu đáp :

- Ta đây thuộc về loại tử quỷ. Người bắt tất phải lo ngại.

Lăng Trung Ngọc càng lấy làm kỳ vội hỏi :

- Tử quỷ là thế nào?

Thiếu nữ buồn rầu thở dài đáp :

- Đó là thứ quỷ chân chính, chết rồi mới thành ma quỷ nên kêu bằng tử quỷ.

Lăng Trung Ngọc kinh hãi lùi lại ba bước dài, ngơ ngác hỏi :

- Cô nương đúng là...

Thiếu nữ nghiêm nghị ngắt lời :

- Phải rồi! Ta đúng là tử quỷ và ta chết đã mười năm nay...

Lăng Trung Ngọc định thần lại lắc đầu nói :

- Tại hạ quyết không tin loại quỷ chân thực lại còn nói được.

Thiếu nữ buồn rầu thở dài đáp :

- Người thật đáng kể vào hạng ngọc cả trăm phần trăm. Ta vừa nói quý biết khóc biết cười, biết tranh danh đoạt lợi thì làm sao nó lại không biết nói. Nhưng đối với ta, người bất tất phải quan tâm vì ta không hại người. Trong mười năm nay ta mong được người chân chính đủ tài cứu ta...

Thiếu nữ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Quả nhiên đêm nay tấm lòng hoài vọng của ta đã có kết quả.

Lăng Trung Ngọc chau mày hỏi :

- Cô nương nói rõ chút nữa không được ư?

Thiếu nữ thở dài nói :

- Mười năm trước ta bị Thiên Địa nhị quỷ giết chết cả nhà, đem ta về đây. Đêm nào cũng giả trang làm ác quỷ và đã giết hại không biết bao nhiêu nhân vật vô lâm. Ta muốn trốn chạy, muốn báo thù nhưng bản lãnh ta còn kém Thiên Địa nhị quỷ xa quá, nên ta phải hàm oan nhẫn nhục chịu cảnh thê lương đau khổ mười năm nay...

Lăng Trung Ngọc thở phào một cái hỏi :

- Té ra là thế? Sao cô nương lại bảo đã chết từ mười năm rồi.

Thiếu nữ quỳ hai gối xuống vừa khóc vừa nói :

- Từ khi song thân tiểu nữ gặp nạn, tiểu nữ bị ô nhục đã chết cả cõi lòng. Chỉ còn phần xác thịt sống ở thế gian. Vậy chẳng phải là kẻ đã chết rồi ư?

Lăng Trung Ngọc khê gơ tay mặt lên. Một luồng kinh lực đỡ lấy thiếu nữ đứng lên. Chàng nói :

- Cô nương bất tất phải bi thương, tại hạ báo thù cho cô nương ngay bây giờ.

Thiếu nữ gạt lệ vui mừng hỏi :

- Tướng công chịu lời báo thù cho tiểu nữ ư?

Lăng Trung Ngọc gật đầu đáp :

- Đêm nay bọn tại hạ đến hang Quỷ Khóc chỉ vì mục đích để tiêu diệt Thiên Địa nhị quỷ. Vậy cô nương cứ yên lòng.

Chàng ngừng lại một lúc rồi hỏi :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo phương danh cô nương được chăng?

Thiếu nữ nhìn Lăng Trung Ngọc cười đáp :

- Thiếu nữ là Đồng Uyển Vân. Còn đại danh tướng công là gì?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Tại hạ là Lăng Trung Ngọc.

Thiếu nữ nhắm đi nhắm lại cái tên Lăng Trung Ngọc rồi cười nói :

- Danh tự tướng công nghe hay quá.

Lăng Trung Ngọc mỉm cười hỏi :

- Danh tự của tại hạ, có đáng là hoạt quỷ (quỷ sống) không?

Đồng Uyển Vân cười đáp :

- Không phải! Không phải! Tướng công đúng là chính nhân quân tử.

Thiếu nữ gơ tay trở về phía tây hỏi :

- Tướng công có biết đây là đâu không?

Lăng Trung Ngọc đưa mắt nhìn về phía tây thì không thấy bọn quỷ đâu nữa.

Nhưng trước mắt toàn loạn thạch chẳng có đường lối nào đi đâu được. Chàng liền cười hỏi :

- Chắc tại hạ đã tiến vào trong một tòa trận pháp gì đây. Nhưng sao bây giờ lại không thấy bầy quỷ đâu nữa?

Đồng Uyển Vân cười đáp :

- Bọn chúng nghe ám hiệu của tiểu nữ đã bỏ đi hết rồi. Hiện giờ tướng công ở cửa tử trong Huyền Quỷ trận.

Lăng Trung Ngọc kinh ngạc hỏi :

- Huyền Quỷ trận ư? Tại hạ nghe nói chỉ có Thiên Địa nhị quỷ là biết cách ra khỏi Huyền Quỷ trận, còn ngoài ra chẳng một ai hay.

Đồng Uyển Vân cười đáp :

- Tướng công nói đúng đó! Có điều tiểu nữ ở đây đã mười năm nên trận thức biến hóa thế nào cũng biết được một hai. Còn việc ra khỏi trận này thì không thành vấn đề.

Lăng Trung Ngọc cả mừng nói :

- Nếu vậy phiền cô nương đưa tại hạ ra khỏi trận.

Đồng Uyển Vân cười hì hì nói :

- Đưa tướng công ra khỏi trận là việc dễ dàng. Có điều tướng công đã tiến vào Huyền Quỷ trận thì cũng nên biết qua những chỗ ly kỳ cổ quái về trận này.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Nếu có chỗ ly kỳ cổ quái thì tại hạ lại càng muốn biết cho rộng tầm mắt.

Đồng Uyển Vân cười khanh khách nói :

- Tướng công đừng sợ gì nhé!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Đã là kẻ giang hồ thì còn gì đáng sợ nữa?

Đồng Uyển Vân nói :

- Hay lắm! Vậy tướng công hãy theo tiểu nữ.

Bỗng thấy người thị vừa thấp thoáng một cái đã chuyển đến một địa phương khác.

Đồng Uyển Vân đi trước gọi chàng :

- Lăng tướng công nắm lấy vạt áo tiểu nữ đừng có buông ra. Nếu không thì tướng công sẽ vĩnh viễn bị hãm trong trận này.

Lăng Trung Ngọc theo lời nắm góc vạt áo Đồng Uyển Vân. Chàng buông tầm mắt trông ra. Nhưng không trông còn khác, chàng vừa trông đã cả kinh thất sắc. Nguyên chỗ chàng đứng là một bờ sông. Chàng thấy nước sông toàn thị màu hồng. Máu chảy cuộn cuộn, sóng nổi ba đào. Trong làn sóng thỉnh thoảng lại có con quỷ không đầu nhảy lên, có lúc một bầy quỷ xòa tóc đầy mình những máu mà con nào cũng rú lên những tiếng thê thảm kinh hồn...

Lăng Trung Ngọc sợ quá nhắm mắt tự hỏi :

- “Rõ ràng đây là khe núi mà sao đột nhiên lại xuất hiện con sông máu này?”

Đồng Uyển Vân cười hỏi :

- Lăng tướng công! Tướng công có sợ không?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bất luận bản lãnh tướng công cao thâm tới đâu mà ngã xuống máu thì vĩnh viễn phải làm huyết quỷ.

75. Hang Quỷ Khốc Quần Hùng Trúng Độc

- Sao trong hang Quỷ Khốc lại có sông máu?

Đồng Uyển Vân cười đáp :

- Đó chẳng qua là trận thức biến hóa ảo diệu mà thôi. Tướng công có biết vì sao Khổng Minh chỉ lấy đá bày ra Bát trận đồ mà vây hãm được Lục Tốn bên Đông Ngô không?

Lăng Trung Ngọc thở dài đáp :

- Đêm nay nếu tại hạ không gặp được cô nương thì tã bị sa vào trong huyền quỷ trận này rồi.

Chàng chấp tay nhìn Đồng Uyển Vân kính cẩn thì lễ nói :

- Đa tạ cô nương đã có ơn cứu mạng. Tại hạ không biết lấy chi báo đáp?

Đồng Uyển Vân khép nép đáp lễ nói :

- Nếu tướng công muốn trả ơn cũng chẳng khó gì, chỉ cần nghe hai điều kiện của tiểu nữ là đủ.

Lăng Trung Ngọc vội hỏi :

- Hai điều kiện gì?

Đồng Uyển Vân nghiêm nghị đáp :

- Điều kiện thứ nhất là giết Thiên Địa nhị quỷ để trả thù cho song thân tiểu nữ.

Lăng Trung Ngọc gật đầu đáp :

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên. Tại hạ đã nói mục đích chúng ta đến đây đêm nay là trừ khử Thiên Địa nhị quỷ. Cô nương chẳng nói bọn tại hạ cũng làm việc này. Còn điều kiện thứ hai?

Đồng Uyển Vân nhìn Lăng Trung Ngọc bằng cặp mắt rất quyến rũ mỉm cười đáp :

- Tiểu nữ e rằng tướng công không ưng chịu điều kiện thứ hai...

Nàng chưa dứt lời thì cặp mắt sâu thăm thẳm đã tỏ ra đủ hết ý tứ rồi.

Lăng Trung Ngọc chấn động tâm thần tự hỏi :

- “Dường như Đồng cô nương đối với ta có tình ý rồi chẳng?”

Nghĩ tới đây lòng chàng rất đổi băn khoăn.

Chàng cố trấn tĩnh tâm thần hỏi lại :

- Việc gì? Xin cô nương nói rõ cho.

Đồng Uyển Vân thở dài đáp :

- Tướng công mà không ưng chịu thì tiểu nữ nói ra cũng bằng vô dụng.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nếu tại hạ có thể làm được là ưng chịu liền. Bằng tại hạ không làm nổi thì xin cô nương lượng thứ cho.

Đồng Uyển Vân chậm rãi nói :

- Sau khi chúng ta tiêu diệt được Thiên Địa nhị quỷ và ra khỏi hang Quỷ Khốc này là thành người tái thế còn trà trộn vào chốn giang hồ làm chi nữa? Chúng ta tìm nơi thủy tú sơn kỳ ẩn dật cho mãn đời và cùng sống với nhau một đời yên tĩnh...

Lăng Trung Ngọc lắc đầu thở dài đáp :

- Thịnh tình cùng mỹ ý của cô nương tại hạ chỉ xin tâm lĩnh mà thôi, vì sau khi ra khỏi hang này, tại hạ còn phải đi Miêu Cương cứu một người. Vả lại Võ Lâm Nhất Tôn Mầu Bưu mà không tiêu diệt được thì chúng ta chẳng thể nào ẩn cư một cách yên ổn được.

Đồng Uyển Vân thở dài sườn sượt nói :

- Tiểu nữ cũng biết trước là chẳng khi nào tướng công ưng chịu tấm thân bại liễu tàn hoa này.

Khóe mắt nàng lập tức châu lệ chan hòa. Nàng ngoảnh đầu chạy ra ngoài trận.

Lăng Trung Ngọc kinh ngạc vội la gọi :

- Đồng cô nương! Cô nương hãy nghe tại hạ giải thích đã.

Rồi chàng bằng mình rượt theo.

Giữa lúc ấy bất thành linh có tiếng cười quái gở vang lên rồi tiếng người nói :

- Biểu tỷ thật là mặt dày! Đã phản bạn, chủ nhân lại tư thông với trai tứ chiến mà còn bị gã ruồng bỏ. Ha ha!... Thật là kẻ vô liêm sỉ!

Đồng Uyển Vân dừng bước tứ giận quát hỏi :

- Người đã là cái thá gì mà ăn nói hỗn láo? Ta e rằng ngươi không muốn sống nữa.

Nàng phóng song chưởng đánh về phía phát ra tiếng cười.

Giữa lúc ấy một hán tử đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốt, toàn thân máu tươi đầm đìa chạy tới. Gã không né tránh lại thẳng thắn đón tiếp phát chưởng của Đồng Uyển Vân.

Đoạn gã giơ một tấm kim bài bé nhỏ dài chừng năm tấc lên, miệng lớn tiếng quát :

- Đã thấy lệnh phù của Nhị thánh sao không quỳ xuống?

Đồng Uyển Vân vừa thấy tấm kim bài đã cả kinh thất sắc. Toàn thân nàng tựa hồ bị bại liệt, không còn chút sức kháng cự, bất giác quỳ mọp ngay xuống.

Hán tử đẩy mình những máu lạnh lòng nói :

- Hãy đi theo ta về ra mắt Nhị thánh.

Lão nói đoạn nắm lấy Đồng Uyển Vân lôi đi.

Lúc này Lăng Trung Ngọc còn cách hán tử đến bảy tám bước. Chàng thấy vậy cả giận quát to :

- Đứng lại!

Tiếng quát chưa dứt chưởng phong đã đánh tới.

Hán tử bị hất lùi đến ba bốn bước. Hắn tức giận quát hỏi :

- Các hạ là ai?

Lăng Trung Ngọc đồng dục đáp :

- Tại hạ là Lăng Trung Ngọc.

Hán tử cười lạt đáp :

- Gã tiểu tử kia! Có phải ngươi là tên hán tử đã châu đầu với Đồng Uyển Vân không?

Lăng Trung Ngọc thét lên :

- Câm miệng ngay! Ngươi còn vũ nhục Đồng cô nương thì ta nhất định không để ngươi chết được toàn thây.

Hán tử kia cười khanh khách nói :

- Hảo tiểu tử! Ngươi đừng tưởng nói láo không phạm tử tội. Hãy coi đao đây!

Hắn rút thanh Quỷ đầu đao sau lưng ra xuất thủ nhanh như chớp nhằm Lăng Trung Ngọc tấn công luôn ba đao.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Đao của ngươi đâu?

Thân hình chàng như quỷ mị. Loáng một cái, người chàng đã xoay đến bên mình đại hán.

Đại hán thấy bóng người trước mắt đột nhiên mất hút thì trong lòng không khỏi sửng sốt. Hắn toan xoay mình lại coi thì cảm thấy hồ khẩu tê chồn, thanh Quỷ đầu đao trong tay đã không cánh mà bay.

Lăng Trung Ngọc lại quát to :

- Đao đây ngươi thu về!

Bỗng thấy thanh Quỷ đầu đao phóng tới trước ngực đại hán nhanh như tên bắn.

Đại hán giật mình kinh hãi toan giơ tay lên đón, song lưỡi Quỷ đầu đao lao tới lẹ quá.

Bỗng nghe tiếng rú thê thảm vang lên. Đại hán té huych xuống đất.

Lăng Trung Ngọc lạnh lùng nói :

- Bản lãnh người trong hang Quỷ Khốc bất quá như vậy mà thôi.

Đồng Uyển Vân đứng thộn mặt ra.

Nguyên nàng vừa thấy Lăng Trung Ngọc cất tay nhấc chân một cái đã giết chết một tên hộ pháp nổi tiếng trong hang Quỷ Khốc khiến nàng cực kỳ kinh hãi.

Lăng Trung Ngọc từ từ bước tới chỗ đại hán vừa té xuống. Chàng phóng cước đá tung thi thể đại hán ra ngoài ba trượng.

Tấm kim bài nhỏ bé hãy còn bỏ đó lấp lánh ánh vàng.

Lăng Trung Ngọc nhìn kỹ lại thì trên mặt khắc hai hình đầu người máu chảy đầm đìa.

Chàng động tâm tự hỏi :

- “Hai cái đầu này chắc là tượng trưng cho Thiên Địa nhị quỷ chăng?”

Chàng động tính hiếu kỳ liền lượm lấy tấm kim bài.

Đồng Uyển Vân sợ tái mặt thét lớn :

- Mau buông ra! Không thể lấy được!

Lăng Trung Ngọc mỉm cười hỏi :

- Tại sao vậy?

Đồng Uyển Vân nóng nảy dậm chân đáp :

- Tướng công hãy buông ra mau! Rồi tiện nữ nói cho mà nghe.

Lăng Trung Ngọc cầm tấm kim bài trong lòng bàn tay ngắm nghía rồi cười nói :

- Tấm kim bài nhỏ xíu này làm gì mà cô nương phải sợ đến thế? Chẳng lẽ nó là một vật cực độc ư?

Đồng Uyển Vân lắc đầu đáp :

- Nó không phải là độc vật.

Lăng Trung Ngọc cười lạt hỏi :

- Nó không phải là độc vật thì việc gì cô nương lại sợ hãi đến thế?

Đồng Uyển Vân thở hồng hộc nói :

- Tiểu nữ năn nỉ tướng công buông nó ra ngay!

Lăng Trung Ngọc có ý không bằng lòng đáp :

- Được rồi! Buông thì buông chớ sao?

Chàng giơ tay lên liệng tấm kim bài ra xa mấy trượng.

Đồng Uyển Vân nói :

- Thiên Địa nhị quỷ đã bảo, người nào lấy tấm kim bài nhỏ bé này được kể là đệ tử của bản môn. Lăng tướng công! Tiệp nữ đầu có thể nhẫn tâm nhìn thấy tướng công ở trong hang Quỷ Khốc này để chịu sự hành hạ?

Lăng Trung Ngọc cười ha hả hỏi lại :

- Cô nương khéo nói giỡn! Ai bảo thế?

Bỗng có thanh âm vo ve như tiếng muỗi lọt vào tai :

- Ta bảo đấy! Thằng lỏi không tin ư?

Lăng Trung Ngọc cùng Đồng Uyển Vân đều nghe thấy rất rõ ràng.

Đồng Uyển Vân sắc mặt tái mét nói :

- Hai tên đại ma đầu đã đến đó!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Có phải Thiên Địa nhị quỷ không?

Đồng Uyển Vân gật đầu vừa kéo Lăng Trung Ngọc vừa nói :

- Chúng ta mau mau ra khỏi quỷ trận đi thôi. Có thể hai tên ma đầu đã biến hóa trận thức cũng chưa biết chừng.

Đồng Uyển Vân dắt tay Lăng Trung Ngọc chạy quanh co trong trận một hồi rồi băng mình ra khỏi.

Lăng Trung Ngọc ngừng đầu trông trời. Mảnh trăng tàn đã xế về tây. Đêm đã sang canh tư.

Lúc này trong hang rất tịch mịch, cả tiếng đế cũng im bật.

Lăng Trung Ngọc lấy làm kỳ hỏi :

- Sao không thấy Thiên Địa nhị quỷ đâu?

Đồng Uyển Vân vừa giơ tay trở vừa nói :

- Lăng tướng công coi kìa! Có phải bọn chúng đã tới đó không?

Nàng chưa dứt lời, trong hang bỗng nổi lên ánh lửa sáng rực. Ít ra đến ngàn ngọn đuổi ào ào kéo đến soi rõ cả một vùng sơn cốc sáng tỏ như ban ngày.

Lăng Trung Ngọc gật đầu đáp :

- Quả nhiên bọn chúng tới rồi! Đồng cô nương chạy trước đi để tại hạ yểm hộ cho. Cô cần phải rời khỏi hang núi thiệt mau!

Đồng Uyển Vân lắc đầu đáp :

- Tiểu nữ không thể đi được. Dù bản lãnh tướng công có cao thâm hơn Thiên Địa nhị quỷ đi nữa thì hai tên đại ma đầu kia lại lắm mưu sâu kế độc, tướng công khó lòng chống cự được với chúng. Tiểu nữ cần ở lại để giúp đỡ tướng công.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Nhưng tại hạ e rằng rất nguy hiểm cho cô nương.

Đồng Uyển Vân cười đáp :

- Tướng công nghĩ vậy là sai. Khắp thiên hạ nơi đâu mà không nguy hiểm. Nếu không trừ diệt được hai tên ma đầu thì liệu tiểu nữ có trốn thoát khỏi tay bọn chúng không? Cái đó chắc tướng công hiểu rõ hơn tiểu nữ nhiều.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm trong bụng :

- “Thị nói vậy rất có lý. Con người sống vụng sống trộm thì rồi cũng có ngày tránh không khỏi cái chết. Chẳng thà chết vinh còn hơn sống nhục”.

Chàng nghĩ vậy rồi tinh thần phấn khởi, chấp tay nói :

- Lời của Đồng cô nương mở chỗ ngu tối cho tại hạ.

Đồng Uyển Vân cười nói :

- Tướng công bắt tất phải tạ ơn. Chúng ta nên tùy cơ hành động, đừng có ra tay một cách khinh suất.

Lăng Trung Ngọc cùng Đồng Uyển Vân còn đang bàn luận, bỗng thấy Hoa Quang đại sư và Địch Bình Thạch chạy tới nơi.

Lăng Trung Ngọc cả mừng hỏi :

- Vừa rồi đại sư có vào trận không?

Hoa Quang đại sư đáp :

- Thí chủ vừa tiến lầm vào Ma trận, lão tăng rất lấy làm xấu hổ không thể cứu thí chủ ra được, đành ẩn thân vào phía sau tảng đá lớn bên ngoài trận thức để coi biến diễn.

Địch Bình Thạch vội hỏi :

- Lăng đại hiệp! Đại hiệp làm thế nào mà ra khỏi trận được?

Lăng Trung Ngọc liền thuật những điều vừa thấy cho hai người nghe. Đồng thời chàng giới thiệu Đồng Uyển Vân với họ.

Giữa lúc ấy bỗng có tiếng nhạc du dương vang lên.

Đồng Uyển Vân nói :

- Đại sư cùng các vị hãy chú ý! Bọn ma đầu tới nơi rồi đó.

Lăng Trung Ngọc chú ý nhìn vào trong hang thì thấy ánh sáng hàng ngàn ngọn đuốc có hai mươi bốn thiếu nữ nguyệt thẹn hoa nhường, mỗi ả thổi một nhạc khí kỳ dị. Chúng hợp thành một nhạc đội vừa cử nhạc vừa từ từ ra ngoài hang.

Sau nhạc đội là hai mươi tên lệ quỷ đầu trâu mặt ngựa, mỗi tên cầm một lá cờ lớn. Chúng xếp hàng đôi đi rất thong thả.

Trên những lá cờ đều viết ba chữ vàng lớn :

“Thiên Địa giáo”.

Sau kỳ đôi là hai mươi tên đồng tử cầm bình hoa. Tên nào cũng chỉ vào cổ bảy, tám tuổi mà thân thể phì nộn, trắng trẻo coi rất khả ái.

Đồng Uyển Vân khẽ bảo Lăng Trung Ngọc :

- Lăng tướng công đừng coi thường hai mươi tên hoa đồng kia. Tên nào võ công cũng khá lắm. Nhất là trong bình hoa của chúng đều đựng ám khí.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Cách bài trí của chúng coi có vẻ lắm!

Sau bọn hoa đồng là tám ả thiếu nữ xinh đẹp khiêng hai cỗ kiệu thủng thẳng bước đi.

Sau kiệu là tám lão già, lão nào trông cũng dữ tợn như hình lệ quỷ trong miếu thành hoàng.

Hoa Quang đại sư hỏi :

- Trong hai cỗ kiệu kia phải chăng có Thiên Địa nhị quỷ ngồi đó?

Đồng Uyển Vân đáp :

- Cái đó không nhất định. Hai tên ma đầu thường hí lộng quỷ thần. Vậy chúng ta nên đề phòng một chút mới được.

Chỗ mọi người đứng đúng là khu trung ương hoang núi. Bốn mặt đều có không trường khá lớn.

Hoa Quang đại sư vẻ mặt nghiêm trọng nói :

- Bọn chúng đến đông người thế tất phải xảy một cuộc ác chiến. Bây giờ các vị thí chủ nên vận công chuẩn bị đối phó.

Lăng Trung Ngọc, Dịch Bình Thạch, Đồng Uyển Vân đều theo lời nhắm mắt hành công.

Bọn nhạc đội đến không trường trước nên di chuyển thành một vòng tròn vây mọi người vào giữa. Bọn chúng từ từ tấu nhạc.

Tiếp theo là những hán tử cầm cờ, rồi đến bọn hoa đồng từ từ tiến vào trong trường.

Sau bọn hoa đồng là hai cỗ kiệu do tám cô gái khiêng thùng thẳng đi vào không trường.

Lúc này nhạc đội đột nhiên im lặng. Trong trường không một tiếng động.

Tất cả đều ngừng lại trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Dịch Bình Thạch không nhẫn nại được nữa lớn tiếng quát :

- Trong hai cỗ kiệu kia là những tên nào? Sao chưa xuống kiệu ra mắt thiếu gia.

Người trong kiệu mép tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Các người là ai? Giữa lúc canh khuya sấn vào hang của bản giáo làm chi?

Hoa Quang đại sư nghe nói động tâm vội đáp :

- Bần tăng là Hoa Quang đại sư y ước với một người nên đến hang này.

Người trong cỗ kiệu kia lại hỏi :

- Ai vậy? Y có phải là đệ tử của bản giáo không?

Hoa Quang đại sư đáp :

- Y không phải là đệ tử quý giáo mà là đệ tử của Bách Bộ Phi Hoa Khách ở Miêu Cương tên gọi Tăng Phi.

Người trong kiệu nói :

- Ủa! Té ra đại sư đi tìm lâm địa phương rồi. Nhưng cái đó không can gì...

Hoa Quang đại sư không chờ đối phương nói hết câu đã ngắt lời :

- Không phải bần tăng kiếm lâm địa phương. Người kia đã ước định hội kiến ở trong hang này.

Người trong kiệu cười ha hả nói :

- Không sao! Tìm lâm địa phương không phải là đã biết rõ còn cố ý phạm vào. Quý vị đã đến tề cốc, vậy bọn ta cũng phải hết tình địa chủ...

Hoa Quang đại sư ngắt lời :

- Bất tất phải thế! Bọn bần tăng đã tới đây quá nhiều, xin quý vị thí chủ lượng thứ cho.

Người trong kiệu bật lên tràng cười ha hả nói :

- Đại sư khách sáo quá! Bồn giáo chuẩn bị một bữa cơm rượu. Chắc đại sư đi đêm vào bồn cốc cũng đói bụng rồi. Vậy mời đại sư cùng quý vị dùng chút cơm rượu rồi hãy trở gót.

Đồng Uyển Vân khẽ bảo Lăng Trung Ngọc :

- Chớ có ăn uống gì của bọn chúng. Đặc biệt là đừng có uống rượu.

Người trong kiệu hô lên :

- Các người đem rượu nhắm bày ra để ta mời đại sư cùng các vị.

Hoa Quang đại sư cười đáp :

- Thí chủ bắt tất phải bận tâm. Bần tăng không đói, vậy xin cáo từ.

Người trong kiệu hắng giọng nói :

- Lão đầu trọc kia! Ta coi chừng lão không muốn uống rượu mời lại thích uống rượu phạt. Lão tưởng hang Quỷ Khốc này đã tiến vào rồi lại lui ra một cách dễ dàng thế ư?

Hoa Quang đại sư sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi lại :

- Thiên Địa nhị quỷ! Các vị định làm gì đây?

Người trong kiệu ra chiều tức giận quát :

- Bây giờ các người chỉ có hai đường. Một là quy thuận nhập môn làm đệ tử bản giáo. Hai là xuống Diêm Vương mà kiện cáo.

Hoa Quang đại sư cũng tức giận hỏi :

- Nếu bọn lão tăng không chịu đi vào cả hai đường đó thì sao?

Người trong kiệu đáp :

- Ta tin rằng không còn đường thứ ba nào nữa.

Đồng Uyển Vân khẽ bảo Lăng Trung Ngọc :

- Phải coi chừng bọn chúng phóng độc.

Lăng Trung Ngọc gật đầu vội phong tỏa các huyết đạo.

Bỗng nghe tiếng âm thầm trong kiệu phát ra :

- Hãy khóc một hồi để bọn chúng nghe! Có thể bọn chúng mới biết bồn cốc đúng với tên gọi là hang Quỷ Khốc.

Hiệu lệnh vừa truyền ra, bao nhiêu giáo chúng Thiên Địa giáo đều bật lên tiếng khóc.

Ch trong khoảnh khắc, tiếng khóc vang lên tựa trời long đất lở.

Kẻ nhát gan nghe thấy tưởng chừng vỡ cả tim mật.

Hoa Quang đại sư vội nhắm mắt vận công để chống lại.

Sau một lúc tiếng khóc lại biến đổi như tiếng khóc của người chết, thảm thiết vô cùng khiến người nghe không nhận được cũng phải sa lệ.

Hoa Quang đại sư còn nhẫn nại được, nhưng Dịch Bình Thạch định lực kém hơn liền bị cảm nhiễm cũng bật lên tiếng khóc.

Đồng Uyển Vân vội nói :

- Đây chỉ là một ảo giác về thánh lực. Các hạ cứ bỏ hết tạp niệm là không sao hết. Có điều phải coi chừng bọn chúng phóng độc...

Nàng chưa dứt lời thì thanh âm lạnh lẽo đã vọng ra :

- Con quỷ ma đầu kia! Bây giờ ngươi mới nói thì chậm mất rồi. Bọn chúng đều đã bị trúng độc.

Câu này vừa thốt ra khiến cho bọn Hoa Quang đại sư, Địch Bình Thạch, Lăng Trung Ngọc đều giật mình kinh hãi.

Đồng Uyển Vân vội dùng phép truyền âm nhập mật hỏi :

- Lăng tướng công! Tướng công thấy thế nào.

Lăng Trung Ngọc vội vận chân khí thì cảm thấy trong bụng có điều khác lạ.

Chàng khẽ đáp :

- E rằng bị bọn chúng ám toán rồi.

Đồng Uyển Vân nói :

- Không ngại chi hết! Tướng công cứ coi tiểu nữ động tác thế nào thì cũng động tác như vậy là tự nhiên cứu được.

Lúc hai người nói chuyện nhỏ với nhau thì đột nhiên Địch Bình Thạch rên lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Hoa Quang đại sư giật mình kinh hãi vội vận khí để áp chế chất độc không cho phát tác. Lão lại quát lên một tiếng phóng chưởng đánh tới hai cổ kiệu.

Chưởng phong vừa tới nơi thì tám thiếu nữ đứng bên kiệu đồng thời phóng chưởng phản kích.

Lập tức trên không phát ra một tiếng nổ.

Hoa Quang đại sư lão đảo người đi mấy cái, mới đứng vững lại được.

Người trong kiệu bật lên tiếng cười hung ác, nói vọng ra :

- Lão trọc kia! Ngươi mà còn động thủ thì chất độc càng phát tác mau lẹ. Khi đó chẳng còn cách nào cứu được.

Hoa Quang đại sư nghe nói không khỏi run lên. Lão cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo. Chất kịch độc quả nhiên đã phát tác.

Lão buông tiếng thở dài rồi vận công kềm chế chất kịch độc trong bụng, nhưng độc tính phát tác rất mau lẹ. Chỉ trong chớp mắt, lão cảm thấy công lực dần dần tiêu tan.

Người trong kiệu lại cười vang hỏi :

- Lão trọc kia! Bây giờ ngươi đã biết lời lão phu nói không phải là chuyện đùa chưa?

Hoa Quang đại sư đáp :

- Trước khi lão tăng chết chắc là có mấy kẻ phải chết theo.

Bỗng thấy lão vung áo tăng bào một cái chụp tới cổ kiệu mé hữu.

Bóng người thấp thoáng. Hai thiếu nữ đồng thời ra tay ngăn chặn chiêu trảo của Hoa Quang đại sư.

Hai tiếng rú thê thảm vang lên. Hai ả thiếu nữ đều bị năm trúng và người chúng bị hất ngã lăn ra ngoài ba thước.

Ngay lúc ấy, lại có hai bóng người nhảy xổ về phía Hoa Quang đại sư nhanh như chớp.

Hoa Quang đại sư nghiêng răng phóng cả hai chưởng ra kháng cự.

Mấy tiếng rú liên tiếp vang lên. Lại hai bóng người ngã lăn ra.

Nên biết Hoa Quang đại sư tuy trong người đã bị trúng độc, công lực tiêu tan một phần, nhưng lão là một vị cao tăng võ công thâm hậu, lại mình mang tuyệt học nên trước khi lão ngã ra còn đánh chết được mười tên cao thủ của Thiên Địa giáo.

Giữa lúc Hoa Quang đại sư đại khai sát giới. Đồng Uyển Vân vội thò tay vào bọc móc ra hai viên thuốc. Nàng tự mình nuốt một viên còn một viên đưa cho Lăng Trung Ngọc nói :

- Tướng công hãy uống viên thuốc này đi đã rồi nằm lăn xuống đất. Chúng ta hãy lăn vào trong hang rồi sẽ tính.

Lăng Trung Ngọc đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng uống.

Đồng thời chàng rên lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Đồng Uyển Vân cũng lão đảo người đi mấy cái rồi té xuống bên Lăng Trung Ngọc.

Trong chớp mắt hai người ngã xuống rồi, hai mươi tên hoa đồng nhất tề động thủ. Âm khí đầy trời chụp xuống Hoa Quang đại sư.

Hoa Quang đại sư né tránh không kịp, rú lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất.

Người trong kiệu nổi lên một tràng cười quái gở nói :

- Bỏ bốn tên vào lồng lợn đem về đặt xuống nhà đại sảnh rồi đốt vạc dầu lên. Còn ba con lợn béo ở trên núi cũng bắt cả về ngay.

Bao nhiêu người nghe lệnh đều quay về hang.

Lăng Trung Ngọc bị một tên đại hán vác lên vai, chàng vẫn giả vờ trúng độc không biết gì hết. Đại hán đã trói chàng đưa về nhà đại sảnh.

Lăng Trung Ngọc mở mắt ra nhìn thì thấy đèn lửa huy hoàng. Cách bài trí rất xa hoa lộng lẫy.

Hai bên có hai chục cao thủ vừa nam vừa nữ đứng sắp hàng. Tên nào cũng giả trang làm ma quái trông giống bọn lệ quỷ trong ngục.

Chính giữa nhà hai lão mặc áo xám ngồi trên hai chiếc ghế bọc da hổ.

Lão mé tả tóc dài chùng hơn thước, râu bạc chùng xuống ngực, mặt đen như trôn nổi, cặp mắt lồi trô trố, coi chẳng khác quỷ dạ xoa.

Lão mặc bào xám mé hữu đã hồng mắt, mũi hếch, chân què, sứt môi, mặt rỗ như ong. Thật là ba phần giống người, bảy phần giống quỷ.

Lăng Trung Ngọc nghĩ thầm :

- “Chắc hai tên này là Thiên Địa nhị quỷ đây”.

Đồng Uyển Vân khẽ kéo áo Lăng Trung Ngọc, dùng phép truyền âm nhập mật bảo chàng :

- Tướng công đừng mở mắt ra để chúng phát giác. Bọn chúng ham mê tửu sắc. Chờ lúc nửa thế nào bọn chúng cũng uống rượu đến say túy lúy. Khi đó chúng ta hãy hạ thủ cũng chưa muộn.

Lăng Trung Ngọc cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp :

- Nhất thiết tại hạ xin theo lời cô nương.

Lúc này đại sảnh đã tấu lên những điệu nhạc du dương. Mười hai thiếu nữ lộ thể bắt đầu nhảy múa.

76. Định Long Bày Kế Phá Ngũ Vô Thường

- Lão đệ! Đêm nay chúng ta bắt được mấy tên đao thủ này mà chẳng mất chút sức lực nào?

Lão sức môi cười ha hả nói :

- Đúng thế! Bây giờ bọn chúng mới biết hang Quỷ Khốc là lợi hại. Đại ca! Chúng ta hãy lấy trái tim tên phản đồ nhắm rượu nên chăng?

Lão mặt đen lắc đầu đáp :

- Thị là một đứa hoa tàn nhụy rũ, trái tim đã dơ bẩn rồi ăn mà làm gì? Ta nghe nói lão trọc Hoa Quang tu luyện lâu năm, lấy tim hắn mà nhắm rượu mới thú.

Đồng Uyển Vân nghe nói mừng thầm nghĩ bụng :

- Nếu không có Thiên Quỷ thay đổi chủ ý thì đêm nay ta khó thoát khỏi ma chưởng của chúng.

Nguyên lão ám xem mặt đen là Thiên Quỷ. Còn hồng mắt sắt môi là Địa Quỷ.

Địa Quỷ cười đáp :

- Hay lắm! Tiểu đệ xin theo ý đại ca hãy móc trái tim Hoa Quang đại sư trước nường chín nhắm rượu rồi hãy nường thịt sau.

Địa Quỷ hạ lệnh cho hai tên đại hán đem một thùng nước lớn vào. Chúng lộ thét áo quần Hoa Quang đại sư bỏ vào thùng nước tắm rửa cho sạch.

Lúc này Hoa Quang đại sư đã hôn mê chẳng biết gì cả để mặc chúng muốn làm gì thì làm.

Chỉ trong khoảnh khắc, bốn tên đại hán lại khiêng vào một bồn lửa cháy bùng bùng đặt giữa nhà đại sảnh.

Trên bồn lửa đặt một cái giá sắt lớn và hai cái kim sắt để trên giá.

Hai tên đại hán trước khiêng Hoa Quang ở trong thùng nước ra.

Lăng Trung Ngọc thấy thế giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Nếu không ra tay giải cứu thì Hoa Quang đại sư tất bị chết thui”.

Đồng Uyển Vân hiểu rõ tâm ý chàng liền dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Nếu bây giờ mà tương công xuất thủ thì cả cái mạng của chúng mình khó lòng bảo toàn được.

Lăng Trung Ngọc cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp :

- Tại hạ chẳng thể trông thấy người ta sắp chết mà không ra tay giải cứu.

Đồng Uyển Vân thở dài nói :

- Đó là cái nhân của đàn bà. Hãy chờ lát nữa là hết thấy chúng ta chẳng một ai trốn thoát ách vận.

Giữa lúc ấy đột nhiên bên ngoài đại sảnh nổi lên mấy tiếng rú đình tai nhức óc.

Thiên Địa nhị quỷ sắc mặt biến đổi.

Thiên Quỷ vội nói :

- Hãy tạm hoãn việc nường lão trọc Hoa Quang lại, chuẩn bị đối phó với địch ngay tức khắc.

Lăng Trung Ngọc thấy vậy mừng thầm nghĩ bụng :

- “Hoa Quang đại sư chưa đến nổi tuyệt mạng”.

Tiếng hú mỗi lúc một gần. Chỉ trong khoảnh khắc đột nhiên bóng đen thấp thoáng. Ba người đã tới nơi.

Lăng Trung Ngọc khê nghiêng đầu hé mắt nhìn ra thì thấy đúng là Địch Long, Thống Thiên thượng nhân và Long Chính Phong.

Hai tay Địch Long cầm hai cái đầu người. Lão quát lên một tiếng rồi liệng hai cái đầu máu chảy đầm đìa vào Thiên Địa nhị quỷ.

Thiên Địa nhị quỷ phát tay áo một cái. Hai đầu người rớt xuống.

Thiên Quỷ lớn tiếng quát :

- Người là ai mà dám lớn mật sấn vào bản cốc?

Địch Long cười khanh khách hỏi lại :

- Thiên Địa nhị quỷ! Các người không nhận ra được lão phu ư?

Địa Quỷ cười lạt đáp :

- Những hạng vô danh tiểu tốt thì ta biết thế nào được?

Địch Long cười ha hả nói :

- Hai chục năm trước ta đã cho người một kiếm ở trên núi Thiên Sơn còn lưu lại cho tên ác đồ của người một con mắt, chẳng lẽ người quên rồi ư?

Địa Quỷ nghe nói liền quát hỏi lại :

- Té ra người là Địch Long lão tặc ư?

Địch Long cười lạt đáp :

- Người đã biết đại danh của lão phu mà sao chưa tự trói mình lại để xin tha mạng?

Thiên Quỷ bật tiếng cười quái gở hỏi :

- Ngày nay khác, ngày trước khác. Địch Long lão tặc! Người thử coi lại trong nhà đại sảnh có ai đứng kia?

Địch Long cười ruồi đáp :

- Những bọn đầu trâu mặt ngựa, người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ đều là hạng khốn kiếp.

Địa Quỷ quát lên :

- Tức chết người được! Mỗi thù nhất kiếm hai mươi năm trước đêm nay không trả không xong.

Hắn nói rồi rút thanh kiếm ra.

Thiên Quỷ vội kéo lão lại nói :

- Cần gì phải đến hiền đệ động thủ? Giết gà sao lại dùng đến dao mổ trâu?

Lão đảo mắt nhìn quanh rồi cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Hộ pháp của bản giáo đâu?

Một lão áo xanh ngồi mé tả đứng dậy nhìn Thiên Địa nhị quỷ chấp tay thi lễ đáp :

- Có ty chức đây!

Thiên Quỷ trở tay vào Địch Long đứng ngoài cửa nói :

- Huỳnh hộ pháp! Lấy ngay thủ cấp của Địch lão tặc đem vào ra mắt bản Giáo chủ.

Lão mặc áo thanh bào khom lưng đáp :

- Xin tuân lệnh!

Hắn vừa lạng người đi một cái đã vọt ra trước cửa nhà đại sảnh.

Địch Long nhìn kỹ thì lão áo xanh này nguyên là một tên đại đạo trên sông Trường Giang, họ Huỳnh tên gọi Vũ Phi. Lâu nay lão không bước chân vào chốn giang hồ nên không hiểu việc Huỳnh Vũ Phi đã quy đầu Thiên Địa nhị quỷ và làm Hộ pháp trong hang Quỷ Khốc.

Địch Long cười hỏi :

- Huỳnh huynh lâu nay vẫn bình yên chứ?

Huỳnh Vũ Phi cười lạt hỏi lại :

- Địch huynh đã nhận ra lão phu mà không có chút nhân tình.

Địch Long cười hỏi :

- Buông tha Huỳnh huynh chẳng?

Huỳnh Vũ Phi cười khà khà đáp :

- Không phải là lão huynh buông tha cho tại hạ chạy đi, mà là lão huynh cắt cái thủ cấp giao cho tại hạ để tại hạ có đồ đem vào phúc trình Giáo chủ.

Địch Long tức giận nói :

- Té ra người vẫn giữ lòng dạ giặc cướp lại còn ăn nói ngông cuồng! Đêm nay lão phu không thể tha thứ người được nữa.

Lão quát lên một tiếng rồi hô :

- Lấy khí giới ra đi!

Huỳnh Vũ Phi rút thanh trường kiếm đánh soạt một tiếng, nói :

- Cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Hắn vùng trường kiếm rút lên veo véo.

Tay kiếm Địch Long cũng động thủ. Một luồng hàn quang nhanh như điện chớp đâm vào cổ họng Huỳnh Vũ Phi.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã trao đổi đến chục chiêu.

Huỳnh Vũ Phi đang ở địa vị chủ động chuyển sang thế bị động. Hắn ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- “Kiếm pháp của Địch Long đã học được đến chỗ ảo diệu của phái Thiên Sơn. Ba mươi sáu chước, chạy là thượng sách”.

Hắn chém hờ một kiếm rồi lạng mình chạy qua mé tả.

Địch Long lớn tiếng quát :

- Chạy đâu cho thoát.

Bỗng thấy hàn quang lấp lánh. Một tiếng rú thê thảm vang lên.

Huỳnh Vũ Phi bị chặt từ bả vai thẳng xuống.

Thiên Địa nhị quỷ thấy thế không khỏi thộn mặt ra.

Bao nhiêu tay cao thủ Thiên Địa giáo ở trong nhà đại sảnh đều sợ bỏ vía.

Địch Long ngửa mặt lên cười ha hả nói :

- Thiên Địa nhị quỷ! Các người không ra đây, còn chờ lão phu vào nhà lấy đầu nữa chẳng?

Địa Quỷ tức giận quát lên :

- Địch Long lão tặc! Chớ vội ngông cuồng! Lão phu ra giết cái mạng chó má của người đây!

Địa Quỷ toan bằng mình vọt ra thì đột nhiên thấy bóng người thấp thoáng.

Năm đại hán chạy tới. Tên nào cũng chấp tay nhìn Thiên Địa nhị quỷ nói :

- Xin Giáo chủ bớt giận! Bọn ty chức nguyện ra thu thập tên lão tặc đó.

Địa Quỷ nhìn lại thì ra Ngũ Lộ Quỷ trong bản giáo. Chúng còn mệnh danh là Ngũ Vô Thường.

Địa Quỷ gật đầu nói :

- Được lắm! Các người mau ra giết tên lão tặc đó đi!

Ngũ Vô Thường thân hình chuyển động vọt ra ngoài đại sảnh vây Địch Long vào giữa.

Bóng nguyệt tà đã xế về tây. Đêm đã sang canh năm.

Trong hang Quỷ Khốc lúc này yên lặng như tờ, chỉ còn tiếng bước chân sột soạt của bọn Ngũ Vô Thường.

Địch Long đứng sững ở giữa gian đại sảnh, lão chẳng khác nào một pho tượng gỗ. Hiển nhiên lão đang vận công để chuẩn bị đánh một đòn thật nặng.

Thống Thiên thượng nhân thấy vậy liền niệm Phật hiệu rồi hỏi :

- A di đà Phật! Xin năm vị thí chủ nguôi giận.

Người đứng đầu bọn Ngũ Vô Thường là Lưu Bá, hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Lão trọc kia! Nếu lão không tránh vào vòng vây thì đứng ngoài im miệng đi!

Thống Thiên thượng nhân cười lạt nói :

- Lão tăng đã vào đây rồi thì muốn sống trở về cũng khó....

Lưu Bá cười lạt ngắt lời :

(không đọc được trang 1033)

Thống Thiên thượng nhân nghiêm nghị đáp :

- Thí chủ! Không phải câu chuyện như vậy. Chúng ta đã không ân oán thì can gì phải đổ máu. Bần tăng chỉ mong thí chủ đổi gươm giáo làm châu ngọc, giao trả lại hai người là mọi việc xong xuôi hết.

Lưu Bá lạnh lùng hỏi :

- Hai người nào?

Thống Thiên thượng nhân đáp :

- Một là nữ thí chủ Giang Mỹ Linh và một vị nữa là đồ đệ của Bách Bộ Phi Hoa Khách. Ngoài hai vị đó còn bốn vị hiện ở trong nhà đại sảnh.

Lưu Bá cười khanh khách hỏi :

- Lão phu cũng đòi mấy người?

Thống Thiên thượng nhân hắng dặng một tiếng hỏi lại :

- Mấy người đó là những ai?

Lưu Bá nói dần từng tiếng :

- Là ba cái thủ cấp của các vị.

Địch Long tức giận quát lên :

- Thượng nhân còn nói chuyện dông dài làm chi? Nếu quả bọn chúng không sợ chết thì xông vào cả đi!

Lưu Bá cười khàn khạch nói :

- Rồi lão tặc sẽ nếm mùi lợi hại của bọn Ngũ Vô Thường chúng ta ngay lập tức.

Hắn hô lên một tiếng. Năm thanh trường kiếm lập tức vung lên chém tới.

Thống Thiên thượng nhân tức giận quát to :

- Các vị không nghĩ gì đến luật lệ giang hồ trong khi chiến đấu thì đừng trách bần tăng đại khai sát giới.

Tiếng quát chưa dứt, nhà sư phất tay áo lên một cái, người lão đã lướt vào giữa đám Ngũ Vô Thường bao vây.

Long Chính Phong cũng đồng thời nhảy vọt vào đứng bên Địch Long.

Gã khề hỏi :

- Đường như kiếm pháp năm người này phối hợp với nhau thành một giàn kiếm quang không một kẽ hở phải không?

Địch Long gật đầu đáp :

- Vô Thường Ngũ kiếm pháp quả nhiên không phải hư danh. Các vị cần đặc biệt đề cao cảnh giác mới được.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Thí chủ nói đúng đó! Vô Thường Ngũ kiếm pháp đã nổi tiếng ở tà phái và đồn đại khắp giang hồ. Có điều lão tăng lại nghe người ta nói là Vô Thường Ngũ kiếm pháp cũng còn chỗ khuyết điểm của nó.

Địch Long hỏi ngay :

- Khuyết điểm thế nào xin Thượng nhân nói mau!

Thống Thiên thượng nhân đáp :

- Trong Vô Thường Ngũ kiếm pháp chỉ cần một kiếm phát động là đồng thời bốn kiếm kia phát động theo. Uy lực không phải tầm thường. Nhưng chỉ cần phá trúng một kiếm là bốn kiếm kia hoàn toàn vô dụng.

Hai người nói chuyện bằng phép truyền âm nhập mật. Lúc đó năm người bên địch đang từ từ chuyển bước. Năm thanh trường kiếm sáng loáng lóe ra những tia hàn quang, tựa hồ đang phát động kiếm trận.

Địch Long trầm ngâm một chút rồi nói :

- Chúng ta chỉ nên dùng trí để thủ thắng chứ không thể lấy sức mà đối chọi.

Thống Thiên thượng nhân gật đầu bảo :

- Thí chủ nói vậy là đúng rồi, nhưng cách dùng trí thế nào?

Địch Long đáp :

- Trước hết hãy bảo Long Chính Phong dụ địch để năm tay kiếm của bọn chúng nhắm vào một mình Long Chính Phong rồi hai chúng ta liên thủ nhằm đánh một mình Lưu Bá.

Thống Thiên thượng nhân khen rằng :

- Tuyệt diệu! Nhưng chỉ sợ Long Chính Phong thí chủ...

Địch Long nói :

- Chỉ cần hai tay mau tay là có thể cứu gã được. Vả lại chúng ta đã bị hãm vào trong Vô Thường Ngũ kiếm thì chẳng thế nào lo cho xiết mọi bề được.

Lúc này Long Chính Phong đang đứng vận công. Gã thấy Thống Thiên thượng nhân và Địch Long máy môi mà không hiểu hai lão nói chuyện gì.

Địch Long khẽ bảo Long Chính Phong :

- Kiếm thức của bọn chúng sắp ra chiêu rồi đó. Chúng ta nên hạ thủ trước đi là hơn.

Long Chính Phong hỏi :

- Được rồi! Văn bối chỉ trông chừng hiệu tay của tiền bối mà động thủ phải không?

Địch Long gật đầu đáp :

- Phải đấy! Người cứ nhắm gã gần nhất mà đánh ra một chưởng rồi lùi lại ngay, càng lẹ càng tốt.

Long Chính Phong chú ý nhìn nhận thì năm người kia chạy quanh mỗi lúc một lẹ. Năm thanh trường kiếm lóe ra những tia hàn quang đầy như phen lướt dần dần sắp lại ba người bên mình.

Địch Long đưa mắt ra hiệu cho Long Chính Phong rồi đột nhiên quét lên một tiếng :

- Động thủ!

Tiếng hô chưa dứt, Long Chính Phong đã nhắm vào người đi sau cùng, phóng song chưởng cùng một lúc đánh ra.

Giữa lúc ấy năm đạo hàn quang đều trở về phía Long Chính Phong.

Long Chính Phong thấy năm làn kiếm quang lấp lánh như một tấm lưới chụp xuống người gã, gã giật mình kinh hãi, hốt hoảng lùi lại.

Nhưng mới lùi được nửa bước đã rú lên một tiếng thê thảm. Từ đầu xuống bả vai gã bị kiếm quang lướt tới.

Bất thành linh Địch Long cùng Thống Thiên thượng nhân đồng thời quát lên một tiếng thật to, cả bốn chưởng nhắm đánh vào Lưu Bá.

Đòn này hai vị phát huy đến mười hai thành công và nhất định là một đòn thành công, không thất bại được.

Lưu Bá khi nào chịu nổi hai người đồng thời tập kích. Hắn rên lên một tiếng, người đã bị hất tung ra ngoài ba trượng, cả óc lẫn máu cũng phọt ra bắn đi.

Bốn đạo kiếm quang kia trong Vô Thường Ngũ Kiếm đều tắt ngấm.

Bốn người giang hồ kinh hãi. Chúng còn đang ngơ ngác thì Địch Long và Thống Thiên thượng nhân đã phóng chưởng phong quét tới.

Kiểm pháp Vô Thường lâm vào tình thế rối loạn. Tên nào cũng chỉ vung kiếm để hộ vệ cho bản thân. Nhưng công lực Địch Long và Thống Thiên thượng nhân nào phải tầm thường. Chưởng phong quét tới, lại hai tên nữa bị thảm tử.

Còn hai tên sợ bỏ vĩa thu kiếm chạy thực mạng.

Địch Long cười ha hả nói :

- Trốn ư? Trốn đâu có thoát?

Người lão chưa tới chưởng phong đã đánh đến nơi. Hai tên chưa chạy được năm bước, liền té huyếch xuống đất.

Thống Thiên thượng nhân thở dài khê niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Xin tha thứ cho đệ tử đêm nay phải đại khai sát giới.

Bọn đệ tử Thiên Địa giáo ở trong đại sảnh sợ hãi đến trợn mắt há miệng.

Thiên Quỷ cũng bỏ vĩa nghĩ thầm :

- Tiếng đồn công lực Địch Long đã đến độ siêu phàm nhập thánh. Đêm nay ta mới nhìn thấy thì quả nhiên danh bất hư truyền...

Địa Quỷ nhìn Thiên Quỷ nói :

- Đại ca! Chúng ta cùng ra liều mạng với họ chứ?

Thiên Quỷ kéo Địa Quỷ lại khê nói :

- Đánh nhau thật sự không được đâu. Bọn ta bị chết hoài, quần đệ tử không còn chí phấn đấu nữa.

Địa Quỷ háng dặng một tiếng rồi nói :

- Chẳng lẽ chúng ta chống tay ngồi nhìn cho bọn chúng đến bắt hay sao?

Thiên Quỷ nở một nụ cười nham hiểm đáp :

- Hiền đệ bắt tất phải nóng nảy. Đòn sát thủ tối hậu của chúng ta đã chĩa ra đâu? Có phải thế không?

Địa Quỷ cười ha hả đáp :

- Phải rồi! Nếu đại ca không nhắc thì tiểu đệ cơ hồ quên mất. Ha ha...

Thiên Quỷ nghiêm nghị nói :

- Hiền đệ đừng lên tiếng để tiểu huynh an bài.

Thiên Quỷ đột nhiên đồng dục lên tiếng :

- Địch Long! Người phá được Vô Thường ngũ kiếm đã lấy chi làm kỳ.

Địch Long cười ha hả đáp :

- Thiên Quỷ! Người chết đến gáy rồi còn khoác lác gì nữa?

Thiên Quỷ lại cười khàn khạch nói :

- Không phải lão phu khoác lác. Tuy người phá được Vô Thường Ngũ Kiếm của bọn thủ hạ lão phu, nhưng người không dám nghe tiếng quỷ khóc đây.

Địch Long vẫn cười ngặt cười ngoẹo, lão ôm bụng mà cười, cúi xuống ngẩng lên mà cười.

Thiên Quỷ lạnh lùng hỏi :

- Có gì đáng cười đâu?

Địch Long thu tiếng cười lại đáp :

- Đừng nói chuyện quỷ khóc mà đến quỷ kêu, quỷ gào, quỷ thét, lão phu cũng chẳng coi vào đâu. Đã là người giang hồ, còn ai sợ quỷ bao giờ?

Lăng Trung Ngọc nằm phục dưới đất nghe hai bên đối đáp thì trong dạ bồn chồn tự hỏi :

- “Địch Long mắc bẫy Thiên Quỷ mất!”

Đồng Uyển Vân dường như đã đoán được ý nghĩ của Lăng Trung Ngọc liền dùng phép truyền âm nhập mật nhìn chàng nói :

- Lăng tướng công! Tướng công chớ có vọng động.

Lăng Trung Ngọc muốn đứng phắt dậy đánh Thiên Địa nhị quỷ một đòn nhưng chàng nghe Đồng Uyển Vân nói vậy lại ráng nhẫn nại.

Giữa lúc ấy Thiên Quỷ cất tiếng hỏi :

- Địch Long! Lời nói của người có đáng kể không?

Địch Long cười lạt đáp :

- Trước nay lão phu đã nói sao là làm vậy. Sao lại không đáng kể?

Thiên Quỷ đồng dục nói :

- Nếu quả người có đởm lược thì lão phu khâm phục lắm. Nhưng lão phu nói trước. Người có dám làm thực thì lão phu mới tin là người dũng cảm.

Địch Long giục :

- Người cứ nói đi.

Thiên Quỷ nói :

- Nếu người nghe bọn thủ hạ của lão phu là bảy quỷ khóc lóc mà chịu đựng được ba phân đồng hồ không sợ hãi gì, thì kiếm pháp mời người thật sự.

Địch Long ngửa mặt lên cười ha hả nói :

- Quỷ khóc thì việc gì mà sợ? Đừng nói ba phân đồng hồ mà đến ba mươi phân ta cũng chẳng sờn lòng.

Thống Thiên thượng nhân khẽ hỏi Địch Long :

- Không hiểu bọn chúng sắp giở trò gì đây? Phải chăng đó là âm mưu quỷ kế của chúng?

Địch Long cười đáp :

- Ai sợ tiếng quỷ khóc của chúng thì sợ, chứ Địch mỗ không sợ đâu. Thượng nhân cũng tin là có quỷ hay sao?

Thống Thiên thượng nhân lắc đầu đáp :

- Có phải lão tăng tin chuyện ma quỷ của bọn chúng đâu. Có điều mình phải đề phòng chúng dùng âm mưu độc kế.

Địch Long cười :

- Vậy chúng ta chú ý phòng bị là xong.

Thiên Quỷ khẽ vỗ hai tay một cái.

Lập tức quần quỷ cả lớn lẫn nhỏ đứng trong nhà đại sảnh đều bật lên tiếng khóc.

Địch Long và Thống Thiên thượng nhân lúc ban đầu mới nghe tiếng gào khóc trong nhà đại sảnh chưa thấy gì khác lạ, nhưng dần dần tiếng khóc biến thành thê lương ai oán tựa hồ tiếng khóc cha chết, đâm ra cảm động muốn khóc theo.

Địch Long ngấm ngấm kinh hãi tự nhủ :

- “Không ngờ tiếng khóc của bọn chúng quả nhiên có ma lực khủng khiếp”.

Thống Thiên thượng nhân khẽ hỏi :

- Địch thí chủ thấy thế nào?

Địch Long định thần đáp :

- Tà môn! Đây là tà môn! Bình sinh lão phu không tin tà môn, nhưng...

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Bọn chúng đã thi triển phép quỷ khóc này tức là đã có âm mưu. Bây giờ chúng ta cần gạt bỏ tâm niệm...

Địch Long gạt đầu ngắt lời :

- Thượng nhân nói phải đó!

Hai người liền nhắm mắt phế bỏ tạp niệm. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, đột nhiên tiếng quỷ khóc trong nhà đại sảnh vụt tắt.

Thống Thiên thượng nhân rất lấy làm kỳ thì lại nghe Thiên Quỷ cười ha hả nổi lên một tràng dài.

Thống Thiên thượng nhân tức giận hỏi :

- Sao thí chủ lại nổi cơn cười như vậy?

Thiên Quỷ ngừng tiếng cười lạnh lùng đáp :

- Lão phu cười hai con heo so với Trư Bát Giới, chúng còn ngu ngốc hơn.

Địch Long tức giận quát hỏi :

- Có phải họ đã trúng phải gian kế của bọn ác đồ nhà ngươi không?

Thiên Quỷ cười khàn khạch đáp :

- Sao ngươi lại nói thế? Các ngươi hãy vén tay áo lên mà coi cho rõ.

Thống Thiên thượng nhân vội vén áo cà sa lên nhìn kỹ vào thì chẳng thấy gì liền cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Thí chủ! Thí chủ muốn giở trò gì? Bần tăng chẳng thấy vật chi hết.

Thiên Quỷ cười lạt nói :

- Lão hòa thượng! Mắt lão mờ rồi!

Hắn quay lại bảo tả hữu :

- Các người cầm đuốc soi sáng để cho họ trông rõ.

Hai tên tiểu quỷ theo lời cầm hai ngọn đuốc đi về phía Thống Thiên thượng nhân.

Thống Thiên thượng nhân lớn tiếng quát :

- Người còn tiến gần thêm một bước là bản tăng động thủ giết người đấy.

Thiên Quỷ cười ha hả nói :

- Nói thực cho các người hay. Các người trúng độc cả rồi đấy.

Địch Long không tin hỏi :

- Trúng độc ư? Bọn ta trúng chất độc gì? Ta có thấy tên ác đồ phóng độc đâu?

Thiên Quỷ cười lạt nói :

- Nếu các người không tin lời lão phu thì bây giờ có ánh đuốc sáng đó nhìn lại tay mặt xem có thấy sáu nốt kim châm đen lại rồi không?

Địch Long xắn tay áo lên nhìn kỹ thì quả thấy cánh tay mặt có sáu nốt kim châm đen sì.

Lão kinh ngạc hỏi Thống Thiên thượng nhân :

- Thượng nhân! Cánh tay Thượng nhân có...

Địch Long chưa dứt lời, Thiên Quỷ đã lên tiếng :

- Bất tất phải hỏi lão trọc nữa. Lão cảm giác còn nhạy hơn người.

Hắn nói đúng, Thống Thiên thượng nhân quả nhiên cảm giác còn lợi hơn Địch Long. Lúc này lão đang nhắm mắt vận khí, toan mượn công lực để trục độc khí ra ngoài.

77. Thiên Địa Quỷ Đền Bồi Tội Ác

- “Thống Thiên thượng nhân quả trúng độc rồi ư?”

Lão vội hít mạnh một hơi dài chú ý nghe trong mình thì quả nhiên cảm thấy hiện tượng trúng độc lại càng kinh hãi hơn, tự hỏi :

- “Ta không thấy bọn chúng phóng độc thì sao mình lại trúng độc?”

Địch Long nghĩ tới đây vội dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Thống Thiên thượng nhân :

- Thượng nhân trúng độc rồi sao?

Thống Thiên thượng nhân cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp :

- Đúng thế! Hiện giờ chỉ còn một đường lối để tự cứu trước khi chất độc phát tác là hai người chúng ta ra tay đánh một đòn nặng.

Địch Long gật đầu nói :

- Bọn chúng đã dùng độc tất là có thuốc giải. Phải làm sao bắt được Nhị Quỷ mới có phương pháp giải cứu.

Thống Thiên thượng nhân lấy làm phải.

Hai người còn đang dùng phép truyền âm nhập mật bàn tính nói nhau bỗng nghe Thiên Quỷ bật cười the thé nói :

- Các người đừng có động thủ nữa. Lão phu nói thực cho các người biết nếu các người động thủ thì chất độc phát tác rất mau lẹ.

Địch Long cười lạt hỏi :

- Chẳng lẽ chúng ta cam tâm bó tay chờ chết chẳng?

Thiên Quỷ mỉm cười đáp :

- Các người cứ yên lòng. Chỉ cần nghe lão phu một điều kiện là lão phu bảo đảm sinh mạng cho hai người.

Thống Thiên hỏi ngay :

- Điều kiện gì?

Thiên Quỷ bật lên mấy tiếng cười nham hiểm đáp :

- Giản dị lắm! Hễ các người chịu gia nhập bản giáo và tuân theo giáo lệnh là lập tức lão phu lấy thuốc giải cho các vị.

Thống Thiên thượng nhân giơ tay ra trầm giọng nói :

- Lão tăng bằng lòng. Đưa thuốc giải đây!

Địch Long nghe nói cả kinh vội hỏi :

- Thượng nhân...

Thống Thiên thượng nhân lắc đầu ngắt lời :

- Việc này liên quan đến sự sống chết của con người. Ai lo phận nấy, thí chủ đừng nhiều lời nữa.

Địch Long nghe Thống Thiên thượng nhân nói lại càng ngạc nhiên.

Địa Quỷ cười khàn khàn nói :

- Thống Thiên lão trọc kia! Lão ưng chịu một cách mau lẹ, ta e rằng có sự giả trá.

Thiên Quỷ xua tay gạt đi, không cho Địa Quỷ nói nữa. Hắn nhìn Thống Thiên thượng nhân cười nói :

- Đại sư nguyện ý gia nhập bản giáo là một điều rất vinh hạnh cho bản giáo.

Lão nói xong lấy trong bọc ra một cái bình nhỏ, móc lấy ba viên thuốc màu đen để trong lòng bàn tay nói :

- Đại sư uống ngay đi là chất độc được giải trừ dần dần.

Thống Thiên thượng nhân đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng.

Địa Quỷ cười ha hả hỏi :

- Lão hòa thượng thấy mùi thuốc giải ra sao?

Thống Thiên thượng nhân không trả lời Địa Quỷ, lão đưa mắt cho Địch Long nói :

- Thí chủ! Thí chủ uống mấy viên đi!

Địch Long cười đáp :

- Lão phu thà chết chứ không chịu gia nhập hàng ngũ với Thiên Địa nhị quỷ.

Lão vừa nói vừa nắm áo bào lên quát lớn :

- Trước khi chất độc phát tác, lão phu phải giết hai tên Lệ quỷ này rồi sẽ tính.

Dứt lời lão ra tay nhanh như điện chớp đánh luôn ba chưởng vào Thiên Quỷ.

Thiên Quỷ đã biết võ công Địch Long ghê gớm vội vàng né tránh đồng thời quát to :

- Thống Thiên hòa thượng nghe lệnh đây!

Thống Thiên cười lạt đáp :

- Giáo chủ ra lệnh đi.

Thiên Quỷ âm trầm cười lớn tiếng :

- Hòa thượng đã gia nhập bản giáo thì nên lập công đi. Hòa thượng ra tay trong vòng mười chiêu giết chết cho được Địch Long.

Thống Thiên thượng nhân ra chiêu khó nghĩ, ngập ngừng đáp :

- Cái đó... cái đó...

Thiên Quỷ tức giận nói :

- Còn cái đó cái kia gì nữa? Lão phu nói thật cho hòa thượng hay thứ thuốc mà lão vừa uống đó là thuốc độc định kỳ. Trong vòng ba tháng phải uống thuốc giải một lần. Không thì chất độc phát tác là uống mạng.

Thống Thiên thượng nhân biến sắc lạnh lùng hỏi :

- Các hạ nói thế thì ra chất độc lúc trước trong mình lão tăng cũng chưa tiêu trừ ư?

Thiên Quỷ đắc ý cười đáp :

- Nếu hòa thượng thành tâm gia nhập bản giáo thì đúng thời kỳ liền có thuốc giải. Nếu không cả hai thứ chất độc đồng thời phát tác là hòa thượng sẽ chết ngay lập tức.

Thống Thiên thượng nhân cười thầm trong bụng, tự nhủ :

- “Ta đã liệu trước bọn chúng có âm mưu. Bây giờ ta phải tương kế tựu kế mới được...”

Nguyên vừa rồi Thống Thiên thượng nhân chưa nuốt thuốc xuống và còn giấu ở phía dưới ngọn lưỡi.

Nói xong Thống Thiên thượng nhân giờ tay phóng chưởng đánh ra.

Giữa lúc ấy Địch Long cũng phát chưởng.

- Lão phu thử xem các ngươi còn được bao nhiêu công lực và đánh được mấy chưởng?

Thống Thiên thượng nhân đột nhiên rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Địch Long giật mình kinh hãi miệng lẩm bẩm :

- Lão hòa thượng này quả nhiên bị chất độc phát tác tệ hơn mình. Thế là lão tự tác nghiệt không thì còn sống làm sao được?

Tuy lão than cho Thống Thiên thượng nhân nhưng chính lão cũng cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo cả lên. Công lực giảm đi rất nhiều.

Địch Long lại đưa mắt nhìn quanh một lượt, lão ngấm ngầm sợ toát mồ hôi nghĩ thầm :

- Hiện giờ quần hùng kẻ thì chết rồi người thì trúng độc. Một mình ta dù có ba đầu sáu tay cũng chẳng thể nào cứu bọn họ được. Thôi thì ba mươi sáu chước chạy là hơn hết...

Lão trầm giọng quát lên một tiếng rồi phóng chưởng tấn công vào mặt Thiên Quỷ hai phát.

Thiên Quỷ vội lùi lại phía sau.

Địch Long thừa cơ xoay mình nhảy vọt ra ngoài đại sảnh rồi đóng tuốt.

Địa Quỷ thấy vậy quát lên :

- Mau mau rượt theo hẩn.

Thiên Quỷ xua tay ngăn lại nói :

- Địch đã lâm vào bước đường cùng ta không nên đuổi theo nữa. Vả lại hẩn chỉ còn sống được bảy ngày, để mặc hẩn đi rồi cũng chết chứ sống sao được?

Địa Quỷ ngửa mặt lên trời cả cười nói :

- Đại ca thần cơ diệu toán, khiến cho tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Thiên Quỷ cười ha hả nói :

- Lão đệ đừng tăng tốc tiểu huynh nữa. Chúng ta hãy tiếp tục dự yến khánh công, móc trái tim bọn chúng ra mà nhắm rượu. Hiện nay toàn thể chúng ta uống một bữa thật say.

Những tay cao thủ trong sảnh đường cất tiếng hoan hô vang động cả một vùng sơn cốc.

Lập tức mấy vò rượu ngon được rót ra, mỗi người một bát lớn mà uống.

Lăng Trung Ngọc dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Đồng Uyển Vân :

- Bây giờ chúng ta đã động thủ được chưa?

Đồng Uyển Vân đáp :

- Chớ có hấp tấp! Thiên Địa nhị quỷ chưa say mềm thì đừng có ra tay.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Tại sao vậy?

Đồng Uyển Vân đáp :

- Hai tên quỷ sứ này đã kiến thiết một đường ngầm, không ai biết cả. Nếu chúng ta hạ thủ lúc chúng còn tỉnh táo thì chúng sẽ trốn mất.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Ý tiểu nữ không những cần giết Thiên Địa nhị quỷ mà còn cần lấy thuốc giải để cứu cho những người trúng độc.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Cô nương định bắt sống Nhị quỷ để bức bách chúng phải đưa thuốc giải ra hay sao?

Đồng Uyển Vân gật đầu.

Lúc này đột nhiên nghe Địa Quỷ cất giọng nói đã say mềm :

- Đại ca ơi! Tiểu đệ say mất rồi, không thể uống được nữa... Tiểu đệ tưởng...

Thiên Quỷ đảo cặp mắt lừ đừ nhìn Địa Quỷ cười rộ nói :

- Lão đệ! Lão đệ muốn dùng con tiện tỳ họ Đồng để vui thú phải không?

Địa Quỷ cười hì hì đáp :

- Đại ca!... Đại ca là người thần... nhìn rõ cả tâm ý tiểu đệ thật không hổ...

Miệng hần nói, chân hần bước lảo đảo về chỗ Đồng Uyển Vân nằm.

Đồng Uyển Vân khẽ nói :

- Đến lúc động thủ rồi đây! Tướng công đối phó với Thiên Quỷ và phải bắt sống!

Lăng Trung Ngọc đột nhiên quát lên một tiếng thật to rồi nhảy tung mình lên cao hơn trượng. Người chàng chưa vọt tới đã phóng chưởng nhằm đánh vào Thiên Quỷ. Thiên Quỷ rú lên một tiếng. Người hần bị chưởng hất tung lên ngã xuống ngoài một trượng.

Lăng Trung Ngọc đã hạ mình xuống trước mặt Thiên Quỷ. Chàng đưa chân ra nhanh như chớp đạp lên người hần, tay điểm lẹ vào mười hai chỗ huyệt đạo trong người hần.

Những tay cao thủ trong nhà đại sảnh bị cơn biến diễn đột ngột làm cho chân tay luống cuống. Chúng đều ngơ ngác không biết làm thế nào.

Giữa lúc ấy Đồng Uyển Vân cũng nhảy lên phóng chưởng đánh vào Địa Quỷ.

Địa Quỷ lúc trước còn sững sờ, sau hần định thần lùi lại, cười lạt nói :

- Té ra con tiện tỳ này giả vờ trúng độc nằm đây.

Hắn ý mình võ công cao thâm hơn Đồng Uyển Vân nhiều, liền vươn tay ra chụp lấy người nàng.

Giữa lúc ấy Thống Thiên thượng nhân đứng phắt dậy quát lên một tiếng rồi nhảy xổ vào phóng chưởng đánh tới sau lưng Địa Quỷ.

Địa Quỷ không ngờ Thống Thiên thượng nhân ra tay một cách đột ngột và lại cách nhau rất gần. Hắn cảm thấy như một ngọn trùy đập vào lưng. Hắn toan né tránh thì đã chậm mất rồi, chỉ kịp rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Đồng Uyển Vân điểm lệ vào những yếu huyệt trong người Địa Quỷ. Nàng cười nói :

- Thượng nhân...

Thống Thiên thượng nhân mỉm cười ngắt lời :

- Đây là lần đầu tiên lão tăng phải gạt người.

Lúc này những tay cao thủ trong nhà đại sảnh đã tới tấp rút binh khí ra.

Lăng Trung Ngọc nắm lấy Thiên Quỷ giơ lên đồng dục tuyên bố :

- Nếu các vị động thủ thì tại hạ trước hết hãy quật chết Giáo chủ của các vị.

Thiên Quỷ thở hồng hộc nói :

- Các vị hãy tạm thời dừng tay.

Những tay cao thủ nghe Giáo chủ hô hoán liền dừng tay lại.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Thiên Quỷ! Huyệt đạo khắp mình ngươi đã bị kiềm chế rồi. Công lực cũng không còn nữa. Bây giờ ngươi chỉ có hai đường.

Thiên Quỷ nghe nói cả kinh nghĩ thầm :

- “Bậc hảo hán không nên vì cái thất bại trước mắt mà sờn lòng. Thanh sơn còn đó lo gì không có củi đun”.

Hắn đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Giữa các hạ và lão phu không có ân oán gì, sao các hạ lại coi lão phu là cừu địch?

Lăng Trung Ngọc ngắt lời quát lên :

- Dừng rườm rà! Mau quyết định ngay đi!

Thiên Quỷ lắc đầu nói :

- Các hạ phải nói rõ hơn một chút! Hai đường đó là những đường nào.

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Muốn đi vào đường sống thì lập tức đưa thuốc giải cùng phù lệnh ra. Bằng không thì lấy máu mà rửa hang Quỷ Khốc chứ đừng hòng sống nữa.

Thiên Quỷ nghĩ thầm :

- “Hiện giờ không cái gì quan trọng bằng tính mạng. Mình có sống thì mới tìm được cơ hội trả thù”.

Hắn thở dài hỏi :

- Nếu tại hạ giao phù lệnh và thuốc giải các hạ có nhất định thực hành lời ước không?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Dĩ nhiên ta đã hứa sao là làm đúng như vậy.

Thiên Quỷ nói :

- Các hạ có buông tay tại hạ thì tại hạ mới lấy thuốc giải cùng phù lệnh được.

Lăng Trung Ngọc đặt Thiên Quỷ xuống, nhưng chàng vẫn nắm chặt cổ tay hấn cười lạt nói :

- Nếu các vị mà động thủ thì tại hạ giết Giáo chủ các vị trước.

Thiên Quỷ thở dài nói :

- Đêm nay kể như là thuyền đắm trên lạch cạn mất rồi.

Lăng Trung Ngọc giơ tay trái lên nói :

- Đừng rườm lời nữa! Hãy lấy thuốc giải cùng phù lệnh ra đây!

Thiên Quỷ không sao được đành móc trong bọc ra một chiếc bình ngọc trắng đưa cho Lăng Trung Ngọc nói :

- Thuốc giải trong bình này!

Lăng Trung Ngọc đón lấy chiếc bình ngọc.

Đồng Uyển Vân vội nói :

- Lăng tướng công! Tướng công chớ nên mắc lừa hấn. Trong bình không phải là thuốc giải đâu.

Thiên Quỷ tức giận hỏi :

- Con tiện tì kia! Sao người biết đây không phải là thuốc giải? Ta nuôi người hai mươi năm trời, không ngờ người lại là một đứa vong ân bội nghĩa.

Đồng Uyển Vân không ngăn được tức giận. Nàng quát lên :

- Đêm nay bản cô nương phải chặt người ra từng khúc để ăn tươi nuốt sống.

Nàng nói xong, xăm xăm bước tới.

Lăng Trung Ngọc sa sầm nét mặt nói :

- Đồng cô nương không nên lỗ mãng. Tại hạ tin là trong bình này đựng thuốc giải thực.

Chàng quay lại bảo Thiên Quỷ :

- Ta tin đây là thuốc giải thật. Vậy lão lấy phù lệnh của giáo hội đưa đây cho ta.

Thiên Quỷ trong bụng mừng thầm, tự nhủ :

- “Thằng lỏi này đã trúng kế lão phu rồi. Trong bình đâu có phải thuốc giải. Nếu mình không đưa phù lệnh tất gã sinh lòng ngờ vực...”

Hấn nghĩ tới đây thò tay vào bọc lấy ra một lá cờ nhỏ sắc đen.

Lăng Trung Ngọc đón lấy coi thì thấy trên lá cờ vẽ mấy cái đầu lâu, chàng liền mở ra giơ lên nhìn mọi người trong trường lớn tiếng hô :

- Các người hãy nghe lệnh đây!

Bao nhiêu tay cao thủ trong nhà đại sảnh vừa trông thấy phù lệnh rầm rập quỳ cả xuống.

Lăng Trung Ngọc trầm giọng nói :

- Các vị hãy chú ý. Từ nay giải tán Thiên Địa giáo. Các vị đồng đạo lập tức ra khỏi hang núi và từ đây không ai liên can gì đến ai nữa. Hy vọng các vị cải tà quy chính.

Thiên Địa nhị quỷ nghe nói kinh hãi thất sắc, nhưng võ công đã mất lại bị người kiểm chế không làm sao được.

Lập tức bao nhiêu tay cao thủ Thiên Địa giáo trong nhà đại sảnh hô lên một tiếng rồi giải tán.

Thiên Quỷ buông tiếng thở dài sườn sượt la thầm :

- “Thế là cơ nghiệp hai mươi năm trời bị tiêu tan trong khoảnh khắc...”

Lăng Trung Ngọc thấy bọn cao thủ bỏ đi xa rồi, chàng mới ngửa mặt lên cười rộ nói :

- Thiên Quỷ! Chắc ngươi không nghĩ tới. Bây giờ ta ra lệnh cho ngươi bằng phù lệnh của Thiên Địa giáo! Ngươi phải uống ba viên thuốc giải mà ngươi vừa đưa cho ta đây.

Thiên Quỷ kinh hãi nói :

- Đại hiệp! Thuốc giải đó không có nhiều mà tại hạ lại chưa trúng độc thì uống làm sao được?

Lăng Trung Ngọc cười lật hỏi :

- Vậy là trong bình này không đựng thuốc giải?

Thiên Quỷ biến sắc lắc đầu đáp :

- Không, trong bình này quả đựng thuốc giải thật.

Lăng Trung Ngọc tức giận quát hỏi :

- Nếu là thuốc giải sao ngươi lại không dám uống?

Thống Thiên thượng nhân động tâm vội hỏi :

- Việc đã đến thế này thì chủ còn giở trò làm chi nữa? Nếu muốn bảo toàn sinh mạng thì sao không lấy thuốc giải đưa ra?

Thiên Quỷ động tâm hỏi lại :

- Đại sư có thể bảo lãnh cho tại hạ được toàn mạng chăng?

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Bậc đại trượng phu một lời đã nói ngàn vàng không chuộc. Lăng Trung Ngọc này trước nay chưa từng lừa gạt ai bao giờ.

Thiên Quỷ thở phào một cái nói :

- Hay lắm! Tại hạ chỉ mong sao giữ được chút thân tàn thì nhất thiết việc gì cũng y theo lời các vị.

Hắn nói đoạn thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc màu hồng nói :

- Trong bình có ba mươi viên, mỗi vị chỉ cần uống một viên là giải được cả trăm thứ chất độc.

Lăng Trung Ngọc đón lấy bình ngọc, chàng quay lại hỏi Đồng Uyển Vân :

- Đồng cô nương! Thuốc trong bình này phải chăng đúng là thuốc giải?

Đồng Uyển Vân cười đáp :

- Tướng công thử bảo hắn uống một viên xem sẽ rõ.

Thiên Quỷ nói ngay :

- Tại hạ xin uống!

Lăng Trung Ngọc móc lấy một viên để vào lòng bàn tay rồi nhìn Thiên Quỷ nói :

- Ngươi hãy há cái miệng thối tha ra! Để ta coi ngươi có nuốt thuốc xuống cổ họng không?

Quả nhiên Thiên Quỷ cười chứa thẹn rồi há miệng ra.

Lăng Trung Ngọc nỏ một nụ cười bí mật nói :

- Bây giờ ngươi muốn sống thì tại hạ lại không cho ngươi uống để khỏi uống một viên thuốc.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bây giờ ta chỉ cần ngươi giao một người ra là hai người được trả lại tự do.

Thiên Quỷ hỏi :

- Người nào?

Lăng Trung Ngọc đáp :

- Người đó là một đại hán mặc áo gấm mà bọn ta đã gặp hôm qua trên lầu Huỳnh Hạc. Hắn ước định với chúng ta gặp mặt tại hang Quỷ Khốc này. Nhất định hắn còn ở chỗ các người đây.

Thiên Quỷ chau mày đáp :

- Chắc đại hiệp muốn hỏi tên đồ đệ của Bách Bộ Phi Hoa Khách. Hắn đã đi Miêu Cương ngay lúc chưa tới đêm qua.

Thống Thiên thượng nhân nghe nói cả kinh thất sắc liền giục :

- Chúng ta phải đi mau! E rằng những người ở khách sạn đã xảy chuyện gì rồi.

Lăng Trung Ngọc lấy thuốc giải trong bình phân phát cho mỗi người một viên. Chàng quay lại bảo Thiên Địa nhị quỷ :

- Các người tội ác ngập đầu. Đêm nay người phải đền nợ.

Thiên Quỷ vội quỳ xuống năn nỉ :

- Đại hiệp! Tại hạ mong đại hiệp giữ lời hứa mở cho một đường sinh lộ.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Ta đã hứa là không giết chết người, nhưng phải đưa người vào tình trạng sống dở chết dở.

Đứt lời chàng chém vào người Thiên Quỷ.

Hắn rú lên một tiếng thê thảm ngã lăn quay ra. Cánh tay và chân trái đều bị chặt đứt.

Lăng Trung Ngọc lạnh lùng nói :

- Chặt đứt một chân một tay người là lịch sự lắm rồi. Nếu người còn tác hại giang hồ thì ta quyết lấy sinh mạng người.

Đồng thời Đồng Uyển Vân cũng khoét mắt và chặt một chân một tay của Địa Quỷ.

Thống Thiên thượng nhân uống thuốc giải rồi, chỉ trong khoảnh khắc lão thấy tinh thần phấn chấn liền nhìn Lăng Trung Ngọc nói :

- Chúng ta đi thôi và trước canh năm cần phải về tới khách sạn trên lầu Huỳnh Hạc.

Lăng Trung Ngọc phóng hỏa đốt nơi tổ quỷ trong hang Quỷ Khốc.

Đoàn người chạy như bay ra khỏi hang về phía lầu Huỳnh Hạc.

Trong khoảng một giờ, quần hùng đã về tới khách sạn ở ngay dưới chân lầu.

Lúc này bốn bề im lặng như tờ. Quần hào vượt qua bức tường cao hậu viện tiến vào nơi ngủ trọ.

Lăng Trung Ngọc vào trước thấy các cửa sổ đều mở toang thì giật mình kinh hãi. Chàng vội nhảy vào phòng, đứng nhìn cảnh tượng bất giác ngẩn người ra.

Nguyên trong khách sạn đã trải qua một trường ác đấu, đồ đạc tan tành coi rất thảm hại.

Trong nhà trống không chẳng thấy một bóng người nào cả.

Lăng Trung Ngọc cất tiếng gọi mấy lần vẫn không thấy tiếng người đáp lại.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Chúng ta trúng kế diệu hồ ly sơn của gian nhân rồi.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Địch lão tiền bối sao cũng không thấy đâu.

Thống Thiên thượng nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Nếu lão tăng đoán không lầm thì Dịch Chương môn trở về quán vào lúc bọn chúng đang chiến đấu. Vì Dịch Chương môn đã trúng độc nên công lực bị sút giảm nhiều và chắc lão đã bị địch nhân bắt rồi.

Đồng Uyển Vân nói :

- Theo thời gian mà phỏng đoán thì bọn họ trải qua một cuộc kịch đấu. Sau khi kiềm chế được mọi người rồi, bên địch mới rời khỏi nơi đây, vì như vậy thì nhất định họ ra đi chưa được bao lâu. Bây giờ lập tức đuổi theo còn có thể kịp bọn chúng.

Lăng Trung Ngọc gật đầu nói :

- Phải đấy! Bây giờ chúng ta đuổi ngay còn kịp.

Rồi chàng chạy trước ra khỏi căn phòng vượt tường đi luôn.

Quần hào theo sau Lăng Trung Ngọc vượt ra khỏi viện.

Ánh sáng mảnh trăng tàn đã lặn. Phương đông bắt đầu ửng sáng.

Bọn Lăng Trung Ngọc ra khỏi khác sạn lầu Huỳnh Hạc nhằm về phía Quý Châu mà chạy.

Lúc này mới tờ mờ sáng, trên đường rất ít người qua lại.

Bọn Lăng Trung Ngọc thi triển khinh công thượng thặng lao người đi như bay.

Quần hào chạy đến hai giờ vẫn chưa thấy bóng những người kia.

Đến chỗ ngã ba đường quan đạo, Lăng Trung Ngọc dừng bước nhìn về phía trước. Chàng thấy trong ba ngã này có một ngã đi Miêu Cương mà trên đường đi Miêu Cương này có rất nhiều vết chân ngựa.

Lăng Trung Ngọc trong lòng ngờ vực, đảo mắt nhìn quanh bốn mặt.

Bỗng thấy gần ngã ba có một lão già tóc bạc ngồi đó. Trông cách ăn mặc ra vẻ nhà nông.

Lăng Trung Ngọc chấp tay hỏi :

- Thưa lão trượng! Vừa rồi lão trượng có gặp mấy người qua đây không?

Lão già lắc đầu đáp :

- Lão hủ vừa mới tới đây.

Lăng Trung Ngọc quay lại hỏi Thống Thiên thượng nhân :

- Theo cao kiến của Thượng nhân thì nên làm gì bây giờ?

Thống Thiên thượng nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Cứ theo vết chân ngựa mà phán đoán thì bọn chúng về Miêu Cương rồi.

Đồng Uyển Vân xen vào :

- Cái đó khó mà quyết đoán được. Có thể bọn chúng cố ý bày ra nghi trận để đánh lạc đường chúng ta cho đi vào cạm bẫy.

Lão già tóc bạc mắt sáng như sao đảo nhìn mọi người một lượt rồi thủng thẳng hỏi :

- Các vị muốn kiếm ai? Có thể nói cho lão phu nghe được chăng?

Lăng Trung Ngọc nói sơ qua ý mình muốn kiếm ai.

Lão già tùm tùm cười nói :

- Cô nương đây vừa nói rất có lý. Có thể địch nhân bày kế nghi binh để các vị đuổi lạc đường. Các vị há không nhớ trong binh pháp có câu “Hư mới là thực, thực lại là hư”?...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão phỏng đoán thì bọn người mà các vị rượt theo có thể còn ở quanh quần khu phụ cận lầu Huỳnh Hạc.

78. Miếu Thành Hoàng Hào Kiệt Diệt Ác Ma

- Ý kiến của lão trượng rất đúng. Nhưng tại hạ có điều chưa rõ là tại sao bọn chúng lại bày ra kế này.

Lão già tóc bạc trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Chỗ dụng ý của họ có hai trường hợp.

Đồng Uyển Vân cười hỏi :

- Xin hỏi lão trượng cho hay về hai trường hợp dụng ý của họ?

Lão già tóc bạc cười đáp :

- Trường hợp thứ nhất, họ đánh lạc phương hướng các vị, tức là phương hướng các vị đi vào sẽ gặp nhiều điều bất lợi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Dụng ý thứ hai của họ là vì họ sợ các vị rượt theo nên tạm lánh gần đây, họ muốn cho các vị khỏi xúc tìm nên bày ra kế này để các vị rời xa nơi đây.

Thống Thiên chấp tay nói :

- Thí chủ phân tích rất đúng. Nếu sáng hôm nay mà không gặp được thí chủ thì bọn bản tăng phải một phen tổn công vô ích.

Nhà sư lại đưa cặp mắt hiền lành nhìn lão già hỏi :

- Thí chủ kiến thức cao siêu, tài ba xuất chúng. Bản tăng muốn biết đại danh được chăng?

Lão già tóc bạc mỉm cười đáp :

- Lão phu là kẻ sơn dã, chỉ thích thức khuya dậy sớm. Danh tính không dùng nên từ lâu quên cả rồi.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Lão trượng đã giúp đỡ bọn tại hạ, mong sau này có ngày báo đáp. Sao lão trượng lại không cho biết đại danh?

Lão già cười ha hả đáp :

- Trước nay lão phu làm việc gì cũng không mong đền đáp. Nếu các vị không nói tới chuyện đền ơn thì lão phu còn khiến một mưu kế nhỏ mọn.

Thống Thiên thượng nhân gật đầu nói :

- Làm ơn không mong báo là hành vi của ẩn sĩ cao nhân. Thí chủ đã không mong báo đáp, bọn bản tăng cũng không miễn cưỡng. Xin hỏi thí chủ có lượng sách gì để trừ khử bọn họ chăng?

Lão già tóc bạc đáp :

- Bọn họ đã có những hành vi cường bạo trên chốn giang hồ thì ai ai cũng có quyền tru diệt. Lão phu tuy lâu nay không hỏi đến chuyện thị phi trên chốn giang hồ, nhưng đối với bọn người này cũng ghét cay ghét đắng.

Lão đảo mắt nhìn qua một lượt rồi nói tiếp :

- Bọn họ đã bày quỷ trận thì các vị cũng có thể làm được.

Lăng Trung Ngọc cười hỏi :

- Bọn tại hạ cũng bày “quỷ trận” hay sao?

Lão già tóc bạc gật đầu đáp :

- Đúng thế! Chàng thiếu niên này thật thông minh.

Đồng Uyển Vân hỏi xen vào :

- Cách bày “quỷ trận” ra sao?

Lão già tóc bạc cười đáp :

- Các vị cũng theo đường Miêu Cương và đồng thời cố ý để lại vết tích. Nội nhật ngày hôm nay, bọn chúng nhất định có người đến quan sát và yên trí là các vị đi Miêu Cương rồi.

Đồng Uyển Vân hỏi :

- Theo ý lão trượng thì bọn vân bối đi một lúc rồi quay trở lại hay sao?

Lão già tóc bạc đáp :

- Chẳng những quay trở lại mà còn lập tức hóa trang, ẩn núp quanh đây để nghe động tĩnh rồi theo dõi kẻ tới đây quan sát.

Lăng Trung Ngọc vỗ tay nói :

- Ý kiến của lão trượng thật là tuyệt diệu!

Lão già tóc bạc cười mát nói :

- Binh bất yếm trá. Và lúc hành quân tác chiến những gia vật bình thường có thể đem ra diệu dụng. Bước đường giang hồ thật lắm chông gai, mà lòng người giang hồ vô cùng hiểm trá. Các vị chỗ nào cũng phải coi chừng...

Dứt lời lão phất tay áo một cái rồi trở gót đi luôn.

Thống Thiên thượng nhân cảm khái, miệng lẩm bẩm :

- Thật là một danh sĩ trong thiên hạ.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Lão này dường như không hiểu võ công mà sao biết nhiều chuyện giang hồ đến thế?

Thống Thiên thượng nhân cười đáp :

- Hàn tín sức không trói nổi con gà mà đánh đâu được đấy. Binh cốt ở mưu, chứ cái dũng của kẻ thất phu thì có làm gì?

Hoa Quang đại sư nói :

- Việc này không nên trùng trùng. Chúng ta lập tức theo kế của lão trượng vừa rồi mà làm.

Mọi người liền đi theo đường lớn, cố ý để lại vết chân. Đi chừng hơn một dặm rồi ẩn vào trong khe núi đá, cải trang thật mau lẹ.

Mọi người cải trang xong quay trở lại ẩn thân vào khu rừng bên đường.

Chừng độ hai giờ sau, quả nhiên thấy ba người cưỡi tuần mã đi về phía đường quan đạo.

Bọn này đến chỗ ngã ba liền nghiêng mình xuống ngựa quan sát kỹ càng.

Sau một hồi quan sát, ba người lại lên ngựa nhắm đường lớn ngã Miêu Cương mà đi.

Chẳng bao lâu ba con tuần mã đã quay trở về.

Lăng Trung Ngọc nhìn Thống Thiên thượng nhân khẽ nói :

- Lão trượng kia nói thiệt không sai chút nào.

Thống Thiên thượng nhân chép miệng thở dài nói :

- Đúng thế! Đáng tiếc là lúc này bọn ta không thỉnh giáo lão trượng làm thế nào để tiêu diệt bọn ác đồ này?

Lăng Trung Ngọc nói :

- Bây giờ chúng ta đành đi kiếm lão vậy.

Thống Thiên thượng nhân lắc đầu cười đáp :

- Những bậc cao sĩ này hành tung vô định biết là tìm đâu? Bây giờ chúng ta phải lập tức theo dõi ba người kia là việc trọng yếu.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Để một mình tại hạ truy bọn chúng càng đỡ tiết lộ. Tối hôm nay chúng ta sẽ gặp nhau tên lầu Huỳnh Hạc.

Hoa Quang đại sư nói :

- Lăng thí chủ nói phải lắm! Chúng ta kéo đi cả đàn rất dễ bề lộ liễu, không tiện bằng một người.

Lăng Trung Ngọc bằng mình một cái đã vọt ra khỏi khu rừng. Chàng đi theo sau ba người kỵ mã cách một quãng xa xa.

Ba người kỵ mã kia ngờ đâu đến có người đang theo hút? Bọn chúng ngồi trên lưng ngựa cười nói ba hoa thiên địa, khoa chân múa tay đi thẳng về lầu Huỳnh Hạc rồi xuống ngựa tiến vào tửu lâu.

Lăng Trung Ngọc khinh công cực cao. Thủy chung chàng vẫn theo sau ba người. Chàng thấy chúng lên lầu Huỳnh Hạc rồi cũng thung thăng lên theo.

Ba người kia lên lầu tìm một bàn vắng vẻ bên cửa sổ ngồi xuống.

Lăng Trung Ngọc cũng ngồi vào bàn gần bọn kia rồi kêu lấy rượu nhắm.

Đại hán đứng đầu trong ba người cười khanh khách nói :

- Bữa nay chúng ta hoàn thành nhiệm vụ mà trời hầy còn sớm, vậy uống một bữa cho khoái.

Đại hán râu dâm tua tủa ngồi bên cũng cười nói :

- Đại ca! Nhiệm vụ của chúng ta ngoài việc trinh sát hai lão hòa thượng và mấy người trẻ tuổi, còn việc gì nữa không?

Đại hán ngồi mé trên mắt tròn râu cọp gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên còn dịp khác. Mấy người đó đêm nay tiến vào Tử Vong cốc tất bị chôn sống tại đó.

Lăng Trung Ngọc nghe nói không khỏi ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi :

- “Hú vía! Không hiểu Tử Vong cốc ở địa phương nào”.

Hán tử nhỏ bé và thấp lùn ở mé hữu cười ha hả nói :

- Sư phụ bọn ta thật là thần cơ diệu toán bày ra kế diệu hổ ly sơn bắt được mấy con nhỏ rồi bây giờ lại bày ra nghi trận để bọn chúng tự lao đầu vào bẫy. Đúng là Chu Lang diệu kế an thiên hạ.

Đại hán râu dâm tua tủa cười khanh khách nói :

- Nay tam đệ! Chuyển này chúng ta theo sư phụ hạ sơn, nhất định có thể quét sạch giang hồ, sớm thành cơ nghiệp đăng hưởng những ngày vui thú.

Đại hán được kêu bằng đại ca lên tiếng :

- Vương An Bang này hiền kế cho sư phụ đã không sai lầm.

Hán tử thấp lùn cười nói :

- Tiểu đệ xem chừng Võ Lâm Nhất Tôn cũng chẳng thành cái thá gì. Bây giờ gặp bước đường cùng hán phải đến nương tựa vào bọn ta nhưng ta cũng phải đề phòng hán mới được.

Hán tử râu ngắn vuốt hai ria mép ngửa cổ lên bưng bát rượu lớn uống ừng ực rồi cười lạt nói :

- Điều Đầu Nhị này sớm muộn gì cũng phải mần thịt Võ Lâm Nhất Tôn.

Hán tử tên gọi Vương An Bang lắc đầu nói :

- Nhị đệ không nên nóng tính. Chúng ta chưa trừ diệt xong đại địch thì chưa nên tính đến chuyện khác vội. Hãy chờ đêm nay bắt sống được bọn kia rồi ba anh em ta sẽ hạ thủ Võ Lâm Nhất Tôn là xong.

Lăng Trung Ngọc cười thăm nghĩ bụng :

- Chúng bay chết đến gáy rồi mà hãy còn mơ mộng.

Hán tử thấp lùn bưng bát rượu lên nói :

- Theo ý kiến Huỳnh Thiên Hận này thì bây giờ có rượu hãy uống cho say tí. Đại ca! Nhị ca! Bữa nay chúng ta thống ẩm một phen cho phải chí.

Điều Đầu Nhị bưng bát rượu lên đáp :

- Tam đệ nói phải đó. Chúng ta hãy uống cho thích một bữa và cũng là để mừng đại công sắp thành.

Vương An Bang cười khà khà nói :

- Tửu lượng của hai hiền đệ lớn quá! Có lẽ tiểu huynh chịu thua mất. Lát nữa chúng ta còn phải về phúc bẩm sư phụ.

Huỳnh Thiên Hận nói :

- Đại ca! Uống mấy chung đã ăn thua gì. Đời người có rượu nên uống cho say.

Ba người lại uống một hồi. Chừng đến giờ mùi thì bọn chúng đã say như chết.

Lăng Trung Ngọc thấy thế lẩm bẩm :

- Bây giờ mà chưa thủ thì còn đợi đến bao giờ?

Chàng liền băng mình đến bên bàn ba hán tử kia.

Vương An Bang thấy thế kinh hãi, đứng lên ấp úng hỏi :

- Người là... là ai? Sao dám lớn mật...

Lăng Trung Ngọc cười lạt rồi ra tay điểm vào mười hai huyệt đạo ba gã nhanh như chớp.

Bọn Vương An Bang, Điều Đầu Nhị và Huỳnh Thiên Hận tuy đã say khướt nhưng trong lòng hãy còn tỉnh. Chúng muốn ra tay phản kích nhưng đã chậm mất rồi.

Điều Đầu Nhị tức giận nói :

- Tên ác ôn kia! Người có biết chúng ta là ai không? Người thật có gan nuốt búa mới dám vuốt râu hùm.

Lăng Trung Ngọc cười lạt đáp :

- Lão phu đã biết các người là những tên liệt đồ của Bách Bộ Phi Hoa Khách.

Chàng xoay tay chỉ vào mũi mình rồi lạnh lùng hỏi lại :

- Các người có biết lão phu là ai không?

Vương An Bang thấy Lăng Trung Ngọc có vẻ là một lão nông phu quê kệch ở hương thôn liền lắc đầu đáp :

- Đại gia không biết người ở trong hang hốc nào chui ra.

Huỳnh Thiên Hận cũng tức giận quát lên :

- Người không mau mau giải khai huyệt đạo cho ba vị thái gia thì đừng hòng sống nữa.

Lăng Trung Ngọc cười khanh khách nói :

- Các hạ hãy mở mắt ra mà coi xem ai đứng hòng sống. Nói thực cho các vị hay. Nếu các vị muốn sống thì phải trả lời những câu hỏi của ta một cách thành thật. Bằng không thì các vị đừng hòng sống để ra khỏi lầu Huỳnh Hạc này.

Vương An Bang thở dài giục :

- Các hạ hỏi đi!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Võ Lâm Nhất Tôn và Bách Bộ Phi Hoa Khách hiện giờ ở đâu?

Vương An Bang đáp :

- Hai vị đó hiện ở trong miếu Thành Hoàng tại phía Nam thành này.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Các vị đến đây từ bao giờ?

Vương An Bang đáp :

- Mới ba bữa trước đây.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Có phải sáng sớm hôm nay các vị đã bắt bốn người đàn bà và một người đàn ông ở trong khách sạn dưới chân lầu Huỳnh Hạc không?

Vương An Bang gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Lăng Trung Ngọc lớn tiếng quát hỏi :

- Hiện giờ để bọn họ ở đâu? Nếu các ngươi không nói thực thì ta sẽ giết ngay đó.

Vương An Bang nói :

- Hiện cầm tù bọn chúng ở trong tòa nguyệt động phía sau núi. Những câu tại hạ nói đây đều là thực tình. Miếu Thành hoàng cách đây cũng không xa mấy.

Đại hiệp đi ngay tới đó để chứng minh sự thực.

Lăng Trung Ngọc cười lạt nói :

- Không cần phải vội vàng. Các vị uống rượu rồi bây giờ đến lượt tiểu gia. Các vị ngồi bên mà coi, cấm không được la một tiếng. Hễ trái lệnh là tiểu gia động thủ ngay đó.

Vương An Bang bị kiềm chế huyết đạo không làm thế nào được đành ngồi yên một bên.

Lăng Trung Ngọc chờ cho đến tối bọn Thống Thiên thượng nhân đều tới nơi.

Lăng Trung Ngọc liền thuật lại chuyện kiềm chế ba người cho mấy vị nghe.

Thống Thiên thượng nhân cười hỏi :

- Thủ đoạn của thí chủ thật cao minh. Bây giờ chúng ta mau đến miếu Thành Hoàng để cứu bọn họ chứ?

Mọi người áp giải bọn Vương An Bang xuống lầu Huỳnh Hạc đi về phía miếu Thành Hoàng ở phía nam thành.

Vầng trăng tỏ lên đất giữa bầu trời đêm lâu lâu. Lúc này vào khoảng canh hai.

Lăng Trung Ngọc nắm cổ tay Vương An Bang khẽ nói :

- Nếu ngươi mà lừa gạt tiểu gia thì không toàn tính mạng.

Vương An Bang đáp :

- Tại hạ nói toàn sự thực, đâu dám nửa lời giả dối với đại hiệp.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Bách Bộ Phi Hoa Khách chuyến này ra khỏi Miêu Cương đem theo bao nhiêu cao thủ?

Vương An Bang đáp :

- Tất cả mười lăm người, nhưng trong đám này đại khái có năm người tương đối lợi hại hơn.

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Họ sở trường về môn gì?

Vương An Bang đáp :

- Bọn họ năm người dùng “Phi Tiền trận” để kềm chế đối phương. Nếu ai bị hãm vào “Phi Tiền trận” thì mười phần có đến tám chín là không sống được.

Lăng Trung Ngọc động tâm hỏi :

- Cách phá “Phi Tiền trận” thế nào?

Vương An Bang lắc đầu đáp :

- Đó là chuyện bí mật của bọn họ. Xin tha thứ cho tại hạ không thể trả lời được. Nhưng tại hạ cũng xin đưa một chút ý kiến là các vị đừng để họ bày thành “Phi Tiền trận”, mà nên hạ thủ trước là hơn.

Lăng Trung Ngọc cười nói :

- Công việc này kết thúc rồi, nhất định ta sẽ để cho người sống.

Mọi người chạy nhanh một hồi chừng nửa giờ thì đã tới miếu Thành Hoàng ở thành Nam.

Lăng Trung Ngọc dừng bước bên ngoài miếu, phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía thì chẳng nghe thấy ai động tĩnh gì hết.

Chàng động tâm khẽ hỏi :

- Có phải tòa miếu này không?

Vương An Bang gật đầu.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Trong miếu tịch mịch thế này, hẳn có điều chi ngoắt ngoéo.

Vương An Bang khẽ nói :

- Hai chúng ta lên vào trước coi xem thế nào đã. Còn các vị khác hãy ẩn thân ở ngoài miếu.

Thống Thiên thượng nhân nói :

- Làm thế cũng được. Có điều Lăng thí chủ phải thận trọng, chớ nên khinh suất.

Lăng Trung Ngọc gật đầu nắm cổ tay Vương An Bang và tăng gia thêm ba phần kinh lực. Chàng cười lạt nói :

- Họ Vương kia! Nếu người muốn giở trò thì tiểu gia đập chết người ngay tức khắc.

Vương An Bang thở dài nói :

- Sao đại hiệp còn nghi ngờ tại hạ hoài. Thực tình mà nói thì tại hạ rất lấy làm bất mãn về những hành vi của Bách Bộ Phi Hoa Khách trong chuyến đồng du này.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Các vị mau mau ẩn thân. Xin nghe ba tiếng hú của tại hạ làm ký hiệu.

Mọi người vội vàng tản ra nấp vào mọi chỗ.

Lăng Trung Ngọc tay cầm trường kiếm còn tay kéo Vương An Bang vượt qua bức tường vây vào trong miếu. Vương An Bang bị chàng nhấc bổng nhảy lên khác nào người đằng vân giá vũ rồi hạ xuống mặt đất. Gã trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Khinh công thăng cha này đã đến trình độ xuất thần nhập hóa”.

Lăng Trung Ngọc vượt qua bức tường khẽ hỏi :

- Bách Bộ Phi Hoa Khách ở chỗ nào?

Vương An Bang đáp :

- Lão ta ở trong một gian sương phòng mé tả tại phía sau miếu.

Lăng Trung Ngọc gật đầu nói :

- Người dẫn đường cho ta.

Lăng Trung Ngọc tay nắm cổ tay Vương An Bang và né mình cho gã đi trước.

Vương An Bang nhằm phía sương phòng tiến lại.

Lăng Trung Ngọc vừa đi vừa chú ý nhìn bốn mặt thì chỉ thấy yên lặng như tờ, một sự yên lặng khiến cho người ta phải kinh hãi.

Sương phòng này không xa mấy, chớp mắt đã tới nơi.

Lăng Trung Ngọc dừng bước lại coi thấy cửa phòng đóng chặt. Chàng nhìn qua khe cửa chỉ thấy trong phòng một màu tối đen.

Chàng còn đang nghi ngờ, bỗng có ánh đèn lóe ra.

Một tiếng hét vang lên. Cửa phòng mở ra ngoài.

Lăng Trung Ngọc vội né mình sang một bên nhưng chẳng thấy bóng người nào. Trong phòng trống rỗng.

Chàng còn đang kinh ngạc toan trở gót đi ra thì đột nhiên từ trên nóc nhà phía đối diện có tiếng cười âm trầm vọng lại.

Lăng Trung Ngọc ngẩng đầu nhìn lên thì trong bóng tối chàng nhận thấy trên nóc nhà có một đại hán to lớn đứng đó.

Sau đại hán này còn bốn người đứng thành hàng chữ nhất.

Vương An Bang vội nói :

- Chúng sắp bày “Phi Tiền trận”. Đại hiệp chạy lẹ đi!

Lăng Trung Ngọc giật mình kinh hãi. Lúc chàng toan cất bước bỗng nghe đại hán kia lạnh lùng hỏi :

- Người định trốn ư? Đừng mơ mộng nữa?

Năm người thân hình tựa chim én sà cả xuống bao vây Lăng Trung Ngọc vào giữa.

Lăng Trung Ngọc hơi biến đổi sắc mặt. Chàng ngẩng đầu lên hú ba tiếng.

Đại hán đứng đầu “Phi Tiền trận” đảo mắt nhìn Vương An Bang cười nói :

- Vương An Bang! Ta không ngờ ngươi lại phản bạn. Đêm nay ngươi phải nát thân trong “Phi Tiền trận” này. Nếu không giết được người thì Yết Long này không phải là hảo hán.

Lăng Trung Ngọc đảo mắt nhìn Vương An Bang.

Vương An Bang cười lạt nói :

- Bây giờ đại hiệp chưa động thủ thì còn đợi đến bao giờ?

Lăng Trung Ngọc nghe nói động tâm, liền buông Vương An Bang ra, chàng chống kiếm đồng dạng nói :

- Giữa các vị và tại hạ trước nay chưa từng quen biết. Nếu các vị ỷ mạnh động thủ thì đừng trách tại hạ ra tay tàn ác.

Yết Long cười ha hả nói :

- Gã tiểu tử kia! Người có mắt mà không trông. Người có biết “Phi Tiền trận” lợi hại thế nào không? Nếu trận này mà phát động thì đừng nói một mình người mà là thiên binh vạn mã cũng không thể xông ra được.

Giữa lúc ấy đột nhiên cửa sau miếu mở ra. Trên đại điện đèn lửa sáng trưng.

Lăng Trung Ngọc nhìn vào đại điện không khỏi ngẩn người ra.

Nguyên trong đại điện đã có một lão đầu hươu mắt chuột mặc áo cẩm bào tướng mạo quái đản ngồi đó.

Mé hữu cẩm bào lão già là Vô Lâm Nhất Tôn Mẫu Bư.

Hai bên có bảy người ngồi nhưng sắc phục khác nhau.

Bọn Dịch Long bị trói nằm lăn dưới đất. Trong đó có cả Giang Mỹ Linh.

Lạ hơn nữa là những người này tựa hồ đang ngủ say, tuyệt không thấy động tĩnh gì.

Lăng Trung Ngọc trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi :

- “Bản lãnh cao thâm như bọn Dịch Long mà sao dễ bị người kèm chế như vậy?”

Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, bỗng thấy hai bên tường đại điện treo bốn cái giỏ lớn đựng tiền đồng.

Lăng Trung Ngọc ngó thấy những giỏ tiền thì không khỏi động tâm. Chàng lại chú ý nhìn kỹ bọn Dịch Long thì trên mình mỗi người đều bị một đồng tiền dắt vào huyết Linh đài.

Bây giờ chàng mới tỉnh ngộ, miệng lẩm bẩm :

- Té ra bọn họ bị “Mê Hồn tiền” kèm chế nên bị hôn mê bất tỉnh.

Giữa lúc ấy bỗng nghe những xâu tiền kêu loảng xoảng.

Vương An Bang khẽ nói :

- Đại hiệp bọn chúng đã lấy ra rất nhiều xâu tiền. “Phi Tiền trận” phát động đến nơi rồi.

Lăng Trung Ngọc đề cao cảnh giác thu mục quang về, đảo nhìn bốn phía quả nhiên trong tay cả năm người đều cầm xâu tiền đồng bắt đầu chạy như đèn kéo quân.

Năm người cất bước mỗi lúc thật mau.

Giữa lúc ấy bọn Thống Thiên thượng nhân đã vượt tường vào đến nơi.

Lăng Trung Ngọc vội la lên :

- Các vị nên tránh ra đừng để bọn năm người này bao vây.

Mọi người liền lảng ra xa ngoài mười trượng.

Cẩm bào lão già ở trong đại điện đột nhiên lớn tiếng quát :

- Mau mau phát động “Phi Cốt trận” bao vây lấy những tên ác ôn vừa tiến vào.

Năm người nghe nói đều chạy như bay ra xa vây lại.

Vương An Bang nói :

- Đại hiệp nên nhân lúc chúng chưa phóng mê hồn tiền mà hạ thủ ngay đi!

Lăng Trung Ngọc hỏi :

- Hạ thủ cách nào mới phá được trận thức của bọn chúng?

Vương An Bang đáp :

- Tại hạ chỉ biết sơ qua mà thôi. Đại hiệp theo cửa Sinh đánh vào rồi chuyển qua cửa Cảnh. Sau cùng theo cửa Đỗ mà ra rồi đánh vào bộ phận đầu não.

Lăng Trung Ngọc theo lời quát lên một tiếng thật to chống kiếm đánh vào cửa Sinh rồi theo đường thẳng tiến qua cửa Cảnh. Sau cùng chàng do cửa Đỗ đánh ra.

“Phi Tiền trận” lập tức rối loạn cả lên.

Lúc ấy đại hán đứng đầu là Yết Long vừa chạm mặt Lăng Trung Ngọc.

Yết Long toan liệng mê hồn tiên ra thì Lăng Trung Ngọc tay cầm trường kiếm đánh tới nơi.

Ánh hàn quang lấp lánh. Tiếp theo là tiếng rú khùng khiếp vang lên. Yết Long cả đầu lẫn vai đều bị chặt đứt.

Còn lại bốn tên lâm vào tình thế hỗn loạn.

Vương An Bang hô lớn :

- Không nên bỏ lỡ thời cơ. Các hạ phải tàn sát cho lệ!

Lăng Trung Ngọc quát lên một tiếng huy động trường kiếm. Những tiếng rên liên thanh bất tuyệt. Lại hai tên nữa bị ngã lăn văng ra ngoài năm thước.

Còn lại hai tên hồn vía lên mây vội chạy vào đại điện.

Lăng Trung Ngọc gầm lên :

- Định trốn chăng?

Thanh trường kiếm của chàng phóng tới nơi. Tên chạy chậm hơn té huych ngay xuống. Máu sau lưng phun ra như tên bắn.

Lăng Trung Ngọc chỉ một cái cắt tay nhắc chân đã giết bốn người, khiến cho những người ngồi trong đại điện đều hoảng hồn.

Cầm bào lão gia đứng dậy lớn tiếng quát hỏi :

- Thăng lỗi kia! Người là ai?

Lăng Trung Ngọc nhảy vào cửa sau đại điện lạnh lùng đáp :

- Tại hạ là Lăng Trung Ngọc.

Cầm bào lão già nhú cặp lông mày, miệng lẩm bẩm :

- Một thằng lỗi con chưa ráo máu đầu chẳng có tiếng tăm gì mà sao lại phá “Phi Tiền trận” của lão phu?

Võ Lâm Nhất Tôn ngồi một bên đáp :

- Lúc tại hạ ở trong động vì sơ ý một chút mà bị thương về tay thằng lỗi này. Đêm nay không thể tha gã được.

79. Hết Kiếp Vận Võ Lâm Thanh Bình

- Lão mặc cầm bào kia có phải Bách Bộ Phi Hoa Khách không?

Vương An Bang gật đầu đáp :

- Chính lão đấy! Đại hiệp phải đặc biệt coi chừng đồng tiền ở trong tay lão.

Lão đứng ngoài trăm bước còn dả thương người được, không sai phát nào.

Hai người đang nói chuyện thì bọn Thống Thiên hòa thượng, Hoa Quang đại sư đều đã tới nơi.

Lăng Trung Ngọc trở tay vào lão già mặc áo cầm bào nói :

- Lão kia là Bách Bộ Phi Hoa Khách đó.

Thống Thiên hòa thượng vội kéo Lăng Trung Ngọc lùi lại mấy chục bước.

Lão nói :

- Trong tay hần cầm Mê Hồn tiền bắn người rất trúng. Chúng ta phải chạy xa ngoài trăm bước rồi sẽ thương nghị mưu kế.

Bách Bộ Phi Hoa Khách thấy vậy cười khanh khách nói :

- Sao? Lão hòa thượng vừa thấy lão phu đã bỏ vía chạy xa mấy chục bước ư?

Thống Thiên hòa thượng niệm Phật hiệu rồi đáp :

- Lão tăng khuyên thí chủ nên giao người trả ra để hai bên khỏi tổn thương hòa khí.

Bách Bộ Phi Hoa Khách cười ha hả nói :

- Lão hòa thượng! Hòa thượng nói dễ nghe nhỉ? Chuyến này lão phu qua miền đông này là có chí chinh phục vô lâm. Các vị nên thuận theo ý trời quy phục lão phu mới có thể tránh khỏi họa sát nhân...

Hoa Quang đại sư ngắt lời :

- Bây giờ chúng ta chưa thể đến gần tên lão tặc kia, vậy phải sớm nghĩ mưu mà bắt lấy hần.

Vương An Bang nói :

- Khinh công của lão rất ghê gớm. Chúng ta phải coi chừng lão công kích một cách bất ngờ.

Lăng Trung Ngọc bỗng nghĩ ra một kế, vội dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Vương An Bang :

- Trong tay Bách Bộ Phi Hoa Khách có bao nhiêu Mê Hồn tiền cả thấy?

Vương An Bang ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Thường thường tại hạ chỉ thấy lão thích dùng có năm đồng. Không hiểu trong túi lão còn có bao nhiêu nữa khó mà đoán chắc được.

Lăng Trung Ngọc vội nhìn Thống Thiên hòa thượng nói :

- Xin hòa thượng thống nhất chỉ huy. Đêm nay những người theo chúng ta đều là những cao thủ hạng nhất về phương diện võ công, đều không phải là đối thủ của Bách Bộ Phi Hoa Khách. Bây giờ chúng ta xông vào từng người một để lão ta liệng hết Mê Hồn Tiền thì mới có thể kèm chế được lão.

Thống Thiên hòa thượng gật đầu đáp :

- Phương pháp này hay đấy! Lão tăng không dám từ nan.

Đoạn lão nhìn Bách Bộ Phi Hoa Khách hỏi :

- Lão tăng có mấy lời trung nói với thí chủ, chẳng hiểu thí chủ có chịu nghe không?

Bách Bộ Phi Hoa Khách cười lật đáp :

- Có điều gì thối tha thì nói ra đi!

Thống Thiên hòa thượng biến sắc trầm giọng hỏi :

- Thí chủ vừa mở miệng đã văng lời bất nhã mà không ngại mất phong độ người quân tử ư?

Bách Bộ Phi Hoa Khách cười hô hố đáp :

- Lão trọc kia! Không những lão phu thóa mạ người mà còn muốn mổ thịt người nữa.

Thống Thiên hòa thượng cười lật nói :

- Lão tăng nếu sợ đã không dám đến đây. Có điều mình là đệ tử nhà Phật phải mang dạ từ bi, muốn khuyên thí chủ ra khỏi bến mê mà thôi.

Võ Lâm Nhất Tôn cười lạt nói :

- Tăng huynh! Tăng huynh có nghe lão trọc đó nói gì không?

Bách Bộ Phi Hoa Khách Tăng Phi cười khàn khàn đáp :

- Hay lắm! Lão hòa thượng có di ngôn gì để lại không?

Thống Thiên hòa thượng giương cặp lông mày lên trầm giọng đáp :

- Giữa thí chủ và bọn lão tăng vốn không thù oán. Bây giờ thí chủ hãy bắt Mâu Bưu cùng những người bên bàn tăng đưa ra thì mọi sự đều bãi bỏ.

Thống Thiên hòa thượng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vừa rồi bên lão tăng đã có người phá được Phi Tiền trận của thí chủ đã biết bên bàn tăng lợi hại thế nào rồi. Bọn bàn tăng tới đây đều là những tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ...

Bách Bộ Phi Hoa Khách quát lên :

- Người phun hơi ra thối lắm!

Lão đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi trầm giọng hỏi :

- Ai muốn ra bắt lão thầy chùa kia?

Đại hán ngồi mé tả dạ một tiếng rồi đứng dậy đáp :

- Đệ tử xin ra!

Bách Bộ Phi Hoa Khách thấy thủ hạ đệ tử là Chu Kiến Quốc tình nguyện xuất tịch liền gật đầu nói :

- Người phải coi chừng tên thầy chùa hổ mang đó có tà pháp đấy.

Chu Kiến Quốc khom lưng thi lễ rồi trở gót chạy ra khỏi đại điện, gã tiến đến trước mặt Thống Thiên hòa thượng còn cách năm bước thì đứng lại.

Gã rung thanh trường kiếm trong tay một cái rồi quát lớn :

- Lão hòa thượng nạp mạng đi thôi!

Thống Thiên hòa thượng niệm Phật hiệu rồi đáp :

- A di đà Phật! Đức Phật từ bi xin tha thứ cho đệ tử phải khai sát giới.

Chu Kiến Quốc đã phóng luồng kiếm quang tới gần đại huyệt trước ngực Thống Thiên hòa thượng.

Thống Thiên hòa thượng phất tay một cái. Một luồng kinh lực mãnh liệt xô ra phản kích trở lại.

Chu Kiến Quốc là một gã thiếu niên kiêu ngạo. Gã không chịu vung kiếm lên tự bảo vệ mình mà lại chống kiếm tấn công lần thứ hai.

Đột nhiên một luồng kinh lực mạnh như nghiên non dốc biển xô đến trước mặt gã.

Chu Kiến Quốc la thảm :

- “Hồng bát!”

Gã vội thu kiếm trở về bảo vệ trước ngực nhưng đã chậm mất rồi.

Hắn kêu lên một tiếng. Người hắn bị kinh lực hất vào đại điện.

Hai tiếng quát vang lên, hai đại hán khác vọt ra đón lấy Chu Kiến Quốc.

Chu Kiến Quốc rú lên một tiếng thê thảm. Miệng hộc máu tươi như tên bắn.

Trong nhà đại điện bóng người thấp thoáng. Ba đại hán thân hình cao lớn nhảy vọt ra vây Thống Thiên hòa thượng vào giữa.

Hoa Quang đại sư tức giận nói :

- Nếu các người kéo cả bè ra đánh ẩu thì lão tăng coi không thuận mắt chút nào.

Ba tên đại hán chẳng nói năng gì vùng trường kiếm lên xông vào đánh Thống Thiền hòa thượng.

Thống Thiền hòa thượng tuyên Phật hiệu rồi tung chưởng đánh ra hai bên.

Cả ba thanh trường kiếm đều bị hất lùi lại.

Hoa Quang đại sư cũng phóng chưởng đánh tới. Lập tức chưởng phong rít lên như sấm sét.

Hai đại hán rú lên một tiếng rồi té nhào.

Còn một tên đại hán lêu bêu như chó mất chủ chạy trốn vào đại điện.

Lăng Trung Ngọc la lên :

- Lão Bách Bộ Phi Hoa Khách sợ chết kia sao cứ kêu người ra chết thay hoài. Lão có giỏi thì ra đây.

Bách Bộ Phi Hoa Khách cười khàn khạch nói :

- Lão phu mà ra tay thì các người hồn về trời tây.

Thống Thiền hòa thượng nói :

- Thí chủ không chịu ra dễ thường lão tăng không nắm cổ lôi ra được ư?

Bách Bộ Phi Hoa Khách cười ha hả nói :

- Lão trọc mà có bản lĩnh thì vào trong đại điện này!

Địch Bình Thạch tuổi trẻ tính nóng, tức giận hỏi :

- Sao lại không dám?

Gã quát lên một tiếng thật to. Tay cầm thanh kiếm xông vào đại điện.

Bách Bộ Phi Hoa Khách cười ha hả nói :

- Thăng lôi này giỏi lắm!

Chưa dứt lời lão giơ tay phải lên liệng một đồng tiền nhanh như tên bắn vào người Địch Bình Thạch.

Địch Bình Thạch vội né tránh thì đã chậm mất một bước. Mê Hồn tiền bắn trúng vào huyệt Thái dương gã.

Địch Bình Thạch rên lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Thống Thiền hòa thượng cùng tất cả mọi người cả kinh thất sắc.

Bách Bộ Phi Hoa Khách đắc ý cười rộ nói :

- Ai dám xông vào nữa đi.

Lăng Trung Ngọc nói :

- Bây giờ chúng ta xông cả vào. Mê Hồn tiền của lão dù có lợi hại đến đâu cũng chẳng thể kiềm chế được hết mọi người.

Hoa Quang đại sư nói theo :

- Lăng thí chủ nói phải đó! Có điều chúng ta càng tiến vào lệ càng hay.

Thống Thiền hòa thượng quay lại bảo mọi người :

- Bây giờ chúng ta đồng thời xông vào đại điện. Mục tiêu là Bách Bộ Phi Hoa Khách. Ai giết hắn được lãnh công đầu.

Mọi người đều rút binh khí ra.

Thống Thiền hòa thượng hô :

- Xông cả vào!

Chưa dứt lời quần hùng đồng thời xông vào đại diện.

Bách Bộ Phi Hoa Khách thấy tình trạng như vậy không khỏi giật mình kinh hãi. Hắn hoang mang giơ tay lên. Hai tay liệng ra bốn đồng Mê Hồn tiền.

Bốn người xông vào trước bị trúng liền ngã lăn xuống đất.

Giữa lúc ấy đã có tám người xông vào đại diện rồi.

Bách Bộ Phi Hoa Khách vội thò tay vào bọc lấy Mê Hồn tiền ra. Nhưng Lăng Trung Ngọc đã hơi trường kiếm chém tới.

Ánh hào quang lấp lánh. Tay mặt Bách Bộ Phi Hoa Khách vừa lấy được tiền chưa kịp liệng ra đã bị hốt đứt cổ tay.

Lão hét lên một tiếng lùi lại ba bốn bước, toan thò tay trái vào bọc lấy tiền thì Lăng Trung Ngọc cử động nhanh như chớp. Chiêu kiếm thứ hai đã phóng ra.

Bách Bộ Phi Hoa Khách rú lên một tiếng. Tay trái hắn cũng bị chém đứt.

Vô Lâm Nhất Tôn xông lại đánh Thống Thiên hòa thượng. Thế rồi trong đại diện lập tức trở lên một cuộc hỗn chiến.

Bách Bộ Phi Hoa Khách bị chặt đứt hai bàn tay. Hắn toan trốn chạy, liền xông ra ngoài điện.

Lăng Trung Ngọc vừa rượt theo vừa quát :

- Còn mong trốn thoát ư?

Chàng phóng mạnh thanh trường kiếm đâm trúng lưng Bách Bộ Phi Hoa Khách. Hắn té huych xuống đất.

Lăng Trung Ngọc nhảy tới nơi bồi thêm một nhát. Thế là hết đời tên ác ma.

Vô Lâm Nhất Tôn thấy Bách Bộ Phi Hoa Khách bị Lăng Trung Ngọc giết chết rồi thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Hắn liền vung chưởng đánh vào mặt Thống Thiên hòa thượng một chiêu rồi nhảy lùi lại bảy tám bước, rồi tung mình nhảy vọt lên mái ngói.

Giữa lúc ấy Lăng Trung Ngọc giơ tay mặt lên. Thanh trường kiếm trong tay chàng bay ra như một mũi ám khí đâm trúng vào huyệt Linh Đài hắn.

Vô Lâm Nhất Tôn đang tính bỏ chạy thực mạng. Hắn không ngờ Lăng Trung Ngọc lại vung kiếm phóng tới.

Lúc hắn phát hiện thì mũi kiếm đã bay đến. Hắn rú lên một tiếng rồi ngã xuống.

Bách Bộ Phi Hoa Khách chỉ còn lại hai tên đệ tử. Chúng thấy cục diện hoàn toàn thất bại liền năn nỉ xin tha.

Lăng Trung Ngọc hô lớn :

- Hạ khí giới thì ta tha chết cho.

Hai tên khẩu đầu tạ ơn.

Lăng Trung Ngọc từ từ đi đến trước mặt Dịch Long, Giang Mỹ Linh. Chàng sờ vào ngực mọi người thì giật mình kinh hãi cơ hồ ngất xỉu.

Nguyên chàng thấy bọn Dịch Long, Giang Mỹ Linh, Tần Tố Hà, Cảnh Quyên Quyên, Tố Cẩm đều tắt hơi chết từ lâu rồi.

Lăng Trung Ngọc thấy địch nhân đều chết hết. Lòng chàng chán nản mọi điều, uể oải cất bước từ từ ra khỏi đại điện.

Thống Thiên hòa thượng chấp tay niệm :

- A di đà Phật! Duyên kiếp đã định, kiếp vận khó tránh!

Hoa Quang đại sư thở dài nói :

- Bây giờ ai chết đã chết rồi, ai bị thương thì đâu về đấy cứu chữa, kiếp nạn vô lâm đã qua, bốn bể thanh bình. Chúng ta về núi thôi!

Dưới ánh trăng tàn, đoàn người bóng dài lên thê từ từ rút lui khỏi đại điện...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-la-than-cong>